STUDY

ภิญญพันธุ์ พจนะลาวัณย์
กรกฎาคม 2568

รวมเราเป็นหนึ่ง: ประสบการณ์สหภาพแรงงานการศึกษาจากทั่วโลก

All for One: Experiences of Education Unions from Several Countries

Friedrich Ebert Stiftung

Thailand Office

ข้อมูลการพิมพ์

จัดพิมพ์โดย
มูลนิธิฟรีดริค เอแบร์ท ประเทศไทย
อาคารธนภูมิ ชั้น 23 เลขที่ 1550 ถนนเพชรบุรีตัดใหม่
แขวงมักกะสัน เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400
โทร. 02 652-7178

ผู้รับผิดชอบหลัก
Henning Effner | ผู้อำนวยการ
ฐานิศร์ เทราบัตย์ | ผู้จัดการโครงการ

ติดต่อ
info.thailand@fes.de

ออกแบบรูปเล่มและหน้าปก
เด็ดเดี่ยว เหล่าสินชัย

พิมพ์ที
บริษัท พาณิชพระนคร (2535) จำกัด

ทัศนะในสิ่งตีพิมพ์ฉบับนี้ไม่จำเป็นต้องพ้องกับมุมมองของมูลนิธิฟรีดริค เอแบร์ท หรือหน่วยงานที่ผู้เขียนสังกัด หากต้องการใช้งานสื่อใด ๆ ของมูลนิธิฯ ในเชิงพาณิชย์ต้องได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากมูลนิธิฯ ก่อน สิ่งตีพิมพ์ของมูลนิธิฯ ไม่สามารถใช้ในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง

2025 © มูลนิธิฟรีดริค เอแบร์ท ประเทศไทย

ISBN 978-616-8192-23-8

Further publications of the Friedrich-Ebert-Stiftung Thailand Office can be found here:
↗ thailand.fes.de

Friedrich Ebert Stiftung

แด่ แรงงานการศึกษา
ไม่ว่าจะเป็นครู อาจารย์ เจ้าหน้าที่ต่างๆ
ผู้สร้างรากฐานการศึกษา ที่แม้จะยังไม่ถึง
เป้าหมายอันเป็นอุดมคติก็ตาม

ภิญญพันธุ์ พจนะลาวัณย์
กรกฎาคม 2568

รวมเราเป็นหนึ่ง: ประสบการณ์สหภาพแรงงานการศึกษาจากทั่วโลก

All for One: Experiences of Education Unions from Several Countries

สารบัญ

บทคัดย่อ 6

Abstract 7

กิตติกรรมประกาศ 8

1. บทนำ 10

1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย 10

1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย 10

1.3 ขอบเขตของโครงการวิจัย 11

1.4 กรอบแนวคิดของโครงการวิจัย 12

1.5 การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง 12

1.6 วิธีการดำเนินการวิจัย 19

2. สหภาพแรงงานด้านการศึกษา:
ประสบการณ์โลกตะวันตก บนฐานการต่อสู้ในโลกทุนนิยมและประชาธิปไตย 20

2.1 ข้อถกเถียงเกี่ยวกับสหภาพแรงงานการศึกษาในโลกตะวันตก 20

2.2 สหภาพแรงงานด้านการศึกษาในโลกตะวันตก
พลวัตการเติบโตและความเสื่อม 28

2.3 การสร้างเครือข่ายสหภาพแรงงานการศึกษาระดับนานาชาติ
ศูนย์กลางโลกตะวันตก 106

2.4 การเปรียบเทียบสถานการณ์ สหภาพแรงงานการศึกษาในประเทศตะวันตก ... 107

2.5 สรุป 111

3. สหภาพแรงงานด้านการศึกษา:
ประสบการณ์นอกตะวันตก การต่อสู้ในแนวรบที่แตกต่างออกไป 113

3.1 สถานภาพของสหภาพแรงงานนอกประเทศตะวันตก
ในกลุ่มประเทศพัฒนาแล้ว 113

3.2 สถานภาพของสหภาพแรงงานนอกตะวันตก ในกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา ... 153

3.3 เปรียบเทียบ 10 ประเทศ สหภาพแรงงานการศึกษานอกตะวันตก 240

3.4 สรุป 248

4. บทสรุป 250

4.1 พลวัตของสหภาพแรงงานการศึกษา และขบวนการที่เกี่ยวข้อง 250

4.2 ข้อเสนอเพื่อการจัดตั้งสหภาพแรงงานการศึกษา 252

4.3 การอภิปรายผลการวิจัย 254

บรรณานุกรม 255

รายการคำย่อ 262

ที่มาภาพ 267

บทคัดย่อ

งานวิจัย ‘รวมเราเป็นหนึ่ง: ประสบการณ์สหภาพแรงงานการศึกษาจากทั่วโลก’ มีวัตถุประสงค์เพื่อทำความเข้าใจลักษณะเปรียบเทียบของพลวัตของสหภาพแรงงานการศึกษา และขบวนการที่เกี่ยวข้อง และเพื่อแสวงหาทางออกสำหรับการจัดตั้งสหภาพแรงงานการศึกษาในไทย จากกรณีศึกษาพบว่า ในประเทศกลุ่มตะวันตกที่สมาทานแนวคิดแบบประชาธิปไตยที่มีพื้นที่ค่อนข้างเปิดและเป็นมิตรกับสหภาพแรงงานโดยเฉพาะการผูกพันกับอนุสัญญา ILO ฉบับที่ 87 อันว่าด้วยเสรีภาพในการสมาคม และสิทธิในการรวมตัว และอนุสัญญา ILO ฉบับที่ 98 อันว่าด้วยสิทธิในการรวมตัวและการเจรจาต่อรองร่วม ยกเว้นแต่สหรัฐอเมริกาที่ไม่ได้ลงนาม ซึ่งสะท้อนถึงการให้ความสำคัญกับแรงงานที่น้อยลงด้วย จุดเปลี่ยนสำคัญนอกจะเป็นช่วงปลายทศวรรษ 1980 ที่นโยบายแบบเสรีนิยมใหม่จะเข้ามามีบทบาทในการเมืองแล้ว ยังมีการสอบ PISA ของ OECD ที่ทำให้ระบบการศึกษาในประเทศเหล่านี้ถูกตั้งคำถามซึ่งส่งผลกระทบโดยตรงต่อสหภาพแรงงานการศึกษา ส่วนกลุ่มประเทศนอกกลุ่มตะวันตกนั้น เผชิญหน้ากับบริบทที่แตกต่างออกไปโดยเฉพาะสถานภาพแรงงานที่ถูกกดขี่มาก่อน ที่มาเลเซียและสิงคโปร์ สหภาพแรงงานการศึกษาเป็นหัวหอกในการต่อสู้กับระบอบอาณานิคมก่อนได้รับอิสรภาพจากอังกฤษ ขณะที่แอฟริกาใต้สหภาพแรงงานการศึกษาบางส่วนก็พยายามจะอยู่บนฐานการต่อสู้ที่สัมพันธ์กับประเด็นเชื้อชาติและสีผิว ส่วนสหภาพแรงงานการศึกษาในเกาหลีใต้ได้พยายามจัดตั้งภายใต้รัฐบาลเผด็จการทหารและกฎหมายที่ปิดกั้นการรวมตัว อย่างไรก็ดี อำนาจของสหภาพแรงงานที่มากจนขาดการถ่วงดุลพร้อมกับความไม่โปร่งใสก็นำไปสู่การแสวงหาประโยชน์อย่างเช่นในเม็กซิโก หรือบางกรณีที่อินเดีย สหภาพแรงงานไม่ว่าจะประเทศกลุ่มตะวันตกหรือนอกตะวันตกต้องเผชิญกับการเมืองในรัฐสภาและรัฐบาลอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะเป็นผู้กำหนดและมอบแนวทางการปฏิบัติจนเกิดการดำเนินการ

ข้อเสนอในการจัดตั้งสหภาพแรงงานการศึกษาในไทยอาจต้องคำนึงถึงกระบวนการต่าง ๆ ดังนี้ 1) ผลักดันด้านนโยบาย กฎหมายและสิ่งที่เกี่ยวข้องผ่านรัฐบาล 2) ปฏิบัติการจัดตั้งองค์กร การจัดระบบสมาชิก และการสร้างการมีส่วนร่วมของสมาชิก 3) งานวิจัยและการสร้างองค์ความรู้ด้านสหภาพแรงงานการศึกษา และด้านวิชาชีพ 4) การรณรงค์ต่อสาธารณะเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจระดับประเทศและระดับสถาบันการศึกษา 5) ปฏิบัติการเพื่อต่อรองภาครัฐและสถานประกอบการเมื่อเจอปัญหา ในฐานะปากเสียงของแรงงาน 6) การเชื่อมโยงกับสังคมนานาชาติ

คำสำคัญ: สหภาพแรงงานการศึกษา, การนัดหยุดงาน, การเจรจาต่อรองร่วม, ครู, อาจารย์มหาวิทยาลัย, สถาบันการศึกษา

Abstract

The primary objective of 'All for One: Experiences of Education Unions from Several Countries' is to gain insights into the comparative dynamics of educational unions and related movement. Furthermore, it seeks to propose solutions for the establishment of education unions in Thailand. Based on case studies, it becomes evident that western countries, known for their support of democracy, generally foster more liberal and union-friendly environments. This is partially attributed to their commitment to international labor standards, including ILO Convention No. 87 on Freedom of Association and the Right to Organize and ILO Convention No. 98 on the Right to Organize and Collective Bargaining. It is noteworthy that the United States stands as an exception in this context, as it has not signed these conventions, signaling a reduced emphasis on labor rights. Notably, the late 1980s witnessed not only a shift towards neoliberal policies but also a critical examination of education quality in these western countries by OECD PISA which had significant implications for education unions. Conversely, non-Western countries face distinct historical and political backgrounds, particularly those that experienced oppressive labor conditions in the past. For instance, prior to gaining independence from Britain, Malaysia and Singapore saw education unions leading the opposition against colonial rule. In South Africa, certain education unions have actively supported movements advocating for racial equality. South Korea, too, has seen education unions striving to organize despite challenges posed by military dictatorships and anti-union legislation. However, these unions often grapple with an imbalance of power, resulting in a lack of transparency and conflict of interests. Regardless of the contexts, education unions invariably engage with political dynamics within parliamentary and governmental structures due to their influential roles.

Proposals to establish education unions in Thailand must consider the following steps: 1) Advocating for policies that facilitate appropriate legislation and government regulations; 2) Establishing a coordinating body; 3) Conducting research studies and enhancing knowledge about education unions and professionals; 4) Public campaigning both national and institutional levels; 5) Proactively engaging in negotiations with the government and employers, thereby serving as the voice of labor; and 6) Establishing connections with the international community.

Keywords: education unions, strike, collective bargaining, teacher, lecturer, educational institution

กิตติกรรมประกาศ

บนเส้นทางการทำงานอันยาวนาน แรงงานทั้งหลายมักถูกหลงลืมอยู่เสมอ ผู้เขียนขอกล่าวคำขอบคุณต่อผู้อ่านงานวิจัยและชี้ทางให้งานวิจัยนี้สมบูรณ์มากขึ้น ท่านแรกคือ อาจารย์ศักดินา ฉัตรกุล ณ อยุธยา ผู้เชี่ยวชาญด้านสหภาพแรงงาน และถือว่าเป็นรุ่นพี่ในด้านการจัดตั้งสหภาพแรงงานในมหาวิทยาลัยมาก่อน ส่วนท่านที่สองคือ อาจารย์ ดร.กฤษณ์พชร โสมณวัตร แห่งคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ได้ชี้ให้เห็นช่องว่างที่พอจะมีถมให้เต็มได้

ผู้วิจัยขอขอบคุณ มูลนิธิฟรีดริค เอแบร์ท ประเทศไทย (Friedrich-Ebert-Stiftung: FES Thailand) ที่ให้การสนับสนุนด้วย

ผู้วิจัยตระหนักถึง ผู้คนอีกมากที่พยายามต่อสู้เพื่อให้ได้ความเป็นธรรมในการจ้างงาน และการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้นในฟากฝั่งแรงงานการศึกษา หวังว่าในอนาคตพวกเขาจะไม่ได้ต่อสู้อย่างโดดเดี่ยว แต่เราจะมีพื้นที่ตรงกลางที่ใหญ่มากพอจะโอบอุ้มกันได้

ยังมีแรงงานอื่นๆ ภายใต้กระบวนการผลิตงานวิจัยเช่นนี้ ตั้งแต่เจ้าหน้าฝ่ายธุรการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง รวมไปถึงร้านถ่ายเอกสาร สิ่งเหล่านี้เราอาจจะไม่นับเลยก็ได้ หากเราไม่เอาใจใส่ความสัมพันธ์เช่นนี้ และมองมันเป็นเพียงแค่ความสัมพันธ์ของผู้ให้บริการและผู้ใช้บริการในสังคมทุนนิยม

เช่นเดียวกับมารดา และภรรยาของผู้เขียนที่คอยเป็นกำลังใจ และเบื้องหลังที่ทำให้ผู้เขียนมีเวลามากพอที่จะทุ่มเทงานเขียนและงานวิจัยนี้ออกมาได้อย่างเต็มที่

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

การรวมตัวกันเพื่อสร้างอำนาจต่อรองของแรงงานและนักวิชาชีพต่าง ๆ เป็นสิทธิพื้นฐานที่องค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) เสนอว่ามันควรเป็นสิทธิมนุษยชนเช่นกัน ในสังคมไทย การรวมตัวต่อรองในนามแรงงานและสหภาพแรงงานเคยมีความเข้มแข็งเป็นอย่างยิ่งในช่วงทศวรรษ 2530 จนสามารถเป็นตัวตั้งตัวตีผลักดันกฎหมายและระเบียบที่เอื้อเฟื้อต่อผู้ใช้แรงงานทั้งหลายได้เป็นอย่างดี สหภาพแรงงานและขบวนการแรงงานยังถือเป็นพลังทางการเมืองที่สำคัญในระดับนานาชาติที่ไม่ใช่เฉพาะพรรคการเมืองที่ทำงานในรัฐสภา แต่ยังหมายถึงเป็นพลังในการต่อรองเพื่อผลักดันให้นโยบายและแนวปฏิบัติของรัฐเลือกปฏิบัติ และละเลยเสียงของประชาชนจำนวนมากที่เป็นผู้ใช้แรงงานอีกด้วย

ความไม่เป็นประชาธิปไตยอย่างการรัฐประหารและรัฐบาลเผด็จการถือเป็น ปฏิปักษ์ต่อขบวนการแรงงานมาทุกยุคทุกสมัย โดยเฉพาะตั้งแต่รัฐประหารในปี 2534, 2549 และล่าสุด 2557 การต่อสู้ทางการเมืองของขบวนการแรงงานที่ถดถอย ผนวกกับสหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจจำนวนหนึ่งก็เข้าร่วมกันต่อต้านรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้งในช่วงสิบกว่าปีที่ผ่านมา ทำให้ทั้งภาพลักษณ์ของขบวนการแรงงาน และการรวมตัวอ่อนแอลงในทุกระดับ ดังนั้น การฟื้นฟูประชาธิปไตยด้วยการกลับมาทำความเข้าใจขบวนการแรงงานอีกครั้งโดยเฉพาะในบริบทโลกจึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ประชาธิปไตยในที่ทำงานเป็นสิ่งที่สำคัญไม่แพ้กับระบบรัฐสภา การเลือกตั้ง และการกระจายอำนาจ ที่ผ่านมาในสังคมไทย เมื่อนึกถึงขบวนการแรงงานและสหภาพแรงงาน มักจะถูกเข้าใจว่าเป็นเรื่องของคนในโรงงาน และผู้ใช้แรงงานอาบเหงื่อต่างน้ำ เช่นเดียวกับนิยามแรงงานตามพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 ได้กีดกันผู้คนจำนวนมากออกไปกลาย ๆ เช่น ในหน่วยงานราชการ นอกจากนั้น แรงงานอีกส่วนหนึ่งที่มีพลังไม่น้อยในต่างประเทศอย่างแรงงานด้านการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นครู อาจารย์ บุคลากรด้านการศึกษาต่าง ๆ ก็ไร้จุดยึดเหนี่ยวกับขบวนการแรงงานในสังคมไทยเป็นอย่างยิ่ง ทั้งที่กลุ่มวิชาชีพนี้ในต่างประเทศมีบทบาทเป็นปากเป็นเสียงที่ต่อสู้ต่อรองกับรัฐทั้งในส่วนของนโยบายการศึกษา และสวัสดิภาพของพวกเขา

การเริ่มต้นจากการเข้าใจพลวัตของสหภาพแรงงานการศึกษาในต่างประเทศน่าจะเป็นโอกาสที่ดีที่จะนำมาสู่การทบทวนจุดยืนและจุดก้าวต่อไปของขบวนการแรงงานด้านการศึกษาในสังคมไทย จึงนำมาซึ่งงานวิจัยชิ้นนี้

1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

1) เพื่อเข้าใจลักษณะเปรียบเทียบของพลวัตของสหภาพแรงงานการศึกษา และขบวนการที่เกี่ยวข้อง
2) เพื่อแสวงหาทางออกสำหรับการจัดตั้งสหภาพแรงงานการศึกษาในไทย

1.3 ขอบเขตของโครงการวิจัย

ในเชิงพื้นที่ เน้นการศึกษาในทวีปต่างๆทั่วโลกเพื่อให้เห็นลักษณะเชิงเปรียบเทียบของพลวัตของสหภาพแรงงานการศึกษาที่สัมพันธ์กับระบบการเมือง สังคม และเศรษฐกิจที่แตกต่างกันไป รวมไปถึงสภาวะการจ้างงานของประเทศต่างๆ ดังนี้

1) กลุ่มประเทศที่มีฐานประชาธิปไตยทั้งส่วนที่เอื้อต่อขบวนการแรงงานและส่วนที่ไม่เอื้อเท่าใดนัก อาจจะเป็นกลุ่มประเทศยุโรป และสหรัฐอเมริกา

2) กลุ่มประเทศที่มีลักษณะที่อาจจะพอเทียบกันได้กับไทย อาจได้แก่ ทวีปเอเชีย ละตินอเมริกา และแอฟริกา

ผู้วิจัยเลือกกรณีศึกษาจำนวน 16 ประเทศ โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่มคือ โลกตะวันตก และกลุ่มนอกโลกตะวันตก โดยมีเกณฑ์การพิจารณาตามตาราง ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1.1 กรณีศึกษาเปรียบเทียบ 16 ประเทศ

ลำดับที่	ประเทศ	ทวีป/ภูมิภาค	ความสำคัญและเหตุผลที่เลือก
1	อังกฤษ	ยุโรป	ประเทศแรกที่มีการปฏิวัติอุตสาหกรรม
2	สหรัฐอเมริกา	อเมริกา/อเมริกาเหนือ	ประเทศมหาอำนาจทางการเมืองและเศรษฐกิจ (รัฐรวม)
3	ฝรั่งเศส	ยุโรป	ประเทศที่ขึ้นชื่อว่า มีระบบราชการรวมศูนย์ที่สุดในโลก
4	เยอรมนี	ยุโรป	ประเทศที่ครูมีเงินเดือนสูงที่สุด (รัฐรวม)
5	ฟินแลนด์	ยุโรป/นอร์ดิก	ประเทศที่ขึ้นชื่อเรื่องรัฐสวัสดิการ
6	ออสเตรเลีย	ออสเตรเลีย	ประเทศภายใต้อาณานิคมอังกฤษ ภายใต้การนำของคนเชื้อสายยุโรปที่สหภาพแรงงานการศึกษาเติบโตอย่างยิ่ง
7	ญี่ปุ่น	เอเชีย/เอเชียตะวันออก	ประเทศเอเชียที่เป็นประเทศอุตสาหกรรมแห่งแรก
8	เกาหลีใต้	เอเชีย/เอเชียตะวันออก	ประเทศเอเชียที่เปลี่ยนจากการปกครองแบบเผด็จการมาสู่ระบอบประชาธิปไตยได้สำเร็จ
9	สิงคโปร์	เอเชีย/เอเชียตะวันออกเฉียงใต้	ประเทศที่สหภาพแรงงานครูต่อสู้กับรัฐบาลอาณานิคมและยกระดับขึ้นมาเป็นประเทศที่มีความมั่งคั่ง
10	มาเลเซีย	เอเชีย/เอเชียตะวันออกเฉียงใต้	ประเทศที่สหภาพแรงงานครูต่อสู้กับรัฐบาลอาณานิคม
11	จีน	เอเชีย/เอเชียตะวันออก	ประเทศที่ปกครองด้วยเผด็จการชนชั้นกรรมาชีพในนามพรรคคอมมิวนิสต์จีน
12	อินเดีย	เอเชีย/เอเชียใต้	ประเทศที่มีประชากรมากที่สุดในโลก และปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตย
13	เม็กซิโก	อเมริกา/อเมริกาใต้	ตัวแบบของประเทศในภูมิภาคอเมริกาใต้
14	แอฟริกาใต้	แอฟริกา	ตัวแบบของประเทศในทวีปแอฟริกา
15	จอร์แดน	เอเชีย/ตะวันออกกลาง	ตัวแบบของประเทศในตะวันออกกลาง และการกีดกันสหภาพแรงงานการศึกษา
16	ไทย	เอเชีย/เอเชียตะวันออกเฉียงใต้	เป็นตัวแบบที่จะใช้พัฒนาข้อเสนอการจัดตั้งสหภาพแรงงานการศึกษา

1.4 กรอบแนวคิดของโครงการวิจัย

กรอบแนวคิดของการวิจัย ได้กำหนดให้สหภาพแรงงานการศึกษาเป็นแกนหลักในการทำความเข้าใจถึงขบวนการแรงงานด้านการศึกษาในประเทศต่าง ๆ โดยใช้การวิเคราะห์พัฒนาการทางประวัติศาสตร์ที่ฐานอยู่บนลักษณะทางการเมือง สังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมที่แตกต่างกันไป เห็นได้จากขบวนการแรงงานในยุโรป สหรัฐอเมริกา ละตินอเมริกา เอเชียและแอฟริกา ล้วนมีความแตกต่างกันทั้งการให้คุณค่าของระบอบประชาธิปไตย ความเข้าใจถึงเศรษฐกิจที่เป็นธรรมที่ต่างกัน หรือวัฒนธรรมการทำงานที่มีที่มากันคนละแบบ

การวิเคราะห์จะรวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างสหภาพแรงงานภายในประเทศต่าง ๆ ถึงจุดกำเนิดและพัฒนาการ และการเป็นส่วนหนึ่งของขบวนการแรงงานและความเคลื่อนไหวทางการเมือง และการปรับตัวต่อความเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่ ภายใต้แนวคิดเสรีนิยมใหม่ที่เถลิงอำนาจในทศวรรษ 1980–1990 มาจนถึงปัจจุบัน

1.5 การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

จะแบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม ได้แก่

1) งานศึกษาเกี่ยวกับสหภาพแรงงานการศึกษาในภาพรวม

The comparative politics of education: teachers unions and education systems around the world[1] เป็นงานศึกษาในปี 2017 ที่ให้ภาพกว้างของการเปรียบเทียบสหภาพแรงงานครูในประเทศต่าง ๆ จำนวน 11 ประเทศ ตั้งแต่สหรัฐอเมริกา, อังกฤษ, ฝรั่งเศส, เยอรมนี, ประเทศกลุ่มนอร์ดิกอย่างฟินแลนด์, นอร์เวย์, สวีเดน, เดนมาร์ก รวมไปถึงประเทศอย่างญี่ปุ่น, เม็กซิโก และอินเดีย ผู้เขียนมองว่าระบบการศึกษาคือสนามของศักยภาพอันยิ่งใหญ่ที่จะสร้างสังคมมนุษย์แต่ก็ถูกออกแบบ ควบคุมและปฏิบัติการในแต่ละสังคมผ่านการตัดสินใจของรัฐบาล และมองว่ายุคใหญ่ ๆ ของระบบการศึกษาของโลกนั้นแบ่งเป็น 2 ยุค นั่นคือ ยุคแห่งการก่อรูปเชิงสถาบันและยุคของการปฏิรูปเพื่อประสิทธิภาพการสอน และเน้นไปที่พื้นที่ระดับโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษา งานชิ้นนี้ยังแสดงให้เห็นบทบาทของสหภาพแรงงานในฐานตัวกระทำการทางการเมืองที่แตกต่างกันไป พวกเขาไม่ได้เป็นเพียงผู้กระทำการตัวจ้อยแต่คือ ใจกลางของปัญหาความขัดแย้งเกี่ยวกับนโยบายทางการศึกษาเลยทีเดียว ข้อมูลและรายละเอียดของสหภาพแรงงานการศึกษาตั้งแต่การก่อรูป การเติบโตและการต่อรองเป็นประโยชน์มากสำหรับงานวิจัย อย่างไรก็ดี ประเทศที่เลือกยังไม่ครอบคลุมทวีปและภูมิภาคอื่น ๆ นั่นคือ ทวีปแอฟริกา และภูมิภาคตะวันออกกลางและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่จะสามารถช่วยให้เห็นภาพเชิงเปรียบเทียบได้แจ่มชัด เช่นเดียวกับเป็นงานเขียนตั้งแต่ปี 2017 แล้วทั้งที่มีความเปลี่ยนแปลงของสหภาพแรงงานบางแห่ง เช่นที่อังกฤษที่ไม่มี NUT แล้ว เพราะเปลี่ยนไปเป็น NEU ช่วงปี 2017 ที่หนังสือตีพิมพ์

Education Policy and the Australian Education Union: Resisting Social Neoliberalism and Audit Technologies[2] แม้จะเป็นงานที่ยกเรื่อง Australian Education Union ขึ้นมาเป็นกรณีศึกษา แต่พบว่ามีข้อถกเถียงเชิงทฤษฎีที่น่าสนใจ นั่นคือ มีแนวคิดการจัดตั้งสหภาพแรงงาน 2 แบบที่ขับเคี่ยวกันอยู่คือ แนวคิดแบบ industrial unionism (สหภาพแรงงานเฉพาะอุตสาหกรรม) กับ professional unionism (สหภาพแรงงานแบบวิชาชีพ) แบบแรกนั้น มีข้อจำกัดอยู่ที่การเรียกร้องค่าจ้างและสภาพการจ้างงาน แต่ไม่ได้นับรวมคุณภาพด้านการศึกษา ผลลัพธ์การศึกษา และการจัดการโรงเรียนของรัฐ Kerchner และ Mitchell ได้เสนอว่า นี่คือ แนวคิดแบบดั้งเดิมหรือที่เรียกว่า pluralist ถือ

1 Terry M. Moe and Susanne Wiborg, ed., *The comparative politics of education: teachers unions and education systems around the world* (Cambridge: Cambridge Press, 2017)

2 Andrew Vandenberg, *Education Policy and the Australian Education Union : Resisting Social Neoliberalism and Audit Technologies* (Cham: Palgrave Macmillan, 2018)

เป็นแนวคิดที่เดินตามรอยของ Dunlop ตั้งแต่ปี 1958 ที่เน้นทฤษฎีเชิงระบบของความสัมพันธ์เชิงอุตสาหกรรม และการอธิบายรูปแบบเฉพาะ แนวโน้มและแนวคิดเกี่ยวกับความขัดแย้งทางอุตสาหกรรม การมีส่วนร่วม การจัดการความขัดแย้งและอุดมการณ์ของผู้ใช้แรงงาน กับอีกแบบคือ professional unionism ทั้งสองพยายามอธิบายการบริบทการจัดตั้งสหภาพแรงงานครูแบบอเมริกันในทศวรรษ 1960–1980 ผ่านความเปลี่ยนแปลงแนวคิดของสหภาพแรงงานแบบคอปกขาวในโรงเรียนของสหรัฐอเมริกา โดยชี้ให้เห็นแนวคิด 3 รุ่นเกี่ยวกับสหภาพแรงงานครู รุ่นแรกคือ พบปะและประชุมอันเกิดจากการสร้างสมาคมวิชาชีพ ในทศวรรษ 1930–1940 ซึ่งถือว่าเป็นข้ารัฐการและตัวแทนพวกเขาจะประชุมเพื่อแก้ปัญหาร่วมกัน รุ่นที่ 2 คือ รุ่นของการเจรจาต่อรองที่เติบโตมาจากการสไตร์คครั้งใหญ่ที่นิวยอร์ค เมื่อปี 1960 และต่อเนื่องไปถึง ทศวรรษ 1980 รุ่นที่ 3 คือ รุ่นนโยบายที่เน้นการเจรจาต่อรองที่จะนำไปสู่ปฏิบัติการของ[3] คำอธิบายของ Kerchner และ Mitchell ถูกวิจารณ์โดย Johnson ว่า แนวคิดรุ่นที่ 2 ของ industrial unionism ของครูทั้งที่มีความแตกต่างกันสูงในช่วง 1960 และ 1980 เช่นเดียวกับความแตกต่างของประสบการณ์ในเมืองต่าง ๆ นั้นใช้ได้จริงหรือ เช่นเดียวกับ Urban ที่ชี้ว่าความแตกต่างระหว่างแนวคิดด้านวิชาชีพ กับ การให้ความสนใจกับค่าจ้างและเงื่อนไขการจ้างแบบ industrial unionism นั้น อาจมองได้ว่าเป็นการต่อต้านแนวคิดสหภาพนิยมอย่างแนบเนียนด้วยซ้ำเช่นเดียวกับ Chadbourne ที่เสนอว่า คำอธิบายนี้ใช้ไม่ได้กับแถบ Western Australia ที่ตั้งต้นด้วยความเป็นสมาคมวิชาชีพครูไม่ใช่สหภาพแรงงาน แต่พวกเขาก็ขัดแย้งในเชิงการจ้างงานแบบอุตสาหกรรมในทศวรรษ 1970–1980 โดยไม่ได้เน้นการต่อรองในด้านวิชาชีพใด ๆ[4]

หนังสือเล่มนี้ยังเสนอมุมมองเชิงวิพากษ์ต่อเสรีนิยมใหม่ โดยตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวคิด professionalism (วิชาชีพนิยม) ว่าจะทำให้สหภาพแรงงานเป็นเพียงผู้แสวงหาค่าเช่าทางเศรษฐกิจสำหรับกลุ่มผลประโยชน์ เห็นได้จากพฤติกรรมของผู้นำสหภาพแรงงานที่วางอยู่บนโวหารของ professional unionism และยิ่งไปกว่านั้น การเน้นวิชาชีพดังกล่าวทำให้ประเทศร่ำรวยทั้งหลายสร้างเครื่องมือในการวัดผล ตรวจสอบและตรวจตราครู มากกว่าจะอุทิศการอบรมและพัฒนาทางวิชาชีพ ข้อวิจารณ์ยังชี้ให้เห็นถึงประสบการณ์และมายาภาพอันจำกัดของ ความสัมพันธ์เชิงอุตสาหกรรม และการเจราจาต่อรองในด้านวิชาชีพ เช่นใน Western Australia ช่วงปี 1995–2000 อังกฤษและเวลส์ช่วง 2003–2010 คล้ายคลึงกับในสหรัฐอเมริกา ความตึงเครียดระหว่างสิ่งที่ถูกตีความว่าเป็นความขัดแย้งใน industrial unionism และสิ่งที่ถูกตีความในฐานะข้อตกลงร่วมของวิชาชีพ และความสัมพันธ์แบบหลังอุตสาหกรรม และแนวคิดการปฏิรูปสหภาพ นำมาสู่การประนีประนอมกับ professional unionism โดยมีวาระซ่อนเร้นอย่างการถูกตรวจสอบได้ (accountability)[5]

Public Perceptions of Trade Unions in Countries of the European Union: A Causal Analysis[6] ได้ชี้ว่า ความเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างทางอุดมการณ์การเมือง และเศรษฐกิจในส่วนหลัง ของศตวรรษที่ 20 น่าจะทำให้สหภาพแรงงานถดถอยลง ดังที่พบว่าปี 1980–2003 ยกเว้นสวีเดน เดนมาร์ก และฟินแลนด์ พบว่าความหนาแน่นของสหภาพแรงงานนั้นลดลงอย่างมาก จนถึงว่า สหภาพแรงงานกลายเป็นสัดส่วนที่น้อยกว่าพลังแรงงานตั้งแต่ปี 1950 เป็นต้นมา บทความนี้สำรวจจากประสบการณ์ของยุโรปก็พบว่า ในความเป็นจริงกลับตรงกันข้าม การตอบสนองต่อสหภาพแรงงานมีอยู่มาก เพราะต้องการให้สหภาพแรงงานนั้นเป็นตัวแทนในการปกป้องผลประโยชน์ด้านค่าจ้างและสภาพการจ้างงาน การก่อรูปดังกล่าวเป็นผลมาจากอิทธิพลของการเรียกร้องของปัจเจกมากกว่า โครงสร้างหรือเชิงสถาบัน

3 Andrew Vandenberg, *Ibid*., p.81

4 Andrew Vandenberg, *Ibid*., p.85

5 Andrew Vandenberg, *Ibid*., p.85–87

6 Thomas Turner, Daryl D'Art, "Public Perceptions of Trade Unions in Countries of the European Union: A Causal Analysis", *Labor Studies Journal*, 37: 1 (March 2012): 33–55

ขณะที่คนรุ่นใหม่ ผู้หญิงที่ดูเหมือนไม่สนใจ แต่กลับมีบทบาทสำคัญ ส่วนคนที่มีการศึกษาสูงมักจะไม่ค่อยใส่ใจในสหภาพแรงงาน ผิดกับคนงานที่อยู่ในระดับที่ต่ำ

นอกจากนั้นทิศทางการเมืองยังส่งผลต่อการทัศนคติที่ดีต่อสหภาพแรงงานและการเป็นสมาชิก ความเข้มแข็งของขบวนการแรงงาน สัมพันธ์กับพรรคสังคมนิยมประชาธิปไตยและสหภาพแรงงานในประเทศยุโรปจำนวนมาก มีแนวโน้มที่จะมีทัศนคติเชิงบวกต่อสหภาพแรงงาน ในเชิงโครงสร้างแล้ว การเปลี่ยนผ่านของสังคมและเศรษฐกิจจากสังคมอุตสาหกรรมการผลิตไปสู่การจ้างงานในอุตสาหกรรมบริการเปลี่ยนจากงานที่ใช้มือไปสู่งานด้านความรู้สึกนึกคิด

การลดขนาดองค์กร และการเชื่อมต่อกับระบบเศรษฐกิจโลก รวมไปถึงการเสื่อมถอยของการเมืองฝ่ายซ้ายและความสัมพันธ์กับโครงการชนชั้นแรงงาน มักเป็นคำอธิบายต่อความเสื่อมถอยของโชคชะตาของสหภาพแรงงาน ยิ่งองค์กรใหญ่จะจัดตั้งสหภาพแรงงานได้ง่ายกว่าองค์กรขนาดเล็กเช่นเดียวกับบริษัทเอกชนจะง่ายกว่า หน่วยงานภาครัฐ

การอธิบายระบอบสถาบันโฟกัสไปยังพัฒนาการทางประวัติศาสตร์และความสัมพันธ์เชิงอุตสาหกรรมในแต่ละประเทศความเปลี่ยนแปลงขึ้นอยู่กับขอบเขตของปัจจัยเชิงสถาบันและกระบวนการอย่างธรรมชาติ สโคปและความลึกของการร่วมเจรจาต่อรอง (collective bargaining) กฎหมายแรงงานระบบ Ghent (ระบบประกันการตกงาน) และผลของยุทธศาสตร์การจัดการบริหารสหภาพแรงงาน เมื่อเทียบยุโรปกับประเทศอื่นๆ ในเชิงประวัติศาสตร์แล้ว ทัศนคติที่ดีจะแปรผันไปตามเงื่อนไขที่เอื้อในแต่ละประเทศ โดยเฉพาะประเทศที่เข้มแข็งอย่างสวีเดน เดนมาร์ก และฟินแลนด์ที่มีข้อตกลงร่วมกันถึงความต้องการสหภาพแรงงานในระดับสูง ตัวชี้วัดเชิงสถาบันของการมีอยู่สหภาพแรงงาน และประเทศต้นทางนั้นมีส่วนสำคัญต่อปัจจัยที่กำหนดว่าทำไมพนักงานที่มีความเห็นชอบต่อสหภาพแรงงานไม่มากนักเท่ากับปัจจัยเชิงปัจเจกที่อภิปรายไปแล้ว เปเปอร์นี้ช่วยทำให้เห็นเทรนด์ของสหภาพแรงงานในยุโรปว่า อาจมีแนวโน้มอ่อนแอลง แต่ก็ไม่เสมอไปเพราะสหภาพแรงงานถูกใช้เป็นเครื่องมือในการต่อรองโดยปัจจัยสำคัญคือ ความต้องการความช่วยเหลือจากปัจเจกที่เห็นคุณค่าของสหภาพแรงงาน

The origins and formation of teachers' unions in nineteenth century Australia[7] และ *The Australian Education Union: From Federal Registration to National*[8] เป็นผลงานของผู้เขียนคนเดียวกันที่แสดงให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงการรวมตัวของครูผู้สอนมาตั้งแต่ปลายศตวรรษที่ 19 การต่อสู้นี้ประกอบด้วยภูมิประเทศของประวัติศาสตร์แรงงานอันได้แก่ ความเป็นผู้นำที่เกิดจากการอุทิศในเชิงปัจเจก ชัยชนะของการจัดตั้ง และความล้มเหลวทั้งหลาย เปเปอร์เหล่านี้มีความพยายามที่จะอธิบายจุดกำเนิดของสหภาพแรงงานครูในออสเตรเลีย ด้วยกรอบการศึกษาแบบการวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบโดยปรับใช้แนวคิดจาก John Dunlop นักเศรษฐศาสตร์แรงงานที่อยู่บน 4 ยุทธศาสตร์อันเป็นปัจจัยความสัมพันธ์ของการเติบโต ได้แก่ บริบททางเทคโนโลยี, โครงสร้างของตลาด, สถาบันระดับชุมชนที่กว้างกว่า และความเชื่อและแนวคิดทางสังคม เขาได้เลือกใช้ 3 ปัจจัยเชิงยุทธศาสตร์ได้แก่ สถานการณ์การทำงานของครู (The work situation of teachers), ผู้นำสหภาพแรงงาน และกรอบแนวคิดทางสังคมการเมือง การเกิดขึ้นของสหภาพแรงงานครูช่วงปี 1884–1892 ถือเป็นประวัติศาสตร์สำคัญ เนื่องจากเป็นการจัดตั้งที่เชื่อมต่อมาถึงพัฒนาการของสหภาพแรงงานครูในทุกวันนี้ แม้อาจจะไม่ได้เป็นรากฐานของสหภาพแรงงานครูยุคใหม่ก็จริง แต่เป็นส่วนหนึ่งของจุดที่เข้มแข็งที่สุดที่เกิดขึ้นในช่วงหลัง คือ ช่วงปี 1916–1926 ซึ่งเกิดขึ้นในทุกรัฐของออสเตรเลีย งานศึกษานี้จะมีส่วนสำคัญที่ทำให้เห็นการก่อกำเนิดความรุ่งเรืองและความคลี่คลายของสหภาพแรงงานครูในกรณีของออสเตรเลียอย่างเป็นประวัติศาสตร์

7 Andrew Spaull, "The origins and formation of teachers' unions in nineteenth century Australia", *Melbourne Studies in Education*, 26:1 (1984)

8 Andrew Spaull, *The Australian Education Union: From Federal Registration to National Reconciliation* (Melbourne: Australian Council for Educational Research, 2000)

Down but Not Out: The National Education Association in Federal Politics[9] งานวิจัยนี้ชี้ให้หลักฐานใหม่เกี่ยวกับกิจกรรมทางการเมืองและวาระกำหนดนโยบายของสหภาพครูอาจารย์แห่งชาติ (national teachers' union) ที่ใหญ่ที่สุดในช่วงเวลาของการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง สมาคมการศึกษาแห่งชาติ (National Education Association's: NEA) ประกอบด้วยสมาชิกที่หลากหลายทั้งระดับโรงเรียน วิทยาลัย และมหาวิทยาลัย (ส่วนสหภาพที่ใหญ่เป็นอันดับสองคือ สหพันธ์ครูอเมริกัน หรือ American Federation of Teachers) การใช้ชุดข้อมูลตามแนวยาวที่ประกอบด้วยผลการเลือกตั้งและการสนับสนุนแคมเปญสำหรับผู้สมัครทั้งหมดสำหรับสำนักงานของรัฐบาลกลางและตำแหน่งนโยบายของรัฐบาลกลางที่เป็นทางการของ NEA พบว่าพันธมิตรอย่างพรรคเดโมแครตของ NEA พลังลดลงอย่างรวดเร็วเมื่อเวลาผ่านไป ด้วยชัยชนะของพรรครีพับลิกันในสภาคองเกรส อย่างไรก็ตาม NEA ยังคงประสบความสำเร็จอย่างมากในการลงคะแนนเสียงของรัฐสภาส่วนหนึ่งเนื่องจากการเลือกตั้งกลุ่มพันธมิตรรีพับลิกันที่เพิ่มขึ้นในสภาและวุฒิสภา

2) งานศึกษาเกี่ยวกับสหภาพแรงงานครูและบุคลากรในโรงเรียน

เมื่อกล่าวถึงสหภาพแรงงานครูงานชิ้นหนึ่งที่ทำให้เห็นภาพรวมที่ชัดขึ้นก็คือ *Promoting education quality: the role of teachers' unions in Latin America*[10] แสดงให้มิติทางประวัติศาสตร์ว่า สหภาพแรงงานครูในละตินอเมริกานั้นได้เติบโตในช่วงปี 1990 ถือว่าการเข้าร่วมสหภาพในภูมิภาคอยู่ในระดับใกล้เคียงความเป็นสากลในช่วงนี้ ทำให้การปฏิรูปการศึกษากลายเป็นเรื่องเร่งด่วน การรวมตัวกันได้ในด้านหนึ่งแล้วมันคือ การขยายตัวของความขัดแย้งระหว่างสหภาพครูกับรัฐบาลไปด้วย การเรืองอำนาจของสหภาพนำมาสู่สถานการณ์สองด้าน ด้านแรกคือ ผู้กำหนดนโยบายมักจะวิพากษ์ว่าสหภาพนั้นเป็นอุปสรรคความเปลี่ยนแปลงที่จะสร้างคุณภาพการศึกษา เนื่องมาจากนโยบายของสหภาพและการนัดหยุดงาน แต่ในอีกด้านหนึ่ง สหภาพได้โต้แย้งว่าพวกเขามีบทบาทสำคัญเชิงบวกในด้านการศึกษา ในการถกเถียงสาธารณะมุมมองทั้งสองถูกขยายความอย่างเกินเลยทำให้เป็นการเมือง เปเปอร์นี้ได้ให้ความสำคัญกับบทบาทเชิงบวกของสหภาพที่ดำเนินการผ่านกลไก 2 ชนิด นั่นคือ การสนับสนุนให้เกิดพัฒนาการด้านวิชาชีพ (professionalization) และการประกาศจุดยืนสนับสนุนการพัฒนาด้านการศึกษา ท้ายเปเปอร์มีข้อเสนอ 3 ข้อ ถึงสหภาพแรงงานครูก็คือ การสนับสนุนสร้างพันธมิตรกับสหภาพแรงงานในมหาวิทยาลัย หรือแหล่งที่จะสนับสนุนโปรแกรมทางด้านหลักสูตรพัฒนาวิชาชีพได้ ประการที่ 2 คือ จัดตั้งพื้นที่ในเชิงสถาบันที่จะทำให้ครูสามารถรวมตัวเพื่อสร้างนโยบายด้านการศึกษาซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งต้องสร้างความเป็นประชาธิปไตยในการจัดการเพิ่มความโปร่งใสและพลเมืองที่มีส่วนร่วม และเข้าร่วมกับสหภาพ ประการที่ 3 วางแผนนโยบายการศึกษาอย่างเป็นประชาธิปไตย โดยเฉพาะการให้ความสำคัญกับสิทธิแรงงานที่จะเอื้อประโยชน์ต่อคุณภาพการศึกษา

Teacher Unionization and Student Academic Performance: Looking beyond Collective Bargaining[11] บทความนี้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสหภาพครูกับผลการเรียนของนักเรียน โดยใช้ข้อมูลที่เป็นตัวแทนในระดับประเทศและวัดจากการรวมตัวของครูที่ครอบคลุมมากขึ้น โดยการระบุเขตทั้งสองที่มีสัญญาการเจรจาต่อรองร่วมกัน (Collective Bargaining) และเขตที่มีข้อตกลงพบปะและหารือ (meet-and-confer agreements) พบว่าสหภาพครูที่สร้างความเข้มแข็งในการต่อรอง มีส่วนสำคัญในการเพิ่มคะแนนสอบของนักเรียนผ่านทั้งสอง

9 Bradley D. Marianno, "Down but Not Out: The National Education Association in Federal Politics", *Educational Policy*, 32: 2 (March 2018): 234–254

10 Julián Gindin and Leslie Finger, *Promoting education quality: the role of teachers' unions in Latin America* Paper commissioned for the EFA Global Monitoring Report2013/4, Teaching and learning: Achieving quality for all, 2013

11 Eunice S. Han and Thomas N. Maloney, "Teacher Unionization and Student Academic Performance: Looking beyond Collective Bargaining", *Labor Studies Journal*, 46: 1 (March 2021): 43–74

ช่องทาง ที่น่าสังเกตคือ ความสัมพันธ์เชิงบวกนี้แข็งแกร่งสำหรับนักเรียนผิวดำมากกว่านักเรียนผิวขาว เช่นเดียวกับเชื้อสายสแปนิช และไม่ส่งผลเลยกับนักเรียนเชื้อสายเอเชียน นอกจากนั้นยังมีผลกับนักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำ มากกว่านักเรียนที่ได้คะแนนสูง งานนี้จึงเป็นวิจัยที่ชี้ให้เห็นความสัมพันธ์เชิงบวกของขบวนการแรงงานการศึกษาที่ส่งผลต่อการเรียนในโรงเรียน ในเงื่อนไขที่ว่าหากสภาพการจ้างงานที่เกิดจากการต่อรองมีความเหมาะสม จะส่งผลต่อประสิทธิภาพไปด้วย

It is in the Contract: How the Policies Set in Teachers' Unions' Collective Bargaining Agreements Vary Across States and Districts[12] เปเปอร์นี้ได้ตรวจสอบข้อตกลงการเจรจาต่อรองร่วม (Collective Bargaining Agreement: CBA) มากกว่า 1,000 ฉบับทั่วทั้งรัฐแคลิฟอร์เนีย มิชิแกน และวอชิงตัน พบความแพร่หลายของชุดบทบัญญัติหลักจำนวน 43 ข้อ ที่อยู่ภายในรัฐเหล่านี้ โดยให้การเปรียบเทียบคำศัพท์ CBA อย่างครอบคลุม โดยใช้ข้อมูลที่ดึงมาจากเขตเศรษฐกิจและประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกัน ตลอดจนเขตที่แตกต่างกันอย่างมากจากการลงทะเบียนของนักเรียน ยังพบว่า CBA มีความแตกต่างกันอย่างมาก รูปแบบนี้มีความเกี่ยวข้องกับขนาดเขตมากกว่าสัดส่วนของนักเรียนที่มีรายได้ต่ำภายในเขต งานชิ้นนี้ได้สรุปโดยอภิปรายถึงความหมายของการค้นพบนี้อันจะเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยและการวางนโยบายไป เป็นตัวอย่างงานที่แสดงให้เห็นถึงการใช้เอกสาร CBA เป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นอำนาจการต่อรองของขบวนการแรงงานการศึกษาที่ส่งผลต่อนโยบายด้านการศึกษา

Teachers' Union Power in a Budget Crunch: Lasting Ramifications of Differential Spending Responses to the Great Recession [13] งานชิ้นนี้ชี้ให้ว่าช่วงธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ล่มสลายในปี 2007 และภาวะเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกาถดถอยตามมา สภานิติบัญญัติของรัฐทั่วประเทศต้องเผชิญกับรายได้ที่ลดลงอย่างมาก และในปี 2011 การใช้จ่ายเพื่อการศึกษาโดยเฉลี่ยลดลงเป็นครั้งแรกในรอบกว่าทศวรรษ อย่างไรก็ตาม การตอบสนองด้านงบประมาณของรัฐต่อภาวะเศรษฐกิจถดถอยครั้งใหญ่นั้นไม่สม่ำเสมออย่างแน่นอน โดยบางส่วนได้ตัดขาดการศึกษาของรัฐอย่างถาวร บทความนี้ใช้ข้อมูลตามแนวยาวเกี่ยวกับการใช้จ่ายด้านการศึกษาระดับรัฐ การเมือง ประชากร ความเป็นอยู่ที่ดีทางเศรษฐกิจ และชุดตัวบ่งชี้ความแข็งแกร่งของสหภาพแรงงานเพื่อประเมินความแข็งแกร่งของสหภาพครูในฐานะผู้สนับสนุนการใช้จ่ายด้านการศึกษาโดยพิจารณาจากบทบาทของพวกเขาในรัฐต่าง ๆ การตอบสนองงบประมาณต่อภาวะถดถอยครั้งใหญ่ พบว่ารัฐที่มีกฎหมายห้ามไม่ให้มีการเจรจาร่วมกันสำหรับครูและรัฐที่มีจำนวนสหภาพแรงงานที่สัดส่วนครูต่ำได้ลดค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาโดยรวมลงอย่างมาก แสดงให้เห็นถึงบทบาทของสหภาพแรงงานและการเจรจามีส่วนสำคัญอย่างยิ่งของการปรับลดงบประมาณด้านการศึกษา

Public School Teacher Contracts and State-Level Reforms: Assessing Changes to Collective Bargaining Restrictiveness Across Three States [14] งานนี้ชี้ว่าในเขตการศึกษาหลายแห่ง นโยบายที่ควบคุมบุคลากรการสอนจะอยู่ภายใต้ข้อตกลงการเจรจาต่อรองร่วม (CBA) แม้ว่าจะมีความสนใจด้านนโยบายที่สำคัญที่ส่งผลต่อขอบเขตของข้อตกลงเหล่านี้ แต่ก็มีงานวิจัยที่ค่อนข้างน้อยเกี่ยวกับความเปลี่ยนแปลงของ CBA เมื่อเวลาผ่านไป หรือการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเพื่อตอบสนองต่อการปฏิรูปกฎหมายของรัฐต่างๆ เปเปอร์นี้ได้เปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลง CBA ก่อนและหลังการปฏิรูปในสองรัฐ (มิชิแกนและวอชิงตัน) ด้วยการใช้ชุดข้อมูลแบบ

12 Katharine O. Strunk et al, "It is in the Contract: How the Policies Set in Teachers' Unions' Collective Bargaining Agreements Vary Across States and Districts", *Educational Policy*, 32: 2 (March 2018): 280–312

13 Walker A. Swain and Christopher Redding, "Teachers' Union Power in a Budget Crunch: Lasting Ramifications of Differential Spending Responses to the Great Recession", *Educational Policy*, 36: 2 (March 2022): 343–376

14 Katharine O. Strunk et al, "Public School Teacher Contracts and State-Level Reforms: Assessing Changes to Collective Bargaining Restrictiveness Across Three States", American Educational Research Journal, retrieved on April 18, 2022 from https://journals.sagepub.com/doi/full/10.3102/00028312211048950 (October 27, 2021)

panel data มากกว่า 1,200 CBA ในสามรัฐ โดยเทียบกับรัฐที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงทางกฎหมาย (แคลิฟอร์เนีย) แสดงให้เห็นว่าการปฏิรูปนโยบายของรัฐได้ลดข้อจำกัดของ CBA ตามที่ตั้งใจไว้ ผลการวิจัยชี้ว่าเมื่อการปฏิรูปจำกัดการเจรจาต่อรอง สหภาพแรงงานก็ไม่สามารถชดเชยสภาพการทำงานที่ลดลงอย่างมากได้ การเจรจาต่อรองจึงเป็นเครื่องมือสำคัญอย่างยิ่งของขบวนการแรงงาน

Cut From the Same Cloth? Comparing Urban District CBAs Within States and Across the United States[15] มีการคาดเดาอย่างมากมายและหลักฐานเชิงประจักษ์บางประการแสดงว่า ข้อตกลงการเจรจาต่อรองร่วมของครู (CBA) ในเขตการศึกษาในเขตเมืองนั้นเข้มงวดกว่า CBA ในเขตอื่นๆ งานชิ้นนี้ต่อยอดจากงานก่อนหน้าโดยการเปรียบเทียบ CBA ในเขตเมืองกับเขตนอกเมืองในสามรัฐ—แคลิฟอร์เนีย มิชิแกน และวอชิงตัน—และข้อกำหนดโปรไฟล์สูง กับ CBA จาก 72 เขตที่ใหญ่ที่สุดในประเทศนอกเหนือจากรัฐเหล่านั้น พบว่า CBA ในเมืองมีข้อจำกัดมากกว่า CBA นอกเมืองในทั้งสามรัฐ แต่ก็ยังมีความแตกต่างกันอย่างมากทั่วทั้งเขตในด้านข้อจำกัดโดยรวมและในข้อกำหนดที่มีโปรไฟล์สูง ดังนั้นแนวโน้มข้อตกลง CBA นั้นจะมีข้อจำกัดในเขตเมืองมากกว่าเขตนอกเมือง

Negotiating the Great Recession: How Teacher Collective Bargaining Outcomes Change in Times of Financial Duress[16] บทความนี้ชี้ว่าข้อตกลงการเจรจาต่อรองร่วมของครู (CBA) เงินเดือนครู และขนาดชั้นเรียนเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรในช่วงภาวะถดถอยครั้งใหญ่ การใช้ชุดข้อมูลระดับเขตด้วย CBA ของครูในแคลิฟอร์เนียซึ่งรวมถึงการวัดความแข็งแกร่งของสัญญาย่อยและเงินเดือนตั้งแต่ปี 2005–2006 และ 2011–2012 ที่เชื่อมโยงกับข้อมูลตามแนวยาวระดับเขต วิจัยนี้ยังได้ประมาณการแบบจำลองความแตกต่างระหว่างผลต่างเพื่อตรวจสอบผลการเจรจาต่อรองสำหรับเขต ที่ควรจะมีข้อจำกัดทางการเงินไม่มากก็น้อย พบว่าสหภาพแรงงานและผู้บริหารเปลี่ยนองค์ประกอบที่สำคัญของ CBA และนโยบายของเขตในช่วงเวลาของอันยากลำบากทางการเงิน ซึ่งรวมถึงการเพิ่มขนาดชั้นเรียน ลดเวลาในการสอนและลดฐานเงินเดือนเพื่อบรรเทาแรงกดดันทางการเงิน โดยพยายามเจรจาให้คุ้มครองเพิ่มขึ้นสำหรับครูในพื้นที่ที่มีผลกระทบทางการเงินโดยตรง รวมถึงขั้นตอนการร้องทุกข์และภาระที่ไม่เกี่ยวกับการสอน จะเห็นว่าในช่วงเศรษฐกิจย่ำแย่ CBA และสหภาพแรงงานได้มีบทบาทปกป้องและคุ้มครองแรงงานด้านการศึกษา

3) งานศึกษาเกี่ยวกับสหภาพแรงงานอาจารย์และบุคลากรในมหาวิทยาลัย

The organizational impact of university labor unions[17] บทความนี้ชี้ว่า ในปัจจุบันการนำเสนอการรวมตัวกันของมหาวิทยาลัยและการหยุดงานประท้วงของฝ่ายธุรการ คณาจารย์ และนักศึกษาของสถาบันในอเมริกาเหนือ การสำรวจนี้เสนอผลกระทบของการเจรจาร่วมกันเกี่ยวกับสภาพการทำงานของพนักงาน ซึ่งรวมถึงความมั่นคงในการทำงาน เสรีภาพทางวิชาการ ธรรมาภิบาลในมหาวิทยาลัย และกระบวนการที่ควรจะเป็น ที่สำคัญกว่านั้น ได้ตรวจสอบปัญหาความสัมพันธ์ในการทำงานขององค์กรที่ถูกละเลยในสภาพแวดล้อมทางวิชาการแบบสหภาพแรงงาน ความสัมพันธ์ที่หารือรวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างคณาจารย์ ระหว่างคณาจารย์และฝ่ายธุรการ ระหว่างคณาจารย์และมหาวิทยาลัยในฐานะสถาบัน และระหว่างคณาจารย์และสหภาพแรงงาน การคุกคามของการรวมตัวของสหภาพแรงงานและการนัดหยุดงานของแรงงานต่อความสัมพันธ์ระหว่างศาสตราจารย์กับนักศึกษา หรือที่ปรึกษา-ผู้รับคำปรึกษาเป็นประเด็นสำคัญสำหรับผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับสหภาพ

15 Bradley D. Marianno et al, "Cut From the Same Cloth? Comparing Urban District CBAs Within States and Across the United States", *Educational Policy*, 32: 2 (March 2018): 334–359

16 Katharine O. Strunk and Bradley D. Marianno, "Negotiating the Great Recession: How Teacher Collective Bargaining Outcomes Change in Times of Financial Duress", *AERA Open*, 5: 2 (April 2019) https://doi.org/10.1177/2332858419855089

17 Christine M. Wickens, "The organizational impact of university labor unions", *Higher Education*, 56 (2008), 545–564.

นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา บทสรุปยังมีการระบุพื้นที่ที่มีศักยภาพสำหรับการวิจัยในอนาคต เปเปอร์นี้จึงสะท้อนให้เห็นบรรยากาศของขบวนการแรงงานในมหาวิทยาลัยที่แตกต่างจากโรงเรียนและมีความซับซ้อนในตัวของมันเอง

Organizing the Ivory Tower: The Unionization of the Brock University Faculty Association[18] บทความนี้สำรวจการรวมกลุ่มของคณาจารย์เต็มเวลาที่มหาวิทยาลัย Brock ในปี 1996 ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐและระดับปริญญาตรี ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของออนแทรีโอ ประเทศแคนาดา งานวิจัยนี้ใช้การสัมภาษณ์เชิงคุณภาพเชิงลึกและการวิเคราะห์เอกสารเบื้องต้นที่เกี่ยวข้อง กรณีศึกษาได้ตรวจสอบทั้งแรงผลักดันในการรวมสหภาพและกลยุทธ์ที่สมาคมคณาจารย์นำไปใช้เพื่อสนับสนุนการรับรองเพื่อแสดงให้เห็นว่า วาทกรรมของความเป็นมืออาชีพและความเป็นวิทยาลัยสามารถท้าทาย ล้มล้าง และปรับใช้โดยนักวิชาการที่ตั้งใจจะจัดระเบียบ ระดมได้อย่างไร และในท้ายที่สุด ก็คือ การสามารถเอาชนะการสนับสนุนจากสหภาพแรงงานได้ งานศึกษานี้จึงเป็นกรณีตัวอย่างที่น่าสนใจของการรวมตัวต่อรองในนามสหภาพแรงงาน

Organizing Tactics in a Faculty Unionization Drive at a Canadian University[19] บทความนี้ได้วิเคราะห์สมาคมมหาวิทยาลัยควีนส์ (Queen's University Faculty Association's : QUFA) ซึ่งได้เน้นย้ำถึงความสำคัญของการใช้เทคนิคการจัดตั้งอันมีลักษณะเฉพาะ เพื่อเพิ่มโอกาสในการบรรลุการขับเคลื่อนการรวมตัวของสหภาพที่ประสบความสำเร็จในเวลาที่สหภาพแรงงานทำได้ยากขึ้น ผู้เขียนยืนยันว่าการใช้เทคนิคต่าง ๆ ที่ระบุโดยนักทฤษฎีการเคลื่อนไหวทางสังคมร่วมกับการเลือกใช้คำว่า "ความร่วมแรงร่วมใจ" ของ QUFA เป็นองค์ประกอบสำคัญในความสำเร็จของแรงผลักดันนี้ แก่นของการวิจัยของฉันคือการวิเคราะห์เชิงคุณภาพของการสื่อสารอย่างเป็นทางการของ QUFA กับคณาจารย์ระหว่างเดือนกันยายน 1992 ถึงตุลาคม 1995 งานชิ้นนี้จึงเป็นการศึกษาการเคลื่อนไหวเชิงเทคนิคที่จะจัดตั้งสหภาพแรงงานในมหาวิทยาลัย

Reorganizing Higher Education in the United States and Canada: The Erosion of Tenure and the Unionization of Contingent Faculty[20] ทุกปีในแคนาดาและสหรัฐอเมริกา ส่วนแบ่งของคณาจารย์ระดับอุดมศึกษาที่ไม่ได้ต่อสัญญามีจำนวนเพิ่มขึ้น มีการคาดหวังว่าการรวมกลุ่มกันของแรงงานดังกล่าวจะจำกัดกระบวนการนี้ แต่ข้อมูลที่ตรวจสอบได้ระบุว่ากลับไม่เป็นเช่นนั้น แม้ว่ามหาวิทยาลัยในแคนาดาจะมีการรวมตัวเป็นหนึ่งเดียวกันมากกว่ามหาวิทยาลัยในสหรัฐฯ อย่างมีนัยสำคัญ แต่อย่างน้อยก็พึ่งพาได้เพียงชั่วคราว ในทำนองเดียวกัน รัฐในสหรัฐฯ ที่มีการรวมตัวเป็นสหภาพในระดับสูงก็ไม่ได้แสดงให้เห็นว่าจะลดระดับความเสียหายได้มากนัก กลยุทธ์ของสหภาพที่ถูกจัดระเบียบหน่วยงานระหว่างทางผู้ที่ดำรงตำแหน่งและไม่ได้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ และ/หรือระหว่างอาจารย์พิเศษและอาจารย์ประจำ อาจมีบทบาทในผลลัพธ์นี้ ทั้งที่พวกเขาสามารถและควรมีบทบาทสำคัญในการโต้กลับแนวโน้มเหล่านี้หากพวกเขาพัฒนาเจตจำนงทางการเมืองที่จะทำเช่นนั้น ดังนั้นการแบ่งแยกผู้คนด้วยสัญญาจ้างที่ไม่มั่นคงจึงเป็นปัญหาใหญ่ที่จะต่อสู้ทางการเมืองในฐานะขบวนการแรงงาน

University Teachers and Resistance in the Neoliberal University[21] งานวิจัยนี้ศึกษาความเข้มแข็งของอาจารย์มหาวิทยาลัยในแคนาดา ด้วยการสำรวจพลวัต

18 Larry Savage, Michelle Webber, Jonah Butovsky, "Organizing the Ivory Tower: The Unionization of the Brock University Faculty Association", *Labor Studies Journal*, 37: 3 (September 2012): 293–310

19 Sandra Rastin, "Organizing Tactics in a Faculty Unionization Drive at a Canadian University", *Labor Studies Journal*, 25: 2 (September 2000): 99–119

20 David Dobbie and Ian Robinson, "Reorganizing Higher Education in the United States and Canada: The Erosion of Tenure and the Unionization of Contingent Faculty", *Labor Studies Journal*, 33: 2 (June 2008): 117–140

21 Stephanie Ross, Larry Savage and James Watson, "University Teachers and Resistance in the Neoliberal University", *Labor Studies Journal*, 45: 3 (September 2020): 227–249

และกลยุทธ์ของการต่อต้านในมหาวิทยาลัยเสรีนิยมใหม่ แม้ว่าการตอบสนองต่อการปรับแนวความคิดใหม่ในระดับอุดมศึกษานั้นซับซ้อน ไม่สม่ำเสมอ และบางครั้งก็ขัดแย้งกัน ผู้เขียนได้สาธิตให้เห็นว่าการเปิดเสรีเสรีใหม่ได้ส่งเสริมความขัดแย้งที่มากขึ้น ความเข้มแข็งมากขึ้น การประท้วงที่มากขึ้น และการเมืองที่มากขึ้นของสหภาพแรงงานที่เป็นตัวแทนของอาจารย์ในมหาวิทยาลัย ผู้เขียนให้เหตุผลว่าการแสดงออกถึงความเข้มแข็งของอาจารย์มหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ขับเคลื่อนโดยแรงกดดันจากภายนอกมากกว่ากำลังภายใน และซับซ้อนยิ่งขึ้นด้วยการแบ่งแยกระหว่างคนงานในบริบทของลำดับชั้นของมหาวิทยาลัยที่จัดตั้งขึ้น งานนี้จึงแสดงให้เห็นความสำคัญของขบวนการและการต่อต่อสู้กับมหาวิทยาลัยที่สมาทานอุดมการณ์เสรีนิยมใหม่ที่ส่งผลต่อสวัสดิการและการจ้างงานในมหาวิทยาลัยมากยิ่งขึ้น

1.6 วิธีการดำเนินการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัยที่ใช้ จะใช้แนวพินิจทางประวัติศาสตร์เป็นหลัก ถือเป็นการวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ด้วยการวิเคราะห์จากเอกสาร และเว็บไซต์ของสหภาพแรงงานการศึกษาของประเทศต่าง ๆ

บทที่ 2

สหภาพแรงงานด้านการศึกษา:
ประสบการณ์โลกตะวันตก บนฐานการต่อสู้ในโลกทุนนิยมและประชาธิปไตย

บทนี้จะกล่าวถึงภาพรวมของสหภาพแรงงานการศึกษาในโลกตะวันตก นั่นคือในทวีปยุโรปและอเมริกาเหนือ เพื่อแสดงให้เห็นประสบการณ์ของสหภาพแรงงานด้านการศึกษาว่า พวกเขารวมตัวก่อตั้งองค์กรที่และออกแบบสถาบันอย่างไร มีจุดเริ่มต้นอย่างไร มีจุดยืนเช่นไร ดำเนินการอย่างไร ประสบปัญหาและมีความขัดแย้งภายในองค์กร หรือกับผู้ว่าจ้างหรือรัฐบาลอย่างไร และมีทางออกอย่างไร

ต้องเข้าใจก่อนว่า พลังของขบวนการแรงงานนั้น ก่อเกิดมาอย่างชัดเจนในช่วงปฏิวัติอุตสาหกรรมจึงมีฐานอยู่ในเขตเมืองในประเทศทางตะวันตกมาก่อน และเติบโตอย่างกว้างขวางหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 พร้อมกับอุดมการณ์ฟื้นฟูโลกหลังความพังพินาศจากสงครามของผู้คนและอาคารสถานที่

ก่อนที่คลื่นลมที่เปลี่ยนหลังมาร์กาเร็ต แทตเชอร์และโรนัลด์ เรแกนเรืองอำนาจ ในทศวรรษ 1980 นโยบายเศรษฐกิจแบบเสรีนิยมใหม่ของรัฐบาลต่าง ๆ ก่อความขัดแย้งกับการรวมตัวกันของแรงงานอย่างกว้างขวาง และอีกระลอกใหญ่ก็คือ ทศวรรษ 2000 ที่มีการสอบวัดผลที่เรียกว่า PISA ที่ส่งผลต่อการตื่นตัวในการปฏิรูปการศึกษาในหลายประเทศ

4 ส่วนที่จะอภิปรายในบทนี้ก็คือ ข้อถกเถียงเกี่ยวกับสหภาพแรงงานการศึกษา พลวัตของสหภาพแรงงานด้านการศึกษาในแต่ละประเทศ การสร้างการเชื่อมต่อกันระดับนานาชาติ และการเปรียบเทียบระหว่างประเทศต่าง ๆ

2.1 ข้อถกเถียงเกี่ยวกับสหภาพแรงงานการศึกษาในโลกตะวันตก

สหภาพแรงงานที่มีฐานจากการรวมตัวกันเป็นสมาคมนั้นแตกต่างจากการชุมนุม (reunion) หรือ การรวมตัว (coalition) ตรงที่ได้ตกลงที่จะรวมตัวกันเป็นระยะเวลานานและมีการจัดตั้งองค์กรภายในโดยมีวัตถุประสงค์ให้เป็นผู้คุ้มครองพวกตน และเป็นตัวแทนของอาชีพเพื่อให้ความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น[1] สหภาพแรงงานมีประวัติความเป็นมาอย่างยาวนานแต่ก็มีจุดเปลี่ยนสำคัญอยู่หลายระลอกเช่นกัน

กำเนิด ILO หลังสงครามโลกครั้งที่ 1[2]

หากย้อนกลับไปในยุโรปก่อนปฏิวัติอุตสาหกรรม ความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างไม่ได้เป็นเพียงการแลกเปลี่ยนแรงงานกับค่าจ้าง แต่มีความสัมพันธ์ส่วนตัวระหว่างนายจ้างและลูกจ้างเกิดขึ้น เช่น ระบบสมาคมอาชีพในอังกฤษและฝรั่งเศสที่ต้องปฏิบัติตามข้อบังคับของสมาคมที่นายจ้างไม่เพียงจะต้องถ่ายทอดความรู้

1 ประภาศรี ศุภอักษร, *เสรีภาพในการจัดตั้งสหภาพแรงงานในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐในประเทศไทย* วิทยานิพนธ์ นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายมหาชน คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2552, หน้า 10

2 รุจิเรข ชุ่มเกษรกูลกิจ, *อนุสัญญาว่าด้วยเรื่องเสรีภาพในการรวมตัวเป็นสมาคมและการคุ้มครองสิทธิในการจัดตั้ง (ค.ศ. 1948)* วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2545, หน้า 9–13

ความชำนาญในด้านการค้าและการผลิตให้แก่ลูกจ้างฝึกหัดงาน แต่ยังมีภาระที่ต้องเลี้ยงดูอบรมลูกจ้างให้เติบโตทั้งกายและจิตใจ ขณะที่ลูกจ้างก็จะต้องมีความซื่อสัตย์และรักษาผลประโยชน์ให้แก่นายจ้างอย่างเต็มที่ ครั้นเกิดความเปลี่ยนแปลงจากการปฏิวัติอุตสาหกรรมช่วงปลายศตวรรษที่ 18 เมื่อเครื่องจักรถูกนำมาใช้งาน มีแรงงานคนเกินกว่าความต้องการ นายจ้างจึงมีอำนาจต่อรองเหนือกว่า จนลูกจ้างแทบไม่มีอำนาจต่อรอง ถูกเอาเปรียบจากนายจ้างที่มุ่งเน้นสร้างผลผลิตและกำไรสูงสุด ผ่านการลดต้นทุน ซึ่งที่ทำได้ง่ายที่สุดคือ ต้นทุนแรงงานด้วยการกดค่าแรง ไม่จัดหาสวัสดิการให้ลูกจ้าง และใช้งานอย่างยาวนาน สภาพการทำงานอันเลวร้ายต่อสุขภาพ จึงได้มีความพยายามผลักดันให้เกิดการปฏิรูปทางสังคม สร้างมาตรฐานแรงงานให้ดีขึ้น โดยเฉพาะในศตวรรษที่ 19 ได้มีข้อเสนอให้สร้างกฎเกณฑ์ระหว่างประเทศด้านแรงงานนำไปสู่การก่อตั้ง International Association for Labour Legislation (IALL) ที่สวิตเซอร์แลนด์ แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จอย่างที่ควร ต่อมายุติบทบาทลงพร้อมกับการเกิดขึ้นของสงครามโลกครั้งที่ 1 ต้องรอให้สงครามจบ จึงได้มีการก่อตั้งองค์การแรงงานระหว่างประเทศ (International Labour Organization: ILO) อันเกิดมาจากบทบัญญัติส่วนที่ 13 ของสนธิสัญญาแวร์ซายอันเป็นข้อตกลงหลังจบสงครามโลกครั้งที่ 1 ความน่าสนใจของบทบัญญัติดังกล่าวให้ความสำคัญกับแรงงานนั่นคือ

(1) แรงงานมิอาจเป็นสินค้าที่มีการซื้อขายกันได้
(2) สิทธิในการรวมตัวเป็นสมาคม
(3) ต้องมีการจ่ายค่าแรงที่เพียงพอต่อการดำรงชีพ
(4) ชั่วโมงการทำงานต้องอยู่ระหว่าง 8 ชั่วโมงต่อวัน หรือ 48 ชั่วโมงต่อ 1 สัปดาห์
(5) การหยุดพักผ่อนต้องกำหนดให้มีอย่างน้อย 24 ชั่วโมงต่อหนึ่งสัปดาห์
(6) ขจัดการใช้แรงงานเด็กทุกรูปแบบ
(7) ในงานประเภทเดียวกัน ต้องมีการจ่ายค่าแรงที่เท่าเทียมกันในประเทศนั้น ๆ
(8) ต้องมีการปฏิบัติต่อคนงานในประเทศอย่างเสมอภาค (เช่น ต้องปฏิบัติต่อคนงานอพยพเฉกเช่นเดียวกับคนในชาติ)
(9) มีกลไกในการตรวจสอบเพื่อเป็นหลักประกันว่ามีการบังคับใช้กฎหมายเพื่อให้ความคุ้มครองคนงานอย่างแท้จริง

การให้สิทธิแรงงานดังกล่าวเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่ง จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ ธรรมนูญขององค์กรดังกล่าว ได้รับการยอมรับว่าเป็น A Biil of Fundamental Rights หรือกฎหมายสิทธิพื้นฐาน ทั้งยังถูกนำไปเป็นต้นแบบของรัฐธรรมนูญในหลายแห่ง เช่น รัฐธรรมนูญฉบับไวมาร์, รัฐธรรมนูญของเม็กซิโก, สเปน และรัฐที่ประกาศอิสรภาพจากเจ้าอาณานิคมหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 แทบทุกประเทศ ILO ในเวลาต่อมา ILO ได้สังกัดเป็นองค์กรหนึ่งในร่มใหญ่ขององค์การสหประชาชาติ (United Nation: UN) ในฐานะทบวงการชำนัญพิเศษมีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับปัญหาสังคมและแรงงาน ตั้งแต่ปี 1946

ในที่ประชุม ILO มีโครงสร้างไตรภาคีที่มีตัวแทนจากภาครัฐ ตัวแทนจากฝ่ายนายจ้าง และตัวแทนฝ่ายลูกจ้าง เพื่อเข้ามาประชุมเพื่อจัดทำอนุสัญญาที่คล้ายกับกระบวนการที่พรรคการเมืองที่เป็นตัวแทนผลประโยชน์ของประชาชนเข้ามาประชุมจัดทำกฎหมายในรัฐนั้น ๆ กฎเกณฑ์ที่จัดทำขึ้นโดย ILO จึงสามารถใช้กับรัฐสมาชิก ILO ได้[3]

นับแต่ปี 1919–1947 แม้ว่า ILO จะทำอนุสัญญา (convention) ไปแล้วถึง 86 ฉบับ แต่ก็ยังไม่มีการวางกฎเกณฑ์ปฏิบัติที่เป็นสากลเพื่อบรรลุหลักเสรีภาพในการรวมตัวเป็นสมาคม (Freedom of Association) ทั้งที่อาจเปรียบได้เป็นเสาหลักการดำเนินการของ ILO[4] การรวมตัวกันของลูกจ้างจึงเป็นกลไกการสร้างอำนาจต่อรองกับนายจ้าง ดังนั้น เสรีภาพในการรวมตัวกันยังจะเป็นหลักประกันพื้นที่ฐานที่ป้องกันไม่ให้รัฐเข้ามาแทรกแซง จึงถือว่าหลักเสรีภาพในการรวมตัวเป็นสมาคมจึงเป็นหลักการ

3 รุจิเรข ชุ่มเกษรกูลกิจ, เรื่องเดียวกัน, หน้า 28

4 รุจิเรข ชุ่มเกษรกูลกิจ, เรื่องเดียวกัน, หน้า 22

สำคัญสำหรับสิทธิของนายจ้างและลูกจ้างที่มีไว้เพื่อความยุติธรรมของสังคม อันที่จริงหลักดังกล่าวปรากฏในธรรมนูญก่อตั้ง ILO ตั้งแต่ปี 1919 แต่ยังเป็นหลักกว้างๆ ที่ไม่เป็นแนวทางที่ชัดเจน จะมีเพียงอนุสัญญาฉบับที่ 11 ว่าด้วยเสรีภาพการรวมตัว (ภาคเกษตรกรรม) ปี 1921 ที่คุ้มครองบางภาคเท่านั้น[5]

ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 รัฐบาลในหลายประเทศได้พยายามทำลายสิทธิในการรวมตัวของสหภาพแรงงานภายใต้บรรยากาศสงครามเย็น ขณะที่สหภาพโซเวียตพยายามใช้สหภาพแรงงานเป็นเครื่องมือในการโฆษณาชวนเชื่อลัทธิคอมมิวนิสต์ ทำให้สหภาพแรงงานตกอยู่ในสถานการณ์อันยากลำบาก นำมาซึ่งการจัดทำอนุสัญญาฉบับที่ 87 ว่าด้วยเสรีภาพในการรวมตัวเป็นสมาคมและการคุ้มครองสิทธิในการจัดตั้ง ปี 1948 โดย ILO[6]

อนุสัญญาฉบับนี้ยังให้สิทธิ์นายจ้างและลูกจ้างในการจัดตั้งองค์กรเพื่อดูแลผลประโยชน์ของตน การไม่เลือกปฏิบัติในการจัดตั้งองค์กร และปราศจากการแทรกแซงจากรัฐ[7] บนหลักการเช่นนี้ก็พบว่าหลายประเทศได้ดำเนินการขัดต่ออนุสัญญา จำกัดสิทธิการจัดตั้ง เช่น กำหนดสมาชิกขั้นต่ำ หรือกำหนดให้มีองค์กรเพียงองค์กรเดียวซึ่งถือเป็นการจำกัดทางเลือก ดังเห็นได้จากพระราชบัญญัติพนักงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ ปี 1991 ที่บัญญัติให้รัฐวิสาหกิจแต่ละแห่งมีสมาคมได้เพียงสมาคมเดียว และที่พบปัญหากันอย่างกว้างขวางก็คือ การปฏิเสธสิทธิในการรวมตัวของลูกจ้างในภาครัฐ (Public Servant) ด้วยเหตุผลว่าไม่ต้องการให้เข้ามายุ่งเกี่ยวทางการเมือง และไม่ให้พวกเขาใช้สิทธินัดหยุดงานอันจะกระทบต่อบริการสาธารณะ แต่อนุสัญญาก็มีข้อยกเว้นให้กับทหารและตำรวจที่ให้เป็นการตัดสินใจของรัฐ ซึ่งส่วนใหญ่รัฐจะปฏิเสธการรวมตัวของกลุ่มนี้ ยังมีกลุ่มลูกจ้างบางกลุ่มที่ยังถูกจำกัดสิทธิเช่น ลูกจ้างระดับผู้บริหาร (Managerial Staff) หรือบุคคลที่อยู่ในตำแหน่งที่ต้องรักษาความลับ (Confidential Exclusives)[8]

ตามอนุสัญญานี้พวกเขายังมีสิทธิที่จะกำหนดกฎเกณฑ์ของตนและเลือกผู้แทนของตน[9] สิทธิในการบริหารและดำเนินกิจกรรมที่ไม่ถูกแทรกแซงโดยรัฐ และได้รับความคุ้มครองที่ไม่อาจถูกโน้มน้าวให้ยุติหรือระงับการดำเนินการโดยองค์กรฝ่ายบริหาร รวมไปถึงเข้าร่วมสหพันธ์ (Federations) และสภาองค์กร (Confederations) ที่มีสิทธิจะร่วมกับองค์กรนายจ้างและองค์กรลูกจ้างระหว่างประเทศ (International Organization of Workers and Employers)[10] ส่วนสิทธิในการนัดหยุดงาน (The Right to Strike) มิได้กำหนดชัดเจนในอนุสัญญา แต่มักจะตีความหลักการพื้นฐานในข้อ 3, 8 และ 10 ของอนุสัญญาฉบับที่ 54 เมื่อสิทธินัดหยุดงานอาจนับว่าเป็นการใช้สิทธิในการดำเนินกิจกรรมทางการเมือง หลายประเทศจึงได้ออกกฎหมายห้ามการดำเนินกิจกรรมทางการเมืองโดยสหภาพแรงงาน[11] ดังนั้น พอเป็นเรื่องการเมือง ก็เป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อนและมีความซับซ้อนเนื่องจาก มักจะขัดแย้งกันระหว่างเสรีภาพ กับ ข้อห้ามทางกฎหมาย โดยเฉพาะเมื่อนึกถึงแรกเกิดอนุสัญญาฉบับที่ 87 ที่เกิดขึ้นและถูกนำมาใช้ตั้งแต่ช่วงสงครามเย็นที่มีการเมืองแบบแบ่งขั้วอย่างเข้มข้น

(1) ลักษณะการใช้สิทธินัดหยุดงานในสายตาของ UN เสนอว่าจะต้องมีลักษณะดังนี้[12]
(2) การใช้สิทธินัดหยุดงานนั้นต้องเป็นไปโดยสงบ
(3) การใช้สิทธิในการนัดหยุดงานต้องมีเงื่อนไขก่อน เช่น การแจ้งล่วงหน้า กำหนดช่วงเวลาที่จะนัด

5 รุจิเรข ชุ่มเกษรกูลกิจ, เรื่องเดียวกัน, หน้า 23–26
6 รุจิเรข ชุ่มเกษรกูลกิจ, เรื่องเดียวกัน, หน้า 26–28
7 รุจิเรข ชุ่มเกษรกูลกิจ, เรื่องเดียวกัน, หน้า 35–38
8 รุจิเรข ชุ่มเกษรกูลกิจ, เรื่องเดียวกัน, หน้า 36–38
9 รุจิเรข ชุ่มเกษรกูลกิจ, เรื่องเดียวกัน, หน้า 39
10 รุจิเรข ชุ่มเกษรกูลกิจ, เรื่องเดียวกัน, หน้า 40
11 รุจิเรข ชุ่มเกษรกูลกิจ, เรื่องเดียวกัน, หน้า 41
12 รุจิเรข ชุ่มเกษรกูลกิจ, เรื่องเดียวกัน, หน้า 42

> หยุดงาน การช่วยเหลือในการเข้าไกล่เกลี่ยหรือเจรจาต่อรอง โดยมีเงื่อนไขที่สมเหตุผลและไม่เป็นการละเมิดกฎหมาย

การใช้สิทธินัดหยุดงานอาจถูกปฏิเสธได้ หากเป็นการนัดหยุดของลูกจ้างในภาครัฐหรือคนงานที่รับผิดชอบต่อ “การทำบริการสำคัญ” (essential services) ซึ่งถ้าตีความอย่างแคบนั้นหมายถึง งานที่เกี่ยวกับความอันตรายของชีวิต ความปลอดภัยของบุคคล สุขภาพ หรือเกี่ยวกับพลเมืองทั้งหมดหรือบางส่วน การใช้สิทธินัดหยุดงานอาจถูกปฏิเสธหรือถูกจำกัดในกรณีที่เกิดสถานการณ์ที่จำเป็นหรือมีเหตุผลที่ต้องทำเช่นนั้น หรือในกรณีที่เกิดภาวะฉุกเฉินที่ร้ายแรงต่อรัฐ

อย่างไรก็ตามการทำงานของ ILO ก็มีข้อวิพากษ์ นั่นคือ ILO มีความโน้มเอียงจะให้อำนาจกับประเทศที่ครองอำนาจทางการเมืองในระดับโลก ในระยะแรกตั้งหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 อังกฤษและฝรั่งเศสครองอำนาจนำ แต่พอหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 กลับเป็นสหรัฐอเมริกา ช่วงสงครามเย็นองค์กรดังกล่าวกลายเป็นสนามแห่งการต่อสู้ทางการเมืองระหว่างสหรัฐอเมริกา กับ สหภาพโซเวียต

ไม่เพียงเท่านั้น ILO เน้นการสร้างระบบอุตสาหกรรมสัมพันธ์ตามแนวทาง Anglo American ที่มีรากฐานแบบไตรภาคี หรือ Labour Relations หรือ Industrial Pluralism หรือ Industrial Relations Systems ว่ากันว่าอนุสัญญาว่าด้วยเสรีภาพในการจัดตั้งกลุ่มหรือสมาคม (ฉบับที่ 87) ปี 1948 และอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิในการรวมตัวและการเจรจาต่อรอง (ฉบับที่ 89) ปี 1949 เพื่อใช้สร้างเงื่อนไขต่อระบอบคอมมิวนิสต์ เพราะประเทศเหล่านั้นไม่มีตัวแทนตามโครงสร้างไตรภาคี (คือ ไม่มีเอกชน) และการให้สัตยาบันอนุสัญญาก็แย้งกับโครงสร้างและกฎเกณฑ์ในระบอบคอมมิวนิสต์ สหภาพโซเวียตได้ลาออกจาก ILO แต่ก็กลับมาอีกครั้งในปี 1954 แต่คราวนี้ตอบโต้ด้วยประเด็นสิทธิมนุษยชน ไม่ให้มีการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติและสีผิวต่อผู้คนในแอฟริกา นอกจากนั้นในปี 1970–1985 สหรัฐอเมริกาบริจาคเงินเข้า ILO กว่า 25% รวมไปถึงผู้บริหารสูงใน ILO ก็อยู่ภายใต้การควบคุมของสหรัฐอเมริกา

ในยุคเสรีนิยมใหม่ IMF ธนาคารโลก และ WTO ต่างก็มีบทบาทนำใน ILO ภายใต้วาทกรรมการพัฒนาทำให้ ILO เน้นความเป็นหุ้นส่วนทางสังคมมากกว่าความขัดแย้งทางชนชั้นตามโครงสร้างไตรภาคี โดยให้ความสำคัญกับบรรษัทข้ามชาติกับแรงงานชายขอบที่จัดหาอยู่นอกเหนือโครงสร้างไตรภาคี ซึ่งในมุมของฝ่ายซ้ายแล้วทำให้การเคลื่อนไหวขาดจิตสำนึกทางชนชั้น[13]

ตัวอย่างสำคัญคงเป็นใครไม่ได้นอกจากไทยที่เข้าเป็นสมาชิก ILO ตั้งแต่ปี 1919 แต่ไทยได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาเพียง 13 ฉบับ และไม่ปรากฏว่าให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับที่ 87 จึงไม่มีพันธกรณีที่ต้องนำมาปรับใช้ภายในรัฐ แต่ในฐานะสมาชิกก็ต้องมีพันธกรณีต่ออนุสัญญาฉบับนี้ในระดับหนึ่ง นั่นคือ เมื่อมีการทวงถามให้ปฏิบัติตามอนุสัญญาดังกล่าวในปี 1994 ไทยได้รายงานกลับไปว่ากฎหมายขณะนั้นยังไม่สอดคล้องกับอนุสัญญา ขณะนี้อยู่ในช่วงการปรับปรุง[14] ซึ่งจนบัดนี้ก็ยังไม่มีการดำเนินการใด ๆ นอกจากนั้น *พระราชบัญญัติพนักงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. 2534/ค.ศ. 1991* มีบทบัญญัติที่ละเมิดต่อหลักเสรีภาพในการรวมตัว จนไทยต้องมีหนังสือชี้แจงและนำไปสู่การยกเลิกกฎหมายตัวนี้และแทนที่ด้วย *พระราชบัญญัติแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. 2543/ค.ศ. 2000* มาใช้แทน[15] ที่น่าสนใจคือ กฎเกณฑ์ของอนุสัญญาฉบับที่ 87 ได้ปรากฏในรัฐธรรมนูญไทย นับแต่ฉบับ 2540 เป็นต้นมา นั่นคือ มาตรา 45

> “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการรวมตัวกันเป็นสมาคม สหภาพ สหพันธ์ สหกรณ์ กลุ่มเกษตรกร องค์การเอกชน หรือหมู่คณะอื่น

13 กฤษฎา ธีระโกศลพงศ์, “การครองอำนาจนำและการตอบโต้ต่อการครองอำนาจนำในองค์การแรงงานระหว่างประเทศ”, *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 10: 1 (มกราคม–มิถุนายน 2562): 145–177

14 รุจิเรข ชุ่มเกษรกูลกิจ, เรื่องเดียวกัน, หน้า 92–93

15 รุจิเรข ชุ่มเกษรกูลกิจ, เรื่องเดียวกัน, หน้า 95

> การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อคุ้มครองประโยชน์สวนรวมของประชาชน เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือเพื่อป้องกันมิให้มีการผูกขาดตัดตอนในทางเศรษฐกิจ”[16]

แต่ในรัฐธรรมนูญ ฉบับปี 2560 ปรากฏในมาตรา 42 และมีการปรับข้อความเล็กน้อย

> “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการรวมกันเป็นสมาคม สหกรณ์ สหภาพ องค์กร ชุมชน หรือหมู่คณะอื่น
>
> การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายทั่วไปเพื่อคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือเพื่อการป้องกันหรือขจัดการกีดกันหรือการผูกขาด” [17]

ดังนั้น หากเรามอง ILO ในฐานะภาพตัวแทนของสถานการณ์แรงงานในระดับนานาชาติแล้ว จะเห็นว่า ความสำคัญของแรงงานเป็นที่สนใจกันมาเป็นเวลากว่าร้อยปี แต่ก็มิได้เป็นความเคลื่อนไหวทางแรงงานที่ราบรื่น เมื่อเผชิญกับปัญหาการเมืองระดับโลกในช่วงสงครามเย็น ตลอดจนปัญหาการเมืองและการจัดความสัมพันธ์ทางอำนาจระหว่างรัฐ ทุน และแรงงานที่ต่างกันไป ประเทศทางยุโรปที่เป็นประชาธิปไตยมีแนวโน้มที่จะให้ความสำคัญกับมิติด้านแรงงาน ส่วนมหาอำนาจอย่างสหรัฐอเมริกากลับมีเงื่อนไขที่หวาดระแวงสหภาพแรงงานที่อาจได้รับอิทธิพลทางการเมืองจากอุดมการณ์คอมมิวนิสต์ ที่เห็นได้ชัดก็คือ กรณีของฮาโรลด์ รักก์ ศาสตราจารย์ทางการด้านการศึกษาที่ถูกสั่งแบนหนังสือเรียนสังคมศึกษาของเขา[18] เนื่องจากมีเนื้อหาที่วิพากษ์วิจารณ์ทุนนิยมและเสนอแนวคิดที่โน้มเอียงไปทางสังคมนิยม เช่นเดียวกับ โรเบิร์ต ออพเพนไฮเมอร์ นักวิทยาศาสตร์ชื่อก้องผู้สร้างระเบิดนิวเคลียร์ในเวลาต่อมา ได้มีส่วนจัดตั้งสหภาพแรงงานในมหาวิทยาลัยในฐานะสาขาของ American Federation of Teachers (AFT) ที่เรียกว่า Local 349 ซึ่งเน้นไปที่การรณรงค์ปัญหาระดับนานาชาติมากกว่า การเรียกร้องค่าแรง[19] ทำให้เขาถูกเพ่งเล็งและกดดันจากรัฐบาลเป็นอย่างยิ่งในช่วงก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2

Andrew Spaull ผู้ศึกษางานวิจัยด้านสหภาพแรงงานการศึกษา ได้ยกกรอบการศึกษาของ Dunlop มาอธิบายถึงพัฒนาการของสหภาพแรงงานใน 3 ปัจจัยยุทธศาสตร์ ได้แก่ ประการแรก คือ สภาพการจ้างงาน และการเปลี่ยนแปลงกระบวนการทำงานที่ส่งผลต่อความเป็นอิสระของผู้คนในที่ทำงาน ประการที่สอง คือ ผู้นำสหภาพที่สามารถเป็นปากเป็นเสียงในการเจรจาต่อรองและบรรยากาศสังคมการเมือง รวมไปถึงกฎหมายที่เกื้อหนุนการเติบโตของสหภาพแรงงานใหม่ ทั้งสามประการต้องเกิดร่วมพร้อมประสานสัมพันธ์กันถึงจะทำให้สหภาพแรงงานเป็นจริง[20]

16 รุจิเรข ชุ่มเกษรกูลกิจ, เรื่องเดียวกัน, หน้า 100

17 “รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย”, *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 134 ตอนที่ 40 ก, 6 เมษายน 2560, หน้า 11

18 อ่านเพิ่มเติมได้ใน Larry D.Burton. “Harold Rugg, American educator”. *Encyclopedia Britannica*. Retrieved on 27 July 2023 from https://www.britannica.com/biography/Harold-Rugg และ Peter F. Carbone, Jr, “The Other Side of Harold Rugg”, *History of Education Quarterly*, Vol. 11, No. 3 (Autumn, 1971), pp. 265–278 และ Stephen J. Thornton, “Harold Rugg 1886–1960”, *Fifty Modern Thinkers on Education* (London: Routledge, 2001)

19 Gregg Herken, *Brotherhood of the Bomb: The Tangled Lives and Loyalties of Robert Oppenheimer, Ernest Lawrence, and Edward Teller* (New York: Henry Holt and Company, 2002), pp.29–30

20 Andrew Spaull, “The origins and formation of teachers’ unions in nineteenth century Australia,” *Critical Studies in Education”*, 26: 1 (1984), p.137 อ้างถึง John T. Dunlop, “The Development of Labor Organizations: a theoretical framework” in R. Lester and J. Shister (eds), *Insights into Labor Issues* (New York: Macmillan, 1948), pp. 163–193

สหภาพแรงงานการศึกษา ว่าด้วยข้อถกเถียงของ “แรงงานคอปกขาว”

สหภาพแรงงานแต่เดิมนั้น มักจะเน้นไปที่ “แรงงานคอปกน้ำเงิน” (blue-collar worker) ที่เป็นแรงงานในโรงงาน แรงงานก่อสร้างที่คนไทยอาจจะเรียกกันว่า “ผู้ใช้แรงงาน” แต่ในระยะต่อมา “แรงงานคอปกขาว” (white-collar worker) ก็เริ่มมีบทบาทมากยิ่งขึ้น เห็นได้จากพนักงานบริษัททั้งหลาย ที่มีความแตกต่างจากแรงงานกลุ่มแรก และมักจะไม่นับว่าตัวเองเป็นคนกลุ่มเดียวกัน ชนชั้นแรงงานเหมือนกัน แต่พวกเขาอยู่ภายใต้ความสัมพันธ์ทางแรงงานคล้ายกันนั่นคือ การเป็นลูกจ้าง

โดยเฉพาะวิชาชีพที่เกี่ยวกับการสอน ครู อาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา ก็ถือเป็นแรงงานคอปกขาว แม้พวกเขาจะอยู่ในฐานะลูกจ้าง แต่ความรับรู้ทางสังคมและการได้รับเกียรติยศของพวกเขา ทำให้คนในวิชาชีพนี้ในหลายสังคมไม่นับว่าตัวเองเป็นส่วนหนึ่งของขบวนการแรงงาน

งานเขียนเกี่ยวกับสหภาพครูเชิงเปรียบเทียบโดย Terry M. Moe และ Susanne Wiborg ชี้ให้เห็นว่า[21] ในประเทศอุตสาหกรรม แล้วเมื่อราวร้อยกว่าปีที่ผ่านมา การเกิดขึ้น ขยายตัวและการสร้างสถาบันของระบบการศึกษาสาธารณะที่รัฐเข้ามามีบทบาทอย่างสูง เช่นเดียวกับการก่อรูปของรัฐสวัสดิการ และความเข้มแข็งของการรวมตัวของชนชั้นแรงงานทั้งหลาย ภายใต้บรรยากาศดังกล่าว สหภาพแรงงานครูก็เริ่มก่อรูปและมีบทบาทเช่นกัน พวกเขามักจะเป็นพันธมิตรกับพรรคฝ่ายซ้าย ยิ่งในยุคทองที่มีสมาชิกจำนวนมหาศาลจึงนำมาซึ่งเงินทุนและการสนับสนุนนักการเมืองและพรรค ทั้งยังสามารถเทคะแนนให้กับพรรคการเมือง รวมไปถึงการส่งอิทธิพลต่อความเห็นสาธารณะ และที่สำคัญที่สุด เครื่องมือสำคัญของพวกเขาคือการนัดหยุดงาน ในยุคนี้ที่รัฐบาลต้องการความสงบ อำนาจต่อรองเหล่านี้จึงอยู่ในมือของสหภาพครู อาจเรียกช่วงเวลานี้ว่า ยุคแห่งการก่อรูปสถาบัน จนกว่าจะมาถึงยุคปฏิรูปโดยยึดประสิทธิภาพเป็นฐาน (performance-based reform) ในทศวรรษ 1970–1980 ที่รู้จักกันดีในการปฏิรูปภายใต้แนวคิดแบบเสรีนิยมใหม่ ซึ่งมีสหรัฐอเมริกาและอังกฤษเป็นผู้นำในความเปลี่ยนแปลงนี้ ด้วยเหตุว่ารัฐราชการที่ใหญ่โตเทอะทะนั้นไม่สามารถสร้างผลงานที่มีประสิทธิภาพได้ นำไปสู่การปรับเปลี่ยนขนานใหญ่ด้วยการใช้วิธีการบริหารแบบเอกชนเข้ามาแทนที่ ทำให้ระบบราชการมีความคล่องตัวขึ้น รัฐเข้าไปแทรกแซงกิจการสาธารณะน้อยลงเพราะเชื่อว่าจะทำให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ดังนั้น นโยบายด้านรัฐสวัสดิการก็ถูกลดความสำคัญเช่นเดียวกับการลดอำนาจต่อรองของสหภาพแรงงานในภาพใหญ่ นำมาซึ่งความอ่อนแอของสหภาพแรงงานและการจ้างงานทั้งหลาย ดังนั้นทศวรรษ 1970 จึงเป็นจุดตัดความเปลี่ยนแปลงสำคัญที่จะถูกกล่าวถึงและพบเจอได้บ่อยในงานวิจัยนี้ ในยุคแห่งการชี้วัดประสิทธิภาพสำหรับแวดวงการศึกษามีจุดพลิกผันสำคัญอยู่ที่การสอบ PISA ที่ผลคะแนนกลายเป็นตัวบ่งชี้ให้เห็นถึงผลพวงของการเรียนการสอนเมื่อเทียบกันในเวทีนานาชาติ บางชาติที่เคยภาคภูมิใจในระบบการศึกษาของตนกลับต้องเร่งปรับเปลี่ยนตัวเองให้กลับมาอยู่ในตำแหน่งแห่งที่ที่ควรจะเป็น หรือบางแห่งใช้ผลคะแนนอันดีเยี่ยมเป็นข้ออ้างที่จะไม่เปลี่ยนแปลง คะแนน PISA จึงกลายเป็นเครื่องมือที่รัฐใช้อ้างอิงเพื่อความชอบธรรมในการจัดการและควบคุมสหภาพแรงงานครูในแต่ละแห่งไปด้วย

ที่กล่าวมานี้จะเห็นว่า สหภาพแรงงานการศึกษาดูเหมือนจะให้ความสำคัญกับครูในโรงเรียนซึ่งเป็นเพียงส่วนหนึ่งของภาคการศึกษาทั้งหมด เมื่อเปรียบเทียบดูแล้วจะเห็นว่า มีสหภาพแรงงานการศึกษาที่รวมสถาบันระดับโรงเรียนกับมหาวิทยาลัยและองค์กรต่าง ๆ อยู่ไม่มากนักที่เห็นได้ชัดเจนก็คือที่ฟินแลนด์ในนาม OAJ และ AFT ที่สหรัฐอเมริกา แต่ในหลายแห่งการรวมตัวกันไม่ประสบความสำเร็จ พิจารณาจากกรณีของออสเตรเลีย

21 Terry M. Moe and Susanne Wiborg, ed., *The comparative politics of education: teachers unions and education systems around the world* (Cambridge: Cambridge Press, 2017), pp.15–16

ที่ออสเตรเลียปลายทศวรรษ 1980 สายการศึกษามีสหภาพแรงงานมากถึง 45 แห่ง มีความพยายามจะควบรวมสหภาพแรงงานด้านอุตสาหกรรมการศึกษา ให้ครอบคลุมคนงานทั้งหมดตั้งแต่ชั้นอนุบาลไปจนถึงระดับมหาวิทยาลัย และบุคลากรอื่นๆ ตั้งแต่ผู้ช่วยสอนไปจนถึงเจ้าหน้าที่ธุรการด้วย แต่ก็ไม่สามารถจัดตั้งได้สำเร็จ การรวมกับสหภาพแรงงานภาคอุดมศึกษาไม่ถูกนับรวมใน Australian Education Union (AEU: สหภาพแรงงานการศึกษาออสเตรเลีย) ทำให้ส่วนอุดมศึกษาแยกออกไปจัดตั้ง National Tertiary Education Union (NTEU: สหภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา) ของตนในปี 1993[22] เดิมนั้นมีการจัดตั้ง Federation of Education Unions (FEU : สหพันธ์สหภาพแรงงานการศึกษา) ขึ้นมาก่อน แต่ก็ไม่สามารถไปได้ตลอดรอดฝั่ง เหตุผลที่ไม่สามารถรวมกันได้ก็เพราะว่า ถูกแทรกแซงโดยรัฐที่เปิดโอกาสให้สหภาพแรงงานอื่นเข้ามาขยายสมาชิกในส่วนของมหาวิทยาลัย ตัวอย่างคือ เจ้าหน้าที่ธุรการของมหาวิทยาลัยนิวเซาธ์เวลส์จาก โดย Federated Miscellaneous Workers' Union of Australia (FMWU: สหพันธ์สหภาพแรงงานเบ็ดเตล็ดแห่งออสเตรเลีย) นี่คือปัญหา demarcation dispute (ข้อพิพาทของการขยายสมาชิกเข้าไปในอีกสหภาพหนึ่ง) ลักษณะเช่นนี้ ทำให้ ACTU (Australian Council of Trade Unions : สภาสหภาพแรงงานออสเตรเลีย) อันเป็นองค์ร่มใหญ่ทางแรงงานของออสเตรเลีย ต้องเข้ามาแทรกแซงระหว่าง FEU และ FMWU โดยหาทางออกด้วยการแยกฝั่งแรงงานมหาวิทยาลัยออกไปจากการศึกษาระดับโรงเรียน[23]

มีข้อเขียนเชิงทฤษฎีเกี่ยวกับสหภาพแรงงานการศึกษาว่า มีแนวคิดการจัดตั้งสหภาพแรงงาน 2 แบบที่ขับเคี่ยวกันอยู่คือ แนวคิดแบบ industrial unionism (สหภาพแรงงานเฉพาะอุตสาหกรรม) กับ professional unionism (สหภาพแรงงานแบบวิชาชีพ) แนวคิดแบบแรกนั้นในมุมมองด้านการศึกษาแล้ว มีข้อจำกัดอยู่ที่ค่าจ้างและสภาพการจ้างงาน แต่ไม่ได้นับรวมคุณภาพด้านการศึกษา ผลลัพธ์การศึกษา และการจัดการโรงเรียนของรัฐ Kerchner และ Mitchell เสนอในปี 1988 ว่า แนวคิดแบบดั้งเดิมหรือที่เรียกว่า pluralist นั้นเป็นแนวคิดที่เดินตามรอยของ Dunlop ตั้งแต่ปี 1958 ที่เน้นทฤษฎีเชิงระบบของความสัมพันธ์เชิงอุตสาหกรรมและการอธิบายรูปแบบเฉพาะ แนวโน้มและแนวคิดเกี่ยวกับความขัดแย้งทางอุตสาหกรรม การมีส่วนร่วม การจัดการความขัดแย้งและอุดมการณ์ของผู้ใช้แรงงาน แต่ทั้งสองพยายามอธิบายแนวโน้มในแนวคิดของการจัดตั้งสหภาพแรงงานครูแบบอเมริกันในทศวรรษ 1960–1980 โดยชี้ให้เห็นกำเนิดและความเปลี่ยนแปลงแนวคิดของสหภาพแรงงานแบบคอปกขาวในโรงเรียนของสหรัฐอเมริกา โดยชี้ให้เห็นแนวคิด 3 รุ่นเกี่ยวกับสหภาพแรงงานครู รุ่นแรกคือ พบปะและประชุมอันเกิดจากการสร้างสมาคมวิชาชีพ ในทศวรรษ 1930–1940 ซึ่งถือว่าเป็นข้ารัฐการและตัวแทนพวกเขาจะประชุมเพื่อแก้ปัญหาร่วมกัน รุ่นที่ 2 คือ รุ่นของการเจรจาต่อรองที่เติบโตมาจากการสไตรค์ครั้งใหญ่ที่นิวยอร์ค เมื่อปี 1960 และต่อเนื่องไปถึง ทศวรรษ 1980 รุ่นที่ 3 คือ รุ่นนโยบายที่เน้นการเจรจาต่อรองที่จะนำไปสู่ปฏิบัติการของ professional unionism [24]

แนวคิดของ professional unionism มีทั้งฝ่ายสนับสนุนและคัดค้าน[25] สำหรับฝ่ายสนับสนุนมีอยู่ 2 ทางคือ กลุ่มทางเลือกที่ 3 ที่มองว่า แนวคิดแบบ industrial unionism ขัดขวางการปฏิรูปไปสู่สังคมหลังอุตสาหกรรม ดังที่เห็นได้ในสหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักรและออสเตรเลียที่เปลี่ยนไปสู่ความสัมพันธ์แบบใหม่ในยุคหลังอุตสาหกรรมข้ามชาติ ขณะที่กลุ่มทางเลือกที่ 4 ยังมองว่า industrial unionism ได้สร้างคุณูปการให้

22 Australian Education Union (AEU). "History". Retrieved on 2 August 2023 from https://www.aeuvic.asn.au/about-us/history, National Tertiary Education Union , *NTEU Annual Report 2021–2022*, Report to the 2022 National Council Meeting, (South Melbourne: National Tertiary Education Union, n.d.), p.3

23 Andrew Spaull, *The Australian Education Union From Federal Registration To National Reconciliation* (Melbourne: Australian Council for Educational Research, 2000), p.41–42

24 Andrew Vandenberg, *Ibid*., p.81

25 Andrew Vandenberg, *Ibid*., p.83–84

สังคมความรู้แบบสังคมนิยมประชาธิปไตย และมองว่าการหาฉันทามติร่วมกันกับ professional unionism เป็นสิ่งที่มีประสิทธิภาพมากกว่า โดยเน้นกรณีของฟินแลนด์ และมองว่าโอกาสที่เท่าเทียมคือ เงื่อนไขเบื้องต้นสำหรับการศึกษา

คำอธิบายของ Kerchner และ Mitchell ถูกวิจารณ์โดย Johnson ว่า การกวาดคำอธิบายเกี่ยวกับแนวคิดรุ่นที่ 2 ของ industrial unionism ของครูทั้งที่มีความแตกต่างกันสูงในช่วง 1960 และ 1980 เช่นเดียวกับความแตกต่างของประสบการณ์ในเมืองต่าง ๆ นั้นใช้ได้จริงหรือ เช่นเดียวกับ Urban ที่ชี้ว่า ความแตกต่างระหว่างแนวคิดด้านวิชาชีพ กับ การให้ความสนใจกับค่าจ้างและเงื่อนไขการจ้างแบบ industrial unionism นั้น อาจมองได้ว่าเป็นการต่อต้านแนวคิดสหภาพนิยมอย่างแนบเนียนด้วยซ้ำเช่นเดียวกับ Chadbourne ที่เสนอว่า คำอธิบายนี้ใช้ไม่ได้กับแถบ Western Australia ที่ตั้งต้นด้วยความเป็นสมาคมวิชาชีพครูไม่ใช่สหภาพแรงงาน แต่พวกเขาก็ขัดแย้งในเชิงการจ้างงานแบบอุตสาหกรรมในทศวรรษ 1970–1980 โดยไม่ได้เน้นการต่อรองในด้านวิชาชีพใด ๆ[26]

ในมุมมองเชิงวิพากษ์ต่อเสรีนิยมใหม่ ตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวคิด professionalism (วิชาชีพนิยม) ว่าจะทำให้สหภาพแรงงานเป็นเพียงผู้แสวงหาค่าเช่าทางเศรษฐกิจสำหรับกลุ่มผลประโยชน์เห็นได้จากพฤติกรรมของผู้นำสหภาพแรงงานที่วางอยู่บนโวหารของ professional unionism และยิ่งไปกว่านั้นการเน้นวิชาชีพดังกล่าวทำให้ประเทศร่ำรวยทั้งหลายสร้างเครื่องมือในการวัดผล ตรวจสอบและตรวจตราครู มากกว่าจะอุทิศการอบรมและพัฒนาทางวิชาชีพ ข้อวิจารณ์ยังชี้ให้เห็นถึงประสบการณ์และมายาภาพอันจำกัดของ ความสัมพันธ์เชิงอุตสาหกรรม และการเจราจาต่อรองในด้านวิชาชีพ เช่น ใน Western Australia ช่วงปี 1995–2000 อังกฤษและเวลส์ช่วง 2003–2010 คล้ายคลึงกับในสหรัฐอเมริกา ความตึงเครียดระหว่างสิ่งที่ถูกตีความว่าเป็นความขัดแย้งใน industrial unionism และสิ่งที่ถูกตีความในฐานะข้อตกลงร่วมของวิชาชีพ และความสัมพันธ์แบบหลังอุตสาหกรรม และแนวคิดการปฏิรูปสหภาพ นำมาสู่การประนีประนอมกับ professional unionism โดยมีวาระซ่อนเร้นอย่างการถูกตรวจสอบได้ (accountability)[27]

แต่ละประเทศมีเงื่อนไขของการก่อกำเนิดสหภาพแรงงานการศึกษาที่แตกต่างกันไป โดยเฉพาะโครงสร้างทางการเมืองมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งที่จะประกันสิทธิแรงงาน มีแนวโน้มว่ายิ่งเป็นประเทศที่เป็นประชาธิปไตยและมีความมั่งคั่งในระดับหนึ่งเมื่อวัดจากจำนวน GDP รายหัว ก็มีแนวโน้มที่จะให้เสรีภาพในการแสดงออกซึ่งเป็นส่วนสนับสนุนอย่างยิ่งสำหรับการดำเนินการและความเข้มแข็งของขบวนการสหภาพแรงงาน ขบวนการสหภาพแรงงานแต่ละแห่งก็จะมีร่มใหญ่หรือองค์กรแรงงานที่คอยสนับสนุนกัน เช่น TUC (Trades Union Congress) ในอังกฤษและเวลส์, AFL–CIO (American Federation of Labor and Congress of Industrial Organizations) ที่สหรัฐอเมริกา, CGT (Confédération générale du travail) ของฝรั่งเศส, ACTU (Australian Council of Trade Unions) ของออสเตรเลีย ฯลฯ อย่างไรก็ตามในช่วงหลายทศวรรษที่ผ่านมา แนวคิดทางการเมืองเศรษฐกิจแบบเสรีนิยมใหม่ ได้แผ่ขยายไปทั่วโลก แวดวงการศึกษาก็มิอาจหลุดพ้นความเปลี่ยนแปลงนี้ มายาคติการสร้างประสิทธิภาพแบบบริษัทเอกชนนำไปสู่การทำให้ระบบการศึกษากลายเป็นตลาดธุรกิจหนึ่งที่ควรเข้าสู่การแข่งขันเพื่อหาผู้ชนะและอยู่รอด โดยหวังว่าการแข่งขันจะทำให้ระบบการศึกษาที่เป็นเชิงรับสามารถเค้นศักยภาพสูงสุดออกมาได้ และนี่คือ ปัญหาที่ระบบการศึกษาและสหภาพแรงงานการศึกษาเผชิญร่วมกับ สหภาพแรงงานและคนงานทั่วโลกประสบอยู่

26 Andrew Vandenberg, *Ibid*., p.85

27 Andrew Vandenberg, *Ibid*., p.85–87

2.2 สหภาพแรงงานด้านการศึกษาในโลกตะวันตก พลวัตการเติบโตและความเสื่อม

เราจะไม่เข้าใจสถานการณ์เลยหากไม่เห็นถึงจุดกำเนิดของการรวมตัวกันของวิชาชีพครูอาจารย์และสหภาพแรงงานด้านการศึกษาในแต่ละประเทศตัวอย่างเสียก่อน ในที่นี้จะยกตัวอย่างประเทศอังกฤษ สหรัฐอเมริกา, ฝรั่งเศส, เยอรมนี, ฟินแลนด์ และออสเตรเลีย ในฐานะตัวแทนของประเทศโมเดลตะวันตกที่ผ่านประสบการณ์ปฏิวัติอุตสาหกรรม ทั้งยังมีระบบประชาธิปไตยที่ค่อนข้างตั้งมั่น อันส่งผลต่อการถ่วงดุลตรวจสอบทางการเมืองที่ยึดโยงกับประชาชนและมีพลังในระดับหนึ่ง

2.2.1 การเติบโต เบ่งบานและเสื่อมถอยของสหภาพแรงงานการศึกษาในอังกฤษ

กรณีนี้ถือเป็นการศึกษาในขอบเขตของอังกฤษ (England) ที่ปัจจุบันมีจำนวนประชากรอยู่ที่ 56,489,800 คน[28] และ GDP อยู่ที่ 3,123.23 พันล้านดอลลาร์[29] GDP ต่อหัวที่ 54,602.5 ดอลลาร์[30] หากพิจารณาจากภาพที่ 2.1 ผู้คนที่หนาแน่นพิเศษจะอยู่แถบตอนใต้ที่เป็นเมืองหลวงอย่างลอนดอน และตอนกลางค่อนไปทางตะวันตกของประเทศที่เป็นที่ตั้งของท่าเรือและเมืองอุตสาหกรรม

กำเนิดระบบการศึกษาสมัยใหม่ในอังกฤษ

ระบบการศึกษาแต่เดิมนั้นไม่ได้เปิดกว้างสำหรับทุกคน พื้นฐานการศึกษาสมัยใหม่ของอังกฤษถูกวางอยู่บนโครงสร้างที่มีลำดับศักดิ์เป็นอย่างยิ่ง องค์กรครูก็พยายามจัดตั้งอยู่บนโครงสร้างอันเหลื่อมล้ำ ทำให้มีหลายองค์กรที่ทำการแข่งขันกัน

ในช่วงแรกการศึกษาจะเน้นไปที่ระดับประถมศึกษา ซึ่งแบ่งเป็นโรงเรียนที่สนับสนุนโดยองค์กรการกุศล เช่น โบสถ์หรือมูลนิธิ (voluntary school) และโรงเรียนประจำ (board school) ซึ่งโรงเรียนอย่างแรกเป็นที่แพร่หลายมากกว่า การศึกษาระดับนี้โอบรับนักเรียนที่ส่วนใหญ่เป็นลูกหลานชนชั้นแรงงานที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมในเขตเมืองที่กำลังขยายตัว

แต่ในระดับมัธยมศึกษามีเพียงโรงเรียนเอกชนแบบ “แกรมมาร์สคูล”[31] สำหรับชนชั้นกลาง (ที่แบ่งเป็น 3 ระดับ อีกคือ ระดับชนชั้นกลางระดับบน, ชนชั้นกลางระดับกลาง และชนชั้นกลางระดับล่าง) และโรงเรียนมัธยมของรัฐสำหรับชนชั้นนำแบบอีตันหรือแฮร์โรว์ซึ่งเป็นคนส่วนน้อย

พระราชบัญญัติการศึกษาประกาศใช้ 1870 เพื่อรองรับการขยายตัวการเปลี่ยนแปลงจากสังคมเกษตรสู่อุตสาหกรรม กฎหมายนี้มีบางคนมองว่า เพื่อใช้พัฒนาทักษะของแรงงานให้สูงขึ้น แต่ผลของมันมีมากกว่านั้น โดยเฉพาะมันเป็นจุดเริ่มต้นของแนวคิดสมัยใหม่เกี่ยวกับเด็กและนักเรียน[32]

28 United Kingdom Government. “Phase one - Census 2021 first results”. Retrived on 13 August 2023 from https://census.gov.uk/census-2021-results/phase-one-first-results

29 IMF. “World Economic Outlook Database “. Retrived on 13 August 2023 from https://rb.gy/3i2ge

30 World Bank. “GDP per capita, PPP (current international $)”. Retrived on 13 August 2023 from https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD

31 แกรมมาร์สคูล มีประวัติความเป็นมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 16 แต่ในยุคใหม่นับได้ตั้งแต่ Education Act 1944 (พระราชบัญญัติการศึกษา) ที่จัดให้มีโรงเรียนระดับมัธยมพื้นฐานที่มีอยู่ 2 ประเภท ประเภทแรกคือ แกรมมาร์สคูลที่เน้นไปด้านวิชาการที่คาดหวังว่าพวกเขาจะเรียนต่อระดับอุดมศึกษา กับ โรงเรียนมัธยมสมัยใหม่ที่คาดหวังว่าจะไปทำการค้าขาย ยังมีอีกประเภทที่เป็นโรงเรียนเทคนิคแต่ยุคนั้นถือว่ามีอยู่น้อยมาก แต่ระบบเปลี่ยนในช่วงทศวรรษ 1960 ที่นักการเมืองพรรคแรงงานและนักการศึกษาที่ให้ความสนใจกับความเสมอภาค เห็นว่า ระบบนี้ได้แบ่งชนชั้นและให้อภิสิทธิ์กับบางชนชั้น ปี 1965 จึงได้มีการสั่งให้ LEAs (ฝ่ายการศึกษาท้องถิ่น) เริ่มเปลี่ยนจากระบบมัธยมแบบเดิมไปสู่ระบบ comprehensive system (ระบบโรงเรียนแบบผสม) สถิติเมื่อปี 2016 แกรมมาร์สคูลยังเหลืออยู่เพียง 163 แห่ง ในอังกฤษ ขณะที่โรงเรียนมัธยมแบบผสม 3,000 แห่ง และแกรมมาร์สคูลอีก 69 แห่งในไอร์แลนด์เหนือ ดูจาก Hannah Richardson. “Grammar schools: What are they and why are they controversial?”. BBC. Retreived on 13 August 2023 from https://www.bbc.co.uk/news/education-34538222 (8 September 2016)

32 Nigel Middleton, “The Education Act of 1870 as the Start of the Modern Concept of the Child”, *British Journal of Educational Studies*, 18: 2, 166.

ภาพที่ 2.1 แผนที่แสดงความหนาแน่นประชากรของอังกฤษ

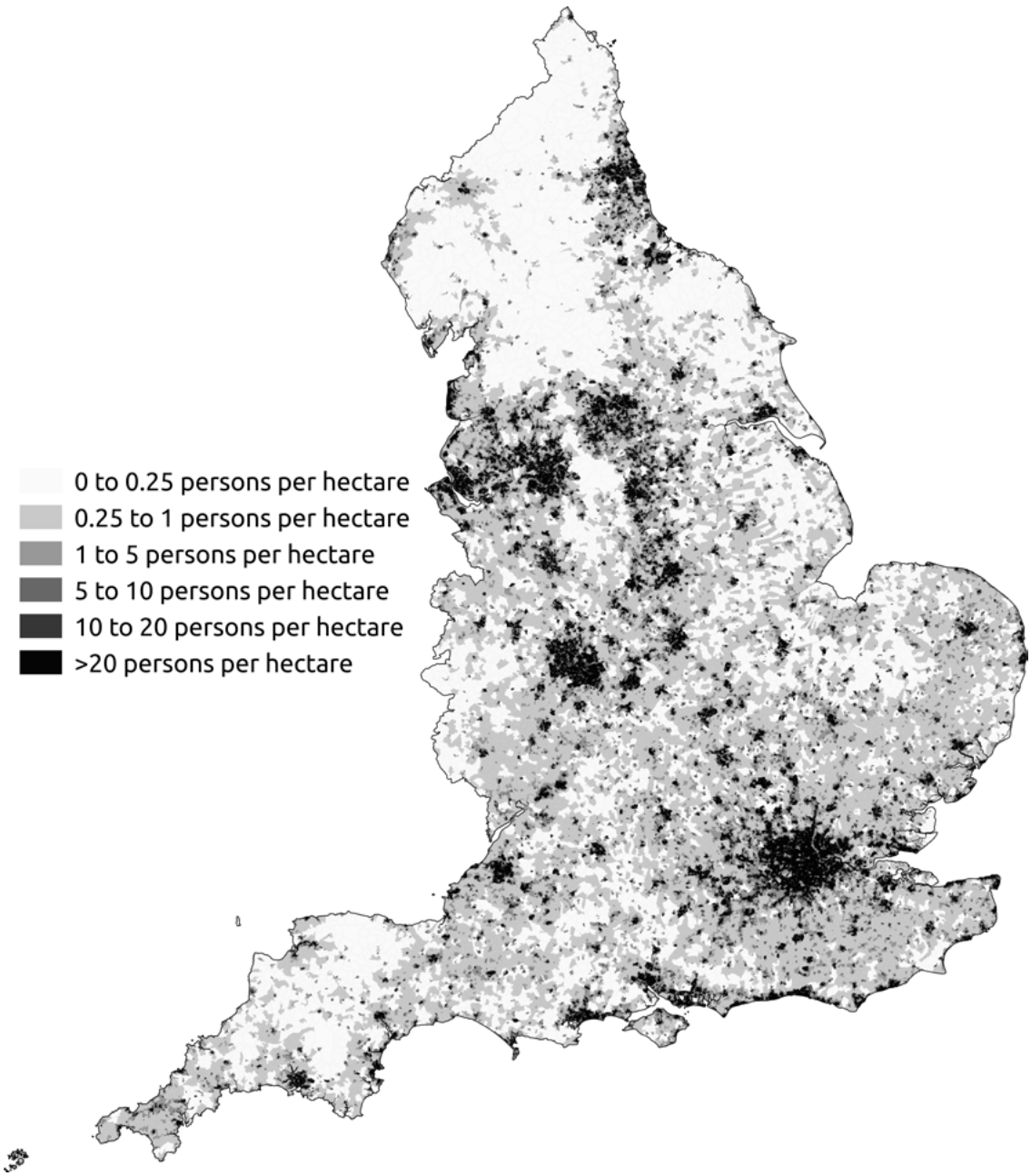

เมื่อเทียบกันแล้วอังกฤษถือว่า มีความล่าช้าด้านการศึกษากว่าเยอรมนีและฝรั่งเศสไป 50 ปี กว่าที่จะวางระบบการศึกษาแห่งชาติให้ครอบคลุมการศึกษาทั้งชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษา การศึกษาภาคบังคับกว่าจะบังคับใช้ทั่วประเทศ ก็ต้องรอจนถึงทศวรรษ 1880[33] ทั้งที่เป็นประเทศแรกที่มีการปฏิวัติอุตสาหกรรม

พัฒนาการทางประวัติศาสตร์
สหภาพแรงงานการศึกษา เมื่อเริมตังไข่

ณ ประเทศที่เป็นจุดเริ่มต้นของการปฏิวัติอุตสาหกรรม การขยายตัวของชนชั้นแรงงาน การเติบโตของสหภาพแรงงานในภาคการผลิตต่าง ๆ ในอังกฤษ จึงเหมาะที่จะเป็นกรณีตัวอย่างแห่งแรกสำหรับการสำรวจพรมแดนความรู้เกี่ยวกับสหภาพแรงงานการศึกษา ท่ามกลางเรื่องราวอันมหาศาล เราจะอภิปรายกันภายใต้พลวัตความเปลี่ยนแปลงของสหภาพแรงงานการศึกษา

เมื่อแรกสหภาพแรงงานครูนั้นชื่อว่า National Union of Elementary Teachers (NUET สหภาพแรงงานครูประถมศึกษาแห่งชาติ) ในปี 1870 สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาที่ประกาศใช้ในปีเดียวกัน (ก่อนจะเปลี่ยนชื่อเป็น National Union of Teachers (NUT สหภาพแรงงานครูแห่งชาติ) ในปี 1889)[34] โครงสร้างการศึกษาของอังกฤษนั้นมีลำดับศักดิ์และเหลื่อมล้ำต่ำสูง องค์กรครูจึงไม่อาจหลีกเลี่ยงโครงสร้างอันเหลื่อมล้ำไปได้ มีหลายองค์กรที่ทำการแข่งขันกัน อย่างน้อย ๆ ก็คือ องค์กรระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา หรือระดับที่สูงกว่าที่แทบจะอยู่คนละระนาบการศึกษาอย่างสถาบันช่างเทคนิค และมหาวิทยาลัย กระนั้น องค์กรครูระดับประถมอย่าง NUET กลายเป็นสหภาพแรงงานครูที่ใหญ่ที่สุด มีแนวโน้มว่า ครูประถมในสหภาพส่วนใหญ่มาจากชนชั้นแรงงาน

ในปี 1872 NUET ได้มีการจัดทำหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ที่ชื่อว่า *Schoolmaster* อันเป็นพื้นที่สำหรับการถกเถียงด้านการศึกษา ต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็น *The Teacher*[35] หนังสือพิมพ์เหล่านี้นอกจากให้ข้อมูลข่าวสารแล้ว ยังแสดงจุดยืนทางการเมืองและการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านการศึกษาของคนในแวดวงไปด้วย สะท้อนให้เห็นว่าการสื่อสารและเผยแพร่ข่าวสารระหว่างกันก็เป็นเรื่องสำคัญ

กระนั้นมีความแตกแยกภายในหมู่ครู เพราะความเหลื่อมล้ำยังเกิดขึ้นระหว่างครูในชนบทและเขตเมือง และครูที่ทำงานในโรงเรียนที่สนับสนุนโดยองค์กรการกุศล และโรงเรียนประจำ เนื่องจากโรงเรียนเขตเมืองและโรงเรียนประจำมักเข้าถึงการสนับสนุนจากรัฐได้มากกว่า[36]

NUET พยายามสร้างการผูกขาดทางวิชาชีพ โดยการฝึกอบรมและออกประกาศนียบัตรเพื่อสร้างมาตรฐานครู เช่นเดียวกับการต่อต้านกฎหมาย Revised Code of 1862 อันเป็นกฎหมายที่ส่งผลต่อความมั่นคงของครู ไม่ว่าจะเป็นการเพิกถอนเงินบำนาญ ตัดทุนสนับสนุนโรงเรียน และเปลี่ยนการจ่ายเงินตรงจากรัฐสู่ครูไปเป็นการจ่ายเงินให้กับผู้จัดการโรงเรียน และให้อำนาจตัดสินใจแก่เขาในการพิจารณาเงินเดือนสัญญาจ้าง และสภาพการจ้างงาน NUET พยายามต่อสู้เรื่อยมาจนถึงปี 1895 กฎหมายนี้จึงถูกยกเลิกไป[37]

ส่วนการศึกษาระดับสูงกว่าก็ได้มีการก่อตั้ง Association of Teachers in Technical Institutions (ATTI หรือ

33 Susanne Wiborg, "Teacher Unions in England: The End is Nigh?", Terry M. Moe and Susanne Wiborg, ed., *The comparative politics of education: teachers unions and education systems around the world* (Cambridge: Cambridge Press, 2017), pp.58–59

34 Archives Hub. "National Union of Teachers Photographic Archive". Retrieved on 28 January 2023 from https://archiveshub.jisc.ac.uk/search/archives/2bfe08bf-8fd6–3596-a601-aa1b0553428b

35 Archives Hub. "National Union of Teachers Photographic Archive". Retrieved on 28 January 2023 from https://archiveshub.jisc.ac.uk/search/archives/2bfe08bf-8fd6–3596-a601-aa1b0553428b

36 Susanne Wiborg, "Teacher Unions in England: The End is Nigh?", Terry M. Moe and Susanne Wiborg, ed., *The comparative politics of education: teachers unions and education systems around the world* (Cambridge: Cambridge Press, 2017), pp.60–61

37 Susanne Wiborg, *Ibid*., pp.60–61

สมาคมแห่งอาจารย์ในสถาบันช่างเทคนิค) ในปี 1904 โดยอาจารย์ในสถาบันช่างเทคนิคจำนวน 200 คนซึ่งมีฐานอยู่ที่ลอนดอนซึ่งต่อมาได้ขยายออกไปนอกลอนดอน ในเวลา 5 ปีต่อมา กลุ่มผู้สอน (lecturer) มหาวิทยาลัยลิเวอร์พูลร่วมกับมหาวิทยาลัยต่าง ๆ อย่าง บริสตอล, เชฟฟิลด์, เบอร์มิงแฮม, คาร์ดิฟและแมนเชสเตอร์ ได้จัดตั้ง สมาคมแห่งผู้สอนมหาวิทยาลัย (Association of University Lecturers) ผ่านการประชุมของตัวแทนจาก 15 สถาบันในปี 1917 ในเวลาต่อมากลายเป็น AUT (Association of University Teachers หรือ สมาคมแห่งอาจารย์มหาวิทยาลัย) ในปี 1919 เพื่อครอบคลุมสมาชิกอาจารย์ระดับศาสตราจารย์ไปด้วย[38]

องค์กรทั้ง 3 แสดงให้เห็นถึงการแบ่งแยกระหว่างครูระดับประถม อาจารย์สายช่างเทคนิค และอาจารย์มหาวิทยาลัย ที่มีการสอน วัยของผู้เรียนและสภาพแวดล้อมในที่ทำงานที่แตกต่างกันเป็นอย่างมาก

การแตกหน่อต่อยอดของสหภาพแรงงานการศึกษา

ช่วงปี 1888–1918 สหภาพแรงงานครู เติบโตอย่างรวดเร็วที่สุดมากกว่าช่วงใดในประวัติศาสตร์ พวกเขาเคยมีจำนวนสมาชิกสูงถึง 6 ล้านคน ปี 1918 NUET ได้เปลี่ยนชื่อมาเป็น National Union of Teachers (NUT หรือ สหภาพแรงงานครูแห่งชาติ) ในปี 1889 แสดงให้เห็นถึงความเป็นกลุ่มผลประโยชน์ที่ไม่นับเฉพาะครูโรงเรียนประถมศึกษาอีกต่อไป NUT ยังได้สมาทานแนวคิดฝ่ายซ้ายมากขึ้น นำไปสู่การโหมดของการต่อสู้เรียกร้องเชิงรุกกว่าเดิม (militant action) เห็นได้จากแคมเปญเรียกร้องให้ขึ้นเงินเดือนในปี 1913 ตามมาด้วยการนัดหยุดงานระดับพื้นที่มักจะร่วมกับองค์กรแรงงานต่าง ๆ เรื่องราวของ NUT อาจถือได้ว่าเป็นตัวนำของการเล่าเรื่องในครั้งนี้

หากในระดับโรงเรียน กลับมีความไม่ลงรอยกันระหว่างครูประถม และมัธยม สำหรับครูระดับมัธยม พวกเขาต้องการเส้นแบ่งที่ชัดเจนระหว่างครูประถมและมัธยม โดยคงความเหนือกว่าและผูกขาดเหนือการศึกษาของชนชั้นกลาง ขณะที่ NUT ที่มีฐานเป็นครูประถมมาก่อนต้องการลดการแบ่งแยกนี้ เมื่อเทียบกันแล้วอุดมการณ์ทางการเมืองของครูมัธยมจะโน้นเอียงไปทางพรรคอนุรักษนิยมมากกว่า ลักษณะเช่นนี้จะพบได้เช่นกันในประเทศเยอรมนี ในทศวรรษ 1890 มีอยู่ช่วงหนึ่งรัฐบาลได้มีแคมเปญอันรุนแรง ที่เรียกว่า ต่อต้าน “การศึกษาจอมปลอม” พวกเขาเชื่อว่า การที่โรงเรียนประถมที่พยายามทำแคมเปญ higher grade schools หรือ higher tops หรือที่เรียกว่า post-primary education เพื่อสร้างบันไดทางการศึกษาที่เชื่อมต่อกันระหว่างประถมและมัธยมนั้นเป็นการพยายามแข่งขันกับแกรมมาร์สคูลอันทรงเกียรติ วิธีการเช่นจึงป้องกันไม่ให้ครูประถมเข้าสู่ระบบโรงเรียนมัธยมอีกด้วย NUT จึงล้มเหลวที่จะยึดครองฐานที่มั่นเพื่อจะรับสมัครครูโรงเรียนมัธยมเป็นสมาชิก[39]

หลังจากที่ NUT เห็นว่าสมาชิกไม่ได้รับเงินเดือนหรือการปฏิบัติที่เป็นธรรม ปีกซ้ายของสมาชิก NUT ได้กดดันให้เกิดนโยบายที่สนับสนุนอัตราค่าจ้างแห่งชาติผ่านการเจรจาต่อรองร่วม (collective bargaining)[40] แต่เดิมเงินเดือนครูจะถูกจ่ายตามเรทขึ้นอยู่กับภาษีท้องถิ่นนั้น ๆ การต่อสู้จึงทำให้การต่อรองกลายเป็นการเรียกร้องระดับชาติ[41] แม้ว่า NUT จะหันซ้ายและปฏิบัติการเชิงรุกอย่างเข้มข้น แต่ก็ไม่ได้ร่วมมือกับพรรคแรงงานอย่างเป็นทางการซึ่งต่างไปจากสหภาพแรงงานภาคอื่น แม้ว่าครูระดับประถมศึกษาจำนวนมากได้เสนอว่าควรสนับสนุนพรรคแรงงานผ่านการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งในปี 1919 แต่ตามกระบวนการแล้ว การตัดสินใจดังกล่าวจะต้องเป็นมติของสหภาพฯในการหยั่งเสียงของ NUT สมาชิก

38 University and College Union. “Our history”. Retrieved on 6th April 2023, from https://www.ucu.org.uk/article/2176/Our-history

39 Susanne Wiborg, *Ibid*., p.64

40 Collective Bargaining (การร่วมเจรจาต่อรอง) หมายถึงการที่ลูกจ้างเกินกว่าหนึ่งคนขึ้นไป หรือสหภาพแรงงานร่วมกันเจรจาหาทางตกลงกับนายจ้างหรือสมาคมนายจ้างเกี่ยวกับสภาพการจ้าง สวัสดิการ วันและเวลาทำงาน การเลิกจ้างหรือประโยชน์อื่นใดของนายจ้างหรือลูกจ้างเพื่อแก้ไขและปรับปรุงให้ดีขึ้นการร่วมเจรจาต่อรองเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของลูกจ้าง สหภาพแรงงาน นายจ้างหรือสมาคมนายจ้างที่จะใช้ปฏิบัติต่อกัน เพื่อให้บรรลุถึงความต้องการของแต่ละฝ่ายในอันที่จะยุติปัญหาหรือข้อพิพาทแรงงานที่จะเกิดขึ้น การร่วมเจรจาต่อรอง นิยาม จาก กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน. “คำศัพท์ด้านแรงงาน”. สืบค้นเมื่อ 6 เมษายน 2566 จาก https://www.labour.go.th/index.php/en/component/seoglossary/1-dictionary/collective-bargaining

41 Susanne Wiborg, *Ibid*., p.62

ถึงสองในสามได้โหวตปฏิเสธข้อเสนอดังกล่าว เพราะเชื่อว่าสหภาพควรจะเป็นอิสระและสามารถทำงานร่วมได้กับทุกรัฐบาลที่จะเข้ามาเป็นรัฐบาล[42]

ทั้งเหตุผลเรื่องการสนับสนุนพรรคแรงงาน และการแบ่งแยกระหว่างครูมัธยมนำไปสู่การที่ครูชายกลุ่มหนึ่งที่มีหัวอนุรักษนิยมแยกออกไปตั้ง National Association of Schoolmasters (NAS หรือ สมาคมครูผู้เชี่ยวชาญแห่งชาติ) ในปี 1919[43] นอกจากนั้นยังมี National Union of Women Teachers (NUWT หรือ สหภาพแรงงานครูสตรีแห่งชาติ) สำหรับครูผู้หญิงผู้เชื่อในเรื่องการจ่ายเงินเดือนที่ควรเท่าเทียมกันทางเพศก็เป็นอีกสหภาพแรงงานหนึ่ง[44]

ส่วน ATTI ได้เติบโตและเป็นมืออาชีพมากยิ่งขึ้น เมื่อปี 1922 ได้แต่งตั้งเลขานุการที่จ้างเต็มเวลา ในปีต่อมาได้เช่าตึกเป็นสำนักงานในลอนดอน พวกเขายังตัวแทนระดับชาติของฝ่ายอาจารย์สถาบันเทคนิค ATTI เพื่อเข้าประชุมคณะกรรมการเจรจารวมระดับชาติ และยังได้พัฒนาความสัมพันธ์กับองค์กรอื่นเช่น ปี 1940 ได้ทำข้อตกลงความเป็นสมาชิกร่วมกับ NUT[45]

กลไกที่เสริมพลังสหภาพฯ
คณะกรรมการ Burnham และสามเหลี่ยมเหล็ก

ในช่วงที่สหภาพแรงงานเติบโตในอุตสาหกรรมต่าง ๆ ช่วงทศวรรษ 1910 เหล่าครูได้รวมตัวกันเพื่อเรียกร้องสิทธิ์ ทำให้รัฐสภาถกเถียงกันว่า พวกเขาควรได้รับสถานะ “ข้าราชการ” แต่หากเป็นข้าราชการจะต้องมีความเป็นกลางที่ไม่ควรเรียกร้องทางการเมือง อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการการศึกษา (Board of Education) เห็นว่า ไม่ควรจะขยายความไม่พอใจให้กับครูที่กำลังเดือดดาลจึงมีการจัดตั้งคณะกรรมการชุดหนึ่งขึ้นมาเพื่อพยายามแก้ปัญหา ในปี 1919 ที่เรียกว่า Burnham ตามชื่อ ประธานคณะกรรมการคือ Lord Burnham

ธรรมนูญของคณะกรรมการนี้คือ ค่าจ้างครูจะถูกกำหนดโดยการต่อรองระหว่างตัวแทนของนายจ้างและลูกจ้าง คณะกรรมการ จะมีสมาชิกจำนวนตายตัวที่ประกอบด้วยสัดส่วนตามขนาดของสหภาพแรงงาน ร่วมไปกับสมาชิกของ LEAs (Local Education Authority หรือ ส่วนการศึกษาท้องถิ่น) ในคณะกรรมการชุดนี้ NUT ถือว่าเป็นเสียงส่วนใหญ่ จึงหมายถึงอำนาจที่มากพอที่จะต่อรองไปด้วย

คณะกรรมการชุดนี้เป็นผู้กำหนดโครงสร้างเงินเดือนครูทั่วสหราชอาณาจักร ขณะนั้นยังแยกฐานเงินเดือนระหว่างครูชายและหญิง และครูผู้มีใบประกาศนียบัตร และผู้ที่ยังไม่มี เงินเดือนจะถูกพิจารณารายปีผ่านคณะกรรมการชุดนี้ ซึ่งดำเนินการใต้บริบทของการเจรจาต่อรองร่วมจนถึงปี 1986 ด้วยคณะกรรมการนี้ เงินเดือนครูจึงเพิ่มขึ้นไปจะประสบกับช่วงเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ในทศวรรษ 1930 และในระดับท้องถิ่น พวกสหภาพแรงงานก็ทำงานร่วมกับ LEAs ทั้งหลายเจรจาต่อรองเรื่องการจ้างและสภาพการจ้างงานอย่างเป็นทางการ[46]

ช่วงครึ่งแรกของยุคหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 มีการขยายตัวของแนวคิดฝ่ายซ้าย แรงงานและสวัสดิการสังคมไปทั่วยุโรป ในระบบการศึกษาอังกฤษได้มีโครงสร้างเชิงสถาบันชนิดใหม่ชื่อว่า “สามเหลี่ยมเหล็ก” (iron triangle) อันประกอบด้วย 3 ส่วน นั่นคือ กระทรวงศึกษาธิการและวิทยาศาสตร์, ส่วนท้องถิ่น และสหภาพแรงงานครู อันเป็นตัวแทนของผู้ว่าจ้าง, พื้นที่และแรงงาน องค์กร NUT ก็ยังถือว่าสำคัญที่สุด แพลตฟอร์มนี้ทำให้สหภาพฯ สามารถที่จะแสดงความเห็นต่อนโยบายรัฐบาลอันน่าหงุดหงิดได้[47] ถือเป็นกลไกที่เพิ่มอำนาจต่อรองเพิ่มเติมจากคณะกรรมการ Burnham ที่ใช้ในการต่อรองเงินเดือน

42 Susanne Wiborg, *Ibid*., p.62

43 Susanne Wiborg, *Ibid*., p.64

44 Susanne Wiborg, *Ibid*., p.62

45 University and College Union. “Our history”. Retrieved on 6th April 2023, from https://www.ucu.org.uk/article/2176/Our-history

46 Susanne Wiborg, *Ibid*., p.62–63

47 Susanne Wiborg, *Ibid*., pp.65–66

ขณะที่ส่วนท้องถิ่นถือว่าเป็นด้านที่แหลมคมที่สุดในสามเหลี่ยม เนื่องจากอำนาจของพวกเขาตั้งอยู่ในพื้นที่ระดับท้องถิ่นที่ ไม่เพียงเท่านั้น ส่วนท้องถิ่นสังกัดอยู่กับองค์กรระดับชาติ อีกหลายสมาคม เช่น Association of Education Committees (AEC หรือสมาคมแห่งคณะกรรมการการศึกษา), Association of Municipal Corporations (AMC หรือสมาคมแห่งองค์กรเทศบาล) หรือ County Councils Association (CCA สมาคมสภาเคาน์ตี้) ซึ่งจะเป็นตัวแทนของส่วนท้องถิ่นในการต่อรองกับกระทรวงศึกษาธิการและวิทยาศาสตร์[48]

ขาของฝั่งกระทรวง อันถือเป็นตัวแทนผู้ว่าจ้างในการเจรจาระดับชาติ กับ สหภาพแรงงานครู ได้พยายามที่จะร่วมต่อรองกับสมาคมทั้งหลายด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการที่ปรึกษาถาวรที่จัดตั้งด้วยพระราชบัญญัติการศึกษา 1944 และกลุ่มทำงานในประเด็นต่าง ๆ ร่วมไปกับการทำงานอย่างไม่เป็นทางการ[49]

สหภาพแรงงานฯ หลังพระราชบัญญัติการศึกษา ปี 1944

ตามพระราชบัญญัติการศึกษาฉบับใหม่ ยังได้มีการจัดแบ่งโรงเรียนเป็นระบบ “ไตรภาคี” ซึ่งแบ่งโรงเรียนเป็น 3 ระบบ นั่นคือ แกรมมาร์สคูล, โรงเรียนมัธยมสมัยใหม่ และโรงเรียนเทคนิค แนวคิดก็คือ เพื่อลดความแตกต่างระหว่างระบบเดิมที่เป็นระบบโรงเรียนประถมศึกษา กับสถาบันที่สูงกว่า ใต้ระบบนี้ นักเรียนอายุ 11 ในระดับชั้นประถมจะถูกส่งไปเรียนต่อในอีกระดับชั้นเรียนในระบบไตรภาคีผ่านการสอบ และการสอบเชาวน์ปัญญา ระบบไตรภาคีเป็นที่ยอมรับกันในหมู่ครู สหภาพแรงงานครูถือว่าเป็นที่พึ่งได้ แต่ขณะเดียวกันมันได้ส่งเสริมการแบ่งแยกครูออกเป็นช่วงชั้นต่าง ๆ ไปด้วย[50]

ช่วงกลางทศวรรษ 1950 AUT กลายเป็นตัวแทนองค์กรอาจารย์มหาวิทยาลัยอย่างไม่เป็นทางการ หลังจากที่แรงงานในมหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ด และเคมบริดจ์เข้าร่วมเมื่อทศวรรษ 1930 ส่วน AUT ของสกอตแลนด์ตั้งขึ้นเมื่อปี 1922 และเข้าร่วมในปี 1949 และในปี 1955 AUT ได้รับชัยชนะจากการเรียกร้องเงินเดือนได้สำเร็จ ต่อมาไม่นาน 1959 สหภาพแห่งนี้ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นเลขาธิการสามัญแห่งแรกจำนวนสมาชิกก็เพิ่มอย่างมาก ทั้งคู่เพิ่มจำนวนจากราว 2 พันคนในปี 1939 ก็ได้ขยายไปถึงราว 4,500 ในปี 1951 ขณะที่ในปี 1972 ATTI เป็นสหภาพแรงงานที่เติบโตเร็วที่สุดในบริเตน ด้วยจำนวนกว่า 4 หมื่นคนที่ทำงานในสถาบันอาชีวศึกษาและโพลีเทคนิค[51]

เหล่าครูเริ่มตระหนักกันว่าการต่อสู้ภายใต้องค์กรใหญ่องค์กรเดียวน่าจะมีพลังต่อรองมากกว่าจึงนำไปสู่แผนการรวมสหภาพทั้งหลายให้อยู่ภายใต้ NUT ด้วยการพยายามจะสร้าง Teacher’s General Council หรือสภาครูสามัญ ในทศวรรษ 1960 เพื่อควบคุมวิชาชีพ รวมไปถึงมาตรฐานการเข้ารับการฝึกหัดครู การบริหารวินัยแห่งวิชาชีพ และผูกขาดการรับรองสถานภาพให้กับครูในระดับระดับประถมและมัธยมศึกษา รวมไปถึงในระดับที่สูงกว่านั้น[52]

แม้ว่า ต้นทศวรรษ 1960 สหภาพแรงงานครูไม่เคยนัดหยุดงานระดับชาติ แต่ในช่วงท้ายของทศวรรษ ครูกว่า 1 แสนคน ได้ร่วมกันหยุดงานครึ่งวัน และหยุดงานเต็มวัน ถือว่าการสไตร์ครั้งนั้นอยู่บนฐานของ NUT มีวัตถุประสงค์เพื่อเรียกร้องให้ปรับมาตรฐานค่าจ้าง และยกเลิกความแตกต่างระหว่างเงินเดือนครูประถมและมัธยม พวกเขายังเรียกร้องปฏิบัติการจากรัฐ และส่วนการศึกษาท้องถิ่น (Local Education Authority: LEA) เพื่อทำตามนโยบายของสหภาพแรงงานเกี่ยวกับอาหารในโรงเรียนและครูผู้ไม่ผ่านคุณสมบัติ เกมเชิงรุกเช่นนี้

48 Susanne Wiborg, *Ibid*., p.66

49 Susanne Wiborg, *Ibid*., p.66

50 Susanne Wiborg, *Ibid*., p.66

51 University and College Union. “Our history”. Retrieved on 6th April 2023, from https://www.ucu.org.uk/article/2176/Our-history

52 Susanne Wiborg, *Ibid*., pp.69–70

ทำให้ NUT ประสบความสำเร็จในฐานะที่ต่อรองกับฝ่ายตรงข้ามอย่าง Local Authority Associations หรือ LAAs หรือสมาคมการปกครองท้องถิ่น เพื่อบรรลุข้อตกลงเกี่ยวกับการลดความแตกต่างของโรงเรียนประถมและมัธยม และการยืดระยะเวลาของครูที่ไม่มีคุณสมบัติ แต่การต่อรองเรื่องเงินเดือนกับรัฐบาลก็เดือดขึ้นอีก เพราะว่าแม้รัฐบาลจะยอมรับการขึ้นเงินเดือนแต่ก็ถูกแย้งว่า อัตราเงินเดือนที่ขึ้นไม่เท่ากับแรงงานในภาคบริการสาธารณะอื่น ๆ เหล่าครูปฏิเสธการตกลงและยืนยันที่จะต่อรองต่อไปจนได้รับการยินยอมในที่สุด[53] นั่นคือ การแสดงพลังสำคัญก่อนที่พวกเขาจะพบกับมรสุมลูกใหญ่[54]

ทศวรรษ 1960–1970 มีการรวมตัวกันของการศึกษาแบบอาชีวศึกษา (Further Education) และการขยายตัวของความรู้ระดับอุดมศึกษา (Higher Education) ในโรงเรียนโพลีเทคนิค ทำให้ในการประชุม ATTI เมื่อปี 1965 มีการถกเถียงว่าควรนำคำว่า อุดมศึกษารวมเข้าไปด้วยกันในชื่อหรือไม่ ส่งผลต่อไปยังการประชุมในปี 1966 ที่โหวตเพื่อไปเป็นสมาชิก Trade Union Congress (TUC หรือ สภาสหภาพแรงงาน) ทำให้ ATTI เป็นองค์กรอาจารย์แรก ๆ ที่เข้าไปร่วม[55]

เมื่อ ส.ส.ผู้ได้รับการสนับสนุนจาก NUT ชื่อว่า Edward Short ผู้เคยเป็นครูเก่าและสมาชิก NUT ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการในปี 1968 จึงมีความเป็นไปได้ที่จะตั้ง teaching council (คุรุสภา) นี่เป็นครั้งแรกที่สหภาพฯ ต่อรองโดยตรงกับรัฐมนตรี นำไปสู่รายงานในปี 1970 ที่วางเค้าโครงของธรรมนูญคุรุสภา อย่างไรก็ตาม พรรคแรงงานกลับพ่ายแพ้การเลือกตั้งทั่วไปในปี 1970 ทำให้รัฐบาลจากพรรคอนุรักษ์นิยมปฏิเสธร่างกฎหมายดังกล่าวโดยไร้การสนับสนุนจากสหภาพแรงงานครูอย่างเป็นเอกฉันท์ ต่อมารายงานดังกล่าวยังถูกปฏิเสธจากที่ประชุม NUT ในปี 1971 อย่างน่าประหลาดใจ สมาชิกเสียงข้างมากเชื่อว่า องค์กรแบบอื่นจะดูมีประสิทธิภาพกว่าในฐานะองค์กรวิชาชีพที่ปกครองตัวเอง ดังนั้นสหภาพแรงงานครูจึงล้มเหลวที่จะพัฒนาความเป็นเอกภาพทางวิชาชีพในนามของสภา และโอกาสนี้จะส่งผลให้พวกเขาถูกควบคุมโดยกฎหมายและกติกาของรัฐบาล รวมไปถึงการควบคุมจัดการแบบสมัยใหม่ (managerial control) มากกว่าการเน้นด้านมิติของวิชาชีพในเวลาต่อมา[56]

ส่วน ATTI ได้ผนวกเอา ATCDE (the Association of Teachers in Colleges and Departments of Education หรือ สมาคมแห่งอาจารย์ในวิทยาลัยและวิทยาลัยครู) ที่ก่อตั้งเมื่อปี 1943 (จากการรวมตัวกันของสมาคมวิทยาลัยครู และสภาแห่งผู้อำนวยการที่ก่อตั้งในปี 1913) และก่อตั้ง National Association for Teachers in Further and Higher Education (NATFHE หรือ สมาคมสำหรับอาจารย์อาชีวศึกษาและอุดมศึกษาแห่งชาติ) สำเร็จเมื่อปี 1976 ในปีเดียวกัน NATFHE กับ AUT ได้ทำข้อตกลงที่แบ่งเขตการทำงานระหว่างกัน ฝ่ายหลังยังเข้าเป็นสมาชิก TUC ส่วน AUT สกอตแลนด์ เข้าเป็นสมาชิกในปี 1977 ความสัมพันธ์อันใกล้ชิดระหว่างทั้งสองนั้นเกิดขึ้นผ่านการเป็นพันธมิตรทางการศึกษากับสหภาพแรงงานอื่น ๆ โดยเฉพาะในปี 1981 ตอนที่ต่อสู้กับรัฐบาลจากการที่ตัดลดงบประมาณด้านการศึกษา[57]

ส่วน AUT ได้มีจำนวนสมาชิกที่เพิ่มขึ้นจาก 17,000 คน ในปี 1969 เป็น 33,000 ในปี 1982 การขยายตัวเช่นนี้มาจากความสำเร็จในการรับสมัครพนักงานสายวิชาการในมหาวิทยาลัย ต่อมา ปี 1983 สมาคมครูในทัณฑสถานได้โหวตให้เข้าร่วมกับ NATFHE ส่วนปีต่อมา สมาคมแห่งการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาต่อเนื่อง (Association for Adult and Continuing Education) ก็ได้เข้าร่วม

53 Susanne Wiborg, *Ibid*., pp.70–71

54 Susanne Wiborg, *Ibid*., pp.70–71

55 University and College Union. “Our history”. Retrieved on 6th April 2023, from https://www.ucu.org.uk/article/2176/Our-history

56 Susanne Wiborg, *Ibid*., pp.69–70

57 University and College Union. “Our history”. Retrieved on 6th April 2023, from https://www.ucu.org.uk/article/2176/Our-history

เช่นกัน เช่นเดียวกับสมาคมพนักงานการศึกษาด้านเกษตรเข้าร่วมในปี 1990[58]

ทศวรรษ 1990 ถือว่าเป็นความเปลี่ยนแปลงอันยิ่งใหญ่ของทั้ง NATFHE และ AUT สมุดปกขาวของรัฐบาลในปี 1991 ได้ดึงเอาวิทยาลัยอาชีวศึกษาออกไปจากการควบคุมของ LEAs และปรับเปลี่ยนโพลีเทคนิคให้เป็นมหาวิทยาลัยแบบใหม่ที่เรียกว่า post-92 sector[59] ในปี 1997 AUT ได้นำสมาชิก 3 พันคนที่เข้มแข็งของสมาคมแห่งผู้สอนมหาวิทยาลัยและวิทยาลัย (Association of University and College Lecturers) เข้าร่วม[60]

ภัยคุกคามใหม่
กำปั้นเหล็กของเสรีนิยมใหม่
และการกุมบังเหียนของแทตเชอร์

สถานการณ์ที่เลวร้ายอธิบายได้จากทั้งการกระทำของรัฐและความขัดแย้งระหว่างสหภาพครู เช่นเดียวกับหายนะของแรงงานและกิจการสาธารณะในภาคต่าง ๆ ชัยชนะของพรรคอนุรักษนิยมในปี 1979 ได้กลายเป็นสันปันน้ำสำคัญในระบบการศึกษาอังกฤษ เพราะมันนำมาซึ่งการรวมศูนย์อำนาจและการเติบโตของการตลาดในระบบการศึกษา ระหว่างปี 1979–1988 กิจการการศึกษาแบบผสมถูกผลักดันไปจนสุดทาง และนโยบายได้เพิ่มการรวมศูนย์อำนาจอย่างเข้มข้น โดยเฉพาะหลักสูตร การสอบ และครู ตลาดสำหรับโรงเรียนถูกสร้างขึ้นผ่านการแข่งขันเพื่อจะเพิ่มมาตรฐานและให้โอกาสพ่อแม่เพื่อที่จะเลือกโรงเรียนที่หลากหลาย นโยบายการศึกษาถูกวิจัยอย่างเข้มข้นและโฟกัสไปยังองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการเปลี่ยนนโยบายดังกล่าว สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นยามที่มาการ์เร็ต แทตเชอร์เข้ามา ด้วยอุดมการณ์แบบเสรีนิยมใหม่ นำไปสู่การปฏิรูป[61]

ภายใต้การเปลี่ยนแปลงดังกล่าว รัฐบาลที่เข้ามาในฐานะเสียงข้างมากอย่างล้นหลามทำให้การตัดสินใจเปลี่ยนแปลงเป็นไปได้ รัฐบาลทำลายกลไกสามเหลี่ยมเหล็กระหว่างรัฐบาล ท้องถิ่นและสหภาพแรงงาน ทั้งยังยกเลิกสภาโรงเรียน (School Council)[62] ที่เป็นตัวแทนของรัฐ ไม่เพียงเท่านั้นในระดับท้องถิ่นอิทธิพลของสหภาพแรงงานถูกจำกัดพร้อมไปกับการลดอำนาจการเมืองท้องถิ่น มีการตัดงบประมาณและจ้างเหมากิจการบางอย่างของโรงเรียนโดยเอกชน นอกจากนั้น ความสัมพันธ์ด้านแรงงานระหว่างอำนาจท้องถิ่นและสหภาพแรงงานครูยังถูกทำลายโดยอำนาจการแทรกแซงการตัดสินใจจากส่วนกลางที่รวมศูนย์ผ่านค่าจ้างและสภาพการจ้างงาน ในปลายทศวรรษ 1980 สหภาพแรงงานครูจึงเสื่อมถอยลงไปในระยะยาว[63] พร้อมไปกับความถดถอยของอำนาจการตัดสินใจและการมีส่วนร่วมของสังคมและประชาชน ที่เปลี่ยนไปอยู่ในมือของกลไกตลาด

เมื่อ NAS และ Union of Women Teachers (UWT หรือสหภาพแรงงานครูสตรี) รวมตัวกันในปี 1976 กลายเป็น NASUWT (National Association of Schoolmasters and Union of Women Teachers) ทำให้ NASUWT กลายเป็นคู่แข่งสำคัญของ NUT เห็นได้จากเหตุการณ์หนึ่งที่ทำให้ NUT สูญเสียอิทธิพลลงไป ก็คือการที่ NUT ต่อสู้เพื่อขึ้นเงินเดือน โดยคาดหวังที่ 7.5 % ขณะที่เศรษฐกิจถดถอย แต่ที่ประชุม Burnham ให้ได้เพียง 5.1 ทำให้การนัดหยุดและเฉื่อยงานยังคงต่อเนื่องจนมีการตกลงที่ 6.9 % NASUWT และสหภาพขนาดเล็กอื่น ๆ พร้อมจะรับข้อเสนอนั้น แต่ NUT ยังคงยืนกรานที่ไม่ยอมโอนอ่อนผ่อนให้ การต่อสู้ยังคงดำเนินต่อ จากนั้นพวกเขาได้เผชิญหน้ากับ Keith Joseph ตำแหน่ง secretary of state ของกระทรวงศึกษาธิการ ผู้ต้องการเอาชนะสหภาพและลดทอนอำนาจท้องถิ่น เขาเปลี่ยนตัวแทนของสหภาพฯในที่ประชุมจนทำให้ NUT พ่ายแพ้

58 University and College Union. “Our history”. Retrieved on 6th April 2023, from https://www.ucu.org.uk/article/2176/Our-history

59 University and College Union. “Our history”. Retrieved on 6th April 2023, from https://www.ucu.org.uk/article/2176/Our-history

60 University and College Union. “Our history”. Retrieved on 6th April 2023, from https://www.ucu.org.uk/article/2176/Our-history

61 Susanne Wiborg, *Ibid*., p.71

62 สภาโรงเรียนตั้งขึ้นในปี 1964 เพื่อที่จะรับผิดชอบเกี่ยวกับการจัดทำหลักสูตรและการสอบ NUT ดูใน Susanne Wiborg, *Ibid*., p.66

63 Susanne Wiborg, *Ibid*., p.72

ในการโหวต ซึ่งนับเป็นครั้งแรกในการประชุม พวกเขาแพ้ให้กับสหภาพฯ อื่นทำให้ข้อตกลงจบลงที่การขึ้นเงินเดือน 6.9 % พร้อมกับ 1.6 % ในปีต่อมา (1986) กลายเป็นว่า สังเวียนนี้กลายเป็นการต่อสู้กันเองของเหล่าสหภาพแรงงานการศึกษาทั้งหลาย

ความถดถอยยังมีอยู่ต่อเนื่อง นั่นคือ รัฐบาลได้ยกเลิกคณะกรรมการ Burnham และการยกเลิกสิทธิ์การต่อรองของครู โดยแทนที่ด้วย พระราชบัญญัติเงินเดือนครูและสภาพการจ้าง (Teacher's Pay and Conditions Act) ปี 1987 กฎหมายดังกล่าวเกิดขึ้นท่ามกลางเสียงคัดค้านเกิดการสไตรก์อย่างยาวนาน นับเป็นความขัดแย้งที่เลวร้ายและยาวนานที่สุดในระบบการศึกษาอังกฤษ[64] จากนั้นได้มีการจัดตั้ง Pay Review Body เพื่อให้คำปรึกษา secretary of state ในเรื่องเงินเดือนและเงื่อนไขการจ้าง

กฎหมายดังกล่าว ไม่ครอบคลุมและคุ้มครองครูทั้งหมด เนื่องจากครูใน Grant Maintained schools (GMs หรือโรงเรียนที่ได้รับเงินอุดหนุน) และ City Technology Colleges (CTCs หรือวิทยาลัยเทคโนโลยีประจำเมือง) ไม่อยู่ในเงื่อนไขนี้ เพราะพวกเขาถูกจ้างด้วยสัญญาของแต่ละโรงเรียน ที่แย่ไปกว่านั้น สถานศึกษาอย่าง GMs และ CTCs ยังมีนโยบายที่ไม่รับรองการจัดตั้งสหภาพแรงงานด้วย การหายไปของกรรมการดังกล่าวหมายถึงการสูญเสียที่มั่นสำคัญของสหภาพฯ ไม่เพียงเท่านั้น วิกฤตนี้ยังทำให้สหภาพไม่สามารถสร้างยุทธศาสตร์แรงงานระดับชาติได้ ผลก็คือ NUT มีจำนวนสมาชิกลดลงและมีผู้เข้าร่วมประท้วงน้อยลงทุกที สมาชิกที่น้อยลงยิ่งทำให้ NUT เจอปัญหาทางการเงิน สถานการณ์ยิ่งเลวร้ายขึ้นไปอีก เมื่อรัฐบาลใช้ข้อได้เปรียบจากความอ่อนแอของเหล่าครู ประกาศแพ็คเกจการปฏิรูปผ่านกฎหมายปฏิรูปการศึกษา 1988 ในการเลือกตั้งทั่วไปที่จะมาถึง[65]

เผชิญหน้ากับพรรคแรงงานที่หันขวา จากพันธมิตรเป็นศัตรู

สหภาพแรงงานครูได้เริ่มรณรงค์เพื่อประท้วงผู้ว่าจ้าง (Industrial action) ซึ่งก็คือรัฐ[66] เนื่องจากการเพิ่มภาระการทำงานของครู กลุ่ม NUT และอีก 2 สหภาพฯ ได้ประชุมเพื่อสนับสนุนการทำงานให้อยู่ที่ 35 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ การประท้วงนี้ถือเป็นครั้งแรกหลังจากการยุบคณะกรรมการ Burnham ส่งผลให้รัฐบาลยอมเปิดโต๊ะเจรจากับสหภาพแรงงานครูในระดับชาติในที่สุด นำไปสู่การทำข้อตกลงร่วมกันในปี 2005 ระหว่างสหภาพครู และนายจ้าง อันได้แก่ กระทรวงเด็ก โรงเรียนและครอบครัว, ส่วนท้องถิ่น และ Welsh Assembly ซึ่งมีความเห็นรวมกันว่า ครูควรได้รับอนุญาตให้มีเวลาในการวางแผน เตรียมตัวและการประเมิน (PPA) และผู้ช่วยในชั้นเรียนควรทำงานด้านธุรการมากขึ้น กระนั้น NUT ก็ปฏิเสธที่ลงนามข้อตกลงเพื่อแสดงท่าที่ไม่เห็นด้วยกับความคิดว่า พนักงานที่ไม่ได้มีสถานะครูจะต้องรับผิดชอบชั้นเรียนทั้งชั้น แม้ว่าพรรคแรงงานจะเป็นผู้นำรัฐบาล แต่ก็สามารถทวงคืนกลไกการต่อรองผ่านคณะกรรมการ Burnham กลับมาให้แรงงานครู และยังยืนยันที่จะใช้ Review Body ในการทำงานอยู่ เพียงแต่พยายามต่อรองกับสหภาพแรงงานครูผ่านประเด็นภาระงาน ซึ่ง NUT ได้ปฏิเสธการเข้าร่วม[67]

สำหรับระดับอาชีวศึกษาและมหาวิทยาลัย ในที่สุด NATFHE และ AUT ที่ได้ร่วมมือกันมาจนเห็นช่องทางที่จะทำให้ประสบความสำเร็จสูงสุดนั่นคือ การควบรวมสหภาพแรงงานทั้งสองเข้าด้วยกัน จึงมีการโหวตในเดือนธันวาคม 2005 ผลโหวตคือ 79.2% ของสมาชิก AUT เห็นด้วย ขณะที่ 95.7% ของ NATFHE ก็เห็นว่าควรควบรวม นำมาซึ่งการจัดตั้ง University and College

64 Susanne Wiborg, *Ibid*., p. 73

65 Susanne Wiborg, *Ibid*., pp. 74–75

66 Industrial action (การกระทำเพื่อผลทางเศรษฐกิจ) หมายถึง กลวิธีที่สหภาพแรงงานนำมาใช้เพื่อผลทางเศรษฐกิจโดยเฉพาะ เช่น การชุมนุมประท้วง การคว่ำบาตร การนัดหยุดงาน นิยามจาก กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน. "คำศัพท์ด้านแรงงาน". สืบค้นเมื่อ 6 เมษายน 2566 จาก https://www.labour.go.th/index.php/component/seoglossary/1-dictionary/I

67 Susanne Wiborg, *Ibid*., pp.79–80

Union (UCU: สหภาพแรงงานมหาวิทยาลัยและวิทยาลัย) ขึ้นอย่างเป็นทางการในปี 2006[68]

ที่น่าสนใจก็คือ การสไตรก์ของครูที่อยู่บนความตึงเครียดระหว่างแรงงาน กับ ผู้ใช้บริการสาธารณะในเดือนมีนาคม 2002 มีการประท้วงโดยสมาชิก NUT และ NASUWT ราว 3 พันคนส่งผลต่อการปิดโรงเรียนในลอนดอนไปกว่า 2 พันแห่ง และส่งผลต่อนักเรียนกว่า 450,000 คน เรียกร้องเรื่องค่าจ้างที่เริ่มต้นที่ 17,628 ปอนด์ และหลังจากทำงานได้ 7 ปี จะอยู่ที่ 25,746 ปอนด์ และในฐานที่สูงขึ้นอยู่ที่ 27,894 ปอนด์ โดยอ้างว่าค่าจ้างต่ำเกินไปสำหรับผู้ที่ดำรงชีพอยู่ในเมืองหลวงส่งผลต่อการคงอยู่ของครูรุ่นใหม่ที่อาจต้องเปลี่ยนงานอันจะส่งผลต่อการเรียนการสอน เดือนพฤศจิกายน NUT และ NASUWT ได้มีการนัดหยุดงานหนึ่งวันเพื่อเรียกร้องค่าครองชีพ (ที่เป็นคนละส่วนกับเงินเดือน) ที่สูงขึ้น อันจะทำให้โรงเรียนประถมและ มัธยมกว่า 1,000 แห่ง จะต้องปิดตัว โดยการเรียกร้องค่าครองชีพให้เท่ากับตำรวจนครลอนดอนที่ 6,111 ปอนด์ เพราะปัจจุบันจ่ายอยู่ที่ 3,105 ปอนด์ในลอนดอนชั้นใน และ 2,043 ปอนด์ในลอนดอนชั้นนอก และเรียกร้องว่าครูในเขตชายขอบของลอนดอนควรเพิ่มจาก 792 ปอนด์เป็น 2,000 ปอนด์[69]

ในปี 2008 NUT เป็นโต้โผในการประท้วงว่ากันว่ามีคนกว่า 2 แสนทำให้ต้องปิดโรงเรียนประถมและมัธยมทั่วอังกฤษและเวลส์ โดยมีข้อเรียกร้องเพื่อเพิ่มค่าจ้างและลดขนาดห้องเรียนที่ใหญ่เกินไป ส่วนสหภาพแรงงานครูที่ใหญ่เป็นอันดับสองอย่าง NASUWT หนุนการประท้วงด้วยการสนับสนุนการทำงานเพียงเกณฑ์ขั้นต่ำจนกว่าจะลดภาระงานที่มากเกินไปซึ่งเป็นหลักการต่อสู้เพื่อกดดันรัฐบาลอีกรูปแบบหนึ่ง นอกจากนั้น UCU ก็ยังเข้าร่วมสไตรก์ไปพร้อมกับ NUT เพื่อเรียกร้องค่าจ้างที่สูงขึ้น ข้อเรียกร้องของเหล่าครูคือ การขึ้นเงินเดือน 2.45% ในปี 2008 และ 2.3% ในปี 2009 และ 2010 เนื่องจากค่าเงินเฟ้อที่สูงขึ้นจากวิกฤตเศรษฐกิจ การสไตรก์ครั้งนี้ NUT ได้คะแนนโหวต 75% จากผู้มาลงคะแนน 64,100 คน ซึ่งการเรียกร้องเช่นนี้ส่งผลไปยังข้าราชการอื่นๆด้วย โดยเฉพาะตำรวจที่เงินเดือนแทนที่จะขึ้นเป็น 2.5% แต่ถูกลดเหลือ 1.9% อย่างไรก็ตามก็มีการโต้จากเหล่าครูฝ่ายบริหารว่า การโหวตของ NUT นั้นมาจากการโหวตเพียง 32.2% ซึ่งถือเป็นส่วนน้อย แสดงว่าครูส่วนใหญ่ไม่ต้องการความวุ่นวายและนี่คือ การขัดขวางการเรียนของเด็ก และสร้างความไม่สะดวกต่อผู้ปกครองทั้งยังสร้างภาระให้เพื่อนครู และมีข้อโต้แย้งว่าเงินเดือนครูที่ผ่านมาในรอบ 10 ปีขึ้นมากกว่าเดิม 19% แล้ว[70]

ระลอกนี้คือการประท้วงหลังจากครั้งล่าสุดคือ การออกมาประท้วงแทตเชอร์เมื่อปี 1987 ที่ต่างไปจากสมัยแทตเชอร์คือ การประท้วงครั้งนี้อยู่ภายใต้การนำของรัฐบาลพรรคแรงงานที่มีนโยบายไม่ได้สนับสนุนแรงงานและสนใจด้านสังคมซึ่งอาจไม่ต่างอะไรกับพรรคฝ่ายขวาเท่าใดนัก

เมื่อพรรคอนุรักษนิยมหวนกลับมา

พลันที่พรรคอนุรักษนิยมและพรรคเสรีนิยมประชาธิปไตยได้จัดตั้งรัฐบาล พวกเขาได้พัฒนานโยบายโรงเรียนแบบ Academy และ Free School (Academy จะเปลี่ยนจากโรงเรียนเดิม แต่ Free School คือ การจัดตั้งโรงเรียนขึ้นมาใหม่) ซึ่งเป็นโรงเรียนประเภทชาร์เตอร์แบบอเมริกัน (American- Style Charter School) ระบบนี้ทำให้โรงเรียนไม่ถูกควบคุมและบริหารโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแบบเดิม แต่เป็นความพยายามข้ามหัวการบริหารจัดการระดับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ด้วยการ

68 University and College Union. “Our history”. Retrieved on 6th April 2023, from https://www.ucu.org.uk/article/2176/Our-history

69 BBC NEWS. “Teacher strike sends pupils home”. Retrieved on 7th April 2023, from http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/education/2511929.stm#table (26 November 2002)

70 Laura Clark. “ All out: Teachers to strike for the first time in 21 years over pay”. Daily Mail online. Retrieved on 7th April 2023, from https://www.dailymail.co.uk/news/article-552991/All-Teachers-strike-time-21-years-pay.html (2 April 2008), Polly Curtis, David Hencke and Lee Glendinning. “Teacher strike shuts out 1m children”. The Guardian. Retrieved on 7th April 2023, from https://www.theguardian.com/education/2008/apr/24/schools.uk1 (24 April 2008), Anthea Lipsett. “Q&A: NUT strike”. The Guardian. Retrieved on 7th April 2023, from https://www.theguardian.com/education/2008/apr/24/schools.uk7 (24 April 2008)

จ่ายเงินจากรัฐบาลตรงไปสู่โรงเรียนแต่ละแห่งเลย เพราะเชื่อว่าจะสามารถสร้างนวัตกรรมใหม่ ๆ สร้างความเป็นผู้นำ และการใส่ใจที่สูงขึ้น[71]

เหล่าครูในสหภาพแรงงานได้พยายามระดมทุนเพื่อการรณรงค์ต่อต้านระบบดังกล่าวเพราะเป็นที่สงสัยว่าจากการที่อำนาจต่อรองของครูเดิมสัมพันธ์กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในระบบใหม่นั้นการที่โรงเรียนเป็นอิสระจะนำมาซึ่งอำนาจที่มากขึ้น ครูจะไม่ได้รับการคุ้มครองจากผู้จัดการหรือผู้ว่าจ้าง พวกเขายังจัดเตรียมแพ็กเกจข้อมูลเพื่อช่วยสมาชิกและตัวแทนรวมไปถึงผู้ปกครองในการต่อต้านอีกด้วย การปรับเปลี่ยนมาสู่การต่อสู้เช่นนี้ทำให้แรงงานในโรงเรียนเห็นด้วยกับวาระของสหภาพแรงงานครู[72]

จึงมีความเคลื่อนไหวร่วมกับ TUC และร่วมมือกับ anti-Academy Alliance ด้วย NUT และสหภาพแรงงานอื่นได้ช่วยเหลือในการเจรจาต่อรองเงินเดือนและเงื่อนไขการจ้างของสมาชิกที่ทำงานใน Academy ซึ่งส่วนใหญ่เป็นครูในสัญญาเดิมที่ถูกย้ายโอนไป ในการเจรจา NUT มีจุดยืนหลักคือ เจรจาการต่อรองเงินเดือน และเวลาการทำงาน และยังขวางทางผู้ที่จะพยายามปลดครูออกซึ่งง่ายกว่าในระบบใหม่เมื่อเทียบกับการสังกัดกับท้องถิ่น[73]

สถานการณ์ย่ำแย่ลงเมื่อ Michael Gove ตำแหน่ง education secretary กระทรวงศึกษาธิการได้เสนอระดับเงินเดือนที่ต่างไปตามภูมิภาค เช่นเดียวกับการลดเงินบำนาญครู และการนำการจ่ายเงินเดือนที่สัมพันธ์กับผลการปฏิบัติการมาใช้อีกครั้ง นอกจากการตัดงบประมาณสนับสนุนแล้ว พวกเขายังพยายามจะย้ายตัวแทนสหภาพแรงงานในโรงเรียนซึ่งได้รับเงินเดือนจากท้องถิ่นที่มักได้รับเวลาว่างจากการสอน ปี 2010 พบว่ากว่า 52% ของวันหยุดมาจากการประท้วง (industrial action) ในภาคการศึกษา ซึ่งถือว่าเป็นสัดส่วนที่สูงที่สุดที่เคยมีมา รัฐบาลผสมจึงออกมาตรฐานการตามมาควบคุม[74]

ปี 2013 กฎหมายบังคับให้โรงเรียนจะต้องใช้ระบบเงินเดือนที่ผูกกับประสิทธิภาพจากคำแนะนำจาก Teacher's Review Body การจ่ายเงินเดือนสัมพันธ์กับความก้าวหน้าและผลลัพธ์การเรียนของนักเรียน โดยให้ผู้อำนวยการโรงเรียนเป็นผู้รับผิดชอบและให้อำนาจแต่ละโรงเรียนในการจัดการเรื่องค่าจ้าง อย่างไรก็ตาม ครูส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการจ่ายเงินตามประสิทธิภาพการสอน โพลปี 2014 มีครูกว่า 89 %สนับสนุน ขณะที่สหภาพแรงงานต่อต้านอย่างเต็มที่ พวกเขาอ้างว่า ระบบใหม่นั้นขาดความโปร่งใส และความคาดหวังที่ชัดเจน ซึ่งมันเป็นระบบที่ขึ้นอยู่กับการให้ดุลยพินิจการควบคุมจัดการแบบบริษัทสมัยใหม่มากเกินไป พวกเขายังไม่ไว้วางใจรัฐบาลที่คิดว่าจะจ่ายครูมากตามผลการสอนที่ได้ผลดี ซึ่งจะกลายเป็นว่า มันคือ การลดงบประมาณด้านการศึกษาโดยใช้เรื่องดังกล่าวเป็นข้ออ้าง พวกเขาต้องการให้คงระดับเงินเดือนมาตรฐานแห่งชาติที่จะประกันความมั่นคงเงินเดือนครูให้สูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มประเทศใน OECD เช่น โรงเรียนประถม ครูประสบการณ์ 15 ปี จะอยู่ที่ 44,145 เหรียญสหรัฐต่อปี หากต่ำกว่าอยู่ที่ 37,603 เหรียญสหรัฐต่อปี จากการเรียกร้องนั้นทำให้ NUT นัดหยุดงานประท้วงอีกครั้งในวันที่ 26 มีนาคม 2014 โดยมีโรงเรียนกว่า 10,000 แห่งเข้าร่วม[75]

ในปี 2017 ได้มีการควบรวม NUT เข้ากับ Association of Teachers and Lecturers (ATL หรือสมาคมครูและอาจารย์มหาวิทยาลัย) กลายเป็น National Education Union (NEU: สหภาพแรงงานการศึกษาแห่งชาติ) เพื่อหวังจะเป็น "super union" เพื่อสร้างเสียงที่เข้มแข็งเพื่อท้าทายต่อนโยบายของรัฐ ซึ่งทำให้พวกเขามีสมาชิกราว

71 UK Parliament. "The future of academies and free schools". Retrieved on 6th April 2023, from https://www.parliament.uk/business/publications/research/key-issues-parliament-2015/education/academies-and-free-schools/

72 Susanne Wiborg, *Ibid*., p.81

73 Susanne Wiborg, *Ibid*., pp.81–82

74 Susanne Wiborg, *Ibid*., p.82

75 Susanne Wiborg, *Ibid*., p.82

450,000 คน และถือว่าเป็นสหภาพแรงงานการศึกษาที่ใหญ่ที่สุดในยุโรป และเป็นสหภาพแรงงานที่ใหญ่เป็นอันดับ 4 ในสหราชอาณาจักร ในครั้งนั้นสมาชิก NUT โหวตสนับสนุนให้ควบรวม 97% ขณะที่ ATL อยู่ที่ 73% ซึ่งการรวมตัวกันในเชิงโครงสร้างการบริหารสมบูรณ์ในปี 2019[76] ถือเป็นความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่

สหภาพแรงงานมหาวิทยาลัย ยืนหยัดนัดหยุดงาน หมุดหมายการต่อสู้ในศตวรรษที่ 21

UCU เคยเป็นหัวเรือใหญ่ในการนัดหยุดงานระดับมหาวิทยาลัยและวิทยาลัย ใน ปี 2013 เนื่องจากมีความไม่พอใจต่อการตัดค่าใช้จ่ายพนักงานมหาวิทยาลัยในหลายปีที่ผ่านมา โดยที่นายจ้างปฏิเสธที่จะเจรจาต่อรอง ขณะที่สมาคมนายจ้างมหาวิทยาลัยและวิทยาลัย (UCEA: Universities and Colleges Employers Association) ได้เสนอขึ้นเงินเดือนเพียง 1% พวกเขาแสดงความผิดหวังที่สหภาพฯ ไม่พอใจข้อเสนอนี้ และโจมตีว่ามีแรงงานเพียง 5% เท่านั้นที่โหวตให้ทำการสไตรก์ และชี้ว่าค่าใช้จ่ายด้านเงินเดือนของสถาบันอุดมศึกษาอันที่จริงแล้วในปีนี้ขึ้นมาแล้วถึง 3%[77]

อย่างไรก็ตาม ช่วงปี 2018–2023 ถือเป็นการต่อสู้ที่ยิ่งใหญ่ของ UCU ที่อาจถือได้ว่าเป็นหมุดหมายของการสไตรก์ครั้งใหม่ในศตวรรษที่ 21 เรื่องเริ่มจากความขัดแย้งในการเปลี่ยนแปลง Universities Super annuation Scheme (USS หรือโครงการเงินบำนาญมหาวิทยาลัย) ในปีการศึกษา 2017–2018 โดยตัวแทนนายจ้างอย่าง Universities UK (UUK ที่ประชุมผู้บริหารมหาวิทยาลัย) ต้องการยุติ USS ทำให้อาจารย์ผู้สอนทั่วไปที่จะเกษียณอายุได้เงินน้อยลง 10,000 ปอนด์ต่อปี[78] พวกเขาเริ่มสไตรก์ในเดือนกุมภาพันธ์ ไปจนถึง 20 มีนาคม 2018 นับเป็นการสไตรก์ถึง 14 วัน มีมหาวิทยาลัยเข้าร่วมกว่า 61 แห่งทั่วสหราชอาณาจักร[79] การต่อสู้ในประเด็นนี้ยังมีอยู่อย่างยาวนานตลอด 5 ปี ล่าสุดในเดือนเมษายน 2023 ก็ยังมีการการโหวตเพื่อทำการสไตรก์อยู่[80] ซึ่งจะไม่ลงรายละเอียดในงานวิจัยนี้

แต่จะเห็นว่าท่ามกลางความเสื่อมถอยของสหภาพแรงงานการศึกษาเนื่องมาจากนโยบายรัฐ สหภาพแรงงานฯได้แสดงบทบาทสำคัญในฐานะเป็นปากเป็นเสียงของแรงงานอย่างเข้มแข็ง จำนวนสมาชิกของ NEU มีประมาณ 445,601 คน (ปี 2022)[81] ขณะที่ NASUWT มีจำนวน 296,964 คน (ปี 2022)[82] UCU มีราว 126,529 คน (ปี 2021)[83] แต่อย่างไรก็ตาม แม้ NEU จะพยายามควบรวมแล้ว แต่ก็ยังมีการแบ่งแยกเป็น 2 สหภาพแรงงานใหญ่ๆ นั่นคือ ระดับโรงเรียน และระดับอุดมศึกษาและที่เกี่ยวข้อง ต้องจับตาดูว่า แนวโน้มว่าการรวมกันของ 2 สหภาพแรงงานเพื่อเป็นสหภาพแรงงานการศึกษาหนึ่งเดียวนั้นจะเป็นอย่างไร เช่นเดียวกับอนาคตของระบบการศึกษาและสหภาพแรงงานการศึกษาในอังกฤษจะเป็นเช่นไร

76 Sally Weale. “NUT and ATL vote to merge into National Education Union”. The Guardian. Retrieved on 12 August 2023, from https://www.theguardian.com/education/2017/mar/22/nut-atl-merge-national-education-union (22 March 2017)

77 BBC NEWS. “ University strike expected to go ahead on Thursday”. Retrieved on 7th April 2023, from https://www.bbc.com/news/education-24726743 (29 October 2013)

78 University and College Union. “UCU announces 14 strike dates at 61 universities in pensions row”. Retrieved on 7th April 2023, from https://www.ucu.org.uk/article/9242/UCU-announces-14-strike-dates-at-61-universities-in-pensions-row (29 January 2018)

79 University and College Union. “UCU announces 14 strike dates at 61 universities in pensions row “. Retrieved on 7th April 2023, from https://www.ucu.org.uk/article/9242/UCU-announces-14-strike-dates-at-61-universities-in-pensions-row (29 January 2018)

80 University and College Union. “University staff renew strike mandate with historic ballot result”. Retrieved on 7th April 2023, from https://www.ucu.org.uk/article/12866/University-staff-renew-strike-mandate-with-historic-ballot-result (3 April 2023)

81 United Kingdom Government. “National Education Union Form AR21 for year ended 31 December 2022”. Retrieved on 12 August 2023 from https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1176126/743T_2022.pdf

82 United Kingdom Government. “University & College Union Form AR21 for year ended 31 December 2022”. Retrieved on 12 August 2023 from https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1173061/167T_2022.pdf

83 United Kingdom Government. “NASUWT Form AR21 for year ended 31 December 2022”. Retrieved on 12 August 2023 from https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1173061/167T_2022.pdf

ได้มีผู้ตั้งชื่อหัวข้อไว้ว่า England: The End is Nigh? แปลได้ว่า อังกฤษ: จุดจบที่ใกล้จะเข้ามาถึง? ตั้งแต่ปี 2017 แต่อย่างไรก็ดีเป็นคำถามก่อนที่จะเกิดการควบรวมของ NUT และ ATL ก็น่าติดตามว่า NEU จะสามารถสร้าง super union ควบรวม NASUWT กับ UCU ได้หรือไม่ ถ้าทำสำเร็จ นั่นจะทำให้อำนาจต่อรองกับรัฐบาลมากขึ้นไปด้วย

ใต้ร่มเงาความร่วมมือของเครือข่ายต่าง ๆ

ในภาพใหญ่ สหภาพแรงงานการศึกษาต่าง ๆ ล้วนเป็นสมาชิกขององค์กรร่มใหญ่ระดับนานาชาติอย่าง Education International (EI หรือ องค์กรนานาชาติด้านการศึกษา) ในประเทศก็ยังอยู่ภายใต้เครือข่ายของ Trade Union Congress (TUC) ซึ่งจะไม่นับรวม UTU-UK (Ulster Teachers' Union) และ SSTA (Scottish Secondary Teachers' Association)

ภาพที่ 2.2 แสดงแผนผังความสัมพันธ์ของสหภาพแรงงานการศึกษาใหญ่ ๆ ในอังกฤษ[84]

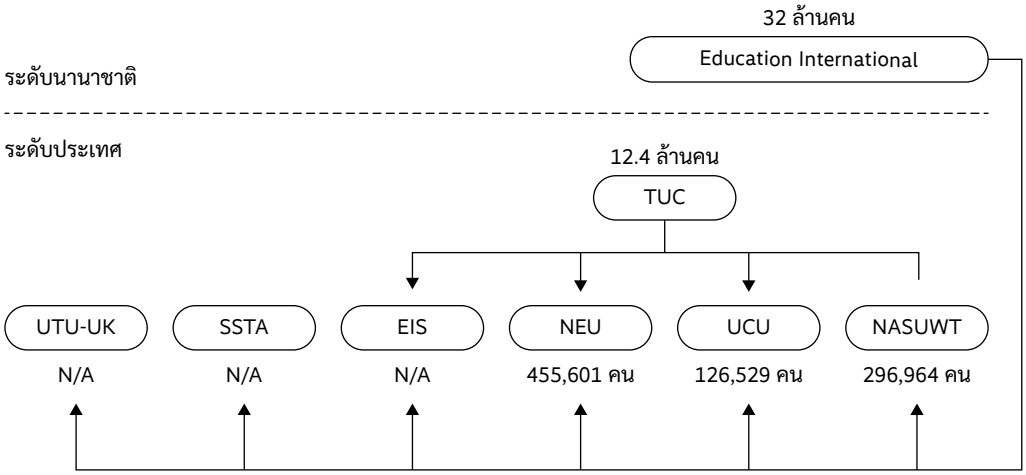

84 Education International. "Who we are". Retrieved on 24 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/about/who-we-are, Education International. "United Kingdom". Retrieved on 24 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/affiliates?filter%5Bcountry%5D=united+kingdom&filter%5Baffiliate%5D=

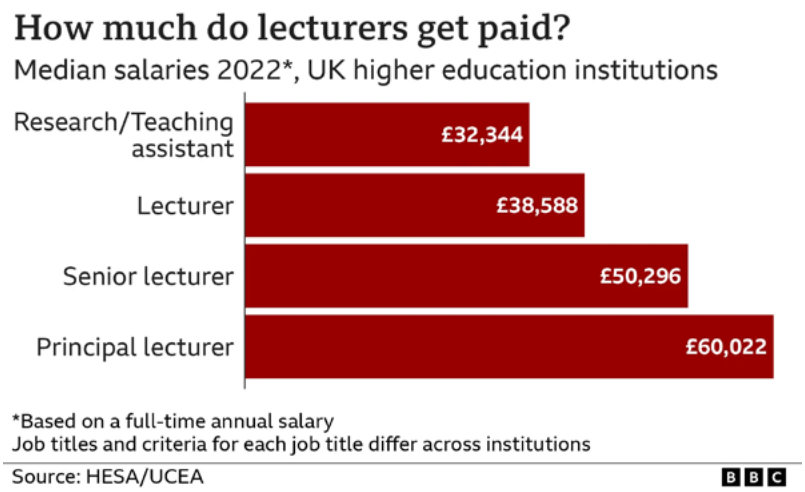

ภาพที่ 2.3 ค่าเฉลี่ยของเงินเดือนรายปีของพนักงานสายวิชาการในสถาบันอุดมศึกษาในสหราชอาณาจักร ปี 2022

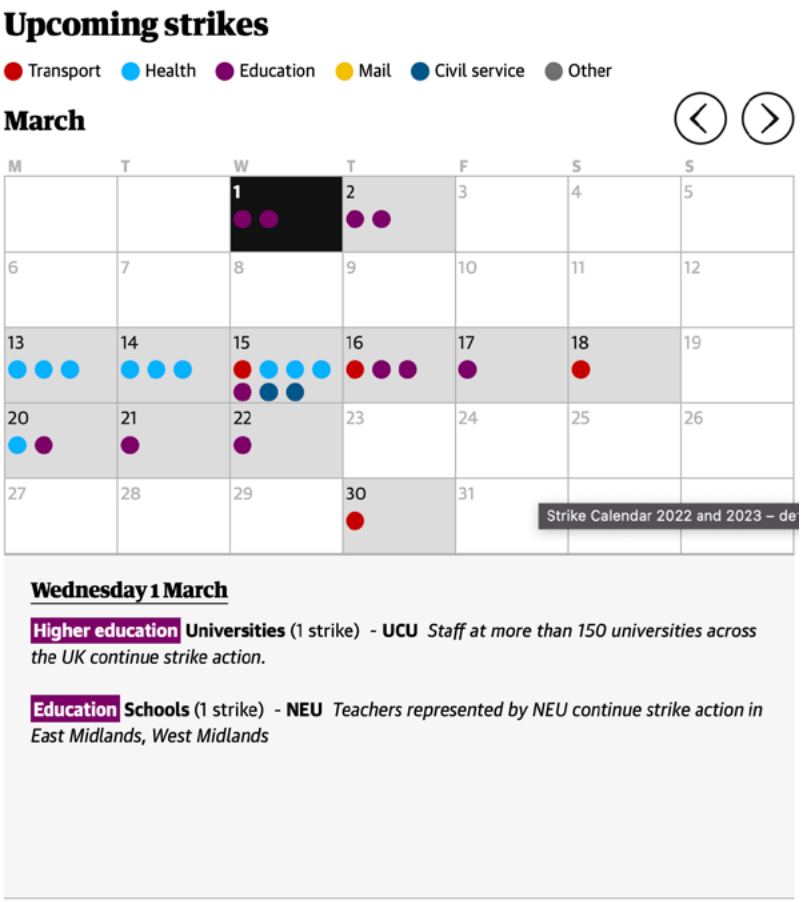

ภาพที่ 2.4 ตารางนัดหยุดงานของสหภาพแรงงานต่าง ๆ ในอังกฤษช่วงเดือนมีนาคม 2023

2.2.2 สหรัฐอเมริกา สมรภูมิของสหภาพแรงงานครู การเมืองในรัฐและพรรคการเมือง

สหรัฐอเมริกา มีจำนวนประชากรอยู่ที่ 333,287,557 คน[85] และ GDP อยู่ที่ 23,315.08 พันล้านดอลลาร์[86] GDP ต่อหัวที่ 76,398.6 ดอลลาร์[87] หากพิจารณาจากภาพที่ 2.5 ผู้คนที่หนาแน่นพิเศษจะอยู่แถบรัฐฝั่งตะวันออกและพื้นที่ตอนใน ขณะที่ฝั่งตะวันตกมีอยู่อย่างประปรายตามชายฝั่ง ส่วนตอนกลางของประเทศนั้นค่อนข้างกระจัดกระจาย เมื่อเทียบกับอังกฤษแล้ว นอกจากจะมีพื้นที่กว้างใหญ่ไพศาลกว่า ความหนาแน่นของพื้นที่น้อยกว่าแล้ว สหรัฐอเมริกายังเป็นสหพันธรัฐที่มีความเข้มของการกระจายอำนาจสูง แต่ละมลรัฐ (state) มีอำนาจในการออกกฎหมายและบริหารจัดการอย่างสูง

สหภาพแรงงานครูในสหรัฐอเมริกาถือว่าเป็นกำลังที่สำคัญในระบบการศึกษาอเมริกัน พวกเขาช่วยปรับรูปโฉมโรงเรียนรัฐในสองทิศทาง นั่นคือ จากล่างขึ้นบนด้วยการต่อรองทางแรงงาน และจัดรูปจากบนลงล่างผ่านการเข้าไปมีส่วนร่วมกับการเมืองระดับมลรัฐและระดับชาติอย่างเข้มข้น ส่วนผสมของอำนาจนี้ทำให้สหภาพแรงงานสหรัฐอเมริกามีความโดดเด่นในสนามการแข่งขันแห่งการศึกษาขึ้นมา[88]

กำเนิดระบบการศึกษาสมัยใหม่ในสหรัฐอเมริกา

การศึกษาสมัยใหม่อาจนับเริ่มจากขบวนการ common school ในทศวรรษ 1830 ที่เน้นการลงทุนจากภาครัฐ ไม่ใช่การเรียนด้วยทุนส่วนตัวในโรงเรียนเอกชนเหมือนก่อน ในช่วงแรกมีการต่อต้านสำหรับผู้ปกครองที่เห็นว่าทำไมตนเองจะต้องจ่ายเงินภาษีเพื่อการศึกษาให้กับลูกคนอื่น อย่างไรก็ตามโรงเรียนรัฐก็เริ่มขยายตัวในศตวรรษที่ 19 เริ่มจากในเขตเมืองใหญ่ โดยเฉพาะภูมิภาคตะวันออกเฉียงเหนืออันเป็นที่ตั้งของท่าเรือและย่านอุตสาหกรรม ปี 1830 เด็กอายุ 5–14 ปี 55% เข้าเรียนในโรงเรียนรัฐ ต่อมาปี 1870 ตัวเลขเพิ่มขึ้นถึงกว่า 78% กระนั้นการเรียนต่อในระดับมัธยมปลาย (high school) ยังไม่ใช่เรื่องทั่วไปจนถึงศตวรรษที่ 20 จากตัวเลขเพียง 14% ในปี 1910 ที่ชาวอเมริกันอายุ 25 ปีและมากกว่านั้นจบมัธยม ขณะที่ปี 1970 มีผู้จบมัธยมเพียง 55% ส่วนปี 2017 มีราว 90%[89]

ในระดับรัฐบาลแล้ว กฎหมายระบุว่า โรงเรียนของรัฐ (public school) จะถูกปกครองแต่ละมลรัฐ ตั้งแต่ปลายทศวรรษ 1800 ถึงกลางทศวรรษ 1900 มลรัฐเป็นผู้อนุญาตให้จัดการศึกษาผ่าน local school district (เขตโรงเรียนท้องถิ่น) เห็นได้ว่า ขอบเขตอำนาจ องค์กร การให้ทุน โปรแกรม การเจรจาต่อรองรวมล้วนเป็นอยู่ภายใต้อำนาจของรัฐ กลุ่มที่ต้องการจะเข้าถึงอำนาจเหนือโรงเรียนของรัฐจำต้องเข้าร่วมกับการเมืองระดับมลรัฐ

อย่างไรก็ตาม ปัญหาใหญ่ของสหรัฐอเมริกาก็คือ การกีดกันเชื้อชาติและสีผิว เห็นได้จากการความขัดแย้งเรื่องการเลิกทาสจนนำไปสู่สงครามกลางเมืองในทศวรรษ 1860 บทความ A century of Racial Segregation, 1849–1950 ชี้ให้ได้เป็นอย่างดีว่า การแบ่งแยกทางเชื้อชาติในสหรัฐอเมริกานั้นรุนแรงแค่ไหน แม้จะมีการเลิกทาสไปแล้วก็ตาม มีการแบ่งแยกโครงสร้างพื้นฐานระหว่างคนขาวและคนดำ โดยเฉพาะในโรงเรียนที่นักเรียนที่เคยเป็นทาส ที่มักจะอ้างว่า จะได้รับการปฏิบัติที่ดีกว่าถ้าเรียนอยู่ในโรงเรียนและชุมชนของตัวเอง ซึ่งเป็นยุคที่เรียกว่า “separate but equal” (แบ่งแยกแต่เท่าเทียม)

85 Bureau, US Census. “Growth in U.S. Population Shows Early Indication of Recovery Amid COVID-19 Pandemic”. Retrieved on 24 December 2022 from https://www.census.gov/newsroom/press-releases/2022/2022-population-estimates.html

86 IMF. “World Economic Outlook Database “. Retrived on 13 August 2023 from https://rb.gy/3i2ge

87 World Bank. “GDP per capita, PPP (current international $)”. Retrived on 13 August 2023 from https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD

88 Terry M. Moe, “Teacher Unionism in the United States: The Politics of Blocking”, Terry M. Moe and Susanne Wiborg, ed., *The comparative politics of education: teachers unions and education systems around the world* (Cambridge: Cambridge Press, 2017), p.24

89 Center on Education Policy. “History and Evolution of Public Education in the US”. retreived on 26 February 2024 from https://files.eric.ed.gov/fulltext/ED606970.pdf

ซึ่งไม่ได้เท่าเทียมกันจริงเพราะไม่ได้รับเงินสนับสนุนอย่างเพียงพอ[90]

ต้องรอจนหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 รัฐบาลกลางและรัฐบาลแห่งมลรัฐจึงจะมีโปรแกรมช่วยเหลือเด็กจากครอบครัวรายได้น้อยผ่านอาหารเช้าและอาหารกลางวัน ภายใต้ปัญหาการแบ่งแยกด้วยสีผิว ก็มีการออกกฎหมาย The Elementary and Secondary Education Act ในปี 1965 และ Individuals with Disabilities Act ปี 1975 ที่จะเอื้อให้กับเด็ก ๆ ในครอบครัวรายได้ต่ำและชนกลุ่มน้อย หรือผู้ที่มีความสามารถในภาษาอังกฤษต่ำ รวมไปถึงผู้พิการ ผู้หญิง และกลุ่มอื่น ๆ[91]

ลักษณะเด่นอีกอย่างของการศึกษาของสหรัฐอเมริกาก็คือ เป็นการศึกษาที่กระจายอำนาจสูงสัมพันธ์ไปกับระบบการปกครองที่เป็นสหพันธรัฐ แต่ละมลรัฐก็มีกฎหมายเป็นของตนเอง นั่นหมายถึง แต่ละมลรัฐสามารถวางนโยบายและตัดสินใจได้เองค่อนข้างสูง[92]

รัฐบาลกลางได้เข้ามามีส่วนร่วมก็ต้องถึงช่วงกลางศตวรรษที่ 20 เครื่องมือหลักของพวกเขาคือ Elementary and Secondary Education Act 1965 (ESEA หรือ รัฐบัญญัติการศึกษาระดับประถมและมัธยมศึกษา) ที่ให้อำนาจอย่างหลากหลาย โดยเฉพาะการสนับสนุนเด็กผู้ด้อยโอกาส และอัดฉีดเงินกว่าพันล้านดอลลาร์ผ่านมลรัฐไปยังเขตต่าง ๆ จนถึงปี 2001 เกิดการเปลี่ยนผ่านสู่ยุคปฏิรูปอย่างเข้มข้นด้วยนโยบาย No Child Left Behind (NCLB หรือ ไม่ทิ้งเด็กคนใดไว้ข้างหลัง) ถือเป็นการทบทวนกฎหมาย ESEA อย่างถึงแก่น อันนำไปสู่การสร้างระบบตรวจสอบโรงเรียนทั้งประเทศ แต่รัฐยังคงเป็นอำนาจหลักในระบบการศึกษาสาธารณะ[93]

เริมแรกแห่งการรวมตัว 2 ขัว ระหว่างกลุ่มวิชาชีพครูและกลุ่มชนชั้นแรงงาน

ช่วงแรกอำนาจการจัดการศึกษาสาธารณะอยู่ในกลุ่มของมือผู้บริหารมืออาชีพโดยเฉพาะผู้ควบคุมท้องถิ่น เช่นเดียวกับ คณะกรรมการโรงเรียนที่เกิดจากการเลือกตั้งในท้องถิ่น[94] ขณะที่มีการจัดตั้ง National Teachers Association (NTA หรือ สมาคมครูแห่งชาติ) เมื่อปี 1857 ช่วงแรกเปิดรับสมาชิกเฉพาะนักการศึกษากลุ่มเล็กโดยไม่นับรวมครูผู้หญิง ก่อนจะควบรวมกับ National Association of School Superintendents (สมาคมศึกษานิเทศก์แห่งชาติ), American Normal School Association (สมาคมโรงเรียนสามัญอเมริกัน) และ Central College Association (สมาคมวิทยาลัยกลาง) และเปลี่ยนชื่อเป็น National Education Association (NEA : สมาคมการศึกษาแห่งชาติ) ในปี 1870 อันถือเป็นยุคหลังสงครามกลางเมือง (1861–1865) แล้ว ทำให้ NEA ถูกนำโดยคนระดับผู้จัดการโรงเรียนมาหลายปี

ช่วงดังกล่าว NEA เริ่มยกประเด็นสำคัญทางการศึกษาและสังคมขึ้นมา เช่น การจัดตั้ง Department of Indian Education ที่ทำการวิจัยการทำลายวัฒนธรรมท้องถิ่นอย่างเป็นระบบผ่านโรงเรียนของรัฐในเขตอนุรักษ์ และยังล็อบบี้ให้เกิดกฎหมายแรงงานเด็กในระดับมลรัฐและระดับชาติเพื่อคุ้มครองสุขภาพ ความปลอดภัยและการศึกษาสำหรับเด็ก ในปี 1903 ครูผู้หญิงคนหนึ่งจากชิคาโกได้นำการประท้วงที่การประชุม NEA ในประเด็นเศรษฐกิจและสภาพการจ้างงานของเหล่าครูที่มีปัญหา (เช่น เงินเดือนต่ำ, ความไม่เท่าเทียมทางเพศ, สัญญาจ้างและบำนาญ เป็นต้น) โดยยกขึ้นมาให้กลายเป็นวาระสำคัญ สมาชิกที่เป็นครูในชั้นเรียนเริ่มกลายมาเป็น

90 Library of Congress. “A Century of Racial Segregation, 1849–1950”. retreived on 26 February 2024 from https://www.loc.gov/exhibits/brown/brown-segregation.html

91 Center on Education Policy. “History and Evolution of Public Education in the US”. retreived on 26 February 2024 from https://files.eric.ed.gov/fulltext/ED606970.pdf

92 Center on Education Policy. “History and Evolution of Public Education in the US”. retreived on 26 February 2024 from https://files.eric.ed.gov/fulltext/ED606970.pdf

93 Terry M. Moe, *Ibid*., p.33

94 Terry M. Moe, “Teacher Unionism in the United States: The Politics of Blocking”, Terry M. Moe and Susanne Wiborg, ed., *The comparative politics of education: teachers unions and education systems around the world* (Cambridge: Cambridge Press, 2017), p.24

สมาชิกหลักขององค์กร Ella Flagg Young กลายเป็นประธานสหภาพแรงงานคนแรกที่เป็นผู้หญิง[95] ในปี 1910 ขณะนั้นเธอ ดำรงตำแหน่งศึกษานิเทศก์ ของเหล่าโรงเรียนในเมือง Chicago[96]

ไม่ใช่เรื่องแปลกที่ NEA จะถูกมองว่า เป็นสมาคมวิชาชีพที่ถูกควบคุมโดยผู้บริหารและถือว่าอยู่ฝั่งตรงกันข้ามกับฝ่ายสหภาพแรงงานและการเจรจาต่อรองร่วม (collective bargaining) ดังนั้น ในเวลาเช่นนี้ พวกครูยังไม่มีองค์กรที่จะปกป้องผลประโยชน์ของตน และมีอำนาจน้อยกว่าน้อย ต้องรอเวลากว่าทศวรรษก่อนที่ขบวนการแรงงานจะระดมพลังไปสู่การปฏิรูปกฎหมายเพื่อการจัดตั้งสหภาพแรงงาน การเจรจาต่อรองร่วม และอำนาจทางการเมือง[97]

ในอีกด้าน American Federation of Teachers (AFT: สหพันธ์ครูอเมริกัน) ถูกจัดตั้งแต่ขึ้นในฐานะ craft union (หรือสหภาพแรงงานช่างฝีมือ ถือว่าตรงกันข้ามกับ industrial union) เมื่อปี 1916 ทำหน้าที่เป็นตัวแทนผลประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและวิชาชีพของครูในโรงเรียน ในฐานะสมาชิกของ American Federation of Labor (AFL: สหพันธ์แรงงานอเมริกัน) ที่มีฐานอยู่ที่ช่างฝีมือช่างก่อสร้าง หรืออาจเรียกได้ว่ามีสำนึกถึงความเป็นชนชั้นแรงงานมากกว่า NEA ที่มีลักษณะกลุ่มทาง

95 Sandra Mathison and Wayne Ross, "Social Studies Education," *Battleground Schools Volume 1* (Westport: Green Press, 2007), pp.632

96 Britannica. "Ella Flagg Young, American educator". Retrived on 13 August 2023 from https://www.britannica.com/biography/Ella-Flagg-Young

97 Terry M. Moe, *Ibid*., p.25

ภาพที่ 2.5 แผนที่แสดงความหนาแน่นของประชากรสหรัฐอเมริกาช่วงปี 2010

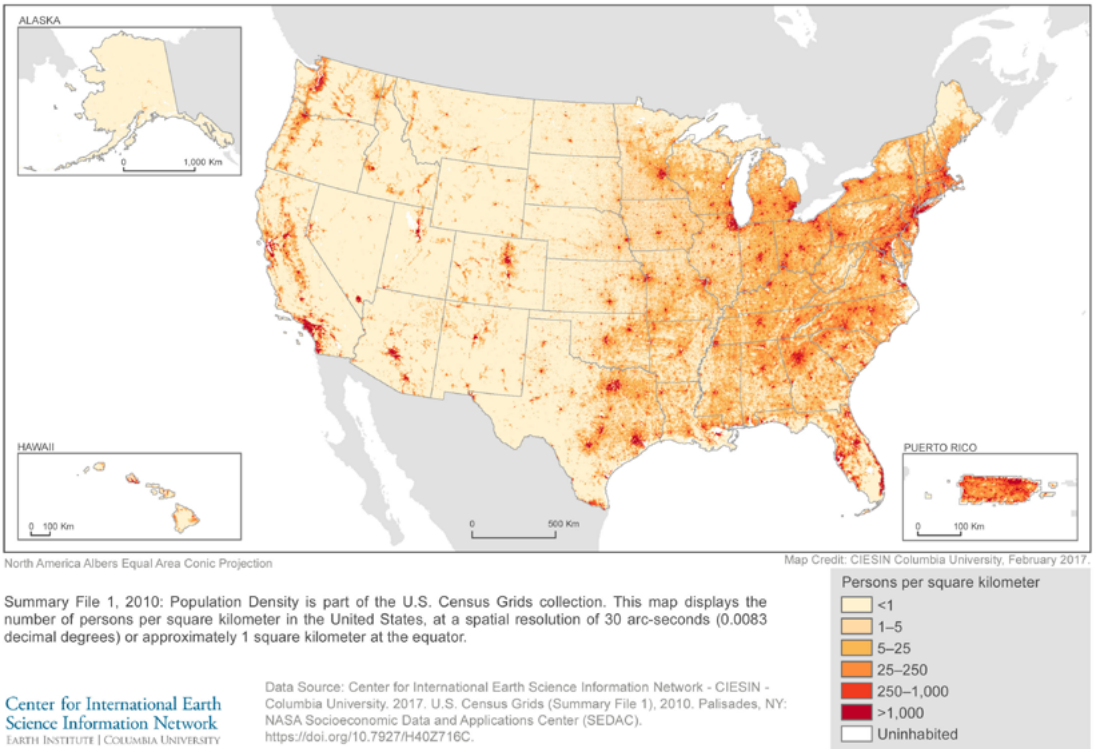

วิชาชีพมากกว่า กลุ่มครูที่ก่อตั้ง AFT มาจากโรงเรียนในเขตเมืองใหญ่อย่าง Chicago และ Gary ในมลรัฐ Indianna ทางฝั่งตะวันออกที่อยู่ใต้ทะเลสาบมิชิแกน และเน้นการขยายสมาชิกไปตามเมืองใหญ่ในฝั่งตะวันออก ขณะที่ฐานที่มั่นของ NEA อยู่ในเขตชานเมือง และชนบทในฝั่งตะวันออกของประเทศ

กฎหมาย กลไกที่เสริมพลังสหภาพฯ และการเติบโตของแรงงานการศึกษา

ช่วงแรกสมาชิกเพิ่มอย่างเชื่องช้า เนื่องจากเหล่าครูต่างปฏิเสธแนวคิดที่จะเข้าร่วม ทั้งกฎหมายก็ยังไม่สนับสนุนการเจรจาต่อรองร่วมในนามครู AFT ต้องต่อสู้กับสัญญาที่เรียกว่า “yellow-dog” (สุนัขเหลือง) ที่ครูจะต้องทำสัญญาว่าจะไม่เข้าร่วมกับสหภาพแรงงาน ต่อมามีกฎหมาย Norris-LaGuardia Act 1932 ออกมาว่า สัญญาประเภทนี้ถือว่าผิดกฎหมาย[98] จึงทำให้ความเคลื่อนไหวของ AFT มีความสะดวกมากขึ้น

แต่เหตุการณ์ที่เป็นสันปันน้ำสำหรับแรงงานภาคเอกชนเกิดขึ้นในปี 1935 จากการที่มีกฎหมาย National Labor Relations Act (NLRA: พระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์แห่งชาติ) มาจากนโยบาย New Deal ของธีโอดอร์ รูสเวลต์ กฎหมายนี้ทำให้การจัดตั้งสหภาพแรงงานและการเจรจาต่อรองง่ายขึ้น ทำให้เกิดจำนวนสมาชิกสหภาพแรงงานทวีขึ้นอย่างรุนแรงนำไปสู่การเข้าถึงอำนาจต่อรองทางการเมืองของสหภาพแรงงานในภาคเอกชนและทำให้พรรคเดโมแครตได้รับแรงสนับสนุนอย่างประเมินค่ามิได้[99] ด้วยกฎหมายที่เอื้อทำให้ AFT ได้สร้างข้อตกลงผ่านเจรจาต่อรองร่วมสำเร็จครั้งแรกที่เมือง Butte มลรัฐ Montana ทางด้านตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศในปี 1936[100]

ทศวรรษ 1930 จนถึงช่วงสงคราม สังคมอเมริกันมีความวิตกเกี่ยวกับการจัดตั้งสหภาพแรงงานเกี่ยวพันกับความหวาดกลัวคอมมิวนิสต์ และการแทรกซึมของสายลับสหภาพโซเวียต ขณะนั้น AFT ได้เป็นฐานสำคัญของฝ่ายซ้าย มีการจัดตั้งสาขาของ AFT โดยโรเบิร์ต ออพเพนไฮเมอร์ และมิตรสหายของเขาที่ มหาวิทยาลัยเบิร์กเลย์ แคลิฟอร์เนีย ในนาม Local 349[101] แสดงให้เห็นว่า AFT ครอบคลุมถึงแรงงานในมหาวิทยาลัยอีกด้วย แต่อย่างไรก็ตาม ต้นทศวรรษ 1940 ที่การเมืองรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ AFT ได้ขับสมาชิกระดับสาขาใน New York City และ Philadelphia ซึ่งเป็นตัวแทนสมาชิกถึงหนึ่งในสามของทั้งหมด เนื่องจากพวกเขาถูกกล่าวหาว่าเป็น พวกที่ถูกคอมมิวนิสต์ครอบงำ จากการกวาดล้างสมาชิกระดับสาขาที่นิยมคอมมิวนิสต์ ที่ New York City จึงเหลือเพียงกลุ่ม Teachers Gulid ที่ก่อตั้งโดย จอห์น ดิวอี้ นักการศึกษาชื่อดังที่เป็นสมาชิกของ AFT เท่านั้น[102]

ปี 1955 AFL รวมตัวกับ Congress of Industrial Organizations (CIO หรือ สภาองค์กรอุตสาหกรรม) กลายเป็น AFL-CIO (American Federation of Labor and Congress of Industrial Organizations หรือ สหพันธ์แรงงานอเมริกัน และสภาองค์กรอุตสาหกรรม) ทำให้กลายเป็นสหภาพแรงงานที่ใหญ่ที่สุดในโลกตะวันตกที่มีถึง 141 กลุ่มจากทั้งสหภาพแรงงานช่างฝีมือและสหภาพแรงงานอุตสาหกรรม[103] แสดงให้เห็นถึงยุครุ่งเรืองของสหภาพแรงงานในสหรัฐอเมริกาต่อไปอีกกว่า 20 ปีก็ว่าได้

เวลาผ่านไปพรรคเดโมแครตและขบวนการสหภาพแรงงานได้ผนวกกันออกกฎหมายแรงงานในแต่ละมลรัฐสำหรับแรงงานภาครัฐ ซึ่งพวกเขาถูกกีดกันจากพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์เดิม เริ่มต้นที่ มลรัฐวิสคอนซิน

98 Sandra Mathison and Wayne Ross, “Social Studies Education,” *Ibid*., pp.632

99 Terry M. Moe, *Ibid*., p.25

100 Sandra Mathison and Wayne Ross, “Social Studies Education,” *Ibid*., pp.632

101 Gregg Herken, *Brotherhood of the Bomb: The Tangled Lives and Loyalties of Robert Oppenheimer, Ernest Lawrence, and Edward Teller* (New York: Henry Holt and Company, 2002), pp.29–30

102 Sandra Mathison and Wayne Ross, “Social Studies Education,” *Ibid*., pp.632

103 Timothy J. Minchin, *Labor Under Fire: A History of the AFL-CIO Since 1979* (North Carolina: University of North Carolina Press, 2017), p.14

ปี 1959 นั่นทำให้รัฐส่วนใหญ่ยกเว้นรัฐทางใต้ได้รับเอากฎหมายแรงงานสำหรับภาครัฐในช่วงทศวรรษ 1960 และ 1970 นำไปสู่การเติมเชื้อไฟของจำนวนสมาชิกสหภาพและการต่อรองร่วม ในสายการศึกษา AFT จำนวนสมาชิกเพิ่มขึ้นมากจนแตะระดับ 59,000 คน นั่นทำให้ NEA ต้องทำการแข่งขันและจัดตั้งเป็นสหภาพแรงงานบ้างในปี 1962 หลังจากการสไตรก์ใหญ่ในปี 1962 ที่นิวยอร์ค จนมีสมาชิกถึง 750,000 คน NEA ถือว่ามีจำนวนสมาชิกมากและกระจายอยู่ตามจุดต่าง ๆ ในเขตภูมิศาสตร์ของประเทศ จึงทำให้ NEA ไม่เพียงเป็นสหภาพแรงงานการศึกษาที่ใหญ่ที่สุด แต่ยังเป็นสหภาพแรงงานที่ใหญ่ที่สุดของสหรัฐอเมริกาไปด้วย[104]

ขณะที่ AFT เป็นสหภาพแรงงานที่มีความโดดเด่นในเรื่องสิทธิพลเมือง (civil rights) ตั้งแต่การสนับสนุนให้มีการจ่ายเงินเดือนอย่างเท่าเทียมสำหรับคนดำอเมริกันในปี 1918 และยังเป็นองค์กรเดียวที่ยื่นเอกสารบันทึกความเห็นทางกฎหมาย (amicus brief) ในคดี Brown v. Board of Education (ที่ว่าด้วยการแบ่งแยกโรงเรียนตามสีผิว ปี 1954) และขับสมาชิกที่ไม่ให้ความร่วมมือส่งผลให้สูญเสียสมาชิกไปกว่า 7,000 คนในปี 1957 ทั้งยังเป็นเพียงสหภาพแรงงานไม่กี่แห่งที่สนับสนุนการเดินขบวนของนักเคลื่อนไหวผิวดำอย่าง ดร.มาร์ติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์ในปี 1963 ที่วอชิงตันเพื่อเรียกร้องด้านเสรีภาพและการทำงาน[105]

ดังนั้น สหรัฐอเมริกาจึงประกอบด้วย สหภาพแรงงานครูระดับชาติถึง 2 แห่ง แต่ละแห่งก็มีสมาชิกระดับรัฐและระดับท้องถิ่นเป็นของตัวเอง สมาชิกเหล่านี้มีผลต่อการจัดรูปภูมิประเทศทางการศึกษาซึ่งได้รับการสนับสนุนจากผลการผูกขาดมาจากกฎหมายการเจรจาต่อรองร่วม ซึ่งต้องการตัวแทนของสหภาพในแต่ละเขต ทั้ง NEA และ AFT ต่างก็อยู่ในเขตของตนไม่ล้ำเส้นกัน[106]

เปอร์เซ็นต์ของครูที่ครอบคลุมการเจรจาต่อรองร่วมก้าวกระโดดจากแทบจะเป็นศูนย์ในปี 1960 ไปเป็น 65% ในปี 1978 ดินแดนตอนใต้และรัฐชายแดนมักจะเป็นข้อยกเว้น ตัวเลขดังกล่าวยังคงขยับขึ้นลงไม่มากในทศวรรษ 2000 ในยุคใหม่ ระดับสมาชิกสหภาพมีความคงที่อยู่ที่ราว 75% แต่มีแนวโน้มจะลดลงในไม่กี่ปีที่ผ่านมา เนื่องจากกฎหมายแรงงานฉบับใหม่ที่เกิดขึ้นในแต่ละมลรัฐเช่น วิสคอสซินและมิชิแกนที่ถูกควบคุมโดยพรรครีพับลิกันที่เป็นฝ่ายอนุรักษนิยม จำนวนสมาชิกที่ลดลงยังแสดงให้เห็นถึงการเพิ่มขึ้นของประชากรอเมริกาในรัฐทางใต้และชายแดนที่สหภาพอ่อนแออยู่แล้ว[107]

จุดเริ่มต้นของความถดถอยของสหภาพแรงงานภายใต้ประสิทธิภาพการสอนที่ตกต่ำ

ต้นทศวรรษ 1980 สหภาพแรงงานครองอำนาจสูงสุดในระบบการศึกษาอเมริกา ด้วยสมาชิกหลักล้านและนักกิจกรรมทางการเมือง และความมั่งคั่งจากการรณรงค์และการล็อบบี้ การผงาดของอำนาจสหภาพได้เปลี่ยนโลกของการศึกษาแห่งรัฐ โดยการสร้างระบบการศึกษาใหม่ซึ่งยังส่งผลมาอีกราว 30 ปีต่อมา ระบบใหม่นี้คล้ายกับระบบดั้งเดิมเมื่อราวร้อยปีก่อน อันประกอบด้วยคณะกรรมการโรงเรียน ศึกษานิเทศก์และแนวคิดประชาธิปไตยท้องถิ่นที่จัดตั้งโดยนักปฏิรูปหัวก้าวหน้าแต่ยุคก่อนนั้นระบบเดินหน้าด้วยสถาบันทางวิชาชีพไม่ใช่สหภาพแรงงานที่ให้ความสำคัญกับผลประโยชน์ของการทำงานของลูกจ้าง จึงถือว่าเป็นความแตกต่างเชิงคุณภาพเมื่อเทียบกับระบบเดิม[108]

แต่ความเปลี่ยนแปลงนี้นำมาซึ่งตลกร้ายใหญ่ในประวัติศาสตร์ การเรียกร้องการปฏิรูปการศึกษาอเมริกันในรายงานโดยคณะกรรมาธิการของประธานาธิบดีชื่อ *A Nation at Risk* (เมื่อชาติเผชิญภัย) เกิดขึ้นเมื่อปี 1983 รายงานฉบับนี้ออกเตือนกระแสของคุณภาพแบบกลาง ๆ

104 American Federation of Teachers. “About Us”. Retrived on 13 August 2023 from https://www.aft.org/about, Terry M. Moe, *Ibid*., pp.25–26

105 Sandra Mathison and Wayne Ross, “Social Studies Education,” *Ibid*., pp.632

106 Terry M. Moe, *Ibid*., p.26

107 Terry M. Moe, *Ibid*., p.26

108 Terry M. Moe, *Ibid*., p.27

ในโรงเรียนระดับชาติ และพยายามให้เกิดการปฏิรูปจากฝั่งตะวันตกถึงฝั่งตะวันออก สิ่งเหล่านี้ถือเป็นจุดเริ่มต้นของยุคใหม่แห่งการปฏิรูปการศึกษาที่เน้นประสิทธิภาพการศึกษาในสหรัฐอเมริกา ความย้อนแย้งคือ A Nation at Risk มาพร้อมกับการที่สหภาพแรงงานครูไม่เห็นด้วยและผนึกกำลังอำนาจเพื่อเผชิญหน้ากันและการต่อต้านนโยบายดังกล่าว[109]

การเจรจาต่อรองร่วมเป็นเหตุผลสำคัญหนึ่ง ในการเจรจาระดับท้องถิ่น สหภาพแรงงานจะใช้อำนาจเพื่อเรียกร้องสภาพการจ้างงานโดยการเสนอรูปแบบองค์กรที่เป็นประโยชน์กับสมาชิก แต่ก็ไม่มีการการันตีว่าวิธีการนี้จะทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้นในความเป็นจริง มันอาจจะเป็นในทางตรงกันข้ามก็ได้ อย่างไรก็ดี จุดยืนของสหภาพแรงงานครู ก็คือเป็นกลุ่มผลประโยชน์พิเศษที่ต้องการคุ้มครองงานของครู และเพิ่มเงินเดือนและสวัสดิการ ขยายสิทธิ์และจำกัดการใช้ดุลยพินิจในการบริหาร ดังนั้น การเจรจาต่อรองจึงมีบทบาทสำคัญในหลายทศวรรษและภายใต้เขตโรงเรียนนับพัน สหภาพแรงงานครูถือว่ามีบทบาทต่อการปรับรูปโฉมของโรงเรียนแบบอเมริกัน ด้านล่างคือ ตัวอย่างของข้อกำหนดสัญญาทั่วไป ดังนี้[110]

(4) กฎของเงินเดือน ที่จ่ายครูตามตารางที่ฐานอยู่บนความอาวุโสและเครดิตอย่างเป็นทางการ ดังนั้น ไม่ว่าครูจะดีหรือเลว ก็จะได้รับเงินเดือนเท่ากัน ไม่สามารถใช้เป็นแรงจูงใจสำหรับพฤติกรรมที่สร้างผลิตภาพสูงได้
(5) กฎของการโยกย้าย ที่ให้ครูอาวุโสกว่าเลือกก่อนที่จะโยกย้าย จึงทำให้เป็นการยากที่เขตโรงเรียนจะหาครูที่เหมาะสมแก่โรงเรียนนั้น ๆ ได้
(6) กฎของการให้ออก ที่หากต้องการลดเจ้าหน้าที่จะต้องนับตามอาวุโส ทำให้ครูหนุ่มสาวที่มีความสามารถจะถูกให้ออกง่ายกว่า ขณะที่ครูอาวุโสที่แม้จะมีผลงานต่ำจะถูกเก็บรักษาไว้ต่อไป
(7) กฎของการประเมิน ได้เซ็ตระบบที่ยากลำบากที่จะติดตามประเมินผล ถ้าครูคนหนึ่งได้รับการประเมินว่าไม่น่าพึงพอใจ แต่ผู้อำนวยการกลับให้เรทครูทุกคนว่า น่าพึงพอใจแม้ผลออกมาจะไม่ใช่ หลักฐานที่ดีที่สุดคือ 99% ของครูทั้งประเทศมักได้รับเรทน่าพึงพอใจ
(8) กฎของการปลดออก จากกฎการประเมินและกฎหมายจ้างงานสอนของรัฐ นำไปสู่ขั้นตอนที่ยุ่งยาก การปลดออกแทบจะเป็นไปไม่ได้ งานศึกษาบางชิ้นเสนอว่าใช้เวลากว่า 2 ปีและเงินกว่า 2 แสนเหรียญ ถึงจะปลดครูผู้มีผลงานย่ำแย่ได้ และแทบจะไม่เกิดขึ้นจริงเลย

ดังนั้นจะเห็นว่า โรงเรียนไม่ได้ถูกออกแบบมาให้มีประสิทธิภาพที่ดีนัก

ขบวนการปฏิรูปการศึกษาในนามของรัฐและกลุ่มทุนใต้ยุคเสรีนิยมใหม่ ทศวรรษ 1980

ขบวนการดังกล่าวมาจากรายงาน A Nation at Risk ในช่วงที่เกิดกระแสตื่นตัวกันทั่วโลกที่กำลังตื่นเต้นกับโลกาภิวัตน์, การแข่งขันระดับนานาชาติ และวิกฤตของรัฐสวัสดิการซึ่งนำไปสู่ยุคใหม่แห่งการปฏิรูปการศึกษาที่มุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ในหลายประเทศ A Nation at Risk เป็นปฏิกิริยาต่อพลังระดับนานาชาติเดียวกัน โต้ว่าการปฏิรูปเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งโดยชี้ให้เห็นการไร้ความสามารถในการสร้างความโดดเด่นทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและนวัตกรรมของประเทศ[111]

สิ่งเหล่านี้นำมาซึ่งวาระแบบเสรีนิยมใหม่ทางการศึกษาในช่วงที่ตื่นตัวกับ A Nation at Risk หอการค้าและโต๊ะเจรจาธุรกิจเป็นกังวลต่อความสามารถในการแข่งขันระดับนานาชาติ กลุ่มเหล่านี้เป็นผู้สนับสนุนสำคัญในการปฏิรูป อย่างไรก็ตามไม่จำเป็นว่ากลุ่มธุรกิจจะต้องสนับสนุนการปฏิรูปเสมอไป เมื่อมันต้องใช้ต้นทุนเป็นเงินมหาศาล[112]

109 Terry M. Moe, *Ibid*., p.27
110 Terry M. Moe, *Ibid*., pp.28–29
111 Terry M. Moe, *Ibid*., p.35
112 Terry M. Moe, *Ibid*., p.35–36

มีข้อถกเถียงว่า การปฏิรูปการศึกษาเป็นความห่วงใยส่วนบุคคลมากกว่าจะอยู่ในวาระเสรีนิยมใหม่ เห็นได้จากการที่นักปฏิรูปคนสำคัญ แม้ว่าจะมาจากภาคธุรกิจ แต่ก็ให้ความสำคัญในฐานะที่เป็นเรื่องส่วนบุคคลและมีเหตุผลส่วนบุคคลมากกว่าจะเป็นตัวแทนขององค์กรที่เสนอให้มีการปฏิรูปการศึกษา ซึ่งมักจะเสนอทางออกที่เป็นแนวสังคมสงเคราะห์ด้วยความตั้งใจดี เห็นได้จากกรณีบิล เกตส์และคนอื่น ๆ ที่ใช้เงินและมูลนิธิในการสนับสนุนการปฏิรูป คนเหล่านี้คิดว่าหนทางที่จะสร้างผลิตภาพก็คือ การปฏิรูปด้วยประสบการณ์พื้นหลังทางธุรกิจของพวกเขา ดังนั้น พวกเขาจึงเป็นผู้หวังดีที่ตั้งใจจะพัฒนาระบบให้ดีกว่าเดิม ขณะที่อีกกลุ่มของนักปฏิรูปเป็นผู้เรียกร้องความเท่าเทียมทางการเมืองซึ่งเต็มไปด้วยเหล่านักกิจกรรม องค์กรและกลุ่มผลประโยชน์ที่กว้างขวาง ขบวนการนี้ไม่มีองค์กรแกนกลาง ไม่มีใครเป็นแกนนำ และไม่มีองค์กรธุรกิจใดเลย[113] ภายใต้การอภิปรายเช่นนี้ผู้เสนอจึงเห็นว่า ฝ่ายที่สนับสนุนเสรีนิยมใหม่นั้นมิได้มีลักษณะเป็นองค์กรจัดตั้งอย่างชัดเจนมากกว่าการผลักดันในนามขบวนการหลวม ๆ ของปัจเจก

ต่างจากฝ่ายต่อต้านที่จัดตั้งได้ดีกว่าและได้รับทุนสนับสนุนเป็นอย่างดี พวกเขามีผู้นำที่ทรงพลังอย่างสหภาพแรงงานครู บนผลประโยชน์เชิงสถาบันและการเข้าถึงอำนาจทางการเมืองในแทบทุกระดับ ด้วยระบบการเมืองอเมริกันที่มีพื้นที่ของการวีโต้ ทำให้พวกเขาได้เปรียบมหาศาลในการปิดกั้นหรือทำให้การปฏิรูปอ่อนแอลง[114] ลักษณะเช่นนี้จึงต่างไปจากอังกฤษที่อำนาจรัฐส่วนกลางมีความเข้มแข็งมากกว่าและใช้อำนาจเข้าไปจัดการระบบการศึกษาได้อย่างเต็มที่มากกว่า

กลุ่มธุรกิจเห็นถึงการเติบโตและผลิตภาพที่ต่ำในการแข่งขันระดับนานาชาติจึงต้องการให้ฝ่ายการเมืองทำอะไรสักอย่าง ซึ่งพวกเขามีพันธมิตรก็คือ เหล่าผู้ว่าการรัฐในระดับชาติผู้เป็นผู้บริหารที่มีเขตอำนาจที่กว้างขวาง มีความอ่อนไหวน้อยต่อกลุ่มผลประโยชน์กว่าฝ่ายนิติบัญญัติ และรับผิดชอบความกินดีอยู่ดีในระดับมลรัฐ ทั้งยังมีความกระหายที่จะมีบทบาทนำในการปรับปรุงโรงเรียน[115]

ในช่วงต้นแนวคิดปฏิรูปมาจากสามัญสำนึกว่าเป็นสิ่งที่ควรทำ โดยวางแผนที่จะจ่ายเงินมากขึ้น ยกระดับเงินเดือนครู เปลี่ยนหลักสูตรใหม่ อบรมครูให้ดีขึ้น ซึ่งไปกันได้กับระบบที่เป็นอยู่ โดยไม่มีภัยคุกคามต่อสหภาพแรงงานครู อันที่จริงสหภาพฯ เห็นว่านี่สภาพแวดล้อมของการปฏิรูปเป็นโอกาสที่จะทำให้พวกเขาบรรลุเป้าหมายเรื่องเงินที่จ่ายเข้าโรงเรียนและการเพิ่มเงินเดือนไปด้วย[116]

ดังนั้นการปฏิรูปเช่นนี้จึงไม่ได้เปลี่ยนโครงสร้างและสร้างแรงจูงใจอะไร รัฐบาลกลางใช้จ่ายด้านการศึกษาเพิ่มขึ้น 75% ระหว่างปีการศึกษา 1982–1983 และ 1989–1990 ทำให้โรงเรียนได้รับเงินเพิ่ม 35% (เมื่อปรับเงินเฟ้อแล้ว) และเงินต่อหัว เงินยังถูกใช้ในเขตเดียวกันที่ไม่ได้มีผลงานที่ดีนัก แรงจูงใจจึงยังอ่อนแรงมาก เงินเดือนครูได้ถูกยกระดับ เพิ่มขึ้นกว่า 52% เมื่อคิดตามการปรับเงินเฟ้อ ถือว่าขึ้นเงินเดือน 17% ซึ่งครูที่ผลงานดีและไม่ดีต่างได้รับเงินเท่ากัน โดยไม่มีใครจำต้องรับผิดชอบผลการเรียนของเด็กที่คะแนนแม้จะออกมาไม่ดี[117]

ทศวรรษ 1990–2000 ก็มีความพยายามปฏิรูปแบบเดิมที่ไม่ได้เปลี่ยนโครงสร้างรัฐลงทุนด้วยเงินจำนวนมาก การลดขนาดชั้นเรียนเป็นที่นิยมกันมากในปฏิบัติการเพื่อการปฏิรูป ผู้บุกเบิกคือแถบมลรัฐแคลิฟอร์เนียที่เริ่มต้นช่วงปี 1996 ที่ฟลอริดาในปี 2002 ซึ่งได้รับการสนับสนุนเป็นอย่างดีจากสหภาพแรงงานครู เพราะลดภาระงานและเพิ่มการจ้างงาน และนำมาสู่การเพิ่มขึ้นของสมาชิกและอำนาจต่อรองไปด้วย แต่เช่นเดียวกับการปฏิรูปอื่น ๆ

113 Terry M. Moe, *Ibid*., p.36

114 Terry M. Moe, *Ibid*., p.37

115 Terry M. Moe, *Ibid*., p.37

116 Terry M. Moe, *Ibid*., p.37

117 Terry M. Moe, *Ibid*., pp.37–38

วิธีการนี้ไม่ได้ทำให้ผลการเรียนดีขึ้น[118] ปัญหาคือ เหตุใดเมื่อรัฐอัดฉีดเงินมหาศาลแต่การปฏิรูปไม่ได้ช่วยอะไร คำตอบคือ การไม่ท้าทายโครงสร้างเดิมทำให้ไม่ส่งผลกระทบต่อใคร ไม่มีการขัดขวางจากสหภาพฯ จึงมีแต่ด้านบวกไม่มีแง่ลบต่อระบบเดิม ที่ลบอย่างเดียวคือผลการเรียนของนักเรียน[119]

พลังทางการเมืองของการปิดกั้นจากสหภาพแรงงานการศึกษา

สำหรับสหภาพแรงงานครู การเมืองสามารถเป็นทั้งโอกาสและภัยคุกคาม รัฐบาลระดับสูงสามารถเลือกระเบียบการทำงาน โปรแกรมการศึกษาและการจัดงบประมาณตามที่พวกเขาต้องการสำหรับโรงเรียนของรัฐ และการตัดสินใจมักจะเป็นการประยุกต์ใช้กับทุกเขตและโรงเรียนอย่างอัตโนมัติ เมื่อสหภาพแรงงานมีอำนาจที่เข้มแข็ง จุดแข็งเหล่านี้จะเอื้อให้พวกเขา แต่ฝ่ายปฏิรูปก็สามารถโต้กลับด้วยการผลักดันการตรวจสอบ การสร้างโรงเรียนทางเลือก (school choice) การจ่ายเงินเดือนตามผลงาน และอื่นๆที่เป็นภัยคุกคามต่อสหภาพ โดผลักดันข้อเสนอให้เป็นกฎหมาย แต่นั่นก็คือว่าเป็นการเดิมพันที่สูงยิ่ง[120]

ที่ผ่านมากว่า 25 ปี NEA และ AFT เป็นกลุ่มที่ทรงอำนาจที่สุดในการเมืองแห่งการศึกษา พวกเขามีสมาชิกเรือนล้านมีเงินที่จะสนับสนุนการรณรงค์และการล็อบบี้และยังมีนักกิจกรรมที่มีความรู้สูงคอยควบคุมสนามการเลือกตั้ง ผ่านการเคาะประตู และโทรศัพท์ประสานงาน และยังมีความสามารถในการจัดการรณรงค์ผ่านสื่อในประเด็นต่าง ๆ องค์กรพวกเขาเสมือนเป็นผืนผ้าที่ห่อคลุมทั้งประเทศที่สามารถจัดสรรทรัพยากรเพื่อบรรลุเป้าหมายได้ แต่การมีอำนาจมากก็มิได้หมายความว่า สหภาพแรงงานจะได้ทุกอย่างที่พวกเขาต้องการ เกมของสหภาพแรงงานครูไม่ได้เป็นการเสนอนโยบายเท่ากับการปิดกั้นนโยบายที่เป็นภัยต่อพวกเขานั่นคือการปฏิรูประบบการศึกษาครั้งใหญ่ พวกเขาพึ่งพาพันธมิตรอย่างพรรคเดโมแครตและพรรคฝ่ายซ้าย (ที่เมื่อเทียบความเข้มข้นแล้วอาจถือได้ว่าเป็นเพียง พรรคกลางในยุโรปเท่านั้น) ผู้สมัครของเดโมแครตรับเอาแคมเปญ, คะแนนเสียง และการสนับสนุนการประชาสัมพันธ์ของสหภาพแรงงานครูไปด้วย การเดินเกมเช่นนี้ทำให้สหภาพฯ สามารถพึ่งพานโยบายได้ไม่ว่าจะเป็นการปกป้องการจ้างงาน งบประมาณที่เพิ่มขึ้น เงินเดือนสูงและมีสวัสดิการ และผลประโยชน์อื่นๆของสหภาพและเหนือสิ่งอื่นใดคือการต่อต้านการปฏิรูป[121]

สหรัฐอเมริกามีระบบการต่อรองแรงงานที่แตกแยกย่อยออกไปขึ้นอยู่กับมลรัฐต่าง ๆ แตกต่างจากการต่อรองในประเทศอย่างในยุโรปและแสกนดิเนเวีย ที่จะทำผ่านรัฐบาลส่วนกลางที่อยู่ในข้อตกลงร่วมกับอาชีพอื่นๆภายใต้การจ้างงานภาครัฐ แต่ในสหรัฐอเมริกาสหภาพแรงงานครูในระดับท้องถิ่น (ระดับมลรัฐ) ได้เคาะสัญญาแรงงานภายในเขตโรงเรียนโดยไม่ต้องพะวงกับอาชีพอื่นๆหรือการใส่ใจต่อสังคมมากนัก ทำให้เกิดสัญญาจ้างงานที่แตกต่างกันนับพันภายใต้โรงเรียนต่าง ๆ[122]

เขตโรงเรียนเป็นผู้ต่อรองที่อ่อนแอในการเจรจากับสหภาพแรงงานครู เหตุผลหลักก็คือ เขตโรงเรียนถูกบริหารโดย คณะกรรมการบริหารโรงเรียนที่สมาชิกจะต้องมาจากการเลือกตั้ง สมาชิกดังกล่าวล้วนเกิดจากการจัดตั้งของสหภาพแรงงานครู ดังนั้นคณะกรรมการดังกล่าวจึงเป็นพันธมิตรกับสหภาพฯ หากไม่พอใจสหภาพฯ สามารถคว่ำบาตรหรือสไตรก์ได้ (ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นแม้ผิดกฎหมายในบางมลรัฐ)[123]

118 Terry M. Moe, *Ibid*., p.38

119 Terry M. Moe, *Ibid*., p.38

120 Terry M. Moe, *Ibid*., p.33

121 Terry M. Moe, *Ibid*., pp.34–35

122 Terry M. Moe, *Ibid*., pp.29–30

123 Terry M. Moe, *Ibid*., p.30

การต่อสู้ระหว่างอำนาจท้องถิ่น
กับสหภาพแรงงานการศึกษา

เมื่อเขตโรงเรียนปรับปรุงองค์กรซึ่งเกิดในเมืองที่นายกเทศมนตรีมีอำนาจบริหารโรงเรียน ได้สร้างปัญหาน่าหนักใจให้กับสหภาพแรงงาน นายกเทศมนตรีเช่นนี้จะมีอำนาจมากกว่าสมาชิกคณะกรรมการ และมีทรัพยากรสำหรับจัดการ และสามารถตรวจสอบผลลัพธ์ได้ ดังนั้นนายกเทศมนตรีที่สนใจด้านการศึกษาจะเป็นขุมกำลังสำคัญสำหรับการปฏิรูป[124]

กรณีของวอชิงตัน ดีซี และนิวยอร์ค ซิตี้เป็นตัวอย่างที่ดีของการปฏิรูปการศึกษาที่จะต้องเผชิญการต่อต้านจากสหภาพฯ ปัญหาของเขตวอชิงตัน ดีซี คือ ประเด็นความอาวุโสในการสอน การจ่ายเงินเดือนตามประสิทธิภาพการสอน และการประเมินครู[125] แม้จะมีการเปลี่ยนนายกเทศมนตรีไปสู่สายที่สหภาพแรงงานสนับสนุนก็ไม่สามารถเปลี่ยนทิศทางการปฏิรูปได้ เพราะผลที่เกิดขึ้นจากการปฏิรูปการศึกษาทำให้คะแนนของนักเรียนในวอชิงตัน ดีซีได้คะแนนระดับสูงเมื่อเทียบกับเขตเมืองอื่น ๆ ไม่เพียงเท่านั้น ความพ่ายแพ้ยังเกี่ยวข้องกับสถานการณ์ที่ว่า สหภาพแรงงานครูแถบนี้อ่อนแอที่สุดในประเทศ ภายใต้สัดส่วนของโรงเรียนกว่า 40% เป็นระบบโรงเรียนในกำกับของรัฐ รวมไปถึงสหภาพแรงงานที่จำนวนสมาชิกน้อยลง อันส่งผลโดยตรงต่อรายได้ของสหภาพฯ[126]

ที่นิวยอร์ค ซิตี้ แม้การปฏิรูปจะสำเร็จโดยนายกเทศมนตรีคนก่อน แต่นายกเทศมนตรีคนใหม่ Bill de Blasio เป็นพันธมิตรกับ United Federation of Teachers (UFT: สหพันธ์แห่งครู) UFT อาจเป็นสหภาพแรงงานครูระดับท้องถิ่นที่มีอำนาจมากที่สุดในประเทศเสียด้วยซ้ำ เขาจึงเป็นศัตรูตัวฉกาจของโรงเรียนในกำกับของรัฐและการตรวจสอบโรงเรียน เขาได้เร่งรัดแต่งตั้ง school chancellor ผู้มีแนวคิดต่อต้านการปฏิรูปที่นายกเทศมนตรีคนก่อนทำมาในช่วง 12 ปี เขายังยกเลิกการปฏิรูปและการเก็บข้อมูลและการประเมินทั้งหลาย ต่อมาได้มุ่งเป้าไปที่โรงเรียนในกำกับของรัฐ แรกเลยเขาปฏิเสธพื้นที่ทางกายภาพของโรงเรียน Eva Moskowitz ที่เป็นสถาบันที่ประสบความสำเร็จ แต่ก็ถูกสู้กลับโดยการได้รับการสนับสนุนจาก ผู้ว่าการรัฐนิวยอร์ค Andrew Cuomo และผู้สนับสนุนโรงเรียนทำให้ Moskowitz สามารถรักษาโรงเรียนไว้ได้[127] สองตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นถึงการต่อสู้ระหว่างผู้นิยมสหภาพแรงงานการศึกษา กับฝ่ายปฏิรูปการศึกษาที่อยู่ในสมรภูมิระดับท้องถิ่น

บทเรียนทางการเมืองจากนี้แสดงให้เห็นว่า การปฏิรูปเพื่อการตรวจสอบนั้นมีความเปราะบางที่จะถูกตีกลับ เพราะพวกเขาไม่ได้สร้างกลุ่มผลประโยชน์ที่จะปกป้องเมื่อถูกโจมตี แบบที่ชาร์เตอร์สคูลได้พยายามสร้างกลุ่มผลประโยชน์ผ่านโรงเรียนและกลุ่มผู้ปกครองซึ่งจะโต้กลับเพื่อปกป้องการปฏิรูป[128]

นอกจาก 2 เมืองที่กล่าวมาแล้ว ยังมีพื้นที่อื่น ๆ ที่ความเปลี่ยนแปลงอันไม่คุ้นเคยเกิดขึ้น หนึ่งในนั้นคือที่ Cleveland (คลีฟแลนด์) ที่นายกเทศมนตรีจากพรรคเดโมแครตร่วมกับรัฐบาลระดับรัฐจากพรรครีพับลิกันนำความเปลี่ยนแปลงมายังโรงเรียนของเมืองโดยมีพื้นฐานอยู่ที่การให้ครู (ที่ไม่มีประสิทธิภาพ) ออกและจ่ายเงินตามประสิทธิภาพไม่ใช่อาวุโส สัญญาจ้างที่อ่อนแอโดยกำหนดเกณฑ์ครูผู้ไม่มีสิทธิภาพจะต้องถูกปลดออก ทั้งยังอนุมัติงบประมาณเพิ่มเติมให้แก่ชาร์เตอร์สคูล อีกแห่งคือ New Haven ที่มีสัญญาจ้างระยะสั้นถูกนำมาใช้ รวมถึงที่นิวออร์ลีนส์ เมืองดังกล่าวเป็นย่านแห่งความแตกต่างของระบบโรงเรียน มีนักเรียนกว่า 90% อยู่ในชาร์เตอร์สคูล นักเรียนทั้งหมดเลือกที่จะสอบเข้าโรงเรียนที่สนใจ ทำให้คะแนนสอบพุ่งสูงขึ้นอย่างมาก แต่มีเหตุผลพิเศษคือ ระบบโรงเรียนแบบเดิมที่เคยมีปัญหาคอรัปชั่น

124 Terry M. Moe, *Ibid*., p.31
125 Terry M. Moe, *Ibid*., p.31
126 Terry M. Moe, *Ibid*., p.31
127 Terry M. Moe, *Ibid*., pp.31–32
128 Terry M. Moe, *Ibid*., p.32

มีความเป็นข้าราชการ และต่อต้านความเปลี่ยนแปลงมาอย่างนานถูกทำลายโดยพายุเฮอร์ริเคนคาทริน่าในปี 2005 เมื่อโรงเรียนถูกทำลายทำให้สหภาพแรงงานครูท้องถิ่นและกรรมการโรงเรียนไม่มีโรงเรียนในควบคุมของตนอย่างเคย เมื่อไม่มีอำนาจท้องถิ่น ทำให้รัฐและผู้นำท้องถิ่นมีอิสระที่จะเปลี่ยนแปลงระบบการศึกษาและสร้างมันขึ้นมาใหม่ นำไปสู่ระบบชาร์เตอร์สคูลแบบเต็มขั้น อันเป็นโอกาสที่แทบจะหาที่ไหนไม่ได้อีกแล้วในอเมริกา เคสของนิว ออร์ลีนแสดงว่า การปฏิรูปเป็นไปได้เมื่ออำนาจของกลุ่มผลประโยชน์ถูกดึงออกจากสมการ พายุคาทริน่าได้สร้างบททดลองแบบธรรมชาติ เปิดช่องให้เราเห็นว่าการปฏิรูปสามารถจะเป็นแบบใด เมื่อไม่มีกลุ่มผลประโยชน์เข้ามาต่อต้าน[129]

การตรวจสอบและวัดผลโรงเรียน
เกมรุกฆาตสหภาพแรงงานการศึกษา

สำหรับนักปฏิรูปแล้ว การตรวจสอบและวัดผลถือเป็นเรื่องสำคัญ หากโรงเรียนต้องการจะแสดงความเป็นเลิศจะต้องมีการนิยามมาตรฐานในสิ่งที่นักเรียนจะต้องรู้ วัดผลตามมาตรฐานที่วางไว้ และการตรวจสอบผลและให้แรงจูงใจกับผู้ที่ทำคะแนนได้ดี กระบวนการเหล่านี้คือ หลักการบริหารที่มีประสิทธิภาพที่ผู้นำธุรกิจทั้งหลายคุ้นเคย ไม่ว่าจะเป็นการตั้งเป้าหมาย การประเมินสมรรถนะ การติดตามผล การสร้างแรงจูงใจ Moe ชี้ว่านี่ไม่ใช่เรื่องของอุดมการณ์ และไม่ใช่วาระของเสรีนิยมใหม่อย่างที่เคยคิดกัน เพราะถือว่า มันเป็นสิ่งที่ต้องทำอยู่แล้วในองค์กรขนาดใหญ่เพื่อที่จะนำไปสู่ปฏิบัติการที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งในที่นี้หมายถึงเขตโรงเรียน[130]

ที่ผ่านมาครูได้รับอิสระในห้องเรียน และได้รับเงินและการจ้างงานที่มั่นคง แม้ว่าผลการเรียนนักเรียนจะเป็นอย่างไร การตรวจสอบและวัดผลที่แท้จริงหมายถึงความต้องการที่ต้องการวัดและประเมินผลใหม่อย่างจริงจัง การวัดผลที่ส่งผลต่อการให้คุณให้โทษครูนั่นทำให้การจ้างงานไม่มั่นคงซึ่งนี่คือข้อเสนอที่ถอนรากถอนโคนอย่างยิ่งเมื่อเทียบกับการปฏิรูปอันเหยาะแหยะที่ผ่านมา กระนั้น พวกครูยังมีพันธมิตรอยู่ในผู้ควบคุมดูแลและคณะกรรมการโรงเรียนที่เห็นว่า นี่คือการคุกคามต่ออำนาจระดับท้องถิ่น ทั้งยังรวมไปถึงกลุ่มสิทธิพลเมืองที่เป็นห่วงว่าจะนำไปสู่ความล้มเหลวของเด็กชายขอบที่ไม่สามารถแข่งขันได้ หรือเหล่าผู้เชี่ยวชาญที่เชื่อว่าการทดสอบมีอคติทางวัฒนธรรม หรือกระทั่งผู้สร้างนโยบายฟากพรรครีพับลิกันที่ต้องการจะปกป้องการควบคุมท้องถิ่นเอาไว้[131]

แต่การต่อสู้เช่นนี้ก็ยังถือว่าไม่สามารถแสวงหาพันธมิตรได้มากนัก เพราะสุดท้ายเหล่าศึกษานิเทศก์ก็ได้กลายมาเป็นผู้ให้การสนับสนุนระบบตรวจสอบและวัดผล เนื่องจากมันนำมาสู่การสร้างอำนาจต่อรองเพื่อพัฒนาโรงเรียนได้ การสำรวจความเห็นพบว่าผู้ปกครองและพลเมืองล้วนสนับสนุนระบบดังกล่าว ผู้เชี่ยวชาญจำนวนมากเชื่อว่าการทดสอบสามารถทำได้และเชื่อใจได้ และฝ่ายรีพับลิกันจำนวนมากเริ่มเชื่อว่านักการศึกษาควรที่จะถูกตรวจสอบและวัดผลบ้างแล้ว[132] ฝ่ายต่อต้านระบบใหม่จึงเหลือเพียงสหภาพแรงงานครูที่ยังเป็นฐานที่มั่นสำคัญ การปฏิรูปแนวนี้เป็นที่นิยมอย่างยิ่ง พวกเขาได้เลือกใช้กลยุทธ์ที่ซับซ้อนมากขึ้น นั่นคือ แม้จะเห็นด้วยกับการตรวจสอบการสอนของครู แต่ก็พยายามจะเป็นผู้กำหนดวิธีการประเมินให้ผ่อนน้ำหนักลง พวกเขาซื้อเวลาเช่นนี้เรื่อยมาจนถึงนโยบาย No Child Left Behind ทศวรรษ 2000[133]

กลยุทธ์ของฝ่ายสหภาพแรงงาน คือการเสริมแรงของการสร้างมาตรฐานหลักสูตรที่เข้มแข็ง ที่ไม่ได้คุกคามต่อครู ส่วนที่เน้นการสอบและการติดตามผลการเรียนที่ย่ำแย่เป็นสิ่งที่สหภาพพยายามโจมตีและชี้ให้เห็นว่าไม่ได้ส่งผลแต่อย่างใด อย่างไรก็ตามวิทยาศาสตร์แห่งการสอบเป็นเรื่องที่ซับซ้อนในปริมณฑลของการศึกษา

129 Terry M. Moe, *Ibid*., p.32
130 Terry M. Moe, *Ibid*., p.39
131 Terry M. Moe, *Ibid*., p.39
132 Terry M. Moe, *Ibid*., p.39
133 Terry M. Moe, *Ibid*., p.40

ความห่วงใยของสหภาพแรงงาน คือ การสอบนั้นเป็นหลักฐานแสดงผลการสอนของครูไปด้วย หากผลสอบไม่ดีก็เลี่ยงไม่ได้เลยที่จะถูกกดดันเพื่อจะปรับปรุงและเกิดผลต่อเนื่อง ระบบทดสอบที่เข้มงวดได้เปิดเผยให้เห็นว่าครูบางส่วนทำได้ดีกว่าคนอื่น และบางคนก็ทำได้ย่ำแย่ เมื่อข้อมูลถูกเปิดเผยครูที่แย่จำเป็นต้องถูกนำออกไปจากห้องเรียน และครูที่มีผลงานก็ควรได้รับเงินเดือนที่สูงกว่า[134] เช่นเดียวกับการประเมินในองค์กรธุรกิจ

สหภาพแรงงานครู ได้พยายามป้องกันไม่ให้คะแนนสอบถูกใช้มาประเมินครูอย่างจริงจัง ตัวอย่างเช่น ที่นิวยอร์คซิตี้ ในปี 2008 พยายามนำคะแนนสอบของนักเรียนมาใช้ในการประเมินครูในระบบสัญญาจ้าง ขณะนั้น UFT ได้ใช้ไพ่ตายนั่นคือ ร่วมกับพันธมิตรในสภานิติบัญญัติท้องถิ่นเพื่อออกกฎหมายห้ามมิให้เขตการศึกษาในนิวยอร์คใช้คะแนนสอบเพื่อประเมินสัญญาจ้างครู แม้ข้อมูลจะเปิดกว้างแต่สหภาพแรงงานได้ป้องกันตัวได้สำเร็จ ด้วยการทำให้การนำข้อมูลเพื่อใช้ในการตรวจสอบเป็นเรื่องผิดกฎหมาย[135]

กรณีนิวยอร์คชี้ให้เห็นว่า ความท้าทายของข้อมูลดังกล่าวทำให้สหภาพแรงงาน ได้เผชิญหน้าในระดับชาติ เทคโนโลยีข้อมูลข่าวสารได้ทำให้รัฐบาลระดับมลรัฐรวบรวมข้อมูลนักเรียน โรงเรียน ครู การเงินและด้านการศึกษาอื่นๆ จัดเก็บในคลังข้อมูล ฝ่ายปฏิรูปมองว่าไม่มีอะไรจะเรียบง่ายเท่ากับใช้ข้อมูลเพื่อการปรับปรุงคุณภาพโรงเรียน แต่สหภาพแรงงานยังเห็นว่าข้อมูลที่ดีก็ยังเป็นภัยคุกคาม เพราะทำให้มลรัฐและเขตใช้ในการประเมินผล การจ่ายเงินเดือนและการรับประกันการจ้างงานผ่านผลการเรียนของนักเรียนการต่อต้านที่จะนำคะแนนไปประเมินครูยังพบในมลรัฐ Texas, Colorado, California เมื่อสู้ในระดับนโยบายไม่ได้ ก็พยายามออกกฎหมายห้ามเช่นเดียวกัน[136]

เป้าหมายใหญ่ของสหภาพแรงงานไม่ใช่การลบล้างข้อมูลหรือการสอบโดยตัวมันเอง แต่เพื่อรับรองว่าจะไม่มีผลกระทบทางลบต่อครู ดังนั้น วิธีการนี้จะไม่มีใครตกงานหรือไม่มีใครได้ค่าจ้างที่ย่ำแย่ และไม่มีโรงเรียนที่ถูกปิดเมื่อมีผลการสอบนักเรียนแย่ๆ ออกมา สหภาพแรงงานโจมตีคะแนนสอบและระบบข้อมูลเพราะมันได้จัดเตรียมหลักฐานที่พร้อมจะถูกใช้ให้เกิดผลกระทบทางลบ แต่การยื้อดังกล่าว ยื้อมาได้จนถึงปลายทศวรรษ 2010 การปฏิรูปเริ่มเกิดขึ้น บางรัฐเริ่มใช่กฎหมายที่ยอมให้ปลดครูที่ผลงานต่ำออกจากห้องเรียน เคยมีเคสที่จอร์เจียผู้ว่าการรัฐได้ปลดครูออกในปี 2000 เขาถูกสหภาพแรงงานครู หมายหัวในการเลือกตั้ง 2002 จนทำให้เขาไม่ได้รับเลือกตั้ง[137] สหภาพฯ จึงมีทรงพลังในฐานะอำนาจกดดันทางการเมืองต่อนักการเมืองด้วย

การปิดกั้นการปฏิรูปของสหภาพแรงงานครูไม่ได้ผลในมลรัฐทางใต้ ทำให้การประเมินผลเกิดขึ้นในมลรัฐอย่าง Texas, North Caroline, Kentucky และ Florida บริเวณนี้อำนาจของสหภาพแรงงานมีแนวโน้มจะอ่อนแอกว่าในระดับชาติ เมื่อเทียบกับระดับรัฐ เพราะนักการเมืองระดับชาติมีเขตอำนาจที่มากกว่า และสหภาพแรงงานมีคู่แข่งมากกว่า ด้วยมีกลุ่มอิทธิพลอื่นๆ มาเกี่ยวข้องด้วย[138]

ข้อเสียเปรียบของการเมืองระดับชาติของสหภาพฯ บวกกับข้อเท็จจริงที่ว่า นักการเมืองผู้โดดเด่นได้อยู่เคียงข้างการปฏิรูป จอร์จ ดับเบิ้ลยู บุชฝ่ายรีพับลิกันเป็นผู้นำพร้อมกับฝ่ายเดโมแครตที่ร่วมหัวจมท้ายด้วย สหภาพแรงงาน สิ้นอำนาจในการเมืองของนโยบาย No Child Left Behind เมื่อผ่านกฎหมายดังกล่าว สหภาพแรงงานจึงพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิงในยุคของการปฏิรูป[139]

134 Terry M. Moe, *Ibid*., p.40

135 Terry M. Moe, *Ibid*., pp.40–41

136 Terry M. Moe, *Ibid*., p.41

137 Terry M. Moe, *Ibid*., p.41

138 Terry M. Moe, *Ibid*., p.42

139 Terry M. Moe, *Ibid*., p.42

นโยบาย No Child Left Behind เป็นจุดเปลี่ยนสำคัญนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงบทบาทการศึกษาของรัฐบาลกลางอย่างหน้ามือเป็นหลังมือ นำไปสู่การเรียกร้องให้โรงเรียนของรัฐทดสอบนักเรียนในวิชาคณิตศาสตร์และการอ่านในรอบปี โดยมีเป้าหมายที่จะให้นักเรียนทั้งหมดมีความสามารถภายในปี 2014 แต่เมื่อแยกคะแนนตามกลุ่มต่าง ๆ แล้ว พบว่ามีเด็กที่ถูกทิ้งไว้ข้างหลังขัดกับแคมเปญดังกล่าว นอกจากนั้นยังมีการประเมินโรงเรียนบนฐานความก้าวหน้าในรอบปีที่มากพอ (adequate yearly progress) สำหรับกลุ่มย่อยทั้งหลาย และการที่ควบคุมโรงเรียนที่มีผลงานย่ำแย่[140]

ดังนั้น ระเบิดความอ่อนแอที่ถูกฝังอยู่ภายใน ทำให้นี่คือจุดเริ่มต้นของมหากาพย์ความวุ่นวายจาก No Child Left Behind สหภาพแรงงานได้พยายามต่อสู้กับการโหวตระดับรัฐสภาโดยการรณรงค์เพื่อยุติกฎหมายนั้น NEA ยื่นฟ้องศาลเพื่อที่จะทำให้นโยบาย No Child Left Behind ผิดกฎหมาย ในเวลาเดียวกัน AFT ก็เดินเกมทางสื่อเพื่อต่อต้านกับการสอบที่มากเกินไป และโน้มน้าวให้ชาวอเมริกันเห็นว่า No Child Left Behind เป็นนโยบายที่เลวร้าย และพยายามกดดันพรรคเดโมแครตเพื่อล้มนโยบายนี้ การรณรงค์เช่นนี้ทำให้พวกเขาได้พรรครีพับลิกันมาสนับสนุนสหภาพแรงงาน ทั้งที่ ปี 2001 หลายคนของพรรคยังสนับสนุนกฎหมายนี้ ในเวลาหลายปีต่อมาพวกได้ย้ายฝั่ง ต่อมาทั้งพรรคเดโมแครตและรีพับลิกันต่างก็วิจารณ์ต่อ No Child Left Behind แต่ยังไม่มีฉันทามติร่วมกันว่าควรจะแทนที่นโยบายนี้ด้วยอะไร[141]

สมัยของบารัก โอบามาแม้จะมีการพยายามปฏิรูปด้วยการสนับสนุนการประเมินครูและการออกแบบหลักสูตรแกนกลางของชาติ แต่ก็มิได้เป็นส่วนหนึ่งของ No Child Left Behind แต่อย่างใด ในสมัยที่ 2 ของเขานโยบายที่เน้นการตรวจสอบระดับชาติปฏิบัติการผ่านดุลยพินิจของประธานาธิบดี มิใช่รัฐสภาทำให้ฝั่งรีพับลิกันโกรธแค้นเช่นเดียวกับสหภาพแรงงานที่ไม่พอใจต่อการปฏิรูปของเขา[142] การแทรกแซงของโครงการ Race to the Top[143] ซึ่งผลักดันโดยรัฐบาลกลางในปี 2012[144] ให้ใช้ในระดับเขตก็ส่งผลเช่นเดียวกัน

เมื่อรีพับลิกันเข้ามาคุมสภาด้วยการเลือกตั้งในปี 2014 การยกเลิก No Child Left Behind กลายเป็นเรื่องแรก ๆ ที่ถูกจัดการ พันธมิตรระหว่างรีพับลิกันและสหภาพแรงงานครูนำไปสู่การออกกฎหมาย Every Student Succeeds Act (ESSA: รัฐบัญญัติเด็กทั้งมวลประสบความสำเร็จ) ตามกฎหมาย นักเรียนจะต้องสอบในรอบปีและคะแนนจะถูกเผยแพร่สู่สาธารณะ แต่หัวใจของการตรวจสอบที่มาตรฐานทางวิชาการควรจะเป็น หรือสมรรถนะเช่นใดที่ควรจะถูกวัด โรงเรียนควรจะถูกประเมินอย่างไร หรือผลที่ย่ำแย่ควรจะจัดการอย่างไรจะกลายเป็นอำนาจของรัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่นในระดับมลรัฐ ตามกฎหมายนี้ รัฐบาลกลางยังถูกห้ามจากการสนับสนุนมาตรฐานวิชาการระดับชาติ และเรียกร้องให้ระดับมลรัฐเป็นผู้ประเมินสมรรถนะของครู[145]

ESSA ถูกมองว่าจะเป็นการปลดปล่อยกระแสธารของความตื่นเต้นและนวัตกรรม รวมไปถึงความสำเร็จของนักเรียนอย่างที่ไม่เห็นมานานแล้ว และยังเป็นการดำเนินการจากชุมชน และมลรัฐ มากกว่าการสั่งตรงมาจากวอชิงตันดีซี การโค่นล้มนโยบายดังกล่าวได้สร้างพันธมิตรที่น่าแปลกประหลาดระหว่างรีพับลิกันและสหภาพแรงงานครูเกิดขึ้น มันได้ทำให้การสร้างระบบตรวจสอบโรงเรียนของรัฐที่ใช้งานได้และเป็นรูปแบบเดียวกันจึงไม่มีโอกาสได้เกิดขึ้น[146]

140 Terry M. Moe, *Ibid*., p.42

141 Terry M. Moe, *Ibid*., p.43

142 Terry M. Moe, *Ibid*., p.43

143 Terry M. Moe, *Ibid*., p.41

144 The White House, President Barack Obama. "Race to the Top". Retreived on 13 August 2023 from https://obamawhitehouse.archives.gov/issues/education/k-12/race-to-the-top

145 Terry M. Moe, *Ibid*., p.43

146 Terry M. Moe, *Ibid*., p.44

โรงเรียนที่เลือกได้ ถ้ามีเงินมากพอ กับทางเลือกเพื่อสนับสนุนผู้ด้อยโอกาส

นโยบาย School choice (ทางเลือกโรงเรียน) มีเป้าหมายที่จะย้ายการควบคุมของรัฐแบบบนลงล่างไปสู่ระบบที่กระจายอำนาจให้อิสระกับโรงเรียนที่แต่ละครอบครัวเป็นผู้เลือก[147] ตรงข้ามกับโรงเรียนของรัฐแบบเดิมที่ถูกบริหารด้วยนโยบายที่ใกล้เคียงกัน สำหรับผู้สนับสนุนแนวคิดนี้ ตัวเลือกคือข้อได้เปรียบที่ชัดเจน สิ่งสำคัญที่สุดคือ ได้ให้โอกาสผู้ปกครองย้ายนักเรียนออกจากโรงเรียนแย่ๆ เพราะโรงเรียนของรัฐไม่มีระบบการแข่งขันทำผลงาน ไม่ว่าผลการเรียนของนักเรียนจะเป็นอย่างไรก็จะได้รับงบประมาณเช่นเดิม แต่ในระบบ school choice ที่มีลักษณะการบริหารแบบธุรกิจเอกชน ไม่มีการันตีเช่นนั้น ถ้าพวกครูทำงานไม่เป็นไปตามเป้า พวกเขาจะสูญเสียนักเรียนและทรัพยากรไป นั่นหมายถึง โรงเรียนและครูได้รับผลกระทบจากการสอนที่ไร้ประสิทธิภาพ ซึ่งวิธีคิดเช่นนี้จะทำให้โรงเรียนมีแรงจูงใจเพื่อที่จะสร้างการเรียนการสอนที่ดี และมีความเป็นนวัตกรรมมากกว่า[148]

School choice ได้ถูกนำเสนอในทศวรรษ 1950 โดยนักเศรษฐศาสตร์ชื่อก้องอย่าง Milton Friedman ผู้เสนอบัตรกำนัลการศึกษา (voucher) และนำหลักการตลาดเสรีเข้ามาในระบบการศึกษา แต่ต้องใช้เวลากว่าที่ขบวนการเคลื่อนไหวดังกล่าวจุดติดในราวปี 1990 พวกเสรีนิยมได้สนับสนุนแนวคิดนี้ แต่กระนั้นก็มีผู้ตระหนักว่า จะสร้างปัญหาความเท่าเทียมในด้านต่างๆ เช่น การเข้าถึง ข้อมูลผู้ปกครอง การเดินทาง และการตรวจสอบ รวมไปถึงการจัดการหากระบบนี้เกิดขึ้น[149]

สำหรับสหภาพฯแล้ว นโยบายเช่นนี้เป็นการคุกคามพวกเขาอย่างมาก เมื่อผู้ปกครองเลือกโรงเรียนได้ โรงเรียนทั่วไปก็จะมีนักเรียนและงบประมาณที่ลดลง ซึ่งส่งผลต่อสมาชิกสหภาพแรงงาน ทรัพยากรและอำนาจ เส้นทางอาชีพของครูก็ถูกทำให้ชะงักกัน สหภาพแรงงาน จึงไม่ต้องการให้มีการสร้างระบบดังกล่าว แม้ว่าโรงเรียนจะมีปัญหาเรื้อรังเพียงใดก็ตาม[150]

สหภาพแรงงานครูยังมีพันธมิตรก็คือ school district (เขตโรงเรียน) เนื่องจากพวกเขาต้องการคุ้มครองอำนาจการรับสมัครครู การจัดการงบประมาณและอำนาจการควบคุม สำหรับด้านชาติพันธุ์ National Association for the Advancement of Colored People (NAACP หรือ สมาคมคนผิวสีก้าวหน้าแห่งชาติ) เห็นว่านโยบายนี้ยังทำให้คนขาวมีโอกาสจะหลีกหนีไปจากนักเรียนคนดำ นอกจากนั้นเนื่องด้วยระบบโรงเรียนยังเป็นแหล่งงานสำคัญของคนชายขอบและการเลื่อนสถานะ ทำให้ต้องมีการปกป้องฐานที่มั่นนี้ด้วย American Civil Liberties Union (สหภาพเสรีนิยมพลเมืองอเมริกัน) และ People for American (ประชาชนเพื่ออเมริกันชน) เห็นว่าระบบบัตรกำนัล (voucher) สำหรับโรงเรียนเอกชน (ซึ่งส่วนใหญ่คือโรงเรียนศาสนา) คือ กำแพงแห่งการแบ่งแยกระหว่างโบสถ์และรัฐ ขณะที่พวกเสรีนิยมที่น่าจะสนับสนุนรัฐบาลกลับตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับตลาด และเป็นห่วงว่าผู้ยากไร้จะไม่สามารถมีทางเลือกได้ ขณะฝ่ายเดโมแครตผู้ปิดกั้นนโยบายอย่างจริงจังก็มีแนวโน้มจะอยู่ข้างเดียวกับฝ่ายเสรีนิยมทั้งในความเชื่อและในการเลือกตั้งที่ขึ้นอยู่กับพวกสหภาพแรงงาน[151]

ความเคลื่อนไหวเพื่อผลักดัน School choice นั้นถือว่าไม่สามารถต่อกรกับฝั่งตรงข้าม ต่างจากการตรวจสอบและวัดผล มีเพียงปัจเจกผู้มั่งคั่งไม่กี่คนที่สนับสนุนโดยไม่ได้รับการสนับสนุนจากฝั่งธุรกิจเสียด้วยซ้ำ อาจเป็นเพราะว่าผู้นำธุรกิจส่วนใหญ่มองแค่ว่าการปฏิรูปการศึกษาเป็นเพียงแค่ปัญหาของการบริหารการจัดการ ตลอดทศวรรษ 1980 การผลักดัน School choice ได้รับการสนับสนุนโดยนักกิจกรรมอนุรักษนิยม พวกโบสถ์

147 Terry M. Moe, *Ibid*., p.44

148 Terry M. Moe, *Ibid*., pp.44–45

149 Terry M. Moe, *Ibid*., p.45

150 Terry M. Moe, *Ibid*., p.45

151 Terry M. Moe, *Ibid*., p.45

โรงเรียนเอกชน ซึ่งไม่สามารถเอาชนะฐานอำนาจสำคัญอย่างสหภาพแรงงานครูและกลุ่มต่อต้านอื่น ๆ ได้[152]

ทศวรรษ 1990 เริ่มมีความเปลี่ยนแปลง เมื่อมีการสนับสนุนจากฝ่ายซ้ายที่เน้นด้านเสรีนิยมมากขึ้น ผู้ปกครองกลุ่มชาติพันธุ์ในตัวเมือง Milwaukee ได้เรียกร้องระบบ voucher เพื่อย้ายออกจากโรงเรียนของรัฐด้วยการสนับสนุนจากผู้ว่าการมลรัฐวิสคอนซินจากรีพับลิกัน และพวกเขาได้รับสิทธิ์นั้น ทำให้ระบบ school choice ได้สนับสนับสนุนคนชายขอบและนักเรียนผู้ด้อยโอกาสทั้งหลายในเขตเมือง ข้อถกเถียงในยุคนี้คือ ระบบเช่นนี้จะทำให้เกิดความเท่าเทียมทางสังคมกัน มากกว่าจะสร้างปัญหาหรือไม่ และโพลแสดงความคิดเห็นได้แสดงให้เห็นว่านโยบายนี้ได้รับการสนับสนุนโดยคนดำและผู้ปกครองเชื้อสายเม็กซิกัน[153]

โครงการมิลวอกกี้ได้ขยายออกไปยังเมืองต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนครอบครัวที่รายได้ต่ำเช่นในคลิฟแลนด์, วอชิงตัน ดีซี, โอไฮโอ, หลุยเซียน่า, อินเดียน่า และ ราซีน และยังโครงการ voucher สำหรับเด็กพิเศษในมลรัฐฟลอริดา, โอไฮโอ, ยูทาห์, จอร์เจีย, โอกลาโฮมาและหลุยเซียน่า (ส่วนใหญ่จะเป็นมลรัฐทางฝั่งตะวันออกเฉียงใต้) ซึ่งโครงการเหล่านี้มาจาก tax credits (เครดิตภาษี) และมูลนิธิที่เสนอทุนการศึกษาสำหรับเด็กที่บ้านครอบครัวรายได้ต่ำ ยังมี “บัญชีออมทรัพย์ทางการศึกษา” ที่ยอมให้ผู้ปกครองใช้เงินของรัฐเพื่อจ่ายเงินสนับสนุนทางการ

152 Terry M. Moe, *Ibid*., p.45

153 Terry M. Moe, *Ibid*., pp.46–47

ภาพที่ 2.6 แผนที่สหรัฐอเมริกาแยกตามรัฐต่าง ๆ

ศึกษาไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนกวดวิชา อย่างเช่นในมลรัฐอาริโซนาและเนวาดา[154]

แต่สงครามยังไม่จบลงง่าย ๆ เนื่องจากสหภาพแรงงานต้องการจะต่อต้านระบบ voucher และเครดิตภาษี เมื่อมลรัฐยูทาห์ผ่านกฎหมายระบบ voucher ในปี 2007 เหล่าสหภาพแรงงานพยายามจะคว่ำกฎหมายโดยนำไปสู่การลงประชามติ และพยายามอย่างหนักเพื่อชนะ พวกเขายังโจมตีโครงการที่มิลวอกกี้ มลรัฐ วิสคอนซิน และคลิฟแลนด์ มลรัฐโอไฮโอ ผ่านการฟ้องศาล นำไปสู่คำพิพากษาที่เป็นแลนด์มาร์คของ Zelman ในปี 2002 ที่ยอมรับให้มีการใช้ระบบ voucher ในโรงเรียน รวมไปถึงโรงเรียนเอกชนที่สนับสนุนโดยโบสถ์ต่าง ๆ ว่าไม่เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ พวกเขาได้พยายามยังทำให้ศาลสั่งให้ระบบดังกล่าวปราศจากความชอบธรรมทางกฎหมายในมลรัฐโคโลราโดและฟลอริดา และทำให้เกิดความไม่แน่นอนเชิงกฎหมายในอีกหลายที่ เมื่อพรรคเดโมแครตกลับมามีอำนาจในรัฐสภาและในตำแหน่งประธานาธิบดีในปี 2009 พวกเขาได้ปรับเปลี่ยนปฏิบัติการไปสู่พื้นที่วอชิงตันดีซี เพื่อทำลายโครงการคูปองสำหรับเด็กผู้ด้อยโอกาส[155]

โครงการ voucher ยังคงดำรงอยู่ด้วยชัยชนะอันน่าประทับใจเหนือคู่แข่ง กระนั้นโครงการยากที่จะเปลี่ยนแปลง นักเรียนราว 55 ล้านทั้งในระดับประถมและมัธยมทั้งของรัฐและเอกชน มีเพียง 3–4 แสนที่ได้รับบัตรกำนัล หรือทุนจากเครดิตภาษี ผู้ได้ประโยชน์จึงเป็นเพียงส่วนน้อย ในระดับชาติ ระบบบัตรกำนัล และเครดิตภาษีมีทางเลือกเล็กน้อย การแข่งขันของเรียนก็มีอยู่น้อย เช่นเดียวกับแรงจูงใจใหม่ ๆ ก็น้อยเช่นกัน ผลลัพธ์ของทั้งมวลก็คือ สหภาพแรงงานครูยังคงสำเร็จในการป้องกันความพยายามปฏิรูปได้[156]

ชาร์เตอร์สคูล โรงเรียนในกำกับของรัฐ สู่การจัดการแบบเอกชน

นอกจากนั้นยังมีโครงการอื่นอีก ประมาณปี 1990 มีแนวคิดเกี่ยวกับชาร์เตอร์สคูล ที่เป็นโรงเรียนทางเลือกที่ดำเนินการโดยเป็นอิสระจากการควบคุมของเขตและรัฐ สำหรับผู้สร้างนโยบายแล้ว นโยบายดังกล่าวมีความน่าสนใจทางการเมือง เนื่องจากโรงเรียนดังกล่าวสามารถสนับสนุนทางเลือกภาครัฐสำหรับครอบครัวผู้ด้อยโอกาส ทั้งยังเอาใจสหภาพแรงงาน โดยการต่อต้านระบบ voucher เพราะสำหรับสหภาพแรงแล้วเห็นว่าระบบชาร์เตอร์สคูลดีกว่าระบบ voucher เพราะควบคุมได้ง่ายกว่าผ่านการเมือง กระนั้นภัยคุกคามก็ถือว่าไม่ต่างกัน เนื่องจากระบบนี้ยอมให้เด็กออกจากโรงเรียนของรัฐและนำเอาเงินและงานไปจากพวกเขาด้วย[157]

การจัดตั้ง charter school (โรงเรียนในกำกับของรัฐ) ขึ้นในบางเมืองเพื่อเสนอทางเลือกอื่นจากโรงเรียนของรัฐแบบเดิม ซึ่งมีผลสร้างแรงจูงใจเพิ่มความแข็งแกร่งให้กับเขตในการต่อสู้กับกฎอันเคร่งครัดของสหภาพฯ วิกฤตเศรษฐกิจที่รู้จักกันในนามซับไพรม์ในปี 2008 ยิ่งทำให้เขตโรงเรียนเผชิญหน้ากับสหภาพแรงงานทั้งในเรื่องเงินและองค์กร[158] ในที่สุดสหภาพแรงงานไหวก็หันมาต่อต้าน แต่ครั้งนี้พวกเขาไม่สามารถต้านทานกระแสได้

พัฒนาการของชาร์เตอร์สคูล มีดังนี้ ปี 1991 มลรัฐมินิโซต้าได้ประกาศใช้กฎหมายชาร์เตอร์สคูล ตามมาด้วยแคลิฟอร์เนียในปี 1992 (มีชาร์เตอร์สคูล 100 แห่ง จากโรงเรียนของรัฐทั่วไปที่ 7,000 แห่ง) มาถึงปี 2003 มีจำนวนเพิ่มขึ้นเป็น 40 รัฐ (รวมวอชิงตันดีซี) ระบบดังกล่าวกลายเป็นการเปิดหนทางสู่ school choice อย่างกว้างขวาง ทั้งยังเป็นที่นิยมในหมู่ผู้ปกครองและนักเรียน โดยเฉพาะในเขตตัวเมืองที่โรงเรียนของรัฐมีผลการสอน

154 Terry M. Moe, *Ibid*., p.47
155 Terry M. Moe, *Ibid*., p.47
156 Terry M. Moe, *Ibid*., p.47
157 Terry M. Moe, *Ibid*., p.47
158 Terry M. Moe, *Ibid*., p.30

ตกต่ำ ระบบใหม่ยังได้รับความสนใจในสื่อ และในหนัง *Waiting for Superman* (2010) ที่ให้ความสนใจกับชาร์เตอร์สคูล ดังนั้น พวกเขาจึงได้รับความสนใจจากผู้นำรีพับลิกันช่วงทศวรรษ 1990 อย่างบิล คลินตัน และอัลกอร์ หรือในยุคบารัก โอบามา ทำให้การปฏิรูปชาร์เตอร์สคูลเป็นส่วนหนึ่งของนโยบาย Race to the Top[159]

การพัฒนาอย่างสำคัญยิ่งนี้ ทำให้สหภาพแรงงานที่พยายามสู้อ่อนแรงลง แม้แต่พันธมิตรเดโมแครตของพวกเขาก็ทำได้เพียงพูดเพื่อ "สนับสนุน" มากกว่าการปฏิบัติจริงจัง ผลก็คือ การปฏิรูปกฎหมายที่เป็นเชิงสัญลักษณ์มากกว่าแก่นสารสาระ นั่นคือ การควบคุมจำนวนเพดานที่ต่ำของการอนุญาตให้มีชาร์เตอร์สคูลในแต่ละรัฐ การสนับสนุนนักเรียนต่อหัวที่ต่ำกว่าโรงเรียนธรรมดา (โดยเฉลี่ย 23%) เขตโรงเรียนเป็นอำนาจเดียวที่พอจะควบคุมชาร์เตอร์สคูลได้ ผลลัพธ์ก็คือ ระบบชาร์เตอร์สคูลถูกออกแบบให้มีจุดประสงค์เพื่อสร้างทางเลือกให้กับครอบครัวที่มีอยู่น้อย ขณะที่โรงเรียนรัฐเองก็มีการแข่งขันกันน้อยมาก[160]

สหภาพฯ ยังพยายามโจมตีระบบนี้อยู่เนือง ๆ กระทั่งการฟ้องศาลว่าระบบนี้ละเมิดธรรมนูญของรัฐ แต่ในบางเมืองระบบชาร์เตอร์ได้สร้างความประทับใจให้แก่ชาวเมือง เช่น นิวออร์ลีนส์ มีนักเรียนในระบบนี้กว่า 90% ดังที่เสนอมาข้างต้นว่ามีเหตุมาจากพายุแคทารินา และส่วนแบ่งการตลาดก็ยังสูงในที่ต่าง ๆ เช่น 44% ในวอชิงตันดีซี, 53% ในดีทรอยต์, 41% ในแคนซัส ซิตี้, 33% ในฟิลาเดเฟีย และ 30% ในคลีฟแลนด์[161]

นักปฏิรูปยังอยู่ห่างไกลความสำเร็จในระดับประเทศ ยังมีอีก 8 มลรัฐที่ไม่ยอมรับกฎหมายระบบชาร์เตอร์ และในบางมลรัฐที่มีกฎหมายชาร์เตอร์ยังมีเด็กที่เข้าเรียนในชาร์เตอร์สคูลน้อยมาก เช่น 1.3% ในคอนเนกติกัท 0.1% ในไอโอวา, 0.5% ในแคนซัส, 0.2% ในเมน, 0 ในเวอร์จิเนีย, 2.0% ใน โอกลาโฮมา, 2.1% ในมิสซูรี และ 1.6% ในเทนเนสซี หลังจากความพยายามราว 25 ปี ทั่วประเทศมีโรงเรียนชาร์เตอร์เพียง 6,000 แห่ง ขณะที่โรงเรียนของรัฐ 95,000 แห่ง ด้วยจำนวนนักเรียนเรียนเพียง 6%[162]

แต่จำนวนนักเรียนน้อยมิได้เป็นตัวชี้วัดของความต้องการเข้าเรียน เพราะมีบัญชีรายชื่อที่รอเข้าเรียนอยู่ไม่น้อย เช่นใน Harlem ชาร์เตอร์สคูลเป็นที่นิยมอย่างยิ่ง รับสมัคร 25% ของเด็กในโรงเรียนของรัฐ ไม่สามารถรับได้มากกว่านี้เพราะชาร์เตอร์สคูลไม่เพียงพอ ในฤดูใบไม้ผลิ ปี 2010 มีนักเรียนสมัครกว่า 14,000 แต่มีเพียง 2,700 ที่นั่ง ดังนั้นกว่า 11,000 คนจึงไม่ได้เข้าเรียนโรงเรียนชาร์เตอร์ ว่ากันว่าทั้งประเทศมีนักเรียนกว่า 920,000 คนอยู่ในบัญชีสำรอง[163]

เป็นเรื่องธรรมชาติที่จะคิดว่าระบบใหม่นั้นนำมาซึ่งความก้าวหน้า แต่ก็ยังห่างไกลความจริง กฎหมายชาร์เตอร์ทั้งหลายมักเต็มไปด้วยระเบียบข้อบังคับเพื่อจะจำกัดการขยายตัวของโรงเรียนและลดจำนวนรับนักเรียน สำหรับ Moe แล้ว ผู้ชนะในครั้งนี้มิใช่ขบวนการชาร์เตอร์สคูลหรือครอบครัวอเมริกันที่หาทางเลือกใหม่ให้ลูก ๆ แต่เป็นการเมืองแห่งการปิดกั้นของสหภาพแรงงานครู[164]

Where to Invade Next (2015)
เมื่อสหรัฐอเมริกาล้มเหลวในระบบการศึกษา
กับตัวปัญหาที่ชื่อสหภาพแรงงานฯ

นอกจาก *Waiting for Superman* (2010) แล้ว ภาพยนตร์สารคดีของไมเคิล มัวร์ เรื่อง *Where to Invade Next* (2015) ยังได้อุทิศส่วนหนึ่งให้เห็นความล้มเหลวของระบบการศึกษาอเมริกันเทียบกับระบบการศึกษาของ

159 Terry M. Moe, *Ibid*., p.47
160 Terry M. Moe, *Ibid*., pp.47–48
161 Terry M. Moe, *Ibid*., p.48
162 Terry M. Moe, *Ibid*., p.48
163 Terry M. Moe, *Ibid*., p.48
164 Terry M. Moe, *Ibid*., pp.48–49

ประเทศฟินแลนด์ที่ขึ้นชื่อว่ามีระบบการศึกษาที่เยี่ยมยอด ทั้งที่ฟินแลนด์เองเคยมีระบบการศึกษาที่ย่ำแย่เช่นเดียวกัน การสัมภาษณ์นักเรียนแลกเปลี่ยนฟินแลนด์ที่เคยมาศึกษาที่สหรัฐอเมริกา และสัมภาษณ์ครูที่เคยสอนอยู่ที่สหรัฐอเมริกายิ่งทำให้เกิดข้อเปรียบเทียบอย่างน่าสะเทือนใจ

ดังที่กล่าวมา จะเห็นว่า สหภาพแรงงานครูเดินเกมรับอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน และถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ขัดขวางการปฏิรูป ปกป้องครูแย่ๆ และขวางการสร้างองค์กรที่มีประสิทธิภาพ ขณะที่นักปฏิรูปค่อยๆ เข้มแข็งขึ้นเรื่อยๆ ยิ่งเมื่อเกิดเหตุวิกฤตเศรษฐกิจนำไปสู่การปลดครูออก ทำให้สมาชิกและกำลังเงินของสหภาพแรงงานลดน้อยลงไปด้วย นั่นคือ ส่วนหนึ่งที่กัดกร่อนฐานของสหภาพแรงงาน แต่นั่นเป็นเพียงเหตุการณ์ชั่วคราว สิ่งที่เป็นปัญหาจริงจังอยู่ที่ภัยจากการเติบโตของเหล่าอนุรักษนิยม ฝ่ายรีพับลิกันควบคุมมลรัฐได้กว่าครึ่ง พวกเขามีเป้าหมายโจมตีการต่อรองร่วมของสหภาพแรงงาน กฎหมายที่มลรัฐวิสคอนซินที่ผ่านในปี 2011 ได้จำกัดอำนาจการต่อรองร่วมของครูและสิทธิ์ในการทำงาน ลดแรงจูงใจการเป็นสมาชิกสหภาพด้วยการให้สิทธิ์ของผู้ที่ไม่ได้เป็นสหภาพในกฎหมาย right to work (ความหมายคือผู้ไม่ใช่สมาชิกไม่จำเป็นต้องจ่ายค่าธรรมเนียม “fair share” เพื่อสนับสนุนสหภาพ) ปี 2013 กฎหมาย right to work ถูกนำมาใช้ในมิชิแกนซึ่งเป็นมลรัฐที่มีสหภาพที่เข้มแข็งนำไปสู่การลดลงของจำนวนสมาชิกอย่างมาก เช่นเดียวกับความพยายามของพรรครีพับลิกันในหลายแห่ง ศาลสูงฝั่งอนุรักษนิยมก็มีบทบาท ในปี 2016 คดีระหว่าง Friedrichs กับ California Teachers Association ได้ถูกตัดสินว่าการจ่าย “fair share” ให้สหภาพฯ ไม่ถูกต้องตามรัฐธรรมนูญ ส่งผลต่อแนวคิด right to work ในภาครัฐทั่วทุกมลรัฐ ทำให้จำนวนสมาชิกสหภาพแรงงาน งบประมาณและอำนาจทางการเมืองลดลงไปด้วย[165]

อย่างไรก็ตามผลกระทบจากฝ่ายอนุรักษนิยมไม่ควรจะให้ความสนใจเกินไป เพราะรัฐบาลเหล่านี้ส่วนใหญ่มักไม่ยอมผ่านกฎหมายที่ต่อต้านแรงงานเนื่องจากกลัวการโต้กลับทางการเมืองจากสหภาพฯ ที่ยังพอมีแรงอยู่ แม้จะคุมรัฐบาลได้ แต่เดโมแครตและสหภาพฯ ก็มีโอกาสจะกลับมาชนะพวกเขา[166] สหภาพฯ ยังไม่ได้ถูกคุกคามโดยเหล่าอนุรักษนิยมเท่านั้น แต่ยังถูกโจมตีโดยพวกที่สนับสนุนพรรคเดโมแครตและพวกเสรีนิยมอีกด้วย ภายใต้โรงเรียนเขตเมืองที่มีผลการเรียนต่ำ กับระบบการตรวจสอบที่แทบจะเปลือยเปล่า และข้อเสนอ school choice พวกเขาเหล่านี้เป็นผู้สนับสนุนความเปลี่ยนแปลงเชิงสถาบัน และวิพากษ์สหภาพแรงงานครูว่าเป็นอุปสรรค ผู้นำเสรีนิยมและผู้ประนีประนอมได้เขียนลงใน *Time* และ *Washington Post* รวมถึงสื่อที่เชื่อถือได้กล่าวว่าสหภาพฯ คิดถึงแต่ผลประโยชน์ของตนมากกว่าเด็ก กลุ่มที่ชื่อว่า Democrats for Education Reform (เดโมแครตเพื่อปฏิรูปการศึกษา) ได้รับความสนใจจากพวกเดโมแครตที่มีชื่อชั้น และกำลังมีบทบาทในการเลือกตั้ง ระบบกฎหมายและสื่อเพื่อจะสู้กับสหภาพแรงงาน[167]

ขบวนการหน้าใหม่ได้มีบทบาทวิพากษ์สหภาพแรงงานอย่างเปิดเผย เช่น กลุ่ม Teach for America เป็นนักกิจกรรมที่ทรงพลัง ซึ่งทำงานเคียงบ่าเคียงไหลกับมูลนิธิการกุศลอย่างบิล เกทส์และอื่นๆ ที่ได้เทเงินจำนวนมากเพื่อการปฏิรูปการศึกษาที่สหภาพแรงงานต่อต้านมาตลอด[168]

แต่ความพยายามเหล่านี้ยังไม่สามารถเปลี่ยนความเชื่อของนักการเมืองพรรคเดโมแครตจำนวนมากที่ยังเป็นพันธมิตรของสหภาพฯ การประเมินประสิทธิภาพกลายเป็นชิ้นส่วนกลางของวาระการปฏิรูประดับชาติ ปี 2015 จำนวน 43 มลรัฐเรียกร้องให้ครูเข้ารับการประเมินอิงจากผลการเรียนของนักเรียน และ 35 มลรัฐ เรียกร้องว่าผลการเรียนของนักเรียนเป็นเรื่องสำคัญ หรือเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด บางส่วนของการปฏิรูปคือการทำให้

165 Terry M. Moe, *Ibid*., p.49

166 Terry M. Moe, *Ibid*., p.49

167 Terry M. Moe, *Ibid*., pp.49–50

168 Terry M. Moe, *Ibid*., p.50

สัญญาจ้างอ่อนแอลง และครูอาวุโสผู้ไม่สามารถแสดงประสิทธิภาพได้ควรถูกปลดออก บางมลรัฐอย่างเช่นฟลอริด้า ครูใหม่ได้รับสัญญาที่ไม่มีระบบคุ้มครองสัญญาจ้างอีกต่อไป การจ้างงานยังถูกนำขึ้นศาลและก็เป็นชัยชนะของนักปฏิรูป ในปี 2015 กรณี Vergara case ในแคลิฟอร์เนียที่ศาลล่างประกาศว่ากฎหมายจ้างครูแบบถาวรและยึดหลักอาวุโสไม่สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญ[169]

ฝ่ายปฏิรูปเห็นว่านี่คือ หลักฐานความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ที่กำลังจะตามมา แต่ชัยชนะทั้งหลายยังอยู่เพียงในกระดาษ ในรูปกฎหมาย หรือชั่วคราวตามคำสั่งศาล (เช่นกรณี Vergasa ที่จะถูกตีกลับทีหลัง) ยังรอที่จะกลายเป็นปฏิบัติการอย่างจริงจัง อย่างไรก็ตาม พวกเขายังต้องใช้เวลาอีกหลายปี การประเมินครูที่เป็นอยู่คือแทบไม่มีใครได้รับความไม่พึงพอใจ แทบไม่มีใครถูกปลดออกจากผลประเมินที่ต่ำ[170] นั่นคือ ไม่ส่งผลต่อการปรับปรุงอะไรเลย

ความกระตือรือร้นของพรรคเดโมแครตที่จะเปลี่ยนแปลงเท่านั้นที่ขยับไปไกลกว่าเพื่อน นับจากบารัก โอบามาเป็นต้นมา พวกเขาเอาจริงเอาจังกับการพัฒนาโรงเรียน แต่พวกเขาจำต้องอาศัยความร่วมมือ ที่ภายในระบบการศึกษานั้นเต็มไปด้วยอำนาจของสหภาพที่จะเป็นส่วนหนึ่งของการแก้ไขปัญหา ลักษณะเช่นนี้ได้รับการเสริมแรงด้วยข้อเท็จจริงทางการเมืองอันหนักแน่นที่ว่าอำนาจของพรรคเดโมแครตขึ้นอยู่กับอำนาจของสหภาพที่เป็นฐานเสียงสำคัญของพรรค การธำรงอยู่ของการเจรจาต่อรองร่วมเป็นแก่นสารสำคัญของสหภาพแรงงาน นี่คือรากฐานที่ไม่มีพรรคเดโมแครตคนไหนอยากไปแตะต้องให้เสียฐานเสียง คล้ายกับโอบามา พวกเขาต้องการปฏิรูปแต่ไม่ต้องการที่จะชวนทะเลาะกับฐานเสียงของพวกเขา[171]

NEA กับ AFT สหภาพแรงงานบนเส้นขนาน

ทุกวันนี้ NEA มีสมาชิกมากกว่า 3 ล้านคน[172] ขณะที่ AFT มีประมาณ 1.72 ล้านคน[173] ตัวเลขเหล่านี้ของ AFT รวมถึงผู้ที่ไม่ได้เป็นครูในชั้นเรียน อาจรวมถึงครูเกษียณ เลขานุการ ภารโรงและเจ้าหน้าที่อื่น ๆ ที่ไม่ใช่ครู AFT ยังมีฐานอยู่ที่เมืองใหญ่อย่างนิวยอร์ค ชิคาโก้ บอสตัน และ 30% ของสมาชิกที่เป็นครูตั้งอยู่ในรัฐนิวยอร์ค[174] เคยมีความคิดที่จะหลอมรวม NEA กับ AFT เข้าไว้ด้วยกัน แต่ผลการตัดสินใจผ่านการโหวตของสมาชิก NEA ในปี 1998 ไม่ผ่าน จึงทำงานผ่านสิ่งที่เรียกว่า NEAFT Partnership และได้รวม NEA-AFT ระดับสาขาในมลรัฐฟลอริดา, มินิโซต้า, มอนทานา และนิวยอร์ค[175] และ AFT เองก็อยู่ภายใต้สมาชิกร่มใหญ่ของ AFL-ICO ขณะที่ NEA ไม่ได้อยู่ในนั้นด้วย แต่ทั้งคู่เป็นสมาชิกของ Education International (EI หรือ องค์กรนานาชาติด้านการศึกษา)

เมื่อคุณภาพการศึกษาของสหรัฐอเมริกาถูกตั้งคำถาม ความชอบธรรมของสหภาพแรงงานการศึกษาก็ลดลงเรื่อย ๆ ไม่เพียงปัญหาที่รุมเร้าจากปัจจัยภายนอก หรือภายในเอง สหภาพแรงงานที่มียุทธศาสตร์ในการต่อต้านนโยบายรัฐที่คุกคามการดำรงอยู่ของสหภาพแรงงาน ทำให้พวกเขาเองกลายเป็น “ตำบลกระสุนตก” และถูกโจมตีได้อย่างง่ายดายว่าเป็นผู้ทำให้ระบบการศึกษาล้มเหลว แม้ในความเป็นจริงปัญหาการศึกษามีความซับซ้อนอยู่มาก ไม่ว่าจะโดยมิติทางการเมืองในรูปแบบพรรคและอุดมการณ์ การกระจายอำนาจ การผลิตครู และอื่น ๆ ดังที่อาจเห็นและเรียนรู้ได้จากประเทศอื่น ๆ ที่ไม่จำเป็นต้องเดินหน้าแบบเสรีนิยมใหม่

169 Terry M. Moe, *Ibid*., p.50

170 Terry M. Moe, *Ibid*., pp.50–51

171 Terry M. Moe, *Ibid*., p.51

172 National Education Association. “Home”. Retrived on 13 August 2023 from https://www.nea.org/

173 American Federation of Teachers. “About Us”. Retrived on 13 August 2023 from https://www.aft.org/about

174 Terry M. Moe, *Ibid*., p.26

175 Sandra Mathison and Wayne Ross, “Social Studies Education,” *Ibid*., pp.630

ภาพที่ 2.7 แสดงแผนผังความสัมพันธ์
ของสหภาพแรงงานการศึกษาใหญ่ๆ ในสหรัฐอเมริกา[176]

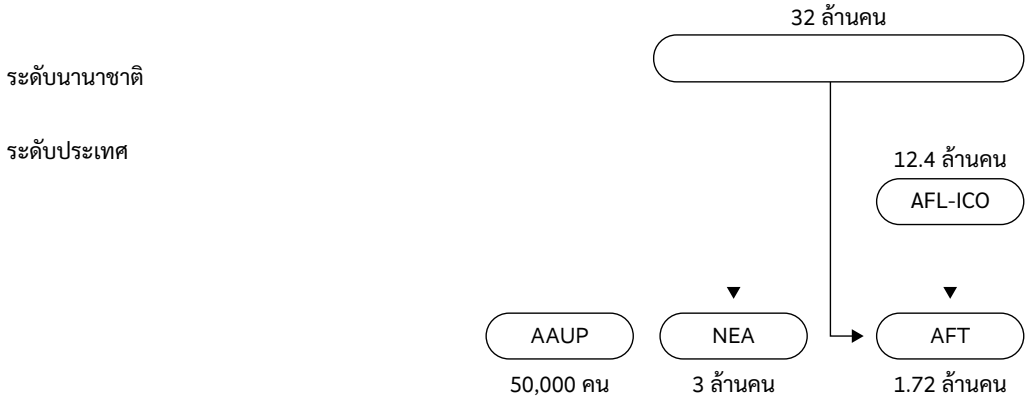

2.2.3 ระบบการศึกษารวมศูนย์กับการต่อสู้อันเข้มข้นของสหภาพแรงงานการศึกษาฝรั่งเศส

ระบบการศึกษาฝรั่งเศส ถือว่ามีการรวมศูนย์อย่างสูงและมีความผูกพันกับหลักการการศึกษาเพื่อความเท่าเทียมมาอย่างยาวนาน สหภาพแรงงานครูฝรั่งเศสนั้นพยายามขวางการปฏิรูปของรัฐบาลครั้งแล้วครั้งเล่าอย่างแข็งขัน

ฝรั่งเศส ปัจจุบันมีจำนวนประชากรอยู่ที่ 68,042,591 คน[177] และ GDP อยู่ที่ 2,635.92 พันล้านดอลลาร์[178] GDP ต่อหัวที่ 55,492.6 ดอลลาร์[179] หากพิจารณาจากภาพที่ 2.8 ผู้คนที่หนาแน่นพิเศษจะอยู่แถบเมืองหลวงอย่างปารีส เมืองท่าตอนใต้อย่างมาร์เซย เมืองตอนใต้อย่างตูลูส และเมืองลิยงทางตอนกลาง และลิลล์ทางตอนเหนือ เช่นเดียวกับอังกฤษ ฝรั่งเศสเป็นรัฐเดี่ยว การบริหารจัดการศึกษาผ่านกระทรวงศึกษาธิการและการออกกฎหมายจึงเป็นลักษณะเด่น

กำเนิดระบบการศึกษาสมัยใหม่ในฝรั่งเศส

ในมิติทางประวัติศาสตร์แล้ว สหภาพแรงงานครูเกิดขึ้นระหว่างระบบโรงเรียนรวมศูนย์ระหว่างช่วงสาธารณรัฐที่ 3 ราวปี 1870–1940 แก่นของการรวมศูนย์นั้นเกิดจากการต่อสู้ระหว่างรัฐบาลและกลุ่มผลประโยชน์ทางศาสนาในท้องถิ่น ข้อถกเถียงอยู่ที่การรวมศูนย์นั้นเพื่อรับประกันคุณภาพที่เท่ากันทั่วประเทศ และการป้องกันอิทธิพลทาง

176 Education International. “Who we are”. Retrieved on 24 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/about/who-we-are, Education International. “United States of America”. Retrieved on 24 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/about/who-we-are, AAUP Purdue. “AAUP Chapters Across Purdue University System Disappointed In Board of Trustees’ Secretive Presidential Search”. Retrieved on 31 August 2023 from https://aauppurdue.org/2022/06/aaup-chapters-across-purdue-university-system-disappointed-in-board-of-trustees-secretive-presidential-search-2/ (13 June 2022)

177 Institut national de la statistique et des études économiques. “ Bilan démographique 2022”. Retrived on 14 August 2023 from https://www.insee.fr/fr/statistiques/6686993?sommaire=6686521#titre-bloc-1

178 IMF. “World Economic Outlook Database “. Retrived on 13 August 2023 from https://rb.gy/3i2ge

179 World Bank. “GDP per capita, PPP (current international $)”. Retrived on 13 August 2023 from https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD

ภาพที่ 2.8 แผนที่แสดงความหนาแน่น
ของประชากรฝรั่งเศส

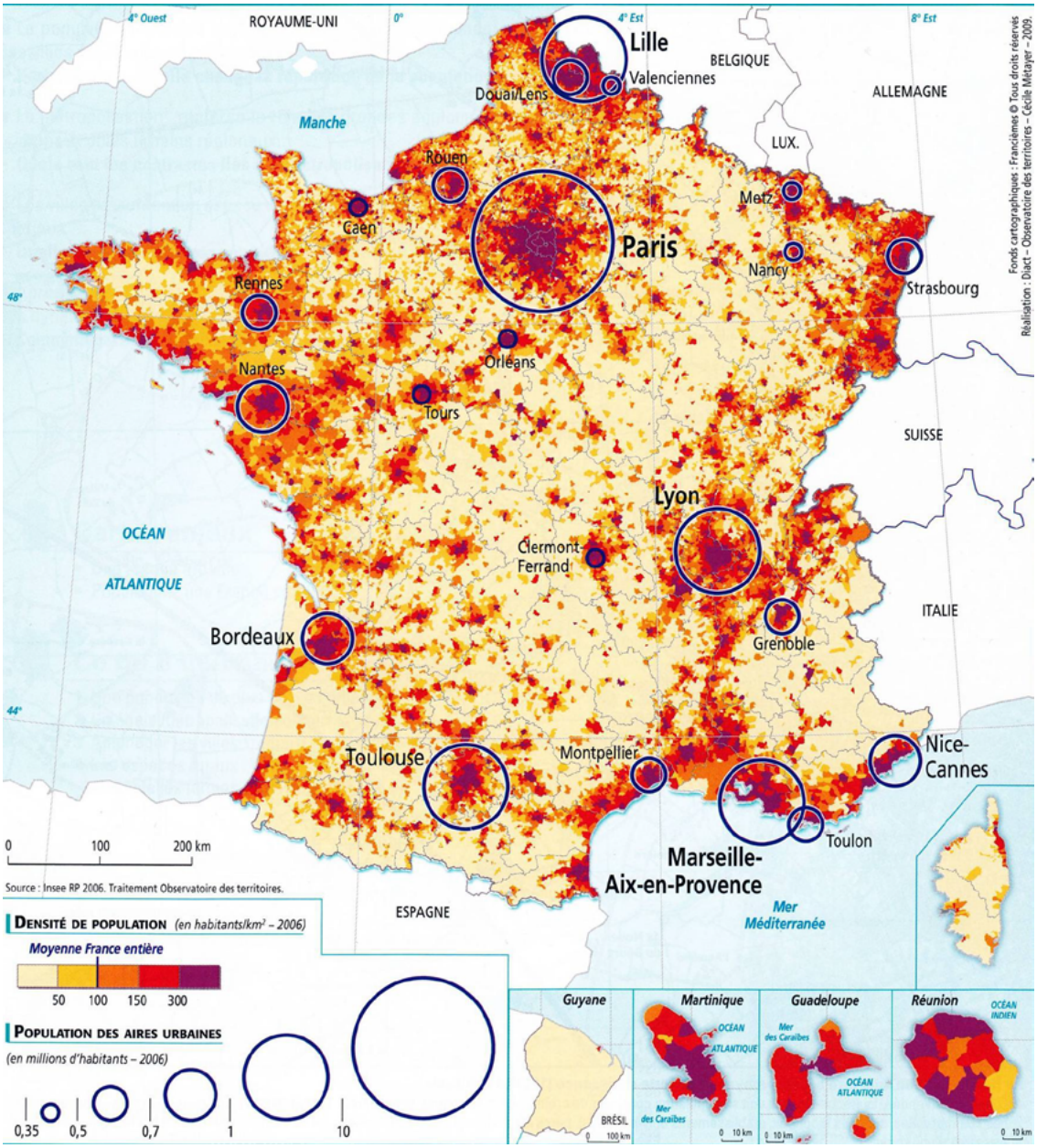

ศาสนาที่จะสร้างความเป็นปึกแผ่นในอาณาบริเวณต่าง ๆ ดังนั้นรัฐรวมศูนย์แบบฝรั่งเศสจึงดูเป็นพลังที่ก้าวหน้าและเป็นเหตุเป็นผล ขณะที่โรงเรียนนั้นถูกตั้งเป้าหมายว่าจะต้องต้องไม่ใช่การสอนแบบศาสนา เป็นกลางเพื่อที่จะรับรองความเป็นธรรมและโอกาสอันเท่าเทียม[180]

โรงเรียนมัธยมสำหรับชนชั้นสูงขณะแรกเริ่มถือว่าขาดแคลน การศึกษาถูกมองว่าเกี่ยวพันกันอย่างแยกไม่ออกไปจากรัฐสวัสดิการ อันเป็นมรดกมาจากนโยบายที่กำหนดจากส่วนกลาง โรงเรียนในฝรั่งเศสนั้นส่วนมากแล้วได้รับงบประมาณสนับสนุนจากรัฐ ครูทั้งประถมและมัธยมได้รับการจ้างจากรัฐบาลกลาง ทำให้ MEN (Ministère de l'Éducation Nationale หรือกระทรวงศึกษาธิการ) เป็นนายจ้างที่ใหญ่ที่สุด ว่ากันว่าที่ฝรั่งเศสนี้มีโครงสร้างระบบราชการที่ใหญ่ที่สุดในโลก อิทธิพลของรัฐยังเอื้อมไปถึงโรงเรียนเอกชนที่ส่วนใหญ่เป็นโรงเรียนคาทอลิก โดยเฉพาะหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นต้นมา พวกเขาจะอยู่ภายใต้สมาคมที่ควบคุมโดยรัฐ และได้รับการสนับสนุนเงินทุนจากรัฐ อันที่จริงสหภาพแรงงานครูหลักแห่งหนึ่งได้รวมภาคเอกชนเข้าไปสู่ระบบการศึกษาสาธารณะด้วย[181] ด้วยเงื่อนไขเช่นนี้ รัฐบาลจึงควบคุมหลักสูตร การฝึกหัดครู และการจัดอัตรากำลังอย่างต่อเนื่อง

Plan Langevin-Wallon (1947) เป็นพิมพ์เขียวของการออกแบบ colleges ที่เกิดจากการต่อรองกับสหภาพอย่าง SNU และ SNES (สหภาพครูประถม และมัธยมภายใต้ FEN) โดยให้มีระบบการศึกษาต่อเนื่องจากชั้นประถมเป็น 2 ส่วนนั่นคือ collèges d'enseignement general (college of general education หรือวิทยาลัยสามัญศึกษา) และ collèges d'enseignement technique (college of technical education หรือวิทยาลัยเทคนิค) อันเป็นจุดที่จะเชื่อมต่อไปยัง lycee ในขั้นมัธยมปลาย แผนนี้มีเป้าหมายที่จะสร้างโครงสร้างการศึกษาแบบผสมแบบเดียวกับอังกฤษและอเมริกา และต้องการสร้างระบบการศึกษาภาคบังคับที่ฟรี ไปจนถึงอายุในวัยเรียนมหาวิทยาลัยโดยสร้างวิทยาลัยให้เป็นสถาบันในระดับมัธยมต้น[182]

แผนนี้ได้รับความเห็นชอบจากสหภาพแรงงาน เนื่องจากไปกันได้กับอุดมคติที่แกนหลักว่าด้วยความเป็นธรรมทางการศึกษาและการวางมาตรฐานกลาง แต่ก็มีความขัดแย้งบางประการ ประการแรก ยังไม่ชัดเจนนักว่า college จะเป็นเพียงส่วนขยายของโรงเรียนประถมหรือนับเป็นจุดเริ่มต้นของมัธยม ขณะที่ SNI และ SNES เห็นด้วยกับการผนวกเข้ากับรูปแบบโรงเรียนแบบเดิม นอกจากนั้นยังมีข้อพิพาทตอนที่นักเรียนจะเลือกสายตามความถนัด และการประเมินความถนัด ขณะที่แผนดังกล่าวปฏิเสธแนวคิดการคัดเลือกตามฐานความถนัด ส่วน SNI และ SNES เห็นว่าควรมีการคัดเลือก กระนั้น SNES ที่กำลังถูกควบรวมก็ถูกบังคับให้ยอมรับนโยบายรัฐ[183]

ในปี 1975 มีการออกกฎหมาย Haby law ที่มุ่งสร้าง college สำหรับคนหนุ่มสาวฝรั่งเศสที่อายุไม่เกิน 16 ปี จากนั้นก็ไม่มีแรงต้านจากสหภาพอีก เนื่องจากโครงสร้างนี้ยังคงการรวมศูนย์อำนาจของรูปแบบการศึกษาของมัธยมต้นอยู่ บางทีระบบเช่นนี้ทำให้อำนาจยังอยู่ในมือเหล่าครูประถมด้วย เพราะนักเรียนจากระดับประถมที่เข้าสู่มัธยมต้นก็ยังใช้ครูคนเดิม โปรแกรมเดิม และวิธีการสอนแบบเดิม และยังสร้างโอกาสให้พวกเขาเคลื่อนย้ายไปสู่ครูระดับมัธยมปลาย (professeurs) อีกด้วย หรือกล่าวได้ว่า college กลายเป็นแหล่งสร้างงานโดยไม่ต้องเพิ่มครูขึ้นมาใหม่ในองค์กร[184]

180 Michael Dobbins, "Teacher Unionism in France: Making Fundamental Reform an Impossible Quest?", Terry M. Moe and Susanne Wiborg, ed., *The comparative politics of education: teachers unions and education systems around the world* (Cambridge: Cambridge Press, 2017), pp.87–88

181 Michael Dobbins, *Ibid*., p.88

182 Michael Dobbins, *Ibid*., p.97–98

183 Michael Dobbins, *Ibid*., p.98

184 Michael Dobbins, *Ibid*., p.98

ขณะที่การกระจายอำนาจเป็นมาตรฐานการปฏิบัติในประเทศที่พูดภาษาอังกฤษมาหลายทศวรรษแล้ว ขณะที่ระบบยุโรปตะวันตกเพิ่งจะรับเอาการวางนโยบายแบบกระจายอำนาจมาใช้เพื่อจะปรับปรุงผลลัพธ์และคุณภาพทางการศึกษา แต่ในฝรั่งเศสความพยายามกระจายอำนาจอาจมีก่อนแห่งอื่น หน่ออ่อนของแนวคิดดังกล่าวย้อนไปถึงการศึกษาของปิแอร์ บูร์ดิเยอในงานศึกษา *Les Héritiers* (1964) ที่ใช้เห็นว่าระบบการรวมศูนย์อำนาจได้ผลิตซ้ำความไม่เท่าเทียมทางสังคม ขณะที่รัฐบาลที่กำลังสนับสนุนการรวมศูนย์กลับเปลี่ยนไปสนับสนุนการกระจายอำนาจที่จะสะท้อนการเรียนการสอนในโครงสร้างที่หลากหลายของนักเรียนที่มีความต้องการและทักษะที่ต่างไปในระดับท้องถิ่น[185]

Haby law ไม่เพียงจะสร้าง college ขึ้นมาแต่ยังตั้งเป้าที่โยกย้ายภาระทางการเงินด้านการศึกษาไปยังท้องถิ่น โดยต้องการให้พวกเขามีส่วนร่วมในการให้เงินทุนโรงเรียน กฎหมายกระจายอำนาจปี 1982 และ 1983 ได้สนับสนุนแนวโน้มเชิงนโยบายนี้โดยการให้ทุนโรงเรียนนั่นทำให้พวกเขาส่งมอบงบประมาณจำนวนไม่มากนักไปสู่กิจกรรมที่ไม่หลักสูตรแกนกลาง การปกครองระดับ region รับผิดชอบงบประมาณก่อสร้าง การขยายและซ่อมแซมโรงเรียนระดับมัธยมปลาย (lycées) ขณะที่ระดับ départements รับผิดชอบระดับ colleges การกระจายอำนาจยังถูกเสริมความแข็งแกร่งในกฎหมาย Savary law ในปี 1984 ที่ยอมรับการดำรงอยู่ของความอิสระในการจัดการศึกษาในด้านการบริหาร การเงินและหลักสูตร[186]

แต่ข้อจำกัดของการกระจายอำนาจนั้นก็มาถึง เมื่อสหภาพแรงงานครูปฏิเสธที่จะให้อำนาจท้องถิ่นเข้าควบคุมด้านนโยบาย โดยเฉพาะการมีสถานภาพเป็นข้ารัฐการในระดับชาติ แนวร่วมสหภาพแรงงาน ยืนกรานว่ารัฐจะต้องรับผิดชอบด้านเนื้อหา การจัดองค์กร และตรวจสอบควบคุมกิจกรรมการศึกษาคล้ายกับการจัดการบริหารบุคคล ส่วนท้องถิ่นทั้งระดับ region และ department ควรรับผิดชอบเพียงการให้ทุนและการลงทุนสิ่งก่อสร้างเท่านั้น[187]

อาจเรียกได้ว่านี่คือ การกระจายอำนาจเทียม แม้ว่าผู้อำนวยการโรงเรียนจะมีอำนาจตัดสินใจร่วมกับสภา region และสามารถบริหารงบประมาณได้ในทางทฤษฎี แต่อำนาจที่แท้จริงกลับมีจำกัดเพราะถูกแทรกแซงด้วยอิสระการบริหารบุคคลจากส่วนกลาง เนื่องจากงบประมาณหลักของค่าใช้จ่ายโรงเรียนนั้นอยู่ที่ค่าจ้างครูที่ยังอยู่ในมือรัฐบาลกลาง[188]

รัฐบาลพยายามกระจายอำนาจเพื่อที่จะบรรเทาความตึงเครียดด้านงบประมาณแห่งชาติ และต้องการปรับปรุงการใช้ทรัพยากรให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และสนับสนุนความหลากหลายทางการศึกษาผ่านนวัตกรรมท้องถิ่น แผนการกระจายอำนาจของกระทรวงนั้นได้รับแรงหนุนจาก OECD ผู้วิพากษ์การรวมศูนย์อำนาจอย่างเข้มข้นของการศึกษาฝรั่งเศสในปี 1994 โดยเฉพาะการไร้ความอิสระในการสอนและวิธีการสอน รวมไปถึงความไม่ยืดหยุ่นของการบริหารจัดการ ข้อเสนอนั้นเป็นการลดอำนาจกระทรวงและพยายามสร้างกลไกอิสระเพื่อที่จะบริหารการจ้างงาน การทดสอบของโรงเรียนและประเด็นข้ารัฐการ[189]

สหภาพแรงงานการศึกษาจึงทำหน้าที่เป็นดั่งผู้รักษาประตูที่ปกป้องไม่ให้เกิดการกระจายอำนาจทำการต่อต้านอย่างขมขื่น ตัวอย่างที่น่าสนใจว่าด้วยการต่อต้านการกระจายอำนาจ เกิดขึ้นในเดือนสิงหาคม 2004 การปฏิรูปมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนผ่านการจ้างงานจากข้ารัฐการที่สังกัดส่วนกลางให้ไปสังกัดท้องถิ่น รวมไปถึงครูด้วย ซึ่งนำไปสู่การประท้วงสาธารณะในวงกว้าง ในองค์กรครูเห็นว่านี่คือการแปรรูปเป็นเอกชนทางประตูหลังที่ลักลอบดำเนินการ ทำให้นายกรัฐมนตรีถูกกดดันให้ถอน

185 Michael Dobbins, *Ibid*., p.99

186 Michael Dobbins, *Ibid*., p.99

187 Michael Dobbins, *Ibid*., p.99

188 Michael Dobbins, *Ibid*., p.100

189 Michael Dobbins, *Ibid*., p.100

แผนการปฏิรูป สิ่งที่เกิดขึ้นคือ มีเพียงลูกจ้างฝ่ายเทคนิคและฝ่ายสนับสนุนเท่านั้นที่ถูกโยกไปสังกัดท้องถิ่น[190]

การปฏิรูปการศึกษาหนึ่งที่พ่วงกับการกระจายอำนาจคือการสอบกลางที่เรียกว่า baccalauréat เพื่อที่จะสอบเข้ามหาวิทยาลัย หรือ grande école การสอบนี้ทำให้โรงเรียนต้องบริหารการสอบด้วยตัวเอง แต่ก็มีความกังวลว่าครูจะไม่สามารถวางตัวเป็นกลางในการประเมินผลโดยไม่อิงไปกับภูมิหลังทางสังคม ตัวแทนนักเรียนได้ถกเถียงว่า รัฐบาลกลางเท่านั้นที่จะการันตีความเป็นกลางได้ เหล่าครูก็ร่วมนัดหยุดงานทั่วประเทศ พวกเขาก็เห็นเช่นเดียวกันว่า ผลประโยชน์หลักในการรวมศูนย์อำนาจการศึกษากำลังถูกท้าทาย และมองว่าการกระจายอำนาจในการสอบดังกล่าวจะเป็นปัญหาน้ำผึ้งหยดเดียวที่จะกลายเป็นการลดทอนความเป็นชาติของการศึกษาทั้งระบบ และเป็นแผนการที่จะลดขนาดและกระจายอำนาจระบบราชการลง[191]

การต่อต้านการกระจายอำนาจเป็นการรักษาจารีตของโรงเรียนฝรั่งเศสที่ “เป็นกลาง” และแยกขาดจากสิ่งแวดล้อมทางสังคมและเศรษฐกิจ นำมาซึ่งการประท้วงต่อองค์กรท้องถิ่นบ่อยครั้ง โดยเฉพาะเมื่ออำนาจต่อรองของเขาถูกท้าทาย ดังนั้นรัฐส่วนกลางร่วมกับการจัดการกับสหภาพแรงงานครูได้กลายเป็นผู้ปกป้องผลประโยชน์สาธารณะและเป็นกันชนต่อผลประโยชน์ท้องถิ่นด้านศาสนาและเศรษฐกิจ โดยมีแนวร่วมกันระหว่างสหภาพแรงงานครู สหภาพแรงงาน และเหล่านักเรียน[192]

สหภาพแรงงานการศึกษา
องค์กรต่อสู้ทางแรงงานที่เผชิญหน้ากับอำนาจรัฐ

การจัดตั้งสหภาพแรงงงานในระบบการศึกษาในช่วงแรกเกิดขึ้นอย่างยากเย็นเนื่องจากแรงงานในภาครัฐได้ถูกห้ามโดยกฎหมายและการปฏิบัติ นอกจากนั้นบรรยากาศทางการเมืองต่อการสร้างสหภาพแรงงานสำหรับภาครัฐยังถือว่าไม่เป็นมิตรเท่าใด

ขณะที่พล็อตเรื่องเล่าของสหภาพแรงงานครู คือ การต่อสู้กับเบื้องหลังความลำบากเหล่านั้น พวกเขาเคลื่อนไหวอย่างเป็นยุทธศาสตร์เพื่อล้อมกรอบรัฐบาลกลางที่ปารีส สหภาพแรงงานแรกที่บังเกิดคือ สหภาพแรงงานครูประถมศึกษา ในนาม Fédération nationale des syndicats d’instituteurs หรือ สหพันธ์สหภาพแรงงานครูแห่งชาติ ที่ก่อตั้งในปี 1905 และร่วมเป็นพันธมิตรกับสหภาพแรงงาน CGT (Confédération générale du travail หรือสมาพันธ์แรงงานสามัญ) ในปี 1930 FGE (Fédération Générale de l’Enseignement หรือ สหพันธ์สามัญแห่งการศึกษา) ถูกจัดตั้งภายใน CGT[193]

ครูประถมร่วมกับ SNI (Syndicat National des Instituteurs หรือ สหภาพแรงงานครูแห่งชาติ) ในอีกด้านครูมัธยมก็จัดตั้งสหภาพแรงงานแห่งบุคลากรการสอนระดับมัธยม (Syndicat des personnels de l’enseignment secondaire) ที่สำคัญภูมิทัศน์ของเหล่าสหภาพแรงงานจะอยู่ในความเกี่ยวเนื่องกับฝ่ายซ้ายที่เป็นพันธมิตรกับฝ่ายสังคมนิยมและคอมมิวนิสต์[194]

กระนั้นช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ระบอบเผด็จการวิชี่ภายใต้การควบคุมของนาซีเยอรมันได้ทำลายล้างสหภาพแรงงานการศึกษาที่หลากหลายด้วยการห้ามดำเนินกิจกรรม หลังการถูกปลดปล่อยจากรัฐบาลเผด็จการช่วงหลังสงคราม FGE ได้เปลี่ยนเป็น FEN (Fédération de l’éducation nationale หรือ สหพันธ์การศึกษาแห่งชาติ) ขณะที่สหภาพแรงงานครูมัธยมจำนวนมากจัดกลุ่มใหม่และจัดตั้ง SNES (Syndicat national des enseignements de second degré หรือ สหภาพแรงงานแห่งชาติแห่งมัธยมศึกษา) ภายใต้ FEN เคียงข้างกับ

190 Michael Dobbins, *Ibid*., p.100
191 Michael Dobbins, *Ibid*., p.101
192 Michael Dobbins, *Ibid*., p.101–102
193 Michael Dobbins, *Ibid*., p.88
194 Michael Dobbins, *Ibid*., pp.88–89

SNES กลุ่มที่โดดเด่นและทำงานภายใน FEN คือ กลุ่ม SNI ยุคหลังสงครามเป็นช่วงที่สหภาพฯ ทั้งหลายวางยุทธศาสตร์ใหม่ ในฐานะสมาพันธ์ที่เป็นอิสระ FEN ประกอบด้วย กลุ่มครู 45 กลุ่มที่มาจากหลายส่วนไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนประถม โรงเรียนมัธยมระดับ college (ขั้นต่ำ) และระดับ Lycee (ขั้นสูง) รวมไปถึงมหาวิทยาลัย ผ่านการโน้มน้าวจากฝ่ายซ้าย[195]

ทศวรรษ 1960 ถือเป็นช่วงที่เศรษฐกิจและสังคมฝรั่งเศสเติบโตอย่างรวดเร็ว ทำให้แรงงานในภาคอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้น ขณะที่จำนวนนักเรียนก็เพิ่มขึ้นทั้งระดับมัธยมและมหาวิทยาลัย ผู้เข้าเรียนระดับมหาวิทยาลัยเพิ่มขึ้นเป็น 540,000 คนในปี 1968 เทียบกับปี 1946 มีเพียง 129,000 คน ช่วงเดือนมีนาคม 1968 มีการเรียกร้องของนักศึกษามหาวิทยาลัยปารีสเพื่อเรียกร้องการปรับปรุงระบบการศึกษา และการสอนและคัดค้านการลงโทษนักศึกษาบางราย อย่างไรก็ตามมีการส่งตำรวจเข้าปะทะจึงเกิดเหตุการณ์บานปลาย ในเดือนพฤษภาคม มีการชุมนุมประท้วงขยายตัวจากนักศึกษา ไปสู่กลุ่มแรงงานพนักงานห้างร้านและโรงงานต่าง ๆ จนเกิด “แนวร่วมประชาชน” (popular front) ทำให้ฝรั่งเศสแทบเป็นอัมพาตจากการยึดถนนและสถานที่ต่าง ๆ ไม่ต่ำกว่า 10 ล้านคน เหตุการณ์ดังกล่าวสะท้อนการเมืองของฝ่ายซ้ายที่เบ่งบาน แต่หลังความเคลื่อนไหวดังกล่าว กระแสได้เปลี่ยนแปรไป พรรคการเมืองฝ่ายขวาได้เสียงส่วนใหญ่ 354 ที่นั่ง ขณะที่พรรคคอมมิวนิสต์ และพรรคสังคมนิยมที่หนุนหลังนักศึกษา คะแนนลดลงเหลือเพียง 124 ที่นั่ง[196] จากการเลือกตั้ง

FEN เป็นภาพสะท้อนของความหลากหลายของฝ่ายซ้ายในฝรั่งเศส สมาพันธ์ดังกล่าวประกอบด้วยกระแสอุดมการณ์หลักถึง 3 กลุ่ม กลุ่มใหญ่ที่สุดเรียกว่า autonomes ซึ่งต่อมาจะไปร่วมกับ พรรคสังคมนิยมมากขึ้น จากนั้นหลังจากปี 1971 ได้เรียกตัวเองว่า “Unité, Indépendence et Démocratie” (เอกภาพ อิสรภาพ และประชาธิปไตย) กลุ่มที่ 2 คือ กลุ่ม Unité et Action (เอกภาพและปฏิบัติการ) ซึ่งร่วมมือกับพรรคคอมมิวนิสต์ ทั้งยังรวมเอากลุ่มที่ไม่ใช่คอมมิวนิสต์เข้าไว้ด้วย กลุ่มที่ 3 คือ กลุ่มซ้ายจัด École émancipée (กลุ่มโรงเรียนปลดแอก) จุดหมายของขบวนการโรงเรียนเหล่านี้ทำให้โรงเรียนมีความร่วมมือกันมากขึ้น โดยมีฐานที่มุ่งสร้างความเท่าเทียมและเป็นปึกแผ่น มีเป้าหมายว่า คนหนุ่มสาวจะได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพเท่าเทียมกัน ในปลายทศวรรษ 1960 Unité et Action สามารถเข้าไปควบคุม 2 สหภาพแรงงานใหญ่นั่นคือ SNES และ SNEP (Syndicat national de l’éducation physique หรือ สหภาพแรงงานแห่งชาติแห่งพลศึกษา) [197]

ส่วน SGEN (Syndicat Général de l’Éducation Nationale หรือ สหภาพสามัญแห่งการศึกษาแห่งชาติ) ไม่ได้ร่วมกับโครงสร้างสหพันธ์แต่อยู่ภายใต้สหภาพแรงงาน CFDT (Confédération française démocratique du travail หรือสมาพันธ์ประชาธิปไตยฝรั่งเศสแห่งแรงงาน) หลังจากการก่อตั้งในปี 1937 ในเบื้องต้น SGEN ได้ค่อย ๆ มองตัวเองในฐานะนักปฏิรูปและนักสร้างนวัตกรรมการสอน และยังเป็นองค์กรที่สนับสนุนการสร้างประชาธิปไตยในระบบการศึกษาอย่างชัดแจ้ง คล้ายกับ FEN เครือข่ายของ SGEN นั้นสัมพันธ์กับพรรคสังคมนิยม ดังนั้นสหภาพแรงงานครูฝรั่งเศสทั้งหลายจึงแข่งขันกันโดยประเพณี ว่าใครจะได้เป็นที่ปรึกษาหลักในการกำหนดนโยบายในนามฝ่ายสังคมนิยมฝรั่งเศส[198]

ทศวรรษ 1990 การแตกแล้ว (ไม่) โต ของสหภาพแรงงานการศึกษา

FEN ถูกรื้อโครงสร้างช่วงทศวรรษ 1990 ขณะที่ SNES และ SNEP ถูกกีดกันออกจากสหพันธ์เนื่องจากไม่ยึดมั่นในสิ่งที่เรียกว่า federal pact หรือสนธิสัญญาของสหพันธ์

195 Michael Dobbins, *Ibid*., p.89

196 ศิลปวัฒนธรรมออนไลน์. ““ปฏิวัติ”นักศึกษา” ในฝรั่งเศส 1968 กับนัยของวาทะปธน.เดอโกล อันเป็นจุดพลิกผัน ”. สืบค้นเมื่อ 14 สิงหาคม 2566 จาก https://www.silpa-mag.com/history/article_24432 (11 สิงหาคม 2564)

197 Michael Dobbins, *Ibid*., p.89

198 Michael Dobbins, *Ibid*., p.89

ขณะเดียวกันนักกิจกรรมจากกลุ่ม Unité et Action ก็ออกไปจาก FEN เพื่อไปตั้ง FSU (Fédération Syndicale Unitaire หรือ สหพันธ์สามัคคีสหภาพแรงงาน) ซึ่งไปร่วมกับ SNES และกลุ่มอื่น ๆ ดังนั้นกลุ่มที่เหลืออยู่ใน FEN จึงออกไปตั้งกลุ่มการศึกษา UNSA (Union nationale des syndicats autonomes หรือสหภาพแห่งชาติแห่งสหภาพแรงงานอิสระ) อันจะกลายเป็นสหภาพแรงงานสามัญอันปราศจากการกีดกันสมาชิกครู อย่างไรก็ตาม อิทธิพลของฝ่ายซ้ายไม่ได้อ่อนแอลงภายใต้การสับเปลี่ยนองค์กรเช่นนี้ กลางทศวรรษ 1990 ฝ่ายซ้ายที่กระตือรือร้นได้ละทิ้งสหภาพแรงงานของตน และร่วมกันจัดตั้ง SUD Éducation (Solitaires, Unitaires, Démocratiques หรือ กลุ่มการศึกษาเพื่อความเป็นปึกแผ่น, สามัคคี และประชาธิปไตย) ที่ประกอบด้วยครูฝ่ายซ้ายและนักเรียนนักศึกษาผู้ต่อต้านอย่างรุนแรงในยกเลิกการควบคุมการศึกษาโดยรัฐ และการแปรรูปเป็นเอกชน[199]

ภายหลังการเปลี่ยนรูปองค์กรในช่วงทศวรรษ 1990 การดำเนินการของเหล่าสหภาพแรงงานกลับยกระดับสูงขึ้น และการให้ความสนใจเกี่ยวกับการจัดทำนโยบายตั้งแต่ยุค FEN ยังดำเนินต่อ ขณะที่สมาชิกสหภาพแรงงานการศึกษาที่เคยเพิ่มสูงเกิน 70% ในทศวรรษ 1970 กลับลดลงเหลือเพียง 50% ในทศวรรษ 1990 แม้จำนวนสมาชิกจะลดลงเหลือเพียง 30% ในทศวรรษ 2000 แต่การดำเนินการของสหภาพแรงงานครูยังคงสูงกว่าภาพรวมของสหภาพแรงงานทั้งฝรั่งเศส

เมื่อพรรคสังคมนิยมมีจุดหมายที่จะกีดกันขบวนการคอมมิวนิสต์โดยการเชื่อมกับ FEN ทำให้เหล่าครูเริ่มทรงอิทธิพลในพรรคมากขึ้น แต่หากกล่าวอย่างตรงไปตรงมาแล้ว เมื่อพรรคสังคมนิยมอยู่ภายใต้การนำของฟรังซัวส์ มิตเตอรองด์ FEN กลับสูญเสียสมาชิกไปอย่างรวดเร็ว ดังนั้นอิทธิพลของพวกเขาในพรรคจึงลดลงไปด้วย และพรรคก็ไม่ได้เข้าไปแทรกแซงเมื่อ FEN พังทลายลงในทศวรรษ 1990 อย่างไรก็ตามเมื่อประธานาธิบดีซาโกซี่ ในฐานะผู้นำพรรคขวากลางใช้นโยบายลดขนาดองค์กรครู และกระจายอำนาจการจัดการการศึกษา ซึ่งทำให้สหภาพแรงงานครูกลับไปจับมือกับพรรคสังคมนิยมอีกครั้ง[200]

ต่อมา FSU กลายเป็นสหพันธ์ที่มีอิทธิพลเหนือสหภาพแรงงานครูแบบที่ FEN เคยเป็นมา โดยมีสมาชิกราว 50% รวมได้ประมาณ 163,000 คน ส่วน SGEN มีสมาชิกราว 10% ของสมาชิกสหภาพแรงงานการศึกษา ยังมีสหภาพแรงงานการศึกษาเอกชนในนาม FEP (Fédération de l'enseignement privé หรือ สหพันธ์การศึกษาเอกชน) ที่มีสมาชิกเป็นแรงงานด้านการศึกษาที่ถูกจัดตั้งราว 40,000 คน คิดเป็น 7.5% ถือว่าน้อยกว่าสหภาพแรงงานการศึกษาของรัฐเป็นอย่างมาก แต่ก็เป็นค่าเฉลี่ยของสหภาพแรงงานทั่วไปในฝรั่งเศสแล้ว แม้ว่าจำนวนสมาชิกจะลดลง การปรากฏของสหภาพแรงงานครูของรัฐยังร่วมกับกลุ่มสหภาพแรงงานที่กระตือรือร้นในด้านการศึกษาอย่าง CFDT ในหลายปีที่ผ่านมาสหภาพแรงงานการศึกษาเคลื่อนไหวร่วมกับขบวนการต่อต้านโลกาภิวัตน์ ซึ่งนำมาสู่การรวมพลังของฝ่ายซ้ายที่กว้างขวางขึ้น[201] ที่ไม่ได้จำกัดอยู่ในพื้นที่การศึกษาของตนเท่านั้น

การวางนโยบายทางการเมืองของฝรั่งเศสมีลักษณะสั่งการจากบนลงล่างและมีลำดับชั้น ซึ่งปรากฏอยู่ในการแบ่งทางสังคมอย่างด้านศาสนา อุดมการณ์ทางสังคมและเศรษฐกิจ ซึ่งทำให้รัฐมีอำนาจเหนือกลุ่มผลประโยชน์ที่แตกแยกย่อยเหล่านี้ ดังนั้นนโยบายการศึกษาจึงหลีกเลี่ยงไม่พ้นที่จะตกอยู่ภายใต้รูปแบบการวางนโยบายเช่นนี้ด้วย อย่างไรก็ตาม นโยบายการศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษานั้นมีความสัมพันธ์ที่เป็น "sectoral-corporatist" (องค์กรที่แบ่งตามเซกเตอร์) สูงที่พวกเขามีตรรกะเป็นของตัวเองไม่ยอมให้รัฐครอบงำ สหภาพแรงงานด้านการศึกษาได้สร้างระบบของการแลกเปลี่ยนเชิงสถาบันกับรัฐมนตรีที่นิยามได้ว่าเป็น "competitive union co-management" (การจัดการ

199 Michael Dobbins, *Ibid*., p.90

200 Michael Dobbins, *Ibid*., p.90–91

201 Michael Dobbins, *Ibid*., p.90

ร่วมของสหภาพคู่แข่ง) เพื่อการวางนโยบายทางการศึกษา มีความพยายามที่ทำให้การศึกษาเป็นประชาธิปไตย ระบบนี้รัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการได้ยอมให้สหภาพแรงงานครูมีบทบาทในฐานะกลไกการตัดสินใจ[202]

CAP และ CTP กลไกเชิงสถาบันที่ช่วยต่อรองกับรัฐบาล

สหภาพแรงงานครูเข้าไปอยู่ในกระบวนการตัดสินใจผ่าน 2 ช่องทางนั่นคือ Commissions administratives paritaires (CAP หรือคณะกรรมาธิการบริหารร่วม) และ Commissions techniques paritaires (CTP หรือคณะกรรมาธิการเชิงเทคนิคร่วม) อันเป็นพื้นที่สำหรับการต่อรองร่วมของแรงงานภาครัฐ (collective public sector bargaining) กรรมการจะมาจากฝ่ายรัฐและตัวแทนผู้มาการเลือกตั้งจากองค์กรครู เมื่อเทียบสหรัฐอเมริกาที่สหภาพแรงงานครูจะใช้อำนาจต่อรองกับนักการเมืองโดยอ้อม ผ่านการเลือกตั้งผู้แทนในสนามทางการเมือง ขณะที่ฝรั่งเศสจะมีกลไกที่ตรงไปตรงมากว่า นั่นคือ จะโฟกัสไปที่ élections professionelle หรือการเลือกตั้งทางวิชาชีพซึ่งจะเป็นตัวกำหนดว่าใครจะเข้าไปร่วมกับ CAP หรือ CTP ซึ่งพวกเขาจะเข้าไปเจรจาต่อรองในประเด็นต่างๆของวิชาชีพ สิ่งสำคัญที่สุด คณะกรรมการเหล่านี้เป็นผู้ตัดสินใจในประเด็นบุคลากร เช่น การโยกย้ายเจ้าหน้าที่และการบำรุงรักษาโรงเรียน กลไกเชิงสถาบันเช่นนี้ทำให้สหภาพแรงงานครูมีอำนาจต่อรองสูงในวิชาชีพและการบริหารจัดการทรัพยากร ดังนั้นทางกระทรวงจึงจัดเตรียมแพลตฟอร์มให้ครูเพื่อการควบคุมวิชาชีพของตน[203]

แต่อย่างไรก็ตาม ปัญหาสำคัญประการหนึ่งก็คือ โครงสร้างเงินเดือนครูที่ไม่ปรับขึ้นมาตั้งแต่ปี 1990 และการปรับเงินเดือนก็ต่ำกว่าระดับเงินเฟ้อ ไม่เพียงเท่านั้น รัฐบาลยังพยายามที่จะลดขนาดของจำนวนบุคลากรภาครัฐ สิ่งเหล่านี้เป็นราคาที่เหล่าสหภาพแรงงานการศึกษาต้องจ่าย การจะคงอำนาจการต่อรองที่สมเหตุสมผล จะต้องเลือกระหว่างการคงจำนวนบุคลากร กับการปรับโครงสร้างเงินเดือนตามทรัพยากรที่มี สหภาพฯได้เลือกให้คงอัตราการจ้างไว้ โดยที่เงินเดือนต่ำกว่าประเทศในยุโรปหลายประเทศ[204] ภายใต้เงื่อนไขเช่นนี้ สหภาพฯก็ยังยึดกุมความได้เปรียบในการต่อรองกับรัฐ โดยที่สามารถควบคุมกันเองซึ่งนำมาสู่ขอบเขตที่พร่าเลือนระหว่างความเป็นข้ารัฐการ (civil service) กับ กลุ่มผลประโยชน์ผู้เป็นครู[205] ในวิชาชีพของพวกเขา

องค์กรผู้ปกครองในฝรั่งเศสเริ่มได้อย่างเชื่องช้า และอ่อนแอกว่าในอังกฤษและสหรัฐอเมริกา องค์กรที่ใหญ่ที่สุดคือ FCPE (Fédération des Conseils de Parents d'Élèves หรือ สหพันธ์สภาผู้ปกครอง) ก็ถูกตั้งขึ้นโดยสหภาพแรงงานครู SNI ในปี 1951 เพื่อที่จะวางตำแหน่งเพื่อสร้างพันธมิตรร่วมกับเหล่าผู้ปกครอง แม้แต่สถาบันที่รักษาผลประโยชน์ของผู้ปกครองและนักเรียนอย่าง Conseil national de l'éducation หรือ สภาการศึกษาแห่งชาติ ก็ยังสะท้อนบุคลิกภาพของการปรากฏตัวของสหภาพแรงงานครูอย่างเข้มแข็ง ทำให้เหลือพื้นที่น้อยมากสำหรับความอิสระของผู้ปกครอง[206]

การขวางนโยบายสไตรก์กับเงินเดือนที่ต่ำกว่าประเทศอื่น

แม้จะเต็มไปด้วยสหภาพที่หลากหลาย แทนที่จะถูกแบ่งแยกและปกครองโดยรัฐ แต่สหภาพแรงงานครูนั้นมีศักยภาพที่จะจัดการวางยุทธศาสตร์ได้อย่างดี โดยเฉพาะยุทธศาสตร์ "concerted policy blocking" (การบล็อกการออกนโยบาย) การขวางไม่ให้รัฐบาลเสนอที่ส่งผลกระทบต่อผลประโยชน์ โดยเฉพาะนโยบายการปฏิรูป เมื่อต้องเผชิญหน้ากับพรรครัฐบาลแนวขวากลาง พวกเขาจับมือกันและมองข้ามความแตกต่างกันเพื่อสู้กับนโยบายของรัฐ พลวัตทางการเมืองของสหภาพ

202 Michael Dobbins, *Ibid*., p.91

203 Michael Dobbins, *Ibid*., p.92

204 Michael Dobbins, *Ibid*., p.92

205 Michael Dobbins, *Ibid*., p.92

206 Michael Dobbins, *Ibid*., p.93

แรงงานครูจึงขับดันผ่านความกลัวว่าจะมีกลุ่มสหภาพฯ อื่นเข้ามาครอบงำทั้งหมด[207] ความไม่ไว้วางใจระหว่างกันภายใต้การแข่งขันทางการต่อรองผลประโยชน์กลายเป็นแรงผลักดันในการต่อสู้กับรัฐ ในตรรกะเดียวกัน ตำแหน่ง professeurs (ครูในระดับมัธยม) และ instituteurs (ครูในระดับประถม) ทั้งคู่อยู่ใน FSU แต่ก็พยายามควบคุมทรัพยากรรัฐเพื่อตอบสนองการทำงานของตน[208]

การบล็อกนโยบายของรัฐบาล มีพื้นฐาน 3 ประการ ประการแรกคือ สหภาพฯ ยืนหยัดต่อต้านนโยบายรัฐที่คุกคามอภิสิทธิ์ทางวิชาชีพและอุดมการณ์ ยังไม่นับถึงอุดมการณ์ที่พวกเขานั้นยึดกุมหลักการที่ว่าการศึกษาคือ พื้นที่สาธารณะที่ถูกสร้างขึ้นด้วยหลักสาธารณรัฐที่แบ่งแยกไม่ได้ ดังนั้นความพยายามที่จะย้ายอำนาจการตัดสินใจไปยังระดับท้องถิ่น หรือโรงเรียนจึงถูกขัดขวางจากสหภาพ นอกจากนั้นความกลัวของการลดทอนความเป็นชาติ (denationalization) ของการศึกษาและการสูญเสียสถานะข้าราชการ ประการที่ 2 เนื่องจากการเป็นเครื่องมือของรัฐ (ที่ช่วยควบคุมวิชาชีพ) พวกเขาใช้สิทธิ์ veto นโยบายของรัฐผ่านคณะกรรมาธิการ ประการที่ 3 การรวมศูนย์อำนาจเป็นการเพิ่มอำนาจให้กับสหภาพแรงงาน นั่นทำให้การวางนโยบายทางการศึกษาจึงกลายเป็นกิจการที่ต้องมีการเจรจาต่อรองสูง ในระบบกระจายอำนาจที่ผู้อำนวยการโรงเรียนไม่ใช่ผู้กระทำการทางการเมืองที่เป็นแนวร่วม แต่สหภาพแรงงานการศึกษาในฝรั่งเศสกลับมีพื้นที่การเมืองระดับชาติในการเข้าถึงสื่อและทำให้พวกเขาได้รับความเห็นใจที่สอดคล้องกับต้องการของพวกเขา[209]

กระนั้นเมื่อสามารถดุลอำนาจกับรัฐได้ ไฉนสหภาพแรงงานจึงมักนัดหยุดงาน สหภาพแรงงานครูมักร่วมกับการนัดหยุดงานทั่วไป และการนัดหยุดงานของเหล่ามหาวิทยาลัย ในปี 2009 มีการนัดหยุดงานถึง 8 ครั้ง คำตอบคือ ก็เนื่องมาจากแรงจูงใจที่ระดับเงินเดือนต่ำกว่าที่อื่น เนื่องจากแต่ละกลุ่มต้องการที่เรียกร้องอภิสิทธิ์ในฐานะกลไกรัฐและกรรมการบริหารใน CAP และ CTP และการแข่งขันของสหภาพแรงงานที่มีอยู่หลายเฉดทางการเมือง การนัดหยุดงานจึงเป็นการแสดงพลังเพื่อช่วงชิงทรัพยากรจากภาครัฐ ตัวอย่างเช่น SGEN ผู้สนับสนุนการปฏิรูปการศึกษา หากปฏิเสธการนัดหยุดงานร่วมกับสหภาพแรงงานฝ่ายซ้าย พวกเขาเกรงว่า พลังจากฝ่ายซ้ายจะช่วงชิงการนำด้านปฏิรูปไปเสีย นอกจากนั้น การนัดหยุดงานยังแสดงให้เห็นถึงความสามารถและความชอบธรรมของผู้นำองค์กรสหภาพแรงงาน บางแห่งยังมีการตีพิมพ์รายชื่อสมาชิกผู้ไม่ได้เข้าร่วมหยุดงานเพื่อทำให้อับอาย[210]

การนัดหยุดงานไม่ได้เกิดขึ้นหลังการดำเนินการของรัฐบาล แต่มักจะเป็นแทคติกที่ใช้ระหว่างการเจรจาอำนาจการต่อรองมาจากการร่วมมือกันของสหภาพแรงงานการศึกษาต่าง ๆ แม้พวกเขาจะเป็นคู่แข่งกัน แต่ก็ต้องเรียนรู้ที่จะผนึกกำลังกันต่อสู้กับรัฐบาลและแยกพวกเขาออกจากกันได้ยาก[211]

ดังนั้น สหภาพแรงงานการศึกษาในฝรั่งเศสมีอิทธิพลอย่างสูงต่อระบบการศึกษา ประการแรก สหภาพแรงงานมีความคงเส้นคงวาในการความเป็นเอกภาพแม้จะมีความหลากหลาย ปฏิบัติการของพวกเขามีเป้าหมายที่จะขยายอำนาจและการรักษาโมเดลการศึกษารวมศูนย์และความเป็นข้าราชการ ในทางกลับกันปฏิเสธการกระจายอำนาจ ประการที่ 2 อำนาจของสหภาพฯ มีผลในด้านการรักษาสภาพการงานงานที่ดีภายใต้ระบบการศึกษาแบบราชการที่ขยายตัวตลอดเวลา ครูสามารถรักษาเป้าหมายทางนโยบาย แม้จะส่งผลต่อเงินเดือนที่อยู่ในอัตราที่ต่ำได้[212]

207 Michael Dobbins, *Ibid*., p.94

208 Michael Dobbins, *Ibid*., p.95

209 Michael Dobbins, *Ibid*., p.95

210 Michael Dobbins, *Ibid*., p.96

211 Michael Dobbins, *Ibid*., p.96–97

212 Michael Dobbins, *Ibid*., p.97

สวัสดิการของครู OECD และคะแนน PISA
เมื่อระบบการศึกษาถูกเปรียบเทียบและชังตวงวัด

ผลประโยชน์อื่นที่สหภาพแรงงานครูได้ก็คือ การได้รับเงินช่วยเหลือเรื่องกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ส่วนบุคคล เงินเพิ่มเติมหลังเกษียณ (retirement supplements) สวัสดิการด้านจิตเวช (psychiatric care) และเมื่อเทียบกับครูในประเทศอื่น บางชั้นพวกเขามีภาระการสอนน้อยกว่า ครูระดับมัธยมปลายฝรั่งเศสสอนเพียง 628 ชั่วโมง ขณะที่ค่าเฉลี่ย OECD อยู่ที่ 656 ชั่วโมง ขณะที่ภาระสอนของครูระดับมัธยมต้น ฝรั่งเศสอยู่ที่ 642 ชั่วโมง ค่าเฉลี่ย OECD อยู่ที่ 401 ชั่วโมง ขณะที่สหรัฐอเมริกาอยู่ที่ 1,051 ชั่วโมง กระนั้นครูระดับประถมของฝรั่งเศสกลับสูงกว่าค่าเฉลี่ย OECD 779 ชั่วโมง แต่ยังต่ำกว่าครูสหรัฐอเมริกาที่ 1,097 ชั่วโมง นอกจากนั้นสัดส่วนนักเรียนต่อครูประถมศึกษาในฝรั่งเศสอยู่ที่ 19 คนต่อครู 1 คน แต่ในระดับมัธยมปลายอยู่ที่ 10 เทียบกับสหรัฐอเมริกาที่ 16 และฟินแลนด์ที่ 18 ทำให้ครูมัธยมปลายมีเวลาเตรียมตัวสอน งานธุรการ และการบริหารจัดการการศึกษาผ่านสหภาพแรงงานมากกว่าครูประถมหรือที่อื่น ๆ[213]

ที่สำคัญสหภาพแรงงานครูฝรั่งเศสต่อต้านการวัดและประเมินผลที่ได้รับอิทธิพลจากการสอบ PISA รัฐเคยพยายามที่จะนำระบบประเมินมาใช้โดยผู้อำนวยการจนบัดนี้ ครูฝรั่งเศสเพียงแค่ถูกประเมินทุก ๆ 7 ปีโดยสิ่งที่เรียกว่า การตรวจสอบ double notation และศึกษานิเทศก์ระดับภูมิภาค แต่กระบวนการขาดการติดตามและกลไกการควบคุมจึงไม่มีผลมากนัก เพราะการเพิ่มเงินเดือนล้วนอยู่บนเกณฑ์อาวุโส ไม่ใช่ประสิทธิภาพ รัฐบาลซาโกซี่พยายามวางระบบใหม่ด้วยการสัมภาษณ์ผู้อำนวยการทุก ๆ 3 ปีเพื่อประเมินความสามารถที่จะยกระดับความก้าวหน้าของนักเรียน ผลดังกล่าวจะนำมาสู่การคำนวณเงินเดือนต่อมา[214]

สหภาพแรงงานครูโต้เถียงว่านี่คือการลดคุณค่าของวิชาชีพ การแข่งขันด้านเงินเดือนจะนำไปสู่การทำลายทีมเวิร์คของเหล่าครู นำไปสู่การสไตรก์ในเดือนธันวาคม 2011 ด้วยความร่วมมือของสหภาพแรงงานหลักหลายแห่ง ยกเว้น SGEN ความพยายามเช่นนี้ของรัฐบาลได้ถูกกล่าวหาว่านี่คือ ความพยายามกลับไปสู่โครงสร้างแบบศักดินาในศตวรรษที่ 19 ด้วยซ้ำ นั่นทำให้รัฐบาลของประธานาธิบดีฮอลแลนด์ผู้เป็นพันธมิตรกับเหล่าแรงงาน ต้องยกเลิกข้อเสนอนี้[215]

กระนั้น การที่ครูกลายเป็นอาชีพที่เป็นอภิสิทธิ์ชนก็มีข้อจำกัด เมื่อเทียบกับประเทศใน OECD ครูฝรั่งเศสล้าหลังกว่าตัวชี้วัดในโรงเรียนอื่น ๆ เช่น เงินเดือน ครูฝรั่งเศสระดับมัธยมปลายประสบการณ์ 15 ปีอยู่ที่ 36,154 ดอลลาร์ต่อปี ขณะที่สหรัฐอเมริกาอยู่ที่ 48,000 ดอลลาร์ ครูฟินแลนด์อยู่ที่ 49,237 ดอลลาร์ เยอรมนี 68,619 ดอลลาร์ ค่าเฉลี่ย OECD อยู่ที่ 43,711 ดอลลาร์[216]

คะแนน PISA ที่ต่ำของนักเรียนฝรั่งเศสที่วัดผลเด็กอายุ 15 ขวบในทักษะการอ่าน คณิตศาสตร์ และความรอบรู้ทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งมีบทบาทอย่างมากในยุโรป นำไปสู่การเปรียบเทียบของประเทศที่คะแนนสูงอย่างฟินแลนด์ นิวซีแลนด์และแคนาดาซึ่งล้วนเป็นระบบที่การศึกษามีการกระจายอำนาจ และมีอิสระในตัวเอง และไม่ได้มีการจัดสอบแบบรวมศูนย์ อันที่จริงกระทรวงศึกษาธิการฝรั่งเศสเคยทำข้อสันนิษฐานเกี่ยวกับ PISA ไว้ว่า คะแนนที่สูงสอดคล้องกับความอิสระของโรงเรียน เช่นเดียวกับนักวิจัยทางการศึกษาชาวฝรั่งเศสว่า คะแนนที่ตกต่ำสอดคล้องกับการขาดความอิสระของโรงเรียนและอิสรภาพในการสอน ยังมีผู้ชี้ให้เห็นว่า ครูที่ตั้งใจสอนและให้ความเอาใจใส่ต่อนักเรียนเจอในฝรั่งเศสน้อยกว่าในประเทศที่พูดอังกฤษ[217]

213 Michael Dobbins, *Ibid*., p.102
214 Michael Dobbins, *Ibid*., p.102–103
215 Michael Dobbins, *Ibid*., p.103
216 Michael Dobbins, *Ibid*., p.103–104
217 Michael Dobbins, *Ibid*., p.105

มีความพยายามปรับปรุงผ่านโครงการต่าง ๆ เช่น การปฏิรูป lycée à la carte ที่คล้ายกับ school choice กับสหรัฐอเมริกา ภายใต้รัฐมนตรีที่ได้แรงบันดาลใจมาจากประเทศผู้ประสบความสำเร็จใน PISA (PISA winners) ในการจัดการเรียนที่ยืดหยุ่น แต่ก็ถูกต่อต้านด้วยการนัดสไตรก์ของครูและสหภาพแรงงานรวมไปถึงนักเรียนอีกด้วย ทำให้การปฏิรูปล้มเหลวในสองประการ ประการแรก คือข้อโต้แย้งว่า การทำให้การศึกษายืดหยุ่นและเป็นอิสระ จะนำไปสู่การลดทอนความเป็นชาติในระบบการศึกษา ประการที่สองคือ องค์กรครูยึดติดกับหลักการเสมอภาคเป็นอุปสรรคใหญ่ ท่ามกลางแผนที่จะยกเลิกงานกว่า 15,000 ตำแหน่งซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิรูประบบราชการ และยังแย้งว่าการสอนพิเศษจะสร้างภาระให้นักเรียนและทำลายอุดมคติการศึกษาที่เท่าเทียม[218]

ขณะที่ค่าใช้จ่ายการศึกษาฝรั่งเศสสูงกว่าแห่งอื่น ๆ เช่น ระดับ ม.ปลาย อยู่ที่ 9,303 ดอลลาร์ต่อหัว สูงกว่าค่าเฉลี่ย OECD ที่ 8,006 ดอลลาร์ ฝรั่งเศสใช้เงิน 2 หมื่นล้าน (20 billion) มากกว่าเยอรมนี และจ่ายให้ครูสูงกว่า ขณะที่เยอรมันค่าใช้จ่ายครึ่งหนึ่งเป็นเงินเดือนครู ซึ่งน้อยกว่าหนึ่งในสามที่จ่ายในฝรั่งเศส นอกจากนั้นค่าใช้จ่ายยังอยู่ที่สิทธิประโยชน์ของครู เช่น บำเหน็จบำนาญ เงินเพิ่มหลังเกษียณ ฯลฯ ทำให้ค่าบริหารจัดการในฝรั่งเศสสูงมาก ในฝรั่งเศสมีองค์การศึกษากว่า 5 หมื่นแห่ง ขณะที่เยอรมนีมีเพียง 28,000 แห่ง ค่าใช้จ่ายนักเรียนเยอรมันอยู่ที่ 6 พันยูโรต่อปี ขณะที่ฝรั่งเศส 7 พันยูโรต่อปี นักเรียนมัธยมเยอรมันอยู่ที่ 8.5 ล้านคน ครู 580,000 คน ฝรั่งเศสนักเรียนม.ปลาย 5.95 ล้านคน มีครู 500,546 คน [219]

ในประเทศที่กระจายอำนาจการศึกษาอย่างเยอรมนี สหรัฐอเมริกา นิวซีแลนด์ หรือสวีเดนต่างก็มีการให้ทุนที่หลากหลายทั้งจากระดับชาติ ท้องถิ่น ภูมิภาค การเสริมพลังแก่เขตการศึกษาเอกชน เทศบาล โรงเรียนเอกชนเพื่อจัดการบนความต้องการและความสามารถทางการเงินด้วยตัวเอง แต่ระบบรวมศูนย์นั้นกีดกันโรงเรียนออกจากการจัดการอย่างอิสระตามที่พวกเขาต้องการ ในฝรั่งเศสน้อยกว่า 1 ใน 3 ของค่าใช้จ่ายที่มาจากเทศบาล จังหวัดและภูมิภาค ด้วยอำนาจของสหภาพทำให้ระบบการให้ทุนมีอยู่เพียงด้านเดียว[220]

ใต้ร่มเงาความร่วมมือของเครือข่ายต่าง ๆ

ภาพรวมขององค์กรสหภาพแรงงานการศึกษา จะมีร่มใหญ่ที่ร่วมกันสหภาพฯ ต่าง ๆ ก็คือ UNSA และ Éducation FSU และยังมี CGT สมาพันธ์แรงงานสามัญ ในแผนผังจะแสดงให้เห็นถึงความแยกย่อยของสหภาพแรงงานการศึกษาต่าง ๆ ที่พวกเขาจำเป็นต้องร่วมมือกันเพื่อสร้างแรงกดดันและอำนาจต่อรองให้กับรัฐบาลผ่านการเจรจาต่อรองร่วมและการสไตรก์

218 Michael Dobbins, *Ibid*., p.105–106

219 Michael Dobbins, *Ibid*., p.106–107

220 Michael Dobbins, *Ibid*., p.107

ภาพที่ 2.9 แสดงแผนผังความสัมพันธ์ของ
สหภาพแรงงานการศึกษาใหญ่ๆในฝรั่งเศส[221]

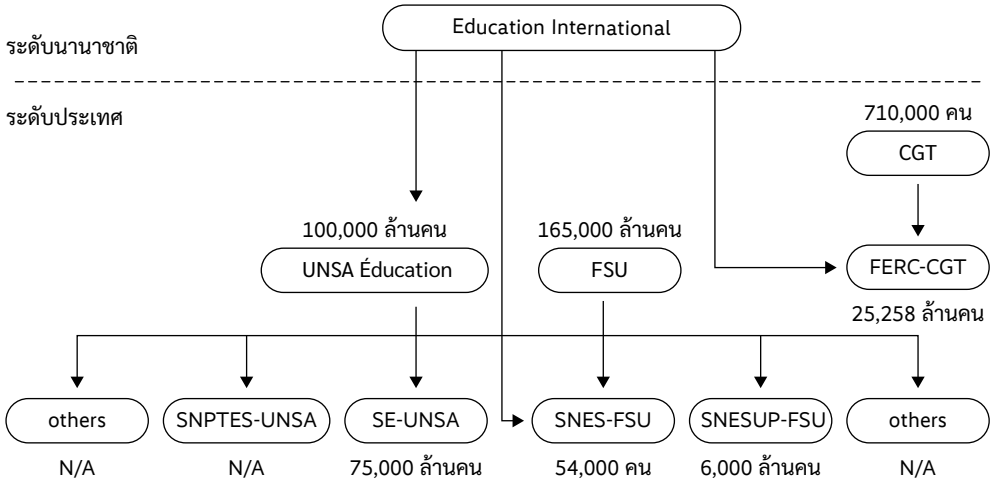

2.2.4 ปากเสียงของแรงงานการศึกษาทั้งฝ่ายซ้ายและขวา ทวิลักษณ์ของสหภาพแรงงานการศึกษาในเยอรมนี

เมื่อเทียบกับอังกฤษกับฝรั่งเศสที่เป็นรัฐเดี่ยวแล้ว เยอรมนีถือเป็นสหพันธรัฐ หรือรัฐรวมที่มีพื้นฐานการกระจายอำนาจเป็นอย่างสูง เยอรมนี ปัจจุบันมีจำนวนประชากรอยู่ที่ 84,432,670 คน[222] และ GDP อยู่ที่ 4,262.77 พันล้านดอลลาร์[223] GDP ต่อหัวที่ 63,149.6 ดอลลาร์[224] หากพิจารณาจากภาพที่ 2.8 ผู้คนที่หนาแน่นพิเศษจะอยู่แถบฝั่งตะวันตก และในประวัติศาสตร์เยอรมนีเพิ่งรวมประเทศระหว่างเยอรมนีตะวันตกและเยอรมนีตะวันออก เมื่อปี 1990

หลังจากที่เยอรมนีพยายามรวมชาติมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 18 จนถึงการสิ้นสุดของสงครามเย็น การเมืองในเยอรมนีได้พลิกผันตีลังกาเป็นรถไฟเหาะ จากอาณาจักรที่มีจักรพรรดิ ไปสู่สาธารณรัฐ แล้วถูกปกครองด้วยเผด็จการมือเปื้อนเลือด เมื่อจบสงครามโลกครั้งที่ 2 ยังถูกแบ่งแยกประเทศเป็น 2 ฝั่ง จนกลับมารวมประเทศได้ในที่สุด เมื่อการเมืองมันคือสนามแห่งการจัดสรรอำนาจ การดำรงอยู่ของสหภาพแรงงานก็ได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ทางการเมืองในยุคสมัยต่างๆนั้นไปด้วย

ปัจจุบันมี 2 สหภาพแรงงานการศึกษาใหญ่ นั่นคือ GEW (Gewerkschaft Erziehung und Wissenschaft หรือ สหภาพแรงงานการศึกษาและวิทยาศาสตร์) และ DPhV (Deutscher Philologenverband หรือ สมาคมปรัชญาเยอรมัน) ซึ่งฝ่ายแรกอาจเรียกได้ว่าเป็นปากเป็นเสียงให้กับแรงงานฝ่ายซ้าย ขณะที่ฝ่ายหลังคือ ฝ่ายขวา การสมาทานอุดมการณ์ทางการเมืองที่ต่างกัน ทำให้ทั้งคู่มีวิธีการดำเนินการต่อรองที่แตกต่างกันไปด้วย

221 Education International. “Who we are”. Retrieved on 24 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/about/who-we-are, Education International. “France”. Retrieved on 30 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/affiliates?filter%5Bcountry%5D=France&filter%5Baffiliate%5D=

222 De Statis. “ Bevölkerung nach Nationalität und Geschlecht (Quartalszahlen) “. Retrived on 15 August 2023 from https://www.destatis.de/DE/Themen/Gesellschaft-Umwelt/Bevoelkerung/Bevoelkerungsstand/Tabellen/liste-zensus-geschlecht-staatsangehoerigkeit.html

223 IMF. “World Economic Outlook Database “. Retrived on 13 August 2023 from https://rb.gy/3i2ge

224 World Bank. “GDP per capita, PPP (current international $)”. Retrived on 13 August 2023 from https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD

กำเนิดระบบการศึกษาสมัยใหม่ในเยอรมนี

มีผู้แบ่งการศึกษาสมัยใหม่ของเยอรมนีก่อนจบสงครามโลกไว้เป็น 3 ยุค นั่นคือ สมัยกษัตริย์ (1871–1919) สมัยสาธารณรัฐไวมาร์ (1919–1933) และสมัยนาซี (1933–1945)[225] ในสมัยแรกเป็นช่วงที่เยอรมนีกำลังรวมประเทศจากรัฐเล็กรัฐน้อยเพื่อสร้างพลเมืองที่เชื่อฟัง ไม่ว่าจะเป็นแรงงานชาวเหมือง, ทหารในกองทัพ, ข้าราชการที่ว่านอนสอนง่าย, ฝ่ายเสมียนที่เชื่องต่อระบบอุตสาหกรรม และพลเมืองที่คิดเหมือน ๆ กัน มีการสร้างโรงเรียนอาชีวศึกษา มัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษา แต่เมื่อเยอรมนีแพ้สงครามโลกครั้งที่ 1 สิ้นสุดระบอบกษัตริย์และจัดตั้งสาธารณรัฐไวมาร์ ก็ได้มีการปฏิรูปโรงเรียนนำไปสู่การศึกษาแนวก้าวหน้า และขบวนการเยาวชน เน้นการให้ความสำคัญกับเด็กและเยาวชน ในช่วงแรกมีข้อเสนอให้เด็กจากหลากหลายสถานภาพเข้าเรียนด้วยกัน ไม่แบ่งแยกพร้อมกับอุดมการณ์ปฏิวัติ นอกจากนั้นต่างไปจากยุคก่อนยุคนี้ยังเปิดกว้างทางศาสนา และเพศชายหญิงต่างเรียนร่วมกัน

อย่างไรก็ตาม พอเข้าสู่ยุคนาซีทุกอย่างก็กลับตาลปัตร อุดมการณ์ชาตินิยม-เชื้อชาตินิยมพยายามสร้างการศึกษาที่สร้างความเชื่องอย่างไร้เงื่อนไข การคิดอย่างเสรีถูกปิดกั้นจากแนวคิดการศึกษาแบบอาณาจักรไรช์ที่สาม มีการแยกโรงเรียนตามเพศ และเน้นการศึกษาด้านวินัย การฝึกฝนและการทำตามคำสั่ง และปรัชญาการสงครามที่ต้องขจัดแนวคิดด้านสันติภาพ, ความอดทนอดกลั้น, เสรีภาพส่วนบุคคล, ความเท่าเทียม, การตัดสินใจด้วยตนเอง และความมีมนุษยธรรม และแทนที่ด้วย แนวคิดวีรบุรุษนิยม, ความเหี้ยมหาญ, การเชื่อฟัง, วินัยและเกียรติยศ ในโรงเรียนก็แบ่งสอนเด็กตามเชื้อชาติ โดยเชื้อชาติอารยันถือว่าอยู่ในจุดสูงสุด ซึ่งหมายถึงการสร้างลำดับชั้นของเชื้อชาติขึ้นมา โดยเฉพาะยิวถือว่าเป็นเชื้อชาติซาตานที่มีเป้าหมายครองโลกภายใต้เครือข่ายนานาชาติเช่นเดียวกับพวกยิปซี เช่นเดียวกับการมองว่าแนวคิดเชื้อชาตินิยมคือวิทยาศาสตร์ และประยุกต์ทฤษฎีวิวัฒนาการของชาร์ลส ดาร์วินมาอธิบายถึงการที่เชื้อชาติอารยันได้วิวัฒนาการมาเป็นสปีชีส์ที่ดีกว่าเชื้อชาติที่เป็นทาส หรือพวกแอฟริกัน นาซียังได้สร้างขบวนการยุวชนที่เรียกว่า “Hitlerjugend” (ยุวชนฮิตเลอร์) มาก่อนฮิตเลอร์จะครองอำนาจเสียอีก ขบวนการนี้จะรับโดยสมัครในจนถึงปี 1939 ก่อนที่จะกลายเป็นสมาชิกภาคบังคับ

หลังสงครามโลก เยอรมนีผู้เป็นแพ้ก็ถูกแบ่งประเทศเป็น 2 ส่วน ในส่วนของเยอรมนีตะวันตก มีลักษณะการศึกษาที่ประเทศตะวันตกที่เป็นประชาธิปไตยทั้งหลายเป็น คือไม่ได้มีลักษณะเป็นโรงเรียนแบบผสม (comprehensive school) หลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 เยอรมนีได้คืนสถานะโรงเรียนแบบ 3 ขากลับมา ได้แก่ Gymnasium, Realschule และ Hauptschule ระบบที่นี่จะเรียนระดับประถมศึกษา 4 ปี จากนั้นจะแบ่งเป็น 3 ช่องทาง ช่องแรกคือ สายวิชาการในนาม Gymnasium เพื่อเตรียมเข้ามหาวิทยาลัย (Abitur) อีก 2 ช่องทางเป็นการเตรียมเข้าสู่การฝึกวิชาชีพ Hauptschule เป็นช่องทางที่สั้นที่สุดเพื่อฝึกความเป็นช่างฝีมือ และ Realschule เป็นชั้นเทคนิคและวิชาชีพบริการทั้งหลาย

การแบ่งกลุ่มเช่นนี้ทำให้วิชาชีพครูถูกแบ่งแยกออกไปด้วย เช่นเดียวกับสหภาพแรงงานครู อย่างไรก็ตาม 2 สหภาพฯ ใหญ่ที่เป็นผู้นำการล็อบบี้ก็คือ GEW (Gewerkschaft Erziehung und Wissenschaft หรือ สหภาพแรงงานการศึกษาและวิทยาศาสตร์) ที่เป็นตัวแทนของแรงงาน 23% และ DPhV (Deutscher Philologenverband หรือ สมาคมปรัชญาเยอรมัน) ที่เป็นตัวแทน 12% ของผู้สอน[226]

225 Maria Eugenia Jordan Chelini, “The German Education System 1871–1945”, Modern German History, Haifa Center for German and European Studies, 2016, pp.1–18

226 ระบบการศึกษาเยอรมนีมีลักษณะที่แตกต่างจากที่เรารู้จักกัน นั่นคือ การเรียนของเด็ก ๆ จะเริ่มต้นที่ Grundschule/Primarschule เมื่ออายุ 6–7 ปี แล้วหลังจากนั้นจะมีอยู่ 3 ทางเลือก นั่นคือ Realschule, Hauptschule และ Gymnasium ซึ่งในที่นี้เรียกว่าระบบ 3 สาขา Gymnasium คือ สายวิชาการเพื่อเตรียมเข้ามหาวิทยาลัย (Abitur) อีก 2 ช่องทางเป็นการเตรียมเข้าสู่การฝึกวิชาชีพ Hauptschule เป็นช่องทางที่สั้นที่สุดเพื่อฝึกความเป็นช่างฝีมือ และ Realschule เป็นชั้นเทคนิคและวิชาชีพบริการทั้งหลาย ดูใน Rita Nikoli, Kendra Briken and Dennis Niemann, “Teacher Unionism in Germany: Fragmented Competitiors”, *Ibid*., p.114–115 และ สถาบันเกอเธ่. “ระบบการศึกษา”. สืบค้นเมื่อ 18 พฤษภาคม 2566 จาก https://www.goethe.de/prj/mwd/th/indeutschlandleben/sas/schulsystem.html

ภาพที่ 2.10 แผนที่แสดงความหนาแน่นประชากร
และเมืองต่างๆ ในเยอรมนี (ตัวเลขคือ หลักพันคน)

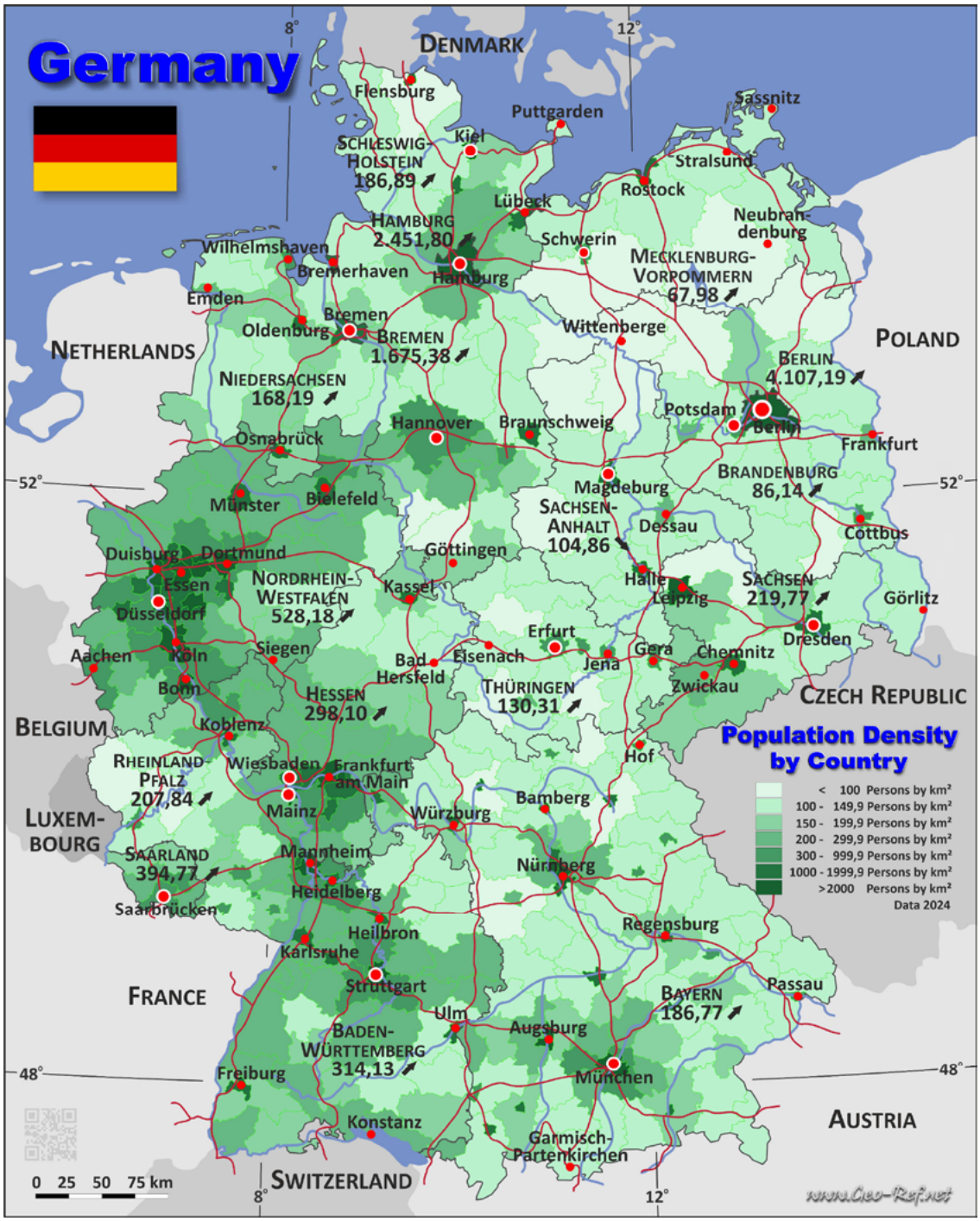

พัฒนาการของแรงงานการศึกษาในเยอรมนี

ในช่วงแรกครูก็คือ ข้ารัฐการ ความเป็นข้ารัฐการลงไปในระดับบุคคลกระทั่งหลังเลิกงานก็ยังต้องทำงานสนับสนุนรัฐ สิทธิ์การนัดหยุดงานหรือรวมตัวกันต่อรองจึงไม่ได้รับอนุญาต ในระบบการศึกษาเยอรมนีหลังจากจบประถมแล้วจะมีการแยกสายไปอีก 3 สายก็จะเป็นกำหนดตำแหน่งแห่งที่ทางสังคมที่ต่างกันไปอีกชั้น

การแบ่งชั้นเริ่มจากคุณสมบัติครูระดับมัธยมจะต้องจบการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย ขณะที่ครูประถมเพียงร่วมสัมมนาที่จัดโดยรัฐ กลุ่มแรกสังกัดรัฐบาลกลาง กลุ่มหลังสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ในเวลาต่อมาจะมีโรงเรียนมัธยมสังกัดท้องถิ่นตามมา) ความแตกต่างนี้ทำให้ กลุ่มแรกได้รับค่าตอบแทนและสถานภาพทางสังคมที่ดีกว่า ทำให้กลุ่มหลังมีความกดดันมากกว่าและรวมตัวกันเหนียวแน่น นำไปสู่เกิดองค์กรต่าง ๆ อย่างเช่น ADLV (Allgemeiner Deutscher Lehrerverein หรือสมาคมครูเยอรมันสามัญ) ที่ส่งต่อมายัง DLV (Deutscher Lehrerverein หรือ สันนิบาตครูเยอรมัน ก่อตั้งปี 1871) อันกลายเป็นร่มใหญ่ของครูทุกแคว้นในจักรวรรดิเยอรมนี โดยมีสมาชิกหลักคือครูระดับประถม ในช่วงแรกสหภาพแรงงานยังไม่ได้รับอนุญาตให้ต่อรองสภาพการจ้างงาน เพราะติดที่ความเป็นข้ารัฐการ แต่ก็มีบทบาทวางระบบวิชาชีพและการศึกษาครู จนต้องหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ถึงจะได้สิทธิ์การรวมตัว แต่ยังไม่ได้สิทธิ์นัดหยุดงาน[227]

ในฟากครูมัธยมเริ่มต้นได้ช้ากว่า เริ่มต้นจากครูมัธยมที่สังกัดท้องถิ่นอย่าง สหภาพแรงงานแห่งครูสายวิชาการในเยอรมัน (Vereinsband akademisch gebildeter Lehrer Deutschlands ที่ก่อตั้งในปี 1903) ต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็น DPhV (Deutscher Philologenverband หรือสมาคมปรัชญาเยอรมัน) แม้จะมาทีหลังแต่ถือว่าทรงอิทธิพล เพราะครูมัธยมจำนวนมากเป็นสมาชิกพรรคอนุรักษนิยม ทั้งยังมีตำแหน่งทางการเมือง จึงส่งเสียงได้ดังกว่าสหภาพแรงงานอีกฟากหนึ่งไปโดยปริยาย แม้จะมีจำนวนที่น้อยกว่า อย่างไรก็ตามยุคนาซีครองเมือง (1933–1945) ทั้งสองสหภาพฯ ถูกยุบ[228]

หลังสงคราม ADLV ฟื้นตัวขึ้นมาภายใต้การยึดครองของอังกฤษในปี 1947 ในนาม ADLLV (Allgemeiner Deutscher Lehrer-und Lehrerinnenverband หรือสหภาพแรงงานสามัญเยอรมันแห่งครูชายและหญิง) ซึ่งเป็นครั้งแรกที่นับรวมผู้หญิงไปด้วย ต่อมาได้รวมกับ GEW (Gewerkschaft Erziehung und Wissenschaft หรือ สหภาพแรงงานแห่งการศึกษาและวิทยาศาสตร์) GEW ได้รวมเอาสมาชิกและผลประโยชน์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาอื่น ๆ ไปด้วย นั่นคือ อุดมศึกษาและระดับก่อนเข้าโรงเรียน ส่วน DPhV ของครูมัธยม ฟื้นตัวในปี 1947 เช่นกัน[229]

หลังสงครามยังมีการจัดตั้งสหภาพแรงงานขึ้นใหม่ที่เป็นร่มใหญ่คลุมแรงงานการศึกษา อย่าง DBB (Deutscher Beamtenbund หรือสมาคมข้ารัฐการเยอรมัน) และ DGB (Deutscher Gewerkschaftsbund หรือ สมาพันธ์สหภาพแรงงานเยอรมัน) ทั้งคู่มีเป้าหมายหลักที่จะดึงสมาชิกเข้าร่วมเหมือนกัน ๆ ก็คือ ครู สำหรับ DGB จะทำงานร่วมกับชนชั้นแรงงานที่เน้นไปทางสังคมนิยมประชาธิปไตย ขณะที่ DBB อยู่บนภาพตัวแทนของข้ารัฐการที่ขาดอำนาจต่อรองและไม่มีสิทธิ์นัดหยุดงาน และเป็นกลุ่มที่ไม่สบายใจกับ DGB ที่เป็นฝ่ายซ้าย จึงไม่แปลกที่ GEW จะเข้าร่วมกับ DBB[230]

เมื่อเทียบกับใน OECD แล้ว เงินเดือนครูเยอรมนีถือว่าสูงที่สุด ในปี 2011 ครูมัธยมปลายที่สอนมาแล้ว 15 ปี จะมีเงินเดือนสูงกว่าครูประถมถึง 20% สถิติในปี 2013 เงินเดือนระดับประถมอยู่ที่ 59,000 ดอลลาร์ต่อปี ในระดับมัธยมต้นอยู่ที่ 64,000 ดอลลาร์ และมัธยมปลายอยู่ที่ 70,000 ดอลลาร์ ขณะที่ค่าเฉลี่ย OECD อยู่ที่ 38,000, 40,000 และ 43,000 ดอลลาร์ ตามลำดับ ทั้งที่ค่าเฉลี่ย

227 Rita Nikoli, Kendra Briken and Dennis Niemann, "Teacher Unionism in Germany: Fragmented Competitiors", *Ibid*., p.116–117

228 Rita Nikoli, Kendra Briken and Dennis Niemann, *Ibid*., p.118

229 Rita Nikoli, Kendra Briken and Dennis Niemann, *Ibid*., p.118

230 Rita Nikoli, Kendra Briken and Dennis Niemann, *Ibid*., p.118–119

OECD ครูมัธยมปลายจะมากกว่าเพียง 9% และ 4% ที่มากกว่าครูมัธยมต้นเท่านั้น เงินเดือนเหล่านี้สะท้อนถึงชั่วโมงสอนด้วย แต่ในทางผกผัน นั่นคือ ครูประถมศึกษาใช้เวลา 804 ชั่วโมงต่อปี ครูระดับมัธยมต้นใช้เวลา 757 ชั่วโมง ครูมัธยมปลายอยู่ที่ 715 ชั่วโมงต่อปี[231]

ครูจะถูกจ้างโดยตรงจาก 16 Länder ตลาดแรงงานครูถือว่าได้ถูกแบ่งแยกและสามารถเรียกได้ว่าเป็นการจ้างงานแบบพหุนิยม (pluralist) แม้ครูส่วนใหญ่จะเป็นข้ารัฐการราว 75% (ข้อมูลปี 2013) มีความแตกต่างอย่างมากระหว่าง Länder ในด้านสัดส่วนครูที่เป็นข้ารัฐการ ความสำคัญของการจ้างงานที่หลากหลายสำหรับสหภาพแรงงานครูก็คือ ความสามารถที่จะปฏิบัติการต่อรองรวม (ซึ่งรวมถึงการสไตรก์) ที่ต่างกันระหว่าง Länder ที่บางแห่งมีได้ บางแห่งมีไม่ได้ ดังนั้นอิทธิพลของสหภาพแรงงานครูอย่างเป็นทางการจึงไม่ทั่วถึงกันในระดับประเทศ[232]

หลังจากการปฏิรูปของรัฐบาลกลางในปี 2006 และ 2009 มีการจัดวางเขตอำนาจศาลและการเมืองถูกจัดวางใหม่ใน Länder และรัฐบาลกลาง ข้ารัฐการจาก 16 Länder และรัฐบาลกลางเป็นอิสระภายใต้เงื่อนไขบริการสาธารณะซึ่งส่งผลต่อโครงสร้างการจ่ายเงินเดือนและอาชีพ ในครั้งนี้ การเจรจาต่อรองรวมจะอยู่ในระดับ Länder และสหภาพแรงงานครูจะถูกท้าทายด้วย 2 ระดับ ระดับแรก พวกเขาจำเป็นต้องจัดสรรทรัพยากรเพื่อจะต่อสู้ภายใต้ 17 เวทีการต่อรอง ระดับที่ 2 ความเข้มงวดต่อการขึ้นเงินเดือนกลายเป็นข้อถกเถียงใหม่ จะเห็นว่าการกระจายเช่นนี้ส่งผลต่อกระบวนการการต่อรองที่ทำให้ต้องใช้ค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมเพื่อสนับสนุนสมาชิก ยิ่งในกลุ่มข้ารัฐการ การเจรจาต่อรองรวมและการเจรจาในแต่ละวิชาชีพไม่อาจเกิดขึ้นได้[233]

ในทางคู่ขนานกัน ในฐานะผู้ว่าจ้าง รัฐบาลกลางได้เป็นตัดสินใจประเด็นระดับเงินเดือนและการควบคุมการทำงานของเหล่าข้ารัฐการทั้งหมด รวมไปถึงครูด้วย ในช่วงกระบวนการจัดทำกฎหมาย สหภาพมีสิทธิ์ที่จะรับฟังและปรึกษาหารือกับตัวแทนรัฐ แต่กระนั้นในระบบ German corporate system สหภาพเป็นตัวแทนในฐานะผู้ล็อบบี้ตัวแทนรัฐอย่างไม่เป็นทางการ ในระดับท้องถิ่นจะเจรจากับระดับ Länder[234]

คู่แข่งสองอุดมการณ์ GEW และ DPhV

GEW ได้ประสบความสำเร็จในการขยายกลุ่มไปสู่นักวิจัยและผู้สอนในมหาวิทยาลัย ครูเนอสเซอรี่ และครูจากโรงเรียนแบบผสมที่เกิดขึ้นในทศวรรษ 1960 ทำให้สามารถเพิ่มสมาชิกขึ้นอย่างมาก GEW กลายเป็นสหภาพแรงงานที่ครอบคลุมทุกด้านด้วยหลากหลายส่วน แต่ GEW ไม่ได้เป็นที่สนใจสำหรับครูมัธยมส่วนใหญ่ เนื่องจากแนวคิดสังคมนิยมประชาธิปไตยที่เน้นการจ่ายเงินครูอย่างเท่าเทียมและเรียกร้องสิทธิ์ในการนัดหยุดงานสำหรับครูข้ารัฐการ พวกเขายังตั้งคำถามกับจารีตและวัฒนธรรมของข้ารัฐการครูที่ได้รับอภิสิทธิ์ และการจ่ายเงินที่ต่างกัน รวมไปถึงการห้ามข้ารัฐการนัดหยุดงาน สำหรับ DBB และ DPhV แล้วนั่นหมายถึงการก้าวไปสู่การเมืองแบบฝ่ายซ้ายอันเป็นรอยแยกสำคัญระหว่างทั้งสอง[235]

การรวมประเทศเยอรมนีในปี 1990 ทำให้สมาชิกจากเยอรมนีตะวันออกเดิมได้เข้าร่วมกับ GEW สมาชิกใหม่นี้ยังมีกลุ่มที่ไม่ใช่ครูด้วย ทำให้สมาชิกเพิ่มขึ้นจาก 190,000 เป็น 360,000 คน GEW ได้ย้ายไปจัดตั้งสำนักงานใหญ่ในเขตเยอรมนีตะวันออก และทำงานร่วมกับตัวแทนคนสำคัญขององค์กรครูในฝั่งนั้นก่อนจะทำลายกำแพงเบอร์ลินในปี 1989 เสียอีก คู่ขนานกันไป DPhV ได้พยายามสร้างสมาคมระดับภูมิภาค Länder (มลรัฐ) แต่ก็ไม่สามารถเพิ่มสมาชิกได้มากเท่า เนื่องจาก

231 Rita Nikoli, Kendra Briken and Dennis Niemann, *Ibid*., p.126–127

232 Rita Nikoli, Kendra Briken and Dennis Niemann, *Ibid*., p.127

233 Rita Nikoli, Kendra Briken and Dennis Niemann, *Ibid*., p.127–128

234 Rita Nikoli, Kendra Briken and Dennis Niemann, *Ibid*., p.128

235 Rita Nikoli, Kendra Briken and Dennis Niemann, *Ibid*., p.119

GEW ดึงดูดมากกว่าตรงที่ไม่ได้เป็นองค์กรชนชั้นนำเท่า DPhv นอกจากนั้น GEW ยังเสนอการปฏิบัติการเจรจาต่อรองร่วม (collective action) กระทั่งการให้ความสำคัญกับสิทธิ์การนัดหยุดงาน[236]

การรวมเยอรมันนำไปสู่การแบ่งการจ้างงานครูใหม่ ครูจากฝั่งตะวันออกได้ถูกเปลี่ยนสถานภาพจากข้ารัฐการให้กลายเป็นพนักงานของรัฐที่กินเงินเดือนและไม่ได้มีสวัสดิการที่เท่าเทียมกับข้ารัฐการ ทำให้ในเยอรมนีมีทั้งครูที่เป็นข้ารัฐการและพนักงานของรัฐ ด้วยความที่ครูมัธยมฝั่งตะวันออกส่วนใหญ่ไม่ได้เป็นข้ารัฐการ พวกเขาจึงไปเป็นสมาชิกของ GEW มากกว่าเมื่อเทียบกับฝั่งตะวันตก ทุกวันนี้ GEW จึงเป็นสหภาพแรงงานการศึกษาที่ใหญ่ที่สุดในเยอรมัน มีจำนวน 170,000 คนเป็นครู ในปี 2012 จากจำนวนครูทั้งหมด 730,000 คน GEW มีสัดส่วนถึง 23% ของแรงงานครูทั้งประเทศ ส่วน DPhV มีสมาชิกเพียง 9 หมื่นคน ราว 12% DPhV เป็นตัวแทนของพันธมิตรของกระฎุมพีทางผลประโยชน์ด้านนโยบายการศึกษา ขณะที่ GEW ต้องเผชิญหน้ากับความยากลำบากต่อการขับเคลื่อนเพราะถูกขวางโดยเหล่าชนชั้นนำทางการศึกษา[237]

สมาชิกของ GEW ในปี 2014 มีเพียง 27% ที่เป็นข้ารัฐการถือว่าน้อย เมื่อเทียบกับ DPhV ที่สูงถึง 81% เป้าหมายสำคัญ GEW ก็คือการทำลายสถานภาพที่เป็นข้อเสียเปรียบเชิงโครงสร้าง ไม่เพียงแต่กับนักเรียนแต่รวมถึงเหล่าสมาชิกในประเด็นค่าจ้างและชั่วโมงการทำงาน GEW เสนอแคมเปญ “โรงเรียนสำหรับทุกคน” และต่อสู้เพื่อให้ระบบการศึกษาที่แยกออกเป็นแห่ง 3 แห่ง กลายมาเป็นระบบเดี่ยวเช่นเดียวกับประเทศอื่นที่เรียกว่าโรงเรียนแบบผสม ทั้งยังเสนอระบบการศึกษาสาธารณะมีความหลากหลายของโอกาสการเรียนรู้และโอกาสที่เท่าเทียมกันของนักเรียนทั้งหลาย เช่นเดียวกับการขยายการจ้างงานให้มากขึ้น GEW วิพากษ์ว่า การแบ่งแยกโรงเรียน และระบบ 3 ขาดังกล่าว ได้สร้างปัญหาความไม่เท่าเทียมกัน ซึ่งทางออกของพวกเขาคือ โรงเรียนแบบผสม นอกจากนั้น GEW ยังเรียกร้องให้ยุบโรงเรียนพิเศษ (ที่รับคนพิการ) เพื่อไม่เป็นการแบ่งแยกพวกเขาจากสังคมตามข้อตกลง UN ว่าด้วยสิทธิของผู้พิการ พวกเขายังเรียกร้องการฝึกหัดครูที่ได้มาตรฐานที่มาพร้อมกับเงินเดือนและสถานภาพที่เท่าเทียมกัน การเป็นข้ารัฐการหรือไม่ ไม่ใช่เรื่องใหญ่ของ GEW แต่สำหรับครูข้ารัฐการจะต้องได้รับสิทธิ์ในการนัดหยุดงานตามคำประกาศสิทธิมนุษยชนของยุโรป[238]

DPhV ในนามสมาชิกของ DBB เป็นผู้ได้รับอภิสิทธิ์ผ่านความเป็นข้ารัฐการอยู่แล้ว พวกเขาจึงต่อต้านการนัดหยุดงาน DPhV มีเป้าหมายที่จะรักษาผลประโยชน์ของสมาชิกของตน ครูระดับ Gymnasium ได้เข้าถึงงานและสภาพการจ้างที่มีอภิสิทธิ์เหนือเพื่อนร่วมงานในโรงเรียนประเภทอื่น แนวคิดเช่นนี้ทำให้ระบบโรงเรียนหลายชั้นธำรงอยู่ DLV ที่เป็นองค์กรร่ม และองค์กรครูอื่น ต่างสนับสนุนความต้องการนี้ DPhV ได้สร้างความชอบธรรมของการรักษาระบบโรงเรียนหลายชั้น ผ่านอุดมการณ์และทฤษฎีที่เชื่อว่าการศึกษาควรอยู่บนฐานความสามารถส่วนบุคคล บนแนวคิดเช่นนี้พวกเขาเชื่อว่าจะทำให้ผลลัพธ์ออกมาดีกว่า หากกลุ่มคนที่มีความสามารถใกล้เคียงกันได้เรียนไปด้วยกัน เมื่อเทียบกับการเรียนคละความสามารถกันไป ดังนั้นการต่อต้านโรงเรียนแบบผสมในทศวรรษ 1960 และ 1970 จึงเป็นเรื่องปกติ พวก DPhV ได้ต่อสู้เพื่อรักษาโรงเรียนประเภท Gymanasium ไว้ ส่วน GEW เรียกร้องในทางตรงกันข้ามให้รวมโรงเรียนระหว่างเด็กทั่วไปและเด็กพิการ แต่ในทศวรรษ 2000 DPhV ไม่ได้ต่อต้านความพยายามรวมโรงเรียนอีก ทั้งยังพร้อมที่จะยอมรับโมเดลการรวมสายอาชีวะเข้าด้วยกันอย่าง Hauptschule และ Realschule แต่การเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ เป็นเพียงเรื่องเล็กน้อย ตราบเท่าที่ Gymnasium ของพวกเขาไม่ได้รับผลกระทบให้ถูกรวมโรงเรียน ผลประโยชน์ของสมาชิกพวกเขายังไม่ได้อยู่ในความเสี่ยง[239]

236 Rita Nikoli, Kendra Briken and Dennis Niemann, *Ibid*., p.119–120

237 Rita Nikoli, Kendra Briken and Dennis Niemann, *Ibid*., p.120

238 Rita Nikoli, Kendra Briken and Dennis Niemann, *Ibid*., p.121

239 Rita Nikoli, Kendra Briken and Dennis Niemann, *Ibid*., p.122

แม้จะมีสมาชิกที่น้อยกว่า แต่ DPhV ในนามของสมาคมทางวิชาชีพถือว่ามีอิทธิพลมากกว่า GEW ฝั่งตรงข้าม เนื่องจากพวกเขาเน้นการล็อบบี้กับผู้มีอำนาจ มากกว่าการประท้วงบนถนน ดังนั้น DPhV จึงประสบความสำเร็จในการปกป้องผลประโยชน์ให้กับสมาชิก และ Gymnasium ก็ยังเป็นเป็นโรงเรียนที่ทรงเกียรติที่สุดในหมู่โรงเรียนทั้งหลาย นักเรียนที่เข้าเรียนสายนี้ก็มากขึ้น ดังพบว่าในปี 2013 จำนวน 36% ของนักเรียนเกรด 8 ต่างเข้าเรียนที่นี่ ผู้ปกครองเยอรมันชนชั้นกลางและชนชั้นบนมักเลือกที่จะส่งโรงเรียนเช่นนี้ และเป็นฝั่งที่ต่อต้านการทำลายระบบโรงเรียน 3 สาขา เพื่อคงสถานภาพที่เหนือกว่าของพวกเขาให้ดำรงอยู่ แม้แต่พรรค SPD (Sozialdemokratische Partei Deutschlands หรือ พรรคสังคมนิยมประชาธิปไตยแห่งเยอรมนี) จะไม่ใช่พันธมิตรกับพวกเขา ก็ยังทำหน้าที่เป็นตัวแทนของผู้เรียนที่ประกาศว่าจะสนับสนุน Gymnasium ดังนั้น พวก DPhV จึงประสบความสำเร็จในการระดมความสนับสนุนการแบ่งชั้นของโรงเรียนระหว่างการเลือกตั้งและการลงประชามติ ขณะที่ GEW ไม่สามารถระดมการสนับสนุนต่อสู้เพื่อทำลายระบบที่แบ่งแยกโรงเรียนได้ เมื่อเทียบกันแล้ว GEW ประกอบด้วยกลุ่มย่อยจำนวนมาก นอกจากนั้นความเห็นทั่วไปเกี่ยวกับครูกลายเป็นอุปสรรคในการสร้างพันธมิตรในวงกว้าง เนื่องจากในบริบทของเยอรมนี ภาพลักษณ์ของครูที่ไม่ได้อยู่ใน Gymnasium มีภาพลักษณ์ที่แย่กว่า นั่นคือ ขี้เกียจ (เนื่องจากมีเวลาพักมาก) และไม่มีประวัติการทำงานที่ท้าทาย ทำให้การสนับสนุนทางการเมืองและสาธารณะจึงอ่อนแอ แม้ SPD ก็ยังเป็นพันธมิตรที่เชื่อถือไม่ได้ที่จะช่วยต่อสู้ผลักดันในเรื่องนี้[240]

แม้จะมีแนวร่วมทางอุดมการณ์ที่สอดคล้องกับพรรคการเมืองคนละขั้ว แต่ทั้งคู่ก็พยายามรักษาเป็นความอิสระจากพรรคการเมืองเท่าที่จะทำได้ อย่างไรก็ตาม GEW มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพรรคซ้ายกลางอย่าง SPD และสมาชิกส่วนใหญ่ก็เป็นสมาชิกพรรค SPD ด้วย ในทางตรงกันข้าม DPhV นั้นใกล้ชิดกับพรรคอนุรักษนิยมอย่าง CDU (Christlich Demokratische Union Deutschlands หรือ พรรคสหภาพคริสเตียนประชาธิปไตยแห่งเยอรมนี) ซึ่งอาจจะดูขัดกับประเทศอื่นที่สหภาพแรงงานครูมักจะสัมพันธ์กับพรรคฝ่ายซ้าย ที่เยอรมนีมีการแบ่งกันอย่างชัดเจนและมีสหภาพแรงงานทั้งสองฟากฝั่ง โดยสรุปพรรค SPD ได้โหวตให้กับ “ความเท่าเทียมของเงื่อนไข” (equality of condition) ขณะที่ CDU เน้นไปที่ “ความเท่าเทียมแห่งโอกาส” (equality of opportunity)[241]

DPhV สามารถปรับปรุงเงินเดือนสำหรับครู Gymnasium ผ่านการลงรายชื่อเรียกร้อง และการต่อรองกับรัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการ ขณะที่ระบบเงินเดือนเพื่อครูทั้งหมดของ GEW ไม่ประสบความสำเร็จ ในปี 2013 GEW ได้นัดหยุดงานเพื่อสู้กับความแตกต่างของรายได้ของครูอัตราจ้างและครูข้ารัฐการ แต่กลายเป็นว่าได้ทำให้เกิดความไม่พอใจของสมาคมผู้ปกครอง เนื่องจากทำให้คาบสอนลดลงและกังวลว่าเด็กจะกลายเป็นเครื่องมือในการต่อรอง ขณะที่ GEW ไม่สามารถชี้ให้เห็นว่าผลประโยชน์ของตนนั้นจะนำมาซึ่งการศึกษาที่ดี (หรือการศึกษาที่เท่าเทียม) ได้อย่างไร[242]

สภาพนักงาน กลไกและอำนาจต่อรองของสหภาพแรงงานการศึกษา

สหภาพแรงงานการศึกษามีอิทธิพลต่อระบบรัฐการระดับกระทรวงในกระบวนการตัดสินใจ เช่น ระหว่างการเตรียมกฎหมายโรงเรียน และการขอความเห็นจากความเชี่ยวชาญอย่างเป็นลายลักษณ์อักษร ตัวอย่างเช่น CSU (Christlich-Soziale Union in Bayern หรือ สหภาพสังคมคริสเตียนในบาวาเรีย) ซึ่งเป็นพรรคน้องสาวของ CDU ซึ่งรับแนวทางการให้เหตุผลมาจาก DPhV ได้รับความสำคัญอย่างมากในสภาระดับ Länder สหภาพแรงงานการศึกษามีอิทธิพลผ่านข้อเสนอของพวกเขาและการให้คำปรึกษาเป็นเรื่องเป็นไปได้ เช่น การฟังเสียงจากสภาผ่านกรรมการโรงเรียนและคณะกรรมการ

240 Rita Nikoli, Kendra Briken and Dennis Niemann, *Ibid.*, p.125–126

241 Rita Nikoli, Kendra Briken and Dennis Niemann, *Ibid.*, p.123

242 Rita Nikoli, Kendra Briken and Dennis Niemann, *Ibid.*, p.128

ที่ปรึกษา ในนามสภาในระดับโรงเรียน, ภูมิภาค และ Länder ที่มีสหภาพแรงงานครูเป็นตัวแทนอยู่ แม้จะไม่มีอำนาจวีโต้อยู่ในมือ แต่ประเพณีองค์กรที่เข้มแข็งของสหภาพฯ ในกระบวนการตัดสินใจในเยอรมนียังทรงพลังในภาคสาธารณะ[243]

สหภาพแรงงานครู ถือครองศักยภาพที่จะส่งผลการเลือกตั้งและการลงประชามติด้วยฐานสมาชิกของพวกเขา พวกเขาจึงมีอำนาจต่อนักการเมืองสังกัดกระทรวงเป็นอย่างมาก อำนาจเช่นนี้จึงได้มีส่วนในกระบวนการตัดสินใจด้านการศึกษา สหภาพแรงงานยังมีส่วนขับเคลื่อนครูและผู้ปกครองในการรณรงค์การเลือกตั้ง กรณี DPhV ถือว่า มีบทบาทอย่างมากในการสนับสนุนชนชั้นนำที่มีการศึกษาและกดดันยังรัฐบาลระดับ Länder กว่าครึ่งศตวรรษ การศึกษาระดับ Gymnasium และ Realschule เพิ่มขึ้นอย่างก้าวกระโดด นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงอย่างจริงจังในการกระจายนักเรียนในระบบมัธยมศึกษาของเยอรมนี ทำให้ Gymnasium เปิดรับคนที่มีพื้นเพที่หลากหลายทางสังคมและเศรษฐกิจมากขึ้น และยังทำให้ช่วงชั้นทางการศึกษาของสังคมเพิ่มขึ้นด้วย จากปี 1970 ถึง 2009 สัดส่วนพ่อแม่ที่จบ Hauptschule ลดลงจาก 83% เหลือ 26% สัดส่วนของพ่อแม่ที่มีคุณสมบัติสอบเข้าระดับปริญญาตรีเพิ่มขึ้นจาก 9% เป็น 38% สัดส่วนผู้จบการศึกษาปริญญาตรีเพิ่มขึ้นจาก 7% เป็น 24% ลักษณะเช่นนี้ทำให้ผู้ปกครองสนับสนุนระบบโครงโรงเรียนแบบสามขาอย่างกว้างขวาง มากกว่าโรงเรียนแบบผสม[244]

ในระดับโรงเรียน จะมีกลไกที่เรียกว่า “สภาพนักงาน” (มีตัวแทนที่รับการเลือกตั้งจากผู้รับจ้างทั้งหมด) สภาพนักงานมีบทบาทในสิทธิการตัดสินใจร่วม 3 ส่วน ได้แก่ การรับสมัครงาน การเปลี่ยนเวลาทำงานและตาราง รวมไปถึงการสมัครงานแบบพาร์ทไทม์ ในนี้สหภาพแรงงานครูก็มีบทบาทเช่นกัน สภาพนักงานยังมีอำนาจวีโต้เหนือองค์กรในชีวิตประจำวันการทำงาน และมิติทางสังคมที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะการเพิ่มตัวชี้วัดเพื่อเพิ่มผลลัพธ์การปฏิบัติงานโดยผู้บริหารโรงเรียน และการเปลี่ยนแปลงในการจัดการการสอน (เช่น การเปลี่ยนแปลง job description) ประกันสุขภาพเชิงรุก เช่นเดียวกับแนะนำรูปแบบการควบคุมใหม่ๆ เช่น การเยี่ยมการสอน การทดสอบ ล้วนเป็นประเด็นที่จะต้องมีการตัดสินใจร่วมทั้งสิ้น

การตัดสินใจร่วมหมายถึงการที่จะได้รับการรับรองจากสภาพนักงาน หากสภาฯ ไม่ยินยอมก็จะถูกส่งเรื่องไปยังคณะกรรมการโรงเรียนให้พิจารณา หากคณะกรรมการปัดตกไป ข้อพิพาทก็จะถูกชี้แจงไปยังกระทรวงศึกษาธิการ โดยอ้างถึงมติของสภาพนักงานอีกที นอกจากนั้นการบริหารจัดการโรงเรียนจะต้องให้ข้อมูลสภาพนักงานในทุกโครงการ เช่น การประเมินนักเรียน สภาพนักงานยังมีสิทธิ์ที่จะเรียกร้องข้อมูลข่าวสาร จะเห็นว่าสภาพนักงานมีบทบาทในทุกการตัดสินใจในระดับโรงเรียน สำหรับสหภาพแรงงานครู พวกเขาจะมีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนผลประโยชน์ของสมาชิก สหภาพแรงงานใช้โครงสร้างคู่กันนี้ขับเคลื่อนผู้ปกครองและครู และได้เสนอโอกาสการฝึกพวกเขาให้เป็นตัวแทนในระดับโรงเรียน[245]

สรุปแล้ว สหภาพแรงงานการศึกษาเยอรมันสามารถใช้การวีโต้ในทั้งระดับสภา Länder และระดับรัฐการกระทรวง รวมไปถึงระดับโรงเรียนเพื่อจะคุ้มครองและสนับสนุนผลประโยชน์ของสมาชิก ในสนามต่อรองแห่งเงื่อนไขการจ้างงานและการต่อรองร่วม การปฏิรูปฐานเงินเดือนหรือกฎหมายข้ารัฐการจะถูกถกเถียงกันในสหภาพแรงงานการศึกษาเสียก่อน พวกเขายังมีอิทธิพลต่อการต่อต้านการปฏิรูปการจ้างงาน โครงสร้างโรงเรียน และ PISA โดยการถอนการสนับสนุนทางสาธารณะและการโหวตช่วงเลือกตั้งและการลงประชามติ แม้ในเชิงสถาบันแล้วพวกเขาอ่อนแอมาก เมื่อเทียบกับจารีตของสหภาพแรงงานทั่วไป เพราะไม่อาจสไตรก์ได้ แต่ก็ถือว่ามีบทบาทที่เข้มแข็งในการกำหนดนโยบายทางการศึกษา[246]

243 Rita Nikoli, Kendra Briken and Dennis Niemann, *Ibid*., p.123–124

244 Rita Nikoli, Kendra Briken and Dennis Niemann, *Ibid*., p.124

245 Rita Nikoli, Kendra Briken and Dennis Niemann, *Ibid*., p.124–125

246 Rita Nikoli, Kendra Briken and Dennis Niemann, *Ibid*., p.125

ภาพที่ 2.11 แผนที่แสดงมลรัฐ (Länder)
และเมืองต่าง ๆ ในเยอรมนี

PISA ช็อก เมื่อการศึกษาเยอรมนีถูกทำให้ขายหน้า และการปฏิรูปกับท่าทีของสหภาพแรงงาน

ระหว่างกลางทศวรรษ 1970–ต้นทศวรรษ 2000 คนในระบบการศึกษาเยอรมนียังสามารถต่อต้านการปฏิรูปได้ และยังไม่มีการเปลี่ยนแปลงในเชิงสาระ แต่สถานการณ์เปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันหลังจากการสอบ PISA ในปี 2001 ที่ผลคะแนนออกมาได้ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของ OECD ซึ่งถือว่าได้เน้นความอ่อนแอของระบบการศึกษาเยอรมนีจากมุมมองเชิงเปรียบระหว่างประเทศ กรณีนี้เรียกกันว่า “PISA shock”

ทำให้พื้นที่ส่วนใหญ่ของการศึกษาระดับมัธยมถูกปฏิรูป ผ่านการการปรับปรุงผลการเรียนของเหล่านักเรียนในเยอรมนี, การปรับปรุงการประกันคุณภาพ การขยายการให้บริการไปทั้งวัน และการปรับปรุงทักษะวิธีการสอนและการวินิจฉัยทักษะของครู ไม่เพียงเท่านั้นยังเน้นไปที่การเฝ้าสังเกตมาตรฐานการศึกษาและนิยมทักษะของนักเรียนในเชิงวิชาการ สิ่งเหล่านี้ได้สะท้อนให้เป็นการปรับกระบวนทัศน์ไปสู่การบริหารการศึกษาที่ยึดเอาผลลัพธ์เป็นหลัก ที่ผ่านมาการบริหารการศึกษายึดเอาหลักการกระจายงบประมาณและแผนโครงสร้างทางการศึกษาที่ถูกจัดสรรจากส่วนกลาง การเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ถูกขับดันด้วยที่ปรึกษาผ่านปฏิบัติการการวัดและประเมินผล[247]

การปฏิรูปยุคหลัง PISA ส่งผลต่อการทำงานของครูทั้งหลาย และได้เปลี่ยนผลประโยชน์ของสหภาพแรงงานครู เห็นได้จากการที่สหภาพแรงงาน ถูกเตือนว่าจะต้องปกป้องลูกค้าของพวกเขาจากความเปลี่ยนแปลงที่ไม่น่ายินดีต้อนรับเหล่านี้ ในเวลาเดียวกันสหภาพแรงงานทั้ง GEW และ DPhV ได้แสดงให้เห็นว่า การปฏิรูปการศึกษานั้นเกินขอบเขตและเป็นการพยายามที่จะฉวยโอกาสโดยเหล่านักปฏิรูป แต่ก็มีบางสิ่งที่ต่างกันไป นั่นคือ GEW เริ่มใช้ข้ออ้างคะแนน PISA เรียกร้องการจัดตั้งโรงเรียนแบบผสมเพื่อปรับปรุงผลการเรียนสำหรับนักเรียนที่แตกต่างกัน ขณะที่ DPhV ที่พยายามปกป้องระบบ 3 ขา ก็อ้างคะแนน PISA เช่นกัน แต่ถกเถียงว่า โรงเรียนในมลรัฐที่มีโครงสร้าง 3 ขาที่เข้มงวด สามารถทำคะแนน PISA ได้ดีที่สุด ขณะที่ข้ออ้างของ GEW นั้นเทียบระบบโรงเรียนผสมจากฟินแลนด์ที่ได้คะแนน PISA โดดเด่น[248]

แต่โดยทั่วไปแล้ว สหภาพแรงงาน ไม่ได้ประเมินว่าการปฏิรูปจะเป็นโอกาสที่ดีต่อผลประโยชน์ของพวกเขาหรือการปรับปรุงสภาพการทำงาน เนื่องจาก ประการแรก พวกเขารู้ดีว่านั่นคือ ภัยคุกคามต่อผลประโยชน์ของพวกเขา ในทางตรงข้ามกับการปฏิรูปแบบเสรีนิยมใหม่ สหภาพแรงงานครูเยอรมนีสามารถที่จะปิดกั้นการปฏิรูปอย่างการนำเข้าการบริหารจัดการที่ยึดเอาผลลัพธ์เป็นหลัก ระบบการตรวจสอบได้ หรือการแปรรูปเป็นเอกชน[249]

สหภาพแรงงานครูโฟกัสอยู่บนการวิพากษ์ว่าการปฏิรูปนั้นล้ำเส้นและส่งผลเสียต่อการปรับปรุงผลการเรียนของนักเรียนมากกว่า ความขัดแย้งถูกยกระดับจากที่สหภาพแรงงาน ตระหนักถึงการพยายามสร้างการตรวจวัดผ่านการสอบวัดผลเชิงประจักษ์ การเน้นผลสอบเป็นหลักนำไปสู่ผลกระทบ 2 ประการ ประการแรกคือ การนิยามเป้าหมายที่จะบรรลุที่ไม่ได้ควบคุมรายละเอียด ทำให้ครูมีอิสระที่จะประยุกต์กลยุทธ์ที่จะเข้าถึงเป้าหมาย ประการที่ 2 ครูเผชิญหน้ากับการประเมินและการสอบที่คล้ายกับ PISA โรงเรียนและเขตโรงเรียนถูกสังเกตผ่านการประเมินระดับชาติและระดับนานาชาติ ขณะที่การประเมินภายในก็ถูกสร้างมาตรฐานขึ้นมาใหม่[250]

GEW อ้างว่าการสานต่อการปฏิรูปเกิดขึ้นอย่างเลวร้าย เนื่องจากขาดทรัพยากรมนุษย์และทุนที่จะสร้างประสิทธิภาพในระดับโรงเรียน GEW ถกเถียงถึงการวัดผลที่ให้ความสำคัญมากเกินไป การประเมินอยู่ตลอดเวลานำไปสู่วิธีคิดแบบสอนเพื่อสอบ ทำให้ครูมุ่งมั่นแต่ที่จะพัฒนาคะแนนสอบมากกว่าการให้การศึกษาที่ดี

247 Rita Nikoli, Kendra Briken and Dennis Niemann, *Ibid*., p.131–132

248 Rita Nikoli, Kendra Briken and Dennis Niemann, *Ibid*., p.132–133

249 Rita Nikoli, Kendra Briken and Dennis Niemann, *Ibid*., p.133

250 Rita Nikoli, Kendra Briken and Dennis Niemann, *Ibid*., p.133

แทนที่จะเน้นการสอบ ครูและโรงเรียนต้องการความช่วยเหลือเพื่อพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อสร้างผลลัพธ์ที่ดีต่างหาก มากกว่านั้น GEW ยังสนับสนุนการประท้วงในปี 2009 ที่นักเรียน ผู้ปกครอง พนักงานมหาวิทยาลัย และครูได้เรียกร้องให้ลดการปฏิรูปการศึกษาที่ส่งผลต่อความขัดแย้ง แต่การประท้วงก็ไม่ได้เป็นการเน้นเฉพาะผลประโยชน์ของครู แต่เป็นการสร้างพันธมิตรอย่างกว้างขวางภายใต้เวลาอันสั้น มากกว่านั้น GEW ยังปฏิเสธความพยายามในอนาคตที่จะทำการศึกษาให้อยู่ในระบบตลาด ส่วนนี้เองทำให้จุดยืนของ GEW ได้อยู่ในจุดเดียวกับ DPhV ผู้เห็นว่าสถานภาพความเป็นข้ารัฐการได้ถูกคุกคามโดยการเพิ่มขึ้นของโรงเรียนที่ถูกแปรรูปให้เป็นเอกชน ในเยอรมนีต่างไปจากที่อื่นตรงที่การปฏิรูปบนฐานระบบตลาดไม่ใช่นโยบายกระแสหลัก แม้สัดส่วนของโรงเรียนเอกชนจะเพิ่มสูงขึ้นในหลายปีหลัง กระนั้นสัดส่วนของโรงเรียนเอกชนในเยอรมนีก็น้อยกว่าโรงเรียนอื่นในกลุ่มประเทศ OECD[251]

แต่สำหรับ DPhV ไม่ได้ตั้งคำถามต่อการสอบและการวัดและประเมินผล พวกเขากลับใช้มันให้เป็นประโยชน์ และเน้นว่าการสานต่อการปฏิรูปนั้นอยู่ที่การสนับสนุนการฝึกอบรมครูให้มากขึ้น สิ่งที่ DPhV ใส่ใจมากที่สุดคือการถกเถียงว่าโครงสร้างโรงเรียนจะถูกเปลี่ยนแปลงภายใต้การปฏิรูปของการสอบ PISA หรือไม่ โดยเฉพาะข้อเสนอในการปรับให้เป็นระบบโรงเรียนผสมที่พวกเขารังเกียจนักหนา หลังจากคะแนน PISA ตกต่ำที่ผ่านมา สหภาพแรงงาน โดยเฉพาะ DPhV สามารถสร้างพันธมิตรร่วมกับเหล่าผู้ปกครองใน Gymnasium ได้ แต่ในกรณีของ PISA ทำให้พวกเขาต้องแยกทางกัน เนื่องจากผู้ปกครองสนใจที่จะพัฒนาระบบการศึกษามากกว่า แต่ DPhV ก็ยังประสบความสำเร็จในการปกป้องโครงสร้างโรงเรียนโดยใช้ผลการเรียนที่ดีของนักเรียนของพวกเขาได้อยู่[252]

ภาพที่ 2.12 แสดงแผนผังความสัมพันธ์ของสหภาพแรงงานการศึกษาใหญ่ ๆ ในเยอรมนี[253]

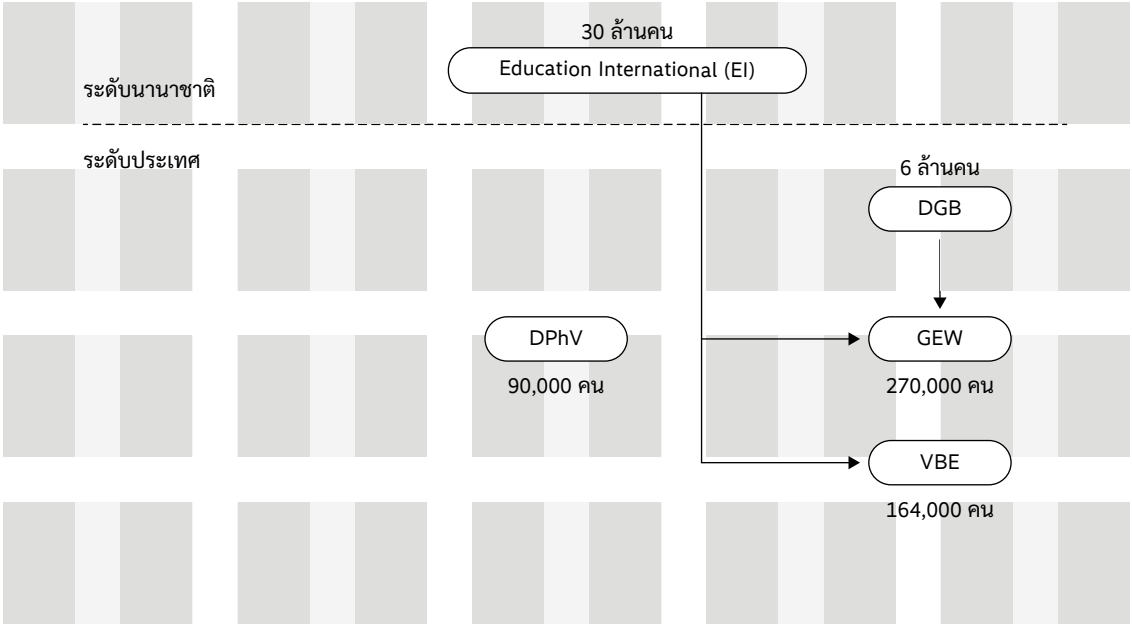

251 Rita Nikoli, Kendra Briken and Dennis Niemann, *Ibid*., pp.133–134

252 Rita Nikoli, Kendra Briken and Dennis Niemann, *Ibid*., p.134

253 Education International. "Who we are". Retrieved on 24 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/about/who-we-are, Education International. "Germany". Retrieved on 30 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/affiliates?filter%5Bcountry%5D=germany&filter%5Baffiliate%5D=, Heiner Dribbusch and Peter Birke, *Trade Unions In Germany: Challenges in a Time of Transition* (Berlin: Friedrich-Ebert-Stiftung, 2019), p.8

จะเห็นว่าทวิลักษณ์ของสหภาพแรงงานการศึกษาในเยอรมนี นำไปสู่การปกป้องผลประโยชน์ของกลุ่มแรงงานที่แตกต่างกันไป กระนั้นความเข้มแข็งของสหภาพฯ ก็มีบทบาทในการกำหนดนโยบายทางการศึกษาได้อย่างน่าสนใจ และสร้างสนามกลางของการต่อรองทั้งในฐานะวิชาชีพ วิชาการและแรงงานประเภทหนึ่งในปริมณฑลแห่งอำนาจเช่นนี้

ใต้ร่มเงาความร่วมมือของเครือข่ายต่าง ๆ

ภายใต้องค์กรแรงงานตามแผนผังจะเห็นว่า GEW อยู่ภายใต้สหภาพแรงงานทั่วไปอย่าง DGB และยังเชื่อมโยงกับ EI ขณะที่ DPhV นั้นลอยอยู่ไม่สัมพันธ์กับองค์กรแรงงานใดเลย

2.2.5 ฟินแลนด์ แดนอุดมคติของการศึกษาและสหภาพแรงงานการศึกษาทุกระดับชั้น

สหภาพแรงงานครูในประเทศสแกนดิเนเวีย (หรือประเทศนอร์ดิก) เป็นเคสข้อยกเว้นอันแสนจะทรงพลังที่อยู่ภายใต้บทบาทของระบบการเมืองและพรรคด้านสังคมนิยมประชาธิปไตยที่ใหญ่ที่สุด กระนั้นระบบดังกล่าวได้อ่อนตัวลงอย่างมากใน 3–4 ทศวรรษหลัง อันส่งผลต่ออำนาจต่อรองของพวกเขาเอง แต่พวกเขาก็สามารถฟื้นตัวได้เมื่อพบกับพันธมิตรและเส้นทางใหม่ ๆ โดยเฉพาะในระดับท้องถิ่น อำนาจของสหภาพแรงงานครูแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ ของสวีเดนมีประสบการณ์ถูกลดทอนอำนาจมากว่าที่อื่น ขณะที่ฟินแลนด์สหภาพแรงงานครูเดี่ยว ๆ ยังคงทรงพลัง[254]

ฟินแลนด์ก็เป็นรัฐเดี่ยวเช่นกัน ปัจจุบันมีจำนวนประชากรอยู่ที่ 5,614,571 คน[255] และ GDP อยู่ที่ 281.047 พันล้านดอลลาร์[256] GDP ต่อหัวที่ 59,026.7 ดอลลาร์[257] หากพิจารณาจากภาพที่ 2.11 ผู้คนที่หนาแน่นพิเศษจะอยู่แถบตอนใต้อันเป็นที่ตั้งของเมืองหลวงและเมืองท่า

ต้องเข้าใจเสียก่อนว่า ฟินแลนด์เป็นประเทศขนาดเล็กที่เคยอยู่ใต้การปกครองของสวีเดน และอยู่ใต้อิทธิพลทางการเมืองของยักษ์ใหญ่แห่งยุโรปอย่างสหภาพโซเวียตในช่วงสงครามเย็นจึงทำให้พัฒนาการทางการเมืองมีลักษณะที่แตกต่างจากประเทศเพื่อนบ้านในแถบนอร์ดิกทั้งหลาย และที่น่าตื่นตาตื่นใจก็คือ คะแนน PISA ของฟินแลนด์ที่อยู่หัวตารางในทศวรรษ 2000 ทำให้คนหันมาเหลียวมองระบบการศึกษาฟินแลนด์ ภายใต้ความเข้มแข็งดังกล่าว สหภาพแรงงานการศึกษาของฟินแลนด์มีบทบาทไม่น้อย

กำเนิดการศึกษาสมัยใหม่ในฟินแลนด์[258]

ฟินแลนด์นับเป็นประเทศท้าย ๆ ในยุโรปที่จัดให้มีการศึกษาภาคบังคับ ซึ่งเกิดขึ้นในปี 1921 แต่การเรียนการสอนในโรงเรียนนั้นมีมาก่อนหน้านั้นแล้วในเขตเมือง สัมพันธ์กับข้อมูลที่ว่า ประชากรฟินแลนด์ได้รับการสนับสนุนจากเหล่านักบวช จึงให้ความสำคัญกับการศึกษาระดับมัธยมเพื่อต่อสู้ผ่านอำนาจทางภาษา วัฒนธรรม และการเมืองซึ่งมีคู่ต่อสู้สำคัญคือ สวีเดนผู้ที่เคยปกครองฟินแลนด์มาก่อน ฟินแลนด์ต่างไปจากประเทศสแกนดิเนเวียทั้งหลายที่ชาวนาผู้ถือครองที่ดิน (ซึ่งมักจะมีอาชีพเป็นครูไปด้วย) มีทัศนคติเชิงลบต่อโรงเรียนระดับมัธยม และสนับสนุนให้มีการปฏิรูปโรงเรียนประถม ในมิตินี้ทำให้การศึกษาระดับประถมศึกษาของฟินแลนด์พัฒนาอย่างเชื่องช้าและเพิ่งกลายเป็นการศึกษาภาคบังคับในปี

254 Susanne Wiborg, “Teachers Unions in the Nordic Countries: Solidarity and the Politics of Self- Interest”, *Ibid*., p.144

255 CIA. “ Finland “. Retrived on 15 August 2023 from https://www.cia.gov/the-world-factbook/countries/finland/

256 IMF. “World Economic Outlook Database “. Retrived on 13 August 2023 from https://rb.gy/3i2ge

257 World Bank. “GDP per capita, PPP (current international $)”. Retrived on 13 August 2023 from https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD

258 สรุปมาจาก European Commision” “Finland, Education”. Retrieved on 28 February 2024 from https://eurydice.eacea.ec.europa.eu/national-education-systems/finland/historical-development

ภาพที่ 2.13 แผนที่ความหนาแน่นของ
ประชากรในฟินแลนด์ ปี 2010

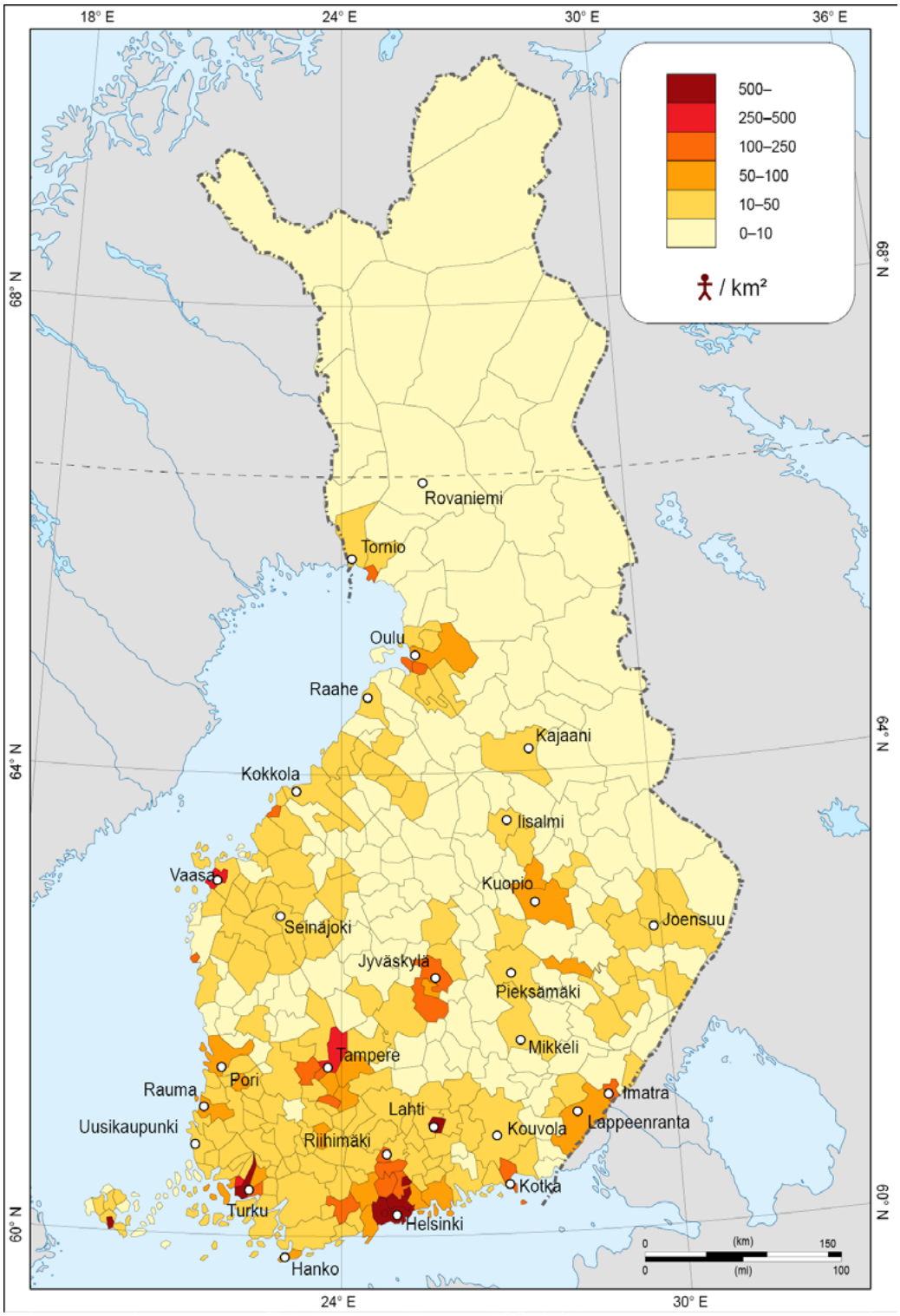

1921 จึงไม่แปลกที่ครูโรงเรียนมัธยมจะมีอิทธิพลผ่านสหภาพแรงงาน ระหว่างปี 1880–1910 จำนวนนักเรียนมัธยมที่พูดฟินนิชเติบโตอย่างรวดเร็ว สัดส่วนเด็กในโรงเรียนมัธยมถือว่าสูงเป็นสองเท่าเมื่อเทียบกับสวีเดน แนวโน้มเช่นนี้เป็นมาจนถึงทศวรรษ 1960 ดังที่เห็นได้จาก 24% ของเด็ก 10–19 ปีในฟินแลนด์ ได้เข้าเรียนระดับมัธยมศึกษา เทียบกับสวีเดนแล้วมีเพียง 15% ขณะที่นอร์เวย์มีเพียง 12%[259]

การแยกฟินแลนด์ออกจากสวีเดนเป็นกระบวนการที่ยาวนานและซับซ้อน จุดยืนทางชาตินิยมของครูกลายเป็นป้อมปราการสำคัญช่วงสงครามกลางเมืองฟินแลนด์ในปี 1918 ในช่วงเปลี่ยนผ่านจากการอยู่ใต้อำนาจ Grand Duchy of the Russian Empire มาสู่รัฐอิสระ ครูที่อยู่ในชนบทเลือกข้างกลุ่มอนุรักษนิยมที่เรียกว่า “พวกขาว” อันประกอบด้วยชาวนา ชนชั้นกลางและชนชั้นสูง พวกเขาสู้กับ “พวกแดง” และขบวนการแรงงานที่นำโดยแนวคิดสังคมนิยมประชาธิปไตยที่ได้รับการสนับสนุนจากสาธารณรัฐโซเวียต รัสเซีย (ขณะนั้นยังไม่เป็นสหภาพโซเวียต) เหตุการณ์นี้นำไปสู่ความเป็นชาตินิยมและจุดยืนแบบฝ่ายขวาท่ามกลางเหล่าครู และจะส่งผลต่อการเคลื่อนไหวทางการเมืองต่อมา[260]

นโยบายการศึกษาภาคบังคับเกิดขึ้นก็เพื่อลดความเหลื่อมล้ำระหว่างเด็กในเมืองและในเขตชนบท ดังนั้นกฎหมายจึงกำหนดให้เด็กอายุ 7–13 เรียนในหลักสูตร 6 ปี หลังจากจบระดับ 4 ในโรงเรียนท้องถิ่น (kansaoulu) แล้ว ผู้ที่มีความสามารถทางวิชาการจะสามารถสมัครแกรมมาร์สคูล (oppikoulu) ซึ่งจะสอนระดับมัธยมต้นเป็นเวลา 5–6 ปี และระดับมัธยมปลายอีก 3 ปี ซึ่งมีความเป็นทฤษฎีและวิชาการมากกว่าเดิมเพื่อเตรียมให้พวกเขาเข้าสู่ระดับอุดมศึกษา อย่างไรก็ตามค่าเล่าเรียนในโรงเรียนแกรมมาร์สคูลนั้นแพงเกินไปสำหรับครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี ในเวลาต่อมาได้เปลี่ยนเป็นระบบเรียนฟรี 9 ปีในระบบมัธยมแบบผสม ที่ถูกนำมาใช้ตั้งแต่ปี 1972–1977 กับเด็กอายุ 7–15 ปี จนกระทั่งปี 2021 การศึกษาภาคบังคับขยายไปถึงอายุ 18 ปี ที่เรียนจนจบชั้นมัธยมปลาย หรือจบระดับอาชีวศึกษา

การต่อสู้ของชาตินิยมฟินแลนด์ต่อการครอบงำของสวีเดน ผ่านระบบการศึกษา

เมื่อเทียบกับประเทศสแกนดิเนเวียแล้ว ฟินแลนด์จะก่อตั้งสหภาพแรงงานด้านการศึกษาช้ากว่าเพื่อน โดยมีเป้าหมายที่จะสร้างความก้าวหน้าในตำแหน่งหน้าที่การงานผ่านเงินเดือนที่สูงและการปรับปรุงสภาพการทำงาน และหาทางที่มีบทบาทในการกำหนดนโยบายโรงเรียน สหภาพแรงงานครูเป็นตัวแทนของครูในโรงเรียนหลากประเภท เช่น ครูในระบบก่อนโรงเรียน, ครูผู้หญิง, ครูประถมศึกษา ครูประจำรายวิชา ครูในโรงเรียนเอกชน, ครูโรงเรียนศาสนา ครูผู้จบการศึกษาจากระดับมหาวิทยาลัย ฯลฯ[261]

สหภาพแรงงานครูมัธยมที่ฟินแลนด์ก่อตั้งในปี 1917 มีบทบาทสูงกว่าครูประถมที่ก่อตั้งมาตั้งแต่ปี 1893 และที่สำคัญทั้งคู่มิได้คบหาสมาคมกับขบวนการแรงงานอื่นเลย เหตุผลสำคัญหนึ่งก็คือ ฟินแลนด์ก้าวสู่ความเป็นประเทศอุตสาหกรรมช้ากว่าประเทศนอร์ดิกอื่นๆ ทำให้ขบวนการแรงงานอ่อนแอกว่าไปด้วย[262] ขณะที่ประเทศสแกนดิเนเวียอื่นๆ สหภาพแรงงานที่ทรงพลังที่สุดคือ ครูระดับประถมศึกษา พวกเขามีบทบาทสำคัญ เนื่องจากว่า ประเทศสแกนดิเนเวียอื่นๆ ที่ไม่ใช่ฟินแลนด์เริ่มเข้าสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรมช่วงทศวรรษ 1850 นำไปสู่ความเคลื่อนไหวแรงงานสำคัญ ที่สหภาพแรงงานครูได้เข้าไปเกี่ยวข้องด้วย นั่นทำให้พวกเขาเข้าไปเกี่ยวข้องกับพรรคสังคมนิยมประชาธิปไตยหลังจากที่พรรคนี้ก่อตั้งในทศวรรษ 1870 สหภาพแรงงานครูสายวิชาการ (academic teacher union) เป็นสหภาพสำคัญที่มีความใหญ่โตและสำคัญ เป็นตัวแทนของครูมัธยมที่จบการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยจากเขตเมือง พวกเขาก่อตั้งองค์กรที่เชื่อม

259 Susanne Wiborg, “Teachers Unions in the Nordic Countries...”, *Ibid*., pp.146–147

260 Susanne Wiborg, “Teachers Unions in the Nordic Countries...”, *Ibid*., p.147

261 Susanne Wiborg, “Teachers Unions in the Nordic Countries...”, *Ibid*., p.145

262 Susanne Wiborg, “Teachers Unions in the Nordic Countries...”, *Ibid*., p.146

กับสายวิชาการเช่น ภาษา วิชาคลาสสิก ประวัติศาสตร์ เป็นต้น ครูสายวิชาการเหล่านี้มีจำนวนน้อยกว่า และมีบทบาททางการเมืองน้อยกว่าครูประถม และยังไปสัมพันธ์กับพรรคสายอนุรักษนิยมที่มักจะมีอำนาจน้อยกว่า[263]

ไม่เพียงเท่านั้น ฟินแลนด์ยังเคยเป็นส่วนหนึ่งของสวีเดนมาก่อน การพัฒนาทางอุตสาหกรรมที่เชื่องช้าเป็นเรื่องหนึ่ง แต่ประเด็นสำคัญของชาวฟินแลนด์เป็นเรื่องการสร้างชาติมากกว่า เหล่าครูจึงมีส่วนสำคัญกับโครงการระดับชาติที่เรียกว่า ขบวนการชาตินิยม Fennomen (ขบวนการความเคลื่อนไหวเพื่อส่งเสริมยกระดับภาษาและวัฒนธรรมฟินแลนด์[264]) ที่มีเป้าหมายจะแยกอดีตของฟินแลนด์ออกจากสวีเดน ดังคำของ Adolf Ivar Arwidsson ที่กล่าวไว้ว่า Swedes we are not, Russians we do not want to become, let us then be Finns"[265]

สวีเดนได้ปกครองฟินแลนด์มาจนกระทั่งสงคราม ฟินแลนด์ในปี 1809 แต่กระนั้นเหล่าชนชั้นนำสวีเดนยังทรงอำนาจต่อไปอีกเป็นศตวรรษ ขบวนการ Fennomen มีรากอยู่ในชนชั้นชาวนารวยและพระ ผู้ต่อสู้ทางการเมืองต่อชนชั้นนำที่พูดภาษาสวีเดน และเป้าหมายของนโยบายที่สนับสนุนสวีเดน และกำหนดให้ผู้คนที่พูดฟินนิชอยู่ในสถานะที่ต่ำกว่า ยังพบกว่าการศึกษาในระดับสูงอย่างมัธยม และมหาวิทยาลัยก็เป็นการศึกษาสำหรับประชากรผู้พูดสวีดิช เมื่อภาษาสวีดิชเป็นภาษาราชการ ภาษาฟินนิชจึงถูกกีดกัดหรือละเลยไปจากสถาบันการศึกษา เป้าหมายหัวใจของ ขบวนการ Fennomen คือ เพื่อจัดตั้งโรงเรียนมัธยมที่ใช้ภาษาฟินนิชซึ่งต่อมาจะนำไปสู่การจัดตั้งมหาวิทยาลัยและการเข้าสู่การเป็นข้ารัฐการ[266] อย่างไรก็ดีในปัจจุบัน ภาษาราชการของฟินแลนด์คือฟินแลนด์และสวีเดน คนที่พูดได้ 2 ภาษามีโอกาสจะหางานได้ง่ายกว่าทั้งในระดับชาติ เทศบาล หรือเอกชน[267]

สงครามโลก และอิทธิพลของฝ่ายซ้าย ที่อยู่ตรงกันข้ามกับขบวนการสหภาพแรงงาน

ฟินแลนด์ต่างจากประเทศเพื่อนบ้านก็เพราะสถานการณ์ทางการเมือง มีอยู่ 2 ปัจจัยคือ การพัฒนาทางเศรษฐกิจที่เชื่องช้า สังคมแบบเกษตรและความอ่อนแอของสังคมนิยมประชาธิปไตย ซึ่งอธิบายได้ว่าชนชั้นในชนบทที่เป็นอิสระยังคงมีอำนาจอยู่ในช่วงท้าย ๆ ฟินแลนด์เคยถูกชี้นำโดยเครมลิน ศูนย์กลางอำนาจแห่งสหภาพโซเวียต นอกจากนั้นพรรคการเกษตรยังได้รับการสนับสนุนจากฝ่ายซ้ายที่แบ่งฝักแบ่งฝ่ายกันอย่างพรรค SKDL (Suomen Kansan Demokraattinen Liitto หรือ พรรคสันนิบาตประชาชนประชาธิปไตยฟินแลนด์, อนึ่งพรรคนี้ถือว่าซ้ายสุดขั้วด้วยอิทธิพลของคอมมิวนิสต์ที่ครองอำนาจอยู่) และ SDP (Suomen sosialidemokraattinen puolue หรือ พรรคสังคมนิยมประชาธิปไตยแห่งฟินแลนด์) ตั้งแต่ต้นทศวรรษ 1950 ถึง ต้นทศวรรษ 1960 พรรค SDP ยังถูกแบ่งแยกโดยการจัดแบ่งองค์กรภายใน ที่ทำให้พรรคอยู่ห่างไกลจากอำนาจจนถึงปี 1966[268]

ตั้งแต่กลางทศวรรษ 1960 พรรค SDP เริ่มมีอิทธิพลในแวดวงการเมือง เหตุผลส่วนหนึ่งก็มาจากการที่สหภาพโซเวียตแทรกแซงกิจการภายในของฟินแลนด์ และภายใต้ประธานาธิบดี Kekkonen ที่อยู่ในตำแหน่งมาอย่างยาวนานตั้งแต่ปี 1956–1981 เขาก่อตั้งรัฐบาลที่ต้องได้รับความเห็นชอบจากผู้นำโซเวียต ส่งผลให้เกิดพันธมิตรระหว่างพรรคซ้ายกลาง และปีกคอมมิวนิสต์ของพรรค SKDL ตั้งแต่ปี 1966–1982 พรรคซ้ายกลางได้สนับสนุนระบบสวัสดิการทางสังคมไปพร้อมกับทางสวีเดน แต่กล่าวได้ยากว่าเป็นการสร้างแนวคิดทางสังคมนิยม หรือเกิดจากกิจกรรมร่วมกันกับสวีเดนกันแน่[269]

263 Susanne Wiborg, "Teachers Unions in the Nordic Countries…", *Ibid*., p.145–146

264 คำแปลของกุลธิดา รุ่งเรืองเกียรติ ใน กุลธิดา รุ่งเรืองเกียรติ, แปล, *100 นวัตกรรมสร้างฟินแลนด์* (พิมพ์ครั้งที่ 2, กรุงเทพฯ: มูลนิธิก้าวหน้า, 2565), หน้า 90

265 375 Humanists."Adolf Ivar Arwidsson ". Faculty of Arts, University of Helsinki. Retrieved on 6 July 2020 from https://375humanistia.helsinki.fi/en/humanists/adolf-ivar-arwidsson

266 Susanne Wiborg, "Teachers Unions in the Nordic Countries…", *Ibid*., p.146

267 กุลธิดา รุ่งเรืองเกียรติ, เรื่องเดียวกัน, หน้า 88

268 Susanne Wiborg, "Teachers Unions in the Nordic Countries…", *Ibid*., p.155

269 Susanne Wiborg, "Teachers Unions in the Nordic Countries…", *Ibid*., p.156

สถิติระดับนานาชาติด้านการจัดตั้งสหภาพแรงงานของฟินแลนด์พบว่าอยู่ในระดับล่างเสมอ การเจรจาต่อรองแบบสหภาพแรงงานเพิ่งมีโอกาสขยายตัวขึ้นในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 นี้เอง นอกจากนั้น ระบบโรงเรียนในฟินแลนด์ ยังถูกแบ่งแยกตามชนชั้น ระบบโรงเรียนมัธยมยังคงแผ่ขยายออกไปในฐานะโรงเรียนเอกชน ขณะที่โรงเรียนประถมเป็นของรัฐ สหภาพแรงงานครูก็ยังทำงานอยู่นอกระบบการเมือง และยังโฟกัสจุดหลักอยู่ที่การศึกษาแบบชาตินิยมในชนบท[270]

ภายในทศวรรษของสังคมนิยมประชาธิปไตย สหภาพแรงงานครูยังคงอยู่กับฝ่ายขวา การเมืองของสหภาพแรงงานหัวรุนแรง และแนวคิดซ้ายจัดยังไม่ได้ปรากฏในสหภาพแรงงานครูฟินแลนด์แม้แต่น้อย จะมีเพียงเหล่าครูในฝ่ายซ้ายที่ร่วมกับ Demko (Democratic School Workers Association หรือ สมาคมแรงงานครูเพื่อประชาธิปไตย) ที่ดำรงอยู่ในช่วงปี 1973–1989 เหล่าครูฟินแลนด์ยังคงสร้างความชอบธรรมให้กับสถานะอันสูงส่งของตัวเองโดยยึดกับบทบาทการปกป้องวัฒนธรรมและภาษาฟินนิช ซึ่งอุดมการณ์นี้เข้มแข็งขึ้นเนื่องจากการคุกคามจากภายนอกอย่างสหภาพโซเวียต[271]

สหภาพแรงงานจึงถูกบ่มเพาะด้วยจิตวิญญาณการศึกษาแบบชาตินิยม ที่ชนกันกับรัฐบาลที่เริ่มต้นระบบโรงเรียนผสมโมเดลสวีเดน ปี 1968 รัฐบาลสังคมนิยมประชาธิปไตยที่ถูกย้อมสีไปด้วยเผด็จการฝั่งตะวันออกได้ทำลายโรงเรียนระบบที่เลือกสรรเองได้ (selective system) ไปเป็นโรงเรียนแบบผสม อย่างรวดเร็ว ระบบโรงเรียนแบบเดิมที่ถูกยกเลิกประกอบด้วย การเรียน 4 ปี ซึ่งมีการแบ่งแยกเป็น 2 เส้นทาง (2 ปีพิเศษต่อจากประถมศึกษา หรือเข้าเรียนแกรมมาร์สคูล หรือมัธยม) ซึ่งการแยกทางนี้จะทำให้การเรียนต่างกันเพื่อการเรียนที่สูงขึ้นไป กระนั้นสหภาพแรงงานครูคัดค้านการศึกษาแบบผสมอย่างหัวชนฝา เนื่องจากว่าจะเป็นการทำลาย “สถาบันของพวกเขา” ที่ท้าทายโรงเรียนมัธยมที่เป็นกรรมสิทธิ์เอกชน กล่าวได้ว่า โรงเรียนมัธยมส่วนใหญ่ในขณะนั้นเป็นของเอกชนที่ได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐเกือบทั้งหมด (น่าจะคล้ายคลึงกับโรงเรียนคริสต์ระดับมัธยมในไทย) สถานการณ์แบบเดิมถือว่า ทำให้ครูมัธยมมีอิสระกว่าและมีสถานะที่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญ[272]

การต่อรองอำนาจรัฐของแรงงานของฟินแลนด์อยู่ในระดับด้อยพัฒนาเมื่อเทียบกับเพื่อนบ้าน ต้องรอให้ถึงทศวรรษ 1970 และ 1980 เสียก่อน (ก่อนจะเสื่อมลงในต้นทศวรรษ 1990) สหภาพแรงงานของฟินแลนด์และสหภาพแรงงานภาครัฐได้รับประสบการณ์ที่แหลมคมสำหรับการเติบโต ทำให้เป็นประเทศที่มีสัดส่วนสมาชิกสหภาพแรงงานสูงสุดในยุโรป ปี 1973 สหภาพแรงงานครูประถมแห่งชาติ (National Union of Elementary School Teachers) และสหภาพแรงงานครูมัธยมแห่งชาติ (National Union for Secondary School Teachers) ได้ควบรวมกันและจัดตั้ง OAJ (Opetusalan Ammattijärjestö หรือ สหภาพแรงงานการศึกษาในฟินแลนด์) ขึ้นมา การสร้างองค์กรนี้ได้รับการสนับสนุนจากครูกว่า 75% ซึ่งเพิ่มอิทธิพลในการต่อรองกับรัฐอีกมหาศาล[273]

การปฏิรูปการผลิตครู และการประนีประนอมครั้งใหญ่ระหว่างครูประถมและมัธยม

การปฏิรูปฝึกอบรมครูในล็อตใหญ่เกิดขึ้นช่วงปี 1973–1979 ได้ส่งผลกระทบต่อครูประถมมากที่สุด เพราะการฝึกอบรมนั้นได้ส่งครูในวิทยาลัยในเมืองขนาดเล็กไปสู่การฝึกครูในคณะครุศาสตร์ อันเป็นหน่วยงานระดับมหาวิทยาลัย ต่อมาการปฏิรูปในปี 1979 การฝึกหัดครูประถมได้ยกระดับไปสู่ระดับปริญญาโท จะเห็นว่าการปฏิรูปเช่นนี้ ส่งผลน้อยกับครูมัธยม

จากการปฏิรูปในปี 1979 ความแตกต่างระหว่างครูโรงเรียนประถม (เกรด 1–6) และครูมัธยม (ที่จะเรียกว่าครูประจำวิชา สอนในเกรด 7–12) ยังคงอยู่และยังคง

270 Susanne Wiborg, “Teachers Unions in the Nordic Countries...”, *Ibid*., p.149

271 Susanne Wiborg, “Teachers Unions in the Nordic Countries...”, *Ibid*., p.156

272 Susanne Wiborg, “Teachers Unions in the Nordic Countries...”, *Ibid*., p.156

273 Susanne Wiborg, “Teachers Unions in the Nordic Countries...”, *Ibid*., pp.155–156

หนักแน่น มีการเรียกร้องให้ครูในทุกประเภทจะต้องจบการศึกษาระดับปริญญาโท ครูประจำวิชาจะต้องจบสาขาวิชาใดวิชาหนึ่งโดยเฉพาะที่ตรงสาย ต่างจากนักศึกษาครูเดนมาร์กที่จะต้องเรียนระดับวิทยาลัยใน 4 สาขาที่ต่างกัน ในระดับเกรด 1–9/10 เพื่อที่จะสอนได้ทั้งหมดในโรงเรียนแบบผสม[274]

ในประเทศนอร์ดิกอื่น ๆ วิชาชีพครูเน้นไปที่การเพิ่มขึ้นของจำนวนครูมืออาชีพที่เข้าร่วมในการพัฒนาการสอนแบบเป็นวิทยาศาสตร์ในการฝึกหัดครูและวิธีการสอนในโรงเรียน การสอนแบบก้าวหน้าและการสอนโดยให้เน้นไปที่เด็กนั้นถูกใช้เพื่อสนับสนุนแนวคิดวิชาชีพนิยมแห่งครูในระบบโรงเรียนผสม แต่ที่ฟินแลนด์ต่างออกไป คือ เน้นด้านจิตวิทยาการศึกษา และการสอบวัดความสามารถทางสติปัญญา มีผู้ชี้ว่า การสอนแบบฟินแลนด์ที่มีพื้นหลังที่ใช้จิตวิทยาเป็นฐานนั้น ได้มีส่วนสร้างความชอบธรรมของการฝึกหัดครูของฟินแลนด์ในทฤษฎีไซโคเมทริก และการทดสอบทางสถิติ อันกลายเป็นเนื้อหลักในวิธีวิทยาการสอน ลักษณะเช่นนี้เปลี่ยนแปลงน้อยมากจนถึงทศวรรษ 1990[275]

มีข้อวิจารณ์ว่าการปฏิรูปนี้ ครูประถมได้รับผลประโยชน์มากที่สุดและชี้ว่า การฝึกหัดครูในมหาวิทยาลัยไม่ได้การันตีว่าจะดีกว่าระบบเดิมที่เคยใช้การฝึกอบรม ผลประโยชน์จึงตกอยู่เพียงกับสมาชิกของวิชาชีพครูที่เป็นเพียงการปรับฐานเงินเดือนและสถานะของครูในโรงเรียน และฐานเงินเดือนระดับมหาวิทยาลัยที่เพิ่มขึ้นราว 5 เท่าภายใน 2 ทศวรรษ[276]

คลื่นลมเสรีนิยมใหม่ในประเทศนอร์ดิกด้านการแปรรูปเป็นเอกชน ไปพร้อมกับการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น

สหภาพแรงงานครูและรัฐบาลในประเทศนอร์ดิกเว้นฟินแลนด์เผชิญหน้ากับปัญหาต่างๆอันเนื่องจากอุดมการณ์เสรีนิยมใหม่ พรรค SDP สูญเสียเสียงข้างมากในสภา แต่ฝ่ายขวากลางที่มีบทบาทแทน ไม่เพียงเท่านั้นเป็นพรรค SDP เหล่านี้เองที่ค่อย ๆ หันขวาและสนับสนุนการศึกษาที่มุ่งเน้นการตลาด เช่นเดียวกับการทำลายเครื่องมือต่อรองที่เป็นองค์กรเชิงสถาบันเช่นคณะกรรมาธิการการศึกษาต่าง ๆ เพื่อลดอิทธิพลของสหภาพแรงงาน

มีเพียงสหภาพแรงงานครูฟินแลนด์ที่เข้มแข็งที่สุดในเพื่อนบ้าน เห็นได้จาก OAJ มีครูกว่า 97% ที่เป็นสมาชิก และยังเชื่อมกับระบบการเมืองทั้งระดับชาติและระดับท้องถิ่น แต่ประสบการณ์การเจรจาต่อรองร่วมได้เสื่อมลงตอนต้นทศวรรษ 1990 เนื่องจากวิกฤตเศรษฐกิจนำมาสู่ความพังทลายของการค้ากับสหภาพโซเวียตและวิกฤตการธนาคาร อย่างไรก็ดีระบบต่อรองดังกล่าวได้ฟื้นกลับมาแข็งแกร่งในได้ในภายหลัง[277]

ช่วงเศรษฐกิจถดถอย รัฐบาลฟินแลนด์ได้พยายามเร่งรีบปฏิรูปกระจายอำนาจและตัดลดงบประมาณโดยข้ามหัวสหภาพแรงงาน ในปี 1987 เป็นครั้งแรกหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่พรรคอนุรักษนิยมยึดตำแหน่งนายกรัฐมนตรีได้ผ่านการจัดตั้งรัฐบาลผสมทั้งฝ่ายขวาและซ้าย เป็นฝ่ายขวาได้ตำแหน่งรัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการไป การหันขวาทางการเมืองนำมาสู่จุดจบของการครองอำนาจของสังคมนิยมประชาธิปไตยและพรรคขวาในกระทรวงและในบอร์ดการศึกษาแห่งชาติ กระนั้นพรรคอนุรักษนิยมในฟินแลนด์ถูกมองว่าเป็น “พรรคครู” เนื่องจากสหภาพแรงงานอยู่กับพวกฝ่ายขวา สหภาพแรงงานครูได้ต่อต้านแผนการกระจายอำนาจไปสู่โรงเรียนที่จะทำให้เกิดการแปรรูปเป็นเอกชน เช่นเดียวกับในประเทศอื่น ๆ ด้วยเหตุผลว่าจะลดอำนาจของสหภาพแรงงาน[278]

ในอีกด้าน การรวมศูนย์อำนาจที่เข้มแข็งและการสั่งการจากบนลงล่างของโรงเรียนถูกทำลายเพื่อให้มีเสรีภาพมากขึ้น เช่น หลักสูตรที่ลงรายละเอียดและตัดสินใจ

274 Susanne Wiborg, “Teachers Unions in the Nordic Countries...”, *Ibid*., p.157

275 Susanne Wiborg, “Teachers Unions in the Nordic Countries...”, *Ibid*., pp.157–158

276 Susanne Wiborg, “Teachers Unions in the Nordic Countries...”, *Ibid*., p.158

277 Susanne Wiborg, “Teachers Unions in the Nordic Countries...”, *Ibid*., p.174

278 Susanne Wiborg, “Teachers Unions in the Nordic Countries...”, *Ibid*., pp.174–175

อุปกรณ์การสอน ตารางรายสัปดาห์ และบันทึกการสอน ที่บันทึกรายละเอียดในแต่ละวิชาที่ หลักสูตรระดับชาติได้ถูกปรับให้มีรายละเอียดน้อยลงและถูกกำหนดน้อยลง และอนุญาตให้เทศบาลและโรงเรียนปรับปรุงให้สอดคล้องกับความต้องการท้องถิ่น โรงเรียนสามารถเลือกตำราเรียนและวิธีการสอนได้ด้วยตัวเอง[279]

กระบวนการการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นทะยานไปข้างหน้าด้วยกฎหมายสองฉบับ ในปี 1992 และ 1995 ที่ให้ความใส่ใจต่อรัฐบาลท้องถิ่น การเพิ่มอิสระให้กับเทศบาล องค์กร AFLRA (Association of Finnish Local and Regional Authorities หรือ สมาคมท้องถิ่นและภูมิภาคแห่งฟินแลนด์) ได้พยายามล็อบบี้ให้เพิ่มความรับผิดชอบในการจัดหาบริการทางสังคมและสุขภาพและการศึกษากับท้องถิ่น อันหมายถึงโรงเรียนทั้งระดับประถม มัธยมต้น และมัธยมปลาย ภายใต้ข้อเสนอนี้ ครูยังคงมีสถานะเป็นข้ารัฐการ ส่วนผู้อำนวยการจะได้รับอำนาจสูงในการจัดการด้านการเงินและกิจการส่วนบุคคล อำนาจที่มากขึ้นของเทศบาลได้ทำให้ระบบเงินอุดหนุนเดิมถูกยุบไปเป็นรูปแบบที่ยืดหยุ่นมากกว่า รูปแบบใหม่นั้นจะเป็นเงินก้อนที่ขึ้นอยู่กับจำนวนนักเรียนและบทเรียนที่เทศบาลได้มาใช้จัดการตามวิจารณญาณที่เห็นควร เช่นการวางแผนการศึกษาและการจ้างครู[280]

รัฐบาลฟินแลนด์ยังคงขนบของการต่อรองรวมโดยไม่มีการแทรกแซงจากรัฐบาล บางทีอาจเป็นเพราะว่า AFLRA ยังคงมีอำนาจทางการเมืองน้อยเมื่อเทียบกับเพื่อนบ้าน สหภาพแรงงานครูจึงมีฐานอำนาจที่แข็งแรงกว่าและอุทิศให้กับเงินเดือนที่เท่าเทียม การเปลี่ยนแปลงใดๆจะต้องเกิดขึ้นผ่านกรอบข้อตกลงร่วมระดับชาติที่เกี่ยวข้องกับองค์กรของผู้ว่าจ้างและ AKAVA (Akateeminen Keskusjärjestö หรือ สหพันธ์แห่งเจ้าหน้าที่วิชาชีพและฝ่ายจัดการ) ที่สหภาพแรงงานสังกัดอยู่ได้[281]

ระหว่างที่เศรษฐกิจถดถอย ได้โฟกัสอยู่ที่การปรับลดงบประมาณโรงเรียนในเทศบาลและการป้องกันการเลิกจ้างครู สหภาพแรงงานสาขาท้องถิ่นยังเสาะหาวิธีการที่จะลบความแตกต่างข้ามเทศบาลกรณีเงื่อนไขการจ้างงาน เช่น ชั่วโมงทำงาน โดยเฉพาะระหว่างเขตเมืองและชนบท เมื่อภาวะถดถอยจบลงก็ได้ทำให้สหภาพแรงงานกลับมาดำเนินการต่อเพื่อยกความสามารถระดับท้องถิ่น[282]

สถาปนาสหภาพแรงงานการศึกษาขนาดใหญ่และกลไกต่อรองในรัฐสภา

การควบรวมของสหภาพแรงงานอื่นระหว่างเศรษฐกิจหดตัวทำให้สมาชิกขยายตัวขึ้นอย่างมหาศาลนั่นทำให้การขับเคี่ยวระหว่างสหภาพยุติลงด้วย ในปี 1991 สมาคมครูอนุบาลร่วมกับ OAJ ปี 2006 สหภาพแห่งชาติแห่งผู้กำกับสถานศึกษาและวัฒนธรรมแห่งเทศบาลก็เข้าร่วมด้วย ไม่เพียงเท่านั้นสมาชิกอาจารย์จากวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย ครูโรงเรียนเอกชน ครูในระบบการศึกษาผู้ใหญ่ ครูในโรงเรียนอาชีวศึกษาและสถาบันเทคนิคก็เข้าร่วมกัน ผู้อำนวยการโรงเรียนก็ยังเป็นสมาชิก OAJ[283]

เมื่อสามารถสร้างสหภาพขนาดใหญ่ได้แล้ว จึงมีความพร้อมที่จะต่อรองผ่านรูปแบบอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการผ่านรัฐสภา รัฐมนตรี NBE (National Basic Education หรือ การศึกษาพื้นฐานระดับชาติ) และส่วนการศึกษาของเทศบาล สหภาพฯ เป็นตัวแทนในทุกกลุ่มภายในกระทรวงศึกษาธิการและ NBE สหภาพยังเป็นตัวแทนอยู่ในคณะกรรมาธิการการศึกษาของรัฐสภามาโดยตลอด รวมไปถึงการเตรียมกฎหมายและงบประมาณ รวมไปถึงกรรมาธิการอื่นที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ พวกเขายังได้ประชุมกับ 8 กลุ่มทางการเมืองในรัฐสภา โดยเฉพาะแสวงหาครูเก่าผู้ดำรงตำแหน่งอยู่ในรัฐสภา และยังประชุมกับ NBE เป็นประจำ ในระดับภูมิภาคและท้องถิ่น สาขาสหภาพยังมีความสัมพันธ์ใกล้ชิด

279 Susanne Wiborg, "Teachers Unions in the Nordic Countries...", *Ibid*., p.175

280 Susanne Wiborg, "Teachers Unions in the Nordic Countries...", *Ibid*., p.175

281 Susanne Wiborg, "Teachers Unions in the Nordic Countries...", *Ibid*., pp.175–176

282 Susanne Wiborg, "Teachers Unions in the Nordic Countries...", *Ibid*., p.176

283 Susanne Wiborg, "Teachers Unions in the Nordic Countries...", *Ibid*., p.176

กับผู้มีอำนาจตัดสินใจโดยเฉพาะเทศบาลที่แข็งแกร่งมากขึ้นเรื่อยๆ เช่นเดียวกับสมาคมผู้ปกครองที่พวกเขาก็ได้สร้างพันธมิตรไว้ด้วย[284]

สหภาพแรงงานครูของฟินแลนด์นั้นถือว่าทำงานในเชิงรุกในสื่อมวลชนทั้งระดับท้องถิ่น ภูมิภาคและระดับชาติ โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์ระดับชาติ สหภาพได้ส่งข่าวให้สื่อด้วยการวิจัยจำนวนมากที่จัดทำโดยสหภาพ หรือนักวิจัยที่ได้รับมอบหมาย และยังใช้ทรัพยากรจำนวนมากเพื่อสนับสนุนข้อเสนอเชิงนโยบาย และโปรโมทภาพลักษณ์ที่ดีต่อสาธารณะ สหภาพยังขับเคลื่อนการรณรงค์จำนวนมากโดยเฉพาะการเลือกตั้งระดับชาติ เทศบาล และ EU[285]

คะแนน PISA ชื่อเสียงในระดับโลกด้านการศึกษา ว่าด้วยอำนาจและการต่อรอง

ฟินแลนด์กลายเป็นประเทศที่ได้คะแนน PISA สูงที่สุดในปี 2001 ด้านเขียนอ่าน คำนวณ และวิทยาศาสตร์ แม้จะเป็นที่ประหลาดใจ แต่ผลลัพธ์ได้ถูกใช้เป็นเครื่องมือสำคัญในการต่อรองของสหภาพฯ อย่างต่อเนื่องนั่นคือ 1) ปรับปรุงสภาพการจ้างงานครู 2) หยุดยั้งหรือถ่วงเวลาการปฏิรูปการศึกษาที่กำลังเป็นแนวโน้มที่มาแรงอันจะส่งผลต่ออำนาจการต่อรองที่ลดลงของครู

ประเด็นแรก สหภาพเอาไปขยายความต่อว่า แม้จะใช้ทรัพยากรระดับมาตรฐาน เมื่อเทียบกับประเทศในกลุ่ม OECD (Organisation for Economic Co-operation and Development หรือ องค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา) ด้วยกัน แต่ผลที่ได้กลับสูงกว่ามาก แสดงให้เห็นความล้าหลังในการลงทุนภาครัฐด้านการศึกษา ดังนั้นรัฐควรจะให้รางวัลเหล่าครูด้วยการเพิ่มกองทุนการศึกษาและการเพิ่มเงินเดือนให้สูงขึ้น[286]

ประเด็นที่ 2 สหภาพฯได้รณรงค์ “การร่วมมือทางประวัติศาสตร์ระหว่างรัฐบาลและครู”เพื่อสร้าง “ครูผู้น่าเชื่อถือ” ขึ้น โดยมีนัยว่า แม้จะไม่มีระบบการประเมินครู ก็สามารถสร้างการเรียนที่มีคุณภาพได้ กลยุทธ์ก็คือ การขอการรับรองจากผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษา นักการเมืองและข้าราชการ ประเด็นไม่ใช่ว่าวิชาชีพครูน่าเชื่อถือหรือไม่เท่ากับการโน้มน้าวให้สาธารณะเชื่อมั่นในครู ดังเช่นมีการเน้นคำอย่าง ‘collaboration’, ‘consensus agreements’, ‘trust’ [287] เข้าไปในการรณรงค์

มีผู้เสนอว่าสหภาพแรงงานครูฟินแลนด์มีอำนาจวีโต้ในรัฐบาล เพราะว่า หากนักการเมืองหรือผู้วางนโยบายเห็นว่าประเด็นดังกล่าวฝ่ายสหภาพฯ จะทำการต่อต้านก็จะยอมถอยไป ดังนั้นการแปรรูปการศึกษาจึงเกิดขึ้นได้ยาก[288]

สองเหตุการณ์ใหญ่ที่ทำให้รัฐเริ่มปฏิบัติการปฏิรูปการศึกษา ก็คือ ภาวะเศรษฐกิจถดถอย และคะแนน PISA ที่ลดลง ประการแรก ฟินแลนด์ประสบกับภาวะเศรษฐกิจถดถอยจากวิกฤตเศรษฐกิจปี 2009 ที่บังคับให้รัฐบาลผสมที่นำโดยพรรคอนุรักษนิยมใช้นโยบายตัดลดงบประมาณการศึกษาและเพื่อเพิ่มผลิตผลและประสิทธิภาพผ่านโครงการปฏิรูประบบการเงินสาธารณะ สิ่งนี้ทำให้เกิดการควบรวมโรงเรียน และการปิดโรงเรียนขนาดเล็ก และการขยายขนาดห้องเรียนในเทศบาล สหภาพฯได้ต่อต้านแต่ไม่สามารถจะกีดขวางการตัดลดงบประมาณได้ ทำให้พวกเขาต้องสู้กับการเลิกจ้างและเริ่มทำการรณรงค์สาธารณะเพื่อให้ความสำคัญกับห้องเรียนที่ขนาดเล็กลง เมื่อเทศบาลเลิกจ้างครูหรือเปลี่ยนสัญญาเป็นสัญญาชั่วคราว สหภาพฯได้นำเหตุเข้าฟ้องศาล พบว่าสหภาพฯสนับสนุนการสู้คดีกว่า 200 คดีต่อปี กว่าครึ่งเป็นคดีที่ชนะ จากแนวคิดลดค่าใช้จ่ายให้มากที่สุด สหภาพฯได้ล็อบบี้ส.ส. อย่างเกรี้ยวกราดรวมถึงรัฐมนตรี และเทศบาลเพื่อลดอัตราส่วนนักเรียนและครูลง ขนาดห้องเรียนที่

284 Susanne Wiborg, “Teachers Unions in the Nordic Countries...”, *Ibid*., pp.176–177

285 Susanne Wiborg, “Teachers Unions in the Nordic Countries...”, *Ibid*., p.177

286 Susanne Wiborg, “Teachers Unions in the Nordic Countries...”, *Ibid*., p.177

287 Susanne Wiborg, “Teachers Unions in the Nordic Countries...”, *Ibid*., pp.177–178

288 Susanne Wiborg, “Teachers Unions in the Nordic Countries...”, *Ibid*., p.178

เป็นอยู่คือ นักเรียน 20 คนต่อห้อง ควรลดเหลือ 18 สหภาพฯ วิ่งเต้นจนได้รับเงินพิเศษให้กับเทศบาลเพื่อลดขนาดห้องเรียนลง[289]

ประการที่ 2 ผลคะแนน PISA ที่ตกลงในปี 2012 เมื่อเทียบกับ 2006 ตกลงถึง 18 จุด ในความรอบรู้ทางวิทยาศาสตร์ 23 จุด ในการเขียนอ่านและ 29 จุด ในการคำนวณ ช่วงนี้ถือว่าเป็นช่วงตกต่ำที่สุดในประเทศนอร์ดิก มุมมองที่เอาครูเป็นศูนย์กลางที่เป็นเครื่องมือในการโปรโมทของสหภาพฯ เริ่มถูกตั้งคำถาม[290]

ที่ผ่านมาเหล่าครูต่างมีความสุขกับอิสระเชิงสัมพัทธ์จากการจ้างงานที่เกิดจากการต่อรองของสหภาพฯ นั่นคือแนวคิดที่ว่าครูไม่จำเป็นต้องถูกประเมิน และการศึกษานิเทศก์ไม่มีความจำเป็น ซึ่งเป็นแนวคิดที่ตรงข้ามกับการวัดผลและประเมินผล แคมเปญ “ครูที่น่าเชื่อถือ” ช่วงก่อนได้กลายเป็นวัฒนธรรมที่ฝังลึกไปในสถาบันระดับรัฐบาล นอกจากนั้นครูยังถือว่ามีมาตรฐานเดียวกัน คือ จบการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย แต่ก็มีข้อสงสัยว่าการที่ครูจบมหาวิทยาลัยเป็นผลต่อการสอนที่โดดเด่นทุกโรงเรียนหรือทุกชั้นเรียนหรือไม่ การขาดเครื่องมือตรวจสอบทำให้กลายเป็นเรื่องยากที่จะตัดสิน แม้จะมีครูที่มีประสิทธิภาพต่ำถูกปลดออก แต่ก็เป็นส่วนน้อยมาก และสหภาพฯ มักจะชนะหากเอาคดีปลดครูไปยังศาล[291]

การประเมินเพื่อวัดประสิทธิภาพ มีการพัฒนาโดยสมาคมของผู้ว่าจ้างอย่าง Association of Finnish Independent Education Employers เพื่อใช้จ่ายเงินตามการประเมินจากผลงานสำหรับครูในภาคราชการ มหาวิทยาลัย โรงเรียนฝึกอบรมระดับมหาวิทยาลัย นักการศึกษากว่า 700 คนในโรงเรียนฝึกอบรมได้รับเงินเดือนที่สัมพันธ์กับการประเมิน สมาคมของผู้ว่าจ้างมักจะเกี่ยวข้องกับสหภาพแรงงานครู ในการเตรียมข้อเสนอที่เริ่มแผนตั้งแต่ปี 2016 การต่อรองเริ่มขึ้นและโฟกัสว่า%ของเงินเดือนควรจะจ่ายในระดับพื้นฐานเท่าไหร่ และ เปอร์เซ็นต์ค่าตอบแทนที่สัมพันธ์กับผลการปฏิบัติการควรจะเป็นเท่าไหร่ สหภาพแรงงานครูที่นิยมการจ่ายแบบเสมอภาคได้พยายามต่อรองให้การจ่ายค่าตอบแทนขึ้นกับผลการปฏิบัติการให้มีสัดส่วนที่น้อยที่สุด[292]

Where to Invade Next (2015) การเปิดตัวการศึกษาฟินแลนด์ในความรับรู้ของชาวโลก

ภาพยนตร์อเมริกันสารคดีแนวเสียดสีโดยไมเคิล มัวร์ ได้ฉายภาพการศึกษาแบบฟินแลนด์ให้เป็นที่รู้จักกันอย่างเข้าใจง่าย เมื่อเล่าเรื่องโรงเรียนของฟินแลนด์เทียบกับประสบการณ์ของตนในสหรัฐอเมริกา เขาชี้ให้เห็นพัฒนาทางประวัติศาสตร์ว่า แต่ก่อนการศึกษาของฟินแลนด์ก็ย่ำแย่มาก่อนแล้วก็ค่อย ๆ ปรับเปลี่ยนมาจนเป็นอันดับหนึ่งของโลก ซึ่งน่าจะเป็นการดูจากผลคะแนน PISA ในทศวรรษ 2000 ด้วยความเป็นหนังสารคดีจึงเน้นไปที่การสัมภาษณ์ผู้คนที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นรัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการ, ผู้อำนวยการโรงเรียน, คณะครู, ครูจากสหรัฐอเมริกา, นักเรียนที่เคยไปเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนที่สหรัฐอเมริกา ปฏิบัติการและประสบการณ์ของพวกเขาถูกถ่ายทอดออกมาให้เข้าใจง่ายทั้งที่ในความเป็นจริงอาจจะมีมิติที่ซับซ้อนกว่านั้นมาก มัวร์ได้ชี้ให้เห็นว่า สาเหตุที่คุณภาพการเรียนฟินแลนด์ก็คือ ลดเวลาการทำการบ้านเพื่อให้นักเรียนไปใช้เวลาในฐานะเด็ก (แต่จั่วหัวว่า ฟินแลนด์ไม่มีการบ้าน), การเรียนไม่เกิน 3–4 ชั่วโมงต่อวัน (รวมพักเที่ยง) ซึ่งถือว่าน้อยที่สุดในโลกขณะนั้น, ข้อสอบปรนัยแทบจะไม่มี, ไม่มีการสอบมาตรฐาน (แบบไทยที่มีโอเน็ต) เทียบกับโรงเรียนในอเมริกาแล้ว การที่เน้นสอบมาตรฐานทำให้บางวิชาอย่างดนตรี ศิลปะ บทกวีถูกตัดทิ้งออกไป เช่นเดียวกับวิชาพลเมือง เพราะไม่มีในการสอบมาตรฐาน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ในมุมมองฟินแลนด์มันคือ การเติมเต็มและสร้างการเรียนรู้ และสมอง, การสร้างโรงเรียนใกล้บ้านให้ดีที่สุด โรงเรียนในฟินแลนด์ถือว่ามีความเท่าเทียมกัน

289 Susanne Wiborg, “Teachers Unions in the Nordic Countries...”, *Ibid*., p.179

290 Susanne Wiborg, “Teachers Unions in the Nordic Countries...”, *Ibid*., p.180

291 Susanne Wiborg, “Teachers Unions in the Nordic Countries...”, *Ibid*., p.181

292 Susanne Wiborg, “Teachers Unions in the Nordic Countries...”, *Ibid*., p.182

(ซึ่งในการวิจัยภายหลังเปิดเผยว่า หลัง ๆ มีปัญหาความไม่เมท่าเทียมกันมากขึ้น), เห็นนักเรียนเป็นผู้ใหญ่มากกว่าในอเมริกา, การมองนักเรียนเป็นศูนย์กลาง, สอนให้เด็กคิดและวิพากษ์วิจารณ์, สอนให้เด็กมีความสุข เคารพตัวเองและผู้อื่น

ด้วยคะแนน PISA และสารคดีนี้ ยิ่งทำให้การศึกษาแบบฟินแลนด์เนื้อหอม เช่นเดียวกับสินค้าและธุรกิจในนามฟินแลนด์ก็เป็นที่รู้จักกันไม่ว่าจะโทรศัพท์ NOKIA, ห้าง IKEA จึงไม่แปลกที่นโยบายรัฐบาลยุคหลัง ๆ จะเน้นสิ่งที่เรียกว่า การศึกษาในฐานะสินค้าส่งออกไปด้วย ทุกวันนี้การพูดเรื่องฟินแลนด์กับการศึกษาในฐานะต้นแบบเป็นเรื่องที่ไม่เกินความคาดหมายไปแล้ว

การดำรงอยู่ของ OAJ ในรัฐบาลขวากลาง

มีงานศึกษาชิ้นหนึ่งที่วิเคราะห์บทบาทของ OAJ ในรัฐบาลของ Juha Sipilä (2015–2019) อันเป็นรัฐบาลขวากลางที่สนับสนุนนโยบายเสรีนิยมใหม่ที่เหล่าสหภาพแรงงานการศึกษาหลายประเทศต่อต้าน โดยตั้งข้อสังเกตว่า OAJ นั้นไม่ได้ต่อสู้อย่างเปิดเผยและมีลักษณะชิงความได้เปรียบเชิงอนุรักษนิยมมากกว่าสหภาพแรงงานในประเทศอื่น ๆ[293] แต่ก็มีงานศึกษาชี้ว่า OJA ได้พยายามอย่างหนักที่จะผลักดันวาระของพวกเขาหรือการถกเถียงกับนโยบายของรัฐ

รัฐบาลของ Sipilä ได้วางนโยบายด้านการศึกษาชื่อว่า “Finland, the land of Solutions” (ฟินแลนด์ ดินแดนแห่งคำตอบ) โครงการเชิงยุทธศาสตร์ของรัฐบาลได้เน้นไปที่ การจ้างงานและการแข่งขัน, ความรู้และการศึกษา, ความเป็นอยู่ที่ดีและสุขภาพ, ชีวเศรษฐศาสตร์-การแก้ปัญหาด้วยพลังงานสะอาด-การทำให้เป็นดิจิทัล-การทดลอง-การลดการควบคุมจากรัฐ ถือเป็นยุทธศาสตร์หลักของรัฐบาล[294]

ได้มีโครงการ New Comprehensive School Program (โรงเรียนแบบผสมแนวใหม่) เพื่อการปฏิรูปโดยสรุปแล้วคือ นโยบายที่เน้นการปฏิรูปที่หมุนรอบนวัตกรรม การทำให้เป็นดิจิทัล และการทำให้เป็นนานาชาติซึ่งแทบไม่ต่างกับประเทศอื่น ๆ ยกเว้นแต่ว่า ไม่ได้ถกเถียงเรื่องการแปรรูปรัฐให้เป็นเอกชนอย่างโจ่งแจ้ง เพราะรัฐยังเป็นศูนย์กลางของการออกนโยบาย และอีกประการก็คือมีการปรึกษาหารือกับผู้มีส่วนร่วมในฟากการศึกษาอยู่[295]

อย่างไรก็ตาม นโยบายของรัฐที่ส่งผลกระทบต่อการศึกษาก็ทำให้ OAJ ตอบโต้ในหลายกรณี เช่น การตัดงบประมาณการศึกษาตั้งแต่รัฐบาลก่อนหน้านี้อย่าง Katainen และ Stubb (ทั้งคู่มาจากพรรค Kansallinen Kokoomus หรือ National Coalition Party อันเป็นพรรคขวากลาง) มาจนถึงรัฐบาลของ Sipilä (Suomen Keskusta หรือ Centre Party) รวมกันแล้วมาถึง 2 พันล้านยูโร OAJ ชี้ว่าการตัดงบประมาณดังกล่าวจะนำมาสู่คุณภาพการศึกษาที่ลดลงโดยเฉพาะการให้บริการระดับเทศบาลที่เริ่มมีความไม่เท่าเทียมกันมากขึ้นในรอบ 20 ปีที่ผ่านมา[296] สอดคล้องกับรัฐบาลที่เป็นฝ่ายขวากลางมาตลอด รัฐบาลล่าสุดที่เป็นฝ่ายซ้ายคือ รัฐบาลของ Paavo Lipponen (1999–2003) จากพรรค Suomen sosiali-demokraattinen puolue หรือ Social Democratic Party of Finland หลายปีผ่านมาแล้ว

กระนั้นก็ไม่พบว่า OAJ ได้มีการยกระดับไปถึงขั้นปฏิเสธความร่วมมือ-ประท้วง-สไตร์กรัฐบาล เนื่องจากการร่วมมืออย่างเข้มข้นผ่านการพัฒนานโยบายในฟินแลนด์ และยังพบว่า OAJ ไม่เคยจะสร้างข้อพิพาทกับนโยบายการพัฒนาของรัฐบาลนอกจากวิจารณ์ในมุมมองที่แตกต่างเพียงเล็กน้อย แทบจะไม่มีการวิพากษ์อย่างเฉพาะเจาะจง อย่างน้อยก็ไม่ใช่มาตรฐานทางวิชาการต่อผลกระทบจากนโยบายการศึกษาแบบเสรีนิยมใหม่ มีผู้อธิบายว่า การหาความร่วมมือเช่นนี้คือ ความสำเร็จทางการเมืองใน

293 Nina Nivanaho & Martin Thrupp, “A Progressive Force in Finnish Schooling?: Finland’s Education Union, OAJ, and Its Influence on School-Level Education Policy”, Martin Thrupp, Piia Seppänen, Jaakko Kauko, Sonja Kosunen, ed., *Finland’s Famous Education System* (Singapore: Springer, 2023), p.52

294 Nina Nivanaho & Martin Thrupp, *Ibid*., p.53

295 Nina Nivanaho & Martin Thrupp, *Ibid*., p.55

296 Nina Nivanaho & Martin Thrupp, *Ibid*., p.56

ฟินแลนด์ จึงเป็นเรื่องที่อธิบายได้ว่าเหตุใด OAJ จึงชอบที่จะทำงาน “ภายในเต็นท์” มันเป็นเรื่องยากที่จะเห็นภาพว่า OAJ ออกคำสั่งให้สมาชิกลงถนนเพื่อประท้วงแบบเดียวกับหลายประเทศ[297]

OAJ แทบจะไม่วิจารณ์แนวคิดและปฏิบัติการที่เกี่ยวข้องกับโลกทางธุรกิจซึ่งส่งเหล่านี้เป็นความต่อเนื่องของการปฏิรูปการบริหารจัดการภาครัฐที่เข้ามาตั้งแต่รัฐบาล Holkeri (1987–1991) และ Aho (1991–1995) และยังไม่พบการถกเถียงใน OAJ กรณีที่มีผู้ไม่สบายใจที่แยกตัวออกไปเมื่อคราวที่ OAJ เสนอให้เปลี่ยนแปลงชั่วโมงการทำงาน แม้ว่าความขัดแย้งจะปรากฏในสื่อมวลชนฟินแลนด์ อาจเป็นเพราะ OAJ ต้องการที่จะนำเสนอภาพอันเป็นเอกภาพและการสร้างภาคีในกระบวนการเชิงนโยบาย การที่ OAJ ให้ความสนใจกับนโยบายการส่งออกการศึกษาของรัฐบาลน้อย แม้จะเป็นเรื่องใหญ่ของรัฐบาล ได้บอกใบ้ว่าการสนับสนุนเช่นนี้ก็เท่ากับสนับสนุนนโยบายการศึกษาแบบเสรีนิยมใหม่ไปด้วย[298]

มากกว่าการละเลย เหมือนว่า OAJ จะใช้ประโยชน์ทางการเมืองผ่านประเด็นต่าง ๆ ให้มากที่สุด แม้ว่ารัฐบาลกับ OAJ จะพูดเรื่องเดียวกันแต่ความหมายต่างกันไปเลย OAJ พูดถึงความเท่าเทียมของโอกาสทางการศึกษาซึ่งหมายถึงว่า โอกาสอันเท่าเทียมเพื่อที่จะสำเร็จหลักสูตรโรงเรียนแบบผสมในหลักการเดียวกันไม่ว่าจะเรียนที่ไหน เพศอะไร หรือในครอบครัวที่มีสถานภาพการเงินและสังคมแบบใด อันเป็นความเท่าเทียมของทุกคน สำหรับรัฐบาลแล้วมันเน้นความเท่าเทียมทางการศึกษาของปัจเจก ที่ถูกมองว่าเป็นโอกาสที่เท่าเทียมของทุกคนที่จะเติมเต็มความสามารถหรือแรงบันดาลใจ ซึ่งเน้นไปที่ทางเลือกของปัจเจกและการลดการควบคุมทางการศึกษา และการปลดปล่อยไปสู่ระบบ school choice[299]

ภาพที่ 2.14 แสดงแผนผังความสัมพันธ์ของสหภาพแรงงานการศึกษาใหญ่ ๆ ในฟินแลนด์[300]

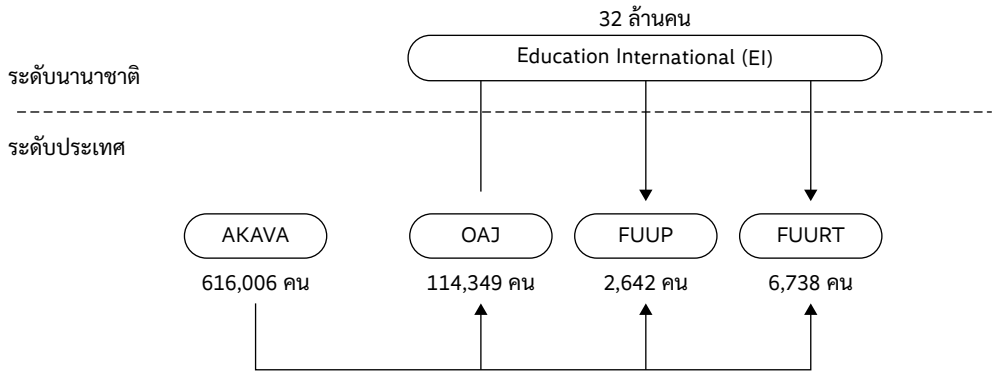

297 Nina Nivanaho & Martin Thrupp, *Ibid*., p.62

298 Nina Nivanaho & Martin Thrupp, *Ibid*., p.62

299 Nina Nivanaho & Martin Thrupp, *Ibid*., pp.62–63

300 Education International. “Who we are”. Retrieved on 24 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/about/who-we-are, Education International. “Finland”. Retrieved on 30 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/affiliates?filter%5Bcountry%5D=finland&filter%5Baffiliate%5D=, AKAVA. “Affiliates”. Retrieved on 24 August 2023 from https://akava.fi/en/affiliates/

OAJ ที่ไม่กล้าวิพากษ์รัฐบาลหนักกว่านี้เป็นเพราะการไม่กล้าออกจากพื้นที่ปลอดภัยของตน พวกเขาอาจนิยามตนว่าเป็นผู้สนับสนุนทางวิชาชีพที่ “ไร้การเมือง” อาจรวมไปถึงว่า เจ้าหน้าที่อาวุโสของ OAJ มักเห็นด้วยกับทิศทางนโยบายการศึกษาที่เป็นอยู่ บางที OAJ จำเป็นต้องสะท้อนย้อนคิดถึงจุดยืนของสมาชิกและความไม่สามารถในการวิจารณ์นโยบายการศึกษาได้อย่างที่ควรจะเป็น กระนั้นในช่วงโรคระบาดอย่างโควิด-19 ที่ผ่านมา OAJ ได้มีจุดยืนที่เผชิญหน้ากับรัฐบาลและนโยบายเทศบาลมากขึ้น ช่วงล็อกดาวน์ในปี 2020 OAJ ได้โต้แย้งการที่รัฐบาลจะเปิดการสอนแบบออนไซต์แก่นักเรียนอายุน้อยที่สุดในฤดูใบไม้ผลิต และจะเปิดทั้งหมดในช่วงสุดท้ายของหยุดช่วงฤดูร้อน OAJ ยังแสดงความเสียใจต่อแนวโน้มที่เทศบาลจะให้ครูออกจากงานในช่วงวิกฤตโควิด-19 ดังนั้น โรคระบาดนี้อาจจะเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญของ OAJ ก็เป็นได้[301]

OAJ เป็นองค์กรแรงงานการศึกษาที่มีลักษณะเป็นหนึ่งเดียวของทุกระดับการศึกษาที่มีอำนาจในการต่อรองสูงในฟินแลนด์ บนพื้นฐานความเข้มแข็งของการศึกษาทำให้การยืนหยัดต่อรองของแรงงานส่วนนี้มีความชอบธรรมอย่างสูง แต่อย่างไรก็ตาม พวกเขาต้องเผชิญหน้ากับระบบการตรวจสอบและการประเมินผลเช่นเดียวกับที่หลายประเทศพบเจอมาก่อน จากวิกฤตคะแนน PISA ที่ตกต่ำ เพียงแต่ฟินแลนด์ที่ได้คะแนนสูงที่สุดสามารถยื้อเวลาออกไปได้เนื่องมาจากผลคะแนนในครั้งนั้นเอง นอกจากนั้น ยังถูกวิจารณ์ว่ามีท่าทีที่ประนีประนอมกับรัฐบาลมากเกินไป แทบจะไม่มีการเดินขบวนประท้วงหรือการสไตรก์ใดๆเพื่อแสดงจุดยืนต่อต้านนโยบายและปฏิบัติการของรัฐเลย.

2.2.6 ออสเตรเลีย ประเทศใหญ่ ประชากรน้อย แต่มีสหภาพแรงงานการศึกษาที่แข็งขัน

ออสเตรเลียเป็นทวีปที่ใหญ่โต แต่ประชากรปัจจุบันกระจายตามหัวเมืองใหญ่ๆในมลรัฐต่างๆ แต่ที่น่าสนใจก็คือ จำนวนสมาชิกสหภาพแรงงานการศึกษาอย่าง AEU มีหลักแสน และสหภาพแรงงานมหาวิทยาลัยอย่าง NTEU ก็แตะหลักหมื่น ถือว่าเป็นองค์กรด้านแรงงานที่มีความน่าสนใจที่จะศึกษาอย่างยิ่ง

ออสเตรเลียเป็นรัฐรวมที่ประกอบด้วย 6 รัฐ ได้แก่ นิวเซาท์เวลส์, ควีนส์แลนด์, เซาท์ออสเตรเลีย, แทสเมเนีย, วิกทอเรีย และเวสเทิร์นออสเตรเลีย และ 10 “ดินแดนสหพันธ์” ภายในดินแดนสหพันธ์แบ่งออกเป็น 3 ดินแดนภายในที่ติดกับออสเตรเลียแผ่นดินใหญ่ และ 7 ดินแดนภายนอกตามหมู่เกาะต่างๆ สหภาพแรงงานการศึกษาจะสัมพันธ์กับเมืองใหญ่ในรัฐต่างๆตามแผนที่ในภาพ 2.15

ปัจจุบันมีจำนวนประชากรอยู่ที่ 26,688,327 คน[302] และ GDP อยู่ที่ 1,701.89 พันล้านดอลลาร์[303] GDP ต่อหัวที่ 62,625.4 ดอลลาร์[304] ผู้คนที่หนาแน่นพิเศษจะอยู่แถบริมทะเลตะวันออกและตอนใต้

กำเนิดการศึกษาสมัยใหม่ในออสเตรเลีย[305]

ออสเตรเลียเป็นดินแดนที่ถูกอังกฤษพิชิตเป็นอาณานิคมก็จริง แต่ช่วงแรกนั้นเป็นดินแดนที่นักโทษถูกส่งตัวมามากกว่าจะต้องการสร้างสังคมแบบชาวอังกฤษ การศึกษาได้เริ่มต้นขึ้น แต่ไม่ได้เป็นวิชาชีพในเซนส์ของครู แต่เป็นการขยายชุมชนอาณานิคมผ่านผลประโยชน์ทางการเกษตรและอุตสาหกรรม ตั้งโรงเรียนที่มักจะนำโดยนักโทษเหล่านั้น นักโทษบางคนมีการศึกษาที่ดีและได้ยึดอาชีพ

301 Nina Nivanaho & Martin Thrupp, *Ibid*., p.64

302 Australian Bureau of Statistics website.”Population clock”. Retrived on 16 August 2023 from https://www.abs.gov.au/statistics/people/population/population-clock-pyramid

303 IMF. “World Economic Outlook Database “. Retrived on 13 August 2023 from https://rb.gy/3i2ge

304 World Bank. “GDP per capita, PPP (current international $)”. Retrived on 13 August 2023 from https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD

305 Troy Heffernan. “The History of Education in Australia”. Oxford Research Encyclopedia of Education. Retreived on 2 March 2024 from https://oxfordre.com/education/display/10.1093/acrefore/9780190264093.001.0001/acrefore-9780190264093-e-1459 (26 May 2021)

การสอนแบบไม่เป็นทางการตลอดห้วงศตวรรษที่ 19 แต่ก็มีผู้ปกครองไม่น้อยที่วิตกว่า การที่นักโทษมาสอนลูกหลานของตนจะเป็นเรื่องเสื่อมเสียทางศีลธรรม จึงไม่แปลกที่ในหมู่เจ้าที่ดินและชาวนาร่ำรวยจะจ้างครูจากอังกฤษมาสอนตัวต่อตัว ขณะที่รัฐบาลเห็นประโยชน์ในการจ้างครูด้วยค่าแรงแสนต่ำในฐานะที่เคยเป็นอดีตนักโทษและไม่ใช่ครูมืออาชีพที่ต้องการเงินเดือนขั้นสูง จึงทำให้เกิดความขัดแย้งทางชนชั้น นั่นคือ มีนักเรียนที่ได้รับการสั่งสอนโดยครูนักโทษกับครูมืออาชีพ ขณะนั้นการศึกษายังไม่เป็นการศึกษาภาคบังคับ ความเปลี่ยนแปลงประการหนึ่งคือ การตั้งโรงเรียนแบบศาสนาที่ยิ่งกลายเป็นตอกย้ำทางศีลธรรม ระหว่างโรงเรียนแบบนี้ติวเตอร์ส่วนตัว กับ ครูผู้เป็นอดีตนักโทษ อย่างไรก็ตาม ในเชิงศาสนาก็มีการเมืองอยู่ในนั้น นิกายแองกลิกันมีบทบาทสูงเหนือคาทอลิกและเพรสไบทีเรียนที่เคยมีอิทธิพลมาก่อนจากฐานของพวกไอริชและสก๊อต

ช่วงปี 1872–1895 การศึกษาออสเตรเลียเริ่มเปลี่ยนผ่านมาสู่การศึกษาสาธารณะที่ไม่เสียค่าใช้จ่ายและไม่ใช่โรงเรียนแบบศาสนาซึ่งการเปลี่ยนแปลงนี้ได้รับอิทธิพลจากผู้ปกครอง กลุ่มทางศาสนาและสมาชิกของชุมชนต่าง ๆ การศึกษาในยุคนั้นมุ่งหวังที่จะสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ คือ มุ่งผลิตแรงงานเพื่อป้อนสู่ตลาดแรงงาน มากกว่าจะพัฒนาศักยภาพของบุคคล การศึกษา

ภาพที่ 2.15 แผนที่แสดงความหนาแน่นของประชากรออสเตรเลียในมลรัฐต่าง ๆ

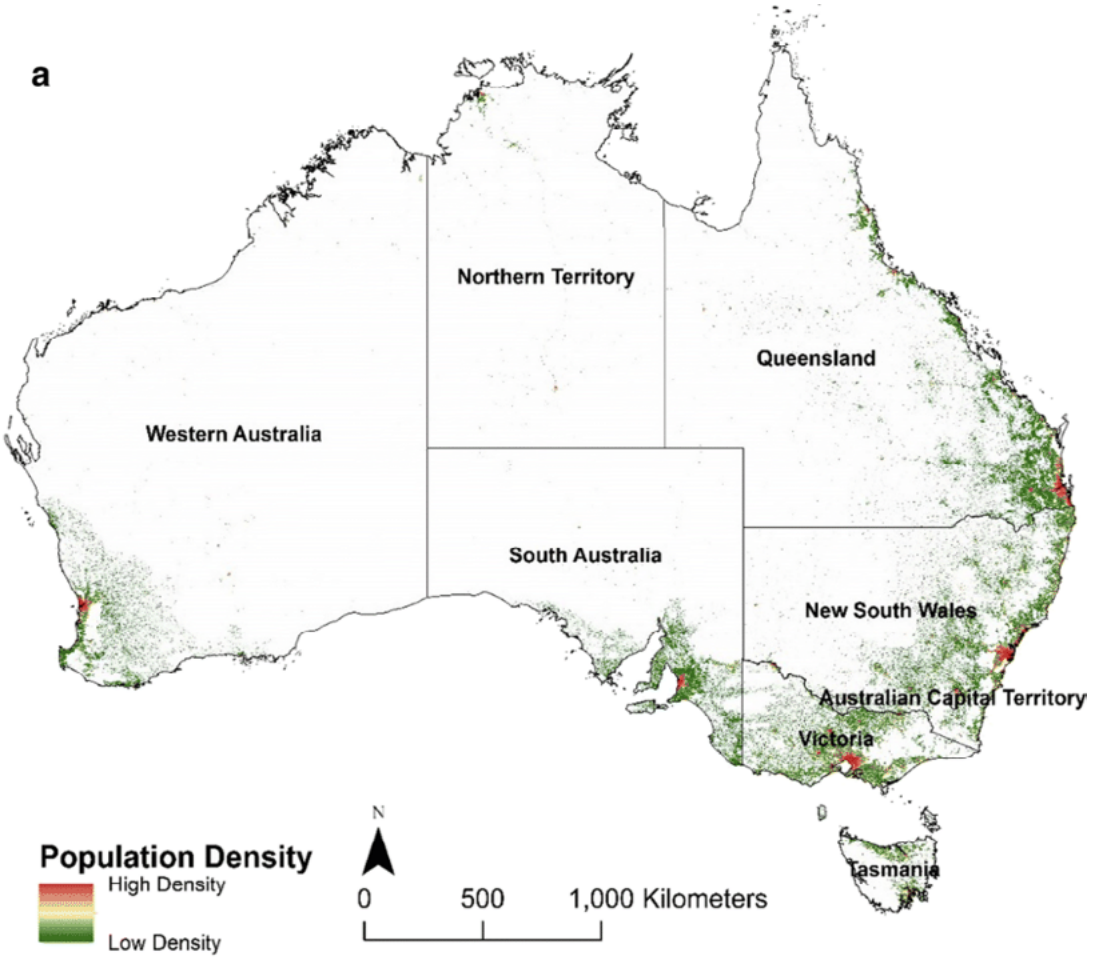

ระดับอุดมศึกษาจึงไม่ได้รับความสนใจมากนัก ไม่เพียงเท่านั้นการศึกษายังเน้นไปที่ผู้โยกย้ายมาตั้งถิ่นฐานอย่างชาวยุโรปมากกว่าจะเป็นคนพื้นเมืองที่ถูกยึดครองดินแดน ทั้งชนเผ่าเหล่านี้ยังถูกเหยียดเชื้อชาติว่ามีความด้อยอารยธรรม ต้อยต่ำกว่า และคาดหวังให้เป็นเพียงแรงงานราคาถูกสำหรับโครงการของรัฐบาลหรือเป็นแรงงานในบ้านคนขาว

ต้นศตวรรษที่ 20 ราว 30 ปีแรก เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงแนวคิดการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นการขยายการเรียนก่อนชั้นประถมศึกษาที่จะช่วยพัฒนาการเติบโตของพวกเขา วัยเรียนของนักเรียนอยู่ในโรงเรียนยาวนานขึ้นไม่ว่าจะเป็นการเรียนต่อระดับมัธยมศึกษา หรือในมหาวิทยาลัยแถบเมืองหลวง ทั้งยังขยายตัวในเชิงประชากรทำให้การศึกษาสาธารณะของออสเตรเลียเติบโต การศึกษาของผู้หญิงในระดับมัธยมและมหาวิทยาลัยก็เกิดขึ้นในช่วงนี้

ครึ่งหลังของศตวรรษที่ 20 โรงเรียนมัธยมก็ขยายตัวเช่นเดียวกับมหาวิทยาลัยเริ่มเปิดให้เป็นทางเลือกมากมายขึ้น ไม่เพียงเท่านั้นนักเรียนเหล่านี้คือ รุ่นที่ 2 และ 3 ของผู้เข้าเรียนการศึกษาภาคบังคับในยุคแรก ๆ ที่คนรุ่นพ่อแม่หรือปู่ย่าตายายมีประสบการณ์มาแล้ว แต่ปัญหาสำคัญยังคงดำรงอยู่ แม้ว่าจะมีผู้คนได้รับการศึกษามากขึ้น แต่การศึกษายังถูกแบ่งโดยประเด็นชนชั้น

ช่วงศตวรรษที่ 1950–1980 มีการก้าวกระโดดครั้งสำคัญสำหรับการศึกษาสาธารณะอันเนื่องมาจากการเติบโตของเศรษฐกิจหลังยุคสงคราม ความต้องการแรงงานเด็กเพื่อเข้าสู่ตลาดแรงงานให้เร็วที่สุดแบบเดิมนั้นลดลงแล้ว ทศวรรษ 1960 และ 1970 มีการขยายตัวของสถาบันการศึกษาระดับสูงไปทั่วประเทศ ว่ากันว่า เกิดการเข้าถึงโดยตลาดมวลชนมากกว่าโรงเรียนแบบเดิมที่เป็นโรงเรียนเอกชน และโรงเรียนของรัฐที่ร่ำรวย นั่นมาจากการขยายตัวโดยไม่ต้องกังวลเรื่องงบประมาณ นอกจากนั้นการขยายตัวของการศึกษามาจากความต้องการให้เป็นด้านหน้าของความเจริญเติบโตของเศรษฐกิจโลกไปด้วย กระนั้นในทศวรรษ 1970 จำนวนผู้จบการศึกษาโรงเรียนของรัฐยังมีสัดส่วนที่ต่ำกว่าโรงเรียนแบบศาสนาและโรงเรียนเอกชน

มีข้อสังเกตว่าปัญหาดังกล่าวเกิดจากระบบการฝึกครูที่ส่วนหนึ่งจ้างมาจากครูที่ไม่ได้จบการศึกษาระดับสูง เนื่องจากการขยายตัวของโรงเรียนรัฐอย่างมหาศาล แต่การขยายตัวของมหาวิทยาลัยก็ค่อย ๆ ทำให้สถานการณ์เปลี่ยนไป

ทศวรรษ 1980 การศึกษาของออสเตรเลียถือว่าอยู่ในพีก ระบบการศึกษายังคงเป็นประเด็นทางการเมืองและสังคมที่สำคัญ รัฐบาลทั้งระดับสหพันธรัฐและมลรัฐต่างก็พยายามขยายการศึกษาให้กับสมาชิก ในช่วงนี้โรงเรียนรัฐได้มีสัดส่วนมากถึง 2 ใน 3 ของนักเรียนทั้งหมดแล้ว การศึกษาก็มีคุณภาพมากขึ้นสัมพันธ์ไปกับระบบการฝึกครูที่มีความเป็นวิชาการมากขึ้นตั้งแต่ช่วง 1970 เป็นต้นมา แม้การศึกษาจะเปิดกว้างขึ้นให้กับผู้ด้อยโอกาสแต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่ายังมีช่องว่างของการเข้าถึงการศึกษาด้วยอุปสรรคทางเชื้อชาติ เพศ สถานะเศรษฐกิจสังคม ที่ตั้งและความพิการ

วิชาชีพครู และการรวมตัวเชิงวิชาชีพที่ยังไม่ถึงขันสหภาพแรงงาน

สำหรับออสเตรเลียกำเนิดการศึกษาสมัยใหม่และวิชาชีพครูสมัยใหม่ มาพร้อมกับสภาวะอาณานิคมที่รวมศูนย์จากอังกฤษ

จากครูแบบเดิมที่เคยเป็นอาชีพผสมผสานอย่างครูและธุรการ, ครูที่เป็นเมียชาวนา เปลี่ยนเป็นครูวิชาชีพและอยู่ภายใต้การรวมศูนย์อำนาจการปกครองและนโยบายการศึกษาของรัฐบาลอาณานิคม ช่วงทศวรรษ 1850–1870[306]

คำว่า schoolmaster ถูกเปลี่ยนเป็น schoolteacher ด้วยเหตุผลของการจัดระเบียบสมาชิกผู้ได้รับการศึกษาในสังคมที่ต่ำกว่า เนื่องจากว่าพวกเขาไม่ได้รับการศึกษา

306 Andrew Spaull, *Ibid*., p.146

ระดับมัธยมศึกษา นั่นคือ คือการลดสถานะ ทำให้ครูมีสถานะอยู่ใต้บังคับบัญชาส่งผลต่อความสำเร็จในการจัดการเรียนชั้นประถมศึกษา พร้อมไปกับการขยายตัวของประชากรที่อพยพเข้ามาทั้งในเขตเมืองใหญ่ ชุมชนเกษตรกรรม หรือดินแดนบุกเบิกใหม่เพื่อทำเหมืองแร่[307]

องค์กรครูที่จัดตั้งครั้งแรกเกิดขึ้นในออสเตรเลียตะวันออกกลางทศวรรษ 1850 องค์กรเหล่านี้เกิดขึ้นและแตกดับลงในเมืองใหญ่และเมืองหลวงตลอดช่วงต้นทศวรรษ 1880 จำนวนมากมีอายุสั้น ๆ และไม่ประสบความสำเร็จ องค์กรเหล่านี้ยังไม่ได้เชื่อมโยงใด ๆ กับสหภาพครูในปัจจุบันอีกด้วย สมาคมเหล่านี้ถูกอธิบายว่าเป็นสมาคมที่ชั่วคราว หรือชมรมช่วยเหลือกัน[308]

ความเคลื่อนไหวของการรวมตัวของครูยังกระจายไปตามมลรัฐต่าง ๆ ที่อยู่ห่างไกลกัน ว่ากันว่า Geelong Teachers' Association แห่งมลรัฐ Victoria เป็นอู่ทำคลอดแห่งองค์กรครู ที่เกิดขึ้นตั้งแต่ปี 1855 ไปจนถูกสั่งปิดเมื่อปี 1881 องค์กรเหล่านี้มีบทบาทต่อสู้ในประเด็นต่าง ๆ ของครูผ่านร่วมกับองค์กรครูอื่นในเมืองต่าง ๆ อย่างเมลเบิร์น, Ballarat และ Bendigo ในเวลาต่อมา ได้ก่อการประท้วงอย่างเป็นทางการต่อการลดเงินเดือน และการลดความมั่นคงของสัญญาจ้างและการตรวจการครู (inspection) ช่วงปลายทศวรรษ 1850[309] นี่คือ ผลพวงแห่งการรวมตัว

ที่มลรัฐควีนสแลนด์ ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ Queensland Public School Teachers' Association (QPSTA: สมาคมครูรัฐในมลรัฐควีนสแลนด์) แห่งทิศตะวันอออกเฉียงเหนือ ได้เป็นตัวอย่างของต่อต้านด้วยแนวทางทั่วไป กล่าวคือ ถูกจัดรูปโดยครูจากบริสเบนและ Darling Downs ในปี 1973 เนื่องจากถูกตัดค่า tuition fees เนื่องจากนโยบายการศึกษาฟรีในปี 1970 QPSTA พยายามเรียกร้องเงินชดเชยดังกล่าว และการปรับปรุงสภาพการทำงานสำหรับครู ประธาน QPSTA ได้กล่าวว่า "เมื่อเรากลายเป็น Schoolmaster เราไม่ได้หยุดที่จะเป็นพลเมืองไปด้วย"[310]

อย่างไรก็ตาม QPSTA ก็เจอปัญหาใหญ่ 2 ประการที่ทำให้ล้มเลิกองค์กรไป ประการแรกคือ Central Board of Education (คณะกรรมการกลางการศึกษา) ปฏิเสธข้อเรียกร้อง ซึ่งหมายความว่าจะต้องพึ่งพาอิทธิพลทางการเมืองผ่านการลงชื่อเรียกร้องและประชุมกับสมาชิกสภาท้องถิ่นพวกเขาสามารถโน้มน้าวรัฐบาลเพื่อเพิ่มเงินชดเชย 25% ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม 1874 แต่มันนำไปสู่ปัญหาประการที่ 2 คือ ชัยชนะดังกล่าวนำมาซึ่งการลดลงของการสนับสนุนในบริสเบนและการหายไปของสาขา Darling Downs ในที่สุดบริเบนก็ลาออกจากสมาคมในเดือนธันวาคม 1874[311] กลายเป็นว่าองค์กรเกิดขึ้นมาพร้อมกับปัญหา เมื่อมันถูกแก้ไขอายุขัยของมันก็จบลงด้วย

องค์กรอื่น ๆ ของครูก็ถูกจัดตั้งขึ้นมาเช่น Teachers' Association of New South Wales ที่ซิดนีย์ (1873) จัดทำวารสาร *Journal of Public Education* เพื่อตอบโต้กับ *Australian Journal of Primary Education* ที่เมือง Adelaide มีการจัดตั้ง South Australian Public Teachers' Association ในปี 1875 ซึ่งเกิดจากการรวมกลุ่มประท้วงมาตั้งแต่ปี 1871 และเห็นว่าน่าจะดีกว่าหากรวมกันสู้ในนามสหภาพแรงงาน

ที่มลรัฐวิกตอเรียทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ได้จัดตั้ง Victorian Institute of Teachers (VIT: สถาบันครูวิกตอเรียน) ในปี 1873 ซึ่งเกิดมาจากการรวมตัวกันประท้วงเรื่องสภาพการทำงานที่ย่ำแย่และเงินเดือนที่ถูกลด การรวมตัวเช่นนี้ในที่ต่าง ๆ มิใช่ความบังเอิญ แต่มาจากสภาพสังคมอันปั่นป่วนที่มีผลมาจากขบวนการแรงงานอุตสาหกรรม[312] กระนั้นก็มีผู้ตั้งข้อสังเกตว่าพวกเขาไม่ได้

307 Andrew Spaull, *Ibid*., pp.147–148

308 Andrew Spaull, *Ibid*., p.138

309 Andrew Spaull, *Ibid*., pp.138–139

310 Andrew Spaull, *Ibid*., p.139

311 Andrew Spaull, *Ibid*., p.139

312 Andrew Spaull, *Ibid*., pp.139–140

รวมตัวกันเพื่อเจรจาต่อรองรวม ทั้งยังปฏิเสธป้ายฉลากการต่อสู้-กบฏ-นักสหภาพแรงงาน[313] จึงกล่าวได้ว่าในทศวรรษ 1870 พวกเขายังไม่กล้าที่จะเรียกตัวเองว่าสหภาพแรงงาน แต่เมล็ดพันธุ์ได้ถูกบ่มเพาะจากการปฏิสัมพันธ์กับ National Union of Teachers (NUT: สหภาพแรงงานครูแห่งชาติ) ของอังกฤษ การต่อสู้ที่เป็นอยู่ก็จึงมีลักษณะเชิงปัจเจกและเป็นประเด็นส่วนบุคคลมากกว่า[314]

คำถามคือ เหตุไฉนการต่อสู้ของครูถึงไม่ยั่งยืน อาจเป็นเพราะการต่อสู้นั้นเป็นเพียงการกระทำต่อประเด็นปัญหาเชิงเดี่ยว เมื่อจบปัญหา ทุกอย่างก็จบลงไปด้วย รวมไปถึงการถูกปฏิเสธการเข้าถึงอำนาจทางการศึกษาและอำนาจทางการเมือง หรือการถูกพร่ำบอกว่า จุดประสงค์และยุทธศาสตร์ของสหภาพแรงงานนั้นไม่ใช่เรื่องขององค์กรครูที่เกิดขึ้นมาเพื่อช่วยเหลือกัน นอกจากนั้นผู้นำยังถูกคุกคามและไล่ออกจากงานอยู่เสมอ เช่น ผู้นำของ Teachers' Association of New South Wales ปี 1874, QPSTA ในปี 1874[315]

ก่อกำเนิดสหภาพแรงงานครู

สถานการณ์ในทศวรรษ 1880 เหล่าครูถือว่ามีรายได้ต่ำกว่าแรงงานคอปกขาวทั้งหลาย รัฐบาลอาณานิคมไม่ได้มีความตั้งใจจะเพิ่มงบประมาณตรงนี้เท่าใดนัก แนวคิดว่าครูถูกขูดรีดในฐานะแรงงานราคาถูก เริ่มเป็นที่ตระหนักกันดีในหมู่ครูทั้งหลาย ยิ่งไปกว่านั้นเงินเดือนครูผู้หญิงยังต่ำกว่าเงินเดือนครูชายจากที่เคยอยู่ที่ 80% มาอยู่ที่ 65–75% ช่วงทศวรรษ 1880 การเรียกร้องเงินที่เท่าเทียมยังไม่มาถึง ต้องรอจนทศวรรษแรกของศตวรรษที่ 20 นอกจากนั้นครูหนุ่มสาวในเขตชนบทก็ยังไม่สามารถเบิกค่าเดินทางด้วยม้า และค่าบ้านได้ และยังมีความอยุติธรรมกับการจ่ายเงินสำหรับภรรยาครูที่ต้องทำหน้าที่เป็นครูพี่เลี้ยงเด็กหรือคนรับเย็บปักถักร้อย

ตัวอย่างเช่นในมลรัฐควีนส์แลนด์ พวกเธอรับเงินเดือนต่ำกว่านักศึกษาครูในปีสุดท้าย ประการที่ 2 เงินเดือนครูอาวุโสในเขตเมืองต่ำกว่าค่าครองชีพที่ทะยานขึ้น เช่นเดียวกับในเมลเบิร์น หรือบริสเบนที่มีค่าเช่าที่พักสูงและการเก็งกำไรที่ดิน สินค้าราคาแพง รวมไปถึงค่าบริการต่างๆ ที่สูงลิ่ว ประการที่ 3 ครูผู้หญิง โดยเฉพาะที่ยังโสดอยู่ไม่สามารถออกจากเมืองที่ใหญ่กว่าได้ เพราะการคุ้มครองของครอบครัว และยังได้รับค่าตอบแทนที่ตายตัว (คือไม่ได้ขึ้นเงินเดือน) บางคนไม่สามารถย้ายไปโรงเรียนที่ใหญ่กว่าได้ เพราะมีเพดานจำนวนผู้ช่วยอาวุโสและมีข้อบังคับที่ไม่ให้ครูเป็นครูใหญ่ แต่บางคนก็ได้โอกาสไปสอนในโรงเรียนห่างไกล เพราะเป็นโอกาสจะได้ทำงานและได้ค่าจ้างที่สูงขึ้น อย่างไรก็ตามในที่สุดเงินเดือนครูที่ไม่เพียงพอก็จะถูกเติมเต็มด้วยงานเสริมอย่างการสอนพิเศษ การเขียนหนังสือพิมพ์ ครูผู้หญิงบางคนต้องทำงานเป็นโปรษณีย์ไปด้วย แต่ในทศวรรษ 1880 รายได้ที่ 2 จากภาครัฐถูกห้ามภายใต้การควบคุมการบริหารภาครัฐอย่างเข้มงวดและช่วงนี้เองที่รัฐเริ่มรวมศูนย์อำนาจมากยิ่งขึ้นและส่งผลต่ออาชีพร่วมกันของเหล่าครู[316]

ระบบครูที่เป็นอยู่ก็ยังอิงกับระบบอาวุโสที่ไม่ได้พัฒนาคุณสมบัติเพิ่มเติม บางคนยังได้รับการอุปถัมภ์ทางการเมือง จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่นักศึกษาผู้จบจากวิทยาลัยครูในเมลเบิร์น Adelaide และซิดนีย์ รวมถึงบริสเบนจะเป็นผู้บุกเบิกการก่อตั้งสหภาพแรงงาน เพราะพวกเขามีเซนส์ถึงความไม่ยุติธรรมผ่านวิธีคิดแบบเสรีนิยมที่มีต่อครูอาวุโส พวกเขาตั้ง Trained Teachers' Association (สมาคมนักศึกษาครู) ในเมลเบิร์น ปี 1883 เพื่อคุ้มครองความก้าวหน้าของวิชาชีพครูสำหรับครูทุกคน แต่มันล้มเหลวเพราะด้วยแนวความคิดที่ว่า วิชาชีพวางตนเป็นชนชั้นสูงจึงแยกขาดจากสังคม ขณะที่พวกเขาปรากฏตัวในยุคสหภาพแรงงานใหม่ อย่างไรก็ตาม ยังมีแรงสนับสนุนจากครูผู้หญิงอาวุโสที่ถูกปฏิเสธตำแหน่งระดับสูงใน

313 Andrew Spaull, *Ibid*., p.140

314 Andrew Spaull, *Ibid*., p.141

315 Andrew Spaull, *Ibid*., p.142

316 Andrew Spaull, *Ibid*., pp.145–146

โรงเรียนที่มีไว้ให้สำหรับผู้ชาย ทำให้พวกเธอร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการจัดตั้งสหภาพฯ ขึ้นมา[317]

นอกจากนั้นยังมีความกังวลของพฤติกรรมครูผู้ถูกคาดหวังว่าจะเป็นต้นแบบแห่งศีลธรรม ความจริง ความยุติธรรมและความรักชาติ ดังนั้นพฤติกรรมการดื่มเหล้า การพนัน และพฤติกรรมอันไม่พึงประสงค์ รวมไปถึงการติดหนี้ กลายเป็นข้อหาร้ายแรง การถูกจับตามองโดยผู้ตรวจการ (inspector) จึงเป็นเรื่องสำคัญและส่งผลกระทบต่อครู บางคนมองว่า ผู้ตรวจการเหล่านี้ไม่ต่างจากเจ้าภาษีในยุคกลาง, ผู้จัดการธนาคารและเจ้าของโรงจำนำ เพราะรายได้ของพวกเขามาจากผลลัพธ์ที่มาจากการทำยอด (ไม่ใช่จากการทำงานโดยตัวของพวกเขาเอง)[318] จึงหมายถึง ครูผู้เคราะห์ร้ายคือ การทำยอดของพวกเขา

การเปลี่ยนแปลงในกระบวนการสอนและความยากแค้นทางเศรษฐกิจของครูจำนวนมากนำไปสู่การสร้างสำนึกร่วมของครูและนำไปสู่วงโคจรของสหภาพแรงงานในที่สุด แม้ว่าสหภาพแรงงานครูคอปกขาวจะอยู่แยกจากขบวนการสหภาพแรงงานทั่วไป แต่อย่างน้อยที่สุดการรับรู้เกี่ยวกับการสร้างสหภาพแรงงานกลางของครูเพื่อจะใช้ในการต่อสู้กับการควบคุมแบบราชการรวมศูนย์ ได้ทำให้เกิดสหภาพอย่างน้อย 2 แห่งในช่วงปี 1884–1892 นั่นคือ West Moreton Teacher's Association (WMTA หรือสมาคมครูมอเรตันตะวันตก) และ East Moreton Teacher's Association (EMTA หรือสมาคมครูมอเรตันตะวันออก) ในมลรัฐ ควีนส์แลนด์ เนื่องจากการเป็นห่วงเรื่องเศรษฐกิจและสภาพการจ้างงานและควบคุมจากผู้ตรวจการ และการปรับเปลี่ยนการเลื่อนตำแหน่งโดยผู้ตรวจการซึ่งนำไปสู่ความต้องการของครูที่จะย้ายไปสู่คณะกรรมการการแบ่งประเภทและอุทธรณ์[319] State School Teachers' Union of Victoria (SSTUV หรือสหภาพแรงงานครูในโรงเรียนของรัฐแห่งวิกตอเรีย) ก็มีบทบาทสำคัญ เช่นเดียวกับการก่อตั้ง Victorian Lady Teachers' Association (VLTA หรือ สมาคมครูสตรีแห่งวิกตอเรีย) ส่วนในรัฐ South Australia ก็มี South Australian Teachers' Association (SATA หรือสมาคมครูออสเตรเลีย) ที่ได้รับการฟื้นชีวิตขึ้นมาใหม่โดยเหล่าครู เมื่อเกิดกรณีการนำเสนอหลักสูตรใหม่ที่ต้องการการเตรียมตัวโดยเหล่าครู โดยเฉพาะกังวลต่อบทบาทของผู้ตรวจการ ความพยายามดังกล่าวทำให้ SATA จัดรูปให้กลายเป็นสหภาพแรงงานที่โยงใยไปทั่วดินแดนอาณานิคม มีการประชุมตัวแทนในที่ประชุมประจำปี และการจัดการของ SATA อยู่ภายใต้ครูใหญ่ (head teachers) ใน Adelaide[320]

ภาวะผู้นำของสหภาพแรงงานก็เป็นอีกปัจจัยสำคัญหนึ่งที่จะฝ่ามรสุมต่างๆ ต้องการทักษะของการจัดการองค์กร, การอุทิศตนและความอดทนเพื่อที่จะเข้าถึงครูนอกเขตเมือง และยังต้องปราศจากความกลัวต่อความไม่พอใจของนายจ้าง หรือครูผู้เห็นต่าง และแรงปฏิกิริยาทั้งหลาย[321]

จนถึงทศวรรษ 1880 ก็ยังไม่มีผู้นำสหภาพที่เป็นนักสหภาพโดยอุดมการณ์ ประธานสหภาพ SSTUV หรือบางคนในมลรัฐควีนส์แลนด์และทัสมาเนียเป็นผู้นำการต่อต้านยุคแรกๆ ยังไม่มีใครใช้ตำแหน่งเพื่อไต่เต้าหน้าที่ทำงาน ก็เพราะว่า ส่วนใหญ่ตำแหน่งนี้มักพาไปสู่หายนะส่วนบุคคลมากกว่า ต่างจากยุคหลังที่ผู้นำสหภาพแรงงานได้รับโอกาสทางการเมือง อย่างเช่น ผู้นำของ Queensland Teachers' Union ได้มีตำแหน่งในวุฒิสภาของออสเตรเลียคอมมอนเวลธ์ในฐานะ "สมาชิกผู้ต่อต้านสังคมนิยม" (1913) ขณะที่ผู้นำระดับสาขาเข้าสู่สภาของมลรัฐควีนส์แลนด์ ที่ในมลรัฐทัสมาเนีย Joseph Lyons ผู้นำหัวกบฏของนักศึกษาวิทยาลัยครูได้ขึ้นมาเป็นประธานสหภาพแล้วจากนั้นก็เข้าสู่การเมืองกลายเป็น

317 Andrew Spaull, *Ibid*., p.148

318 Andrew Spaull, *Ibid*., p.149

319 Andrew Spaull, *Ibid*., p.151

320 Andrew Spaull, *Ibid*., p.152

321 Andrew Spaull, *Ibid*., p.152

ผู้นำพรรคแรงงานและกลายเป็นนายกรัฐมนตรีของออสเตรเลียในฐานะผู้นำรัฐบาลอนุรักษนิยม[322]

John Murphy เป็นคนสำคัญคนหนึ่งในฐานะผู้นำในมลรัฐวิกตอเรีย เขาเข้าเรียนสถาบันครูในปี 1882 ร่วมก่อตั้ง Melbourne District Teachers' Association (MDTA หรือ สมาคมครูระดับเขตเมลเบิร์น) ในปี 1885 และยังมีบทบาทใน Male Assistant Teachers' Association (MATA หรือ สมาคมครูผู้ช่วยชาย) ที่ก่อตั้งในปีเดียวกัน เขายังริเริ่มให้ MDTA เสนอให้มีการจัดการประชุมของตัวแทนครูที่ก่อตั้ง SSTUV ในวันอีสเตอร์ 1886 โดยที่เขาเป็นเหรัญญิก ถือได้ว่าเขามีบทบาทสำคัญในการฟื้นคืนองค์กรครูและนำไปสู่ทิศทางด้านการเจรจาต่อรองแบบอุตสาหกรรมและการเมืองด้วยความสำเร็จเบื้องต้น เช่น การปรับปรุงสูตรสำหรับการจ่ายค่าตอบแทน และยังสร้างสหภาพแรงงานกลางที่เข้มแข็ง อย่างไรก็ตามสิ่งเหล่านี้กลับไม่ได้รับความใส่ใจอันเนื่องมาจากวิสัยทัศน์อันคับแคบ ที่มลรัฐทัสมาเนีย ผู้นำจาก Tasmanian State School Teachers' Association (TSSTA หรือ สมาคมครูในโรงเรียนรัฐทัสมาเนีย) ต้องใช้ความอดทนในการเจรจากับครูในเขตชนบทและหัวอนุรักษ์ใช้เวลาเป็นสิบปีกว่าจะสามารถจัดประชุม TSSTA ได้ซึ่งจะกลายมาเป็นสหภาพแรงงานครูที่รวมครูทั้งหมดของมลรัฐ[323]

รัฐบาลควีนส์แลนด์ได้จัดตั้ง Civil Service Commission เพื่อสอบสวนประสิทธิภาพการทำงานของหน่วยงานรัฐ Anthony St Ledger สมาชิก EMTA (เข้าร่วมปี 1887 มาจากสายคาทอลิก) ได้เข้าหาประธานกรรมการชุดดังกล่าวเพื่อขอให้สอบสวนเพิ่มเติมเกี่ยวกับความคิดเห็นของครูในการบริหารบุคลากรครู กรรมการเห็นด้วยและมีจดหมายเวียนได้ส่งออกไปในปี 1888 แบบฟอร์มเช่นนี้เคยทำมาแล้วโดย Royal Commission into Education ในปี 1874–1875 ในมลรัฐวิกตอเรียและออสเตรเลียใต้ St Ledger ได้ส่งจดหมายในรอบ 2 ไปยังครูเพื่อจัดประชุมระดับท้องถิ่นเพื่อประสานงานการตอบการสำรวจและหาตัวแทนครูเพื่อส่งหลักฐานไปยังคณะกรรมการและพิจารณาคัดเลือกคำถามของสหภาพแรงงานครู นี่คือจุดที่ทำให้การรณรงค์เกิดขึ้นในการประชุมประจำเดือน St Ledger ก็มีบทบาทในการร่างระเบียบสำหรับสหภาพแรงงานครูกลาง ในเวลาอันเหมาะสมรายงานแรกของ Civil Service Commision ก็ตีพิมพ์ ภายในรายงานได้มีการประณามการบริหารระดับกรมและเจ้าหน้าที่อาวุโสและยกย่องบทบาทของสมาคมครูในการสำรวจครั้งนั้น[324]

หลังจากการรับรู้โดยสาธารณะและความยุติธรรม เหล่าครูมองเห็นถึงความต้องการสหภาพแรงงานครูกลางชัดเจนขึ้น มันไม่ใช่เป็นเพียงการรวมเสียงทุกเสียงของครูโดยปัจเจก แต่คือการมีส่วนร่วมในการปฏิรูป ตามจิตวิญญาณเช่นนี้ที่ทำให้ 7 สมาคมในควีนส์แลนด์พบปะกันที่บริสเบนในเดือนมกราคม 1889 เพื่อจัดตั้ง QTU St Ledger ได้รับเลือกให้เป็นเลขานุการเกียรติยศ (honorary secretary) เขายังก่อตั้งวารสารของสหภาพที่ชื่อ *Queensland Education Journal*[325]

ขณะที่ออสเตรเลียเริ่มมีการปฏิรูปทางการเมือง ผู้หญิงมีสิทธิ์เลือกตั้งในมลรัฐออสเตรเลียใต้ในปี 1884 ผู้หญิงสามารถเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัย Adelaide ในปี 1880 มีกลุ่มองค์กรที่มีสมาชิกหญิงที่เปี่ยมศักยภาพเป็นที่รู้จักกันดีในช่วงนี้ พวกเธอยังได้รับการสนับสนุนจากเหล่าหนังสือพิมพ์ในเมืองหลวงและเมืองขนาดใหญ่ที่มาพร้อมกับความคิดเห็นสาธารณะ ในหน้าหนังสือพิมพ์ส่วนใหญ่เป็นการวิพากษ์ระบบการศึกษาและเห็นใจต่อปัญหาของครู ดังนั้นจึงมีการสนับสนุนแนวคิดการจัดตั้งสหภาพแรงงานครูอย่างมากจากหนังสือพิมพ์ซึ่งถือว่าอยู่ในช่วงพีกในทศวรรษ 1880[326]

สิ่งสำคัญและจับต้องได้มากที่สุดมาจากขบวนการแรงงานที่ผลิบานในออสเตรเลียฝั่งตะวันออกในทศวรรษ 1880

322 Andrew Spaull, *Ibid*., p.153

323 Andrew Spaull, *Ibid*., pp.153–154

324 Andrew Spaull, *Ibid*., pp.154–155

325 Andrew Spaull, *Ibid*., pp.156–157

326 Andrew Spaull, *Ibid*., pp.154–155

ต่อมาก็เกิดขึ้นที่ทัสมาเนียและออสเตรเลียตะวันตก เห็นได้จากการเกิดขึ้นของ Trade Union Acts, การจัดตั้งสภาแรงงานและการต่อรองผู้ว่าจ้างท้องถิ่น (local Trades and Labour Councils), การจัดประชุมสหภาพแรงงานข้ามอาณานิคม (Inter-colonial Trade Union Congresses), การปรากฏขึ้นของขบวนการการทำงาน 8 ชั่วโมงและการเลิกงานเร็ว และกระแสความนิยมในการพัฒนาสังคมร่วมกัน สถาบันเชิงกลไกและรัฐสภาได้ส่งอิทธิพลต่อการจัดรูปสหภาพแรงงานครูและยังมีผู้เสนอว่า การจัดตั้งสหภาพแรงงานในทศวรรษ 1880 จะต้องรวมสหภาพแรงงานคอปกขาวกับแรงงานคอปกน้ำเงินเข้าด้วยกัน การเติบโตของสหภาพแรงงานคอปกขาวมาพร้อมกับความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจในนครหลวงมาพร้อมกับการค้าและการขยายตัวเมือง การเน้นไปที่การเป็นเจ้าของธุรกิจและการขยายของกิจการสาธารณะที่รวมศูนย์ ในออสเตรเลียตะวันออก ช่วง 1880 เกิดการองค์กรที่จ้างแรงงานคอปกขาวมากขึ้น เช่น ข้าราชการ, นักโทรเลข, สื่อมวลชน, วิศวกรรมทางน้ำ, ผู้ช่วยร้านค้า, เสมียน, นักดนตรี, ช่างเขียนแบบ, เจ้าหน้าที่รถไฟและท่าเรือ ครูในโรงเรียน กระทั่งตำรวจ ในมลรัฐควีนส์แลนด์[327]

แม้จะไม่มีการคาดโทษหรือเพ่งเล็งครูในการร่วมหรือก่อตั้งสหภาพแรงงาน แต่ครูกลุ่มดังกล่าวก็ยังเป็นคนส่วนน้อยมีผลต่อขบวนการสหภาพแรงงานแบบที่เคยเป็นในทศวรรษ 1870 หรือหลังจากการนัดหยุดงานครั้งใหญ่ในทศวรรษ 1890 เช่นเดียวกับที่เขาปฏิเสธขบวนการแรงงานในสังคม และการปฏิเสธเป็นพวกเดียวกับเหล่าแรงงาน แม้กระทั่งในการประชุมสหภาพแรงงานครูบางคนยังปฏิเสธยุทธศาสตร์แรงงานที่ไม่เหมาะสมกับเป้าประสงค์ของพวกเขา ไม่ว่าจะเป็นการร่วมเดินขบวนในวันแรงงาน[328]

การรวมตัวของครูจึงมีความอิหลักอิเหลื่อกับการเป็นสหภาพแรงงานในยุคนั้นอยู่

การก่อรูปและสร้างตัวตนในศตวรรษที่ 20 ของ ATF

สหภาพแรงงานครู กลับมาคึกคักอีกครั้งในทศวรรษ 1920 มีการจัดประชุมสหภาพที่มีฐานอยู่ในหลายรัฐเมื่อปี 1921 เพื่อจัดตั้งสหพันธ์ครูระดับชาติที่จะกลายเป็น Australian Teachers Federation (ATF หรือ สหพันธ์ครูออสเตรเลีย) ในปี 1922 อย่างไรก็ตาม ATF ถูกเมินเฉยจากรัฐท้องถิ่นและรัฐส่วนกลางอย่างยาวนานระหว่างปี 1922–1982 กระนั้น ATF ได้ร่วมเป็นผู้ก่อตั้งองค์กรครูระดับนานาชาติอย่าง World Confederation of Organisations of the Teaching Profession (WCOTP หรือ สมาพันธ์องค์กรวิชาชีพครูโลก) ในปี 1952 ซึ่งจะมีการกล่าวถึงต่อไป การจัดประชุมนี้จะมีการหมุนเวียนกันไปตามประเทศต่างๆ แต่ถือว่าการมีส่วนร่วมของ ATF ในช่วงแรกนั้นได้ผลลัพธ์ไม่มากนักในฐานะกลไกระดับนานาชาติ แต่ข้อเสนอจากมลรัฐออสเตรเลียตะวันตกที่เป็นไปได้กว่าก็คือ การให้การสนับสนุนการก่อรูปของการประชุมของสมาคมครูในออสเตรเลีย-เอเชีย[329]

ATF ได้เคลื่อนไหวสู่การสร้างความเข้มแข็งให้ขบวนการสหภาพแรงงานออสเตรเลีย เนื่องจากหัวเสียกับการต่อรองกับรัฐบาล Fraser และมีเป็นประเด็นที่ถกเถียงกันสำหรับสหภาพแรงงานครู AFT จนนำไปสู่การปฏิเสธที่จะสังกัดใต้ Australian Council of Trade Unions (ACTU: สภาสหภาพแรงงานออสเตรเลีย) มาตลอดตั้งแต่การประชุมประจำปีในปี 1944 จนกระทั่งปี 1960 ATF ตัดสินใจไปสังกัด Australian Council of Salaried Professional Associations (ACSPA: สภาแห่งสมาคมวิชาชีพที่ได้รับเงินเดือนแห่งออสเตรเลีย) ที่เพิ่งก่อตั้งในปี 1957 ในฐานะที่เป็นหนึ่งในสามองค์กรใหญ่ของสหภาพของแรงงานคอปกขาว[330] ก็แสดงให้เห็นถึงการมีระยะห่างกับองค์กรแรงงานคอปกน้ำเงินพอสมควร

327 Andrew Spaull, *Ibid*., p.157

328 Andrew Spaull, *Ibid*., p.158

329 Andrew Spaull, *The Australian Education Union From Federal Registration To National Reconciliation* (Melbourne: Australian Council for Educational Research, 2000), pp.2–3

330 Andrew Spaull, *The Australian Education Union*..., p.2

ช่วงปี 1977–1978 AFT มีบทบาทในฐานภาคส่วนของแรงงานระบบรัฐการที่รณรงค์ต่อต้านรัฐบาล Fraser ที่มีนโยบายตัดงบประมาณภาครัฐ พันธมิตรและการรณรงค์ได้ให้ประสบการณ์แม้จะไม่น่าพอใจ แต่ก็ได้ย้ำให้เห็นว่า ACSPA ควรรวมอยู่ใต้สังกัด ACTU ดังนั้น ACSPA จึงให้ ATF เข้าไปร่วมประชุมในคณะกรรมการการศึกษา และการประชุมร่างงบประมาณของรัฐบาลในปี 1978 ในที่สุดในการประชุมสหภาพประจำปีก็ได้มีข้อเสนอให้ควบรวม ACSPA กับ ACTU แต่ก็ทำให้มีสหภาพแรงงานส่วนหนึ่งที่ไม่พอใจถอนตัวออกไป คือ Tasmanian Teachers Federation (TTF หรือ สมาพันธ์ครูทัสมาเนีย) และ South Australian Institute of Teachers (SAIT หรือสถาบันครูออสเตรเลียใต้) จนในที่สุด ATF ก็อยู่ใต้ร่ม ACTU ในการประชุมเมื่อปี 1980[331] หลังจากที่พยายามจะหลีกเลี่ยงมาเกือบ 4 ทศวรรษ

ปี 1978 ATF ได้บอยคอตการประชุม WCOTP ที่อินโดนีเซียเพื่อตอบโต้การที่รัฐบาลยึดครองติมอร์ตะวันออกและจับกุมนักกิจกรรมทางการเมืองที่รวมถึงครูตั้งแต่ปี 1965 การโต้เถียงเรื่องการบอยคอตนี้นำมาสู่นโยบายระดับนานาชาติที่เน้นย้ำการยืนยันถึงสิทธิมนุษยชน ความช่วยเหลือทางการเงินเพื่อทำให้เกิดสหภาพในโพ้นทะเลซึ่งต่อมาจะเป็นพื้นฐานสำคัญของ International Trust Fund (ITF หรือกองทุนทรัสต์นานาชาติ) ที่ตั้งในปี 1982[332] กล่าวได้ว่า ตั้งแต่ต้นปี 1983 เป็นช่วงที่ ATF โตเต็มตัว กลายเป็นองค์กรขนาดใหญ่ที่เป็นตัวแทนของสหภาพแรงงานระดับรัฐทั้งหมด ภายใต้อิทธิพลทางการเมืองรัฐบาลพรรคแรงงานของ Bob Hawke[333]

ได้มีการจัดตั้งสหภาพแห่งใหม่ขึ้นอีกคือ Independent Teachers Federation of Australia (ITF or ITFA หรือสมาพันธ์ครูอิสระแห่งออสเตรเลีย) เพื่อที่จะรองรับแรงงานจากสถาบันการศึกษาภาคเอกชน[334] ขณะเดียวกันก็มีอีกฝ่ายจัดตั้ง Teachers Association of Australia (TAA หรือสมาคมครูแห่งออสเตรเลีย) เมื่อปี 1983 ขึ้นมาด้วย แม้จะอ้างว่า เป็นความพยายามที่จะครอบคลุมครูโรงเรียนทุกประเภทในออสเตรเลีย และเกิดจากการก่อตั้งของครูรัฐวิกตอเรียที่เป็นสมาชิกของ Victorian Affiliated Teachers Federation (VATF หรือ สมาพันธ์สมาชิกครูวิกตอเรีย สมัยก่อนคือ VAT ก่อตั้งเมื่อปี 1976) แต่ดูเหมือนจะเป็นสหภาพแรงงานฝ่ายขวาที่ตั้งมาเพื่อต่อสู้กับสหภาพใหม่ของ ATF ที่ถูกมองว่า “ถูกนำโดยส่วนผสมของมาร์กซิสต์, เฟมินิสต์หัวรุนแรงและฝ่าย secularist และ ITFA ที่เกิดจากนักศึกษาผู้ต่อต้านสงครามเวียดนามในทศวรรษ 1970 ผู้มีอัตลักษณ์ทางนโยบายการศึกษาอยู่กับพวก ALP (Australian Labour Party หรือ พรรคแรงงานออสเตรเลีย)[335] ดังนั้น สหภาพแรงงานจากฝ่ายขวาจึงถือกำเนิดขึ้นเพื่อใช้เป็นที่ต่อรองผลประโยชน์ของพวกเขาเช่นเดียวกัน

ทศวรรษ 1980 ช่วงความเปลี่ยนแปลงของสหภาพแรงงานใต้นโยบายเศรษฐกิจเสรีนิยมใหม่ จาก ATF สู่ ATU

ภายใต้กระแสนโยบายเศรษฐกิจเสรีนิยมใหม่ ขบวนการแรงงานกลายมาเป็นฝ่ายรับ ทศวรรษ 1980 สหภาพแรงงานเผชิญปัญหาความเสื่อมถอย ทั้งการสูญเสียสมาชิก การมีส่วนร่วมที่น้อยของผู้หญิง เยาวชน ผู้อพยพ และแรงงานชนกลุ่มน้อยยังไม่รวมกับวาระของฝ่ายขวาที่มาพร้อมกับแนวคิดตลาดแรงงานและการทำลายความสัมพันธ์แรงงาน

กระนั้นความเปลี่ยนแปลงสำคัญของสหภาพแรงงานออสเตรเลียช่วงทศวรรษ 1970–1980 อาจแบ่งได้ดังนี้

ประการแรก คือ การควบรวมสหภาพแรงงานคอปกขาวอย่าง ACTU กับ ACSPA ในปี 1979 และ Council of Australian Government Employee Organisation

331 Andrew Spaull, *The Australian Education Union...*, p.4

332 Andrew Spaull, *The Australian Education Union...*, p.3

333 Andrew Spaull, *The Australian Education Union...*, p.5

334 The Independent Education Union of Australia. “About Us”. Retrieved on 3 August 2023 from https://www.ieu.org.au/about/

335 Andrew Spaull, *The Australian Education Union...*,pp.10–11

(CAGEO หรือองค์กรสภาแห่งลูกจ้างรัฐบาลออสเตรเลีย) ในปี 1981[336]

ประการที่สอง ก็คือ มีอำนาจอธิปไตยฝ่ายตุลาการที่เข้าใจและเปิดรับการตีความของสหภาพแรงงานคอปกขาวมากขึ้นกรณีออสเตรเลีย[337]

ประการที่สาม คือ การขูด้านความเท่าเทียมกันทางเพศและสิทธิกลุ่มชาติพันธุ์[338]

ประการที่สี่ ที่อาจนับว่า ประสบความสำเร็จมากที่สุด คือ แผนยุทธศาสตร์ของ ACTU เมื่อปี 1987 ชื่อว่า Australia Reconstructed ได้มีการลดจำนวนสหภาพลงจากจำนวน 326 แห่ง เหลือเพียง 20 แห่งที่เน้นไปที่ฐานอุตสาหกรรมเดียวกันที่เรียกว่า super union แรงสนับสนุนสำคัญมาจาก Bob Hawke นายกรัฐมนตรี ผู้เคยดำรงตำแหน่งประธาน ACTU และหัวหน้าพรรค ALP ที่ให้เงินสนับสนุนการควบรวมสหภาพและการสนับสนุนการเลือกตั้งภายในสมาชิกสหภาพ ทั้งยังได้รับการสนับสนุนจากเหล่าแรงงานทั้งหลายเนื่องจากเห็นว่าการลดจำนวนสหภาพลงจะนำมาซึ่งความเข้มแข็งในการต่อรอง[339] นอกจากนั้นทิศทางของยุทธศาสตร์นี้ มาจากการตีความแบบที่ 3 ของสังคมนิยมประชาธิปไตย[340]

ออสเตรเลียพยายามจะควบรวมสหภาพขนาดย่อยต่าง ๆ ให้มีลักษณะเป็นสหภาพแรงงานที่มีร่มใหญ่ และตัวอย่างที่น่าสนใจก็คือ ความไม่ประสบความสำเร็จในการควบรวมสายการศึกษา อันเป็นตัวอย่างที่ดีถึงแนวคิดแบบเสรีนิยมใหม่ที่สหภาพขนาดใหญ่ไม่สามารถตอบสนองผลประโยชน์ของสหภาพย่อย ๆ ไม่ว่าจะเป็น AEU (Australian Education Union หรือ สหภาพแรงงานการศึกษาออสเตรเลีย) ของโรงเรียนรัฐ ITF ของโรงเรียนเอกชน และ NTEU (National Tertiary Education Union หรือ สหภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา) ของมหาวิทยาลัยและอาชีวศึกษา[341]

กฎหมาย Employee Relations Act (1992) นำไปสู่การเจราจาต่อรองส่วนบุคคล นโยบาย early retirement การยุบโรงเรียนกว่า 300 แห่ง การขยายขนาดห้องเรียน รวมไปจนถึงการเพิ่มภาระงานให้เหล่าครู[342]

กับรัฐบาลที่นำโดยพรรคแรงงานเองในช่วงปี 1983–1986 ก็ปฏิเสธการสร้างความสัมพันธ์กับเหล่าสหภาพแรงงาน ทั้งยังมองว่าเป็นกลุ่มที่เป็นภัยต่อทั้งขบวนการแรงงานและการเมืองด้านการศึกษา ทำให้สหพันธ์ด้านการศึกษาไม่สามารถโน้มน้าวรัฐบาลให้ปฏิเสธการเติบโตของนโยบายและโวหารกลไกตลาดที่เข้ามาลดการสนับสนุนและการแปรรูปให้เป็นเอกชน[343]

ขณะนั้นฝ่ายสหพันธ์การศึกษาได้พยายามพึ่งพิง ACTU ด้วยยังขาดประสบการณ์ในการเจรจาต่อรองแบบสหภาพแรงงาน และการตัดขาดจากวัฒนธรรมสหภาพแรงงานอุตสาหกรรมมาแต่เดิม รวมไปถึงจำนวนสมาชิกของสายการศึกษาใน ACTU เอง ทำให้พวกเขาไม่สามารถเป็นตัวเล่นหลักใน ACTU ได้[344]

สิ่งเหล่านี้ทำให้ขบวนการสหภาพแรงงานครูปรับตัวกันยกใหญ่ สำหรับ ATF ได้ย้ายสำนักงานจากแคนเบอร์ราไปยังเมลเบิร์นปี 1985 ถือเป็นสัญลักษณ์ความเปลี่ยนแปลงของ ATF มีการเพิ่มเจ้าหน้าที่ประจำ สิ่งอำนวย

336 Andrew Spaull, *The Australian Education Union*...,p.109
337 Andrew Spaull, *The Australian Education Union*...,pp.109–110
338 Andrew Spaull, *The Australian Education Union*...,p.111
339 Andrew Spaull, *The Australian Education Union*...,p.112
340 Andrew Spaull, *The Australian Education Union*...,p.107–108
341 Andrew Spaull, *The Australian Education Union*...,p.114
342 Andrew Spaull, *The Australian Education Union*...,p.116
343 Andrew Spaull, *The Australian Education Union*...,p.17
344 Andrew Spaull, *The Australian Education Union*...,p.17

ความสะดวก และทำให้ดูมีค่ามากขึ้น ทั้งยังยกระดับภาพลักษณ์ของความมุมานะและยังขยายไปสู่งานวิจัยและข้อถกเถียงเกี่ยวกับคำถามการศึกษาในทศวรรษ 1980 เช่น ประเด็นผู้หญิงและชนกลุ่มน้อย หลังจากนั้นภาพลักษณ์ขององค์กรก็ชัดเจนขึ้นในฐานองค์ของครูในระดับชาติ[345]

ขณะที่ปี 1987 ATF ได้เปลี่ยนชื่อไปเป็น Australian Teachers Union (ATU หรือสหภาพแรงงานครูออสเตรเลีย) และจดทะเบียนในฐานะสหภาพแรงงานของครูโรงเรียนรัฐ ว่ากันว่าเป็นแห่งแรกที่สามารถจดทะเบียนได้[346] ความสำคัญกว่านั้นคือ มันจะกลายเป็นฐานสำคัญของสหภาพแห่งใหม่ที่จะเกิดขึ้นก่อนที่จะเปลี่ยนโฉมไปอีกครั้ง

ส่วน ACTU พยายามปรับเปลี่ยนตัวเอง ในปี 1987 ได้มียุทธศาสตร์ก็คือ การสร้างสหภาพให้ใหญ่ขึ้น และลดจำนวนสหภาพลง ซึ่งแนวคิดนี้เกิดขึ้นในเยอรมันและสวีเดน โดยการประชุมตั้งเป้าว่าจะสร้าง 20 สหภาพแรงงานระดับ super ภายในต้นทศวรรษ 1990 เพื่อปรับเปลี่ยนองค์กร[347]

สิ่งนี้ท้าทายต่อ ATU มากเนื่องจากว่า สายการศึกษามีสหภาพมากถึง 45 แห่ง ในนามอุตสาหกรรมการศึกษา จนถึงการประชุมปี 1989 ของ ACTU ที่นำเสนอวัตถุประสงค์ใหม่ คือ ยุทธศาสตร์ union rationalisation การประชุม ATU ในปี 1990 นำวัตถุประสงค์มาประชุมและนิยามตนว่า อุตสาหกรรมการศึกษา ควรจะครอบคลุมคนงานทั้งหมดในภาคการศึกษาและ training ตั้งแต่ชั้นอนุบาลจนถึงหลังการศึกษาภาคบังคับ และควรมีสหภาพเดียวที่ไม่แบ่งคนงานเป็นส่วน ๆ ซึ่งมันหมายถึงผู้ช่วยสอน เจ้าหน้าที่ธุรการ รวมไปถึงในระดับมหาวิทยาลัยด้วย อันที่จริง แรงงานบางส่วนได้อยู่ในสหภาพแรงงานที่ไม่เกี่ยวกับครูมาก่อนแล้ว[348]

ทศวรรษ 1990 การขยายตัวของสหภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษาและอื่น ๆ จาก ATU สู่ AEU และการเกิดขึ้น NTEU

ATU ได้สร้างหน่วยที่เรียกว่า Technical and Further Education (TAFE หรือการศึกษาด้านช่างเทคนิคและการศึกษาเพิ่มเติม) อันเป็นสหภาพแรงงงานในกลุ่มวิทยาลัยเทคนิค ปี 1991 และในปี 1993 ATU ก็ได้กลายเป็น Australian Education Union (AEU หรือสหภาพแรงงานการศึกษาออสเตรเลีย) ในปีเดียวกันนั้นก็เกิดองค์กรระดับโลกที่เป็นตัวแทนนักการศึกษากว่า 30 ล้านคนทั่วโลกที่ชื่อ Education International (EI หรือองค์กรนานาชาติการศึกษา)[349]

อย่างไรก็ตาม แรงงานภาคอุดมศึกษากลับไม่ถูกนับรวม ทำให้ส่วนอุดมศึกษาก็ได้จัดตั้ง National Tertiary Education Union (NTEU: สหภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา) ของตนในปี 1993 สหภาพนี้เกิดจากการรวมกันของสหภาพแรงงานด้านการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยและที่เกี่ยวข้อง 5 แห่งที่เป็นตัวแทนนักวิชาการและพนักงานสายสนับสนุนในระดับอุดมศึกษา กลุ่มวิทยาลัยเทคนิค (TAFE) รวมไปถึงการศึกษาผู้ใหญ่[350]

ดังที่กล่าวไปแล้วว่า เคยมีความพยายามจะผนึกรวมกันเป็นสหภาพแรงงานการศึกษาขนาดใหญ่อันเป็นหนึ่งเดียว แต่ในที่สุดก็ยังไม่ได้รวมกัน แม้จะไม่ถูกรวม แต่ก็ยังถือว่ายังอยู่ในแนวร่วมสหภาพแรงงานการศึกษาด้วยกัน เห็นได้จากการใช้อาคารสำนักงานร่วมกันในฐานะสำนักงานใหญ่ AEU, ITF และ NTEU ที่เปิดใช้งานใน

345 Andrew Spaull, *The Australian Education Union*...,pp.17–18

346 Australian Trade Union Archives. " Australian Teachers Federation (1937–1987) ". Retrieved on 3 August 2023 from https://www.atua.org.au/biogs/ALE0253b.htm#related และ Australian Education Union (AEU). "History". Retrieved on 2 August 2023 from https://www.aeuvic.asn.au/about-us/history

347 Andrew Spaull, *The Australian Education Union*...,p.40

348 Andrew Spaull, *The Australian Education Union*...,p.40

349 Australian Education Union (AEU). "History". Retrieved on 2 August 2023 from https://www.aeuvic.asn.au/about-us/history

350 National Tertiary Education Union , *NTEU Annual Report 2021–2022*, Report to the 2022 National Council Meeting, (South Melbourne: National Tertiary Education Union, n.d.), p.3

ปี 1993[351] ทั้ง 3 ยังเป็นตัวแทนสามสหภาพการศึกษาขนาดใหญ่ที่มีจำนวนสมาชิกจากมากไปสู่น้อย คือ AEU, ITF และ NTEU ตามลำดับ

ภายใต้รัฐบาลเสรีนิยมที่ต้านสหภาพแรงงาน

เมื่อรัฐบาลจอห์น ฮาเวิร์ดเข้ามาจากการเลือกตั้งในปี 1996 ก็พบว่ามีนโยบายที่ไม่เป็นมิตรกับสหภาพแรงงาน ว่ากันว่าเขาเป็นนักการเมืองที่อนุรักษนิยมที่สุดที่ออสเตรเลียเคยมีมา อันที่จริงเขามีบทบาทมาตั้งแต่ทศวรรษ 1980 ในยุคแห่งเสรีนิยมใหม่นั้น เขาได้ทำการปฏิรูปภาษี การจัดการตัดสวัสดิการและปรับโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงอุตสาหกรรมและสหภาพแรงงานให้มีลักษณะที่รวมศูนย์ยิ่งขึ้น[352] เมื่อรัฐบาลใหม่เข้ามาได้ออกกฎหมาย Workplace Relation Act (พระราชบัญญัติที่ทำงานสัมพันธ์) ที่หลายฝ่ายเรียกว่าเป็น “การปฏิวัติที่ทำงาน” โดยให้อำนาจในการกำหนดสัญญาจ้างเฉพาะบุคคล ลดอำนาจการต่อรองของ AIRC ให้อำนาจแต่ละมลรัฐในการเจรจาต่อรอง (เดิมอำนาจอยู่ที่การเจรจาต่อรองระดับสหพันธรัฐ) และยังทำให้สหภาพแรงงานต่าง ๆ แข่งขันกันเอง[353] กฎหมายนี้ยังให้อำนาจ AIRC (Australian Industrial Relations Commission หรือ คณะกรรมการความสัมพันธ์เชิงอุตสาหกรรมออสเตรเลีย) ประกาศว่าการสไตร์กนอกช่วงเวลาการเจรจาต่อรองร่วมถือว่าผิดกฎหมายด้วย[354]

ปี 1998 ยังมี Class Act (พระราชบัญญัติห้องเรียน) ที่กำหนดมาตรฐานการจ้างงานของครูในโรงเรียน สิ่งที่ตามมาก็คือ สหภาพฯได้ประกาศวาระ “National Claim Framework” (กรอบการอ้างสิทธิ์ในระดับชาติ) ให้เป็นประเด็นเร่งด่วนของปี 1998–1999 สำหรับคนงานด้านการศึกษาในโรงเรียนและศูนย์เด็กเล็ก อันประกอบด้วยเงื่อนไขการจ้างงานร่วมกันไม่ว่าจะเป็นเงินเดือน หรือภาระงานในที่ทำงานในโรงเรียนของรัฐ ปี 1999 ถูกเรียกว่าเป็นปีแห่ง “bargaining year” (ปีแห่งการเจรจาต่อรอง) เป็นความพยายามในการสร้างข้อตกลงทางการจ้างงานชุดใหม่ แต่พวกเขากลับต้องเผชิญกับคลื่นลูกที่สองของกฎหมายที่ทำงานสัมพันธ์[355]

สหัสวรรษใหม่ กับ PISA Shock ในออสเตรเลีย

เช่นเดียวกับหลายประเทศในยุโรป ผลคะแนน PISA โดย OECD ตั้งแต่ปี 2000 ที่ทดสอบทักษะการอ่านเขียน การคำนวณ และวิทยาศาสตร์นำมาซึ่งความเปลี่ยนแปลงทางด้านการศึกษาอย่างถ้วนหน้า นอกจากฟินแลนด์ (และอาจรวมถึงประเทศสังคมนิยมประชาธิปไตยในยุโรปตอนเหนือ) แล้ว ประเทศทางฝั่งเอเชียตะวันออกอย่างสิงคโปร์ เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น ฮ่องกง รวมไปถึงจีน (เฉพาะในเซี่ยงไฮ้) ซึ่งถือว่ามีความอนุรักษนิยมได้คะแนนสูง ต่างไปจากสหรัฐอเมริกาที่น้อยกว่ามากในเชิงเปรียบเทียบ[356]

ออสเตรเลียก็พบกับภาวะ PISA Shock เช่นกัน คะแนนที่ดิ่งลงเริ่มเกิดขึ้นในปี 2009 และกลายเป็นข่าวใหญ่โตทางสื่อมวลชนที่ถกเถียงกันมากว่าเหตุใดการเรียนการสอนในออสเตรเลียจึงตกต่ำ ยิ่งปี 2012 ยิ่งแย่กว่าเดิม แต่การขับเคลื่อนของนักการเมืองพบว่าไม่ได้มาจากรายงานการวิจัยทางวิชาการ มากกว่าจะใช้ผลสะเทือนทางสื่อมวลชนในการขับเคลื่อนเพื่อปรับปรุงคุณภาพ นำไปสู่ความพยายามการตรากฎหมายพระราชบัญญัติการศึกษาที่พุ่งเป้าเพื่อมีคะแนน PISA ติด Top 5 ภายในปี 2025 เสียด้วยซ้ำ[357]

351 Andrew Spaull, *The Australian Education Union*...,p.44

352 Andrew Spaull, *The Australian Education Union*...,p.149–150

353 Andrew Spaull, *The Australian Education Union*...,p.151

354 Andrew Spaull, *The Australian Education Union*...,p.153

355 Andrew Spaull, *The Australian Education Union*...,pp.158–159

356 Andrew Vandenberg, *Education Policy and the Australian Education Union : Resisting Social Neoliberalism and Audit Technologies* (Cham: Palgrave Macmillan, 2018), pp.12–13

357 Aspa Baroutsis and Bob Lingard. “PISA-shock: how we are sold the idea our PISA rankings are shocking and the damage it is doing to schooling in Australia”. Retrieved on 2 March 2024 from https://blog.aare.edu.au/pisa-shock-how-we-are-sold-the-idea-our-pisa-rankings-are-shocking-and-the-damage-it-is-doing-to-schooling-in-australia/ (19 February 2018)

ตั้งแต่กลางทศวรรษ 1990 อุตสาหกรรมการศึกษานานาชาติขยายตัวอย่างกวางขวางผ่านหลักสูตร ตำรา และอุปกรณ์การสอน เครื่องมือการสอน การสอบ ในอังกฤษ บริษัท Pearson ถือว่าเป็นองค์กรธุรกิจที่ใหญ่ที่สุด นอกจากจะมีบริษัทผลิตตำราเรียนแล้ว ยังมีสำนักพิมพ์ Penguin Books และหนังสือพิมพ์ The Financial Times พบว่าบริษัทนี้ยังได้สัญญา 41.6 ล้านดอลลาร์ออสเตรเลียที่ทำหน้าที่สอบและวิเคราะห์เกรดโรงเรียนในรัฐนิวเซาธ์เวลส์ ขณะที่สัญญา 7.2 ล้านเหรียญในการวิเคราะห์การสอบคำนวณและการรอบรู้การเขียนอ่านในโรงเรียนทั่วออสเตรเลีย เป็นต้น[358]

อีกประเด็นหนึ่งก็คือการตรวจสอบ (audit) การศึกษาผ่านสมรรถนะของครู โรงเรียน เศรษฐกิจที่สัมพันธ์กับการสอบ PISA และธุรกิจการศึกษาที่มาพร้อมกับนโยบายเสรีนิยมใหม่ทางการศึกษาอยู่ 2 ประเด็นคือ การสร้างนโยบายที่ยึดกับตัวเลข หรือ ตัวเลขเชิงการเมืองของการบริหารอย่างก้าวหน้า ประการที่สองคือ การเน้นประสิทธิภาพในการทำงาน (performativity) นั่นคือการหาหลักฐานและขั้นตอนที่สามารถตรวจสอบวัดผลได้[359] ปัญหาก็คือ การมองไปที่ผลลัพธ์และความคุ้มค่าของการที่จ่ายภาษีไปให้โรงเรียนต่าง ๆ ซึ่งตัวชี้วัดต่าง ๆ มีโอกาสที่จะบิดเบือนและให้ผลผิด ๆ จากกิจกรรมเรียนการสอนที่ถูกตรวจสอบได้ พวกเขาไม่ได้สนใจการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูกับนักเรียนในห้อง แต่ไปเน้นที่การวัดประสิทธิภาพและพิธีกรรมเพื่อผลิตหลักฐานที่ต้องการสำหรับการสอบ นักตรวจสอบและผู้นำระบบราชการและนักการเมืองที่ควบคุมการสอบและการตรวจสอบดังกล่าว หรืออาจกล่าวได้ว่าระบบตรวจสอบเช่นนี้กลายเป็นภัยร้ายต่อการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ[360]

ภาพที่ 2.16 แสดงแผนผังความสัมพันธ์ของสหภาพแรงงานการศึกษาใหญ่ ๆ ในออสเตรเลีย[361]

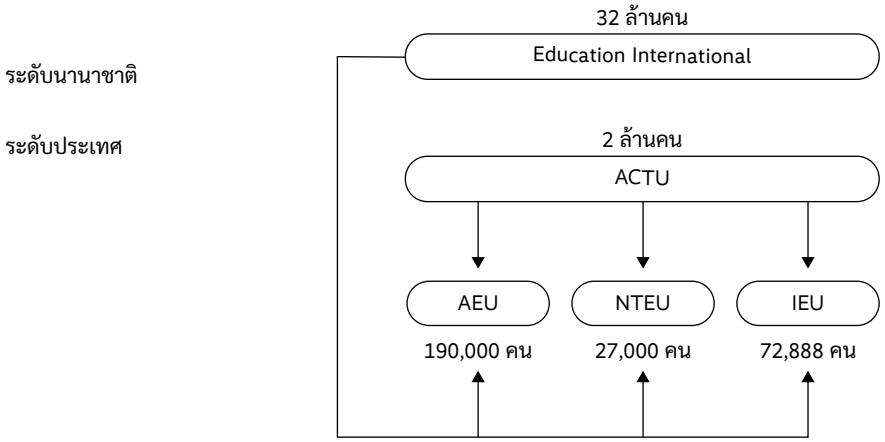

358 Andrew Vandenberg, *Ibid*., p.13

359 Andrew Vandenberg, *Ibid*., p.17

360 Andrew Vandenberg, *Ibid*., p.18

361 Education International. “Who we are”. Retrieved on 24 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/about/who-we-are, Education International. “Australia”. Retrieved on 24 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/affiliates?filter%5Bcountry%5D=Australia&filter%5Baffiliate%5D=

ใต้ร่มเงาความร่วมมือของเครือข่ายต่าง ๆ

จากภาพที่ 2.16 แสดงความสัมพันธ์ของสหภาพแรงงานการศึกษาที่อยู่ภายใต้ ACTU และกลุ่มใหญ่ ๆ ถึง 3 กลุ่มที่ล้วนเป็นสมาชิกของ EI ไปพร้อมกัน

2.3 การสร้างเครือข่ายสหภาพแรงงานการศึกษาระดับนานาชาติ ศูนย์กลางโลกตะวันตก

ได้มีความพยายามสร้างเครือข่ายระดับโลก[362] ในนาม International Committee of National Federations of Teachers of Public Schools หรือ คณะกรรมการสากลแห่งสหพันธ์แห่งชาติของครูโรงเรียนรัฐ เมื่อปี 1912 ณ ศูนย์กลางที่เบลเยียม ต่อมาปี 1923 มีการจัดตั้งองค์กรที่ 2 คือ World Federation of Education Associations (WFEA หรือ สหพันธ์แห่งสมาคมการศึกษาโลก) ณ เมืองซาน ฟรานซิสโก จากนั้นในปี 1926 ก็มีอีก 2 องค์กรบังเกิดขึ้นนั่นคือ International Federation of Teacher Associations หรือ สมาคมสหพันธ์แห่งครูสากล แม้จะอ้างว่าเป็นองค์กรระดับโลก แต่สมาชิกก็ยังจำกัดตัวอยู่ในยุโรปและอเมริกาเหนือ

จุดเปลี่ยนสำคัญคือ หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่ขบวนการสหภาพแรงงานได้รวมเอาองค์กรครูเข้าไว้ด้วยกันนำไปสู่การจัดรูปองค์กรใหม่ นำไปสู่การอยู่ใต้ร่มของ World Federation of Trade Unions (WTFU สหพันธ์แห่งสหภาพแรงงานโลก) ที่จัดตั้งในปี 1945 แต่องค์กรดังกล่าวถูกเปิดเผยอย่างรวดเร็วว่าถูกควบคุมจากเบื้องบนโดยพรรคคอมมิวนิสต์โซเวียต ทำให้สหภาพแรงงานที่พยายามเป็นอิสระจากการควบคุมแยกตัวออกไปตั้ง International Confederation of Free Trade Unions (ICFTU สหพันธ์นานาชาติแห่งสหภาพแรงงานเสรี) ในปี 1949

นอกจากองค์กรสากลของในนามของฝ่ายซ้าย ฝ่ายเสรีนิยม แล้วยังมีฝ่ายอนุรักษนิยมอย่าง International Federation of Christian Trade Unions (IFCTU สหพันธ์นานาชาติแห่งสหภาพแรงงานคริสเตียน—อย่าจำสับสนกับ ICFTU) ก่อตั้งขึ้นในปี 1920 และถูกแทนที่โดย World Confederation of Labour (WCL หรือ สมาพันธ์แรงงานโลก) แม้ว่า WCL จะมีรากฐานมาจากศาสนาแต่สมาชิกไม่จำเป็นต้องสัมพันธ์กับองค์กรของคริสเตียน

ในองค์กรระดับอาชีพ WTFU มีส่วนที่เรียกว่า Trade Union Internationals (TUI สหภาพแรงงานนานาชาติ) ส่วนของครูอาจารย์ เรียกว่า World Federation of Teachers' Unions (FISE สหพันธ์โลกแห่งสหภาพแรงงานครูอาจารย์) เป็นองค์กรที่ริเริ่มโดยชาวฝรั่งเศส ขณะที่ WCL มีส่วน Trade Action คือ World Confederation of Teachers (WCT หรือ สมาพันธ์ครูโลก)

กลับมาที่ WFEA องค์กรนี้ได้เติบโตและเปลี่ยนชื่อเป็น World Organization of the Teaching Profession (องค์กรวิชาชีพครูโลก) ในปี 1946 และร่วมกับกลุ่มอื่น ๆจัดตั้ง World Confederation of Organizations of Teaching Profession (WCOTP หรือ สมาพันธ์โลกแห่งองค์กรวิชาชีพครู) ในปีอีก 5 ปีต่อมา ขณะที่ส่วนของ ICFTU ก็ได้จัดตั้ง International Federation of Free Teachers' Union (IFFTU หรือ สหพันธ์นานาชาติแห่งสหภาพแรงงานครูอิสระ) ในปีเดียวกันคือ 1951 เมื่อเทียบกันแล้ว IFFTU มองว่าตนเป็นองค์กรสหภาพแรงงานที่ต้องปกป้องประชาธิปไตย และมีส่วนร่วมในการต่อสู้กับรัฐบาล ผู้ว่าจ้าง พรรคการเมือง และการครอบงำทางศาสนา แต่สมาชิกจำนวนมากใน WCOTP มองว่าองค์กรของตนคือ สมาคมทางวิชาชีพ ไม่ใช่สหภาพแรงงาน

ตามระเบียบแล้ว องค์กรครูทั้งหลายทั้งในระดับชาติและนานาชาติคือ องค์กรวิชาชีพ ไม่ใช่สหภาพแรงงาน ซึ่งพวกเขาไม่ได้แสวงหาการเข้าไปเจรจาต่อรองรวม (collective bargaining) ยังไม่นับว่าตามกฎหมายแล้วครูไม่ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งสหภาพแรงงานเพื่อการรวมตัว ต่อรองและการนัดหยุดงาน จนหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 หลายองค์กรเริ่มเข้าไปเจรจาต่อรองรวมเพื่อ

362 เนื้อหาจากนี้ไปเป็นการเก็บความจาก Education International. "Origins and history". Retrieved on 26 January 2023 from https://www.ei-ie.org/en/about/origins-and-history

เรียกร้องสภาพการจ้างงานที่ขึ้นซึ่งรวมถึงผู้ที่เคยตระหนักว่าองค์กรตนคือองค์กรวิชาชีพอย่างเดียว

การเป็นปฏิปักษ์ระหว่างองค์กรเองถือว่าแข็งกล้า แต่ก็ยังพอมีพื้นที่ของการร่วมมือกัน ในปี 1969 ที่ยุโรปได้มีการจัดตั้ง European Trade Union Committee for Education (ETUCE คณะกรรมการสหภาพแรงงานยุโรปเพื่อการศึกษา) สหภาพแรงงานระดับชาติที่ทำงานร่วมกับ ETUCE ก็คือ WCOTP และ IFFTU

ในสหรัฐอเมริกา มีการแข่งขันกันระหว่าง 2 องค์กรนั่นคือ National Education Association (NEA หรือ สมาคมการศึกษาแห่งชาติ) และ American Federation of Teachers (AFT สหพันธ์แห่งครูอเมริกัน) เนื่องจากวางอยู่บนจุดเริ่มต้นและแนวความคิดที่ต่างกัน NEA จะเน้นที่ความเป็นองค์กรทางวิชาชีพ ส่วน AFT คือ สหภาพแรงงาน ในเวลาต่อมา NEA เพิ่มความสนใจในการต่อรองรวม ขณะที่ AFT ก็ให้ความสำคัญในด้านความเป็นวิชาชีพเพิ่มขึ้น ในบางเมืองใหญ่มีการควบรวมของสาขาทั้งสองเข้าด้วยกันด้วยซ้ำ AFT เป็นสมาชิกของ IFFTU ขณะที่ประธานของ AFT ยังเป็นประธานของ IFFTU อีกด้วย ส่วน NEA เป็นสมาชิกของ WCOTP และประธานของ NEA ก็ยังเป็นประธานของ WCOTP ทั้งคู่เล็งเห็นประโยชน์ที่จะสร้างความร่วมมือกันในระดับโลกนำไปสู่การจัดทำข้อตกลงร่วมกันที่สต๊อกโฮล์มเพื่อจัดตั้ง Education International (EI หรือ องค์กรนานาชาติการศึกษา ต่อไปจะเรียกว่า “อีไอ”) ในปี 1993 ประธานของ AFT ได้รับเลือกเป็นประธาน EI แม้ WCT จะไม่มีส่วนร่วมสร้าง EI แต่ก็ร่วมมาเข้าร่วมกระบวนการทำงานในปี 2004 และปี 2006 การสร้าง EI ถือเป็นการสร้างสหภาพแรงงานระดับสากลที่ถือว่ามีอิทธิพลมากที่สุดในประวัตศาสตร์ ทั้งยังนำเอาองค์กรด้านการศึกษาที่มีอิทธิพลสูงอย่างด้านสหภาพแรงงาน และองค์กรวิชาชีพมาทำงานร่วมกัน

โดยสรุปแล้ว EI เป็นความร่วมมือขององค์กรครูระดับโลกที่มีฐานสำคัญอยู่ที่สหรัฐอเมริกาและยุโรป 3 องค์กรครูระดับนานาชาติ สะท้อนจุดยืนที่แตกต่างกันไป WCOTP สะท้อนตัวแทนขององค์กรวิชาชีพครู ส่วน IFFTU เป็นตัวแทนของความเป็นสหภาพแรงงาน ส่วน WCT เป็นองค์กรที่มีฐานมาจากคริสเตียน

2.4 การเปรียบเทียบสถานการณ์สหภาพแรงงานการศึกษาในประเทศตะวันตก

ตารางที่ 2.1 แสดงการเปรียบเทียบสหภาพแรงงานการศึกษาในกลุ่มโลกตะวันตก ที่เกิดจากการรวบรวมข้อมูลแต่ละประเทศเพื่อมาวิเคราะห์ จะเห็นได้ว่า สหรัฐอเมริกามีจำนวนสมาชิกสหภาพแรงงานการศึกษาจำนวนมากที่สุด นั่นคือ ราว 4,750,000 คน นับเป็นสหภาพแรงงานกลุ่มที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ และถือเป็นประเทศที่มีประชากรมากที่สุด ขณะที่สัดส่วนของสมาชิกนับจากสหภาพแรงงานขนาดใหญ่ 3 แห่งแรก ฟินแลนด์จะมีสัดส่วนสูงที่สุดที่ 2.2%

เมื่อเทียบเงินเดือนเริ่มต้นของครูประถมศึกษา เยอรมนีจะอยู่ในระดับสูงที่สุดคือ 69,599 ดอลลาร์ เมื่อเทียบกับฝรั่งเศสที่น้อยที่สุด อยู่ที่เพียง 32,619 ดอลลาร์ นั่นหมายถึง ต่างกว่ากันกว่าครึ่ง และเมื่อเทียบระหว่างชั้นมัธยมต้น และมัธยมปลาย ครูอังกฤษจะมีเงินเดือนเริ่มต้นเท่ากันที่ 34,211 ดอลลาร์ ขณะที่ฝรั่งเศสที่เงินเดือนน้อยที่สุดระดับประถมศึกษากลับเพิ่มสูงเป็น 35,709 ดอลลาร์ ในระดับมัธยมต้นและมัธยมปลาย ซึ่งจะทำให้อังกฤษมีฐานเงินเดือนต่ำที่สุดไป ในทางกลับกันเยอรมนีเงินเดือนต่างกันมากใน 3 ระดับ

ในมุมมองของสถานภาพของแรงงาน ปรากฏว่าสหรัฐ-อเมริกาเป็นประเทศเดียวที่ยังไม่ลงนามอนุสัญญา ILO ฉบับที่ 87 อันว่าด้วยเสรีภาพในการสมาคม และสิทธิในการรวมตัว และอนุสัญญา ILO ฉบับที่ 98 อันว่าด้วยสิทธิในการรวมตัวและการเจรจาต่อรองร่วม นั่นหมายถึงการละเลยความสำคัญ กรณีอนุสัญญา ILO ฉบับที่ 87 มีสาระสำคัญดังนี้[363]

363 ศักดินา ฉัตรกุล ณ อยุธยา, *อนุสัญญา ILO ฉบับที่ 87 และ 98 : ทำไมต้องให้สัตยาบัน?* (กรุงเทพฯ: มูลนิธิฟรีดริค เอแบร์ท, 2553), หน้า 17

1) นายจ้างและคนทำงานทุกคน ไม่ว่าจะเป็นคนทำงานในภาครัฐ หรือเอกชน ไม่ว่าจะเป็นแรงงานในระบบหรือแรงงานนอกระบบ พวกเขามีสิทธิที่จะรวมตัวจัดตั้งหรือเข้าเป็นสมาชิกองค์กรของตน เพื่อปกป้องผลประโยชน์ของตนได้อย่างอิสระโดยไม่จำเป็นต้องขออนุญาตล่วงหน้าจากหน่วยงานใด ๆ

2) การรวมตัวนั้นเป็นไปได้อย่างเสรีปราศจากการเลือกปฏิบัติอันเนื่องมาจากความแตกต่างทางด้านเชื้อชาติ อาชีพ ศาสนา เพศ อายุ ความคิดเห็นทางการเมือง สีผิว ของเขาเหล่านั้น

3) มีเสรีภาพในการที่จะยกร่างธรรมนูญข้อบังคับองค์กรของตนเอง และคัดเลือกผู้แทนของตน และการ จัดการบริหารองค์กรของตนโดยที่รัฐจะต้องหลีกเลี่ยงที่จะเข้าไปแทรกแซงหรือจำกัดสิทธิดังกล่าว

4) องค์กรนายจ้างและองค์กรแรงงานมีสิทธิและเสรีภาพที่จะจัดตั้งหรือเข้าร่วมกิจกรรมและเป็นสมาชิก ขององค์กรระดับสหพันธ์ หรือสภา รวมทั้งองค์กรระหว่างประเทศได้

ความสำคัญกรณีอนุสัญญา ILO ฉบับที่ 98 มีสาระสำคัญดังนี้[364]

1) รัฐต้องคุ้มครองสิทธิในการรวมตัวจากการกระทำใด ๆ อันเป็นการเลือกปฏิบัติในการจ้างงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกระทำที่ทำให้แรงงานไม่สามารถเข้าร่วมสหภาพได้ หรือต้องออกจากการเป็นสมาชิกของสหภาพหรือการเลิกจ้าง เพราะการเป็นสมาชิกของสหภาพแรงงานหรือมีส่วนร่วมในกิจกรรมของสหภาพแรงงาน

2) รัฐมีหน้าที่ต้องให้ความคุ้มครองแก่องค์กรของนายจ้างและองค์กรแรงงานให้ปลอดจากการแทรกแซงกันและกัน

3) รัฐต้องดำเนินการพัฒนากระบวนการต่าง ๆ ให้กฎหมายคุ้มครองสิทธิในการรวมตัวและการเจรจาต่อรองร่วมสามารถบังคับใช้ได้จริง

สำหรับอนุสัญญา ILO ฉบับที่ 87 อังกฤษลงนามก่อนประเทศใดเมื่อปี 1949 ตามมาด้วยฟินแลนด์ (1950) ฝรั่งเศส (1951) และเยอรมนี (1957) ส่วนออสเตรเลียกว่าจะลงนามก็ต้องรอถึงปี 1973 อนุสัญญา ILO ฉบับที่ 98 อังกฤษลงนามเมื่อปี 1950 ตามมาด้วย ฝรั่งเศส (1951), ฟินแลนด์ (1951) และเยอรมนี (1956 ซึ่งลงนามก่อน ฉบับที่ 87) ออสเตรเลียได้ลงนามในปี 1973 การลงนามดังกล่าวสัมพันธ์กับความเข้มแข็งในการจัดตั้งและการดำเนินการของสหภาพแรงงานไปด้วย

แต่ละประเทศจะสัมพันธ์กับองค์กรใหญ่อย่างสหภาพแรงงานทั่วไป (General Union) เป็นองค์กรทางแรงงานที่ช่วยต่อรอง และเชื่อมประสานงานประเด็นต่าง ๆ เกี่ยวกับแรงงานในฐานะองค์กรร่มใหญ่ อย่างไรก็ตาม บางประเทศก็ไม่ได้มีองค์กรเดียวที่มีอิทธิพลต่อสหภาพแรงงานการศึกษา เช่น ที่ฝรั่งเศสมีทั้ง FSU และ CGT

สหภาพแรงงานการศึกษาหลายแห่งจะรวมเอาระดับโรงเรียน สถาบันอุดมศึกษาและอื่น ๆ เข้าด้วยกัน แต่บางแห่งจะแยกขาดจากกันชัดเจน เช่นในเยอรมนีที่จะแยกโรงเรียนมัธยมศึกษาและกับอุดมศึกษาออกไปจากระดับประถมศึกษาทั้งยังมีลักษณะที่เป็นคู่แข่งกันผ่านการสมาทานอุดมการณ์ทางการเมืองและอิทธิพลของพรรคการเมืองไปด้วย ส่วนที่ออสเตรเลียแบ่งแยกระหว่างโรงเรียน กับ สถาบันอุดมศึกษา ขณะที่ฟินแลนด์ได้สร้างสหภาพแรงงานที่รวมระบบการศึกษาไว้ทุกระดับในนาม OAJ กระนั้นในฟินแลนด์ก็ยังมีสหภาพแรงงานการศึกษาอื่น ๆ อีกที่แยกตัวออกมา เนื่องจากไม่ลงรอยกับนโยบายและแนวการปฏิบัติ

ขณะที่ส่วนใหญ่จะสามารถนัดหยุดงานเพื่อประท้วงได้ เยอรมนีกลับห้ามการสไตรก์ของแรงงานด้านการศึกษาภาครัฐเนื่องจากเกรงว่าจะกระทบต่อระบบรัฐการและการให้บริการ ส่วนที่สหรัฐอเมริกาการสไตรก์และการเจรจาต่อรองร่วมไม่ได้เป็นเสรีภาพในทุกมลรัฐ เพราะบางมลรัฐทางตอนใต้ยังถือเป็นเรื่องผิดกฎหมาย

364 เรื่องเดียวกัน

กลไกเพื่อต่อรองในระดับประเทศที่น่าสนใจมีอยู่อย่างน้อย 3 ประเทศ นั่นคือ Burnham Comiittee ในอังกฤษที่เป็นเวทีต่อรองเงินเดือนที่สหภาพแรงงานการศึกษามีบทบาทสำคัญ รวมไปถึงกลไกเชิงสถาบันอย่าง iron triangle ที่ประกอบด้วยกระทรวงศึกษาธิการและวิทยาศาสตร์, ส่วนท้องถิ่น และสหภาพแรงงานครู อย่างไรก็ตาม กลไกทั้งคู่ถูกยกเลิกไปโดยรัฐบาลมาร์กาเร็ต แทตเชอร์พร้อมกับนโยบายปฏิรูปการศึกษาและการจัดความสัมพันธ์แรงงานแบบใหม่ด้วยแนวทางแบบเสรีนิยมใหม่ ขณะที่ฝรั่งเศสมี คือ Commissions administratives paritaires (CAP หรือคณะกรรมาธิการบริหารร่วม) และ Commissions techniques paritaires (CTP หรือคณะกรรมาธิการเชิงเทคนิคร่วม) ซึ่งพื้นที่สำหรับการต่อรองร่วมของแรงงานภาครัฐ ตัวแทนจะมาจากฝ่ายรัฐและการเลือกตั้งจากองค์กรครู ขณะที่เยอรมนีจะให้ความสำคัญกับในระดับสถาบันการศึกษา ดังเห็นได้จากสภาพนักงานในระดับโรงเรียน

ในการสอบ PISA โดย OECD เพื่อวัดความรู้ด้านคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และการอ่าน ที่เริ่มในสหัสวรรษใหม่ได้ทำให้เกิดความเป็นไปได้ที่จะเปรียบเทียบกันของความสามารถของนักเรียนในระดับนานาชาติ ปรากฏว่าบางประเทศอย่างฟินแลนด์เป็นม้ามืดที่ได้คะแนนสูงสุด ขณะที่บางประเทศผิดหวังจนเกิดปรากฏการณ์ที่เรียกว่า PISA Shock ในประเทศที่ไม่เชื่อสายตัวเองอย่าง สหรัฐอเมริกา, เยอรมนี และออสเตรเลีย และผลจาก PISA นี้เองที่จะกลายเป็นข้ออ้างในการปฏิรูปทางการศึกษาในประเทศต่าง ๆ ซึ่งฟินแลนด์ได้รับผลกระทบน้อยที่สุด การปฏิรูปนี้มิได้มุ่งเน้นไปที่วิชาชีพ เท่ากับการเข้าสู่การวัดและประเมินผลระบบและครูระดับปัจเจกที่ประสิทธิภาพการสอนและทำให้คะแนนสอบสูงขึ้น ซึ่งท่าทีเช่นนี้กลายเป็นเรื่องใหญ่ที่เหล่าสหภาพแรงงานการศึกษายืนหยัดเพื่อต่อสู้

ตารางที่ 2.1 เปรียบเทียบสหภาพแรงงานการศึกษาในกลุ่มโลกตะวันตก 6 ประเทศ

ประเทศ ประเด็น	อังกฤษ	สหรัฐอเมริกา	ฝรั่งเศส	เยอรมนี	ฟินแลนด์	ออสเตรเลีย
รูปแบบรัฐ	รัฐเดี่ยว	รัฐรวม	รัฐเดี่ยว	รัฐรวม	รัฐเดี่ยว	รัฐรวม
จำนวนประชากรทั้งประเทศ (คน)	56,489,800	333,287,557	68,042,591	84,432,670	5,614,571	26,688,327
GDP (พันล้าน $)	3,123.23	23,315.08	2,635.92	4,262.77	281.047	1,701.89
GDP ต่อหัว ($)	54,602.5	76,398.6	55,492.6	63,149.6	59,026.7	62,625.4
ลงนามอนุสัญญา ILO ฉบับที่ 87 หรือไม่[365]	ลงนามเมื่อ 27 มิถุนายน 1949	ไม่ได้ลงนาม	ลงนามเมื่อ 28 มิถุนายน 1951	ลงนามเมื่อ 20 มีนาคม 1957	ลงนามเมื่อ 20 มกราคม 1950	ลงนามเมื่อ 28 กุมภาพันธ์ 1973
ลงนามอนุสัญญา ILO ฉบับที่ 98 หรือไม่[366]	ลงนามเมื่อ 30 มิถุนายน 1950	ไม่ได้ลงนาม	ลงนามเมื่อ 26 ตุลาคม 1951	ลงนามเมื่อ 8 มิถุนายน 1956	ลงนามเมื่อ 22 ธันวาคม 1951	ลงนามเมื่อ 28 กุมภาพันธ์ 1973

365 ILO. "Ratifications of C087 - Freedom of Association and Protection of the Right to Organise Convention, 1948 (No. 87)". Retrieved on 2 September 2023 from https://www.ilo.org/dyn/normlex/en/f?p=1000:11300:0::NO:11300:P11300_INSTRUMENT_ID:312232

366 ILO. "Ratifications of C098 - Right to Organise and Collective Bargaining Convention, 1949 (No. 98)". Retrieved on 2 September 2023 from https://www.ilo.org/dyn/normlex/en/f?p=1000:11300:0::NO:11300:P11300_INSTRUMENT_ID:312243

ประเทศ ประเด็น	อังกฤษ	สหรัฐอเมริกา	ฝรั่งเศส	เยอรมนี	ฟินแลนด์	ออสเตรเลีย
เงินเดือนเฉลี่ยรายปีของครูประถมศึกษาเมื่อเริ่มงาน ($)[367]	*34,211*	**42,723**	32,619	69,599	**37,073**	**46,988**
เงินเดือนเฉลี่ยรายปีของครูมัธยมต้นเมื่อเริ่มงาน ($)	34,211	**43,466**	*35,709*	77,358	**39,824**	**46,987**
เงินเดือนเฉลี่ยรายปีของครูมัธยมปลายเมื่อเริ่มงาน ($)	34,211	**43,438**	*35,709*	80,911	**42,089**	**46,987**
สหภาพฯ การศึกษาที่ใหญ่ที่สุด 3 อันดับ	1) NEU 2) NASUWT 3) UCU	1) NEA 2) AFT 3) AAUP	1) UNSA Éducation 2) SNES-FSU 3) FERC-CGT	1) GEW 2) DPhV 3) VBE	1) OAJ 2) FUURT 3) FUUP	1) AEU 2) ITF 3) NTEU
จำนวนสมาชิกสหภาพที่ใหญ่ที่สุด 3 แห่งแรก (คน)	879,094	4,750,000	179,258	524,000	123,729	289,888
สมาชิกสหภาพใหญ่ที่สุด 3 แห่งคิดเป็น % เท่าใดของประชากร	1.56%	1.43%	0.26%	0.62%	2.2%	1.09%
สหภาพแรงงานทั่วไป ในประเทศ	TUC	AFL-ICO	FSU และ CGT	DGB	AKAVA	ACTU
แยกแรงงานในโรงเรียนกับมหาวิทยาลัยออกจากกันหรือไม่	แยก-ส่วนมหาวิทยาลัยคือ UCU	แม้จะมีส่วนมหาวิทยาลัยคือ AAUP แต่ใน NEA และ AFT ก็มีส่วนของมหาวิทยาลัยอยู่ด้วย	ไม่แยก	แยก-ส่วนมหาวิทยาลัยอยู่กับ DPhV	แม้จะมีส่วนมหาวิทยาลัยคือ FUUP และ FUURT แต่ใน OAJ ก็มีส่วนของมหาวิทยาลัยอยู่ด้วย	แยก/ส่วนมหาวิทยาลัยคือ NTEU
สามารถสไตรก์ได้หรือไม่	ได้	ได้ในบางมลรัฐ	ได้	ไม่ได้	ได้	ได้
กลไกที่น่าสนใจ	Burnham Comiittee, Iron triangle	-	CAP และ CTP	สภาพนักงานในระดับโรงเรียน	-	-

367 ถ้า "*ตัวเอียง*" หมายถึง ต่ำกว่าค่าเฉลี่ย OECD และ "**ตัวหนา**" หมายถึง สูงกว่าค่าเฉลี่ยที่ 36,099 ดอลลาร์ต่อปี ดูใน OECD, *Education at a Glance 2022: OECD Indicators* (Paris: OECD Publishing, 2022), p.345

ประเทศ ประเด็น	อังกฤษ	สหรัฐอเมริกา	ฝรั่งเศส	เยอรมนี	ฟินแลนด์	ออสเตรเลีย
กลไกดังกล่าวยังอยู่หรือไม่	ถูกยุบในปี 1987	-	ดำเนินการอยู่	ดำเนินการอยู่	-	-
เจอ PISA Shock หรือไม่	ไม่เจอ	เจอ	ไม่เจอ	เจอ	ไม่เจอ	เจอ
กฎหมายหรือโครงการปฏิรูปสำคัญ	Teachers' Pay and Conditions Act 1987	School choice, Race to the Top 2012	lycée à la carte	มีการขยับตัวนำไปสู่ปฏิรูปการศึกษา	Finland, the land of Solutions	Workplace Relation Act 1996/ Class Act 1998

2.5 สรุป

สหภาพแรงงานการศึกษาในโลกตะวันตก มีพื้นฐานที่สัมพันธ์กับความมั่งคั่งอันเนื่องจากการเติบโตทางเศรษฐกิจกลายเป็นประเทศ "พัฒนาแล้ว" รวมไปถึงพื้นฐานของเสรีประชาธิปไตย ร่วมกับประสบการณ์ของเสรีภาพการจัดตั้งสหภาพแรงงานก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 อันเนื่องมาจากการเป็นสมาชิกของ ILO และอนุสัญญา ILO ฉบับที่ 87 อันว่าด้วยเสรีภาพในการสมาคม และสิทธิในการรวมตัว และอนุสัญญา ILO ฉบับที่ 98 อันว่าด้วยสิทธิในการรวมตัวและการเจรจาต่อรองร่วม ยกเว้นแต่สหรัฐอเมริกาที่ยังไม่ลงนาม นั่นคือลักษณะเฉพาะของความสัมพันธ์แรงงานในสหรัฐอเมริกาที่อยู่บนฐานของกลไกตลาดและการแข่งขันทางเศรษฐกิจอันเข้มข้น โดยที่แรงงานมีอำนาจต่อรองน้อย

เมื่อเทียบกันแล้วฝรั่งเศสจะมีการต่อสู้ด้วยการสไตรก์และประท้วงอย่างหนักหน่วงเมื่อเทียบกับที่อื่น ส่วนหนึ่งก็เพราะว่าความเข้มแข็งของสหภาพแรงงานในภาพรวมของประเทศ และการสนับสนุนด้านเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและประท้วง แม้สมาชิกจะมีจำนวนน้อยและลดลงอย่างมากเมื่อเทียบกับทศวรรษ 1960 ก็ตาม แตกต่างไปจากฟินแลนด์ที่แทบไม่มีการสไตรก์เลย เนื่องจากทำงานร่วมกับรัฐอย่างใกล้ชิด

ขณะที่ในเยอรมนีสหภาพแรงงานด้านการศึกษาจะมีการแบ่งขั้วอย่างชัดเจนนั่นคือ ระหว่างครูในโรงเรียน กับสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาและอื่น ๆ โดยเฉพาะการเมืองของการรวมประเทศทำให้สหภาพแรงงาน GEW ที่มีลักษณะซ้ายกว่า รับเอาครูจากฝั่งตะวันออกเข้ามาเป็นส่วนหนึ่ง เยอรมนียังเป็นตัวแบบที่แสดงว่าทำงานใกล้ชิดกับพรรคการเมือง GEW ทำงานกับพรรค SPD ขณะที่ DPhV จับมือ กับ CDU และสหภาพแรงงานการศึกษายังไม่ได้รับอนุญาตให้สไตรก์ด้วย เมื่อเปรียบเทียบเงินเดือนครูระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ยิ่งเห็นความเหลื่อมล้ำของเงินเดือนแรกเริ่มที่แตกต่างกันอย่างมหาศาล

ใน 6 ประเทศนี้มีรัฐรวมอยู่ครึ่งหนึ่งนั่นคือ สหรัฐอเมริกา เยอรมนี และออสเตรเลีย ที่ทำให้ระดับมลรัฐมีลักษณะเป็นรัฐบาลท้องถิ่นบนฐานการกระจายอำนาจทางการเมืองและการจัดการทรัพยากรที่ต่างไปจากรัฐเดี่ยว ไม่ว่าจะเป็นสภาระดับมลรัฐ การออกกฎหมายเฉพาะมลรัฐ ส่งผลต่อการกำกับควบคุมประเด็นสหภาพแรงงานที่แตกต่างออกไป โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับระบบรัฐการที่ว่ากันว่ารวมศูนย์และใหญ่ที่สุดในโลกอย่างฝรั่งเศสด้วยแล้ว

ภาพยนตร์เรื่อง Where to Invade Next (2015) ทำให้เห็นการเปรียบเทียบระบบการศึกษาของฟินแลนด์ กับสหรัฐอเมริกาที่ถ่ายทอดความเป็นประเทศการศึกษาในอุดมคติอย่างฟินแลนด์เพื่อเป็นคู่เทียบกับระบบการศึกษาอันย่ำแย่ของสหรัฐอเมริกา บนฐานที่แตกต่างกันอย่างมหาศาล ไม่ว่าจะเป็นระบบรัฐ จำนวนประชากรที่สหรัฐอเมริกาขนาดใหญ่กว่า 60 เท่า เช่นเดียวกับ GDP

ไม่ต้องกล่าวถึงว่าระบบการเมืองที่ทางฟินแลนด์จะอยู่บนฐานสังคมนิยมประชาธิปไตย และให้ความสำคัญกับรัฐสวัสดิการ ขณะที่สังคมอเมริกันนั้นอยู่กับประชาธิปไตยที่ให้ความสำคัญกับกลไกตลาดและแนวคิดแบบเสรีนิยมใหม่ที่เรียกร้องให้ปัจเจกพึ่งพาตนเองอย่างสูง

PISA Shock ทำให้กลุ่มประเทศตะวันตกไม่น้อยต้องกลับมาทบทวนระบบการศึกษา และส่งผลต่อแรงงานในภาคการศึกษาอย่างหลีกเลี่ยงมิได้ สหภาพแรงงานถูกท้าทายอีกครั้ง หลังจากที่ถูกกระแสคลื่นเสรีนิยมใหม่ถาโถมใส่ตั้งแต่ทศวรรษ 1980 แต่หลังจากทั่วประสบวิกฤตการณ์โรคระบาดอย่างโควิด-19 ปัญหาแรงงานทั่วโลกถูกยกขึ้นมาเป็นประเด็นอีกครั้ง สหภาพแรงงานการศึกษาก็อยู่ในคลื่นความเปลี่ยนแปลงนี้ การประท้วงและนัดหยุดงานเกิดขึ้นเป็นวงกว้างในประเทศต่าง ๆ เช่น ที่อังกฤษที่ไม่เพียงแรงงานการศึกษาและแรงงานภาคอื่น ๆ ก็ร่วมกันนัดหยุดงานและประท้วงนโยบายรัฐบาลอย่างกว้างขวางไปด้วย แต่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อนี้ยังต้องการการศึกษาในเชิงลึกอีกมาก อันควรจะเป็นภารกิจของงานวิจัยชิ้นอื่นต่อไป

บทที่ 3

สหภาพแรงงานด้านการศึกษา:
ประสบการณ์นอกตะวันตก การต่อสู้ในแนวรบที่แตกต่างออกไป

บทนี้จะชี้ให้เห็นพลวัตของสหภาพแรงงานการศึกษานอกตะวันตก ที่มีลักษณะที่แตกต่างออกไปจากยุโรปที่ถือเป็นต้นแบบของประเทศอุตสาหกรรม และการเมืองแบบประชาธิปไตย กลุ่มประเทศเหล่านี้มีสภาพแวดล้อมที่แตกต่างออกไป ไม่ว่าจะเป็นพัฒนาการทางการเมือง เศรษฐกิจ บางแห่งสามารถหลุดพ้นจากวังวนเผด็จการไปแล้ว บางแห่งยังติดหล่มอยู่ บางแห่งถูกครอบงำด้วยวิธีคิดอนุรักษนิยมทางศาสนา หรือบางแห่ง เผชิญหน้ากับปัญหาความฉ้อฉล การคอรัปชั่นในหมู่นักการเมือง หรือในสหภาพแรงงานเสียเอง บางประเทศหลุดพ้นความยากจนแบบประเทศกำลังพัฒนา แต่อีกมากยังคงอยู่ในกับดักความยากจนและความเหลื่อมล้ำในสังคมอย่างสูง ปัจจัยเหล่านี้ล้วนส่งผลต่อคุณภาพของสิทธิมนุษยชน สิทธิพลเมือง การรวมตัวและสหภาพแรงงานไปด้วย

นอกจากนั้นการแบ่งเป็นกลุ่มประเทศพัฒนาแล้ว กับกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาจะใช้นิยามของ IMF[1] เป็นหลัก เพื่อที่จะแยกแยะให้เห็นถึงกำลังทางเศรษฐกิจที่จะส่งผลต่อการจัดการศึกษาหรือกระทั่งการดำรงอยู่ของสหภาพแรงงานในแต่ละแห่งด้วย

ตัวอย่างของกรณีศึกษาได้กระจายไปแบ่งตามภูมิภาคต่าง ๆ ได้แก่ เอเชียตะวันออก, เอเชียตะวันออกเฉียงใต้, ละตินอเมริกา, แอฟริกา, ตะวันออกกลาง และสุดท้าย คือ ไทย

3.1 สถานภาพของสหภาพแรงงานนอกประเทศตะวันตก ในกลุ่มประเทศพัฒนาแล้ว

องค์กรวิชาชีพในดินแดนเหล่านี้ เกิดขึ้นหลังจากโลกตะวันตก ส่วนใหญ่พัฒนาขึ้นหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 พร้อม ๆ กับความชัดเจนของอนุสัญญา ILO รวมไปถึงพลังทางการเมืองของฝ่ายซ้ายที่เติบโตขึ้นพร้อมกับความเข้มข้นของสงครามเย็นที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ แนวคิดสังคมนิยมในหลายประเทศกลายเป็นอุดมการณ์ทางเลือกที่สดใหม่และถูกใช้ในการต่อรองและต่อสู้กับฝ่ายทุนนิยม ท่ามกลางสภาพการจ้างงานที่ชนชั้นแรงงานถูกเอารัดเอาเปรียบ สำหรับเหล่าครูที่เป็นแรงงานคอปกขาวก็เช่นเดียวกัน กลุ่มประเทศพัฒนาแล้วจะประกอบด้วย ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ และสิงคโปร์

3.1.1 สหภาพแรงงานครูในญี่ปุ่น พลังแรงงานที่อยู่คนละฝั่งกับรัฐบาล

ญี่ปุ่น เป็นประเทศเอเชียประเทศแรกที่ก้าวขึ้นมาเป็นประเทศอุตสาหกรรม และกลายเป็นมหาอำนาจทางการทหารก่อนจะย่อยยับไปกับสงครามโลกครั้งที่ 2 การฟื้นตัวทางเศรษฐกิจของญี่ปุ่นกลายเป็นหนึ่งสิ่งมหัศจรรย์จนกลายเป็นต้นแบบในการพัฒนาของเอเชียอยู่ช่วงหนึ่ง ญี่ปุ่นเป็นประเทศหมู่เกาะที่ประกอบด้วย 4 หมู่เกาะใหญ่ เป็นรัฐเดี่ยวที่ได้รับการออกแบบโครงสร้างทางการเมืองผ่านรัฐธรรมนูญที่ได้รับอิทธิพลจากสหรัฐอเมริกาหลังสงคราม

IMF. “World Economic and Financial Surveys, World Economic Outlook, Database—WEO Groups and Aggregates InformationApril 2022”. Retrived on 23 August 2023 from https://www.imf.org/external/pubs/ft/weo/2022/01/weodata/groups.htm

ปัจจุบันมีจำนวนประชากรอยู่ที่ 125,416,877 คน[2] และ GDP อยู่ที่ 4,233.54 พันล้านดอลลาร์[3] GDP ต่อหัวที่ 45,572.7 ดอลลาร์[4] หากพิจารณาจากภาพที่ 3.1 ผู้คนที่หนาแน่นพิเศษจะอยู่แถบตอนกลางของประเทศแถบโตเกียว ตอนกลางของประเทศแถบโอซาก้าซึ่งล้วนอยู่บนเกาะฮอนชู และฟุกุโอกะ เกาะคิวชูที่อยู่ตอนใต้

ญี่ปุ่นมีระบบ 2 สภาที่เลือกตั้งเข้าไปคือ สภาผู้แทนราษฎร และวุฒิสภา คล้ายกับระบบอังกฤษ ญี่ปุ่นถือเป็นรัฐรวมศูนย์ด้วยระบบราชการแห่งชาติที่สร้างบนโมเดลแบบฝรั่งเศสตั้งแต่ศตวรรษที่ 19 การปกครองส่วนท้องถิ่นแบ่งเป็น 2 ระดับ ระดับแรกคือ เขตการปกครองท้องถิ่น 47 จังหวัด (prefecture) และเมืองขนาดใหญ่ (designated cities) อย่างโอซากา นาโงยา และระดับเทศบาล[5]

ก่อนสงครามโลกจะสิ้นสุด ชาวญี่ปุ่นอยู่ภายใต้การนำของฝ่ายขวาจัดอย่างรัฐบาลทหารที่เข้าไปควบคุมระบบการศึกษาและเยาวชนอย่างเข้มงวด ไม่ว่าจะเป็นระบบคิด อุดมการณ์ชาตินิยม รวมไปถึงทรงผม เครื่องแต่งกาย และการใช้ชีวิตประจำวัน เช่นเดียวกับรัฐบาลฟาสซิสต์ในยุโรปที่ไม่เปิดโอกาสให้การรวมตัวเป็นสหภาพแรงงานได้เติบโตหรือเคลื่อนไหวอย่างที่ควรจะเป็น

กำเนิดระบบการศึกษาสมัยใหม่ในญี่ปุ่น[6]

การศึกษาสมัยใหม่เริ่มอย่างจริงจังก็ครึ่งของศตวรรษที่ 19 มาแล้ว มาแทนการศึกษาแบบเดิมที่ขึ้นอยู่กับชนชั้นของผู้เรียน ภายหลังการปฏิรูปเมจิ ช่วงเปลี่ยนผ่านนี้รัฐบาลที่นำโดยซามูไรชั้นต่ำจากแคว้นทางใต้ผู้โค่นล้มรัฐบาลโชกุนได้นำประเทศด้วยสโลแกนทั้งสามคือ “อารยธรรมและการรู้แจ้งทางปัญญา”, “การสร้างความมั่งคั่งและมั่นคงทางทหารให้กับประเทศ” และ “การสร้างอุตสาหกรรมขึ้นมาในประเทศ” พวกเขาได้มองหาโมเดลในประเทศตะวันตกทั้งหลาย ซึ่งการปฏิรูปการศึกษาคือเงื่อนไขหนึ่งที่จะประสบความสำเร็จ กระทรวงศึกษาธิการถูกตั้งขึ้นในปี 1871 ในช่วงนี้มีความพยายามสร้างโรงเรียนด้วยระบบอเมริกันซึ่งประกอบด้วยโรงเรียน 3 ระบบ คือ ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และมหาวิทยาลัย ในอีกด้านก็ใช้ระบบการศึกษาที่รวมศูนย์แบบฝรั่งเศสในการบริหาร มีแผนจัดตั้ง 8 เขตมหาวิทยาลัยขึ้นทั่วประเทศ จัดตั้งโรงเรียนมัธยม 32 เขต และเขตโรงเรียนประถมศึกษา 210 เขต โดยคาดหวังให้เด็กเข้าเรียนโดยปราศจากความแตกต่างทางเพศ ครอบครัวของผู้ปกครอง หรือสถานะทางสังคม นอกจากนั้นยังมีการจ้างชาวตะวันตกเพื่อนำเข้าความรู้และทักษะแบบตะวันตก ในการศึกษาระดับสูงมีการสอนด้วยภาษาต่างชาติโดยศาสตราจารย์ทางตะวันตก ในเวลาเดียวกันรัฐบาลก็ได้ส่งคนหนุ่มสาวจำนวนมากผู้มีความสามารถไปเรียนต่อต่างประเทศและกลับมาแทนที่ผู้สอนชาวต่างประเทศเหล่านั้น

อย่างไรก็ตามในความเป็นจริง มีนักเรียนเข้าสู่ระบบการศึกษาน้อยกว่าที่คิด ปี 1883 ยังมีผู้เข้าเรียนเพียง 47% และตัวเลขจริงอาจน้อยกว่านี้ด้วย ปัญหาความเท่าเทียมทางเพศในกฎหมายยังทำให้นักเรียนหญิงมีเพียง 30% ในเขตชนบทพบการต่อต้านภาษีการศึกษาที่ต้องจ่ายเพื่อการศึกษา บางแห่งรุนแรงถึงขั้นเผาโรงเรียนทิ้ง ไม่นานหลังจากการจัดตั้งกระทรวงศึกษาธิการ ได้มีการจัดตั้งโรงเรียนฝึกหัดครู (Normal Schools) โดยใช้อุปกรณ์ประกอบการสอน เช่นเดียวกับวิธีการสอนจากอเมริกา โรงเรียนฝึกครูโตเกียวยังรับผิดชอบการคัดเลือกแบบเรียนและการจัดทำหลักสูตรใหม่และการทำคู่มือสำหรับนักเรียนอีกด้วย รัฐบาลตั้งโรงเรียนฝึกหัดครูใน 8 เมืองหลักที่เป็นที่ตั้งของมหาวิทยาลัยที่กระจายไปตามเขต และยังสร้างหลักสูตรเพื่อพัฒนาครูแบบจารีต (terakoya) เพื่อสอนแบบสมัยใหม่อีกด้วย

2 Japan Times. “Japanese population falls in all 47 prefectures for first time”. Retrieved on 16 August 2023 from https://www.japantimes.co.jp/news/2023/07/26/national/japan-population-fall/ (26 July 2023)

3 IMF. “World Economic Outlook Database “. Retrived on 13 August 2023 from https://rb.gy/3i2ge

4 World Bank. “GDP per capita, PPP (current international $)”. Retrived on 13 August 2023 from https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD

5 Robert W. Aspinall, *Ibid*., p.193

6 Japan International Cooperation Agency. “Part I. Overview of the History of Japan’s Education”. Retrieved on 5 March 2024 from https://www.jica.go.jp/jica-ri/IFIC_and_JBICI-Studies/english/publications/reports/study/topical/educational/pdf/educational_02.pdf

แผนตามกฎหมายเดิมที่ยกเลิกไปพร้อมกับนโยบายใหม่ที่เน้นความเป็นประชาธิปไตยมากขึ้น ระบบเขตโรงเรียนถูกยุบ และให้โรงเรียนบริหารโดยเทศบาล หลักสูตรโรงเรียนถูกกำหนดโดยคณะกรรมการท้องถิ่น มหาวิทยาลัยเองก็จัดตั้งได้เพียงแห่งเดียว อย่างไรก็ตามช่วงปลายทศวรรษ 1870 อุดมการณ์แบบอนุรักษนิยมตีกลับ มีการเรียกร้องให้ฟื้นฟูการศึกษาเชิงศีลธรรมแบบขงจื่อ ในอีกด้านมีการเรียกร้องทางการเมืองของฝ่ายขวา และการเรียกร้องให้มีการเลือกตั้งผู้แทนราษฎร กฎหมายการศึกษาในปี 1880 ได้เพิ่มเติม วิชาศีลธรรม (Moral) เข้าไป เพื่อสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรม ได้มีการตั้งโรงเรียนอาชีวศึกษาที่ครอบคลุมด้านอุตสาหกรรม เกษตรกรรม พาณิชย์ พาณิชย์นาวี และทักษะอื่นๆ รวมไปถึงโรงเรียนสตรี ทำให้ระดับมัธยมมีอยู่ 3 ขาคือ โรงเรียนมัธยมศึกษา,

ภาพที่ 3.1 แผนที่แสดงความหนาแน่นของประชากรญี่ปุ่นปี 2015

โรงเรียนอาชีวศึกษา และโรงเรียนสตรี มีการวิทยาลัยการอาชีพ (professional college) เพื่อรองรับระดับอาชีวศึกษา นอกจากขยายการศึกษาภาคบังคับแล้ว ยังมีการขยายตัวของระดับมัธยมและอุดมศึกษา โดยเฉพาะหลังสงครามรัสเซีย-ญี่ปุ่น (1904–1905) และสงครามโลกครั้งที่ 1 (1914–1918) ทุนนิยมในญี่ปุ่นเติบโตอย่างรวดเร็ว ความต้องการการศึกษาก็ขยายตัวตามเป็นเงา วิทยาลัยการอาชีพก็ยกระดับเป็นมหาวิทยาลัยในช่วงนี้ ทศวรรษ 1910–1920 ญี่ปุ่นได้รับกระแส New Education Movement ที่มาพร้อมกับจอห์น ดิวอี้ และนักการศึกษาคนอื่นๆ อย่างไรก็ตามทศวรรษ 1930 ญี่ปุ่นได้ข้ามไปสู่เส้นแดนแห่งความรุนแรงในนามอุดมการณ์ชาตินิยมสุดขั้วและทหารนิยม หลังจากประสบปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำขั้นวิกฤต และนำมาสู่ความหายนะในสงครามโลกครั้งที่ 2 ในที่สุด

หลังจากสงคราม ระบบการการศึกษาญี่ปุ่นก็อยู่ภายใต้อิทธิพลของอเมริกัน ผ่านการกำจัดแนวคิดทหารนิยมและสร้างประชาธิปไตยขึ้นใหม่ และการปฏิรูปการศึกษา และการทำให้การตั้งสหภาพแรงงานถูกกฎหมายจนสามารถจัดตั้งสหภาพแรงงานครูขึ้นได้ยกเลิกระบบนี้ การจัดทำหลักสูตรและหนังสือเรียนสามารถออกแบบได้เองที่เหมาะสมกับท้องถิ่น มีการจัดตั้งคณะกรรมการศึกษาท้องถิ่นแบบอเมริกัน เพื่อบริหารในพื้นที่ท้องถิ่น ซึ่งมาจากการเลือกตั้งจากพลเมือง และผู้มีอำนาจในการตัดสินใจจากรัฐ คณะกรรมการที่สูงขึ้นไประดับจังหวัดมีอำนาจในการออกใบอนุญาตครู และรับรองหนังสือเรียนที่จะใช้ในจังหวัด

ก่อนสงครามอำนาจส่วนกลางได้บังคับควบคุมโรงเรียนจากศูนย์กลาง แต่หลังสงคราม ปัจจุบัน มีการแบ่งให้ระดับจังหวัดรับผิดชอบโรงเรียนระดับมัธยมปลาย ขณะที่ระดับประถมและมัธยมต้นอยู่ภายใต้ระดับเมือง (หรือเทศบาล) ซึ่งเป็นส่วนย่อยของจังหวัด หรือเขต (ward) ถ้าเป็นส่วนย่อยของเมืองขนาดใหญ่ กระทรวงศึกษาธิการจะทำการทบทวนหลักสูตรที่โรงเรียนทั้งหลายของรัฐต้องทำตาม กระทรวงยังเป็นผู้กำหนดตำราที่จะสามารถใช้ได้ในหลักสูตร แม้ว่าบอร์ดท้องถิ่นจะได้รับอนุญาตให้เลือกก็เป็นจากจำนวนที่ได้รับการรับรองแล้ว[7]

สหภาพแรงงานการศึกษา หลังสงครามโลกครั้งที่ 2

สหภาพแรงงานครูในญี่ปุ่นมีอยู่ 3 ระดับ หน่วยพื้นฐานที่สุดคือ ระดับโรงเรียน ระดับจังหวัด และระดับประเทศ ทุกวันนี้มีน้อยมากที่ครูทั้งโรงเรียนจะเป็นสมาชิก บางครั้ง 2–3 สหภาพแรงงาน ปฏิบัติการอยู่ในโรงเรียนเดียวกัน เนื่องจากครูมีการย้ายโรงเรียนไปภายในจังหวัดเดียวกันที่มักจะย้ายในทุก 5 ปี หรือไม่เกิน 10 ปี กลุ่มที่โรงเรียนเป็นฐานจึงถูกจัดการผ่านสหภาพแรงงานในระดับจังหวัด ความเข้มแข็งของสหภาพแรงงานถือว่า แตกต่างกันไปแต่ละจังหวัด บางจังหวัดที่ไม่มีสหภาพแรงงานก็มี แต่ก็นับเป็นจำนวนน้อย ลักษณะเฉพาะประการหนึ่งของระบบญี่ปุ่นก็คือ สหภาพแรงงาน อนุญาตให้จัดตั้งในระดับจังหวัดเท่านั้นซึ่งทำให้สหภาพแรงงานอ่อนแอ เพราะความสามารถในระดับจังหวัดที่จะตัดสินใจ และการปฏิรูปเงื่อนไขการจ้างงานนั้นมักมาจากการตัดสินใจจากเมืองหลวงอย่างโตเกียว ซึ่งเป็นระดับที่พวกเขาไม่มีสิทธิ์ที่จะได้รับคำปรึกษา

ตามกฎหมายแล้ว พวกเขาไม่มีสิทธิ์ที่จะนัดหยุดงานหรือการเจรจาต่อรองรวม (collective bargaining) แต่สหภาพแรงงานครูก็ยังได้รับการชดเชยโดยยุทธศาสตร์ในระดับท้องถิ่น ดังนั้น พวกเขาจึงสามารถไม่ให้ความร่วมมือได้หากไม่เห็นด้วย ข้าราชการกระทรวงศึกษาธิการทั้งระดับท้องถิ่นและระดับชาติมักจะไม่เต็มใจจะสนับสนุนนโยบายของสหภาพแรงงาน เพราะเกรงว่าจะทำให้การจัดการศึกษามีความยุ่งเหยิงในพื้นที่ กระนั้น การสร้างฉันทามติร่วมกันของสังคมญี่ปุ่น ต่างอยู่ในมือของสหภาพแรงงานและข้าราชการผู้ที่หวังจะรักษาสภาพที่เป็นอยู่ของตน[8]

เหตุการณ์สำคัญของสหภาพแรงงานครูในญี่ปุ่นเกิดขึ้นในเดือนมิถุนายน 1947 ด้วยการก่อรูปของสหภาพแรงงาน

7 Robert W. Aspinall, *Ibid*., p.193

8 Robert W. Aspinall, *Ibid*., p.193

ครูญี่ปุ่น (Japan Teachers Union: JTU) เคยมีความพยายามจะสร้างสมาคมครูที่เป็นอิสระมาตั้งแต่ก่อนสงครามโลก แต่ถูกทำลายลงโดยรัฐแบบจักรพรรดิ การสร้างสหภาพแรงงานแบบมวลชนกว่าจะเป็นไปได้ก็ต้องหลังปี 1945 ไปแล้ว เมื่อมีการลบกฎหมายที่บังคับพลเมืองและสร้างรัฐธรรมนูญใหม่ที่ได้รับแรงบันดาลใจแบบเสรีนิยมอเมริกัน รัฐธรรมนูญใหม่ได้เคลื่อนย้ายอำนาจอธิปไตยจากจักรพรรดิไปสู่ประชาชน จึงทำให้พลเมืองเท่ากันภายใต้กฎหมาย กฎหมายพื้นฐานด้านการศึกษาก็ออกมาในช่วงดังกล่าว ซึ่งมีเป้าหมายที่จะสร้างความเท่าเทียมกันขอโอกาส และเคารพในความเป็นปัจเจกและสนับสนุนพลเมืองในระบอบประชาธิปไตย[9]

การเติบโตของสหภาพอย่างรวดเร็วนำมาซึ่งความประหลาดใจให้กับทุกคน ภายในไม่กี่สัปดาห์ของฤดูร้อนปี 1947 จำนวนครูกว่า 80% ได้เข้าร่วมกับสหภาพฯ การประชุมใหญ่ครั้งแรกของ JTU ได้นำเสนอนิยามของเป้าหมายใหม่ บางเป้าหมายใส่ใจโดยตรงกับความต้องการของครูและครอบครัวที่ได้รับความสูญเสียจากสงคราม สหภาพฯได้เรียกร้องให้มีการซ่อมแซมโรงเรียนและบ้านที่ถูกทำลาย เช่นเดียวกับการจัดตั้งค่าจ้างเพื่อดำรงชีพของครูทั้งหลาย นี่คือ เป้าหมายที่สำเร็จอย่างรวดเร็ว ส่วนเป้าหมายอื่นได้รับการตัดสินใจหลัง 1947 ก็คือ การต่อต้านลัทธิทหาร และการสร้างความร่วมมือกับสหภาพแรงงานประเภทอื่น และการสนับสนุนสิทธิสตรี ตั้งแต่จุดเริ่มความเป็นผู้นำของ JTU นำไปสู่วิสัยทัศน์ “กลุ่มผลประโยชน์ทางการเมืองที่สุดขั้วที่กดดันรัฐบาลที่ไม่เพียงแต่เรื่องการศึกษาแต่รวมถึงปัญหาในประเทศและนโยบายต่างประเทศด้วย”[10]

ความเปลี่ยนแปลงสำคัญอย่างหนึ่งโดยแรงงานเกิดขึ้นหลังจบสงครามโลกก็คือ การเปลี่ยนรูปแบบ จากที่เคยเป็นพลังที่สนับสนุนทหาร สนับสนุนจักรพรรดิ ก็ได้กลายเป็นผู้รักสันติ สโลแกนที่เป็นลายเซ็นของสหภาพแรงงานแบบใหม่ก็คือการติดป้ายที่การประชุมระดับชาติว่า “Never send our children to the battlefield again!” ผู้นำ JTU ในช่วงต้น ๆ นั้นเป็นผลผลิตจากวิทยาลัยครูก่อนช่วงสงครามที่เน้นการฝึกวินัยและการสั่งสอนอย่างสูงซึ่งเมื่อเข้าสอน พวกเขาส่งเสริมให้เด็กชายทั้งหลายไปสงครามด้วยความมุ่งมั่นและความรักชาติ แต่เมื่อญี่ปุ่นแพ้สงครามเด็ก ๆ ไม่สามารถกลับมาได้อย่างปลอดภัย พวกเขาต่างรู้สึกโกรธและรู้สึกผิดที่พวกเขามีบทบาทสำคัญในการส่งพวกเขาไปสู่ความตาย พวกเขาจึงยอมรับการปฏิรูปอย่างจริงใจภายใต้การปกครองของอเมริกันช่วงปี 1945–1952 การทำลายกองทัพของจักรพรรดิและการปรับรูปองค์กรสร้างครู จะเป็นการทำให้ความผิดพลาดที่ก่อหายนะแบบเดิมไม่เกิดขึ้นอีกในอนาคต นี่คือเหตุผลว่าทำให้ครูธรรมดาสามัญที่เคยเชื่อฟังรัฐบาลเผด็จการจึงพร้อมที่จะร่วมสหภาพแรงงาน[11]

การเผชิญหน้าระหว่างรัฐบาลและสหภาพแรงงานภายใต้ระบบ 1955

สหภาพแรงงานครูในรัฐที่เป็นประชาธิปไตย มักจะสร้างพันธมิตรร่วมกับสหภาพแรงงานอื่นและพรรคการเมืองเพื่อที่จะขับเคลื่อนผลประโยชน์และแชร์เป้าหมายร่วมกัน ในเคสของญี่ปุ่น สหภาพแรงงานได้แยกตัวออกมาจากแกนกลางของอำนาจ ช่วงเวลาอันยาวนานระหว่างปี 1955–1993 ญี่ปุ่นถูกปกครองด้วยพรรคการเมืองเดียวนั่นคือ Liberal Democratic Party (LDP: พรรคเสรีนิยมประชาธิปไตย) พรรคที่ขับเคลื่อนด้วยอุดมการณ์แบบพรรคอนุรักษนิยมที่มักเน้นการหาฉันทามติร่วมและนโยบายเชิงปฏิบัติคล้ายกับพรรคอนุรักษนิยมในอังกฤษหรือพรรครีพับลิกันในอเมริกา พวกเขาจึงมีนโยบายที่เผชิญหน้ากับสหภาพแรงงาน “ระบบ 1955” (1955 system) เป็นชื่อที่ใช้เรียกปีที่ LDP เริ่มจัดตั้งกลุ่มทางการเมืองอันทรงพลังซึ่งจะครองอำนาจไปอย่างยาวนานภายใต้การเติบโตของเศรษฐกิจของญี่ปุ่น ภายใต้การร่วมมืออย่างใกล้ชิดระหว่างระบบราชการและนักธุรกิจ

9 Robert W. Aspinall, *Ibid*., pp.193–194

10 Robert W. Aspinall, *Ibid*., p.194

11 Robert W. Aspinall, *Ibid*., pp.194–195

ส่วนพรรคใหญ่อันดับสองคือ Japan Socialist Party (JSP: พรรคสังคมนิยมญี่ปุ่น) พรรคนี้ได้รับการสนับสนุนโดยสหภาพแรงงาน JTU ก็เป็นหนึ่งในนั้น เมื่อต้องการขึ้นค่าแรงและปรับปรุงสภาพการทำงาน ทำให้ต้องเข้าไปต่อสู้ทางการเมืองไปด้วย นำไปสู่สองเหตุผล ประการแรก JTU หาทางปกป้องผลประโยชน์สิทธิ์ของสหภาพแรงงานทั้งหมดจากการโจมตีโดยรัฐบาล LDP ประการที่ 2 พลังแห่งการศึกษาฝ่ายก้าวหน้าที่หาทางจะปกป้องแนวการศึกษาในช่วงอเมริกันยึดครอง ไม่ให้ถูกเปลี่ยนไปเป็นอุดมการณ์แบบอนุรักษนิยมในอดีต ทำให้เกิดการพัฒนาพันธะที่เข้มแข็งกับ JSP แม้ว่ากฎหมายจะห้ามกิจกรรมทางการเมืองของครู แต่ JTU และ JSP ก็ร่วมมือกันในระดับท้องถิ่นอย่างเลี่ยงกฎหมายโดยการใช้องค์กรแนวร่วม และการประสานงานอย่างไม่เป็นทางการ นั่นคือให้ครูที่เกษียณแล้วเป็นผู้เดินเกม ในความเป็นจริง JTU เป็นองค์กรที่รวมเสียงโหวตที่สำคัญที่สุดของ JSP ในทางกลับกัน JTU แทบจะเป็นผู้เขียนตำแหน่งนโยบายการศึกษาให้กับ JSP และพึ่งพาสมาชิกสภาที่เป็นสมาชิก JSP เพื่อต่อต้านกฎหมายที่สหภาพแรงงานไม่พอใจ[12]

แม้จะได้รับความช่วยเหลือจากพรรคสังคมนิยม แต่ JTU มีบทบาทในการกำหนดนโยบายการศึกษาโดยตรงน้อยมาก เนื่องจากสองประการ ประการแรก JSP ถูกควบคุมไม่ให้มีตำแหน่งโดย LDP อย่างยาวนานจนถึงปี 1993 ประการที่ 2 รัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการ ปฏิเสธที่จะเชิญตัวแทนจาก JTU ไปสู่กรรมาธิการหรือผู้ร่างนโยบายการศึกษาใด ๆ ธรรมชาติของระบบการศึกษาที่รวมศูนย์สร้างความหงุดหงิดให้กับสหภาพแรงงานระดับชาติเป็นอย่างยิ่ง อย่างไรก็ตาม JTU สามารถปิดกั้นการปฏิรูปที่เชื่อว่าจะส่งผลต่อผลประโยชน์ของพวกเขา

มีผู้อธิบายว่า ยุทธศาสตร์แห่งชาติมีอยู่ 3 ขั้น ขั้นแรก สหภาพฯ พยายามที่จะโน้มน้าวสาธารณะว่า การศึกษานั้นเป็นประเด็นพิเศษที่อ่อนไหวที่ต้องการมาตรฐานความเป็นประชาธิปไตยที่สูงมากกว่าการปกครองด้วยอำนาจรัฐบาลพรรคเดียว ประการที่ 2 พวกเขาพยายามประท้วงว่า รัฐบาลนั้นล้มเหลวที่จะสร้างฉันทามติ แต่ใช้เสียงข้างมากในประเด็นใดประเด็นหนึ่ง

สุดท้าย JTU และพันธมิตรได้โน้มน้าวสมาชิกในรัฐบาลหรือพรรคการเมืองที่ร่วมรัฐบาลว่า ถ้าพวกเขาผ่านนโยบายที่ไม่เป็นที่นิยม จะกลายเป็นนั่งร้านที่ช่วยสร้างความชอบธรรมให้แก่รัฐบาล ในทศวรรษ 1970 นโยบายการทดลองงานสำหรับครูใหม่ถูกตีตกเพราะเหตุผลดังกล่าว มากไปกว่าในระดับโรงเรียน การรวมตัวอย่างเข้มแข็งโดยสหภาพแรงงานระดับท้องถิ่นขนาดใหญ่ได้ต้านทานการปฏิรูปไว้ในช่วงทศวรรษ 1950–1960 ตัวอย่างสำคัญก็คือ การต่อต้านของสหภาพแรงงานต่อแผนการจัดเรทติ้งประสิทธิภาพการทำงานช่วงปี 1957–1959 แม้ JTU ไม่สามารถป้องกันแผนที่จะนำมาใช้ได้ แต่พวกเขาสำเร็จในการทำให้มันไร้ความหมายในโรงเรียน JTU จึงประสบความสำเร็จในการต้านการปฏิรูป แต่ก็ไร้ความสามารถในการปฏิรูปในแนวทางของตนเองเช่นกัน นำมาสู่สถานการณ์ของคู่ขัดแย้งในนโยบายการศึกษาญี่ปุ่นในช่วงนี้ไปจนถึงทศวรรษ 1980[13]

ข้อเสนอการปฏิรูปของนากาโซเนะ

นายกรัฐมนตรียาอุชิโร่ นากาโซเนะ (1982–1987) ได้ทำให้การปฏิรูปการศึกษาเป็นเป้าหมายหลักทางการเมืองของเขา เขาเห็นว่าความพยายามดังกล่าวในทศวรรษ 1970 ถูกขวางโดยรัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการที่ต้านการเปลี่ยนแปลง จึงได้จัดตั้งองค์กรหัวหอกอย่าง Ad Hoc Council for Education Reform (AHCE: สภาเฉพาะกิจเพื่อการปฏิรูปการศึกษา) ขึ้นในปี 1984 เพื่อแยกอำนาจของรัฐมนตรีและองค์กรให้คำปรึกษาอย่าง Central Council on Education (CCE: สภากลางแห่งการศึกษา) ออกจากกัน หลังจากที่เขาชนะการเลือกตั้งในปี 1983 ด้วยการรณรงค์ปฏิรูปการศึกษา ได้มีแรงสนับสนุนจากสาธารณะจำนวนมาก ส่งผลให้เขามั่นใจอย่างยิ่งว่าจะประสบความสำเร็จ[14]

12 Robert W. Aspinall, *Ibid.*, p.195

13 Robert W. Aspinall, *Ibid.*, pp.195–196

14 Robert W. Aspinall, *Ibid.*, p.196

แต่ข้อเสนอที่ถูกผลักดันผ่าน AHCE มีอยู่ 2 ประเด็น ประเด็นแรกคือ ประเด็นเดิม ๆ ที่เคยกล่าวถึงในช่วงอเมริกันปกครอง นั่นคือ การพยายามปฏิรูประบบการศึกษา 6-3-3 ที่ตายตัวและการเน้นการศึกษาเชิงศีลธรรมที่เน้นคุณค่าความเป็นญี่ปุ่น ไปสู่ "การทำให้เป็นการศึกษาที่เสรีมากขึ้น" (liberalisation) เช่น การสร้างทางเลือกให้ผู้ปกครองและนักเรียน การยกเลิกการควบคุมแบบเรียน และสร้างความหลากหลายในหลักสูตร และประเด็นใหม่ที่เคยโดดเด่นใน ทศวรรษ 1970–1980 ก็คือ "การทำให้เป็นนานาชาติ" (internationalisation) เช่น การเพิ่มความสามารถเตรียมพร้อมคนญี่ปุ่นวัยหนุ่มสาวเพื่อมีปฏิสัมพันธ์กับชาวต่างชาติ[15]

ความล้มเหลวในการปฏิรูปของนากาโซเนะถูกวิเคราะห์ว่า มาจากความสามารถของ JTU และพันธมิตรในการปิดกั้นการปฏิรูป รวมไปถึงหน่วยงานราชการที่มีอำนาจก็ขัดขวาง AHCE ก็ถูกแบ่งแยกภายใต้ประเด็นสำคัญ เช่นเดียวกรรมการอื่นๆ โดยเฉพาะคู่ขัดแย้งใหญ่อย่างกระทรวงศึกษาธิการที่ต้องการจะคงอำนาจและงบประมาณ กับ กระทรวงการคลังที่ต้องการให้ลดการรวมศูนย์การควบคุมและต้องการการศึกษาที่ตอบสนองต่อด้านเศรษฐกิจมากยิ่งขึ้น นักปฏิรูปได้เรียกร้องให้ อบจ. และเทศบาลยอมให้ "develop fully their diverse identities" (พัฒนาอัตลักษณ์ที่หลากหลายอย่างเต็มขั้น) แต่ก็ไม่สามารถเอาชนะการยืนกรานของกระทรวงศึกษาธิการที่จะรับผิดชอบหลักสูตรมาตรฐานขั้นต่ำที่ใช้กันทั่วประเทศ ในทางปฏิบัติ อำนาจที่จะตัดสินใจประเด็นมาตรฐานขั้นต่ำอยู่ที่กระทรวงที่ยังคงอำนาจการปฏิเสธเหนือนวัตกรรมและองค์กรต่าง ๆ[16]

ก่อนที่จะถูกยุบ AHCE ได้จัดทำรายงานข้อเสนอการปฏิรูปกว่า 500 ข้อ แต่ผู้สนับสนุนไม่สามารถทำให้เกิดขึ้นจริงได้ มีเพียงการเปลี่ยนแปลงที่จับต้องได้ในการปฏิบัติงานในแต่ละวันซึ่งเป็นข้อเสนอระยะสั้นที่ดีกว่ามาตรฐานกลางเล็กน้อย ความสำเร็จในการปฏิรูปเกิดขึ้น 3 ประเด็นหลัก ประการแรก การบังคับใช้กฎว่าด้วยการเคารพธงชาติและเพลงชาติ ประการที่ 2 นโยบายด้านนานาชาติ (ปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษโดยนำครูต่างชาติเข้ามาสอน) และสุดท้ายการแปรรูปมหาวิทยาลัยระดับชาติ (ซึ่งกว่าจะสำเร็จก็ปี 2004 แล้ว) ข้อแรกและสามถูกต้านโดยสหภาพแรงงานครู แต่ก็ไม่สำเร็จเนื่องจาก JTU มีสมาชิกน้อยมากในภาคมหาวิทยาลัย ผลงานดังกล่าวมีผู้วิเคราะห์ว่าเกิดจากความเข้มแข็งของข้าราชการกระทรวงศึกษาธิการ และนักชาตินิยมผู้สามารถปิดกั้นการปฏิรูปที่มุ่งหมายจะลดการควบคุมโดยรัฐและเปิดเสรีนิยมผ่านผลประโยชน์ทางธุรกิจ โดยเฉพาะกระทรวงศึกษาธิการที่มักจะสู้กับความพยายามลดอำนาจควบคุมจากส่วนกลาง[17]

เมื่อ JTU ซบปีกขวาแรงงาน และการแยกสายไปสู่ Zenkyo

จุดพีกของ JTU คือปี 1958 ที่ครูกว่า 86% ทั่วญี่ปุ่นเป็นสมาชิก จากนั้นจำนวนสมาชิกก็ค่อยๆลดลงจนถึงปี 1985 พาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์ประกาศว่า สมาชิกลดต่ำกว่า 50% เป็นครั้งแรก เหตุผลหลักก็คือ ความที่ครูใหม่ไม่มีความสนใจที่จะร่วมกับสหภาพแรงงาน ผู้นำสหภาพฯ กล่าวโทษการอบรมสั่งของรัฐบาลให้ต่อต้านสหภาพแรงงานระหว่างการฝึกหัดครู แต่มันก็เป็นที่ชัดเจนว่าภาพลักษณ์ของ JTU ในฐานะองค์กรทางการเมืองเกี่ยวข้องการกับเผชิญหน้ากับผู้มีอำนาจอย่างยาวนาน ซึ่งถือว่า แปลกแยกจากคนรุ่นหลังที่ไม่มีความทรงจำในครั้งสงครามที่ต่อสู้กับรัฐบาลเผด็จการชาตินิยมสุดขั้ว ขณะที่ Central Executive Council (สภาผู้บริหารกลาง) ได้ตระหนักถึงปัญหาที่ตามมาจากประวัติศาสตร์ความขัดแย้ง จึงพยายามหาทางจะยุติแนวทางดังกล่าว แต่ก็เป็นที่ท้าทายว่าจะทำอย่างไรไม่ให้พวกเขาไม่เป็นผู้ทรยศ เพราะจะกลายเป็นการยอมจำนนต่อศัตรู[18]

15 Robert W. Aspinall, *Ibid*., pp.196–197

16 Robert W. Aspinall, *Ibid*., p.197

17 Robert W. Aspinall, *Ibid*., p.197

18 Robert W. Aspinall, *Ibid*., p.198

จำนวนสมาชิกที่ลดต่ำลงกว่า 50% ยังพ้องกับสองประเด็นที่เป็นภัยคุกคามกับสหภาพแรงงาน ประการแรก คือ สหภาพทั้งหลายเห็นว่า AHCE ทำการโจมตี JTU และพยายามจะบ่มเพาะคุณค่าแบบปีกขวาลงในระบบการศึกษา ประการที่ 2 กระบวนการรวมตัวกันของแรงงานโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อรวมสหภาพแรงงานทั้งหมดในญี่ปุ่นทั้งในภาครัฐและเอกชนให้เป็นสมาพันธ์แรงงานขนาดยักษ์ นำไปสู่การจัดตั้ง Japanese Trade Union Council (Rengo: สภาสหภาพแรงงานญี่ปุ่น) โดยผิวเผินอาจจะดูว่าสร้างความเข้มแข็งให้กับสหภาพฯ แต่กลายเป็นว่า มันคือองค์กรปีกขวาของสมาพันธ์แรงงานภาครัฐที่มีอยู่แล้วอย่าง General Council of Japanese Trade Unions (Sohyo: สภาสามัญแห่งสหภาพแรงงานญี่ปุ่น) มันจึงเป็นการกระตุ้นความสงสัยของนักสหภาพแรงงานปีกซ้าย[19] ว่าจะเป็นปัญหาต่อไปหรือไม่

แม้ว่าการนำระดับชาติของ JTU จะมองว่าพวกเขาคือตัวแทนครูทั่วญี่ปุ่น แต่การตัดสินใจเกี่ยวกับนโยบายระดับชาติที่กระทำโดยสภาบริหารกลางของ JTU ไม่ได้เชื่อมโยงกับอำนาจของสหภาพในระดับจังหวัดเลย เมื่อพวกเขาตัดสินใจจะร่วมกับ Rengo ที่มีความเป็นปีกขวาทางแรงงานสูง พวกเขาจึงถูกต่อต้านโดยสมาชิกจำนวนหนึ่งในสาม

แทนที่จะเข้าร่วมกับ Rengo ด้วยความไม่ไว้วางใจ พวกเขาจึงได้จัดตั้งองค์กระดับชาติใหม่ชื่อว่า All Japan Council of Teachers and Staff Unions (Zenkyo: สหภาพแรงงานสภาครูและเจ้าหน้าที่ญี่ปุ่นทั้งมวล) ซึ่งได้อยู่ภายใต้ National Labour Union Alliance (Zenroren: พันธมิตรสหภาพแรงงานแห่งชาติ) องค์กรใหม่นี้ มีความเชื่อมโยงกับพรรคคอมมิวนิสต์ญี่ปุ่น นำไปสู่ทางเลือกของสมาชิก JTU ระดับท้องถิ่นที่จะเลือกว่าจะไปอยู่ JTU ต่อไปเพื่อที่จะร่วมกับ Rengo หรือจะแยกออกไปอยู่กับ Zenkyo เพื่อร่วมกับ Zenroren นอกจากนั้นในระดับจังหวัดยังมีการสร้างองค์กรคู่ขนานหลังจากแพ้โหวตในจังหวัด ทำให้สหภาพแรงงานระดับจังหวัดถูกแบ่งแยกไปสนับสนุนทั้ง JTU และ Zenkyo ฝ่าย JTU ได้อ้างจำนวนสมาชิกว่ามีถึง 460,000 คน ขณะที่ Zenkyo อ้างว่าตนก็มี 210,000 คน นอกจากนั้นยังมีจังหวัดอื่นๆ ที่แยกตัวออกมาจากขั้วทั้งสอง[20] สถานการณ์แรงงานการศึกษาที่แบ่งแยกกันเองจึงไม่สู้ดีนัก

การจัดแถวใหม่ของสหภาพแรงงาน และพรรคการเมืองหลังปี 1989 JTU และยุทธศาสตร์ใหม่ของการประนีประนอม

หลังจากการแตกแยกของ JTU แล้ว ในระดับชาติ JTU ยังเพิกเฉยต่อนโยบายการเผชิญหน้ากับศัตรู จึงไม่แปลกมีการปรับตัวไปสู่นโยบายการประนีประนอมกับรัฐบาลและกระทรวงศึกษาธิการมากขึ้นในปี 1989 นโยบายมีอยู่ 2 ประการ ประการแรก สหภาพได้จัดตั้งคณะกรรมการเพื่อจัดพิมพ์การทบทวนโครงสร้างการศึกษาและเหตุผลการดำรงอยู่ซึ่งกรรมการนี้ชื่อว่า Twenty First Century Vision Committee (คณะกรรมการวิสัยทัศน์ศตวรรษที่ 21) เมื่อปี 1994 ต่อมาได้เสนอรายงานในปี 1995 ประการที่สอง ผลของข้อเสนอรายงานนี้ การประชุมใหญ่ของสหภาพแรงงานในระดับชาติได้รับรองการเปลี่ยนแปลงนโยบายในเดือนกันยายนปีเดียวกัน[21]

รายงานดังกล่าวได้เสนอให้มีการหาฉันทามติระดับชาติในด้านการศึกษา โดยประกาศว่าการศึกษาขณะนั้นรวมศูนย์มากเกินไปและท้องถิ่นควรได้รับการยกระดับภายใต้ระบบผู้ตรวจการการศึกษาท้องถิ่น จุดอ่อนของ JTU คืออำนาจการต่อรองระดับชาติ ทำให้การสนับสนุนการเพิ่มอำนาจให้ท้องถิ่นมีเหตุผล จากจุดนี้ ทำให้ได้รับการสนับสนุนจากอบจ.และเทศบาลที่มีความเข้มแข็ง และนักการเมืองท้องถิ่นที่เห็นใจปัญหาที่เกิดขึ้น สิ่งเหล่านี้เป็นเสียงก้องของข้อเสนอ AHCE ที่เน้นการเป็นอิสระและการสร้างสรรค์ของเด็กๆ และบทบาทของเขาในฐานะพลเมืองโลก JTU ยังใช้โอกาสนี้โจมตีจุดยืนของ Zenkyo ที่ต่อต้านการปฏิรูปทั้งหมด รายงาน JTU ไม่ปรากฏสำนวนโวหารแบบฝ่ายซ้ายเหมือนที่เคยเป็น

19 Robert W. Aspinall, *Ibid.*, p.198

20 Robert W. Aspinall, *Ibid.*, pp.198–199

21 Robert W. Aspinall, *Ibid.*, p.199

มาก่อนอีกแล้ว สิ่งนี้สะท้อนถึงภาวะผู้นำและโวหารทางอุดมการณ์แบบหลังสงครามโลกไม่ส่งผลต่อวิชาชีพครูอีกต่อไป ดังที่มีผู้บันทึกไว้ในปี 1989 ว่า ครูใหม่ ๆ ส่วนใหญ่จะไม่มีทัศนคติเป็นลบต่อนโยบายการศึกษาของกระทรวงแล้ว และเห็นว่ามีเหตุผลน้อยมากที่ JTU จะต่อต้านกระทรวง ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นหรือมีแรงจูงใจของพวกเขาที่จะร่วมกับสหภาพแรงงานและจ่ายค่าธรรมเนียมให้[22]

เมื่อรายงานคณะกรรมการวิสัยทัศน์ศตวรรษที่ 21 ได้ตีพิมพ์เป็นที่ชัดเจนว่าจิตวิญญาณของการทำให้ทันสมัยและความประนีประนอมนำหน้านโยบายของสหภาพแรงงานอยู่หลายจังหวะก้าว ทำให้เลี่ยงมิได้ที่จะต้องมีการทบทวนครั้งใหญ่ในการประชุมใหญ่ การประชุมใหญ่ของ JTU ในปี 1995 เกิดขึ้นหลังจากที่สมาชิกฝ่ายซ้ายลาออกไปร่วมกับ Zenkyo ทำให้เกิดการโต้เถียงอย่างร้อนแรงเกี่ยวกับยุทธศาสตร์และผลกระทบทางแทคติกที่เกี่ยวข้องกับข้อเสนอในรายงานดังกล่าว มีเสียงห่วงใยถึงสหภาพฯ ว่าพวกเขาได้ละทิ้งหลักการพื้นฐาน เมื่อถูกท้วงติงหนักเข้าในท้ายสุด ผู้พยายามสร้างความทันสมัยให้กับสหภาพฯ ก็พบหนทาง และได้วางตำแหน่งสหภาพแรงงานให้อยู่ตรงกันข้ามและไม่ให้ความร่วมมือกับรัฐบาลใน 5 ประการก็คือ[23]

ประการที่ 1 ท่าทีต่อแนวทางปฏิบัติในการสอนของกระทรวงศึกษาธิการ (ที่ทบทวนหลักสูตรระดับชาติทุกสิบปี)

ประการที่ 2 ต่อบทบาทของผู้อำนวยการโรงเรียนในฐานะผู้จัดการโรงเรียน

ประการที่ 3 ต่อระบบการคัดเลือกครูแบบใหม่

ประการที่ 4 ต่อความรับผิดชอบแบบใหม่ของครูที่เรียกว่า ระบบ shunin ที่ยอมให้ครูบางคนได้รับเงินพิเศษจากความรับผิดชอบพิเศษ

ประการที่ 5 การบังคับให้ชักธงชาติและร้องเพลงชาติในพิธีช่วงเปิดและจบการศึกษา

ปฏิเสธมิได้ว่า นโยบาย 4 ไม่ร่วม นั้น ประการแรกของสหภาพฯ ทำให้การเปลี่ยนระบบการศึกษาเป็นไปได้ยาก แม้ว่าในข้อเท็จจริงการต่อต้านมาจากความหลากหลายโรงเรียนสู่โรงเรียน จังหวัดสู่จังหวัด แต่ก็ไม่มีข้อสงสัยเลยว่า นโยบายของสหภาพที่ขัดขวางทำให้การเปลี่ยนแปลงด้านการศึกษาเป็นไปอย่างเชื่องช้า

ก่อนปี 1995 ความเข้มข้นของอุดมการณ์ที่ต่อสู้ระหว่างรัฐบาลและ JTU ในระดับชาติหมายถึง ความพยายามใหม่ใด ๆ จากกระทรวงที่เกี่ยวกับการฝึกอบรมครู การจัดการโรงเรียน หรือการจัดรูปของความรับผิดชอบครูมักจะไม่ได้รับความไว้วางใจจากสหภาพฯ อย่างรวดเร็ว เนื่องจากศักยภาพของรัฐในการต่อต้านรัฐนั้นมีอยู่ การฝึกอบรมครูเป็นที่ระแวงเพราะว่า พวกเขาเห็นว่าเป็นวิธีที่จะล้างสมองครูใหม่ เนื่องมาจากในอดีตช่วงก่อนและช่วงสงคราม เมื่อวิทยาลัยครูถูกบริหารโดยตรงจากรัฐบาลกลาง ถูกออกแบบให้สอดแทรกแนวคิดแบบทหารนิยมและชาตินิยมสุดขั้วให้กับผู้ที่จะเป็นครูในอนาคต ส่วนการปฏิรูปการบริหารโรงเรียน นั้นให้อำนาจผู้อำนวยการสูงก็ไม่เป็นที่ไว้วางใจ เพราะถูกมองว่าเป็นภัยคุกคามต่อการตัดสินใจแบบประชาธิปไตยในการประชุมโรงเรียนรายสัปดาห์ซึ่งถือว่า งานหลักของโรงเรียนจะต้องมีการพูดคุยแลกเปลี่ยนกัน

ในโรงเรียนที่มีสหภาพฯ ที่เข้มแข็ง สหภาพฯ จะใช้การประชุมในการผลักดันนโยบายสหภาพฯ มากกว่ารัฐบาล ผู้อำนวยการและรองผู้อำนวยการ จะไม่ได้รับอนุญาตให้เป็นสมาชิกของสหภาพฯ แม้พวกเขาจะเคยเป็นครูมาก่อน JTU มองว่าพวกเขาเป็นตัวแทนของข้าราชการระดับท้องถิ่น และไม่ต้องการเห็นเขามีอำนาจบริหารที่มากขึ้นไปอีก ในที่สุด ระบบความรับผิดชอบของครู ไม่ได้รับความไว้วางใจเพราะเมื่อมองจาก JTU ในอดีตแล้ว นี่คือรูปแบบของการ “แบ่งแยกและปกครอง” ความเชื่อ

22 Robert W. Aspinall, *Ibid*., pp.199–200

23 Robert W. Aspinall, *Ibid*., p.200

คือ หากครูคนใดได้รับเงินพิเศษจากภาระพิเศษ จะใช้เป็นเครื่องมือในการสนับสนุนครูที่ไม่ได้สมาชิกสหภาพและลงโทษครูที่เป็นสมาชิกสหภาพ การตัดสินใจที่จะยุติการต่อต้านนโยบายรัฐด้วยสหภาพแรงงานครูที่ใหญ่ที่สุด นำไปสู่การเปิดประตูสำหรับการปฏิรูปและจะถูกนำไปใช้ในระดับโรงเรียน[24]

ความต่อเนื่องของโวหารการต่อต้านสหภาพฯ โดยนักการเมือง LDP หลังปี 1995 สร้างความหงุดหงิดแก่ผู้นำ JTU จนทำให้พวกเขาปฏิเสธการพบปะกับกระทรวงศึกษาธิการเพื่อถกเรื่องการปฏิรูป ผลต่อเนื่องอันน่าเศร้าอันเนื่องมาจากความไม่ไว้วางใจกลายเป็นความล้มเหลวของข้าราชการระดับครูและรัฐบาลที่จะมาแชร์แนวคิดเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงโรงเรียนสำหรับสังคมและเด็กๆ ในช่วงหลังสงคราม การปฏิเสธนโยบายจากรัฐ นำไปสู่โลกคู่ขนาน 2 แบบ โลกแบบแรก ครูได้ปรึกษากับเหล่าครูในฐานะนักวิชาการผู้มีความเชี่ยวชาญด้านการศึกษา ซึ่งมักเป็นกิจกรรมที่สนับสนุนโดยสหภาพฯ เช่นการจัดประชุมวิจัยทางการศึกษาระดับชาติโดย JTU ที่เริ่มตั้งแต่ปี 1951 หลังจากเกิดการแตกแยกในปี 1989 Zenkyo ก็ได้จัดประชุมแห่งชาติแยกออกมาต่างหาก ในการประชุมเช่นนี้ ครูเรือนพันมาพบปะกันในช่วงเวลา 3 วันเพื่อถกเถียงในประเด็นที่เป็นไปได้ ซึ่งส่งผลต่อครูในฐานะนักวิชาชีพและนักการศึกษา ซึ่งมักเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับการสอนและการจัดการปัญหาที่ร้ายแรงอย่างเช่นการกลั่นแกล้งและความรุนแรงในโรงเรียน แม้ในระดับจังหวัดและเมืองก็มีกิจกรรมในระดับท้องถิ่น สหภาพแรงงานจึงเป็นองค์กรเดียวที่สนับสนุนกิจกรรมในระดับดังกล่าวที่นำพาครูจากพื้นที่ต่างๆ ทั่วประเทศเพื่อพบปะอันนำไปสู่การปรับปรุงประสิทธิภาพในการสอน ซึ่งโอกาสที่พลาดไปเช่นนี้ก็คือ การไม่ปรึกษารัฐบาลผู้จัดทำนโยบายโลกในอีกแบบหนึ่งคือ โลกที่รัฐบาลเป็นใหญ่ที่แทบจะไม่เกี่ยวข้องกัน พวกเขาได้แลกเปลี่ยนกับ ผู้เชี่ยวชาญการศึกษา บางคนก็ไม่ใช่ ความเสี่ยงที่ชัดเจนคือ ผู้นำ JTU ที่นำทางสหภาพฯ ไปสู่ทิศทางการประนีประนอมจะทำให้กระทรวงมีสิทธิ์ที่จะปฏิเสธการเข้าไปเจรจาต่อรองที่มีความหมายและยังคงสร้างนโยบายโดยปราศจากการถกเถียงนัยแฝงเร้นกับครูและผู้แทน ซึ่งในมุมมองเชิงวิพากษ์แล้ว การเดินเกมเช่นนี้ จะทำให้สหภาพแรงงานไม่จำเป็นต่อไป[25]

การพังทลายของพรรคสังคมนิยมญี่ปุ่นและการจัดแถวใหม่ของพรรคภายหลังการปฏิรูประบบเลือกตั้งปี 1994

การเข้าร่วมรัฐบาลของพรรค JSP กับศัตรูตัวฉกาจอย่าง LDP (Liberal Democratic Party หรือ พรรคเสรีประชาธิปไตย) ในปี 1994 นำไปสู่ความประหลาดใจของผู้สังเกตการณ์ แต่ด้วยเกมการเมืองเช่นนี้ ได้ทำให้ประธานพรรคสังคมนิยมขึ้นสู่ตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ผู้นำ JSP ชี้ว่าการร่วมกับ LDP เป็นการร่วมกับปิศาจที่เลวร้ายน้อยกว่าอีกสองพรรคที่มีลักษณะอนุรักษนิยมมากกว่า แต่เมื่อขึ้นเป็นรัฐบาลพวกเขาก็เผชิญกับปัญหานโยบายที่มีแนวทางอนุรักษนิยมกว่าที่คิดซึ่งตรงกันข้ามกับนโยบายของ JSP เช่น ให้คงกองกำลังป้องกันตัวเอง (ที่เป็นกองกำลังที่มาแทนที่กองทัพหลังสงครามโลก) ต่อไป หรือการยอมรับให้มีการชักธงชาติและร้องเพลงชาติในโรงเรียน (รวมไปถึงธงจักรพรรดิไปด้วย[26]) ซึ่งเป็นอิทธิพลมาจากสมัยลัทธิทหารนิยม-ชาตินิยมช่วงสงคราม การกระทำที่เสมือนเป็นการทรยศต่อฝ่ายซ้ายเช่นนี้คาดเดาว่าไม่ยากถึงผลการเลือกตั้งครั้งต่อไป JSP เหลือเสียงในสภาเพียง 15 ที่นั่งเมื่อปี 1996 ลดลงอย่างน่าใจหายเมื่อเทียบกับที่เคยได้รับเก้าอี้ 136 เสียงในรัฐสภาเมื่อปี 1990[27]

24 Robert W. Aspinall, *Ibid*., pp.200–201

25 Robert W. Aspinall, *Ibid*., pp.201–202

26 Teresa Watanabe."Murayama Says Forces Are Constitutional: Japan: In turnabout, new Socialist premier declares military OK if used for defensive purposes. Critics say he sold out party's principles for politics". Los Angeles Times. Retreived on 20 August 2023 from https://www.latimes.com/archives/la-xpm-1994-07-21-mn-18337-story.html (21 July 1994)

27 Robert W. Aspinall, *Ibid*., p.202

พันธมิตร JSP-LDP เห็นจากการที่นายกรัฐมนตรี ฝั่ง LDP ได้ส่งข้อความแสดงความยินดีไปยังการประชุมการวิจัยการศึกษาประจำปีของ JTU ในปี 1996 สมาชิกสภาของ JSP ตั้งข้อสงสัยว่า การเดินเกมของ LDP นั้นเกี่ยวกับการหาเสียงหรือไม่ การเลือกตั้งปี 1996 ในระบบ 300 ที่นั่ง พรรค JSP ส่งเพียง 80 นั่นหมายความว่า JTU จะมีโอกาสเลือกพรรคที่เหลืออีก 220 ที่นั่ง อาจมีนัยว่าหลีกทางให้กับ LDP นี่คือช่วงเวลาที่เปลี่ยนแปลงอย่างยิ่งระหว่างปี 1989–1996[28]

การพังทลายของ JSP หลังจากปี 1993 มาพร้อมกับการเกิดขึ้นของพรรคใหม่และการเปลี่ยนระบบพรรค ความวุ่นวายของยุคนี้ในประวัติศาสตร์การเมืองทำให้พรรคเกิดและดับจำนวนมาก ในระบบใหม่เขตเลือกตั้งเดี่ยวจะลงโทษพรรคขนาดเล็ก ทำให้เลี่ยงมิได้ที่จะทำให้เหลือเพียงพรรคขนาดใหญ่ 2 พรรค LDP ยังคงเป็นพรรคที่ครองอำนาจในหมู่ขวากลาง ส่วนซ้ายกลาง พรรคใหม่ได้เกิดขึ้นในนาม Democratic Party of Japan (DPJ: พรรคประชาธิปไตยแห่งญี่ปุ่น) ที่ก่อตั้งขึ้นในปี 1996 และค่อยเติบโตและมีอิทธิพลจนสามารถเข้าแทนที่อำนาจจาก LDP ในปี 2009 พรรคนี้เมื่อเทียบกับ LDP ก็ถือว่าเป็นฝ่ายซ้าย แต่ในยุคนี้พวกเขามิได้นำอุดมการณ์สมัยสงครามเย็นมาด้วยแล้ว อาจเทียบได้กับพรรคซ้ายกลางแบบเดโมแครตสมัยบิล คลินตัน หรือแรงงานใหม่ของโทนี่ แบลร์ ซึ่งพรรคเหล่านี้ได้ยึดเกี่ยวกับสหภาพแรงงานน้อยกว่ายุคก่อนหน้านั้นอย่างเห็นได้ชัด สหภาพฯ สนับสนุน DPJ ในตัวบุคคลผ่านท้องถิ่นแบบเป็นกรณีไป แม้ว่าจะมีสมาชิกรัฐสภาที่มีจุดเชื่อมโยงกับกับสหภาพภาครัฐรวมไปถึง JTU แต่แรงตึงเครียดที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ระหว่างพวกเขากับนักการเมือง DPJ อื่นๆ (ซึ่งส่วนหนึ่งแยกตัวมาจาก LDP ก็มีอยู่) เนื่องจากต้องการลบภาพความใกล้ชิดของพรรคกับสหภาพแรงงาน[29]

Zenkyo และความต่อเนื่องของยุทธศาสตร์การเผชิญหน้า

หลังจากการแตกแยกใน JTU ปี 1989 Zenkyo ได้รักษาอัตลักษณ์ความเป็นปีกซ้ายในฐานะสหภาพที่มีสำนึกทางชนชั้นที่เป็นผู้สืบทอดสหภาพแรงงานครูที่มีอุดมการณ์ต่อสู้หลังสงครามโลก ได้มีการประณาม JTU ในนโยบายหันกลับหลังในปี 1995 ที่ถูกมองว่าเป็นการยอมแพ้ต่อศัตรู Zenkyo ได้ผลักดันนโยบายที่จับต้องได้ในนาม 'draft charter on essential rights of teachers and staff' (ร่างกฎบัตรสิทธิแห่งครูและเจ้าหน้าที่) ที่ตีพิมพ์ในปี 1995 เอกสารนี้เสนอว่าสิทธิ์ของพวกเขาที่จะไม่ถูกแทรกแซงจากเบื้องบน กฎบัตรยังได้ย้ำถึงขนบความห่วงใยต่อครูต่อความอันตรายของการควบคุมการศึกษาแบบเผด็จการแบบที่เคยเป็นมา อันเป็นจิตวิญญาณของสหภาพหลังสงครามโลก นโยบายคัดค้านการควบคุมจากส่วนกลางทำให้กลไกของสหภาพในระดับจังหวัด เทศบาล และระดับโรงเรียนที่มีฐานสมาชิกเหนียวแน่นมีความเข้มแข็งขึ้นด้วย[30]

แม้ว่า Zenkyo และสาขาย่อยในจังหวัดไม่ได้สนับสนุนพรรค Japan Communist Party (JCP: พรรคคอมมิวนิสต์ญี่ปุ่น) หรือผู้สมัครพรรค แต่การทำงานคู่ขนานเสริมแรงกันถือว่ามีความเข้มแข็ง เมื่อเทียบกันแล้ว JTU จะเน้นเรื่องวิชาชีพและประเด็นการศึกษาและลอกคราบเนื้อหาทางการเมืองออกไป แต่ Zenkyo ถือเป็นผู้สืบทอดอุดมการณ์เดิม ที่เห็นได้ชัดคือ พวกเขายังต่อต้านฐานทัพอเมริกันที่โอกินาว่าอยู่[31]

28 Robert W. Aspinall, *Ibid*., p.203

29 Robert W. Aspinall, *Ibid*., p.203

30 Robert W. Aspinall, *Ibid*., p.204

31 Robert W. Aspinall, *Ibid*., p.204

บทบาทสหภาพแรงงานที่ไม่จำเป็น
บนสภาพการจ้างงานที่ดีเชิงสัมพัทธ์

การศึกษาเปรียบเทียบระหว่างสหภาพแรงงานครูในแต่ละประเทศพบว่า มักจะมีฟังก์ชั่นที่คล้ายกันที่เป็นตัวแทนแรงงานประเภทอื่น ๆ ด้วย ในการศึกษาเมื่อปี 1992 ใน 14 ประเทศพบว่า ครูได้ร่วมสหภาพเพื่อร่วมช่วงชิงทรัพยากรที่มีอยู่อย่างขาดแคลน และครูส่วนใหญ่ทำงานในภาครัฐและต้องการสหภาพฯ เพื่อจะสู้เพื่อส่วนแบ่งด้านค่าใช้จ่ายภาคการศึกษาและกฎหมายที่เป็นธรรม พวกเขาจึงคาดหวังผู้นำที่จะเป็นตัวแทนผู้ต่อรองผลประโยชน์ในระดับชาติและระดับท้องถิ่น การเรียกร้องในประเทศต่าง ๆจะทำผ่านกระบวนการเจรจาต่อรองร่วม (collective bargaining)[32]

แต่สหภาพแรงงานในญี่ปุ่นไม่ได้ต่อรองในลักษณะเดียวกัน ครูในญี่ปุ่นจะถูกจ้างโดยคณะกรรมการการศึกษาท้องถิ่นเป็นหลัก พวกเขาจึงเป็นพนักงานระดับท้องถิ่นเช่นเดียวกับเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ไม่ได้รับสิทธิ์ในการสไตรก์ เช่นเดียวกับการเจรจาต่อรองร่วม สิทธิ์ดังกล่าวถูกพรากไปจากแรงงานภาครัฐในปี 1948 หลังจากพวกเขาได้รับประชาธิปไตยแบบหลังสงคราม ซึ่งเกิดจากการแทรกแซงของดักลาส แมคอาร์เธอร์ เบื้องแรกเขาต้องการสนับสนุนกิจกรรมแรงงานเพื่อต่อต้านรัฐบาลปีกขวา แต่หลังจากนั้นเขาและผู้มีอำนาจในวอชิงตันได้กังวลใจต่อสหภาพแรงงานที่เกรี้ยวกราด เช่นเดียวกับการขยายตัวของคอมมิวนิสต์ในญี่ปุ่นและส่วนอื่น ๆ ของเอเชีย จึงเปลี่ยนกฎหมายที่ทำให้สิทธิ์ดังกล่าวถูกยกเลิก พวกอนุรักษนิยมผู้ปกครองญี่ปุ่นเองหลังจากการจากไปของอเมริกาก็ยังคงขังสิทธิ์ดังกล่าวไว้ มีผู้วิเคราะห์ว่า ทัศนคติแบบการอุปถัมภ์และขนบเดิมของระบบราชการนั้นไม่จำเป็นสำหรับการเจรจาต่อรองร่วมใด ๆ[33]

ในระดับชาติ กระทรวงศึกษาธิการปฏิเสธที่จะเจรจาโดยตรงกับผู้นำสหภาพตั้งแต่ปี 1948 กระทรวงเพียงยอมรับการดำรงอยู่ของสหภาพฯ ในระดับท้องถิ่น อย่างระดับจังหวัดเพราะว่าพวกได้รับการว่าจ้าง (ครูจะใช้ชีวิตอยู่ในจังหวัดใดจังหวัดหนึ่งเท่านั้น หากจะย้ายจะต้องสอบไปยังที่แห่งใหม่) รัฐบาลญี่ปุ่นมีอิทธิพลอย่างสูงในการจ่ายเงินเดือนและกำหนดสภาพการจ้างงานในระดับท้องถิ่น เพราะเป็นผู้อุดหนุนเงินเดือนครูกว่าครึ่งและยังเป็นผู้กำหนดจำนวนครูที่แต่ละจังหวัดจะจ้างได้ เงินเดือนครูที่อยู่บนฐานของความอาวุโสยังถูกเซ็ตมาจากระดับชาติ การที่กระทรวงปฏิเสธที่จะต่อรองหรือแม้กระทั่งประชุมกับ JTU หรือองค์กรครูอื่น นั่นหมายความว่า พวกเขาตัดการพูดจาโดยตรงเกี่ยวเงินเดือนและเงื่อนไขการจ้างงาน ความพยายามที่จะอุทธรณ์ต่อ International Labour Organisation (ILO: องค์การแรงงานระหว่างประเทศ) เพื่อที่จะแก้ไขการปฏิเสธสิทธิ์ของสหภาพฯ ก็ไม่ประสบความสำเร็จ โดยอ้างว่าญี่ปุ่นมีระบบกฎหมายเป็นของตนเอง[34]

เหตุผลหนึ่งของการเสื่อมถอยของสมาชิกของสหภาพอย่างเรื้อรัง หลังจากจุดพีกในทศวรรษ 1950 คือ ความรับรู้ โดยเฉพาะจากผู้เข้าสู่วิชาชีพใหม่ ๆ เพราะไม่สามารถเป็นตัวแทนเรียกร้องผลประโยชน์ให้พวกเขาได้อีกแล้ว ก่อนการแตกแยกในปี 1989 มีผู้เขียนว่า ครูส่วนใหญ่ไม่เชื่ออีกต่อไปว่าผลประโยชน์ที่เขาได้รับจากสหภาพฯ จะคุ้มค่ากับค่าธรรมเนียมที่เขาจ่ายไป ครูรุ่นใหม่ผู้ขาดสนใจต่อวาระทางการเมือง ไม่เห็นว่าจำจะต้องเป็นสมาชิกสหภาพฯ ด้วยเหตุผลของผลประโยชน์ส่วนตนอีกแล้ว หลังปี 1989 ครูใหม่มีทางเลือกว่าจะอยู่ในองค์กรใด Zenkyo ได้เรียกร้องให้เข้าร่วมด้วยเหตุผลทางอุดมการณ์ ส่วน JTU อันเป็นสหภาพแรงงานกระแสหลักได้ให้คำมั่นว่าจะได้รับผลประโยชน์มากกว่าในการต่อรองกับรัฐบาล หากไม่มีผลประโยชน์ที่จับต้องได้ สมาชิกก็สามารถที่จะเลือกที่จะไม่สนับสนุนในฐานะผู้จ่ายเงินได้[35]

ความจริงอันน่าลำบากใจสำหรับสหภาพแรงงานครูในญี่ปุ่นคือ ข้อเท็จจริงที่ว่า ผลประโยชน์ของครูมักจะถูก

32 Robert W. Aspinall, *Ibid*., pp.204–205

33 Robert W. Aspinall, *Ibid*., p.205

34 Robert W. Aspinall, *Ibid*., p.205

35 Robert W. Aspinall, *Ibid*., p.206

ดูแลโดยองค์ประกอบที่ไม่สัมพันธ์หรือสัมพันธ์น้อยมากกับกิจกรรมของสหภาพ แม้ว่าช่วงแรกตั้งสหภาพแรงงานครูจะอยู่อย่างยากลำบาก แต่ในทศวรรษ 1990 พวกเขาอยู่ในหมู่ครูที่ได้รับเงินเดือนสูงที่สุดในโลก เงินเดือนมากเป็น 2.4 เท่าของรายได้ต่อหัวของคนในชาติ (national per capita income) นักการเมืองในฝั่งอนุรักษนิยมสนับสนุนการจ่ายเงินครูเพื่อต้องการแรงสนับสนุนในการปฏิรูป ครูจึงมีความสุขอยู่กับการได้รับการจ้างงานที่มั่นคง การไล่ออกก่อนจะเกษียณในอายุ 65 ปี เป็นเคสที่หายาก ผลประโยชน์เหล่านี้ไม่ได้มาจากความเข้มแข็งของสหภาพแรงงาน เท่ากับสถานะในฐานะผู้รับจ้างถาวรของภาครัฐ ยิ่งในชนบท อาชีพครูยังเป็นอาชีพที่น่าสนใจของเหล่าผู้จบการศึกษาวัยหนุ่มสาว[36]

การจ้างงานตลอดชีวิตไม่ได้อยู่ในภาครัฐเท่านั้น ในช่วงความสำเร็จทางเศรษฐกิจในทศวรรษ 1980 ความสัมพันธ์ทางอุตสาหกรรมบรรยายได้จากการครอบครอง ทรัพย์-สมบัติ 3 ประการ นั่นคือ การจ้างงานตลอดชีวิต, เงินเดือนตามลำดับอาวุโส และสหภาพแรงงานขององค์กร ในภาคเอกชนก็ได้การจ้างงานจนถึงเกษียณเช่นกัน อีกปัจจัยหนึ่งคือ ประกันสุขภาพและระบบบำนาญในญี่ปุ่น หากแรงงานชายถูกปลดจากงาน เขาและทั้งครอบครัวจะถูกตัดประกันสุขภาพและบำนาญไปด้วย และความเป็นไปได้ที่จะหางานใหม่ยังเป็นไปได้ยาก จึงหมายถึงว่าผู้จัดการจะประสบความยากลำบากในการปลดพนักงาน แม้จะไม่มีสหภาพแรงงานกดดันใดๆ หรือสหภาพแรงงานก็เป็นเพียง 'collaborationist' นักประสานงานให้ความร่วมมือ (คำที่ฝ่ายซ้ายวิพากษ์) มากกว่าจะสร้างสภาพกดดันต่อรอง ในเวลาต่อมาก็เห็นว่าสิ่งนี้อาจไม่จำเป็น ในปี 2003 มีความพยายามจะลดการควบคุมการที่ผู้ว่าจ้างจะปลดพนักงานประจำ แต่ก็ถูกคัดค้านโดย DPJ และ Rengo พันธมิตรของพวกเขา[37]

ความแตกต่างของญี่ปุ่นกับตะวันตกอีกประการก็คือธรรมชาติของสัญญาจ้าง ในอเมริกาสัญญาจ้างจะมีรายละเอียดยิบย่อยเพื่อระบุการจ้างงานสำหรับแต่ละบุคคล ในระบบนี้ สหภาพจะมีบทบาทในการช่วยพิจารณาสัญญา ซึ่งเป็นแหล่งที่มาของอำนาจ แต่สัญญาในญี่ปุ่นนั้นข้อความน้อยกว่าและค่อนข้างเป็นสัญญาข้อความทั่วๆ ไปทั้งในภาครัฐและเอกชน ดังนั้นในญี่ปุ่นภาระงานจึงมีลักษณะปลายเปิดด้วยความไม่ชัดเจนในสัญญานั่นเอง การจ้างงานตลอดชีวิตของญี่ปุ่นถูกสันนิษฐานว่ามีความสัมพันธ์ที่เข้มแข็งระหว่างตัวพวกเขา ผู้ว่าจ้างและเพื่อนร่วมงาน ดังนั้นตัวอักษรในสัญญาจึงไม่มีความจำเป็น[38]

อิทธิพลของสหภาพแรงงานครูต่อนโยบายการศึกษา ข้อจำกัดของอิทธิพลของ JTU ในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ

นอกจากห้ามสไตรก์และการเจรจาต่อรองร่วมแล้ว อุปสรรคยังรวมถึง ข้อห้ามเหล่าครูจัดตั้งองค์กรทางการเมืองหรือมีส่วนร่วมในฐานะกรรมการผู้บริหารพรรค หรือหัวคะแนนในนั้น โดยเฉพาะการร่วมรณรงค์หาเสียงให้พรรคการเมืองเพื่อการเลือกตั้ง (ลงรายชื่อหรือบริจาค) หรือแสดงเอกสารเพื่อสนับสนุนหรือปฏิเสธในการเลือกตั้ง ด้วยข้อจำกัดเหล่านี้ JTU จึงรักษาช่องทางสื่อสารพวกเขาผ่านพันธมิตรทางการเมืองอย่าง JSP และองค์กรแนวร่วมอื่นๆ รวมไปถึงครูที่เกษียณแล้ว แต่ JSP ก็พึ่งพา JTU อย่างหนักเพื่อข้อแนะนำเกี่ยวกับนโยบายการศึกษา ความล้มเหลวของ JSP ในการที่จะขึ้นไปมีอำนาจด้วยตัวเอง หมายถึงว่า JTU จะไม่สามารถที่จะควบคุมนโยบายหรือออกกฎหมายใดๆ ได้อีกแล้ว เมื่อ LDP อยู่ในอำนาจ สหภาพแรงงานครูไม่สามารถพูดถึงนโยบายการศึกษาระดับชาติและไม่เคยเป็นตัวแทนในฐานะที่ปรึกษาที่รัฐบาลสนับสนุนหรือสภาปรึกษาหารือในนโยบายการศึกษาใหม่เลยด้วย ต่างจากองค์กรครูในประเทศประชาธิปไตยที่อื่นอย่างฝรั่งเศส[39]

การขัดขวางการปฏิรูปในระดับท้องถิ่นช่วงทศวรรษ 1950–1970 เป็นบทบาททางอ้อมของ JTU เพื่อต่อต้าน

36 Robert W. Aspinall, *Ibid*., p.206

37 Robert W. Aspinall, *Ibid*., pp.206–207

38 Robert W. Aspinall, *Ibid*., p.207

39 Robert W. Aspinall, *Ibid*., pp.207–208

ความเปลี่ยนแปลงที่จะขัดต่อผลประโยชน์ของสหภาพในฐานะพลังที่จะสนับสนุนการศึกษาที่เป็นประชาธิปไตยและความเท่าเทียม เมื่อความเข้มแข็งของ JTU ลดลง ความสามารถที่จะปกป้องแนวคิดดังกล่าวก็เสื่อมลงไปด้วย[40]

แม้ว่าสหภาพและรัฐบาลจะเผชิญหน้ากันในระดับชาติ แต่ความขัดแย้งไม่ใช่เรื่องปกติในระดับโรงเรียน แม้ในช่วงสหภาพฯ มีอำนาจมากก็ตาม ในหลายพื้นที่ครูที่เป็นทั้งสมาชิกและไม่เป็นสมาชิกสหภาพสามารถทำงานร่วมกันในฐานะผลประโยชน์ร่วม ในการวิจัยเชิงมานุษยวิทยาชิ้นหนึ่งพบว่า โรงเรียนเป็นจุดโฟกัสของความจงรักภักดีมากกว่า ความต้องการที่จะสร้างความสงบสุขและร่วมมือกันในโรงเรียนเป็นสิ่งที่พวกเขาต้องการ สิ่งนี้ช่วยอธิบายว่า แม้จะมีความสัมพันธ์อันเลวร้ายระหว่างสหภาพกับรัฐบาลในระดับชาติ แต่ในระดับโรงเรียนจึงไม่เป็นเช่นนั้น[41]

JTU และความสัมพันธ์อันตึงเครียดกับ DPJ และความไร้น้ำยาของสหภาพแรงงาน

จากชัยชนะของ DPJ ในการเลือกตั้งทั่วไปในปี 2009 JTU สามารถที่จะเข้าถึงการวางนโยบายระดับชาติ แต่โชคร้ายที่ประสบการณ์ดังกล่าวอยู่ภายใต้พรรคที่ไม่ใช่ LDP กลับน่าผิดหวัง เนื่องจากความไร้ความสามารถและไร้ประสบการณ์ของแกนนำ และสื่อที่ไม่เป็นมิตรอย่างสุดขั้ว รวมทั้งระบบราชการที่ไม่ให้ความร่วมมือ ทั้งยังประสบภัยธรรมชาติร้ายแรงจากแผ่นดินไหวและสึนามิในปี 2011 รัฐบาล DPJ เจอวิกฤตแล้ววิกฤตเล่า จึงมีทำอะไรด้านปฏิรูปได้ค่อนข้างน้อย การเลือกตั้งปี 2012 จึงพ่ายแพ้อย่างหมดรูปต่อ LDP ความน่าผิดหวังที่ใหญ่ที่สุดของ JTU คือ ในเวลาอันสั้นของ DPJ ได้พยายามเปลี่ยนกฎหมายที่ต้องการให้ครูมีใบประกอบวิชาชีพที่ต้องต่ออายุใหม่ทุกสิบปี JTU โต้เถียงว่านี่เป็นสิ่งที่คณะกรรมการการศึกษาสร้างความกดดันให้ครูแต่ละคน ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพครู ในเดือนสิงหาคม 2013 JTU ลบล้างคำประกาศสนับสนุน DPJ จากแคมเปญอย่างเป็นทางการ เพื่อสร้างโอกาสทางการเมืองให้กับตัวเองอีกครั้ง[42]

แม้ JTU จะคัดค้านการต่อใบอนุญาตใหม่ทุกสิบปี แต่ก็เป็นผู้สนับสนุนข้อเสนออื่นในนโยบายการศึกษาในทศวรรษ 1990–2000 หนึ่งในประเด็นหลักที่ถกเถียงกันช่วงดังกล่าวก็คือ การศึกษาแบบ Yutori (การศึกษาแบบผ่อนคลาย) แนวคิดคือความเคร่งเครียด กดดันและตายตัวในระบบการศึกษาเก่า เมื่อทศวรรษ 1970 นั้นมีมากเกิน ญี่ปุ่นจึงต้องการจะประเมินใหม่หลังจากยุคหลังสงครามเพื่อสร้างคุณภาพชีวิตที่ดี การปฏิรูปถูกกำหนดไว้เพื่อลดเนื้อและหลักสูตรภาคบังคับและเพิ่มทางเลือกที่ยืดหยุ่นให้กับครูและนักเรียน ที่เห็นที่สุดคือการเปลี่ยนจากการเรียน 6 วันต่อสัปดาห์มาเป็น 5 วันต่อสัปดาห์ที่เริ่มต้นในปี 2002 ได้มีฉันทามติในการปฏิรูปนี้อย่างกว้างขวางจากหลายพรรคการเมือง สหภาพแรงงานเป็นที่พอใจเนื่องจาก วันหยุด 2 วันช่วยลดความเครียดให้กับครูและนักเรียน และ JTU ได้อ้างว่าเป็นผลงานการผลักดันของตนในเอกสารอย่างเป็นทางการ[43]

ในทางปฏิบัติการปฏิรูปเกี่ยวข้องกับการลดขนาดหลักสูตรภาคบังคับเพื่อจะให้โรงเรียนและครูมีทางเลือกและสามารถสอนได้อย่างยืดหยุ่น หลักสูตรระดับประถมและมัธยมต้นถูกลดลงกว่า 30% ร่วมกับการลดขนาดของบทเรียนในทุกวิชา สื่อมวลชนฝ่ายขวาจำนวนมากชี้ว่านี่คือการทำให้เด็กโง่ลง แม้แต่กระทรวงก็ออกตัวว่าหลักสูตรใหม่เป็นเพียงการทำตามมาตรฐานขั้นต่ำของหลักสูตรไม่ได้เป็นเนื้อหาของการสอนในโรงเรียน ข้อวิจารณ์ได้ถูกย้ำผ่านสิ่งที่เรียกว่า ‘PISA shock’ ในปี 2004 เมื่อคะแนนเฉลี่ยของเด็กญี่ปุ่นต่ำกว่าหลายประเทศในตารางคะแนนความสามารถในการทดสอบ ทำให้ถูกโจมตีจากสื่อมวลชนโดยสื่อมวลชนและผู้ชื่นชอบการศึกษาที่กลับไปสู่พื้นฐาน ได้นำเสนอเรื่องเล่าของการเสื่อมถอยและ

40 Robert W. Aspinall, *Ibid*., p.208

41 Robert W. Aspinall, *Ibid*., p.208

42 Robert W. Aspinall, *Ibid*., pp.208–209

43 Robert W. Aspinall, *Ibid*., p.209

วิกฤต ผลคือ การพลิกกลับของการปฏิรูป Yutori การปฏิรูปหลักสูตรส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นในปี 2010 ได้ถูกเปลี่ยนกลับมาเป็นหลักสูตรภาคบังคับที่ถูกใช้มาก่อนหน้านั้น 10 กว่าปี หลักสูตรแห่งชาติที่ตายตัวได้กลับมาใช้พร้อมกับแบบเรียนจากส่วนกลางกลายมาเป็นแบบก่อนปี 2002[44]

แต่ทั้ง JTU และ Zenkyo ต่างสนับสนุนร่างเบื้องต้นของการปฏิรูป Yutori ในทศวรรษ 1990 เนื่องจากเป็นประโยชน์ต่อสมาชิกเช่นเดียวกับการให้คุณค่ากับการศึกษา ในทศวรรษ 2000 พวกเขาต่อต้านการย้อนกลับการปฏิรูป แต่ไม่มีโอกาสเข้าถึงกระทรวงผู้ร่างหลักสูตรแห่งชาติ หรือรัฐบาลที่จะเป็นผู้สั่งการกระทรวงและร่างกฎหมายการศึกษา นั่นหมายถึงพวกเขาถูกลดระดับเหลือเพียงผู้ชมในสนามอำนาจ ในทางตรงกันข้ามกับที่เคยมีผลต่อการปิดกั้นอำนาจในช่วงระบบ 1955 ในครั้งนี้พวกเขาไร้อำนาจที่จะต่อต้านการปฏิรูปที่พวกเขาไม่พอใจหรือไม่สามารถสู้ในสิ่งที่พวกเขาเสนอ นักสื่อมวลชนด้านการศึกษาชาวญี่ปุ่นได้โคว้ทการประเมินของนักวิชาการว่า อิทธิพลของ JTU ในนโยบายแห่งชาติเท่ากับ “ศูนย์”[45]

การเปลี่ยนแปลงทางการศึกษาตั้งแต่ปี 1990 เป็นต้นมาถูกขับเคลื่อนด้วยการควบคุมตัวแสดงภายในไม่ว่าจะเป็นข้าราชการ ครู หรือเจ้าหน้าที่สหภาพแรงงาน ประเด็นหลักหนึ่งก็คือ จำนวนประชากรที่ลดลงในระยะยาว จากจุดพีกที่ 128 ล้านคนในปี 2008 คาดกันว่าจะมีจำนวนประชากรลดลงประมาณปีละ 1 ล้านคน ประชากรอายุต่ำกว่า 15 ตกลง 35% ในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เหลือเพียง 13.3% ในปี 2011 ตามแนวโน้มนี้จะลดลงเหลือ 8.6% ในปี 2050 ต่างจากประเทศอื่นๆ ญี่ปุ่นไม่มีนโยบายรับผู้อพยพอย่างอเมริกาเหนือ ออสเตรเลีย และยุโรปตะวันตกที่จะช่วยทำให้ประชากรสมดุลในแต่ละช่วงอายุ แนวโน้มเช่นนี้นำมาซึ่งการเพิ่มประชากรในช่วงวัยเกษียณและลดจำนวนของแรงงานนำไปสู่วิกฤตก็คือการเพิ่มขึ้นของหนี้สาธารณะถึง 230% ของ GDP ในปี 2014 ซึ่งนำไปสู่ปัญหาการคลังของรัฐ เมื่อมีผลกระทบทางบวกจากความเปลี่ยนแปลงนี้ที่ลดจำนวนนักเรียนในชั้นเรียน แต่ผลกระทบทางลบคือ การลดเงินเดือนครูลงเล็กน้อยและขาดการลงทุนการศึกษาเมื่อเทียบกับประเทศอื่นใน OECD โรงเรียนรัฐของญี่ปุ่นยังขาดสิ่งสนับสนุนทางเทคโนโลยีและกีฬามากกว่าทางชาติตะวันตกทึกทักเสียอีก[46]

การปฏิรูปเบื้องต้นที่ล้มเหลวในทศวรรษ 1980 แต่ได้รับความสนใจในทศวรรษ 2000 ก็คือ การจัดตั้งระบบมัธยม 6 ปีในโรงเรียนรัฐ นั่นคือ การรวม โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นกับตอนปลายเข้าด้วยกัน บางคนเห็นว่านี่คือ การปฏิรูปขนานใหญ่เชิงโครงสร้าง แต่ตามตัวเลขบอกว่าปี 2011 มีเพียง 32 โรงเรียนจากทั่วประเทศที่ปรับเปลี่ยนตามนั้น แต่ยังมีโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย 4,768 แห่ง และมัธยมศึกษาตอนต้น 10,057 แห่งที่ยังแบ่งแยกกันอยู่ ทาง JTU และ Zenkyo ก็ไม่เห็นด้วย แต่ไม่ใช่ประเด็นหลักที่ทำให้เปลี่ยนไม่ได้ อุปสรรคใหญ่ก็คือการบริหารการจัดการที่โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นอยู่ภายใต้เทศบาล ขณะที่มัธยมศึกษาปลายอยู่ภายใต้ อบจ. การรวมทั้งสองระบบต้องการความร่วมมือของทั้งสองระบบที่เป็นท้องถิ่นคนละประเภทซึ่งดูจะปฏิบัติได้ยาก[47]

ส่วน School choice ก็เป็นอีกประเด็นที่ถกเถียงกันในช่วงหลังสงครามผู้ปกครองต้องการจะส่งลูกหลานไปเรียนโรงเรียนประถมและมัธยมศึกษาตอนต้นใกล้บ้านและไม่ต้องการส่งไปโรงเรียนเอกชน ปี 1999 กฎหมายได้เปลี่ยนไปโดยอนุญาตให้บอร์ดการศึกษาท้องถิ่นเพิ่มทางเลือกของโรงเรียนเอกชน หนึ่งปีต่อมา Shinagawa ward ในโตเกียวกลายเป็นท้องถิ่นแห่งแรกที่ตั้งโรงเรียนประถมและมัธยมศึกษาตอนต้นที่เป็นกึ่งระบบธุรกิจ โครงการนำร่องนี้เป็นที่สนใจทั้งในญี่ปุ่นและผู้วิจารณ์ต่างประเทศ ในปี 2004 การทดลองได้ขยายไปถึง 8.8% ของเทศบาลทั่วประเทศในระดับประถม และ 11.1% ในระดับมัธยมต้น การประเมินช่วงทศวรรษ 2010 พบว่าโรงเรียนมัธยมที่อยู่ในระบบนี้มีผู้เรียนอยู่ถึง 11.5% ของ

44 Robert W. Aspinall, *Ibid*., pp.209–210

45 Robert W. Aspinall, *Ibid*., p.210

46 Robert W. Aspinall, *Ibid*., p.210

47 Robert W. Aspinall, *Ibid*., pp.210–211

โรงเรียนเทศบาลในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จุดประสงค์นโยบายนี้ก็คือ การส่งเสริมการศึกษาให้หลากหลายมากขึ้น นักวิชาการบางคนสรุปว่า มันไม่ใช่ความหลากหลายในการสอนที่ตลาดการศึกษาสร้างขึ้น แต่เป็นข้อเสนอทางการศึกษาที่มีความแตกต่างเพียงเล็กน้อยให้ประชากรที่เป็นเป้าหมายยังคงเชื่อมต่อกับปรัชญาการศึกษาประเทศ ที่เน้นภาพแทนของหลักสูตรและการสอบเข้ามหาวิทยาลัย[48]

หากทางเลือกถูกเสนอในสเกลที่ใหญ่ขึ้น ผู้ปกครองจะต้องการที่จะเห็นผลการสอบเพื่อตัดสินใจว่าโรงเรียนใดดีกว่ากัน เมื่อเทียบกับประเทศใน OECD แล้ว ญี่ปุ่นได้นำเสนอการสอบระดับชาติเพื่อทดสอบความสามารถของเกรด 6 และ 9 ผลสอบไม่ได้ประกาศอย่างเป็นทางการ แต่จะแชร์เฉพาะครูและข้าราชการการศึกษา การกระทำเช่นนี้เพื่อที่จะปกปิดและบอกโดยนัยว่า คุณภาพการศึกษาของโรงเรียนนั้นไม่ต่างกัน ไม่ว่าจะระดับประถมและมัธยม แน่นอนว่าประชาชนที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่นทราบดีว่าโรงเรียนไหนดี โรงเรียนไหนแย่ กระทั่งโฆษณาขายบ้านและคอนโดฯ ก็ยังระบุว่าที่แห่งนั้นใกล้กับโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นหรือประถมที่มีชื่อเสียงแค่ไหน อย่างไรก็ตาม การตระหนักว่าโรงเรียนหนึ่งดีกว่าโรงเรียนหนึ่งยังเป็นก้าวใหญ่ ๆ ที่นักบริหารการศึกษาไม่เต็มใจจะยอมรับ ความอ่อนแอของการต่อต้านของสหภาพแรงงานทำให้มาถึงจุดนี้ กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศว่า ตั้งแต่ปี 2015 เป็นต้นไป คณะกรรมการการศึกษาของเมืองอาจจะประกาศผลคะแนนแต่ละโรงเรียนสู่สาธารณะหากต้องการ[49]

สมาชิก JTU ในปี 2012 ลดลงเหลือเพียง 27% ของแรงงานครูทั้งประเทศ และ Zenkyo เหลือเพียง 7% นั่นหมายถึงกว่า 60% ของครูในปัจจุบันมิได้เป็นสมาชิกสหภาพอีกแล้ว จำนวนสมาชิกที่ต่ำกว่า 10 ล้านในปี 2012 ถือเป็นครั้งแรกในรอบ 47 ปี JTU ที่มีนโยบายพยายามสร้างความใกล้ชิดกับกระทรวงหลังปี 1995 ถือว่าเป็นเรื่องผิดพลาด พลังการต่อต้านของสหภาพนั้นตกต่ำ เมื่อเทียบกับพลังของข้าราชการในระดับชาติและท้องถิ่น[50]

ภาพที่ 3.2 แสดงแผนผังความสัมพันธ์ของสหภาพแรงงานการศึกษาใหญ่ ๆ ในญี่ปุ่น

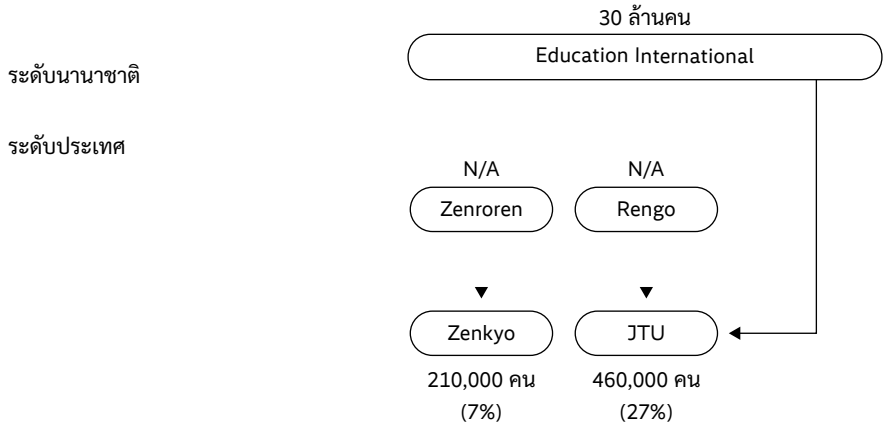

48 Robert W. Aspinall, *Ibid*., p.211

49 Robert W. Aspinall, *Ibid*., pp.211–212

50 Robert W. Aspinall, *Ibid*., p.212

3.1.2 สหภาพแรงงานครูในเกาหลีใต้ มีสถานภาพที่ถูกกฎหมายหลังโค่นเผด็จการทหาร

เกาหลีใต้มีจำนวนประชากรอยู่ที่ 51,966,948 คน[51] และ GDP อยู่ที่ 1,644.68 พันล้านดอลลาร์[52] GDP ต่อหัวที่ 50,069.8 ดอลลาร์[53] หากพิจารณาจากภาพที่ 3.3 ผู้คนที่หนาแน่นพิเศษจะอยู่แถบตอนเหนือและทะเลตะวันตก รวมไปถึงด้านตะวันออกเฉียงใต้ของเกาะ เกาหลีใต้เป็นตัวอย่างของประเทศทางเอเชียที่แสดงให้เห็นถึงการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว ใช้เวลาไม่นานหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ในการขึ้นมายืนอยู่แถวหน้าของภูมิภาค โดยที่มีระบบการศึกษาที่ขึ้นชื่อลือชาถึงความเข้มงวดและตึงเครียด จึงน่าสนใจว่า กรณีเกาหลีใต้นั้นสหภาพแรงงานการศึกษาเป็นอย่างไร

กำเนิดการศึกษาสมัยใหม่ในเกาหลีใต้[54]

เกาหลีเปลี่ยนผ่านสู่การศึกษาสมัยใหม่ระหว่างภายใต้ปกครองของญี่ปุ่นช่วงปี 1876 ไปจนถึงช่วงสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 รากฐานการศึกษาเดิมคือ แนวคิดแบบขงจื่อได้ถูกยกเลิกและแทนที่ด้วยการศึกษาสมัยใหม่ โดยทั่วไปแล้วการศึกษาสมัยใหม่นั้นได้ต้านทานการศึกษาของสังคมศักดินาและปลูกฝังให้ประชาชนเป็นสมาชิกในรัฐชาติสมัยใหม่เกาหลีเองก็ไม่ต่างกัน อย่างไรก็ตามก่อนหน้านั้นตั้งแต่ทศวรรษ 1780 สังคมเกาหลีใต้ราชวงศ์โชซ็อนได้มีขบวนการความเคลื่อนไหวทางภูมิปัญญาที่มีพื้นฐานความคิดแบบก้าวหน้าทั้งในด้านการเมือง เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมโดยมีการนำเข้าแนวคิดแบบตะวันตกเข้ามาบ้างแล้ว

ปี 1881 รัฐบาลโชซ็อนได้ส่งคนไปยังจีนและญี่ปุ่นเพื่อรับความรู้แบบตะวันตก กลุ่มที่ไปจีนคือไปเรียนรู้การผลิตอาวุธและภาษาต่างชาติ ส่วนที่ไปญี่ปุ่นก็ไปดูงานด้านการปกครอง, กองทัพ, สำนักงานศุลากร, โรงงานผลิตอาวุธ, โรงงานอุตสาหกรรม, ห้องสมุด และพิพิธภัณฑ์ หลังจากนั้นรัฐบาลก็ได้สร้างโรงเรียนสมัยใหม่ที่รัฐเป็นผู้ดำเนินการเพื่อฝึกผู้เชี่ยวชาญผู้มีทักษะที่จะแปลภาษาต่างชาติและจัดตั้งกองทัพสมัยใหม่ ปี 1894 เริ่มมีการปฏิรูปที่เรียกว่า Gabo reform ปี 1895 มีการออกพระราชกฤษฎีกาเกี่ยวกับการสร้างชาติผ่านการศึกษา เพื่อที่จะสร้างระบบการศึกษาแบบใหม่ที่มาแทนการศึกษาแบบเดิมที่ยึดติดอยู่กับชนชั้นทางสังคม การเรียนการสอนยุคแรกรับเฉพาะผู้ชายโดยไม่คำนึงถึงชนชั้น หลักสูตรนั้นใช้หนังสือเรียนจากตะวันตก ทั้งยังตั้งโรงเรียนสอนภาษาฝรั่งเศสและรัสเซีย เพิ่มเติมจากญี่ปุ่นและอังกฤษด้วย

อีกไม่นานก็มีสิ่งที่เรียกว่า Gwangmu reform (1897–1904) ครั้งนี้กษัตริย์โกจงประกาศตั้งจักรวรรดิเกาหลีและประกาศตนเป็นจักรพรรดิ รัฐบาลสร้างโรงเรียนทหาร โรงเรียนอาชีวศึกษาและโรงเรียนแพทย์ เช่นเดียวกับโรงเรียนการพาณิชย์และอุตสาหกรรม ขยายการศึกษาระดับประถมและสนับสนุนการศึกษาระดับมัธยม มีการขยายตัวไปสร้างโรงเรียนที่สอนภาษาจีนและเยอรมนี เพื่อสร้างความหลากหลายของการศึกษาทันสมัยจากหลายแห่ง คู่กันไปนั้นก็มีโรงเรียนแบบคริสต์เข้ามามีบทบาทสอดคล้องกับการขยายตัวทางศาสนาไปทั่วเอเชีย

นอกจากนั้นยังสร้างโรงเรียนฝึกทหาร, โรงเรียนกฎหมาย, โรงเรียนฝึกแพทย์ รวมไปถึงโรงเรียนการพาณิชย์และอุตสาหกรรม ทั้งยังส่งนักเรียน 200 คนไปศึกษาต่อที่ญี่ปุ่นด้วยงบประมาณของรัฐบาล

อย่างไรก็ตามในปี 1905 เกาหลีก็ตกเป็นรัฐในอารักขาของญี่ปุ่น ปี 1907 ได้ยกเลิกกองทัพเกาหลีและยึดอำนาจการบริหารการศึกษาเอาไว้ด้วย ญี่ปุ่นเข้าไปลด

51 CIA. “South Korea”. Retrived on 20 August 2023 from https://www.cia.gov/the-world-factbook/countries/korea-south/

52 IMF. “World Economic Outlook Database “. Retrived on 13 August 2023 from https://rb.gy/3i2ge

53 World Bank. “GDP per capita, PPP (current international $)”. Retrived on 13 August 2023 from https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD

54 Jeong Mee-Ryang and Lee Woojin, *Korean Education: Educational Thought, Systems and Content* (Gyeonggi: The Academy of Korean Studies, 2018), p.52–77

สถานะทางการศึกษาและสร้างสถานะของตนให้สูงกว่า โดยกำหนดว่าญี่ปุ่นคือชาติที่มีอารยธรรมมากกว่า และโซซ็อนเป็นเพียงรัฐป่าเถื่อน ญี่ปุ่นได้จัดตั้งคนของตัวเองในกระทรวงศึกษาธิการ พิมพ์หนังสือเรียนและส่งครูชาวญี่ปุ่นไปสอน การฝึกร่างกายและจิตใจแบบญี่ปุ่นก็ถูกสั่งสอน ขณะที่วิชาภูมิศาสตร์และประวัติศาสตร์เกาหลีก็ถูกลดเนื้อหาลงเรื่อย ๆ ในฐานะนโยบายการศึกษาแบบอาณานิคม ญี่ปุ่นออกกฎหมายให้สิทธิ์ในการเซนเซอร์โรงเรียนในปี 1906 และปีต่อมาได้ให้อำนาจเซนเซอร์หนังสือเรียน รวมไปถึงการลดเวลาเรียน และการกดการศึกษาระดับอุดมศึกษา และในที่สุดก็ลดให้การศึกษาระดับมัธยมคือการศึกษาที่สูงที่สุด

ภายใต้การกดขี่ ผู้นำชาตินิยมเกาหลีเห็นว่า การศึกษาเป็นหนทางเดียวที่จะใช้ต่อสู้กับพลังของต่างชาติ พวกชาตินิยมจัดตั้งโรงเรียนเอกชนกระจายไปทั่วประเทศ ช่วงนั้นชาวเกาหลีไม่ไว้วางใจโรงเรียนที่ถูกคุมด้วยญี่ปุ่น ได้มีความเชื่อว่าโรงเรียนดังกล่าวสร้างการศึกษาที่ให้ประโยชน์แก่ญี่ปุ่น โรงเรียนเอกชนต่างหากที่เอาใจใส่ผลประโยชน์แก่ชาวเกาหลี ว่ากันว่าสิ้นปี 1909 มีโรงเรียนเอกชนเปิดสอนกว่า 5,727 แห่ง

ตั้งแต่ปี 1910 เป็นต้นมาญี่ปุ่นได้ครอบงำเกาหลีอย่างเต็มที่ นโยบายการศึกษาเข้ามามีบทบาทสำคัญ ญี่ปุ่นได้เปลี่ยนโรงเรียนเอกชนที่เป็นแหล่งบ่มเพาะชาตินิยมให้

ภาพที่ 3.3 แผนที่แสดงความหนาแน่นของประชากรเกาหลีใต้ปี 2010

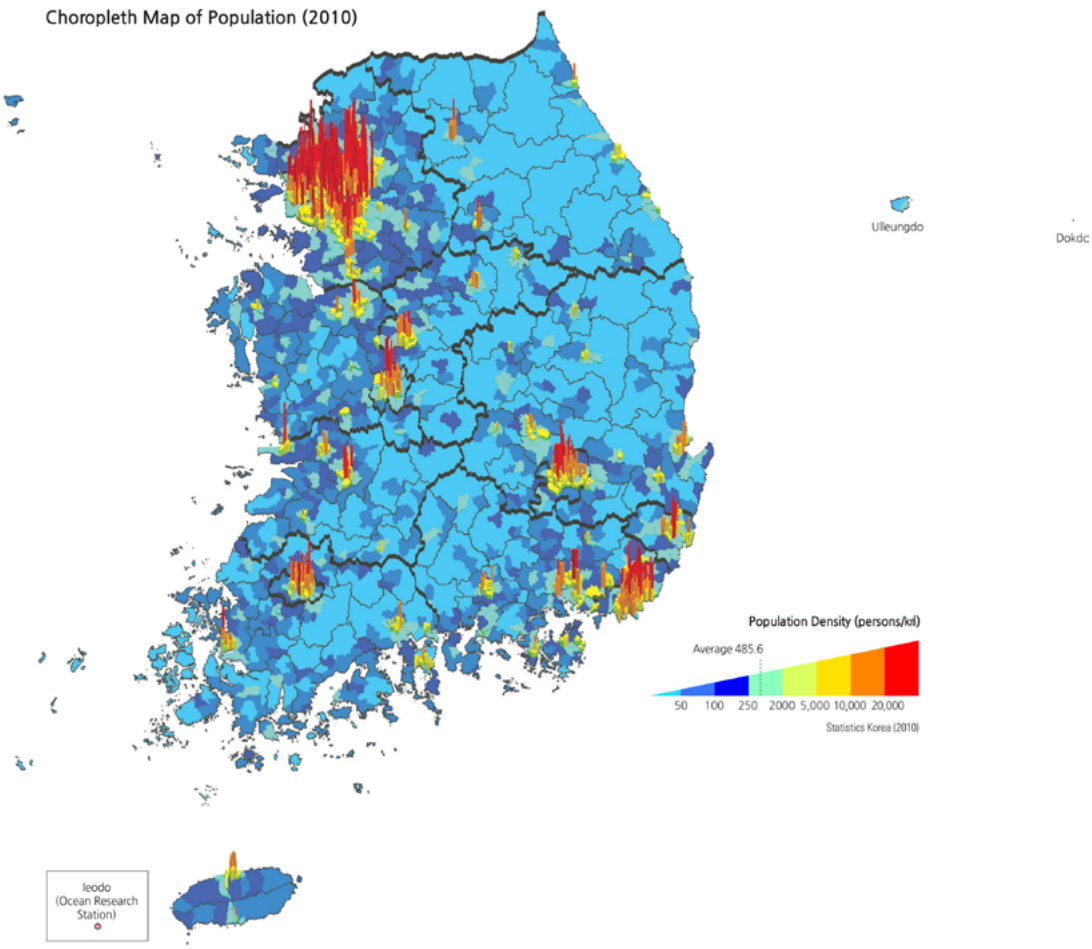

เป็นโรงเรียนรัฐ อย่างไรก็ตาม วันที่ 1 มีนาคม 1919 ได้มีผู้นำเกาหลี 33 คนประกาศอิสรภาพจากญี่ปุ่น นำไปสู่การเดินขบวนต่อต้านทั่วประเทศ ญี่ปุ่นเริ่มปรับตัวการควบคุมอย่างเบ็ดเสร็จ และยอมให้มีเสรีภาพทางสื่อมวลชนและสิ่งพิมพ์ตราบที่ไม่รบกวนการปกครองแบบอาณานิคม ได้ยอมปรับระบบการศึกษาให้ดีขึ้นจากที่เคยลดเกรดโรงเรียนไปในช่วงแรก และยอมให้เข้าเรียนวิทยาลัยภายใต้หลักการของการฟื้นฟูการศึกษาด้วยมาตรฐานญี่ปุ่น รวมไปถึงการตั้งโรงเรียนฝึกหัดครูในปี 1921 ระหว่างปี 1920–1935 ญี่ปุ่นได้จัดทำนโยบายการศึกษาที่มีการขยายตัวอย่างสูง จาก 85,000 คนในปี 1919 สู่ 680,000 คนในปี 1935 ขณะที่โรงเรียนสตรีเพิ่มจาก 500 เป็น 2,300 แห่ง แต่ในเนื้อหาแล้ว ได้เพิ่มหลักสูตรประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ญี่ปุ่นเข้าไปกว่า 2–3 เท่า

ทศวรรษ 1920–1930 มีการตั้งโรงเรียนราตรีที่นับเป็นโรงเรียนใต้ดิน เพื่อสอนชาวเกาหลีรักชาติ ว่ากันว่ามีโรงเรียนกว่า 2,345 แห่ง ขณะที่ญี่ปุ่นเริ่มปราบปรามในทศวรรษ 1920 ขณะที่ต้นทศวรรษ 1930 ญี่ปุ่นเดินหน้าบุกแมนจูเรียและวางยุทธศาสตร์ให้เกาหลีเป็นฐานขนส่งวัตถุดิบสำหรับสงคราม และเหล่านักเรียนเกาหลีก็คือแรงงานในโรงงานผลิตอาวุธและยุทธภัณฑ์ช่วงสงคราม และตั้งแต่ปี 1938 เป็นต้นมา ญี่ปุ่นยิ่งควบคุมเกาหลีอย่างเข้มข้น เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงนามสกุลเป็นภาษาญี่ปุ่น และห้ามสอนภาษาเกาหลีในโรงเรียน ทั้งยังบังคับให้ทำการบูชาศาลชินโตในโรงเรียน ไม่เว้นแม้กระทั่งโรงเรียนของมิชชันนารี ที่เลวร้ายไปกว่านั้นคือ ในปี 1943 นักเรียนกว่า 4,500 คน ถูกส่งไปสงคราม ช่วงนี้ชาวเกาหลีถูกเหยียดหยามเนื่องมาจากการศึกษาที่ถูกทำให้ต้อยต่ำกว่าคนญี่ปุ่น

ต้องรอให้จบสงครามโลกครั้งที่ 2 เกาหลีถึงจะกลับมาฟื้นฟูระบบการศึกษาให้พ้นไปจากการศึกษาที่เป็นแผลเป็นจากระบอบอาณานิคมญี่ปุ่น และเมื่อญี่ปุ่นจากไป ปัญหาสำคัญก็คือ การขาดแคลนครูที่จะทำการสอน รัฐบาลจึงแก้ปัญหาด้วยการอบรมครูเร่งด่วนหลักสูตร 1 ปี ช่วงหลังสงครามเกาหลีอันเป็นจุดเริ่มต้นสงครามเย็นในภูมิภาค อย่างไรก็ตาม เกาหลีต้องเผชิญหน้ากับการแบ่งแยกประเทศและสงครามเย็นไปอีกหลายสิบปี การปกครองโดยเผด็จการทั้งคอมมิวนิสต์ฟากฝั่งเกาหลีเหนือและเผด็จการทหารที่อเมริกาหนุนหลังในเกาหลีใต้ ล้วนทำให้การศึกษาไม่ได้เป็นไปอย่างเสรี

ตัวตนของครู กับความสำคัญต่อการศึกษาและประเทศในยุคเปลี่ยนผัน[55]

อัตลักษณ์ของครูในเกาหลีย้อนไปถึงยุคโบราณตั้งแต่สมัยที่อาณาจักรแบบพุทธที่ครองอำนาจอยู่ก่อนจะเปลี่ยนมาเป็นรัฐบาลที่ยึดคุณค่าขงจื่อ ราว 6 ร้อยปี ครูกลายมาเป็นหนึ่งในเสาหลักของการเป็นแบบอย่างชาวขงจื่อที่ดี แนวคิดนี้เริ่มถูกบิดเบือนภายใต้เผด็จการญี่ปุ่น ครูต้องรับผิดชอบในตามแผนระเบียบการศึกษาปี 1911 ที่สาระหลักการการศึกษาคือการเป็นผู้ใต้บังคับที่ดีและภักดี ครูจะต้องลงนามสาบานว่าจะอุทิศตนให้กับจักรพรรดิญี่ปุ่น พร้อมไปกับกฎ 5 ข้อสำหรับครูที่อยู่ในคู่มือการศึกษาแบบอาณานิคม กฎนี้ยังรวมถึงการเป็นสายลับที่ส่งข่าวฝ่ายที่ต่อต้านรัฐให้ด้วยทั้งในโรงเรียนและชุมชน รวมไปถึงหน้าที่การจัดการแรงงานเด็กสำหรับระบอบอาณานิคม เมื่อครูถือว่ามีบทบาทในฐานะผู้รับใช้ของสังคมตามรากวัฒนธรรมแบบขงจื่อ บทบาทนี้จึงถูกใช้เป็นข้ออ้างในการกดขี่โดยรัฐบาลฝ่ายขวาตลอดศตวรรษที่ 20 ตั้งแต่รัฐบาลใต้อาณานิคมญี่ปุ่น และส่งมาถึงรัฐบาลเผด็จการทหาร

การศึกษาในฐานะเครื่องจักรขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศ

หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่ได้มีการปลดปล่อยตนจากญี่ปุ่นกลายเป็นช่วงที่สับสนอลหม่าน เกาหลีกลายเป็นประเทศที่พึ่งพาการช่วยเหลือจากอเมริกาและถูกครอบงำโดยความขัดแย้งช่วงสงครามเย็น เมื่อครั้นสงครามเกาหลี (1950–1953) ถือเป็นโศกนาฏกรรมที่คร่าชีวิตคนกว่า

55 John Synott, “The Korean Teachers and Educational Workers Union: Collective Rights as the Agency of Social Change”, *International Electronic Journal for Leadership in Learning*, 11: 23 (2007)

ล้าน และนำไปสู่ความยากจนของชาติ และการแบ่งแยก รวมไปถึงการที่โครงสร้างพื้นฐานถูกทำลาย โรงเรียนถูกจัดสอนกลางแจ้งหรือในสภาพที่ย่ำแย่ ในเวลาต่อมา โครงสร้างพื้นฐานค่อย ๆ ถูกสร้างขึ้นใหม่ การยึดอำนาจของพักจุงฮีในเดือนพฤษภาคม 1961 นำไปสู่ทิศทางใหม่ของสังคม กลายเป็นประเทศอุตสาหกรรมส่งออกเป็นหลักที่แรงงานมีทักษะและค่าแรงต่ำเป็นข้อได้เปรียบในการขับเคลื่อนการพัฒนา ความมหัศจรรย์ทางเศรษฐกิจของเกาหลีใต้กลายเป็นโมเดล เศรษฐกิจของประเทศอุตสาหกรรมใหม่

เพื่อก้าวสู่เป้าหมาย โรงเรียนและครูถูกขับเคลื่อนไปสู่การศึกษาในรูปแบบอุตสาหกรรม ในสภาพที่ย่ำแย่ ห้องเรียนขนาดใหญ่ หลักสูตรที่รวมศูนย์ การแข่งขันอันเกรี้ยวกราดสำหรับที่นั่งจำนวนน้อยนิดในมหาวิทยาลัย ที่เสนอทางออกที่จะหนีจากการเป็นแรงงานอุตสาหกรรมที่ถูกขูดรีด

ครูถูกเรียกร้องให้มีหน้าที่แนวชาตินิยมในการพัฒนาประเทศ ประธานาธิบดีพักจุงฮี รำลึกถึง “ห้วงขณะประวัติศาสตร์ที่ให้คำมั่นว่าจะถึงชัยชนะ” สำหรับการเสียสละที่ไม่รู้จบ พักได้อ้างว่า กฎบัตรเพื่อการศึกษาแห่งชาติในปี 1978 ทำให้ครูต้องเป็นผู้มีบทบาททางประวัติศาสตร์ในฐานะผู้รับใช้ผลประโยชน์ของชาติ ครูจึงกลายเป็นเพียงเครื่องโฆษณาชวนเชื่อของพวกชาตินิยม ต่อต้านคอมมิวนิสต์ และข้อมูลและอุดมการณ์ในการพัฒนาทุนมนุษย์

ขบวนการสหภาพแรงงานครูประณามระบบเช่นนี้ว่าพวกเขาถูกใช้เป็นเพียง “เซลล์แมนกระจอกผู้ขายความรู้” เพื่อส่งให้นักเรียนไปสู่การสอบ ความคับแค้นท่ามกลางการขูดรีดครูในฐานะตัวแทนของโมเดลทุนมนุษย์นำไปสู่อีกประเด็นหลักของการจัดตั้งสหภาพแรงงานครู

ตั้งแต่ทศวรรษ 1960 คุณค่าทางวัฒนธรรมได้เปลี่ยนมาสู่คุณค่าการรับใช้ชาติเพื่อให้เกาหลีไล่ตามแนวคิดการพัฒนาอุตสาหกรรมแบบ NIC สหภาพแรงงานได้รับการสันนิษฐานว่าเป็นองค์กรกรรมาชีพอุตสาหกรรมที่ต่อสู้กับนายทุนซึ่งเป็นทุนมนุษย์ราคาต่ำในยุคเศรษฐกิจเกาหลีบูม ครูคือผู้มีบทบาทในการจัดเตรียมแรงงานที่มีความรู้ เชื่อฟังและไม่วิพากษ์วิจารณ์ต่อโรงงานผู้ขูดรีด พวกเขาจึงถูกคาดหวังให้เป็นผู้รักชาติ กระเหม็ดกระแหม่ และทำงานหนัก

อุดมการณ์ทหารนิยมและการศึกษาเพื่อรวมชาติในโรงเรียน

ค่านิยมทหารที่มาจากความขัดแย้งระหว่างเกาหลีเหนือ-ใต้ ครูถูกคาดหวังให้สอนว่าเกาหลีเหนือคือปิศาจโดยไม่มีการวิพากษ์วิจารณ์ อันเป็นนโยบายสงครามเย็นที่มาจากสหรัฐอเมริกา เช่นเดียวกับเยอรมนีตะวันตกใช้ในช่วงสงครามเย็น

ในเกาหลีใต้ นักเรียนถูกเรียกร้องให้มีส่วนร่วมใน Student Defence Corps หนังสือเรียนชื่อว่า “การศึกษาวิชาทหาร” ที่ฉายภาพเกาหลีเหนือที่เป็นศัตรูคู่แค้นจะถูกสอนในโรงเรียน ทศวรรษ 1980 ได้มีการรณรงค์ purification campaigns ในโรงเรียนเพื่อค้นหานักเรียนที่มีความคิดเห็นขัดแย้งกับรัฐบาล นักเรียนยังถูกเรียกร้องให้ทำการบ้าน โปสเตอร์และขับร้องสโลแกนต่อต้านคอมมิวนิสต์ การศึกษานำไปสู่การประณามเกาหลีเหนือและแสดงให้เห็นความเหนือกว่าของเกาหลีใต้ ครูนักปฏิรูปเห็นว่านี่คือการรักษาการแบ่งแยกทางอุดมการณ์ โครงสร้างทางอำนาจที่ชอบธรรมของเผด็จการและการละเมิดต่อสิทธิมนุษยชนในเกาหลีใต้ ภายใต้ระบบที่การรวมชาติไม่มีวันเป็นไปได้ KTU ได้พัฒนาแคมเปญเพื่อการสร้างสรรค์รูปแบบการสนทนาฉันมนุษย์ในฐานการศึกษาที่จะสร้างความเป็นเอกภาพ พวกเขาได้เสนอการศึกษาที่เป็นอิสระจากอิทธิพลต่างประเทศทำให้มีข้อเท็จจริงที่เป็นไปได้ที่ทำให้สองเกาหลีได้เข้าใจในความแตกต่างของกันและกัน และได้ละทิ้งทางที่จะสร้างความเป็นปิศาจให้กับเกาหลีเหนือไปด้วย ทั้งยังรับรองสิทธิ์ชาวเกาหลีเหนือและสร้างสรรค์ทางที่จะร่วมมือกับเกาหลีเหนือ

ขบวนการปฏิรูปครูจากความกดดันและคับข้องหมองใจ

ประวัติศาสตร์การศึกษาเกาหลีที่ผ่านมา โรงเรียนถูกใช้เป็นกลไกสอดส่องและการโฆษณาชวนเชื่อ โรงเรียนกลายวิธีการหนึ่งในการควบคุมทางสังคม เกาหลียังไม่ได้ก่อรูประบบการศึกษาในระบบตะวันตก ในอีกส่วนได้ระบุตัวตนและการอภิปรายถึงความคับข้องใจของครูที่

นำมาสู่การจัดตั้งสหภาพแรงงานในเวลาต่อมา พวกเขาได้เป็นตัวแทนองค์ประกอบหลักของระบบโรงเรียนที่ได้รับประสบการณ์โดยครูคือ

(1) ส่วนผสมของบทบาทที่ถูกกดขี่ที่คาดหวังให้ครูแสดงออก เช่น ให้ครูทำหน้าที่ธุรการ ให้ครูเป็นตัวแทนของนโยบายแบบอาณานิคม, ครูเป็นนักต่อต้านคอมมิวนิสต์, ครูเป็นผลผลิตของทุนมนุษย์, ครูในฐานตัวแทนของการโฆษณาชวนเชื่อของรัฐบาลเผด็จการ และครูในฐานะผู้ระดมทุนให้โรงเรียน
(2) ขอบเขตของคุณค่าเกี่ยวกับความรุนแรงและแนวปฏิบัติในโรงเรียน เช่น นรกการสอบเพื่อเข้ามหาวิทยาลัย, การควบคุมความรู้และหลักสูตรจากส่วนกลาง, การใช้ห้องเรียนเพื่อการโฆษณาชวนเชื่อ, ความรุนแรงเชิงสัญลักษณ์และกายภาพในโรงเรียน, การโกงกินและขูดรีด, สภาพแวดล้อมการศึกษาที่ย่ำแย่, สภาพการจ้างงานที่กดขี่สำหรับครูและแรงงานการศึกษา, กฎหมายและอุดมการณ์ที่บีบบังคับให้ทำตาม
(3) ผลกระทบของการกดขี่ทางสังคมของโรงเรียน ไม่ว่าจะเป็นภาระทางการศึกษาของครอบครัวและเด็ก การใช้เงินมหาศาลสำหรับการเรียนกวดวิชา และการแข่งขันอย่างกว้างขวางในโรงเรียน ปัญหานักเรียนฆ่าตัวตาย การเน้นการสร้างทุนมนุษย์เพื่อตอบสนองการขับเคลื่อนทางธุรกิจ หรือการสร้างโรงเรียนให้มีลักษณะทหารนิยม

สิ่งเหล่านี้คือ ประเภทของประสบการณ์ของครูที่บังเกิดขึ้นในแต่ละพื้นที่ของระบบการศึกษาที่พวก

เขาต้องการจะปฏิรูป ดังนั้น ประเด็นของอัตลักษณ์จึงกลายเป็นประเด็นศูนย์กลางในรูปแบบของสหภาพแรงงานครูผ่านเสียงของเหล่าพวกพ้องและปฏิบัติการครูปฏิบัติตนเพื่อที่จะเปลี่ยนตัวเองไปสู่อัตลักษณ์ของนักปฏิรูปการศึกษาและผู้นำความเปลี่ยนแปลงทางสังคมประชาธิปไตยในเกาหลี

นอกจากนั้น สถานการณ์หลักในความสัมพันธ์ทางการผลิตที่กำหนดสถานการณ์ครูช่วงการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วในเกาหลี มีอยู่ 2 ประการ ประการแรก ผลกระทบต่อสภาพการจ้างงานครูในสังคมที่กำลังพัฒนาที่โรงเรียนคู่ขนานไปกับโรงงานอุตสาหกรรมหรือแหล่งงานอื่น ด้วยค่าจ้างต่ำ ชั่วโมงการทำงานยาวนาน การทำงานอย่างยากลำบากและผู้อำนวยการที่กดขี่ โรงเรียนได้ผลิตนักเรียนทั้งด้านพฤติกรรมและทัศนคติที่จะเป็นแรงงานที่เหมาะกับความรุนแรงเชิงสถาบันและระบบการสอบ

ประการที่ 2 บริบททางกฎหมายของครูในโรงเรียน กฎหมายอย่างกฎหมายสหภาพแรงงาน และกฎหมายข้ารัฐการและความมั่นคงแห่งชาติ (National Public Servants Act and the National Security Law) ไม่อนุญาตให้ครูสามารถรวมกลุ่มต่อรองหรือพูดถึงสถานการณ์ของพวกเขา กฎหมายความมั่นคงแห่งชาติซึ่งใช้เป็นกฎหมายต้านคอมมิวนิสต์ตั้งแต่ปี 1948 ได้ปฏิเสธสิทธิมนุษยชน เสรีภาพในการแสดงออก และการรวมตัวในเกราะกำบังของความมั่นคงซึ่งมักจะใช้ตอบโต้กับผู้นำแรงงานในหลายภาคส่วนเช่นเดียวกับนักศึกษา ผู้นำโบสถ์และผู้นำประชาชนผู้ไม่เห็นด้วยกับรัฐบาล

สหภาพแรงงานครูได้เข้าสู่ชุดของการต่อสู้ทางกฎหมายเพื่อเรียกร้องสิทธิ์แรงงานและทางการเมืองสำหรับครูด้วยเหตุผลนี้ด้วย

สหภาพแรงงานการศึกษาอันมาจากการต่อสู้กับรัฐ[56]

ปัจจุบัน เกาหลีใต้มี 3 องค์กรที่เกี่ยวกับครูตามสิทธิและสถานภาพทางกฎหมาย นั่นคือ The Korean Teachers and Educational Workers Union (สหภาพแรงงานครูและคนงานการศึกษาเกาหลี หรือ KTU) หรือที่คนเกาหลีใต้มักเรียกกันว่า Jeongyojo, สมาคมครูในส่วนครูเอกชน (ที่ทำงานร่วมกับ KTU) และ Korean Federation of Teachers Associations (KFTA สหพันธ์

56 John Synott, "The Korean Teachers and Educational Workers Union: Collective Rights as the Agency of Social Change", *International Electronic Journal for Leadership in Learning*, 11: 23 (2007)

สมาคมครูเกาหลี) องค์กรที่สามนี้ ถือว่าเป็นองค์กรของผู้อำนวยการโรงเรียนซึ่งเป็นพันธมิตรกับรัฐบาลและยังถือว่าเป็นคู่แข่งสายอนุรักษนิยมและเป็นศัตรูกับ KTU

KTU เป็นองค์กรที่มีจุดยืนในการรณรงค์เพื่อสภาพการจ้างงานและสิทธิ์ในการเจรจาต่อรองร่วมอันเป็นสิทธิ์พื้นฐาน แต่ไม่มีสิทธิ์สไตรก์ KTU ยังเป็นสมาชิกของ Federation of Trade Unions (สหพันธ์สหภาพแรงงาน) รวมไปถึง International Labour Organisation (ILO) และ Education International (EI)

KTU ก่อตั้งขึ้นในปี 1989 พร้อมด้วยสมาชิก 15,000 คน ท่ามกลางการสนับสนุนจากนักศึกษาและนักสหภาพกว่าแสน และนักเรียนและครูผู้เห็นอกเห็นใจกว่าล้านในเกาหลีใต้ ในเวลาดังกล่าวได้มีสมาชิกถูกจับกุมและถูกสอดส่องโดยตำรวจ การตั้งสหภาพนำมาสู่ความขัดแย้งและก่อวิกฤตในระบบการศึกษาเกาหลี ในสภาพที่การศึกษาอยู่ในความวิกฤตอยู่แล้ว ไม่ว่าจะปัญหานักเรียนฆ่าตัวตาย การคอรัปชันทางการเงินและการเน้นความเป็นทหารนิยมในโรงเรียนอย่างสูง

ตามกฎหมายแรงงาน เป็นเรื่องผิดกฎหมายที่ข้าราชการเกาหลีใต้จะจัดตั้งและเป็นสมาชิกของสหภาพแรงงาน ในปี 1989 วันครูเกาหลีวันที่ 15 พฤษภา รัฐบาลได้ข่มขู่ว่าจะไล่ครูจำนวนมากออก หากยังดึงดันที่จะจัดตั้งสหภาพ ช่วงเวลาดังกล่าวรัฐได้ปราบปรามในหลายรูปแบบ เช่น การบุกจับร้านหนังสือที่ครูที่มีเนื้อหาปลุกปั่น การโฆษณาในหน้าหนังสือพิมพ์ที่ประณามครูที่พยายามจากสร้างความร่วมมือกับเกาหลีเหนือเพื่อจะล้มล้างรัฐ

พิธีเปิดสหภาพวันที่ 28 พฤษภาคม 1989 ตำรวจกว่าพันนายเข้าสู่มหาวิทยาลัยฮานยางในฝั่งตะวันออกของโซล ณ จุดที่มีการเดินขบวนซึ่งแต่เดิมตำรวจได้ห้ามจัด ดังนั้นการเดินขบวนจึงผิดกฎหมาย ผู้เข้าร่วมถือว่ามีความผิดและควรถูกจับกุมไปด้วย ตำรวจมาพร้อมอาวุธหนักครบมือ ป้องกันคนเข้าไปร่วมชุมนุม

ในชั่วโมงสุดท้ายก่อนการประชุม ผู้จัดงานได้เปลี่ยนสถานที่ชุมนุมข้ามไปยังอีกฝั่งของเมืองที่มหาวิทยาลัยยอนเซ ซึ่งเคลื่อนเร็วกว่าตำรวจ 4,500 นาย ครูร้อยกว่าคนถูกล้อมรอบด้วยนักศึกษาผู้ที่เข้ามาปกป้องและสามารถจัดพิธีเปิด Korean Teachers' and Educational Workers' Union ได้สำเร็จ ประธานอายุ 54 ปี Young-Gyu Yun ครูพลศึกษาที่กลายมาเป็นนักเคลื่อนไหวและผู้นำ ผู้สร้างแรงบันดาลใจได้เรียกร้องให้รัฐบาลหยุดที่จะปราบปรามความเคลื่อนไหวทางการเมืองและยอมรับสหภาพแรงงานเพื่อสร้างการศึกษาที่เป็นประชาธิปไตย ท่ามกลางกลุ่มผู้นำสหภาพ เขาได้ไปอยู่ในความคุ้มครองที่สาขาใหญ่ของพรรคการเมืองฝ่ายค้าน Reunification Democratic Party ผู้นำพรรคที่เสนอให้คุ้มครองเขาคือ Kim Young Sam ประธานาธิบดีคนต่อไปของเกาหลี การสไตรก์อดอาหารประท้วงเกิดขึ้นนานถึง 9 วันและเป็นที่สนใจในระดับชาติในร่างกายที่ย่ำแย่ลงทุกของ Young-Gyu Yun และพรรคพวก

ขณะที่ทำการอดอาหารประท้วง สาขาย่อยของ KTU ได้รวมตัวกันทั่วเกาหลีใต้กว่าร้อยโรงเรียนพนับเป็นเวลาถึงครึ่งเดือนหลังจากการอดอาหารทำให้ Young-Gyu Yun และพรรคพวก กลับไปสอนต่อ ผู้ประท้วงมีสุขภาพที่แย่สิบกว่าคนอ่อนล้าหมดแรงหลังจากยุติประท้วงและออกจากอาคารเขาได้รับความคุ้มครองโดยสามนักการเมืองจากฝ่ายค้านที่ช่วยส่งไปรักษาที่โรงพยาบาล Yondong Severance ขณะที่ตำรวจคอยจับพวกเขาพร้อมกับหมาย

ในที่สุด Young-Gyu Yun ก็ถูกขังคุกในช่วงเวลาของความขัดแย้งและการรณรงค์ มีการประท้วงบ่อยครั้งโดยครู นักศึกษามหาวิทยาลัย นักเรียน ผู้ปกครองผู้สนับสนุน และยังมีการอดอาหารประท้วงมากขึ้นไปอีก ทำให้มีการไล่ออกครูจำนวนมาก ตามมาด้วยการรณรงค์เข้าไปในห้องเรียนโดยครูที่ถูกไล่ออกเหล่านั้น ยังมีโศกนาฏกรรมมาจากการที่นักเรียนฆ่าตัวตายประท้วงจากการปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมต่อครู อย่างการไล่ครูออก มีผู้ตายอย่างทุกข์ระทมในรถและอีกคนที่รมแก๊สคาร์บอนมอนอกไซด์ในห้องใต้ดิน สื่อและประชาสังคมล้วนหมกมุ่นในวิกฤตที่เกิดขึ้นจากการรวมตัวของสหภาพแรงงาน และชี้ต้นเหตุไปที่ระบบโรงเรียนและเงื่อนไขที่ย่ำแย่ที่ส่งผลให้ครูมีปฏิบัติการที่สุดขั้ว สำหรับพวกเขาครูผู้ถูกไล่ออกได้จัดตั้งปฏิบัติการคล้ายกับโรงเรียนโค้ชการสอน บริษัทการผลิตหนังสือพิมพ์ และกิจกรรมตีพิมพ์ทั้งหลายและได้รับการสนับสนุนทางการเงินมาจากเงินของครูที่อยู่ในโรงเรียน

พวกเขารณรงค์อย่างไม่หยุดยั้งเพื่อยั่วยุให้เกิดกระบวนการทางกฎหมายและการรับรู้ถึงความข้องใจของเขา

ในการประกาศรวมตัวแห่ง Jeongyojo ในเดือนพฤษภาคม 1990 เหล่าครูประกาศว่า

> เนื่องจากการศึกษาที่ถูกบิดเบือนที่ถูกบีบบังคับโดยระบอบเผด็จการ พวกเราสูญเสียบทบาทของครูและกลายเป็นเพียงผู้ขายความรู้และเทคนิคที่แตกกระจายเพื่อเตรียมให้นักเรียนไปเพื่อสอบเท่านั้น ใครจะเรียกเราว่าครูได้อีก?

18 ปีต่อมา ในปี 2007 KTU มีสมาชิกกว่า 1 แสน นับเป็น 27% ของแรงงานครูทั้งหมด มีผู้สนับสนุนอีกกว่า 5 พัน เมื่อมีการเดินขบวนครบรอบ 18 ปีของสหภาพ และยังมีสมาชิกในคุกที่ถูกจับข้อหาภัยความมั่นคงและบางคนอยู่ในการรอลงอาญาและการลงโทษจากกระทรวงศึกษาธิการ

ว่ากันว่า KTU เป็นสหภาพแรงงานครูที่มีอิทธิพลและกระตือรือร้นที่สุดในเอเชียตะวันออก หรืออาจจะมากที่สุดในเอเชียด้วยซ้ำ ความสำคัญนั้นด้านการศึกษาอยู่ใจกลางของความห่วงใยทางการเมืองและสังคมมาตลอด 50 ปีซึ่งมีวัฒนธรรมสัมพันธ์กับแนวคิดขงจื่อและพุทธศาสนามากว่าพันปีที่ยังทรงอิทธิพลต่อคุณค่าในยุคปัจจุบัน

ขบวนการความเคลื่อนไหวของ KTU สัมพันธ์กับประเด็นต่าง ๆ เช่น การเชื่อมโยงขบวนการของชาวบ้านที่นิยามวัฒนธรรมชาวบ้านที่ทุกข์ทนและก่อกบฏชาวนาในประวัติศาสตร์ที่จะกลายมาเป็นขบวนการของคนงานในยุคใหม่ ความเชื่อมโยงนี้ถูกหล่อหลอมขึ้นเมื่อแรกเกิดขบวนการเคลื่อนไหวของครู เมื่อสมาชิกถูกจัดตั้งในโรงเรียนศึกษาภาคค่ำในย่านอุตสาหกรรม และจัดการศึกษาให้ผู้ใช้แรงงาน กรอบการต่อสู้กับเหล่าจักรวรรดินิยมก็มีฐานมากจากการที่ญี่ปุ่นได้สร้างอาณานิคมขึ้นในปี 1910 ในระลอกแรก และระลอกหลังในปี 1945 ที่สหรัฐ-อเมริกาเข้ามามีอิทธิพลผ่านรูปแบบการศึกษาที่แนวคิดแบบทหารนิยมเข้ามามีบทบาทในช่วงสงครามเย็นและหลังจากนั้น ดังนั้นการต่อสู้จึงเป็นการขจัดอิทธิพลต่างชาติดังกล่าว

สหภาพแรงงานไม่ได้ปฏิเสธต่างชาติเสมอไป พวกเขาได้รับการสนับสนุนจาก EI ที่ทำงานร่วมกับ ILO ได้เคยสร้างแรงกดดันต่อรัฐบาลเกาหลีให้รับรองว่า KTU ถูกกฎหมาย โดยชี้ว่า KTU นั้นเป็นต้นแบบสำคัญของสหภาพแรงงานครูที่ต่อสู้เพื่อสิทธิ์แรงงานและสิทธิมนุษยชน

สหภาพแรงงานที่ถูกยอมรับ
ใต้ร่มความร่วมมือกับ OECD

หลังจากการรณรงค์อย่างยาวนานและการสนับสนุนอย่างแข็งขันจากกลุ่มผู้ปกครองชื่อ “พ่อแม่เพื่อการศึกษาที่แท้จริง” และองค์กรต่างประเทศอย่าง Education International, Human Rights Watch และ ILO ในที่สุด KTU ก็ได้รับสถานะทางกฎหมายในเดือนกรกฎาคม 1999 เนื่องจากว่าสถานการณ์ระดับชาติเอื้ออำนวย เมื่อเกาหลีใต้สมัครเพื่อเข้าร่วมกลุ่มประเทศ OECD ในปี 1995 หนึ่งในเงื่อนไขที่จะรับรัฐบาลเกาหลีใต้เข้าร่วมกับ OECD Education Review ก็คือ การยอมรับการดำรงอยู่ของ KTU และยุติสถานะอันผิดกฎหมายของสหภาพแรงงานครู

หลายปีผ่านไปจากวิกฤตเศรษฐกิจช่วงปี 1997 หนึ่งในเงื่อนไขเงินกู้ IMF คือการปรับโครงสร้างและปฏิรูปแรงงานในสเกลใหญ่ ประธานาธิบดีคิมแดจุงตกลงในข้อต่อรองกับ KCTU (Korean Confederation of Trade Unions หรือ สหพันธ์สหภาพแรงงานเกาหลี) ที่รัฐบาลจะยอมรับเงื่อนไขที่จะร่วมมือกับสหภาพแรงงานในการปฏิรูปเศรษฐกิจ หนึ่งในนั้นคือการยอมให้ครูจัดตั้งสหภาพแรงงานเพื่อการันตีสิทธิ์แรงงานเพื่อร่วมกิจกรรมทางการเมือง ได้มีการสนับสนุนอย่างมากผ่านชนชั้นกลางที่สนับสนุนประชาธิปไตยในเกาหลีใต้ องค์ประกอบเช่นนี้พร้อมไปกับความต้องการของประธานาธิบดีจึงนำมาซึ่งกระบวนการเน้นย้ำปักหมุดประชาธิปไตยลงในเกาหลีใต้ในเชิงสถาบันและการบริหารการปกครอง เช่นเดียวกับนโยบาย Sunshine Policy ที่มีต่อเกาหลีเหนือที่เปิดทางในการยอมรับ KTU ที่เคยถูกกล่าวหาว่าเป็นองค์กรของฝ่ายซ้ายที่จะแทรกซึมลัทธิคอมมิวนิสต์เข้ามาสร้างความปั่นป่วนให้กับประเทศ

การรวมตัวของปรัชญาการศึกษาที่แท้

เมื่อ KTU ถูกกฎหมาย ก็ได้ขยายสมาชิกและโครงสร้างองค์กรออกไปและได้ลดทอนภาพลักษณ์ความรุนแรงแบบเดิมลง มีผู้กระตือรือร้นที่จะปฏิรูปหลักสูตร หนังสือเรียน การบริหารจัดการโรงเรียนและการเงิน เช่นเดียวกับประเด็นการจ้างงานอย่างเงินเดือนครูและเงื่อนไขการจ้างงาน อย่างไรก็ตามประเด็นใหม่ๆ ทางการศึกษาก็ได้ผุดบังเกิดขึ้นที่ KTU ตอบรับอย่างรวดเร็วและมักจะเผชิญหน้ากับกระทรวงศึกษาธิการและรัฐบาล

KTU ได้ตอบสนองต่อประเด็นในหลักการของ การศึกษาที่แท้ (Chamgyoyook) ที่มีพื้นฐานมาจากขบวนการสหภาพแรงงานครูในช่วงแรกๆ มี 3 ศูนย์กลางของกรอบการศึกษาที่แท้คือ ประชาธิปไตย (ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียน และครูมีส่วนร่วมในหลักสูตร และการวางนโยบายโรงเรียน) ความเป็นมนุษย์ (การห้ามใช้ความรุนแรงทางโครงสร้างและการใช้อำนาจเผด็จการที่ละเมิดสิทธิมนุษยชน) และชาตินิยม (อิสระจากการแทรกแซงจากต่างประเทศเช่น สหรัฐอเมริกา) การประชุมระดับชาติของ KTU ในปี 2002 ได้รับรองหลักการการศึกษาที่แท้ที่อัพเดทที่มี 14 แพลตฟอร์ม นั่นคือ

(1) เราให้การศึกษากับผู้คนทั้งหมด ผู้ที่เคารพชีวิต
(2) เราจะมุ่งมั่นที่จะจัดตั้งชาติที่เป็นอิสระและการรวมชาติเกาหลี
(3) เราจะให้การศึกษาเพื่อประชาธิปไตย
(4) เราจะปกป้องสุขภาพจิตและกายของนักเรียน
(5) เราสอนเรื่องความเท่าเทียมกันทางเพศ
(6) เราสนับสนุนสิทธิมนุษยชน
(7) เราเคารพคุณค่าและสิทธิ์แรงงาน
(8) เราสอการอยู่ร่วมกันกับธรรมชาติ
(9) เราจัดทำหลักสูตรโรงเรียนอย่างสร้างสรรค์
(10) เราโฟกัสในการช่วยเหลือและให้ความร่วมมือกับผู้อื่น
(11) เราเคารพและพัฒนาความเป็นอิสระของนักเรียน
(12) เรากำลังวิจัยและปฏิบัติร่วมกับเพื่อนร่วมงาน
(13) เรากำลังทำงานร่วมกับผู้ปกครองและชุมชน
(14) เราเผชิญหน้ากับความเหลวไหลของระบบการศึกษา

NEIS ประเด็นการโต้แย้งเรื่อง ข้อมูลส่วนบุคคลโดย KTU

หนึ่งในแคมเปญที่เข้มแข็งที่สุดของ KTU คือการเข้าไปเกี่ยวข้องกับแผนรัฐบาลที่จะนำเอาระบบบริหารการศึกษาอิเลกทรอนิกส์ หรือ new Educational Information system (NEIS หรือระบบข้อมูลข่าวสารการศึกษาใหม่) เข้ามาใช้งาน ซึ่งเป็นระบบข้อมูลเบ็ดเสร็จซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของโครงการ e-government เพื่อจะเชื่อมโยงข้อมูลโรงเรียนทั่วประเทศผ่านระบบอินเตอร์เน็ต รัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เห็นว่าเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่งในฐานะที่วางตำแหน่งตนเองเป็นชาติแห่งความรู้ที่มีเทคโนโลยีเป็นฐานในระดับโลก นโยบายที่จัดตั้งโรงเรียนแบบไฮเทคได้รับการรับรองโดยระบบการบริหารการจัดการที่มีประสิทธิภาพ

สหภาพแรงงานครูท้าทายนโยบายดังกล่าวอย่างกว้างขวางต่อบันทึกข้อมูลส่วนตัวของนักเรียนและครูซึ่งควรจะเป็นความลับ ตั้งแต่เรื่องสุขภาพนักเรียนหรือข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมทางการเมืองของครู เช่น การเป็นตัวแทนผู้รับมอบอำนาจของสหภาพแรงงานซึ่งถือว่าเสี่ยงจะละเมิดสิทธิมนุษยชนซึ่ง KTU ดำรงตำแหน่งอยู่ในกรรมาธิการสิทธิมนุษยชนด้วย ในดือนพฤษภาคม 2003 กรรมาธิการดังกล่าวได้ประกาศว่ามีความห่วงใยเกี่ยวกับ NEIS และได้ให้คำแนะนำรัฐมนตรีเพื่อที่จะส่งคืนข้อมูล 3 ชุดที่เกี่ยวข้องกับเกรด สุขภาพ และบันทึกข้อมูลเพื่อการบริหารจาก NEIS ไปสู่ระบบระบบเก่าอย่าง Client Server (CS) ซึ่งเป็นฐานข้อมูลระดับโรงเรียน คณะกรรมาธิการยังย้ำว่าข้อมูลส่วนบุคคล ควรถูกแยกออกมาจาก NEIS และความปลอดภัยควรได้รับความคุ้มครองเหนือข้อมูลดังกล่าว เช่นใครจะสามารถเข้าถึงได้และอะไรสามารถนำไปใช้ได้บ้าง อย่างไรก็ตามกระทรวงก็ไม่สนใจคำค้านนี้และเดินหน้าดำเนินการต่อไป

ในตอนแรกกระทรวงประนีประนอมด้วยการพยายามถอนเพียง 1 ใน 3 ชุดข้อมูลหลัก นั่นคือ สุขภาพ สหภาพแรงงานจึงประกาศสไตร์กและเดินขบวน ผู้นำ KTU หลายคนเริ่มอดอาหารประท้วง รัฐบาลประกาศว่าการหยุดโรงเรียนประท้วงถือว่าผิดกฎหมาย และพยายามที่จะป้องกันการ “ปฏิบัติการต่อรองทางการจ้าง” (industrial

action) สิ่งเหล่านี้ยิ่งกระตุ้นให้ KTU ประท้วงในประเด็นที่กว้างขึ้น นั่นคือ สิทธิ์การรวมตัวของครู

การคัดค้านของสหภาพฯ ได้รับการสนับสนุนจากครูส่วนใหญ่ จากการสำรวจโดย Hangil Research รายงานว่ากว่า 72.7% ของครูแสดงความห่วงใยต่อประเด็นสิทธิมนุษยชนใน NEIS ในที่สุดกระทรวงยอมถอยและประกาศว่าได้ยุติการใช้ข้อมูลทั้ง 3 ชุด และจะทบทวนการดำเนินการทั้งหมดใหม่

การศึกษาเพื่อสันติภาพและความหลากหลาย

ในเดือนมกราคมของปี 2007 ครูผู้เป็นสมาชิก KTU อันโดดเด่น 2 คนในโรงเรียนมัธยมถูกตำรวจจับภายใต้กฎหมายความมั่นคงในข้อหาสนับสนุนเกาหลีเหนือ ทั้งคู่ทำงานอย่างใกล้ชิดร่วมกับรัฐบาลในประเด็นการศึกษาเพื่อการรวมชาติ หนึ่งในนั้นได้รับรางวัลจากรัฐบาลจากผลงานของเขา ขณะที่อีกคนได้รับการสนับสนุนจากกระทรวงศึกษาธิการที่ร่วมมือกับครูในเกาหลีเหนือเพื่อพัฒนาแผนการสอนในการศึกษาเพื่อการรวมชาติ แต่ทั้งคู่ก็ถูกจับกุมเนื่องจากเกรงว่าพวกเขาจะทำการล้างสมองเด็กด้วยโวหารที่นิยมเกาหลีเหนือ เห็นได้ชัดว่า KTU ได้สนับสนุนครูทั้งสอง ทั้งคู่เคยเป็นกรรมการในคณะกรรมาธิการการศึกษาเพื่อการรวมชาติของ KTU ในต่างวาระกัน

จุดยืนการต่อต้านต้านสงครามแสดงออกในทฤษฎีการศึกษาที่แท้ และยังปรากฏในประเด็นการศึกษาเพื่อการรวมชาติ ได้ปรากฏมิติอื่นเมื่อ KTU สนับสนุนสมาชิกผู้คัดค้านการตัดสินใจของรัฐบาลเกาหลีในการส่งทหารไปอิรักในปี 2004 KTU ได้โพสต์จุดยืนในเว็บไซต์ของพวกเขา ห้องเรียนต่อต้านสงครามของพวกเขาจัดขึ้นอย่างเข้มข้นหลังจากล่ามชาวเกาหลีถูกฆ่าในอิรัก รัฐบาลเตือนสหภาพแรงงานเรื่องห้องเรียนที่ต่อต้านนโยบายและอุดมการณ์ของรัฐบาล และเตือนให้รักษาความเป็นกลางโดยเคารพนโยบายของรัฐบาลต่ออิรัก แต่ KTU ไม่เห็นด้วยและตอบกลับว่า จุดประสงค์ของห้องเรียนต่อต้านสงครามก็เพื่อสอนถึงความสำคัญของสันติภาพและชีวิต เราจะไม่เปลี่ยนแปลง แต่เราจะเพิ่มเนื้อหามากยิ่งขึ้น

หนึ่งในแคมเปญก็คือการให้ความสำคัญกับผู้พิการที่ได้รับการสนับสนุนค่อนข้างน้อย พวกเขาได้ยกประเด็นสาธารณะชี้แจงว่ากว่า 50% ของผู้พิการไม่ได้รับการศึกษาเกินไปกว่าระดับประถมศึกษา และส่วนใหญ่พวกเขาอยู่ที่บ้านเนื่องจากไม่มีโรงเรียนที่เหมาะสม การขนส่งหรือครูที่จะช่วยสนับสนุนได้

KTU ยังมีส่วนร่วมในประเด็นทางการเมืองตามบริบทที่เกิดขึ้น มากกว่าการศึกษาที่กำหนดจากส่วนกลาง ในปี 2004 ผู้นำ KTU ถูกจับหลังจากออกแถลงการณ์ต่อต้านการถอดถอนประธานาธิบดี Roh Moo Hyun เหล่าครูผู้ถูกจับ ถือว่าละเมิดกฎหมายที่ห้ามข้าราชการในการมีส่วนร่วมทางการเมือง

ทั้งสองกรณีแสดงให้เห็นถึงการยืนยันสิทธิ์ของครูในการเข้าร่วมกระบวนการทางสังคมประชาธิปไตยได้ดี

ระบบประเมินครู-ประกันคุณภาพ

ช่วงปี 2007 ประเด็นการจ้างที่สำคัญเกิดขึ้นในระบบการศึกษาเกาหลีก็คือ การที่รัฐบาลพยายามสร้างระบบประกันคุณภาพรวมศูนย์และระบบบำนาญแบบใหม่สำหรับครู KTU ชี้แจงว่าพวกเขาไม่ได้รับการปรึกษาใดๆ ประเด็นได้ยกระดับขึ้นมาเมื่อครู 430 คนถูกจับและถูกปรับในฐานะมีส่วนในการประท้วงระบบใหม่นี้ การลงโทษร่วมเช่นนี้ เกิดขึ้นครั้งแรกหลังจากการตั้ง KTU ในปี 1989 ถูกประกาศแม้ว่าเหล่าครูจะลาพักร้อนเพื่อมาประท้วง เมื่อพวกเขาถูกปฏิเสธโดยผู้อำนวยการโรงเรียน พวกเขาจึงแลกตารางเรียนเพื่อเข้าร่วมชุมนุมได้

KTU ที่ได้รับการสนับสนุนจาก Education International ในวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2007 ที่มีสาส์นไปยังประธานาธิบดีเกาหลีเพื่อปกป้องสิทธิ์ในการร่วมกิจกรรมของสหภาพ และประณามการที่ครูที่ถูกตำรวจข่มขู่และถูกปฏิเสธสิทธิ์ในการปกป้องตัวเองจากคณะกรรมการสอบวินัยที่จัดตั้งขึ้น

การประเมินครูโดยตัวมันเองถูกวิจารณ์โดย KTU ว่าเป็นแผนของกระทรวงศึกษาธิการเพื่อที่จะหาครูที่เป็นแพะรับบาปนโยบายการศึกษาที่กำลังล้มเหลวต่อนักเรียนและครู

ด้านมืดของสหภาพแรงงานครู
และการลุกขึ้นส่งเสียงในช่วงทศวรรษ 2020

ความนิยมของ KTU ได้ลดลงอย่างน่าใจหาย สถิติในปี 2008 พบว่า เหลือสมาชิก 83,000 คน จำนวนคนที่ลดใน 4 ปีมีนับหมื่นคน จนทำให้มีการประชุมเพื่อปรับภาพลักษณ์องค์กรในฐานะผู้สร้างปัญหาจาภาพการประท้วงบนท้องถนนและการสไตรก์ และพยายามเสนอทางเลือกทางการศึกษาที่เป็นเหตุเป็นผลมากกว่าจะคัดค้านรัฐบาลอย่างรุนแรง ขณะนั้นมีเรื่องใหญ่ในการศึกษาสมัย อีเมียงบั๊กคือ ต้องการจะปฏิรูปการศึกษาภาษาอังกฤษ, การอนุญาตให้มหาวิทยาลัยเปิดสอบนักศึกษาโดยตรงและการจัดอันดับโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา อย่างไรก็ตามกลุ่มครูที่ใหญ่ที่สุดไม่ใช่ KTU แต่เป็น Korea Federation of Teacher's Associations (KFTA หรือ สหพันธ์สมาคมครูแห่งเกาหลี) ที่ในปี 2008 มีสมาชิกกว่า 180,000 คน[57]

เป็นไปได้ว่าเหล่าผู้ปกครองและสาธารณะเหนื่อยหน่ายกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับการศึกษาและยังมีเรื่องอื้อฉาวที่คอยทำลายความน่าเชื่อถือขององค์กร เช่น ความพยายามปิดบังการละล่วงทางเพศของสมาชิก เช่นเดียวกับการล่วงละเมิดทางเพศของครูฝึกสอนโดยสมาชิก KTU[58]

อย่างไรก็ตาม ช่วงปี 2566 เหล่าครูเกาหลีใต้กว่าแสนคนได้ออกมาประท้วงเพื่อสื่อสารต่อสังคมว่า พวกเขาถูกรังแกโดยผู้ปกครอง และต้องการให้รัฐบาลออกมาตรการปกป้องพวกเขา และก่อนหน้านั้น อันเนื่องมาจากผู้ปกครองอ้างว่า ครูได้รังแกเด็กและกดดันให้พวกเขาได้รับโทษโดยไม่ได้รับการสอบสวนอย่างเหมาะสม ทำให้พวกเขาเสี่ยงต่อการถูกถอดออกจากตำแหน่ง หรือต้องต่อสู้ทางกฎหมายอย่างยืดเยื้อ โดยเฉพาะเมื่อมีกรณีที่ครูคนหนึ่งทนไม่ไหวจนจบชีวิตตัวเอง การออกมาส่งเสียงได้กดดันให้รัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการมีแนวปฏิบัติเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้ปกครองติดต่อครูได้โดยตรง และยังวางแผนที่จะแก้ไขกฎหมาย เพื่อแยกแยะการกระทำที่เรียกว่าการล่วงละเมิดเด็ก ขณะเดียวกันก็ต้องป้องกันการละเมิดสิทธิ์ครูของนักเรียนและผู้ปกครองไปด้วย การแก้ไขเฉพาะหน้าคือ หากใครที่โทรหาครูจะได้รับการบันทึกบทสนทนา ส่วน KTU ก็ได้แสดงความยินดีกับความพยายามนี้ของรัฐบาล แต่ได้เรียกร้องให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรออกกฎหมายเพื่อ "ยอมให้ครูเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมการศึกษาด้วยความอุ่นใจ" เช่นเดียวกับการประเมินครูโดยผู้ปกครองบนความสัมพันธ์แบบกลไกตลาดทำให้ครูเป็นเพียง "ผู้ให้บริการ" เท่านั้น[59]

ในที่สุดกฎหมายปกป้องครูจากผู้ปกครองก็คลอด หลังจากที่ครูทั่วประเทศได้ประท้วงเป็นเวลากว่า 9 สัปดาห์ เพื่อเรียกร้องสิทธิ์ในห้องเรียน แต่เดิมเหล่าครูถูกผู้ปกครองกล่าวหาว่าล่วงละเมิดเด็กจากกฎหมายสวัสดิการเด็กปี 2014 อันจะทำให้ครูถูกภาคทัณฑ์โดยอัตโนมัติ (โดยไม่ต้องมีกระบวนการที่รัดกุมพอ) กฎหมายใหม่ชื่อว่ารัฐบัญญัติฟื้นฟูสิทธิ์ครูนั้นครูที่ถูกกล่าวหาจะต้องถูกสอบสวนและมีหลักฐานที่เชื่อถือได้เสียก่อน ก่อนจะถูกลงโทษ ส่วน KTU ก็ออกมาชื่นชมการออกกฎหมายใหม่และยังแสดงความขอบคุณอย่างสุดซึ้งต่อเหล่าครูที่ออกถนนมากว่า 8 สัปดาห์เพื่อเรียกร้องคุณภาพชีวิตที่ดีกว่า ความสำเร็จเหล่านี้มาจากความเข้มแข็งของพวกเขาเหล่านั้นเอง[60]

แผนผังด้านล่างแสดงให้เห็นว่า KTU นั้นอยู่ภายใต้ KCTU ขณะที่นอกจาก EI จะมีความสัมพันธ์ KTU แล้ว ยังสัมพันธ์ KFTA ซึ่งเป็นองค์กรของผู้อำนวยการโรงเรียนซึ่งถือว่าเป็นคู่แข่งกับ KTU

57 The Korean Times. "Teachers Union to Shed Radical Image". Retrieved on 24 May 2023 from http://www.koreatimes.co.kr/www/news/nation/2008/02/113_19811.html (28 February 2008)

58 The Korean Times. "Teachers Union Has Image Problem". Retrieved on 24 May 2023 from http://koreatimes.co.kr/www/news/nation/2009/05/117_45034.html (17 May 2009)

59 BBC NEWS. "S Korea passes new law to protect teachers from bullying parents". Retrieved on 10 March 2024 from https://www.bbc.com/news/world-asia-66877389 (21 September 2023)

60 The Guardian. "Abused, traumatised and powerless: South Korea's teachers on why they are protesting". Retrieved on 10 March 2024 from https://www.theguardian.com/world/2023/sep/08/south-korea-teacher-protest-why-are-teachers-protesting (8 September 2023)

ภาพที่ 3.4 แสดงแผนผังความสัมพันธ์ของ
สหภาพแรงงานการศึกษาใหญ่ ๆ ในเกาหลีใต้

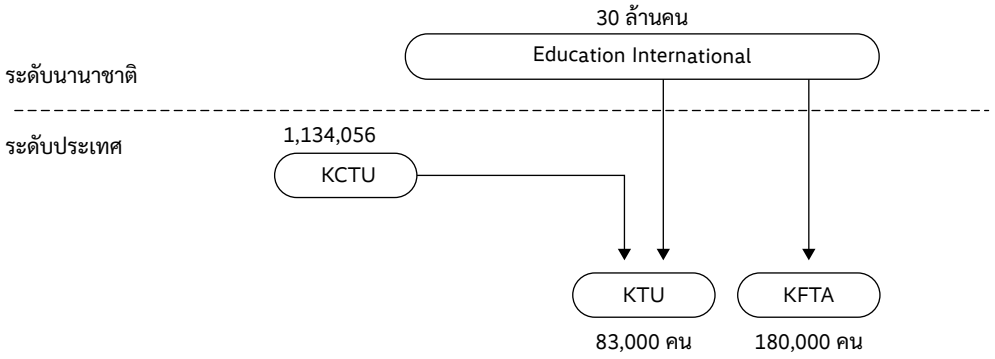

3.1.3 สหภาพแรงงานครูในสิงคโปร์ ฐานความเคลื่อนไหวจากยุคอาณานิคม และการสร้างชาติ

สิงคโปร์ เป็นเกาะที่มีพื้นที่ไม่มากนัก แต่มีจำนวนประชากรอยู่ที่ 5,975,383 คน[61] และ GDP อยู่ที่ 466.789 พันล้านดอลลาร์[62] GDP ต่อหัวสูงของประเทศนี้มีมูลค่าสูงเป็นอย่างยิ่ง อยู่ที่ 127,564.6 ดอลลาร์[63] สิงคโปร์เป็นตัวอย่างของประเทศพัฒนาแล้วในเอเชียที่เติบโตอย่างรวดเร็ว หลังจากหลุดออกมาจากความสัมพันธ์แบบอาณานิคม การศึกษาเพื่อพัฒนาประเทศเป็นจุดสำคัญบนฐานที่ใช้เศรษฐกิจเป็นตัวนำ กระนั้นในระบบการศึกษาก็ยังมีพื้นที่ให้กับสหภาพแรงงานการศึกษา

สิงคโปร์ ประเทศเกิดใหม่จากฐานอาณานิคมอังกฤษ

ก่อนที่สิงคโปร์จะแยกตัวจากมาเลเซียนั้นทั้งสองยังเป็นอยู่ในการปกครองของอังกฤษในนาม “บริติช มลายา” เหมือนกัน ช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 อังกฤษได้ถอนกำลังออกไป และดินแดนก็ถูกครอบครองโดยกองทัพญี่ปุ่น อำนาจของอังกฤษจึงเสื่อมถอยลงโดยอัตโนมัติ แต่หลังสงคราม อังกฤษอยู่ในฝากฝั่งผู้ชนะ ทำให้ดินแดนในอาณานิคมเดิมก็หวนกลับสู่อังกฤษอีกครั้ง ในครั้งนี้ อังกฤษพยายามสร้างหน่วยการเมืองที่เรียกว่า “สหภาพมลายา” (Malayan Union) อย่างไรก็ตาม โครงสร้างเช่นนั้นเป็นการออกแบบเพื่อการปกครองของเจ้าอาณานิคมอังกฤษ แม้จะมีสภาบริหารและสภานิติบัญญัติแต่ก็มาจากการแต่งตั้งของอังกฤษ ความสัมพันธ์ของสหภาพแรงงานกับรัฐก็จึงเป็นความสัมพันธ์แบบอาณานิคม

ดังนั้น ชาวมลายูจึงได้รวมกันก่อตั้ง “องค์การสหมลายูแห่งชาติ” (United Malays National Organization: UMNO) ในปี 1946 เพื่อต่อต้านสหภาพมลายา เพราะถือว่าเป็นการปกครองที่ลิดรอนสิทธิและสถานะของชาวมลายู ไม่เพียงเท่านั้นพวกเขายังไม่พอใจที่ชาวจีนอพยพจะได้รับสิทธิ์เท่ากับพวกเขา

ในอีกด้าน พวกฝ่ายซ้ายที่ส่วนใหญ่ไม่ได้มีเชื้อสายมลายูก็รวมตัวกันในนาม “สหภาพประชาธิปไตยมลายา” ได้

61 CIA. “Singapore”. Retrived on 20 August 2023 from https://www.cia.gov/the-world-factbook/countries/singapore/

62 IMF. “World Economic Outlook Database “. Retrived on 13 August 2023 from https://rb.gy/3i2ge

63 World Bank. “GDP per capita, PPP (current international $)”. Retrived on 13 August 2023 from https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD

โจมตีว่า สหภาพมลายาไม่ใช่องคาพยพในระบบเสรีนิยม แต่เป็นพวกอัตตาธิปไตย แรงต่อต้านจากทั้งสองฝั่งทำให้อังกฤษยกเลิกการปกครองแบบสหภาพมลายา และเสนอให้การปกครองแบบสหพันธรัฐ จนกลายเป็น “สหพันธ์มลายู” ในปี 1948[64] แต่กลุ่มเชื้อสายจีนที่สมาทานอุดมการณ์ฝ่ายซ้ายไม่พอใจจึงได้ก่อกบฏขึ้นนำไปสู่การประกาศสภาวะฉุกเฉินและปราบปราม กว่าที่อังกฤษจะเปิดโอกาสให้ชาวมลายูมีส่วนร่วมในการปกครองก็ปี 1955 แล้ว จากการจัดการเลือกตั้งทั่วไปครั้งแรก นำไปสู่การต่อรองเพื่อ

เป็นอิสรภาพจากอังกฤษ ซึ่งก็ประสบผลสำเร็จในปี 1957 ชื่อและสถานะใหม่ของพวกเขาก็คือ “สหพันธรัฐมาเลเซีย” ที่รวมสิงคโปร์เข้าไปด้วย กระนั้น สิงคโปร์ก็อยู่กับสหพันธรัฐมาเลเซียไม่ตลอดรอดฝั่ง สิงคโปร์ได้แยกตัวออกมาในปี 1965[65] ภายหลังความขัดแย้งที่ไม่สามารถลงรอยกันได้

ระบบการศึกษาและบุคลากรของสหภาพมลายา-สหพันธรัฐมาเลเซียที่ในเวลาต่อมาจะกลายเป็นประเทศมาเลเซียและสิงคโปร์อยู่บนความสัมพันธ์แบบอาณานิคม กรณีศึกษาของ 2 ประเทศจึงเป็นตัวอย่างที่ชี้ให้เห็นรูปแบบความสัมพันธ์อันเหลื่อมล้ำของประเทศเจ้าอาณานิคมและผู้ที่ถูกปกครองและการต่อสู้ได้เป็นอย่างดี

กำเนิดการศึกษาสมัยใหม่สิงคโปร์

ปี 1823 เริ่มมีการตั้งสถาบันสิงคโปร์ (ต่อมาคือ สถาบันราฟเฟิลส์) เพื่อให้การศึกษาเด็กบนเกาะแต่เป็นเพียงการศึกษาระดับประถมศึกษาเท่านั้น ในเวลาต่อมาเห็นว่าควรจะให้มีการเรียนการสอนระดับมัธยมและอาชีวศึกษา ปี 1919 ได้มีการเสนอการศึกษาเพื่อเตรียมไปสู่ระดับมหาวิทยาลัยในสิงคโปร์ และปี 1939 มีรายงานของคณะกรรมการที่มอบหมายให้ศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาระดับอุดมศึกษาในเขตมลายา ปัญหาของอังกฤษก็คือ การไม่สามารถควบคุมโรงเรียนจีนที่มีลักษณะเป็นเอกเทศได้ โดยเฉพาะโรงเรียนจีนเป็นแหล่งบ่มเพาะความเป็นชาตินิยมจีน มีการบอยคอตสินค้าญี่ปุ่นเพื่อประท้วงการยึดครองชานตงของญี่ปุ่น การประท้วงอย่างรุนแรงเกิดขึ้นในปี 1919 จนอังกฤษต้องประกาศกฎอัยการศึก เหล่าครูจีนถูกมองว่าเป็นผู้ยั่วยุให้เกิดความรุนแรง จนมีการออกพระราชบัญญัติการศึกษาในเขตนิคมช่องแคบ ในปี 1920 ซึ่งถูกต่อต้านจากชุมชนชาวจีนผู้รู้สึกว่าเป็นความพยายามที่จะดึงมิติทางการเมืองออกไปจากการศึกษาของชาวจีน จนนำไปสู่การลงชื่อแสดงความไม่เห็นด้วยผ่านตัวแทนจีนในสภานิติบัญญัตินิคมช่องแคบ แต่การทักท้วงก็ไม่ประสบความสำเร็จ ตามกฎหมายนี้ผู้จัดการและครูต้องลงทะเบียนกับกรมศึกษาธิการก่อนเปิดสอน 3 เดือน สำหรับโรงเรียนเดิม และ 1 เดือนสำหรับโรงเรียนใหม่ หากมีการเปลี่ยนแปลงคณะกรรมการโรงเรียนจะต้องแจ้งทุกครั้ง ทุกโรงเรียนจะถูกตรวจการจากรัฐหากโรงเรียนใดที่มีการโฆษณาชวนเชื่อทางการเมืองหรือขัดผลประโยชน์กับอาณานิคมจะกลายเป็นโรงเรียนที่ผิดกฎหมาย[66]

ในปี 1941 ระบบการศึกษาในบริเวณน ยังแบ่งเป็น 4 ระบบแยกกันตามภาษาที่ใช้ นั่นคือ โรงเรียนภาษามลายู ระบบของรัฐบาลที่ใช้ภาษาอังกฤษ โรงเรียนภาษาจีนและโรงเรียนภาษาทมิฬ การแบ่งแยกและปกครองแบบอาณานิคมนี้ ถือเป็นนโยบายก่อนสงครามที่ทำให้เกิดการพัฒนาที่ไม่เท่าเทียมกัน เช่นเดียวกับรัฐบาลอาณานิคมทั้งหลายที่ไม่ได้เน้นเรื่องจัดการศึกษามากกว่าการค้าและกำไรทางเศรษฐกิจ ทั้งยังขาดความเข้าใจและความคิดเกี่ยวกับระบบการศึกษาในสังคมที่มีหลายเชื้อชาติอยู่ร่วมกันด้วย ดังนั้นงบประมาณที่ใช้ไปอยู่ที่ความมั่นคงและงานก่อสร้างสาธารณะ ทำให้การศึกษามีแนวโน้มที่จะปล่อยให้จัดการกันเองผ่านรูปแบบองค์กรเอกชน เช่น

64 นภา เหลืองนันทการ. “ย้อนการต่อสู้เพื่อเอกราชของ “มาเลเซีย” จากสมัยอาณานิคม ถึงสภาพหลังได้เอกราช”. สืบค้นเมื่อ 29 มิถุนายน 2566 จาก https://www.silpa-mag.com/history/article_69538 (18 มิถุนายน 2564)

65 นภา เหลืองนันทการ. “ย้อนการต่อสู้เพื่อเอกราชของ “มาเลเซีย” จากสมัยอาณานิคม ถึงสภาพหลังได้เอกราช”. สืบค้นเมื่อ 29 มิถุนายน 2566 จาก https://www.silpa-mag.com/history/article_69538 (18 มิถุนายน 2564)

66 Biblioasia, National Library, Singapore. “An Overview of Singapore’s Education System from 1819 to the 1970s”. Retrieved on 10 March 2024 from https://biblioasia.nlb.gov.sg/vol-5/issue2/jul-2009/singapore-education-system-overview/

ภาพที่ 3.5 แผนที่แสดงความหนาแน่น
ของประชากรสิงคโปร์ ปี 2000

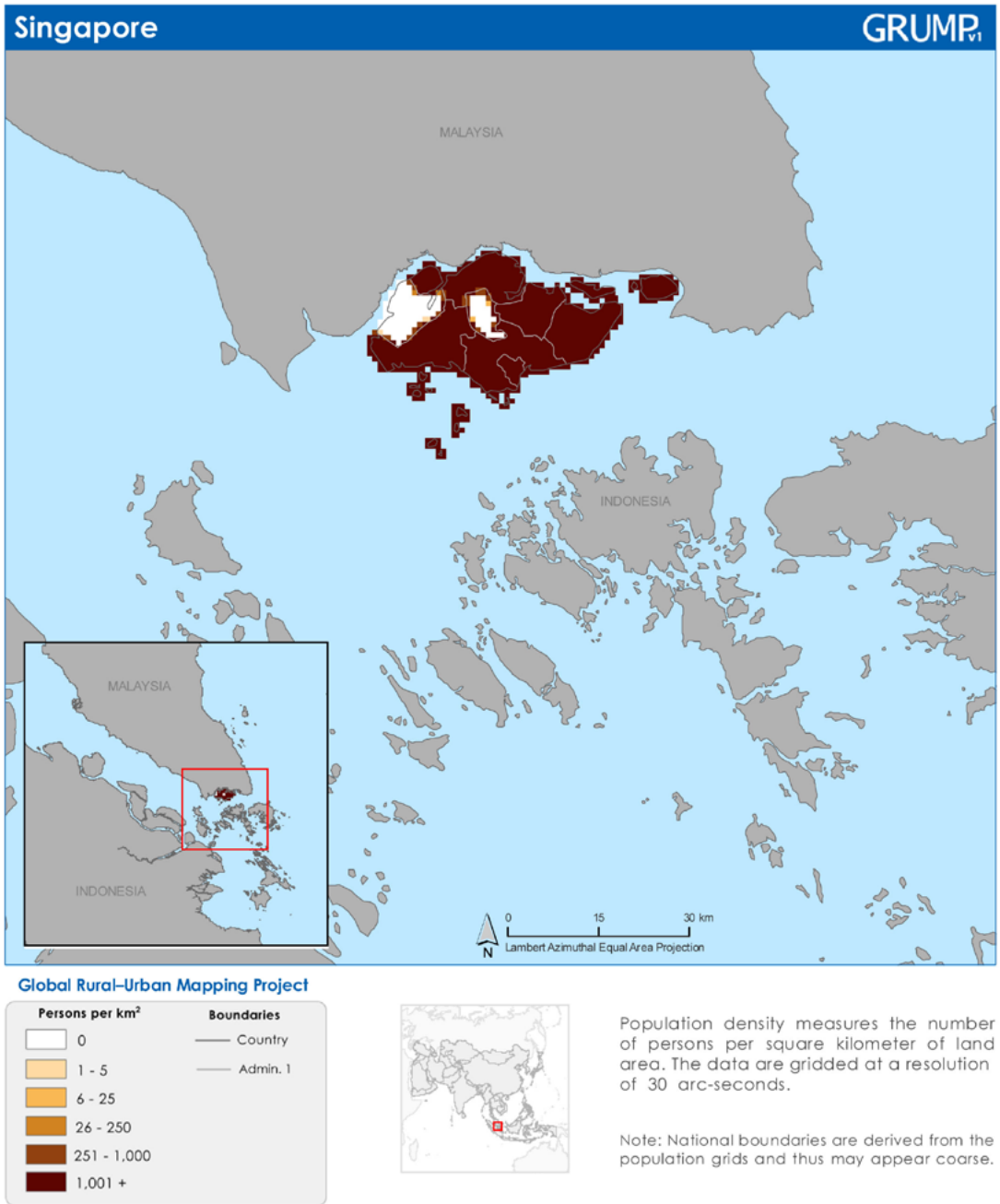

โรงเรียนแบบคริสเตียนโดยคริสตจักร โรงเรียนจีนโดยพ่อค้าที่มั่งคั่ง[67]

ระบบโรงเรียนภาษามลายูได้มีการสร้างโรงเรียนฝึกหัดครู 2 แห่งแบ่งเป็นโรงเรียนชายและหญิง เรียน 6 ปีก่อนจะไปฝึกสอนที่จัดเตรียมโดยรัฐ ขณะที่โรงเรียนจีนจะนำเข้าครูจากประเทศจีน เช่นเดียวกับโรงเรียนภาษาทมิฬจะนำเข้าครูจากอินเดีย[68]

แต่ช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 กองทัพญี่ปุ่นได้ยึดครองสิงคโปร์ตั้งแต่ปี 1942 รัฐบาลญี่ปุ่นได้ใช้นโยบายการศึกษาในพื้นที่ถูกยึดครอง เป้าหมายก็เพื่อสอนเทคโนโลยีทางอุตสาหกรรมและภาษาญี่ปุ่นให้ใช้เป็นภาษาหลักของดินแดนแถบนี้ในฐานะวงไพบูลย์แห่งมหาเอเชียบูรพา และเพื่อสนับสนุนจิตวิญญาณแห่งการทำงานและรวมวัฒนธรรมของคนในดินแดนเหล่านี้ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน การศึกษาถือเป็นเครื่องมือโฆษณาชวนเชื่อที่สำคัญ กองทัพได้ควบคุมโรงเรียนทั้ง 4 กลุ่มภาษา และยังจัดตั้งโรงเรียนอินเดียแห่งชาติเพื่อสนับสนุนขบวนการปลดแอกอินเดียจากอังกฤษ ในโรงเรียนต่าง ๆ ยอมให้ใช้เพียงภาษาญี่ปุ่นหรือมลายูเพื่อสอนเท่านั้น การปฏิเสธตะวันตกยังรวมไปถึงการทำลายแนวคิดแบบวัตถุนิยมและปัจเจกแบบตะวันตกที่สร้างรอยมลทินให้กับวัฒนธรรมท้องถิ่นที่ผ่านมา นอกจากนั้นยังเน้นด้านการสร้างคาแรกเตอร์นักเรียน การฝึกฝนร่างกาย การสอนอาชีวศึกษาและระดับประถมศึกษา ยังมีกำหนดวันหยุดที่สัมพันธ์กับทางญี่ปุ่นและบังคับให้คนเข้าร่วมซึ่งพวกเขาต้องโค้งคำนับไปในทิศทางของพระราชวังจักรพรรดิญี่ปุ่น การกล่าวสรรเสริญจักรพรรดิ รวมไปถึงการร้องเพลงชาติญี่ปุ่น[69]

จนกระทั่งสงครามสิ้นสุด อังกฤษก็กลับมาอีกครั้ง ในเวลาต่อมาโรงเรียนได้มีบทบาทสำคัญในการเชื่อมระหว่างความแตกต่างทางเชื้อชาติเหล่านี้ พรรค Malayan Democratic Union (สหภาพประชาธิปไตยมลายา) ที่ตั้งขึ้นในเดือนธันวาคม 1945 ได้ใจครูจากทั้งโรงเรียนรัฐและเอกชนในสิงคโปร์ และยังเป็นองค์กรต่อต้านอาณานิคมและขบวนการปัญญาชนที่ได้รับการศึกษาแบบอังกฤษ เป้าหมายคือการสร้างเอกภาพระหว่างมลายาและสิงคโปร์เพื่อเตรียมตัวจะปกครองตนเองและประกาศอิสรภาพ[70] หลังสงครามเพิ่งจะมีนโยบายการสร้างชาติที่ตระหนักถึงสังคมพหุวัฒนธรรมส่งผลต่อการสร้างระบบการศึกษาระยะยาวไปด้วย[71]

ปี 1947 รัฐบาลอาณานิคมได้ออกแผน 10 ปีเพื่อพัฒนาการศึกษาในส่วนของสิงคโปร์ แผนนี้นำไปสู่การสำรวจพบสถิติในปี 1949 ว่ามีนักเรียนกว่า 118,251 คน ใน 449 โรงเรียน สัดส่วนที่มากที่สุดคือ นักเรียนในโรงเรียนจีน 70,251 คนใน 319 โรง[72]

เป็นที่ตระหนักกันดีว่าจากสถานการณ์จีนแผ่นดินใหญ่ที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนสามารถเอาชนะก๊กมินตั๋งและสถาปนาสาธารณรัฐประชาชนจีนไปแล้ว ทำให้ชาวจีนในสิงคโปร์มองไปข้างหน้าว่าจะยึดเป็นแผ่นดินแม่และรับรองความสัมพันธ์ระหว่างปักกิ่งและไต้หวันไปพร้อม ๆกัน นอกจากนั้นประเด็นทางภาษามีประสิทธิภาพอย่างยิ่งในขบวนการต่อต้านอาณานิคมที่เกิดขึ้น ในปี 1954 นักเรียนระดับมัธยมได้ก่อจลาจลขึ้นจนเกิดความวุ่นวาย[73]

ปี 1955 ได้มีการจัดตั้งกระทรวงศึกษาธิการก่อนประกาศเอกราชจากอังกฤษไม่นาน นำไปสู่เอกสารปกขาวเพื่อ

67 Kwa Boo Sun, *The Origin and Development of the Singapore Teacher's Union (in the Post-War Colonial Period)*, Master's thesis in Education, University of Adelaide, 1971, pp.1–2

68 Kwa Boo Sun, *Ibid*., pp.1–2

69 Kelly Peng. "Education in Singapore During Japanese Occupation ". Retrieved on 10 March 2024 from https://www.pacificatrocities.org/blog/education-in-singapore-during-japanese-occupation/

70 Kwa Boo Sun, *Ibid*., pp.22–23

71 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.24

72 Biblioasia, National Library, Singapore. "An Overview of Singapore's Education System from 1819 to the 1970s". Retrieved on 10 March 2024 from https://biblioasia.nlb.gov.sg/vol-5/issue2/jul-2009/singapore-education-system-overview/

73 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.25

จะสร้างสำนึกชาตินิยมขึ้น โดยให้ความเคารพทางวัฒนธรรมอย่างเท่าเทียมกัน และยังเสนอให้แก้ไขกฎหมายการควบคุมโรงเรียน ฉบับปี 1948 และ 1950 จนสำเร็จในปี 1957 ความท้าทายต่อไปคือ การขยายโรงเรียนและการฝึกหัดครูให้มากขึ้น ตลอดทศวรรษ 1960 รัฐยังส่งเสริมการศึกษาต่อไป โดยเฉพาะทางอาชีวศึกษา เมื่อสิงคโปร์แยกประเทศออกมาจากมาเลเซียในปี 1965 พวกเขาตระหนักว่าไม่มีทรัพยากรมากพอ ขณะที่มาเลเซียมีทั้งสินค้าส่งออกอย่างดีบุกและยางพารา จึงวางแผนที่จะพึ่งพากับด้านอุตสาหกรรมเป็นหลักนำไปสู่การปรับโครงสร้างที่เอื้อให้ระบบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาเอื้อกับอาชีวศึกษาและการพาณิชย์ นอกจากนั้นยังมีการคิดถึงการปรับขนาดห้องเรียนให้เล็กลง และใส่ใจสัดส่วนจำนวนครูที่เหมาะสมในชั้นประถมและมัธยม ขณะที่ปลายทศวรรษ 1970 โรงเรียนที่พูดภาษาต่างกัน (ได้แก่ จีน มลายู ทมิฬ อังกฤษ) ถูกปรับให้ใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน และในปี 1984 ไม่มีโรงเรียนใดที่ถูกจัดประเภทด้วยภาษาแม่ของตัวเองแล้วทั้งในระดับประถมและมัธยม[74]

แรกตั้งสหภาพแรงงานการศึกษาใต้อำนาจอาณานิคม

Malayan Teachers' Association (สมาคมครูมลายา) ที่ก่อตั้งในปี 1926 แต่ไม่เป็นที่ยอมรับของรัฐบาลอาณานิคม[75] ต้องรอจนถึงปี 1939 ถึงได้มีการจัดตั้ง Malayan Teachers' Federation (MTF หรือสหพันธ์ครูมลายา) ในครั้งนั้นมีตัวแทนจากมลรัฐลังงอร์, เปรัก, ปีนัง, มะละกา และสิงคโปร์[76]

พระราชกฤษฎีกาสหภาพแรงงาน ปี 1940 ได้ทำการจัดตั้งสหภาพแรงงานครูมีความเป็นไปได้ เทียบกับที่อื่นๆ แล้ว สิงคโปร์มีอารมณ์ร่วมทางการเมืองที่สนับสนุนต่อต้านอาณานิคมมากกว่า บนสภาพการเมืองที่ไม่มั่นคงสูงกว่าเช่นกัน พวกเขาตระหนักดีว่า กฎหมายแบบอาณานิคมจะถูกใช้ในข้อพิพาทของสหภาพแรงงานนำไปสู่การพักงาน ปลดออก การสั่งห้าม การลดระดับและการคุมตัวโดยไม่มีการสอบสวนต่อครูที่เข้าร่วมกับกิจกรรมของสหภาพ มันจึงเป็นอาวุธทางกฎหมายที่จะใช่ต่อองค์กรเสรี และสหภาพแรงงานในคาบสมุทรมลายาและสิงคโปร์ ดังนั้น สิ่งที่ครูต้องการก็คือการนำที่เข้มแข็ง เมื่อเทียบกันแล้ว STU มีจิตใจของสหภาพแรงงานและมีความเป็นปึกซ้ายมากกว่าสหภาพแรงงานสายมลายู โดยไม่เกรงกลัวจึงเปิดรับบทเรียนจากสหภาพแรงงานที่เคยประสบความสำเร็จในการขึ้นเงินเดือนและสภาพการจ้างงานที่ดีกว่าเพื่อเคลื่อนไหว[77] แต่อีกไม่นานภูมิภาคนี้ก็เข้าสู่สงคราม

หลังจากจบสงครามโลกครั้งที่ 2 อังกฤษกลับเข้ามาครอบครองอีกครั้งในเดือนกันยายน 1945 ทั้งที่ในช่วงสงครามได้หลบหนีกองทัพญี่ปุ่นออกไป หลังสงครามพลังของฝ่ายซ้ายเติบโตขึ้นในระดับนานาชาติ และการจัดตั้งสหภาพแรงงานก็เป็นแนวโน้มของยุคสมัย

เหล่าครูสิงคโปร์ตั้งท่าเป็นศัตรูต่อเจ้าอาณานิคมที่กลับมา พวกเขาต้องการที่จะจัดตั้งองค์กรที่วางอยู่บนฐานของสหภาพแรงงานและเตรียมที่จะต่อสู้เพื่อสิทธิของครูภายในกรอบการทำงานแบบอาณานิคมที่เข้มงวด พวกเขาถือเป็นพวกชาตินิยมที่เปียกชุ่มไปด้วยจารีตขบวนการแรงงานแบบอังกฤษที่มองว่า ต้องจัดตั้งสหภาพแรงงานเพื่อเป็นกลไกในการต่อสู้ ดังนั้น พื้นฐานของสหภาพแรงงานจึงมีแรงขับเคลื่อนแบบชาตินิยมที่ต่อต้านเจ้าอาณานิคมไปด้วย Singapore Teachers' Association (STA: สมาคมครูสิงคโปร์) ไม่ได้ส่งเข้าร่วมสมาชิกขององค์กรใหม่อย่าง Malayan Teachers' Federation (MTF หรือสหพันธ์ครูมลายา) เพราะจะทำการจัดตั้ง Singapore Teachers' Union (STU หรือ สหภาพแรงงานครูสิงคโปร์)[78]

74 Biblioasia, National Library, Singapore. "An Overview of Singapore's Education System from 1819 to the 1970s". Retrieved on 10 March 2024 from https://biblioasia.nlb.gov.sg/vol-5/issue2/jul-2009/singapore-education-system-overview/

75 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.59

76 Kwa Boo Sun, *Ibid*., pp.59–60

77 Kwa Boo Sun, *Ibid*., pp.65–66

78 Kwa Boo Sun, *Ibid*., pp.60–61

STA เริ่มด้วยการรวมตัวกันเรียกร้องกับกระทรวงศึกษาธิการ แต่ก็ยังไม่ได้ผลลัพธ์อะไรนัก[79] ท่ามกลางองค์กรสหภาพแรงงานที่เกิดขึ้นได้มีข้อถกเถียงว่าจะมีท่าที่ต่อรัฐอย่างไร พวกเขาเห็นว่า ไม่จำเป็นต้องเข้าหาอย่างเป็นมิตร แต่ให้ทำทุกอย่างอย่างเป็นทางการ เพราะการเข้าถึงอย่างเป็นมิตรถือว่าเป็นความพยายามที่เคยล้มเหลวมาก่อน[80]

Singapore Teachers' Union (STU หรือ สหภาพแรงงานครูสิงคโปร์) ก่อตั้งขึ้นช่วงปี 1946[81] และสหภาพแรงงานในแหลมมลายาได้มีบทบาทโต้เถียงนโยบายการศึกษาที่ไม่จริงจัง ในยุคอาณานิคมการวิจัยและแนวคิดด้านการศึกษาล้วนเป็นสิ่งที่ขาดแคลนจนทำให้เหล่าครูต้องออกมาเรียกร้อง นอกจากนั้นระบบอาณานิคมถือว่าได้สร้างสถานภาพที่ไม่เท่าเทียมกันระหว่างครูท้องถิ่นและครูชาวยุโรป เนื่องจากครูท้องถิ่นจะถูกด้อยค่าโดยระบบอาณานิคมเอง[82]

หากเปรียบเทียบระดับเงินเดือนในสิงคโปร์ก่อนสงคราม ระหว่างครูชาวยุโรปและครูท้องถิ่น ครูยุโรปชายมีเงินเดือนเริ่มที่ 400 เหรียญต่อเดือน ครูหญิง 300 เหรียญต่อเดือน ขณะที่ครูท้องถิ่นชาย "สูงสุด" อยู่ที่ 300 เหรียญต่อเดือน สำหรับครูทั่วไป แต่อยู่ที่ 325 เหรียญต่อเดือน สำหรับผู้จบปริญญาตรี ครูหญิงท้องถิ่นสูงสุดที่ 200 เหรียญต่อเดือน ขณะที่ผู้จบปริญญาตรีอยู่ที่ 225 เหรียญต่อเดือน[83] กรณีเงินค่าเลี้ยงดูบุตรสำหรับข้าราชการยุโรปที่มีเงินเดือนสูงกว่า 700 เหรียญต่อเดือน จะได้รับเงินสำหรับลูกคนแรก 70 เหรียญ คนที่ 2 เป็น 50 เหรียญต่อเดือนในระยะเวลา 18 ปี เมื่อเทียบกับเจ้าหน้าที่เสมียนในนิคมช่องแคบแล้ว พวกเขาได้เงินเดือนเพียง 55 เหรียญต่อเดือน ส่วนหากเป็นข้าราชการในสหพันธรัฐมาเลย์จะได้เพียง 35 เหรียญ[84]

อีกองค์กรหนึ่งคือ Malayan Teachers' Union (MTU หรือ สหภาพแรงงานครูมลายา) ได้เน้นถึงการเข้าถึงความรู้และนิสัยการวิพากษ์วิจารณ์ ขณะที่ระบบอาณานิคมกลับใช้การศึกษาเพื่อปลูกฝังค่านิยมและมาตรฐานแบบอาณานิคม แม้ว่า MTU จะสนับสนุนการก่อตั้งมหาวิทยาลัยแห่งมลายา แต่มิได้หมายถึงการบูชาปริญญาหรือเสื้อคลุมทองคำมากไปกว่าโอกาสการเติบโตทางภูมิปัญญาและพื้นที่ที่กว้างกว่าของสัญญาประชาคม นอกจากนั้นยังมีข้อแนะนำให้กับเหล่าครูว่า ให้เปิดใจให้กว้าง หมั่นตรวจสอบผู้มีอำนาจ อย่าเพียงแต่ไปบูชาพวกเขา จงตั้งคำถามและอย่ายอมรับอะไรอย่างถ่อมตน จงกล้าหาญที่จะเปลี่ยนเป้าหมายเมื่อหลักฐานจำนวนมากชี้ว่ามันจำเป็นต้องเปลี่ยน และป้องกันการยึดติดและเคร่งคัมภีร์[85]

หลังสงครามครูท้องถิ่นได้รับแรงบันดาลใจจากสหภาพแรงงานที่ชื่อว่า NUT (National Union of Teachers) ของอังกฤษและเวลส์ เนื่องจากว่าพวกเขาสามารถสร้างข้อตกลงกับคณะกรรมการ Burnham ชุดใหม่ในเดือนพฤษภาคม 1944 ที่สามารถเรียกร้องฐานเงินเดือนของครูทั้งหมดที่ผ่านคุณสมบัติ แต่อคติของเจ้าอาณานิคมที่คิดว่าตนเองนั้นเหนือและการเลือกปฏิบัติจึงไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ง่ายนัก[86] ส่วนครูใน STU ที่ไม่พอใจการจ่ายเงินเดือนที่ไม่เท่าเทียมกันได้กดดันว่าในเมื่อพวกเขามีความสามารถเท่าเทียมกับชาวยุโรป เพราะเตรียมสอนเพื่อสอบแบบเดียวกัน มีกิจกรรมเหมือนกันหรือทำงานในฐานะครูหลักและมีความสำเร็จที่เท่าเทียมกัน รวมไปถึงการบริหาร พวกเขาจึงกดดันให้หยุดการจ่ายเงินเดือนที่เลือกปฏิบัติ[87]

79 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.61

80 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.64

81 Singapore Teachers' Union. "About Us". Retrieved on 11 March 2024 from https://stu.org.sg/index.php/who-we-are/

82 Kwa Boo Sun, *Ibid*., pp.28–29

83 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.41

84 Kwa Boo Sun, *Ibid*., pp.47–48

85 Kwa Boo Sun, *Ibid*., pp.29–30

86 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.43

87 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.43

ความเหลื่อมล้ำของครูยุโรป และครูใต้ระบบอาณานิคมจากกรณีตกเบิกเงินเดือน

การตกเบิกจากช่วงสงครามโลกที่ญี่ปุ่นยึดครองสิงคโปร์ เมื่อ British Military Administration (BMA หรือฝ่ายบริหารการทหารบริเตน) ตัดสินใจจ่ายเงินย้อนหลังครูท้องถิ่นด้วยเงินเดือนสูงสุดที่ 250 เหรียญเป็นเวลา 3 เดือน (ขณะที่ญี่ปุ่นยึดครองเป็นเวลา 3 ปี ตั้งแต่วันที่ 5 กุมภาพันธ์ 1942–4 กันยายน 1945) ถ้าเป็นข้าราชการยุโรปจะได้รับการจ่ายเงินเดือนย้อนหลังเต็มเป็นเงินปอนด์สเตอร์ลิง และยังนำเงินมาจาก Malaya funds (กองทุนมลายา) ไม่ใช่จากสหราชอาณาจักร จึงทำให้กลายเป็นข้อวิพากษ์วิจารณ์กันหนัก ขณะนั้นยังไม่มีสหภาพแรงงาน ได้มี Junior Civil Service Association (JCSA หรือสมาคมยุวข้าราชการ) ได้ยื่นข้อร้องเรียนให้จ่ายตกเบิกเงินเป็นเวลา 3 ปีครึ่ง แต่ไม่ได้การตอบรับ พวกเขาจึงหาทางรวมตัวกันมากขึ้นเพื่อต่อรอง STA เป็นหนึ่งในตัวแทนที่ก่อตั้งขึ้นในวันที่ 2 พฤษภาคม 1946 แต่ประธาน JCSA ไปตกลงโดยไม่ได้ปรึกษาคณะกรรมการร่วมที่ 2 ปีครึ่ง STA พยายามจะต่อรองกับเลขาธิการอาณานิคมแต่ไม่ได้รับการยอมรับยกเว้นแต่ JCSA ในเวลาต่อมา STU ก่อตั้งขึ้นในเดือนตุลาคม 1946 อย่างไรก็ตามเมื่อ JCSA เปลี่ยนประธานคนใหม่ คณะกรรมการร่วมจึงเดินเกมใหม่โดยการเข้าพบเลขาธิการการคลัง คราวนี้มีข้อเสนอคือ ระดับจ่ายเงินที่ต่างกัน ใครที่เคยได้รับน้อยกว่า 100 เหรียญต่อเดือนจะได้รับเงินตกเบิก 6 เดือน ใครที่ได้รับระหว่าง 100–200 เหรียญต่อเดือนจะได้ตกเบิกที่ 10 เดือน และหากเงินเดือนที่ 300 เหรียญหรือมากกว่าจะได้รับที่ 14 เดือน ประธาน JCSA ไม่เอาด้วย[88]

ช่วงเวลาดังกล่าวไม่เฉพาะครูแต่ยังมีแรงงานสาขาอื่นที่ไม่พอใจเช่นกัน โดยเฉพาะกรรมกรในโรงงานอุตสาหกรรมที่ได้นัดหยุดงาน เช่นเดียวกับผู้รับจ้างในบริษัทที่เป็น “marginal striker” (ผู้นัดหยุดงานแบบชายขอบ) ขณะที่คนงานเหมือนชาวยุโรปได้รับเงินชดเชยเต็มส่วน ในเวลาเดียวกันก็มีความไม่พอใจและความไม่สงบในหมู่ข้าราชการด้วย[89]

วันที่ 20 กุมภาพันธ์ 1947 รัฐบาลได้ตั้ง Government Servants’ Back Pay Council (GSBPC หรือสภาการจ่ายเงินตกเบิกของข้าราชการ) โดยมี STU เป็นเลขาธิการ โดยเลขาธิการของ STU นั้นเองที่ทำหน้าที่ดังกล่าว เช่นเดียวกับ JCSA ก็เข้าร่วมกับสภานี้ รัฐบาลอาณานิคมเสนอสิ่งที่เรียกว่า Circular 24 ที่จ่ายชดเชยจากการลดเงินเดือนครูตอนที่ญี่ปุ่นปกครอง แต่ GSBPC ปฏิเสธและเรียกร้องให้จ่ายตามอนุมาตรา 11 โดยปราศจากการแบ่งแยกจากครูชาวยุโรป[90] มีการนัดประชุมใหญ่จากประธาน GSBPC คนร่วมกว่า 2,500 คนที่รวมข้าราชการสายแพทย์ ครู กฎหมายและงานธุรการ ถือเป็นครั้งแรกที่มีการประท้วงต่อสิ่งที่เรียกว่า ex gratia payments ใน Circular 24[91]

การสร้างเอกภาพของการให้บริการทางการศึกษา

ที่ประชุม STU ตัวแทนได้เสนอหลักการของการสร้างเอกภาพของการให้บริการทางการศึกษา นั่นคือ สถานภาพที่เท่าเทียมกันระหว่างครูยุโรปและครูท้องถิ่น, ความเท่าเทียมกันของสถานภาพครูทั้งหมด, สถานภาพที่เท่าเทียมกันของครูชายและหญิง ครูที่แต่งงานแล้วและยังไม่ได้แต่งงาน และความเท่าเทียมกันของสถานะและสภาพการทำงานระหว่างครูโรงเรียนรัฐบาลและครูเอกชน อย่างไรก็ตามคณะกรรมการเงินเดือนชี้ว่า ขณะนี้สถานการณ์ทางเศรษฐกิจยังไม่มีเสถียรภาพ[92] จึงไม่สามารถจะปรับเปลี่ยนอะไรได้

แผนการศึกษา 10 ปี ที่เริ่มเมื่อ 7 สิงหาคม 1947 โดยสภาที่ปรึกษาสิงคโปร์ ต้องการครูมากกว่าเดิม ไม่ว่าเงินเดือนที่เหมาะสมจะมีหรือไม่ แต่คนเก่ง ๆ มักจะไม่สนใจ

88 Kwa Boo Sun, *Ibid*., pp.84–86

89 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.86

90 Kwa Boo Sun, *Ibid*., pp.87–89

91 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.91

92 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.93

เป็นครู STU จึงเห็นว่าควรที่จะรวมครูทุกกลุ่มเป็นกลุ่มวิชาชีพเดียวที่มีขั้นเงินเดือนที่เท่าเทียมกัน โดยไม่แบ่งแยกเชื้อชาติ เพศ คุณสมบัติ[93]

STU ยังเรียกร้องสิ่งที่เรียกว่า educational leave (การลาเพื่อเพิ่มเติมความรู้) แบบที่ครูชาวยุโรปได้กัน โดยเรียกร้องการลา 6 เดือนหลังจากทำงานได้ 4 ปี และ 9 เดือนหลังจากทำงานได้ 6 ปี สำหรับครูทุกคน โดยไม่จำเป็นต้องมีเหตุผลว่าลาหาความรู้หรือการไปท่องเที่ยว[94] นอกจากนั้นยังมีการเรียกร้องค่าครองชีพในเมืองใหญ่แบบเดียวกับ “ค่าครองชีพในเขตลอนดอน” เพื่อทำให้ครูสิงคโปร์อยู่ในค่าครองชีพที่สูงเมื่อเทียบกับรัฐอาณานิคมอื่น ๆ ในมลายา[95] STU ยังผลักดันให้ครูในโรงเรียนเอกชนได้รับการปฏิบัติเช่นเดียวกับครูโรงเรียนรัฐ นั่นคือให้พวกเขาได้รับเงินเดือนในอัตราเดียวกัน[96] อันที่จริงครูโรงเรียนเอกชน (aided school) เคยได้รับการรักษาพยาบาลฟรีในปี 1920 แต่ถูกเพิกถอนสิทธิ์เมื่อปี 1922 ดังนั้นการที่ครูเหล่านี้ถูกเลือกปฏิบัติจึงไม่เหมาะสม[97]

STU ได้ร่วมเสนอแผนของการศึกษาระดับประเทศในฐานะการศึกษาในระบบเดียว โรงเรียนเป็นพื้นฐานสำคัญในการสร้างชาติมลายาขึ้นมา ควรมีทางเลือกอิสระสำหรับการสอนภาษาและนักเรียนไม่ควรถูกลงโทษสำหรับการเลือกของตน หลักการคือการเสนอการศึกษาภาคบังคับที่ไม่ต้องเสียเงิน[98]

เมื่อคณะกรรมาธิการด้านอุดมศึกษาเดินทางมาที่มลายาปี 1947 เพื่อสำรวจความเป็นไปได้ที่จะตั้งมหาวิทยาลัย STU เป็นหนึ่งในองค์กรไม่มากนักที่สนับสนุนว่าถึงเวลาที่จะจัดตั้งมหาวิทยาลัยที่มีฐานเดิมอยู่แล้วนั่นคือ Medical College และ Raffles College โดยขยายขอบเขตการสอนออกไปในระบบมหาวิทยาลัย กระนั้นก็มีเสียงที่ไม่เห็นด้วย ไม่เพียงเท่านั้น STU ยังเสนอให้จัดตั้งวิทยาลัยครูขึ้นมาเป็นส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัย[99] มีผู้เห็นว่ามหาวิทยาลัยจะเป็นผู้ปกป้องมาตรฐานของวิชาชีพที่น่าเชื่อถือได้[100] STU ยังใส่ใจเรื่องการเข้าถึงบริการทางการแพทย์และทันตแพทย์ฟรีของนักเรียน พวกเขาได้วิจารณ์ระบบที่ให้โอกาสเพียงนักเรียนที่มีผู้ปกครองเงินเดือนน้อยกว่า 50 เหรียญต่อเดือน ทั้งที่เป็นสิทธิ์ที่ควรได้รับทุกคน[101]

Malayan Teachers' Union

หลังจากสงคราม สิงคโปร์ถูกวางโครงสร้างให้แยกขาดจากมลายา ส่วนที่เหลืออยู่ในสหภาพมลายา แต่สิงคโปร์ยังเป็นหน่วยการเมืองที่เรียกว่า Crown Colony (อาณานิคมยอดมงกุฎ) แต่ความสัมพันธ์ของพวกเขายังคงอยู่ ผู้นำ STU ได้ติดต่อกับสมาคมครูในสหภาพมลายาเพื่อจะแนะนำให้ครูได้รู้จักแนวคิดสหภาพแรงงาน[102] ดังที่เห็นได้ว่า STU ตัดสินใจที่จะร่วมกับ MTU ในการประชุม 11 กันยายน 1947 ด้วยการลงมติเอกฉันท์ที่จะเป็นสมาชิกของ MTU[103]

วันที่ 12 กันยายน 1947 Victory Day มีการเปิดตัวของ MTU สหพันธ์ครูในสหภาพมลายาและสิงคโปร์ เช่นเดียวกับสหภาพแรงงานครูในรัฐต่าง ๆ[104] มีเสียงมาจาก

93 Kwa Boo Sun, *Ibid*., pp.94–95
94 Kwa Boo Sun, *Ibid*., pp.94–95
95 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.97
96 Kwa Boo Sun, *Ibid*., pp.97–98
97 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.99
98 Kwa Boo Sun, *Ibid*., pp.99–100
99 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.100
100 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.101
101 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.101
102 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.105
103 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.105
104 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.108

เหล่าครูว่าการรวมตัวมิใช่เพียงเรื่องเงินเดือนที่ยุติธรรม แต่ยังหมายถึงการส่งเสียงต่อการผลักดันนโยบายการศึกษาให้กับประเทศของพวกเขาด้วย[105] การเกิดขึ้นของสหภาพช่วยลบความหงุดหงิดและความท้อแท้จากประสบการณ์การตั้งสมาคม และ MTF เพราะเชื่อว่าสหภาพจะให้อำนาจพวกเขาในการต่อรองกับผู้ว่าจ้างและสำคัญต่อการกำหนดนโยบายทางการศึกษา[106]

MTU เป็นสหภาพที่จัดตั้งภายในอำนาจของอาณานิคม นอกจากจะรวมครูเข้าด้วยกันแล้ว MTU ยังท้าทายเจ้าหน้าที่อาณานิคมอีกด้วย[107] STU มีบทบาทอย่างยิ่งในฐานะผู้วางยุทธศาสตร์ STU ยังอยู่ในตำแหน่งเลขาธิการทั่วไปของสภา GSBP และเป็นหัวหน้าของ Government and Municipal Services' Unions (สหพันธ์สหภาพการบริการของรัฐบาลและเทศบาล) เพื่อจัดการกับเบี้ยค่าครองชีพและการจ่ายเงินเดือนที่สูงขึ้นพร้อมปรับปรุงสภาพการทำงาน[108] จึงไม่แปลกว่า STU ที่มีประสบการณ์ด้านสหภาพแรงงานจะมีบทบาทอย่างสูงในแวดวงสหภาพแรงงานในสหภาพมลายา ด้วยเกียรติภูมิเช่นนั้นพวกเขายังไม่รู้สึกถูกคุกคามโดยครูชาวยุโรป[109]

อาวุธคือการสไตรก์

การสไตรก์ถูกพิจารณาว่าเป็นอาวุธขั้นพื้นฐานของสหภาพแรงงานโดยผู้นำสิงคโปร์ ในภาครัฐกิจกรรมของสหภาพแรงงานจะถูกควบคุมอย่างเคร่งครัด ตามกฎหมายแล้วข้าราชการแบ่งเป็น 2 กลุ่มคือ ข้าราชการที่ถูกควบคุมและกลุ่มที่ไม่ถูกควบคุม พวกแรกนั้นห้ามเข้าร่วมกิจกรรมทางการเมืองใด ๆ พวกเขาจะต้องเป็นกลางในเหตุการณ์ทางการเมืองหรือความขัดแย้งสาธารณะ ครูโรงเรียนรัฐผู้อยู่ในตำแหน่งผู้นำสหภาพแรงงานพบว่าเป็นเรื่องยากที่จะเรียกร้องสิทธิ์ เพราะจะถูกตีความว่าเป็นการตัดสินใจทางการเมือง หรืออาจถูกตีความว่าละเมิดกฎหมายดังกล่าว[110] รัฐบาลไม่ยินยอมให้ครูสไตรก์ แม้ว่ากฎหมายสหภาพแรงงาน 1940 จะไม่ได้ห้ามสหภาพแรงงานก็ตาม MTU เห็นว่าให้ยึดตามกฎหมายดังกล่าวเป็นหลักไม่ใช่จากคำสั่งของรัฐบาล ปัญหาหนึ่งก็คือ การที่ MTU ไม่ได้รับการจดทะเบียนเป็นสหภาพแรงงานตามกฎหมายดังกล่าว[111] มีสมาชิกสภาที่ปรึกษาสิงคโปร์ให้ความเห็นกับการสไตรก์ว่า ครูกับหมอมีชีวิตคนอยู่ในมือ ไม่ควรที่จะให้ความสำคัญกับผลประโยชน์ส่วนตนมากกว่าหน้าที่และยินดีที่จะร่วมกับ STU ถ้าตัดเรื่อง สไตรก์ออกไป อย่างไรก็ตาม STU ก็ยืนยันว่า การสไตรก์ไม่สามารถตัดออกไปเพราะความประสงค์ของผู้ใดผู้หนึ่ง[112]

วารสาร *Malayan Educator* ของ MTU ก็เป็นส่วนที่สร้างความเข้าใจถึงบทบาทครูที่ส่งข่าวและข้อมูลข่าวสารของเทรนด์และเทคนิคล่าสุดในการศึกษา เพราะมีบรรณาธิการบทบาทสำคัญในคณะกรรมการบริหารของ MTU เขายังมีอิทธิพลในฐานะผู้ประนีประนอมใน MTU[113] แม้จะมีทิศทางความเคลื่อนไหวที่หลากหลายแต่พวกเขาถูกดึงมาโฟกัสกันเมื่อ MTU ได้รับการปฏิเสธในการจดทะเบียนสหภาพแรงงาน เมื่อเดือนกรกฎาคม 1949 และหลังจากนั้น Conference of Delegates of Teacher's Unions (ที่ประชุมตัวแทนสหภาพแรงงานครู) ที่รับไม้ต่อจาก MTU ได้คงรักษาเอกภาพ 2 ประการ นั่นคือ องค์กรแห่งครูมลายาทั้งมวล และ หลักการให้บริการการศึกษาอันเป็นหนึ่งเดียว[114]

105 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.109
106 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.110
107 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.112
108 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.113
109 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.114
110 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.115
111 Kwa Boo Sun, *Ibid*., pp.115–116
112 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.116
113 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.117
114 Kwa Boo Sun, *Ibid*., pp.117–118

ว่าด้วยการต่อรองเงินเดือน

มีข้อเสนอให้เพิ่มเงินเดือนเพื่อจูงใจให้คนที่มีความสามารถมาเป็นครู เมื่อเทียบกับวิชาชีพอื่นที่เงินเดือนสูงกว่าดังภาพที่ 3.6[115] กระนั้นคณะกรรมการพิเศษก็ให้ความสำคัญกับครูสอนภาษาอังกฤษ ในรายงาน Trusted Commission ชี้ว่าเงินเดือนครูภาษาอังกฤษจะแบ่งเป็น 2 แบบ นั่นคือ time scale (เงินเดือนตามประสบการณ์การสอน) และ superscale คือ เงินเดือนที่แบ่งตามความเชี่ยวชาญ โดยเสนอให้ทำลายระบบแท่งเงินเดือน A B C D (A B สำหรับชาย C D สำหรับหญิง)[116] แม้จะมีการปรับเงินเดือนแต่ก็มิได้เป็นการสร้างความเป็นหนึ่งให้กับฝ่ายการศึกษา เพียงแต่จะคงความเลือกปฏิบัติอยู่ ขณะที่ MTU เสนอให้ยุบรวม A B C D ให้เป็นก้อนเดียวกันในฐาน Superscale[117] ขณะที่ครูจะเริ่มที่ B และ D ก่อนจะถูกยกเป็น A ใน superscale[118]

ฐานเงินเดือนใหม่ที่ไม่ยุติธรรมตามความเห็นของ MTU เต็มไปด้วยความไม่ปกติ สมาชิก MTU กังวลที่สุดเกี่ยวกับเวลา คือ การปรับเปลี่ยนจากระบบฐานเงินเดือนเดิมสู่ฐานใหม่ที่มีที่มาจากวันที่ 1 สิงหาคม 1947 (ตัวอย่างฐานเงินเดือนเก่า ที่วัดตามอายุงาน 17 ปีชาย 10 ปีหญิง 16 ปีชายที่จบจาก Raffles College)[119] ฐานเงินเดือนใหม่ ชาวยุโรปสามารถไต่ระดับไปทีเงินเดือนสูงสุดได้เร็วกว่าเดิม คือใช้เวลา 15 ปี เร็วกว่าเดิม 1 ปี ในทางตรงกันข้ามไม่เป็นธรรมกับครูผู้หญิงที่เดิมใช้เวลา 10 ปี แต่ฐานใหม่ต้องกินเวลาถึง 26 ปี[120]

ภาพที่ 3.6 แสดงเงินเดือนที่ต่างกันของครูเมื่อเทียบกับวิชาชีพอื่น[121]

Table showing the salary position of teachers in comparison with other professional groups[7]

	Teachers Normal Trained	Teachers Raffles College Trained	Social Welfare Supervisors	Veterinary Officers	Dental Surgeons	Doctors
No. of years of specialised training	3	4	3	3	5	6
Initial Salary Present	$130 (M) $100 (W)	$165 (M) $135 (W)	-	$200	$200	$250
Trusted Scale	$150 (M) $120 (W)	$180 (M) $144 (W)	$320	$320	$520	$520
Difference	$20 (M) $20 (W)	$15 (M) $9 (W)	-	$120	$320	$270
Maximum Salary Present	$300 (M) $200 (W)	$325 (M) $225 (W)	-	$450	$500	$600
Trusted Scale	$345 (M) $276 (W)	$390 (M) $312 (W)	$500 (with chances for further promotion)	$620 (with chances for further promotion)	$900	$900
Difference	$45 (M) $76 (W)	$65 (M) $87 (W)	-	$270	$400	$300

MTU ได้พยายามลด time scale สำหรับครูลง จากนั้นก็เสนอขั้นต่อไปคือการทำให้ครูชายและหญิงอยู่บนฐานเงินเดือนเดียวกัน การปรับเงินเดือนทุกปี สนับสนุน superscale ในแท่ง B และ D การบรรจุผู้จบจากมหาวิทยาลัยอินเดียในฐานเงินเดือนผู้จบปริญญาตรี เพื่อเพิ่มเงินเดือนครูที่ตกหล่นไประหว่างย้ายโอนจากโรงเรียนเอกชนที่รัฐอุดหนุนมาโรงเรียนรัฐ เพื่อเพิ่มเงินเดือนให้ครูที่จ้างใหม่หลังจากช่วงตกต่ำ เพิ่มเงินเดือนสำหรับครูที่ทำงานมาอย่างยาวนาน[122]

115 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.177

116 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.177, 180

117 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.180

118 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.180

119 Kwa Boo Sun, *Ibid*., pp.182–183

120 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.183

121 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.170

122 Kwa Boo Sun, *Ibid*., pp.184–185

รายงาน Benham Report ตีพิมพ์วันที่ 25 เมษายน 1950 ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์จากทุกส่วน ยกเว้น Division I ของระบบข้าราชการ นั่นคือ การเพิ่มเงินเดือนชาวยุโรปและผู้รับจ้างใน Division I, ผู้ทรงเกียรติชาวยุโรปและเอเชีย ในระบบการศึกษา อยู่ใน time scale เดียวกันที่ 410–1,000 เหรียญ และตัดลด 100 เหรียญ สำหรับ time scale สำหรับครูทั่วไป ตัดลด 65 เหรียญและ 80 เหรียญสำหรับหญิงและชายที่จบปริญญาตรี[123]

MTU เห็นว่ารายงานนี้ได้ขัดแย้งกับวัตถุประสงค์ของรัฐบาลอาณานิคมในสมุดปกขาวหมายเลข 197[124] ส่วนรายงาน Benham สำหรับสหพันธ์มลายาออกมาวันที่ 22 กันยายน 1950 ก็ไม่ต่างกันนักกับครูสิงคโปร์ที่เผยแพร่ก่อนหน้านั้น นำไปสู่ความไม่พอใจและมีการนัดประชุมเพื่อประท้วงที่สิงคโปร์และสหพันธ์มลายาเพื่อกดดันการสร้างระบบการศึกษาที่เป็นหนึ่งเดียว[125]

ภาพที่ 3.7 เงินเดือนครูที่ MTU เสนอให้เท่ากันกับชาวยุโรปและหญิงชาย[126]

Entry for Normal Trained	$240
	$260
	$280
Entry for Graduates	$300
	$320
	$340
	$360
Entry for holders of Honours Degree + Teaching Diploma	$380
	$400
	$420
Bar for all	$440
	$460
	$490
	$520
	$550
	$580
	$610
	$640
Bar for all	$670
	$720
	$750
	$780
	$810
	$840
	$870
	$900
	Superscale

ภาพที่ 3.8 จำนวนครูและสมาชิกในสหภาพแรงงานครูรัฐต่าง ๆ ในสหภาพมลายาและสิงคโปร์[127]

were as follows:-

	No. of teachers in the service eligible for membership	Present membership of teachers in the education service
1. Penang Teachers' Union (P.T.U.)	419	299
2. Teachers Union of Perak (T.U.P.)	599	376
3. Union of Selangor Teachers (U.S.T.)	457	283
4. Negri Sembilan Teachers' Union (N.S.T.U.)	173	136
5. Teachers' Union of Malacca (T.U.M.)	148	122
6. Johore Teachers' Union (J.T.U.)	235	212
7. Singapore Teachers' Union (S.T.U.)	1041	851
8. Pahang Union of Teachers (P.U.T.)	105	86
9. Kelantan Teachers' Union (K.T.U.)	32	32

123 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.186

124 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.186

125 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.187

126 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.174

127 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.193

การแยก STU ออกจาก MTU
ด้วยข้ออ้างโครงสร้างทางการเมือง

หลังจากการจัดโครงสร้างทางการเมืองให้มลายู กับสิงคโปร์ แยกขาดออกจากกันอย่างชัดเจนหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ชะตากรรมของสหภาพแรงงานก็ดูเหมือนจะถูกพรากออกจากกันไปด้วย การจัดตั้งสหภาพแรงงานที่รวมระหว่าง 2 พื้นที่ถูกทำให้ยุ่งยาก MTU แม้จะถูกจัดตั้งขึ้นตั้งแต่ปี 1947 แต่ก็ยังไม่สามารถจดทะเบียนมีสถานภาพทางกฎหมายได้ การเกิดขึ้นอย่างถูกกฎหมายของ MTU จึงจำต้องตัดขาด STU ออกไป

หลังจากผู้นำ STU อย่าง Sarma และ Devan Nair ถูกจับกุมโดยไร้การสอบสวน ทำให้ความเคลื่อนไหวด้านสหภาพลดลงไปด้วย บทบาทผู้นำในการประชุมหารือเพื่อผลักดันปัญหาไปอยู่ในมือ PTU ที่ปีนัง ทำให้ที่ประชุมผลักดันการจดทะเบียน MTU โดยไม่นับ STU ไว้ในนั้น ทำให้ STU ไม่ส่งตัวแทนไปร่วมประชุมเปิดตัวของ MTU ในเดือนธันวาคม 1951 MTU จึงพัฒนาขึ้นโดยตัดขาดจากการสืบเนื่องจากกลุ่มผู้นำเดิม กล่าวได้ว่าปี 1951 เป็นจุดจบของช่วงการสร้างมลายูทั้งมวลของ STU ไปด้วย ต่อมาได้มีการจัดตั้งGraduate Teachers' Association (สมาคมครูผู้จบปริญญาตรี) ในสิงคโปร์เมื่อ 7 กันยายน 1951 ซึ่งถือว่าเป็นการปฏิเสธหลักการสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของฝ่ายการศึกษาและละเลยผลประโยชน์ของสมาชิก STU[128]

STU ยังได้เผชิญหน้ากับระบบการศึกษาท้องถิ่นที่ถูกแบ่งแยกออกไป (มีการสอนภาษาถิ่นที่นอกเหนือไปจากภาษาแม่ด้วย) ระบบนี้อยู่ในสมุดปกขาวหมายเลข 69 สุดท้ายรัฐบาลจึงถอดระบบดังกล่าวในบทที่ 7 ออกจากสมุดปกขาว[129] การประชุมคณะกรรมการฉุกเฉินของ STU ได้มีข้อเสนอการปรับเงินเดือนครูปริญญาตรี ซึ่งแบ่งแยกเป็น เงินเดือนพื้นฐานสำหรับครูปกติที่สูงสุด 600 เหรียญ (260 เหรียญ × 20 เหรียญ ครูจบปริญญาตรี (จะได้รับเงินเพิ่มขึ้น 4 ส่วนเป็น 680 เหรียญ—340 เหรียญ × 20 เหรียญ) และครูจบปริญญาตรีผู้ได้รับเกียรตินิยม (จะได้รับเงินเดือนเพิ่มขึ้น 2 ส่วน แต่ก็ถือว่ามากที่สุดที่ 740 เหรียญ—380 เหรียญ × 20 เหรียญ) การเพิ่มดังกล่าวมาจากปีที่พวกเขาเรียนในระดับปริญญาตรีก่อนจะเข้ามาเป็นครู[130] อนึ่งเงินเดือนก่อนสงครามอยู่ที่ประมาณ 300 เหรียญ[131]

การแบ่งแยกครูในสิงคโปร์จากการศึกษา
และการต่อสู้ช่วงก่อตั้งประเทศ

ยังมีปัญหาใหญ่อีกประการก็คือ การไม่ยอมรับครูที่เกิดจากการฝึกหัดพื้นฐาน (normal trained teachers) ไว้ในระบบเงินเดือนพื้นฐาน Schedule A มีการสร้างกลไกว่าครูเหล่านี้จะถูกนับรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวก็ต่อเมื่อผ่านการสอบ[132] ในที่สุดในเดือนมกราคม 1953 โครงการการให้บริการการศึกษา (โรงเรียนภาษาอังกฤษ) ถูกตีพิมพ์ครูที่ได้รับประกาศนียบัตรถือว่าได้รับเงินเดือนขั้นพื้นฐานแบบใหม่ ส่วนครูที่มาจากการฝึกหัดพื้นฐาน (ต่อไปขอเรียกว่า "ครูฝึกหัด") หากอายุไม่ถึง 35 ในวันที่ 1 มกราคม 1950 หรือผู้ยังไม่ผ่านขั้น bar ที่ 1 ของข้อตกลงเงินเดือน Benham หรือ Cowgill จะไม่ถูกนับว่ามีคุณสมบัติอยู่ในระบบเงินเดือนดังกล่าว STU แม้จะยอมรับหลักการแต่ก็ของสงวนสิทธิ์ในการต่อรองอีกหลากหลายประเด็นที่สำคัญที่สุดก็คือ การยอมรับครูที่ถูกละเลยนั้น เช่นเดียวกับการยกระดับฐานเงินเดือนครูเอกชนที่รัฐสนับสนุน[133]

อาจกล่าวได้ว่าครูฝึกหัดเป็นหัวหอกในการต่อสู้ในการหลอมรวมระบบการศึกษาเป็นหนึ่งเดียว พบกว่าตัวพวกเขาคือ คนวงนอก ในโครงการ SES ปี 1953

128 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.195
129 Kwa Boo Sun, *Ibid*., pp.196–198
130 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.200
131 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.201
132 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.210
133 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.219

พวกเขาไม่พอใจทั้งพวกเขาคือครูส่วนใหญ่ และยื่นคำร้องต่อ STU[134]

ปี 1954 เกิดจลาจลในโรงเรียนมัธยมจีน มีการเรียกร้องให้หลอมรวมการศึกษากระแสหลักอย่างอังกฤษและจีนเข้าด้วยกัน เนื่องจากไม่ส่งผลดีต่ออนาคตของอาณานิคมสิงคโปร์ ต่อมาเมื่อสิงคโปร์ปกครองตัวเองในปี 1955 กระทรวงศึกษาธิการเข้าแทนที่กรมศึกษาธิการ[135] การต่อสู้นั้นยังพบว่า ลีกวนยู ยังเป็นที่ปรึกษาทางกฎหมายของ STU ยังจะร่วมกับตัวแทน STU ในการเจรจากับกระทรวงศึกษาธิการแต่ก็ไม่มีอะไรคืบหน้า นำไปสู่ห้วงแห่งการต่อสู้เชิงรุก (militant phase) ในประวัติศาสตร์ STU เมื่อพวกเขาได้ข่าวจากกระทรวงศึกษาธิการมิถุนายน 1957 ที่ประกาศว่าครูฝึกหัดจะไม่นับอยู่ในฐานเงินเดือนมาตรฐาน Schedule A ผู้นำ STU จึงนัดชุมนุมในสนามแบดมินตัน 13 มิถุนายน 1957 เพื่อถกปัญหาดังกล่าวและการหยั่งเสียงเพื่อทำการสไตรก์[136]

สมาชิก STU กว่า 1,500 คนมาร่วมชุมนุมและเตรียมพร้อมที่จะเดินขบวนไปที่อาคารที่ทำการอาณานิคม[137] อีก 2 วันต่อกระทรวงศึกษาธิการได้แถลงข่าวว่า รัฐบาลพร้อมจะรองรับตัวแทนจาก STU เพื่อฟังข้อเสนอเกี่ยวกับเงินเดือนครู อย่างไรก็ตามระเบียบว่าด้วยวินัยได้ห้ามเจ้าหน้าที่รัฐในการสไตรก์ ซึ่งเป็นกฎหมายเก่าก่อนมีการจัดตั้งสหภาพแรงงาน[138] ในการประชุมสภานิติบัญญัติ ลีกวนยู ในฐานะสมาชิก Tanjong Pagar ได้ปราศรัยถึงสิทธิของเจ้าหน้าที่รัฐในการสไตรก์ ขณะที่ หัวหน้าเลขาธิการได้แสดงความรู้สึกเสียใจต่อการที่ให้ความสำคัญต่อสิทธิมากกว่าหน้าที่[139] การต่อสู้เช่นนี้ถือว่าไม่เคยเป็นมาก่อนในรอบ 8 ปีที่ผ่านมา ที่องค์กรไหนไม่เคยทำได้ แต่ในช่วงดังกล่าวเรียกได้ว่า ได้รับการหนุนจากกระแสการเมืองในประเทศที่กำลังร้อนแรงไปด้วย

ปี 1958 ได้มีข้อเสนอเงินเดือนใหม่อีกครั้งที่มีหัวใจอยู่ที่การจ่ายเงินที่เท่าเทียมกันของครูผู้มีคุณสมบัติเหมือนกัน สะท้อนคุณค่าของครูที่ขึ้นอยู่กับคุณค่าทางเศรษฐกิจด้วย[140] แต่สิ่งเหล่านั้นได้เบี่ยงประเด็นต่อข้อเสนอของ STU ที่เน้นความเท่าเทียมกับครูฝึกหัดที่มีคุณวุฒิที่ต่างกัน[141] โครงการ SES ในปี 1958[142] แผนงานเกี่ยวกับเงินเดือนที่เท่าเทียม ข้อถกเถียงงานสอนกับงานธุรการที่แตกต่างกัน[143] จนในวันที่ 30 พฤศจิกายน 1959 Vanniasingham Report ได้นำเสนอระบบเดี่ยวของ part-time teacher training ที่ประยุกต์ใช้กับทุกสื่อภาษา ซึ่งจะนำไปใช้ในปีถัดไป[144]

ครึ่งหลังของปี 1959 มีนโยบายใหม่ที่เป็นจุดเริ่มต้นของกระบวนการปลดแอกอาณานิคม (decolonisation) ในโรงเรียนอยู่บนฐานการสร้างชาติ แต่การขาดแคลนทักษะและแนวคิดชั้นสูงแบบอาณานิคม เพื่อดำเนินการนโยบายใหม่และประเมินผลมันจากมรดกของอาณานิคมที่ส่งผลต่อการศึกษายังเป็นเรื่องน่าห่วง[145]

น่าเสียดายที่งานวิจัยที่ศึกษาประวัติศาสตร์ STU จบลงก่อนการแยกประเทศสิงคโปร์ในปี 1965 จึงขาดภาพ

134 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.221
135 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.222
136 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.230–231
137 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.232
138 Kwa Boo Sun, *Ibid*., pp.233–234
139 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.234
140 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.238
141 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.239
142 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.271
143 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.277
144 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.279
145 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.267

รายละเอียดของรอยต่อที่เข้มข้น อย่างไรก็ตาม ในคลิปประวัติของ STU[146] ได้ให้ภาพความเคลื่อนไหวขององค์กรไว้ ทำให้เห็นภาพความเคลื่อนไหวที่ต่อเนื่อง แต่อาจไม่ลงรายละเอียดมากนักดังนี้

ปี 1959 STU ได้มีการรวมตัวกันประท้วงต่อการตัดเงินครู ต่อมาปี 1966 ได้ตีพิมพ์จรรยาบรรณครูในสิงคโปร์ ซึ่งน่าจะสัมพันธ์กับการแยกตัวออกมาเป็นเอกเทศทั้งในฐานะชาติใหม่และองค์กรครู ถือว่า STU ก็บรรลุวิสัยทัศน์ในการรวมพลังของครูที่ตั้งไว้ตั้งแต่ปี 1961 ต่อมาในปี 1971 ประธาน STU ได้นำความเปลี่ยนแปลงมาสู่ STU เขาพยายามปรับเปลี่ยนองค์กรให้ทันสมัยด้วยการจัดตั้งครูและสร้างความเคลื่อนไหวในระดับชาติ มีการจัดสัมมนาที่มีคำกล่าวไว้ว่า “ถ้างานสัมมนานี้จะเผชิญหน้ากับความเป็นจริง และหากเราต้องการจะเตรียมตัวสู่อนาคต เราจะต้องเริ่มที่จะค้นหาการวิพากษ์ปัจจุบัน”

ต่อมา STU ได้จัดอบรมการบริหารโรงเรียนสำหรับผู้อำนวยการโรงเรียนและยังมีการจัดตั้ง หน่วย STU สำหรับนักสังคมสงเคราะห์ และยังเป็นเจ้าภาพของ World Confederation of Organizations of the Teaching Profession (WCOTP) ในปี 1974 เริ่มมีการจัดทำ STU newsletter ในปี 1971 ปี 1973 ได้ รณรงค์ด้วยสามล้อถีบเพื่อหาทุนสร้างศูนย์ครู (Teacher’s Center) ที่ถนน Tagore และแล้วเสร็จในปี 1972 ต่อมาปี 1975 มีการสร้าง clubhouse ขึ้นอันเป็นสถานที่แห่งการพบปะสังสรรค์และการเติบโตของตัวตนครู และว่ากันว่าจุดตัดกันของเป้าประสงค์และความหลงใหลในการสอน

ภาพที่ 3.9 แสดงแผนผังความสัมพันธ์ของสหภาพแรงงานการศึกษาใหญ่ ๆ ในสิงคโปร์[147]

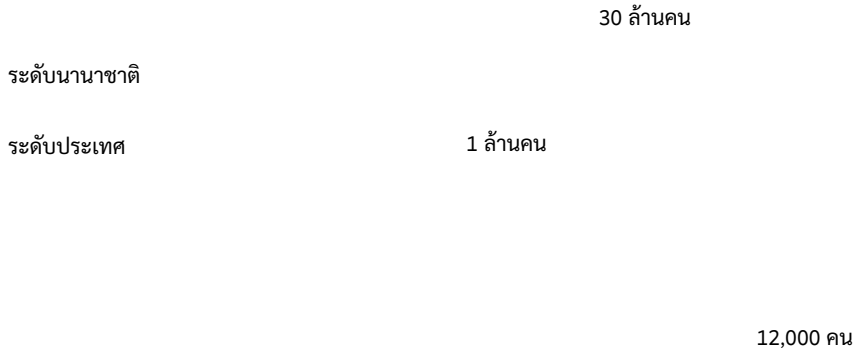

146 Singapore Teachers’ Union. “STU 75th Anniversary Corporate Video”. Retrieved on 30 June 2023 from https://stu.org.sg/index.php/our-story/

147 Sue-Ann Tan. “NTUC membership surpasses 1 million, growth spurred by changes in membership model, training initiatives”. The Straits Times. Retrieved on 23 August 2023 from https://www.straitstimes.com/singapore/jobs/ntuc-membership-surpasses-1-million-growth-spurred-by-changes-in-membership-model (16 November 2021), Ramesh Subbaraman, “Face 2 Face with Nigel Tan”. Retrieved on 1 September 2023 from https://www.ntuc.org.sg/uportal/news/Face-2-Face-with-Nigel-Tan/ (29 August 2017),

จำนวนสมาชิกเพิ่มขึ้นเป็น 3 เท่าในสามทศวรรษ มีการจัดงาน STU Symposium on Teachers' Work-life harmony ปี 2007 ในช่วงโควิดก็ได้ช่วยเป็นปากเสียงให้ STU Survey: Full Home-based Learning (HBL) ความพยายามปกป้องและสนับสนุนครูและการสอน และได้รับการตอบสนองจากรัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการ เช่น การพบปะกันในนาม STU Delegates' Dialogue with Education Minister นอกจากนั้น STU ยังอยู่ภายใต้ National Trades Union Congress (NTUC สภาสหภาพแรงงานแห่งชาติ) เช่นเดียวกับ EI

3.2 สถานภาพของสหภาพแรงงานนอกตะวันตก ในกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา

กลุ่มประเทศกำลังพัฒนาต่อไปนี้จะประกอบด้วยประเทศอย่างมาเลเซีย เม็กซิโก อินเดีย จีน แอฟริกาใต้ จอร์แดน และไทย การแบ่งกลุ่มประเทศที่พัฒนาแล้วและประเทศกำลังพัฒนาก็เพื่อชี้ให้เห็นว่า ในประเทศที่มีความพร้อมทางเศรษฐกิจมากกว่าจะมีความได้เปรียบในเชิงการลงทุนในนโยบายด้านการศึกษาและสวัสดิการมากกว่าไปด้วย

3.2.1 สหภาพแรงงานการศึกษามาเลเซีย เมื่อครูชนชั้นล่างทรงพลังและเปี่ยมอำนาจการต่อรองกับรัฐ

ดังที่กล่าวถึงสิงคโปร์ไปแล้ว มาเลเซียที่เคยมีความสัมพันธ์อยู่บนฐานอาณานิคมที่ร่วมภูมิศาสตร์เดียวกัน และเคลื่อนไหวบนขบวนการแรงงานครูร่วมกัน ในส่วนนี้น่าจะทำให้เห็นภาพที่แตกต่างออกไป โดยข้อมูลพื้นฐานแล้วมาเลเซีย มีจำนวนประชากรอยู่ที่ 34,219,975 คน[148] และ GDP อยู่ที่ 373.034 พันล้านดอลลาร์[149] GDP ต่อหัวที่ 33,433.6 ดอลลาร์[150] ผู้คนจะอยู่อาศัยหนาแน่นพิเศษบริเวณแหลมมะละกาแถบเมืองท่า ไม่ไกลจากสิงคโปร์

ในส่วนนี้จะอภิปรายถึงประวัติศาสตร์ระยะใกล้มากกว่า เนื่องจากกรณีของสิงคโปร์ได้กล่าวถึงภาพรวมของการต่อสู้ในคาบสมุทรมลายาและใกล้เคียงไปบ้างแล้ว แต่อย่างไรก็ตามรากฐานส่วนหนึ่งก็ได้รับมรดกดังกล่าวมา ไม่ว่าจะเป็นกฎหมาย Trade Union Act 1959 หรือ Industrial Relation Act 1959

กำเนิดการศึกษาสมัยใหม่ในมาเลเซีย[151]

การศึกษาของชาวมลายูโดยจารีตแล้วพวกเขาเรียนที่โรงเรียนปอเนาะ (pondok school) ที่เน้นเรื่องการสอนคัมภีร์อัลกุรอ่าน แต่ในปี 1858 เป็นต้นมาโรงเรียนแบบมลายูอยู่ภายใต้การควบคุมและได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากการปกครองแบบบริติชมลายา ต่อมามีการสร้างโรงเรียนฝึกครูมลายูที่สิงคโปร์เมื่อปี 1884 ต่อมาก็เป็น วิทยาลัยครู Sultan Indris เมื่อปี 1922 ก่อนจะยกระดับเป็นมหาวิทยาลัย Pendidikan Sultan Indris (UPSI) ในเวลาต่อมา ไม่เพียงเท่านั้น วิทยาลัยครูสตรีมลายูก็ก่อตั้งขึ้นในปี 1935 แต่ในแถบนี้ก็มีการศึกษาแบบจีนอยู่ด้วย ซึ่งอยู่เขตสิงคโปร์ดังที่กล่าวไปในส่วนที่แล้ว การศึกษาอีกสองกลุ่มภาษาคือ โรงเรียนทมิฬที่ก่อตั้งโรงเรียนประถมตั้งแต่ปี 1816 ที่ปีนังเพื่อรองรับชาวอินเดียที่เป็นพ่อค้าและแรงงานข้ามชาติในการเพาะปลูกยาง ชา กาแฟและน้ำตาล ในปี 1905 มีโรงเรียนที่หลากหลายมากสำหรับคนกลุ่มนี้ ตั้งแต่โรงเรียนรัฐ 13 แห่ง โรงเรียนมิชชันนารี 23 แห่ง estate school 551 แห่ง (โรงเรียนส่วนตัว) และโรงเรียนเอกชน 60 แห่ง ทั้งหมดนี้ใช้หลักสูตรบนฐานของระบบการศึกษาในอินเดีย และครูแทบทั้งหมดก็มาจากอินเดีย ส่วนประเภทสุดท้ายคือโรงเรียนภาษาอังกฤษที่ก่อตั้งในปี 1816 ที่ปีนัง ในปี 1938 พบกว่ามีโรงเรียนรัฐ 56 แห่ง โรงเรียน supported school

148 CIA. "Malaysia". Retrived on 20 August 2023 from https://www.cia.gov/the-world-factbook/countries/malaysia/

149 IMF. "World Economic Outlook Database ". Retrived on 13 August 2023 from https://rb.gy/3i2ge

150 World Bank. "GDP per capita, PPP (current international $)". Retrived on 13 August 2023 from https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD

151 Ananda Devan, "History of Malaysian education system: year 1824 to 2025", *Social Sciences Education eJournal*, 4: 7 (2021), pp.1–11.

ภาพที่ 3.10 แผนที่แสดงความหนาแน่น
ของประชากรมาเลเซีย ปี 2000

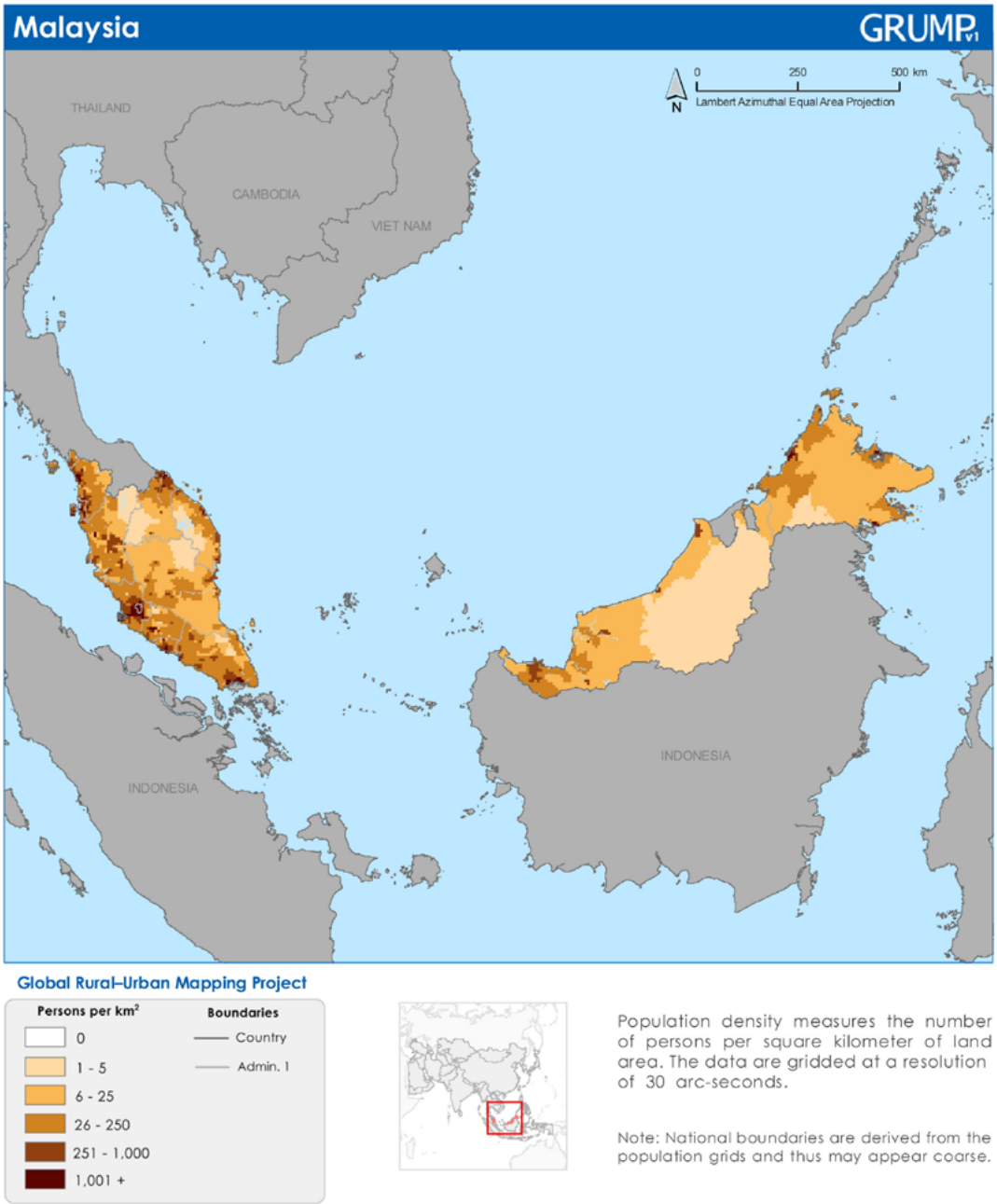

59 แห่ง และโรงเรียนเอกชน 106 แห่งในมลายา โรงเรียนประเภทนี้ใช้หลักสูตรแบบอังกฤษ ในปี 1905 มีการตั้งวิทยาลัยมลายูที่ Kula Kangsar, Perak เพื่อผลิตข้าราชการซึ่งส่วนใหญ่มาจากคนชนชั้นสูงในมลายู

ช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ถือเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญ ตรงที่กองทัพญี่ปุ่นได้ยึดครองตั้งแต่ปี 1941–1946 การศึกษาก็อยู่ใต้การควบคุมของญี่ปุ่น มีการแทนที่โรงเรียนจีนและอังกฤษด้วยโรงเรียนญี่ปุ่น ขณะที่โรงเรียนทมิฬและมลายูเพียงแค่เพิ่มการสอนภาษาญี่ปุ่นเข้าไป โรงเรียนใดที่ใช้ภาษาอังกฤษกับจีนจะถูกคาดโทษถึงขั้นประหาร นอกจากนั้นโรงเรียนมัธยมบางแห่งถูกแทนที่ด้วยวิทยาลัยเทคนิคที่สอนทางโทรคมนาคม, การประมง, การเกษตร และโรงเรียนมัธยมในเขตเมืองก็ถูกปรับเปลี่ยนเป็นค่ายทหาร ศูนย์การค้าและศูนย์บัญชาการกองทัพญี่ปุ่น

หลังสงครามได้มีการฟื้นฟูการศึกษาใหม่ผ่าน The Barnes Report 1951 ซึ่งเนการเสนอโรงเรียนสองภาษาด้วยภาษาอังกฤษหรือมลายูในการสอน โรงเรียนท้องถิ่นต่าง ๆ ที่ใช้ภาษามลายู, จีน และทมิฬค่อย ๆ เปลี่ยนไปเป็นโรงเรียนแบบรัฐ แต่แผนนี้ทำให้ชุมชนชาวจีนไม่พอใจ เนื่องจากรู้สึกถูกคุกคามทางภาษาและวัฒนธรรม นำไปสู่ The Fenn-W Report 1951 ที่แนะนำการอนุรักษ์และพัฒนาโรงเรียนจีนแต่ก็ได้นำความตึงเครียดมาสู่การศึกษาในมลายาด้วย ในเวลาต่อมาได้มีการออกฎหมายการศึกษาในปี 1957 ที่ให้ความสำคัญกับนโยบายการศึกษาแห่งชาติ หลังจากได้รับอิสรภาพจากอังกฤษในปี 1957 ก็ได้มีการออกพระราชบัญญัติการศึกษา ปี 1961 นำไปสู่การยกระดับการพัฒนาการศึกษาอย่างกว้างขวาง

แรกตั้งสหภาพแรงงานการศึกษาใต้อำนาจอาณานิคม

ดังที่กล่าวมาในประวัติการก่อตั้งสหภาพแรงงานการศึกษาในสิงคโปร์มาแล้ว พื้นฐานของสหภาพฯ หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่ไม่พูดถึงความสัมพันธ์แบบอาณานิคมมาตั้งแต่แรกเริ่มก่อตั้ง ได้มีการก่อตั้ง Malayan Teachers' Association (สมาคมครูมลายา) เพื่อดูแลเกี่ยวกับผลประโยชน์ทางวิชาชีพ สังคมและเศรษฐกิจของครูทั้งหมดเมื่อปี 1926 แต่รัฐบาลอาณานิคมไม่พอใจการจัดรูปหรือการสร้างองค์ของผู้รับจ้างที่เข้มแข็ง ทำให้สมาคมไม่ได้รับการยอมรับเป็นเวลาหลายปี[152] ในปี 1939 ก็ได้มีการประชุมของครูจากรัฐสลังงอร์, เปรัก, ปีนัง, มะละกา และสิงคโปร์ เพื่อจัดตั้ง Malayan Teachers' Federation (MTF หรือ สหพันธ์ครูมลายา)[153] ขึ้นมาอีก

พระราชกฤษฎีกาสหภาพแรงงาน ปี 1940 ได้ทำการจัดตั้งสหภาพแรงงานครูมีความเป็นไปได้ สหภาพแรงงานสายมลายูมีลักษณะที่เป็นปีกซ้ายน้อยกว่าเมื่อเทียบกับฝั่งสิงคโปร์[154] แต่อีกไม่นานภูมิภาคนี้ก็เข้าสู่สงคราม

อังกฤษกลับมาปกครองภูมิภาคนี้อีกครั้งหลังจากจบสงครามโลกครั้งที่ 2 ดังที่กล่าวไปแล้วว่า พลังของฝ่ายซ้ายเติบโตหลังสงคราม เหล่าครูในกลุ่มมลรัฐมลายูที่สนใจจะจัดตั้งสหภาพแรงงาน เช่นเดียวกับรัฐยะโฮร์ มะละกา เนกริ เซมบิลัน ปะหัง ซลังงอร์ เปรัก ปีนังและสิงคโปร์ และได้เข้าเป็นสมาชิกของ MTF ในต้นปี 1946 โดยมีประธานคือ H.R. Cheeseman (ผู้อำนวยการการศึกษา สหภาพมลายู) และ A.W. Frisby (ผู้อำนวยการการศึกษา สิงคโปร์) เป็นรองประธาน มีการเลือกตัวแทนครู 3 คนจากแต่ละสมาคมไปร่วมตั้ง MTF ส่วน Singapore Teachers' Association (สมาคมครูสิงคโปร์) ไม่ได้ส่งเข้าร่วมสมาชิกเพราะจะทำการจัดตั้ง Singapore Teachers' Union (STU หรือ สหภาพแรงงานครูสิงคโปร์)[155] อยู่แล้ว

152 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.59

153 Kwa Boo Sun, *Ibid*., pp.59–60

154 Kwa Boo Sun, *Ibid*., pp.65–66

155 Kwa Boo Sun, *Ibid*., pp.60–61

MTF ได้พยายามผลักดันประเด็นสำคัญคือ[156]

(1) เสนอบันทึกความจำของสหภาพมลายาในปี 1946 ในคำถามเกี่ยวกับการทบทวนเงินเดือนครู และยังเป็นตัวแทนของ Trusted Salaries Commission (คณะกรรมการเงินเดือนที่เชื่อถือได้)
(2) ให้ครูได้รับเลือกให้เป็นสมาชิกของสภาที่ปรึกษารัฐเปรักในปี 1946 ซึ่งเป็นครั้งแรกที่ครูโรงเรียนจะได้รับเกียรติ ผ่านความพยายามของ MTF ส่วนครูอีกคนเป็นตัวแทนของปีนังได้รับเชิญให้ไปเป็น Finance Fact-Finding Committee (คณะกรรมการแสวงหาความจริงทางการเงิน) ของสหภาพมลายา
(3) เดือนตุลาคม 1947 MTF ได้ตีพิมพ์วารสารของตนเองที่ชื่อว่า *The Malayan Teacher* ภายใต้การบรรณาธิการของครูท้องถิ่น

อย่างไรก็ตาม MTF ไม่สามารถผลักดันให้เกิดการปรับปรุงเงินเดือนและสภาพการจ้างงานได้ โครงสร้างเงินเดือนยังคงไม่ปรับเปลี่ยนมาตั้งแต่ปี 1941 ซึ่งไม่เพียงพอต่อความต้องการทางเศรษฐกิจและสังคมแล้ว เงินเฟ้อหลังสงครามยิ่งซ้ำเติมไปกันใหญ่ ในช่วงการครองอำนาจช่วง 3 ปีครึ่ง หลังสงครามได้เกิดปฏิบัติการที่แสดงให้เห็นว่าพวกเขาจะไม่ทนอีกต่อไป[157]

กำเนิด และความเปลี่ยนแปลง
ของ Malayan Teachers' Union

การเปิดตัวของ MTU วันที่ 12 กันยายน 1947 เป็นหมุดหมายที่น่าสนใจประสบการณ์ที่เคยผ่าน MTF ที่ล้มเหลว ทำให้องค์กรใหม่นี้เป็นความหวังว่า จะให้อำนาจกับพวกเขาในการต่อรองมากขึ้น[158] แต่พวกเขาก็ยังไม่ได้สถานภาพทางกฎหมายเนื่องจากมีการเตะถ่วงการจดทะเบียน ตั้งแต่ขอเริ่มจดในเดือนธันวาคม 1947 จนเดือนธันวาคม 1949 ก็ยังไม่ได้เรื่อง แต่นั่นก็ไม่ได้หยุดยั้งการทำงานของสหภาพ พวกเขาเข้าไปเจรจากับอำนวยการการศึกษาของสหพันธ์มลายาเรื่องการจัดรูปครูทั้งโรงเรียนรัฐและเอกชนในเดือนกุมภาพันธ์ 1948[159] ความพยายามจะจัดประชุมผู้บริหารจากการประชุมสภาผู้บริหารต้องขออนุญาตจากนายทะเบียนอย่าง RTU ดังที่ได้มีการสะท้อนจาก RTU ว่า สิงคโปร์เป็นรัฐบาลต่างประเทศที่สัมพันธ์กับสหพันธ์มลายา องค์กรมลายาทั้งมวลจึงไม่จำเป็น เพราะแต่ละรัฐก็มีการดำเนินการแยกเฉพาะ สิ่งที่ MTU ทำรังแต่จะเป็นการใช้ปืนจ่อหัวเพื่อขู่รัฐบาลทั้งสอง ดังนั้น นายทะเบียนจะไม่สามารถให้คำปรึกษา MTU ได้ RTU สิงคโปร์ กับ สหพันธ์มลายาไม่มีอำนาจทางกฎหมายข้ามไปข้ามมา การที่ MTU เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับสหพันธ์มลายาและอาณานิคมสิงคโปร์ถือว่าสร้างความไม่พอใจให้กับ RTU สหพันธ์มลายา[160]

MTU ถูกขัดขวางการจดทะเบียนจนเหลือเพียง 2 ทางเลือกคือ การยอมรับการแบ่งแยก STU จาก MTU หรือการยุบสหภาพแรงงานทั้งหมดและตั้งสหภาพแรงงานใหม่ในนาม Teachers' Union of Malaya (ที่รวมสิงคโปร์ไปด้วยแล้ว) ผ่านการทำงานด้านการสื่อสารของสหภาพแรงงาน ผู้นำ STU เห็นชอบกับการรวมกันใน 2 อาณาบริเวณ แม้จะผิดกฎหมาย จึงมีการนัดประชุมกับสหภาพต่าง ๆ ที่สิงคโปร์ วันที่ 25 สิงหาคม 1949[161] STU จัดลงประชามติเพื่อเสนอการจัดตั้ง MTU ในฐานะองค์กรมลายาทั้งมวลสำหรับทุกรัฐในสหพันธ์มลายาและอาณานิคมสิงคโปร์ มีผู้เห็นด้วย 405 จาก 450[162]

มีผู้เขียนจดหมายถึงสหภาพครูทั้งหลายลงวันที่ 2 มีนาคม 1950 แสดงความกังวลว่า เป็นเวลา 9 เดือนแล้วที่องค์กรแม่สำหรับครูถูกยุบและยังพบว่าสหภาพแรงงานครู

156 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.61
157 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.61
158 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.110
159 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.150
160 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.152
161 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.155
162 Kwa Boo Sun, *Ibid*., pp.156–157

ทั้งหลายยังไม่ได้ตัดสินใจถึงอนาคตขององค์กร[163] แสดงให้เห็นถึงความยากลำบาก มีการประชุมที่กัวลาลัมเปอร์ วันที่ 16 เมษายน 1950 ที่เห็นว่าควรจัดตั้งสหพันธ์มลายาและอาณานิคมสิงคโปร์เพื่อสร้างสหภาพแรงงานครูสิงคโปร์ทั้งมวล[164]

ปรากฏว่า Sarma ประธาน และ Devan Nair ของ STU ถูกจับและจองจำในวันที่ 8 มกราคม 1951 จึงเป็นจุดจบของความทะเยอทะยานของการสร้างองค์กรมลายูทั้งมวลของ STU[165] ต่อมาได้มีจดหมายเปิดผนึกจากสหภาพแรงงานครูทั้งหลาย เช่น PTU (Penang Teachers' Union หรือสหภาพแรงงานครูปีนัง), UST (Union of Selangor Teachers หรือสหภาพแรงงานแห่งครูสลังงอร์), TUP (Teachers Union of Perak หรือสหภาพแรงงานครูแห่งเปรัก), NSTU (Negri Sembilan Teachers' Union หรือ สหภาพแรงงานครูเนกรีเซมบิลัน) และ JTU (Johore Teachers' Union หรือสหภาพแรงงานครูยะโฮร์) ไปถึงสมาชิก วันที่ 24 สิงหาคม 1951 ได้พยายามโน้มน้าวเพื่อจะแยกขาดจาก STU ว่า[166]

ไม่สามารถจะจัดตั้ง Malayan Teachers' Union ในฐานะสหภาพสำหรับมลายูทั้งมวลผ่านการสมัครสมาชิกโดยตรงและมีสาขาในรัฐต่าง ๆ ได้ จนกว่ากฎหมายปี 1940 จะรับรองดินแดนทั้งหมด

เนื่องจากการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินจากภัยคุกคามคอมมิวนิสต์ องค์กรที่ขัดแย้งกับรัฐอย่างสหภาพแรงงานจึงไม่ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งในเร็ววัน

สิ่งสำคัญคือสหภาพแรงงานครูในสหพันธ์มลายาจะต้องรีบจัดตั้งสหพันธ์ครูในสหพันธ์มลายาและรีบจดทะเบียนให้เร็วที่สุด

Malayan Teachers' Union จะมีสถานะทางกฎหมายเพื่อต่อรองในระดับสหพันธ์และสื่อสำหรับกลไกอย่าง Whitley Councils ในทุกระดับ เพื่อจะต่อรองได้มีประสิทธิภาพในประเด็นเร่งด่วนที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ครูในสหพันธ์มลายา

พวกเขายังโน้มน้าวอีกว่า Malayan Teachers' Union จะไม่ส่งผลต่อความแตกแยกในเชิงนโยบายหรือหลักการกับ STU

ในที่สุด เดือนธันวาคม 1951 Malayan Teachers' Union ก็ถูกจัดตั้งขึ้นในกัวลาลัมเปอร์ ส่วน STU ไม่ได้เป็นสมาชิกและกลายเป็นสหภาพแรงงานที่แยกขาดกันนับแต่นั้น ทั้งที่ STU มีบทบาทเป็นผู้ร่วมก่อตั้ง ช่วงนี้จึงเป็นช่วงสำคัญทางประวัติศาสตร์ของ STU รวมไปถึงการกำหนดแนวคิดและวิธีการเคลื่อนไหวขององค์กรนับจากนี้ไป[167]

สหภาพแรงงานการศึกษาหลังได้รับอิสรภาพ

การประกาศอิสรภาพของสหพันธ์มลายู ในปี 1957 ส่งผลต่อความเปลี่ยนแปลงหลายประการในประเทศ ไม่ว่าจะเป็นการออกพระราชบัญญัติการศึกษา ปี 1961 หรือการเริ่มใช้กฎหมายที่รับรองสถานภาพของแรงงานขึ้น Trade Union Act 1959 (พระราชบัญญัติสหภาพแรงงาน) นิยาม สหภาพแรงงาน ว่าคือ องค์กรหรือสมาคมของผู้รับจ้าง ขณะที่ Industrial Relation Act 1959 (พระราชบัญญัติอุตสาหกรรมสัมพันธ์) นิยามมันว่าคือ สหภาพที่จดทะเบียนภายใต้กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น หน้าที่หลักของสหภาพแรงงานคือ การธำรงและปรับปรุงสถานะทางเศรษฐกิจของคนทำงานด้วยการยืนยันการขึ้นเงินเดือนและปรับปรุงสภาพการจ้างงานและสวัสดิการ[168]

163 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.160

164 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.161

165 Kwa Boo Sun, *Ibid*., pp.163–164

166 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.164

167 Kwa Boo Sun, *Ibid*., p.165

168 Syed Muhamad Ubaidillah bin Syed Husin, "Teacher Recruitment, Selection, and Promotion: the Role Of Teachers' Unions in Malaysia", *International Journal of Humanities Technology and Civilization (IJHTC)*, 8 : 1 (June 2020): 50

ข้อจำกัดของ Trade Union Act 1959 คือ การไม่อนุมัติให้ข้าราชการผู้จบปริญญาตรีจัดตั้งสหภาพแรงงานและมีตำแหน่งในสหภาพแรงงาน ทำให้สหภาพแรงงานจึงถูกควบคุมด้วยครูผู้ไม่มีวุฒิปริญญาตรี (The non-graduates หรือ College-qualified teachers ตัวย่อคือ CQTs) ผลทำให้สหภาพแรงงานจึงใช้ต้องสมาชิกดังกล่าวในการต่อสู้ผลประโยชน์ของพวกเขา จนกลายเป็นกีดกันครูที่จบปริญญาตรีออกไป ในเวลาต่อมาครูผู้ไม่จบปริญญาตรีได้รับการยกระดับให้จบปริญญาตรีหลังจากมีการปรับเปลี่ยนระดับประกาศนียบัตรระดับ certificate ไปสู่ระดับ diploma ในปี 1999[169]

ในสหภาพแรงงานครู ประกอบด้วยสมาชิกที่จบปริญญาตรีและไม่จบปริญญาตรี พบว่ามีการเลือกปฏิบัติในหมู่สมาชิกเกิดขึ้น ในมาเลเซียฝั่งคาบสมุทรมลายู มีสหภาพอยู่ 2 แห่งคือ National Union of the Teaching Profession (NUTP หรือ สหภาพแรงงงานแห่งชาติแห่งวิชาชีพครู) และ Kesatuan Guru-guru Melayu Malaysia Barat (KGMMB หรือสหภาพแรงงานครูมลายู มาเลเซียตะวันตก) NUTP มีความโดดเด่นและมีสมาชิกจำนวนมากที่สุด ด้วยปริมาณทำให้มีบทบาทในการส่งเสียงต่อเรื่องสิทธิและปัญหาของครู สิ่งที่เกิดขึ้นคือ เมื่อยิ่งเพิ่มจำนวนสมาชิกจะนำไปสู่การได้รับค่าชดเชยที่สูงขึ้นและการจ้างงานสำหรับสมาชิกที่มากขึ้น ขณะนี้ที่ครูแทบทั้งหมดได้รับวุฒิปริญญาตรีแล้ว ทำให้การประชุมสหภาพครู (Congress of Unions of Teachers) ในภาคบริการการศึกษา จึงได้เรียกร้องให้รัฐบาลประเมินการบังคับใช้กฎหมาย Trade Unions Act 1959 ใหม่ เนื่องจากเป็นกฎหมายที่ห้ามผู้จบปริญญาตรีมีตำแหน่งในสหภาพแรงงานครู[170] จึงเป็นเรื่องที่ไร้สาระหากยังเดินตามกฎหมายเดิมอยู่

การยกระดับวิชาชีพครูในมาเลเซีย และอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกัน

เพื่อต้องการยกระดับและสถานะของวิชาชีพครูตามพิมพ์เขียวการพัฒนาของกระทรวงศึกษาธิการในปี 2001–2010 ได้ตระหนักถึงว่าครูระดับประถมควรมีคุณสมบัติที่ถึงพร้อม วิทยาลัยครูถูกยกระดับเป็นสถาบันทางครุศาสตร์ เป้าหมายก็เพื่อจะผลิตครูที่มีวุฒิปริญญาตรีตามความหวังว่าในปี 2010 ครูทั้งหมดระดับมัธยมจะจบปริญญาตรี และระดับประถมมีสัดส่วน 50% ดังนั้นปี 2007 หลักสูตรครุศาสตร์ระดับปริญญาตรีจึงเกิดขึ้น สำหรับครูที่ยังไม่มีปริญญาตรีพวกเขาจะผ่านโครงการปริญญาพิเศษสำหรับครูไม่จบปริญญาตรี ครูจะถูกส่งไปยังมหาวิทยาลัยระดับท้องถิ่นเพื่อเรียนปริญญาตรี การจ้างงานผ่านทรัพยากรภายในถือว่าสร้างแรงจูงใจให้กับผู้รับจ้างได้มากกว่า เชื่อถือได้กว่าการหาจากคนนอก[171]

โดยพื้นฐานแล้ว ตำแหน่งธุรการในโรงเรียนระดับประถม-ศึกษามักจะอยู่ในมือผู้ที่ไม่จบปริญญาตรี สำหรับสหภาพแรงงานแล้วนโยบายด้านทรัพยากรมนุษย์โดยเฉพาะการจ้าง คัดเลือกและการสนับสนุนมักจะเอื้อให้กับครูที่ไม่จบปริญญาตรี แทนที่จะพิจารณาจากผลงาน สหภาพแรงงานครูได้มีบทบาทต่อการสนับสนุน มีอดีตครูที่ไม่จบปริญญาตรีได้อยู่ในตำแหน่งผู้อำนวยการเรียน[172]

สหภาพแรงงานครูยังมีบทบาทต่อการพัฒนาสวัสดิการครู ตัวอย่างคือ รายงานการดำเนินการของ KGMMB เพื่อสนับสนุน CQT หรือครูที่จบระดับประกาศนียบัตร แม้รัฐจะห้ามกระบวนการเจราจาต่อรองร่วม (collective bargaining) แต่สหภาพแรงงานก็ประสบความสำเร็จในการอ้างจากจดหมายข้อตกลงจากกระทรวงศึกษาธิการเพื่อเพิ่มเงินเดือนครู CQT[173] การรวมตัวกันต่อรองของสหภาพนั้น ช่วยให้พวกเขามีอำนาจ ต่างจากการไม่รวมตัวกันที่อาจถูกกำราบโดยรัฐได้ง่าย ดังข้อเสนอของ

169 Syed Muhamad Ubaidillah bin Syed Husin, *Ibid.*: 51

170 Syed Muhamad Ubaidillah bin Syed Husin, *Ibid.*: 52

171 Syed Muhamad Ubaidillah bin Syed Husin, *Ibid.*: 51–52

172 Syed Muhamad Ubaidillah bin Syed Husin, *Ibid.*: 53

173 Syed Muhamad Ubaidillah bin Syed Husin, *Ibid.*: 53

นักวิชาการหลายคนว่า สหภาพแรงงานนั้นโดยขนบแล้วถือว่าเป็นผู้ปกป้องโครงสร้างเงินเดือนที่เท่าเทียม เห็นจากสำนวน “equal pay for equal work” (การทำงานที่เท่าเทียม ต้องได้เงินเดือนที่เท่าเทียม) ซึ่งเน้นที่ตัวงานมากกว่าที่ปัจเจก เหล่าครูได้ส่งเสียงแสดงความเป็นห่วงต่อโอกาสการเลื่อนตำแหน่งผ่าน NUTP เสียงนี้เกิดขึ้นแม้ว่ารัฐจะประกาศที่จะจัดสรรงบประมาณฝึกอบรมเพื่อเลื่อนตำแหน่งครูกว่า 6 หมื่นคนก็ตาม[174]

เมื่อการคัดเลือกบุคลากรทางการศึกษาในมาเลเซีย ไม่ได้อยู่ที่ Human Resource Division (HRD) เพียงอย่างเดียว แต่ยังมี Education Service Commission อีกด้วย การศึกษาในปี 2011 ชี้ให้เห็นว่ามี 3 ปัจจัยที่ทำให้คนเข้าร่วมสหภาพแรงงาน นั่นคือ แรงจูงใจทางเศรษฐกิจเป็นสิ่งแรก ตามมาด้วยการคุ้มครองสิทธิ์และเหตุผลทางสังคม[175]

ระบบ Time-based system (การยึดเวลาเป็นหลัก) เกิดขึ้นในปี 2012 ผ่านระบบค่าตอบแทนใหม่ของมาเลเซีย (SBPA) ภายใต้ระบบนี้ครูจะต้องได้รับเกรด 44 ภายใน 8 การทำงาน และเกรด 48 ภายใน 16 ปี ครูจะต้องรอคอย 20 ปีถึงจะได้รับการเลื่อนตำแหน่ง ครูที่มีความสามารถเยี่ยมยอดจะได้รับรางวัลผ่านโครงการสนับสนุนครูมากความสามารถ สำหรับครูที่ไม่จบปริญญาตรีจากเกรด 29–32 จะต้องใช้เวลา 8 ปี (เทียบกับการใช้เวลา 10 ปี) สหภาพแรงงานประสบความสำเร็จในการกดดันรัฐบาลที่จะให้โอกาสแรกด้านการเลื่อนตำแหน่งกับสมาชิกของพวกเขาโดยไม่แยกประเภท พบว่า ครูในโรงเรียนมาเลเซียผู้ไม่จบปริญญาตรี กลายเป็นผู้มีที่มีตำแหน่งสูงกว่าผู้จบปริญญาตรี กระทั่งปริญญาเอก พบได้ในโรงเรียนประถมที่ผู้จัดการมาจากอดีตครู CQTs กลายเป็นว่าครูเหล่านี้จะได้รับตำแหน่งและการปฏิบัติเป็นพิเศษจากกระทรวงที่ถูกควบคุมโดยคนกลุ่มเดียวกัน[176]

NUTP ได้เสนอกระทรวงว่า CQTs ควรได้รับสิ่งจูงใจพิเศษหากพวกเขาศึกษาต่อในระดับสูงในรูปแบบเงินพิเศษประจำปี ซึ่งก็ได้รับการตอบรับ ต่อมาการประกาศเพิ่มเงินเดือนก็ทำโดยนายกรัฐมนตรี ซึ่งมีเพียงครูกลุ่มเดียวที่ได้รับสิทธิ์นี้ ในระบบ SBPA นอกจากการปรับจากเกรด 44 ไป 48 ในเวลา 16ปีแล้ว สำหรับครูไม่มีปริญญาใช้เวลา 8 ปี หากปรับจาก 29 ไป เกรด 32 และใช้เวลา จาก DGA34 ไป DGA38 เพียง 6 ปี แต่ถ้าเทียบการไป DG52 ใช้เวลา 5 ปี เมื่อเทียบเงินเดือนเกรด DG48 รับเงินเดือนสูงสุดที่ 8,710 ริงกิต (ประมาณ 66,227.32 บาท) เพิ่มขึ้น 37.7% ขณะที่ DG34 เงินเดือนสูงสุดที่ 5,370 ริงกิต (ประมาณ 40,831 บาท) เพิ่มขึ้น 39% งานศึกษาของนักวิชาการบางคนประเมินว่าความพยายามของสมาชิกสหภาพที่ภาครัฐ จะได้รับรายได้ที่สูงกว่าสัมพันธ์กับสิทธิ์การเจรจาต่อรอง[177]

ในทางกลับกันการเลื่อนขั้นหรือให้สิ่งพิเศษกับครู ไม่ส่งผลต่อครูอีกกลุ่มที่ส่วนใหญ่จบปริญญาตรีหรือมากกว่านั้น การไม่ให้รางวัลตามความสามารถอาจส่งผลต่อผลิตภาพที่ต่ำ การจ้างคนที่ไม่มีคุณสมบัติมากพอ ทั้งยังจะทำให้ทีมหรือองค์กรหยุดชะงักอีกด้วย ครูผู้ไม่พอใจก็อาจจะส่งผลต่อการสอน[178]

จากภาพที่ 3.11 จะแสดงให้เห็นการเปรียบเทียบสถานะของครูผู้ไม่จบปริญญาตรีและผู้จบปริญญาตรี ที่ฝ่ายแรกจะได้เปรียบมากกว่า ไม่ว่าจะเป็นตำแหน่งบริหาร เวลาในการเลื่อนตำแหน่งที่น้อยกว่า ชั่วโมงในการทำงานที่น้อยกว่า กระทั่งการสนับสนุนจากรัฐ

ตามโครงการยกระดับครูที่ไม่มีปริญญาในปี 2010 ทำให้ครูส่วนใหญ่ได้รับปริญญาตรี ในเวลาต่อมาความตกต่ำของความถนัดทางภาษาอังกฤษในหมู่ผู้จบปริญญาตรี

174 Syed Muhamad Ubaidillah bin Syed Husin, *Ibid*.: 54

175 Syed Muhamad Ubaidillah bin Syed Husin, “Teacher Recruitment, Selection, and Promotion: the Role Of Teachers’ Unions in Malaysia”, *International Journal of Humanities Technology and Civilization (IJHTC)*, 8 : 1 (June 2020): 50–51

176 Syed Muhamad Ubaidillah bin Syed Husin, *Ibid*.: 54

177 Syed Muhamad Ubaidillah bin Syed Husin, *Ibid*.: 55

178 Syed Muhamad Ubaidillah bin Syed Husin, *Ibid*.: 56

ภาพที่ 3.11 แสดงการเปรียบเทียบสถานะ
ของครูผู้ไม่จบปริญญาตรีและผู้จบปริญญาตรี

				Difference	
	Subject	**College**	**Graduate**	**College**	**Graduate**
1.	Administrative Positions	Primary and Secondary Schools	Only in Secondary school	Eligible to hold administrative positions In both Primary and Secondary Schools. They are superiors to timely grad teachers	Not eligible for administrative positions in primary school. They become ordinary teachers and inferiors to the college-qualified teachers.
2.	Time Duration for promotion. (Time-based system)	8-8-8-5 (DG29-32-34-38	8-8-8-6-3 (DG41-44-48-52-54)	29 years	30 years
3.	Difference in % of starting salary (2018)	RM1,698.00 (DG29)	RM2,188.00 (DG41)	Rm490	**22.4%** (difference of salary in %)
4	Other profession (difference in % of starting salary (2018)	JA29 : RM1,935.02) Engineer (Diploma)	RM2,529.00 (Degree) J41	Rm594 (difference of salary in RM)	Source: http://www.spa.gov.my/web/guest/deskripsi-tugas/ijazah/1227 **23.5%** (difference of salary in %)
5.	Other profession (difference in % of starting salary (2018)	Pegawai Belia dan Sukan Gred S29 RM1362.00 (Diploma)	Pegawai Belia dan Sukan Gred S41 RM2078.00 (Degree)	RM716 (difference of salary in RM)	Source: http://www.spa.gov.my/deskripsi-tugas/diploma/2131 **34.5%** (difference of salary in %)
6	Working hours	7.30 – 1.30 (Primary school)	7.30 – 2.30 (Secondary School) 7.30 – 3.30 (for Form 6 teachers)	6 hours	8 hours
7	Pre-service Period	Fully sponsored by the governme nt	Self-sponsored or Government loan	No repayment of loan	Repayment of loan for a period up to 10 years

กลายเป็นปัญหาที่เคร่งเครียดในมาเลเซียโดยเฉพาะการสอบวัดระดับของครูภาษาอังกฤษในประเทศที่ไม่ผ่านถึง 2 ใน 3 จาก 70,000 คน[179] นำไปสู่ความหวาดกลัวว่าคุณภาพของการศึกษาจะตกต่ำลงไปด้วย เป็นที่เข้าใจตรงกันว่ากระบวนการเรียนและสอนขึ้นอยู่กับคุณภาพของครูในการเตรียมสอนและทักษะการสอน คุณภาพการสอนขึ้นอยู่กับครูในระบบการศึกษา มีความพยายามประเมินกันว่า ครูสามารถส่งความรู้ผ่านการสอนได้เพียง 50%[180]

กลายเป็นว่าสหภาพแรงงานครูในมาเลเซียเน้นการต่อสู้เฉพาะ CQTs และทรงอิทธิพลต่อการจัดทำนโยบายการศึกษาระดับชาติ

ในระดับองค์กรยังพบว่านอกจาก NUTP ที่เป็นสมาชิกของ EI แล้วยังเป็นสมาชิกของ Congress of Unions of Employees in the Public and Civil Services (CUEPACS หรือ สภาสหภาพแรงงานลูกจ้างรัฐและบริการสาธารณะ) ยังมี Sarawak Teachers' Union (STU หรือสหภาพแรงงานครูซาราวัก) ซึ่งอยู่บนเกาะบอร์เนียวอันเป็นมาเลเซียฝั่งตะวันออก Malaysian Association for Education (MAE หรือสมาคมมาเลเซียเพื่อการศึกษา) และ Malaysian Academic Movement (MOVE หรือ ขบวนการวิชาการมาเลเซีย)

ภาพที่ 3.12 แสดงแผนผังความสัมพันธ์ของสหภาพแรงงานการศึกษาใหญ่ ๆ ในมาเลเซีย[181]

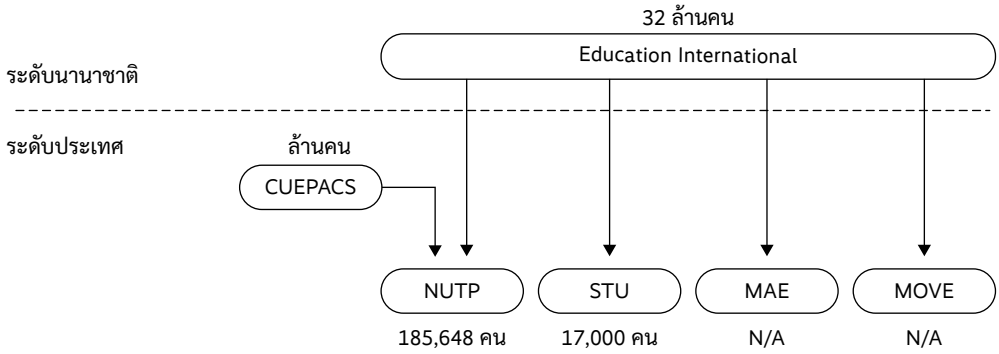

179 Syed Muhamad Ubaidillah bin Syed Husin, *Ibid*.: 56

180 Syed Muhamad Ubaidillah bin Syed Husin, *Ibid*.: 57

181 Education International. "Who we are". Retrieved on 24 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/about/who-we-are, Education International. "Our Members, Malaysia". Retrieved on 24 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/affiliates?filter%5Bcountry%5D=malaysia&filter%5Baffiliate%5D=, NUTP. "Latar belakang". Retrieved on 24 August 2023 from https://www.nutp.org.my/tentang-kami/latar-belakang, Sarawak Teachers' Union. "About Us, Introduction ". Retrieved on 24 August 2023 from https://www.stu.org.my/index.php?root=MTc4&id=MTcz, G. Prakash. "Simply voicing call of membership". Malay Mail. Retrieved on 24 August 2023 from http://cuepacs.blogspot.com/2009/11/simply-voicing-call-of-membership.html#

3.2.2 สหภาพแรงงานครูในจีน สหภาพที่ไม่ได้เป็นตัวแทนของแรงงานในสังคมคอมมิวนิสต์

จีนเคยมีประชากรมากที่สุดในโลกก่อนจะถูกแซงด้วยอินเดียเร็วๆ นี้ จำนวนประชากรอยู่ที่ 1,413,142,846 คน[182] และ GDP อยู่ที่ 18,100.04 พันล้านดอลลาร์[183] GDP ต่อหัวที่ 21,475.6 ดอลลาร์[184] ผู้คนจะอยู่อาศัยหนาแน่นเป็นพิเศษจะอยู่ในซีกตะวันออกของประเทศ

แม้การกล่าวว่าจีนเป็นประเทศกำลังพัฒนา อาจกล่าวได้เต็มปากในยุคนี้เนื่องจากการขยายตัวของเศรษฐกิจและการก้าวเข้าสู่บัลลังก์ของประเทศมหาอำนาจระดับโลก แต่การกระจายความมั่งคั่งและทรัพยากรยังคงประสบปัญหาอยู่ภายใต้สังคมที่มีประชากรจำนวนมหาศาล โดยเฉพาะสถานการณ์ของแรงงานการศึกษา ยังมีความน่าเป็นห่วงอยู่หลายประการ ทั้งค่าแรง และสิทธิ์การรวมตัว China Labour Bulletin (CLB หรือแถลงการณ์แรงงานจีน) องค์กรไม่แสวงหากำไรที่มีฐานอยู่ที่ฮ่องกง ซึ่งมีเป้าหมายที่จะสนับสนุนความเคลื่อนไหวของแรงงานในจีน ได้ออกรายงานในปี 2016 ชี้ให้เห็นถึงปัญหาครูที่เจอกับงานที่หนักและการจ่ายค่าแรงที่ต่ำมาก ในสายตาของคนนอกอาจไม่ทราบว่า ภายในจีนนั้นได้มีการประท้วงและนัดหยุดงาน เฉพาะปี 2014–2015 มีกิจกรรมดังกล่าวมากถึง 168 เหตุการณ์ทั่วประเทศซึ่งผู้เข้าร่วมมีกระทั่งในระดับก่อนเข้าโรงเรียนไปจนถึงมหาวิทยาลัย แต่อย่างไรก็ตามหากพวกเขาปฏิบัติการอย่างเปิดเผยกับสื่อ พวกเขาถูกขู่ว่าจะถูกจับเข้าคุก[185] นี่คือความเปราะบางของการรวมตัวกันเพื่อเรียกร้องในนามแรงงานในประเทศจีน

ตัวอย่างในเดือนพฤศจิกายน 2014 ที่ฝั่งตะวันออกเฉียงเหนือของเมือง Zhaodong มีครูที่สไตรก์จากจำนวนไม่กี่ร้อยและแพร่ขยายไปสู่เมืองใกล้เคียง ภายในสัปดาห์เดียวมีผู้ครูร่วมชุมนุมมากถึง 2 หมื่นคน เนื่องจากความไม่พอใจต่องานซึ่งไม่ใช่เพียงต่อผู้ว่าจ้าง แต่พุ่งตรงไปที่รัฐบาลด้วย[186]

ตัวแทนครูอย่างเป็นทางการหรืออาจเรียกว่าเป็นตัวแทนของแรงงานทั้งหมดคือ All China Federation of Trade Unions (ACFTU: สหพันธ์สหภาพแรงงานแห่งจีนทั้งมวล) แต่ ACFTU กลับเป็นเพียงตรายางของพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่ผู้นำไม่ได้มาจากการเลือกตั้ง และไม่ได้มีส่วนร่วมในการเจรจาต่อรองร่วม ทั้งยังไม่เคารพสิทธิ์ทางกระบวนการกฎหมายอันควรจะเป็น การสไตรก์และประท้วงของครูก็เพื่อมีเป้าหมายไปยัง ACFTU นั่นเอง[187] ที่น่าสนใจก็คือ ด้วยความเป็นองคาพยพหนึ่งของรัฐ การสไตรก์ของพวกเขามีผลต่อนโยบายของรัฐโดยตรงมากกว่าโรงงานของเอกชน[188]

กำเนิดการศึกษาสมัยใหม่ในจีน จากสาธารณรัฐสู่รัฐคอมมิวนิสต์

จีนในฐานะประเทศมหาอำนาจเก่าเผชิญหน้ากับโลกตะวันตกทั้งด้านภูมิปัญญาและการทหารที่ในที่สุดนำมาซึ่งความพ่ายแพ้ โลกแบบเดิมนั้นไม่สามารถย้อนคืนมาได้ ราชวงศ์ชิงถูกโค่นล้มและถูกแทนที่ด้วยระบอบสาธารณรัฐ กล่าวได้ว่าจีนเผชิญหน้ากับความเปลี่ยนแปลงอย่างถอนรากถอนโคนทั้งการปะทะกันของแนวคิดแบบตะวันออกและตะวันตก การปะทะกันของอุดมการณ์ฝ่ายซ้ายและฝ่ายขวาที่ก่อตัวมาตั้งแต่ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 การศึกษาสมัยใหม่แม้จะเข้ามาก่อนที่ราชวงศ์ชิง

182 CIA. “India”. Retrived on 20 August 2023 from https://www.cia.gov/the-world-factbook/countries/india/

183 IMF. “World Economic Outlook Database “. Retrived on 13 August 2023 from https://rb.gy/3i2ge

184 World Bank. “GDP per capita, PPP (current international $)”. Retrived on 13 August 2023 from https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD

185 China Labour Bulletin, *Over-worked and under-paid: The long-running battle of China’s teachers for decent work*, (N.P. :n.p., 2016), p.3

186 China Labour Bulletin, *Ibid*., pp.3–4

187 China Labour Bulletin, *Ibid*., p.4

188 China Labour Bulletin, *Ibid*., p.6

จะล่มสลาย แต่การขยายตัวสู่มวลชนนั้นเกิดขึ้นพร้อมกับการสร้างประเทศให้ทันสมัยในยุคสาธารณรัฐ

จุดเปลี่ยนสำคัญก็คือ สงครามฝิ่น (1840–1842) ความพ่ายแพ้สงครามสัมพันธ์กับการขยายตัวของความรู้แบบตะวันตกและความทันสมัยจากเดิมที่เคยเชื่อมั่นในภูมิปัญญาโบราณของตนเอง ไม่เพียงเท่านั้นการพ่ายสงครามจีน-ญี่ปุ่นในปี 1895 ยิ่งตอกย้ำว่าพวกเขาต้องการการศึกษาสมัยใหม่แบบเดียวกับที่ญี่ปุ่นปรับเปลี่ยนไปก่อนหน้านั้นแล้ว การสอบจอหงวนถูกยกเลิกในปี 1905 และเริ่มมีการปฏิรูปในโมเดลตะวันตก แต่นั่นก็ไม่ทันการณ์ ราชวงศ์ชิงถูกโค่นล้มในปี 1911 ช่วงนั้นเริ่มมีโมเดลการศึกษาสมัยใหม่หลายรูปแบบทั้งแบบยุโรป อเมริกัน และญี่ปุ่น ในช่วง “ขบวนการ 4 พฤษภาคม 1919” ราวทศวรรษ 1915–1920 ได้มีข้อถกเถียงอย่างเข้มข้นต่อประเด็นการลอกเลียนแบบการศึกษาตะวัน และพยายามหาอัตลักษณ์ใหม่ให้กับจีนหลังจากที่เหล่าราชวงศ์ครองอำนาจมานับพันปี อย่างไรก็ตาม เมื่อการเมืองเปลี่ยนผ่านมาสู่ช่วงขุนศึกที่ผู้มีอิทธิพลและกำลังทหารในแคว้นต่างๆ แย่งชิงอำนาจกัน โมเดลแบบอเมริกันถูกเลือกใช้ ไม่เพียงเท่านั้นความสำเร็จทางการเมืองของการปฏิวัติรัสเซีย (1917–1923) ได้นำอิทธิพลแบบมาร์กซิสต์มาสู่จีนด้วย

ภาพที่ 3.13 แผนที่แสดงความหนาแน่นของประชากรจีน ปี 2015

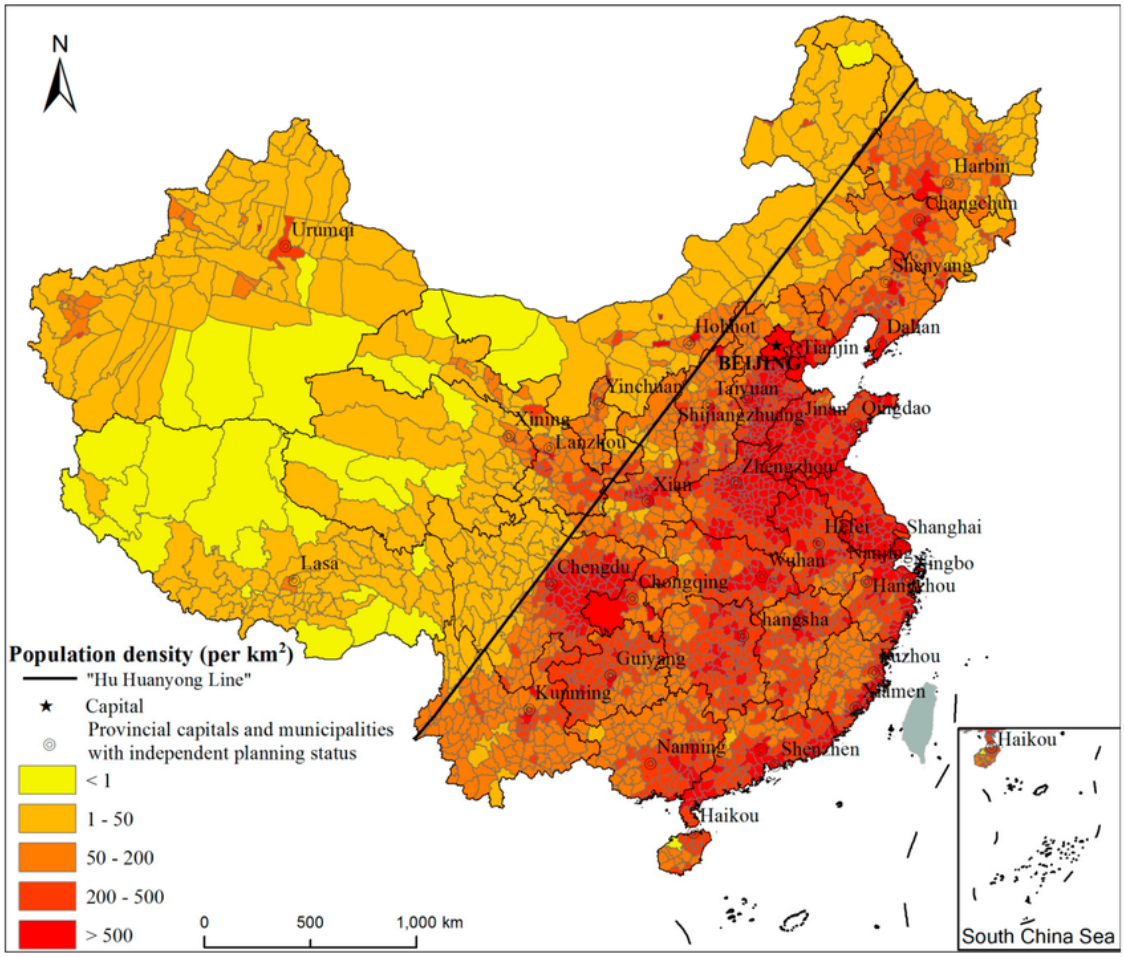

เช่นเดียวกับการเกิดขึ้นของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในปี 1921 ที่มีแนวคิดที่จะสร้างรูปแบบการศึกษา “ที่ถูกต้อง”[189]

แต่ด้วยความผันแปรทางการเมืองจากระบอบสาธารณรัฐผ่านความสูญเสียในสงครามโลกครั้งที่ 2 ตามมาด้วยความสำเร็จทางการเมืองของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ทำให้ประเทศจีนหันหน้าไปสู่อุดมการณ์แบบฝ่ายซ้ายอย่างเต็มกำลัง บนอุดมการณ์ดังกล่าวนำมาซึ่งระบบการศึกษาที่ให้ความสำคัญกับแนวคิดแบบสังคมนิยม และการแบ่งขั้วทางการเมืองแบบสงครามเย็น การศึกษาถูกนำมารับใช้อุดมการณ์ทางการเมืองอย่างแรงกล้า หลังจากที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนสามารถ “ปลดปล่อย” และจัดตั้งประเทศใหม่สำเร็จหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ก็ได้มีการสร้างระบบการศึกษาใหม่ในโมเดลแบบสหภาพโซเวียต แต่ปัญหาสำคัญที่ไม่ได้รับการแก้ไขคือ ภาวการณ์ไม่รู้หนังสือ ในช่วงนี้ได้มีการพัฒนาและปรับเปลี่ยนรูปแบบการศึกษาระดับสูง มหาวิทยาลัยที่สอนวิชาทั่วไปเริ่มลดลงแต่ไปเน้นการสร้างวิทยาลัยที่มีความถนัดเฉพาะด้าน เช่นเดียวกับสถาบันฝึกหัดครู แต่โชคร้ายที่การศึกษาเองถูกทำให้ชะงักจากเหตุการณ์ต่าง ๆ เช่น ขบวนการร้อยบุปผาพร้อมพรักที่เกิดขึ้นมาเพื่อต่อต้านฝ่ายขวาช่วงปี 1957 ได้ทำให้ฝ่ายปัญญาชนที่มีศักยภาพที่จะปฏิรูปการศึกษาถูกแยกออกไป ไม่เพียงเท่านั้น ปี 1961 นโยบายก้าวกระโดดไกลล้มเหลวก็ล้มเหลว เช่นเดียวกับหายนะทางธรรมชาติ การแตกหักกับสหภาพโซเวียตก็ยิ่งทำให้จีนตกที่นั่งลำบากอย่างยิ่ง ในช่วงปี 1961 และเมื่อปฏิเสธสหภาพโซเวียต รัฐบาลก็ต้องหาโมเดลใหม่ที่ต้องรักษาสมดุลระหว่างแนวคิดขงจื่อและการศึกษาแบบตะวันตก นั่นคือ แนวคิด “เดินด้วยสองขา” ของเหมาเจ๋อตงที่ถือว่าสร้าง 2 ช่องทางของระบบการศึกษา นั่นคือ โรงเรียนแบบอาชีวศึกษาและโรงเรียนแบบเรียนไปทำงานไป กับ มหาวิทยาลัย วิทยาลัย และเตรียมวิทยาลัย

เมื่อการเมืองภายในพรรคเกิดความตึงเครียด นำไปสู่การต่อสู้กันภายในจนทำให้เกิดกระแสการปฏิวัติอย่างถอนรากถอนโคนอีกครั้งในช่วงที่เรียกว่าปฏิวัติวัฒนธรรมในทศวรรษ 1960–1970 ระบบการศึกษาแบบ 2 ชั้นถูกมองว่าได้สร้างอภิสิทธิ์ชนและเป็นการศึกษาเพื่อตนเอง ด้วยพลังทางการเมืองแบบสุดขั้ว มันได้ขยายไปสู่โรงเรียนทั่วประเทศ โดยเฉพาะการประกาศยุทธศาสตร์ “การปฏิวัติวัฒนธรรมของเหล่ากรรมมาชีพ” ถูกนิยามในปี 1966 การศึกษาถูกมองว่าถูกควบคุมโดยปัญญาชนชนชั้นกลาง จึงต้องการระบบใหม่ที่การสอนแบบเหมาจะเข้ามาแทนที่ อีก 3 ปีต่อมา วิทยาลัยและมหาวิทยาลัยถูกควบคุมโดยทีมโฆษณาชวนเชื่อของเรดการ์ด ทหารจากกองทัพปลดแอกประชาชน รวมไปถึงกรรมกรและชาวนา กระทรวงศึกษาธิการเองก็ยุติบทบาทช่วงปี 1967–1974 จึงไม่แปลกที่จะยุติระบบสอบเข้ามหาวิทยาลัยในปี 1966 แต่บางวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยก็ยังรับนักศึกษาไปจนถึงต้นทศวรรษ 1970 แต่มีการคัดเลือกนักศึกษาจากอุดมการณ์ทางการเมืองซึ่งลูกหลานกรรมการ ชาวนา และทหารถือเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติที่จะถูกเลือกก่อน ด้วยแนวคิดเช่นนี้จึงได้สร้างตราที่เรียกว่า “นักศึกษากรรมกรชาวนาและทหาร” ช่วงนี้ระบบการศึกษาจึงย่ำแย่ นักเรียนแทบไม่ได้เรียนตามหลักสูตรที่ควร แต่สิ่งหนึ่งที่ถือว่าพอจะกล่าวได้ว่าเป็นประโยชน์ก็คือ การขยายการศึกษาระดับประถมศึกษาภายใต้โรงเรียนแบบคอมมูนที่เกิดขึ้นในเขตคอมมูนต่าง ๆ ผ่านระบบนารวม[190]

อย่างไรก็ตาม การล่มสลายของแก๊งสี่คนและการจบลงของการปฏิวัติวัฒนธรรม กับการขึ้นครองอำนาจของเติ้งเสี่ยวผิงในปี 1969 พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้เปลี่ยนนโยบายมาสู่การประนีประนอมมากขึ้นผ่านการปฏิรูป “4 ทันสมัย” ที่เน้นไปที่ด้านเกษตรกรรม, อุตสาหกรรม, การป้องกันประเทศและวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยไม่ทิ้ง “4 หลัก” อย่างเส้นทางสังคมนิยม, เผด็จการประชาธิปไตยของประชาชน, การนำของพรรคคอมมิวนิสต์ และวิธีคิดแบบมาร์กซิสต์-เลนนินนิสต์และเหมาเจ๋อตง จากนั้นกระบวนการสร้างระบบการศึกษาแบบปกติจึงกลับมาอีกครั้ง มาตรฐานการศึกษาที่ควรจะ

189 David B. Surowski. “History of the Educational System of China”. A workshop report on the education system and guide to the academic placement of students in education institutions in the United States, PIER World Education Series, 2000. Retrieved on 12 March 2024 from https://www.math.ksu.edu/~dbski/writings/history.html

190 David B. Surowski. *Ibid*.

เป็นกลับไปสู่ทุกระดับชั้น ซึ่งนำไปสู่การปิดและควบรวมโรงเรียนจำนวนมากในระดับประถมศึกษา ทำให้นักเรียนเข้าโรงเรียนในจำนวนที่น้อยลงกว่าเดิม ในระดับมหาวิทยาลัยก็ได้รับการฟื้นฟู ให้มีการสอบเข้ามหาวิทยาลัยอีกครั้งในปี 1977[191]

พัฒนาการของครูในจีน

หลังจากการปฏิวัติวัฒนธรรมอันวุ่นวาย จีนได้กลับมาสร้างระบบการศึกษาใหม่อีกครั้ง การสอบเข้ามหาวิทยาลัยเริ่มขึ้นในปี 1977 และปี 1986 รัฐบาลได้ใช้ระบบการศึกษาภาคบังคับ 9 ปี นั่นคือ 6 ปีในระดับประถม และ 3 ปีในระดับมัธยมโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ปัญหาใหญ่ของรัฐก็คือ มีครูไม่เพียงพอโดยเฉพาะในเขตชนบท เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวรัฐบาลท้องถิ่นได้จ้างครูที่คุณสมบัติต่ำมาสอนที่เรียกกันว่า community teachers (民办教师 หรือ “ครูชุมชน”) ซึ่งจ้างในราคาถูกและเป็นทางเลือกที่ยืดหยุ่นกว่าครูของรัฐ (公办教师) ครูชุมชนมักจะได้ค่าจ้างต่ำ และไม่มีสวัสดิการและมีความมั่นคงทางอาชีพต่ำ แต่จำนวนของพวกเขาเติบโตอย่างรวดเร็ว จนกลายมาเป็นกระดูกสันหลังของระบบการศึกษาในชนบทจีนในที่สุด ในระบบคู่ขนานกันนี้ได้ทำให้เกิดความตึงเครียดอันยาวนานในโรงเรียนจีน แทนที่รัฐบาลกลางจะดึงเอาครูเหล่านี้เข้าสู่ระบบครูของรัฐ แต่ก็ถูกต่อต้านโดยรัฐบาลท้องถิ่น ทำให้ข้อพิพาทไม่ได้รับการแก้ไขตราบจนทุกวันนี้[192]

กฎหมายครูในปี 1993 ได้จัดตั้งกรอบแนวคิดระดับชาติสำหรับการจ้างครู กฎหมายดังกล่าวระบุว่าครูควรจะมีมีเงินเดือนและสวัสดิการที่เท่าเทียมกับข้ารัฐการในระดับที่เทียบกันได้ แต่เช่นกัน รัฐบาลท้องถิ่นผู้เป็นคนจ่ายเงินเดือนได้ทำการต่อต้าน ค่าจ้างครูมักจะไม่อยู่ในระดับเดียวกับข้ารัฐการ งานวิจัยหนึ่งที่ศึกษาในช่วงปี 1990–2010 พบว่าครูระดับประถมและมัธยมไม่เพียงจะได้รับค่าจ้างเฉลี่ยต่ำกว่าข้ารัฐการ แต่ยังต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของทุกอาชีพในจีน ความล้มเหลวในการปฏิบัติตามกฎหมายนำไปสู่การสไตรก์อย่างกว้างขวางโดยครูในปี 2008 นำมาสู่การกดดันให้รัฐบาลทบทวนนโยบายการจ่ายค่าจ้างต่อไป[193]

รัฐบาลได้ค่อย ๆ ใช้ระบบการจ่ายเงินตามประสิทธิภาพในโรงเรียนระดับมัธยม สิ่งนี้ช่วยลดช่องว่างเรื่องเงินเดือน แต่ก็ได้สร้างปัญหาใหม่จากการละเมิดระบบการบริหารงานโรงเรียน มีการสไตรก์และประท้วงของครูในต้นทศวรรษ 2010 จากระบบการจ่ายเงินตามประสิทธิภาพดังกล่าว มีความไม่พอใจว่าเงินเดือนพื้นฐานถูกตัดออกเป็นจำนวนมาก และระบบเช่นนี้ทำให้ผู้บริหารโรงเรียนใช้ดุลยพินิจในการปรับเงินเดือนอย่างไม่แฟร์[194]

การจ้างงานครูในจีน

ในปี 2014 มีครูที่ทำงานเต็มเวลากว่า 13.5 ล้านคน ในระดับก่อนโรงเรียนมี 1.8 ล้านคน ระดับประถม 5.7 ล้านคน ระดับมัธยม 3.5 ล้านคน รวมถึงระดับอาชีวศึกษาและมหาวิทยาลัย 2.5 ล้านคน ต่อมา จำนวนครูประถมและมัธยมต้นลดลงในรอบทศวรรษ เนื่องจากอัตราการเกิดและการเข้าโรงเรียนลดลงโดยเฉพาะในเขตเมืองใหญ่ มีการเพิ่มความต้องการของพ่อแม่ชนชั้นกลางและวัยทำงานสำหรับโรงเรียนระดับอนุบาลและนำไปสู่การเพิ่มจำนวนของโรงเรียนระดับอนุบาล จากปี 2009 ที่มีจำนวน 138,200 แห่ง เป็น 209,900 แห่งในปี 2014 และทำให้เกิดโรงเรียนแบบเอกชนเกิดขึ้นด้วย เลขนี้ยังไม่นับศูนย์เลี้ยงเด็กรายวัน และสถานรับเลี้ยงเด็กที่ไม่ได้ลงทะเบียนของแรงงานข้ามชาติ ขณะที่นักเรียนจำนวนมากต้องการเรียนต่อระดับมัธยมปลายทำให้มีความต้องการครูมัธยมปลายมากขึ้น[195]

สำหรับการผลิตครู วิทยาลัยครูในจีนไม่ได้โฟกัสไปที่การผลิตครูอย่างเดียวอีกต่อไป และผู้จบวุฒิครูจำนวนมาก

191 David B. Surowski. *Ibid.*

192 China Labour Bulletin, *Ibid*., p.8

193 China Labour Bulletin, *Ibid*., pp.8–9

194 China Labour Bulletin, *Ibid*., p.9

195 China Labour Bulletin, *Ibid*., p.9

ก็ไม่ได้เข้าสู่วิชาชีพครู ฝั่งตะวันออกของจังหวัด Shandong มีเพียง 30% ของบัณฑิตครูที่ยังประกอบอาชีพครู ผลก็คือ โรงเรียนจำนวนมากเจอปัญหาการจ้างครูที่มีคุณสมบัติและประสบการณ์ ยังมีปัญหาขาดแคลนครูที่มีคุณสมบัติในเขตชนบท รายงานว่า โรงเรียนชนบทในหูหนานเจอปัญหาขาดแคลนครูคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์อย่างเรื้อรัง ผู้บริหารโรงเรียนโทษว่า ปัญหาดังกล่าวเกิดจากค่าจ้างต่ำและขาดสวัสดิการ ครูโรงเรียนจำนวนมากไม่ได้เรียนหลักสูตรครูอย่างเป็นทางการ และมักจ้างครูที่มีปริญญาและผ่านมาตรฐานการสอบเพียงเล็กน้อยในภาษาจีนและวิชาเฉพาะ บางกรณีครูได้ทำงานตั้งแต่ยังสอบไม่เสร็จ เนื่องจากเข้าใจว่ายังไงเขาก็จะเรียนจบใน 5 ปี ในเขตชนบทจำนวนมากแย่กว่านั้น ครูบางคนเพียงจบมัธยมปลายหรือมัธยมต้นเท่านั้น การวิจัยหนึ่งพบว่ามีจำนวน 1 ใน 3 ของครูชนบทที่จบเพียงระดับชั้นมัธยมปลาย[196]

ค่าจ้างและสภาพการทำงาน

ครูของรัฐจะได้รับเงินเดือนขั้นพื้นฐาน, เงินเพิ่มตามประสิทธิภาพการสอน (performance pay), สวัสดิการ, โบนัส และเงินช่วยเหลืออื่น ๆ เงินเดือนขั้นพื้นฐานแบ่งเป็น 2 ส่วน นั่นคือ pay grade และ senior grade ส่วน pay grade จะขึ้นอยู่กับประสบการณ์และความรับผิดชอบ เช่น ครูประถมจะมีระดับพื้นฐาน ขั้นกลาง ขั้นสูง และขั้นสูงสุด แต่ก็มีเกณฑ์ต่างกันไปตามโรงเรียน[197]

เงินเพิ่มตามประสิทธิภาพการสอน (performance pay) หรือ Performance-based pay ถูกออกแบบมาเพื่อช่วยเหลือครูที่มีฐานเงินเดือนต่ำ แต่มาตรฐานอันกว้างขวางและการบังคับใช้มาตรฐานเล่านี้ในโรงเรียนเอกชนและรัฐบาลในภูมิภาค หมายถึงว่าครูจะไม่เห็นค่าจ้างที่แท้จริงจนกว่านโยบายจะประกาศ ถือว่ามีความแตกต่างของการประกันสังคมของครูจีน ขณะที่ครูของรัฐอาจจะได้รับสวัสดิการ 5 ข้อ เช่น บำนาญ, ประกันสุขภาพ, ประกันการตกงาน, ประกันการบาดเจ็บจากการทำงานและการลาคลอดบุตร รวมไปถึงกองทุนการซื้อบ้าน ส่วนครูในโรงเรียนเอกชนได้รับสวัสดิการค่อนข้างจำกัด ได้รับเงินอุดหนุนในสภาพอากาศร้อน (high-temperature subsidies) ขณะที่ครูชนบทได้เงินอุดหนุนชนบทเป็น token[198]

พบสภาพการจ้างงานที่ย่ำแย่กว่าในระดับอนุบาล การสำรวจพบว่า 131 โรงเรียนอนุบาลในเซี่ยงไฮ้ ครูจำนวน 1 ใน 3 ได้ลาออกเพราะค่าจ้างที่ต่ำขณะที่ทำงานอย่างหนัก มากกว่านั้นครูเหล่านี้ยังไม่ได้รับสวัสดิการทางสังคมแบบเดียวกับครูในโรงเรียนของรัฐ ระดับการจ่ายเงินและภาระงานในโรงเรียนอาชีวศึกษาก็คล้ายกัน ยิ่งครูในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในตอนใต้ของเมืองอุตสาหกรรมอย่าง Huizhou มีภาระสอนมากกว่า 20 ชั้นเรียนต่อสัปดาห์ รวมกับงานนอกชั้นเรียนอีก พวกเขาได้รับเงิน 4 พันหยวนต่อเดือน (1 หยวนประมาณ 4.9 บาท หรือไม่ถึง 2 หมื่นบาท) แค่เพียงพอต่อการดำรงชีพของครอบครัวของเขา ในทางตรงกันข้างโรงเรียนอาชีวศึกษาของรัฐในเมืองเดียวกันได้รับเงินเดือน 7 พันหยวนรวมถึงเงินเพิ่มเติมหากสอนเกิน 12 ชั้นเรียนต่อสัปดาห์[199]

ช่องว่างระหว่างรายได้และสภาพการจ้างงานในชนบทและเมืองใหญ่ของเหล่าครู หมายถึงว่า โรงเรียนในชนบทมักจะพบปัญหาการจ้างงานและการรักษาครูเอาไว้ โดยเฉพาะในวิชาดนตรี ศิลปะ พลศึกษาและ ไอที ลักษณะเช่นนี้ทำให้มีภาระที่เพิ่มเติมสำหรับครูที่ยังอยู่ บางโรงเรียนประถมในชนบทแจ้งว่าทำงานมากกว่า 12 ชั่วโมงต่อวัน รายได้เฉลี่ยของครูชนบทที่ Jilin อยู่ที่ 2,500 หยวนต่อเดือน ขณะที่มีเพียง 40% ของครูที่ได้รับประกันสังคมเมื่อตำแหน่งเขาสูงพอ ครูชนบทที่ขึ้นทะเบียนได้เงินอุดหนุนยิ่งมีอัตราเงินเดือนที่ต่ำมากนั่นคือ ระดับ 30–200 หยวน ต่อเดือน[200]

196 China Labour Bulletin, *Ibid*., p.10

197 China Labour Bulletin, *Ibid*., p.10

198 China Labour Bulletin, *Ibid*., p.11

199 China Labour Bulletin, *Ibid*., pp.11–12

200 China Labour Bulletin, *Ibid*., p.12

สหภาพแรงงานครูที่ไร้น้ำยา

โรงเรียนรัฐส่วนใหญ่ในจีนมีสหภาพแรงงาน แต่บทบาทนั้นถูกควบคุมจากรัฐอย่างสูง โรงเรียนและวิทยาลัยในจีนคล้ายกับโรงพยาบาล หน่วยงานวิจัยที่เป็นสถาบันของรัฐ และงานของสหภาพแรงงานภายในสถาบันเหล่านั้นทำหน้าที่เป็นสะพานเชื่อมกับพรรคคอมมิวนิสต์จีน เพื่อให้แน่ใจว่าความสัมพันธ์แรงงานจะเป็นไปได้อย่างราบรื่น แต่ในความเป็นจริง สหภาพแรงงานไม่ได้เป็นตัวแทนของผลประโยชน์ของแรงงาน หรือจัดหาบริการใด ๆ ที่จะช่วยเหลือครูหรือแรงงานในโรงเรียนเลย ครูจำนวนมากไม่เห็นว่าสหภาพแรงงานจะเป็นตัวแทนของใคร สหภาพแรงงานทำหน้าที่เพียงเล็กน้อยด้วยการยื่นของขวัญเล็ก ๆ น้อย ๆ สำหรับวันหยุด ในโรงเรียนเอกชนถ้าจะมีสหภาพแรงงาน ก็มักถูกควบคุมโดยฝ่ายบริหารจัดการเช่นเดียวกับสหภาพแรงงานในโรงงานถูกควบคุม[201]

ต่างจาก American Federation of Teachers (AFT) ในสหรัฐอเมริกา หรือ National Union of Teachers (NUT) ในอังกฤษ สหภาพฯ ไม่สามารถเป็นตัวแทนในระดับชาติ หรือแม้แต่ในระดับภูมิภาคได้แม้ว่านโยบายการศึกษาจะกระทบต่อทั้งประเทศ ครูจึงแทบไร้ซึ่งเสียงต่อนโยบายของรัฐผ่านสหภาพ กระทั่งในระดับท้องถิ่น ครูยังไร้อำนาจต่อการกำหนดนโยบายเพราะสหภาพแรงงานไม่มีความสามารถหรือกระทั่งความมุ่งมั่นจะสะท้อนผลประโยชน์ของพวกเขา[202] ผลพวงจากการขาดตัวแทนทำให้ครูทำได้เพียงแสดงออกหลังจากนโยบายต่าง ๆ ได้ประกาศใช้โดยรัฐบาลท้องถิ่นซึ่งได้สร้างความตึงเครียดในที่ทำงานและความหัวเสียกับครูต่อสิ่งที่เรียกว่า สหภาพแรงงานไปด้วย[203]

สถานการณ์ของครูผ่านการถูกแบ่งแยกระหว่างเมืองใหญ่และชนบท

CLB ได้สัมภาษณ์ครูในเมืองใหญ่ในตอนใต้ของมณฑล Guangdong และกลุ่มครูเกษียณในมณฑลที่ยากจนกว่าอย่างมณฑล Jiangxi[204] ทำให้เห็นความแตกต่างและความเหลื่อมล้ำกันอย่างยิ่งระหว่างเขตเมืองและชนบท

201 China Labour Bulletin, *Ibid*., p.12

202 China Labour Bulletin, *Ibid*., pp.12–13

203 China Labour Bulletin, *Ibid*., p.13

204 China Labour Bulletin, *Ibid*., p.14

ภาพที่ 3.14 ระบบค่าตอบแทนครูจีน

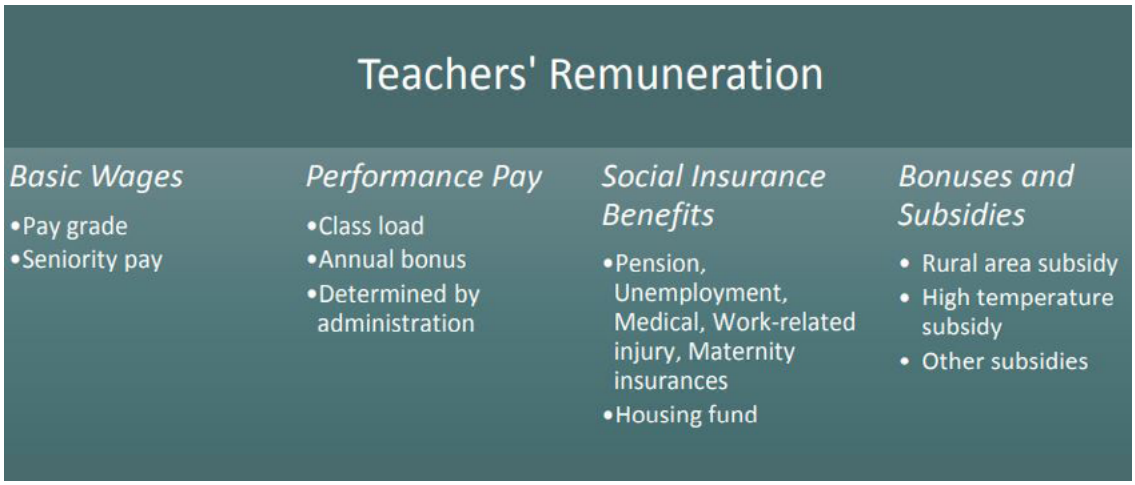

1) ครูในเขตเมืองใหญ่ Zengcheng, Zhaoqing และ Guangzhou

CLB ได้สัมภาษณ์ครูหนุ่มสาวเมื่อเดือนตุลาคม 2015 ที่ทำงานในเมืองใหญ่ของมณฑล Guangdong 8 ปี Miss Zhang ทำงานในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนในเขตอุตสาหกรรม Guangzhou ชานเมือง Zengcheng และ Mr. Xu ทำงานในโรงเรียนรัฐบริเวณเมือง Zhaoqing และ Mr. Yang ในโรงเรียนของรัฐกลางเมือง Guangzhou[205]

Miss Zhang มีแม่เป็นครูโรงเรียนอนุบาล เธอเติบโตมาไม่ไกลจากเมืองหลวงของ Guangzhou หลังจากจบมหาวิทยาลัย เธอได้รับงานที่เงินเดือนสมเหตุสมผลที่ธนาคาร แต่ไม่สามารถปรับตัวกับวัฒนธรรมองค์กรการเงินได้ เธอได้ยินจากเพื่อนว่ามีการเปิดตำแหน่งครูในโรงเรียนเอกชนที่เคยเป็นของรัฐมาก่อน เธอจึงได้เปลี่ยนงานมาเป็นครู และได้ใบอนุญาตหลังจากทำงานมาได้สองสามปี เธอเริ่มทำงานด้วยเงินเดือนเพียง 700 หยวนต่อเดือน ซึ่งเป็นค่าแรงขั้นต่ำในเวลานั้น เธอยังไม่ได้รับสวัสดิการใด ๆ ในตอนนี้เธอได้เงินเดือน 5,000 หยวนต่อเดือน แต่ยังมากกว่าเพื่อนร่วมงานที่ทำงานในโรงเรียนประถมระดับท้องถิ่น ที่สังกัดรัฐ กระนั้นพวกเขาได้เงินกองทุนเคหะสงเคราะห์ ขณะที่ Zhang กับสามีต้องอาศัยอยู่ในอพาร์ทเมนต์เล็ก ๆ ที่โรงเรียนจัดให้[206]

หลังจากทำงานมาได้ 7 ปี Zhang ทำงานจนชน "เพดานแก้ว" เนื่องจากเป็นครูที่ประสบความสำเร็จที่สุดในโรงเรียน เธอไม่ได้รับอนุญาตให้สมัครในตำแหน่งครูอาวุโสเพราะเธอไม่ได้จบมาจากวิทยาลัยครู มากกว่านั้นโรงเรียนยังต้องการให้เธอทำงานล่วงเวลาเป็น 69 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ รวมถึงเวลาออกเกรดที่บ้าน Zhang เชื่อว่าเธอแท้งลูกคนแรกเพราะแรงกดดันจากการทำงานอย่างยาวนานในช่วงสัปดาห์และวันหยุด[207]

จากจุดยืนของเธอ Zhang เป็นห่วงเกี่ยวกับทิศทางภาพรวมและการพัฒนาการของระบบโรงเรียนในจีนในช่วงสิบยี่สิบปีหลัง เมื่อเธอยังเด็ก โรงเรียนรัฐถูกมองว่าเป็นโรงเรียนดีที่สุดในมณฑล แต่ทุกวันนี้ โรงเรียนรัฐจำนวนมากเริ่มพ่ายแพ้ให้กับโรงเรียนเอกชนราคาแพง ปรากฏการณ์เช่นนี้ทำให้ควบคุมโอกาสสำหรับเด็กธรรมดาเพื่อจะเข้าสู่การศึกษาที่เหมาะสม เพราะพวกเขาไม่สามารถจ่ายเงินเข้าโรงเรียนแพง ๆ ได้ และยังรวมถึงโรงเรียนเอกชนเหล่านั้นได้จ้างครูผู้มีคุณสมบัติดีและประสบการณ์ออกไปจากระบบด้วย[208]

ส่วน Mr. Xu มาจากครอบครัวครู ปู่ของเขาคือครูสอนภาษาจีนและครอบครัวของเขาสนับสนุนให้มาเป็นครูเช่นกัน งานแรกของ Xu หลังจากจบจากมหาวิทยาลัย Guangzhou คือ การทำงานเป็นนักการตลาดในองค์กรที่เป็นเจ้าของโดยต่างชาติในเมือง แต่ที่สุดเขาก็ออกมาสู่วิชาชีพการสอนและมาหยุดที่โรงเรียนที่ดีที่สุดในเมืองของ Zhaoqing โรงเรียนที่มีผู้จบการศึกษาไปเรียนยังมหาวิทยาลัยชั้นนำในจีน[209]

Xu บอกว่าเงินเดือนทั้งหมดของเขาอยู่ที่ 5 พันหยวน ประกอบด้วยเงินเดือนพื้นฐานที่ 2,500 หยวนและบวกกับค่า performance pay และเงินช่วยค่าพักอาศัย เขายังรับเงิน 45 หยวนต่อวันสำหรับการทำงานในวันหยุดในการช่วยเหลือกิจกรรมนักเรียนเช่น กีฬาสี แม้ค่าดังกล่าวจะน้อยนิด แต่เขาก็รู้สึกเป็นหน้าที่ที่จะไปช่วยในวันหยุดและจัดสรรกิจกรรมพิเศษสำหรับนักเรียนในโรงเรียนประจำ[210]

Xu ไม่ได้สนับสนุนการจ่ายแบบ performance pay ที่ออกแบบมาสนับสนุนครูดีและลงโทษครูที่ขี้เกียจ จากมุมมองของเขา ครูทั้งหมดทำงานหนัก ดังนั้นจึงควรได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกัน แม้สภาพการจ้างครู

205 China Labour Bulletin, *Ibid*., p.15

206 China Labour Bulletin, *Ibid*., p.15

207 China Labour Bulletin, *Ibid*., p.15

208 China Labour Bulletin, *Ibid*., pp.15–16

209 China Labour Bulletin, *Ibid*., p.16

210 China Labour Bulletin, *Ibid*., p.16

จะดีขึ้นในหลายปีที่ผ่านมาแต่ Xu ยังพบว่า การพัฒนานี้ยังตามไม่ทันค่าครองชีพที่สูงขึ้น[211]

รายต่อมา Mr. Yang เติบโตในหมู่บ้านในภูเขาขนาดเล็กห่างจากเมือง Guangzhou ไปประมาณไม่กี่ร้อยกิโลเมตร เขาเริ่มสอนในปี 2008 หลังจากได้ปริญญาโท เขาเป็นครูอังกฤษในโรงเรียนรัฐที่มีชื่อเสียง ในเขตเมืองใหญ่แห่งใหม่ และในเขตมั่งคั่งในย่านหนึ่งของ Guangzhou เมื่อเขาเริ่มสอน นักเรียนจำนวนมากเป็นพวกลูกหลานชาวนา คนโรงงาน กระทั่งเจ้าของร้านชำขนาดเล็ก ขณะนั้นเงินเดือนเขาอยู่ที่ 4 พันหยวนต่อเดือน แต่การพัฒนาเมืองอย่างรวดเร็วได้เพิ่มครอบครัวชนชั้นกลางที่ย้ายเข้ามา ในปี 2010 รัฐบาลได้ลงทุนกับโรงเรียนเพิ่มขึ้นด้วยการเพิ่มค่าจ้างและสวัสดิการ Yang ได้รับเงินเดือน 9 พันหยวนต่อเดือน มากกว่าครูในระดับเดียวกันในย่านใกล้เคียงสองสามพันหยวน Yang ยังทำงานไม่หนักมาก คือ ประมาณ 45 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ รวมการออกเกรดหลังเข้าสอน เขายังได้รับสวัสดิการจากโรงเรียน คล้ายกับโบนัสรายปีและเงินอุดหนุนด้านเคหะสงเคราะห์ หลังจากที่โรงเรียนได้รื้อบ้านพักครูไป[212]

จากผู้ให้สัมภาษณ์ 3 คน ดู Yang จะเป็นผู้ที่พอใจสภาพการจ้างงานของตนมากที่สุด อย่างไรก็ตาม เขาหัวเสียจากการที่โรงเรียนโฟกัสไปที่การสอนเพื่อการสอบมากกว่าการบ่มเพาะพัฒนาการด้านบุคลิกภาพของนักเรียน เขายังผิดหวังกับระบบ performance pay ในฐานะการคัดแยก “ครูดี” ซึ่งขึ้นอยู่กับดุลพินิจส่วนตัวของผู้บริหาร[213] ซึ่งอาจทำให้เกิดความลำเอียงและการเลือกปฏิบัติได้

Yang ยังแสดงออกถึงความห่วงใยถึงช่องว่างเงินเดือนระหว่างครูโรงเรียนรัฐกับเพื่อนร่วมอาชีพที่ทำงานด้วยสัญญาเอกชน เขาจำได้ว่าเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งที่อายุ 40 ปี ที่มาสอนในโรงเรียนของเขาตามสัญญา 1 ปี และมีความหวังจะได้ตำแหน่งถาวรที่จะมีเงินเดือนถึง 18,000 หยวนตามประสบการณ์ แต่หลังจากหมดสัญญาเขาได้รับข้อเสนอสัญญาที่เงินเดือนเพียง 4 พันหยวนโดยไร้สวัสดิการ[214] คล้ายกับ Zhang นั่นคือ Yang แสดงความเห็นเกี่ยวกับการขยายตัวของความไม่เท่าเทียมในสังคมจีน เขาชี้ว่าความรวดเร็วของการเจริญเติบโตในเขตเมืองใหญ่ สร้างรายได้ที่สูงแต่ก็ทำให้คนยากจนที่เคยอยู่ในเมืองเจอค่าครองชีพที่สูงด้วย เขายังเตือนว่าช่องว่าง

211 China Labour Bulletin, *Ibid*., p.17

212 China Labour Bulletin, *Ibid*., p.17

213 China Labour Bulletin, *Ibid*., p.17

214 China Labour Bulletin, *Ibid*., p.17

ภาพที่ 3.15 สรุปเงินเดือนและสภาพการจ้างงานของครูใน Guangdong

	Ms Zhang	Mr Xu	Mr Yang
School	Private	State	State
Working hours	69 hours per week plus grading	58 hours per week plus grading and overtime	45 hours per week plus grading
Pay level	Basic	Intermediate	Basic
Teaching experience	7 years	7 years	8 years
Benefits	Partial social insurance coverage	Full social insurance and housing fund	Full social insurance, housing fund and additional subsidies
Approximate take-home pay each month	5,000 yuan	5,000 yuan	9,000 yuan

ระหว่างโรงเรียนที่รวยในเมืองอย่างเซี่ยงไฮ้ที่นักเรียนมักจะอยู่ใน ranking ที่ดีที่สุดในโลก และนักเรียนในเขตยากจนคล้ายบ้านเกิดของเขา ยังคงทุกข์ทนจากการขาดแคลนการลงทุนในการศึกษาขั้นพื้นฐาน[215]

แม้พวกเขาจะมีความคับข้องใจกับปัญหาแต่ก็ไม่ปรากฏว่ามีใครที่ออกมาชี้ปัญหาออกมาดังๆ ทั้งในระดับปัจเจกและการรวมกลุ่ม Zhang และ Xu ได้ระบุว่าได้แชร์ความรู้สึกเดียวกันนี้กับครูคนอื่น แต่การรวมกลุ่มกันเป็นเรื่องยาก โดยเฉพาะ Zhang ที่บอกว่าในจีนยังขาดสหภาพแรงงานที่มีประสิทธิภาพ[216]

2) ครูในเขตชนบท เขต Jinxian มณฑล Jiangxi

ทีม CLB ยังได้สัมภาษณ์กลุ่มครูเกษียณที่เขต Jinxian ที่ห่างออกไปหนึ่งชั่วโมงจาก Nanchang เมืองหลวงของมณฑล Jiangxi ครูเหล่านี้เกี่ยวข้องกับการต่อสู้อย่างยาวนานกับรัฐบาลท้องถิ่น (county government) ที่ปฏิเสธที่จะดำเนินการทางกฎหมายระดับชาติและให้จัดหาสวัสดิการที่พวกเขาควรจะได้รับ[217]

ต้นทศวรรษ 1980 รัฐบาลมณฑลได้จ้าง “ครูชุมชน” ในเขตชนบทตามภารกิจการให้บริการการศึกษาภาคบังคับมากกว่าจะบรรจุตำแหน่งครูอย่างถาวรตามคุณสมบัติ ดังนั้น ครูใน Jinxian ราว 80% ในมณฑลที่ถูกจ้างในทศวรรษ 1980–1990 คือ ครูชุมชน สิ้นทศวรรษ 1990 ผู้จัดทำนโยบายพยายามชี้ปัญหาว่า มีความต้องการให้รัฐบาลท้องถิ่นแทนที่ครูในโรงเรียนรัฐด้วยการจ่ายเงินตามระเบียบรวมถึงสวัสดิการ หลายเขตใน Jiangxi ได้ปลดครูชุมชนจำนวนมากโดยไม่จ่ายเงินชดเชย ครูดังกล่าวจึงถูกบีบให้หางานใหม่ เกือบทั้งหมดกลับสู่หมู่บ้านทำไร่ทำนาเพื่อเอาตัวรอด บางคนต้องทำงานในร้านขนาดเล็กในตัวเมือง[218]

รัฐบาลกลางและระดับมณฑลได้ยกประเด็นเกี่ยวกับค่าชดเชยที่เหมาะสมสำหรับครูชุมชนที่เกษียณ แต่รัฐบาลท้องถิ่นจำนวนมากอย่างเขต Jinxian ปฏิเสธที่จะดำเนินการ หลังจากที่หัวเสียมาอย่างยาวนานในทศวรรษ 2000 เหล่าครูเกษียณเหล่านี้จึงตัดสินใจเคลื่อนไหว มีการเวียนจดหมายคำร้องและอุทธรณ์ต่อรัฐบาลท้องถิ่น ความพยายามของพวกเขายกระดับขึ้นหลังจากการประกาศใช้กฎหมายประกันสังคม (Social Insurance Law) ปี 2010 ที่เตรียมพร้อมให้ครูใน Jinxian ถามคำถามเกี่ยวกับการไม่ได้รับสวัสดิการและนโยบายระดับชาติอื่นๆ ในปี 2011 ซึ่งได้สั่งให้รัฐบาลท้องถิ่นระบุปัญหาอันยาวนานเกี่ยวกับสวัสดิการครูชุมชน เหล่าครูได้ทำการประท้วงและล่ารายชื่อไปทั่วในทศวรรษ 2010 และไปสู่จุดสูงสุดในเดือนสิงหาคม 2015 ครูกว่าหนึ่งพันทั่วประเทศไปรวมกับที่อาคารสำนักงานเขต Jinxian พร้อมกับยื่นจดหมายเพื่อเรียกร้องสิทธิตามกฎหมาย[219]

ครูระหว่างอายุ 50–80 ปี ยืนรอท่ามกลางสายฝนภายใต้ร่มของพวกเขานานนับชั่วโมง กระนั้นพวกเขาถูกล้อมรอบด้วยตำรวจที่มีอาวุธครบมือ ส่วนเจ้าหน้าที่ปฏิเสธที่จะพบกับตัวแทนครูและรับจดหมาย ในที่สุด ตำรวจพยายามจะสลายการชุมนุม และจับตัวแทนครู 3 คน ทำให้ครูกว่าร้อยได้ไปรวมตัวที่สถานีตำรวจเพื่อให้กดดันให้ปล่อยตัว ตัวแทนจึงถูกปล่อยตัวในอีกสองสามชั่วโมงต่อมา แต่ใช้เวลาหลายสัปดาห์ก่อนที่เขาจะรับเอกสารเป็นทางการและบอกเหตุผลในการควบคุมตัว[220]

หลังจากการประท้วงในเดือนสิงหาคม ครูใน Jinxian ได้จัดตั้งผู้คนอีกครั้ง ครูคนหนึ่งได้ขอความช่วยเหลือไปที่ลูกชายผู้ที่กลายเป็นนักจัดตั้งแรงงานผู้มีประสบการณ์และนักกิจกรรมหลังจากที่จัดตั้งอยู่โรงงานแถบสามเหลี่ยมแม่น้ำ Pearl เขาจึงได้ทักษะจากการฝึกอบรมและสนับสนุนโดยกลุ่มแรงงานประชาสังคมใน Guangdong และเข้าใจ

215 China Labour Bulletin, *Ibid*., p.17

216 China Labour Bulletin, *Ibid*., p.18

217 China Labour Bulletin, *Ibid*., p.18

218 China Labour Bulletin, *Ibid*., pp.18–19

219 China Labour Bulletin, *Ibid*., p.19

220 China Labour Bulletin, *Ibid*., pp.19–20

ความสำคัญของการเลือกตั้งตัวแทนและการรักษาความเป็นปึกแผ่นในโฉมหน้าของการคุกคามและข่มขู่ ครูทั่วมณฑลมีการเลือกตั้งจากตัวแทนหมู่บ้านราว 100 คน และจัดตั้งกรรมการ 10 คนที่นำโดยครูคนหนึ่งที่เคยถูกจับไป เหล่าครูได้ยื่นข้อเสนอหลัก 2 ประการคือ ค่าชดเชยสำหรับการปลดออกและบำนาญสำหรับครูเกษียณ ตัวแทนครูยังตัดสินใจนำเอากรณีตัวอย่างที่พวกเขาเผชิญหน้ากับตำรวจมาเป็นประเด็นต่อสู้ในฐานะการจับกุมอย่างไม่ชอบธรรม[221]

จากกระแสเช่นนี้ รัฐบาลท้องถิ่นเริ่มว้าวุ่น ทั้งใช้การข่มขู่และปลอบเพื่อให้ตัวแทนหยุดดำเนินการ อย่างไรก็ตาม ครูกว่าร้อยได้เข้าร่วมฟังการพิจารณาคดีในศาล ศาลตัดสินคดีเกี่ยวกับการจับกุมอย่างไม่เป็นธรรมอย่างล่าช้า แต่จากนั้นรัฐบาลท้องถิ่นก็อนุมัติจ่ายเงินครูราว 100 ล้านหยวนเพื่อจัดการเรื่องค่าชดเชย เหล่าครูต่างภูมิใจว่านี่คือชัยชนะเบื้องต้น แต่พวกเขาก็ไม่ได้หยุดแค่นั้น พวกเขายังคงจัดตั้งและแสวงหาเงินบำนาญที่ควรจะได้อีกด้วย นอกจากนั้นครู Jinxian ยังพยายามหาเครือข่ายอื่นที่อยู่ในเขตใกล้เคียงผู้เจอปัญหาเดียวกัน[222]

221 China Labour Bulletin, *Ibid*., p. 20

222 China Labour Bulletin, *Ibid*., p. 20

ภาพที่ 3.16 แผนที่การสไตรก์และประท้วงของเหล่าครูจีนปี 2014–2015

จากเขตชนบท สู่ การสไตรก์ของครู และการประท้วงร่วมกันในจีน

เหล่าครูชุมชนใน Jinxiang ได้ร่วมกันจัดตั้งเพื่อเรียกร้องค่าชดเชยและค่าบำนาญจนกลายเป็นการลุกฮือขึ้นในเขตชนบท นับเป็นหนึ่งในการสไตรก์และประท้วงร่วมของครูจีนในหลายปีที่ผ่านมา CLB ได้ทำแผนที่บันทึกแสดงให้เห็นว่ามีการสไตรก์มากถึง 168 ครั้ง ในปี 2014–2015 อันเป็นข้อมูลที่มาจากข่าวสารและสื่อโซเชียลมีเดีย ตัวเลขจริงน่าจะสูงกว่านี้[223]

ช่วงที่เข้มข้นที่สุดของกิจกรรมดังกล่าวอยู่ในช่วงปลายปี 2014 เมื่อครูหลักแสนทั่วประเทศตั้งหลักประท้วงในกรณีค่าแรงต่ำ เงินสมทบประกันสังคมและค่าจ้างที่ค้างชำระ เขตที่มีการประท้วงกันหนักอยู่ในภูมิภาคตะวันออก-เฉียงเหนือของมณฑล Heilongjing อย่างไรก็ตามการประท้วงได้กระจายไปทั่วจีนสะท้อนถึงปัญหาระบบการศึกษาที่ขาดแคลนการแก้ไขปัญหาที่มีประสิทธิภาพ[224]

การร่วมก่อการครูเหล่านี้เป็นภาพตัวแทนของ 4% ของการสไตรก์และประท้วงทั้งหมดโดยแรงงานจีนในปี 2014–2015 ในสัดส่วนของครูถือว่ามีจำนวนน้อยกว่า 2% ของแรงงานทั้งประเทศ กระนั้นปฏิบัติการดังกล่าวจะต้องถูกมองว่าเป็นส่วนสำคัญของความเคลื่อนไหวทั้งหมดของแรงงานในจีน[225]

ค่าจ้างต่ำ-ประกันสังคม-การจ่ายค่าแรงอย่างเท่าเทียม-การค้างค่าจ้าง ประเด็นหลักที่ครูประท้วง

ไม่เพียงครู แต่แรงงานในโรงงานก็ประสบปัญหาค่าแรงต่ำเช่นกัน พวกแรงงานโรงงาน 8% ได้ สไตรก์และประท้วงเพื่อค่าแรงที่สูงขึ้น และทำให้พวกเขาได้ปรับค่าแรงในต้นทศวรรษ 2010 ขณะที่ครูยังคงค่าแรงเท่าเดิม[226] 10 กรกฎาคม 2015 ครูประถมและมัธยมต้นได้รวมตัวกันที่ Fushun มณฑล Liaoning เพื่อประท้วงค่าจ้างต่ำและความเหลื่อมล้ำของค่าจ้างที่ต่างกันไปในแต่ละเมือง เหล่าครูได้ร้องเรียนว่า ขณะที่ค่าจ้างต่ำ แต่ค่าใช้จ่ายในบริการสาธารณะกลับสูงขึ้น มากไปกว่านั้นครูจาก 4 เขตได้ร้องเรียนว่าค่าจ้างของพวกเขานั้นต่ำกว่าครูพวกอื่นใน Fushun เหล่าครูจึงได้ประท้วงโดยการใช้ WeChat และ QQ groups เพื่อรวมตัวเพื่อนร่วมงานในเวลา 2 ทุ่ม โดยให้นำเอาน้ำและร่มมาด้วย ครูคนหนึ่งได้เชื้อเชิญคนอื่น ๆ ทางออนไลน์เพื่อกระจายแผนการประท้วงว่า [227]

> “อย่าได้ไปกล่าวโทษคนอื่น เมื่อเป็นสิทธิของเรา เราต้องยืนขึ้นและปกป้องตัวของพวกเราเอง! ในเวลานี้คุณตระหนักว่า ค่าบำนาญมันไม่เพียงพอ ดังนั้นคุณไม่มีค่ามากพอเช่นกัน! จงกล้าหาญและส่งต่อข้อความเหล่านี้ออกไป และอย่าเป็นเต่าที่มุดหัวอยู่ในกระดอง และทำได้เพียงกล่าวโทษผู้อื่น!!”

ครูโรงเรียนเอกชนใน Dongguan มณฑล Guangdong ได้จัดการสไตรก์ในเดือนกุมภาพันธ์ 2014 เพื่อประท้วงค่าจ้างต่ำและการขาดแคลนสวัสดิการและสภาพการจ้างงานที่ย่ำแย่ ครูที่โรงเรียน Dalingshan Nanhua อ้างว่า take-home pay (เงินเดือนหักค่าใช้จ่ายทุกอย่างแล้ว) อยู่ที่ 2 พันหยวนต่อเดือน นอกจากนั้นโรงเรียนยังไม่มีประกันสังคมใด ๆ เมื่อเทียบกับกรรมกรโรงงานในเมืองเดียวกันแล้วยังได้ 3 พันหยวนต่อเดือน เหล่าครูเคยสไตรก์มาตั้งแต่ปี 2012 ในเรื่องค่าแรง ขณะนั้นได้รับการขึ้นเงินเดือนประมาณ 300–500 หยวน สื่อรายงานในปี 2014 ว่า เหล่าครูไม่เต็มใจที่จะคุยกับนักข่าว เพราะครูบางคนถูกไล่ออกหลังจากเป็นข่าวในการสไตรก์ในครั้งที่ผ่านมา อย่างไรก็ตามสไตรก์ในปี 2014 นี้ทำให้ค่าจ้างเพิ่มขึ้นเล็กน้อยที่ 300 หยวน[228]

223 China Labour Bulletin, *Ibid*., p. 21

224 China Labour Bulletin, *Ibid*., pp. 21–22

225 China Labour Bulletin, *Ibid*., p. 22

226 China Labour Bulletin, *Ibid*., p. 22

227 China Labour Bulletin, *Ibid*., pp. 22–23

228 China Labour Bulletin, *Ibid*., p. 23

วันที่ 14 พฤศจิกายน 2014 ครูราว 200 คนได้รวมตัวกันที่อาคารรัฐบาล Zhaodong มณฑล Heilongjiang เรียกร้องค่าใช้จ่ายการสมทบประกันสังคมที่ค้างจ่าย ครูต้องการเข้าถึงบันทึกของรัฐเพื่อหาหลักฐานความผิดพลาดในการจ่ายเงินสมทบดังกล่าว โดยเฉพาะบำนาญและกองทุนเคหสงเคราะห์ วันที่ 17 พฤศจิกายน ครูประถมและมัธยมต้นนับพันร่วมสไตรก์ที่ Zhaodong และอีกหนึ่งพันร่วมประท้วงในข้อเรียกร้องเดียวกัน วันที่ 26 พฤศจิกายน มีการสไตรก์ใหญ่ในเมืองรอบเมืองหลวง Harbin มีเหล่าครูมาร่วมกว่า 2 หมื่นคนที่มาจาก 3 เมือง การประท้วงครั้งนี้มีครูหลายคนถูกจับกุมโดยตำรวจ[229] เดือนมกราคม 2014 ครูโรงเรียนเอกชนใน Taizhou มณฑล Jiangsu ทำการสไตรก์ด้วยการปิดโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนขนาดเล็ก เพราะโรงเรียนดังกล่าวได้จ่ายประกันสังคมสมทบตั้งแต่แรก แต่หยุดจ่ายมาเป็นเวลากว่า 2 ปีมาแล้ว เพราะโรงเรียนใกล้ล้มละลาย[230]

ครูจำนวนมากทำงานอย่างยาวนานแต่ได้รับค่าจ้างที่น้อยกว่าเพื่อนร่วมอาชีพในตำแหน่งเดียวกัน เพราะพวกเขาถูกแบ่งแยกโดยอำนาจโรงเรียนที่แตกต่างกัน ปัญหาใหญ่ที่สุดของระบบโรงเรียนรัฐของจีนคือ ครูไม่ได้รับสวัสดิการตามงาน เนื่องจากพวกเขาไม่ได้อยู่ในบัญชีเงินเดือนของรัฐ แต่ถูกจ้างด้วยสัญญาของโรงเรียน[231] ครูในโรงเรียนมัธยมปลายใน Puyang มณฑล Henan ได้ประท้วงเมื่อพฤษภาคม 2015 หลังจากผู้บริหารโรงเรียนจู่ ๆ ก็ประกาศว่า ครูที่ผ่านการสอบบรรจุในรอบต่อไปจะได้เลื่อนไปอยู่ในบัญชีเงินเดือนครูของรัฐ ครูผู้รอกระบวนการนี้อย่างยาวนานได้ลงนามเพื่อเรียกร้องให้ผู้บริหารโรงเรียนชี้แจง[232]

ใน Dongying มณฑล Shandong เหล่าครูประท้วงบริเวณอาคารรัฐบาลเดือนพฤศจิกายน 2014 ถือป้ายว่า "ยุติการแบ่งเกรดค่าจ้าง, ค่าจ้างที่เท่าเทียมเพื่อการทำงานที่เท่าเทียมกัน" ครูเรียกร้องระดับการทำงานพื้นฐานที่ต้องทำงานล่วงเวลาในทุกสัปดาห์แต่ได้รับเงินเดือนเพียง 4 พันหยวนต่อเดือน ซึ่งต่ำกว่าครูในระดับที่สูงกว่า เหล่าครูยังเน้นว่าพวกเขาไม่ได้ต่อต้านการจ่ายเงินที่ต่างกันเท่ากับระบบอันฉ้อฉลที่มันขึ้นอยู่กับการตัดสินใจโดยพลการของผู้บริหาร[233]

นอกจากไม่จ่ายแล้วยังมีการจ่ายที่ล่าช้าอีกด้วย ข้อนี้เป็นปัญหาในวงกว้างของจีนในทุกอุตสาหกรรม การค้างค่าจ้างในปี 2014–2015 มีมากถึง 40% ปัญหายิ่งหนักขึ้นเมื่อพื้นที่ชนบทที่มักเจอปัญหาบัญชีเงินเดือน โรงเรียนอนุบาลเอกชนก็ยังมีการประท้วงเรื่องการค้างค่าจ้าง[234] เหล่าครูกว่า 40 คนในโรงเรียนอนุบาล Yulin มณฑล Guangxi สไตรก์วันที่ 21 ตุลาคม 2015 ครูได้เขียนจดหมายร้องเรียนถึงการค้างค่าจ้างบ่อยครั้งและการไม่จ่ายค่าล่วงเวลาการทำงาน หรือการยอมให้ลาพักร้อนและลาป่วยซึ่งอยู่ภายใต้กฎหมายแรงงาน ฝ่ายครูต้องการเงินเดือนที่สูงขึ้นและสภาพการจ้างงานที่ดีขึ้น การสไตรก์นำไปสู่การร้องเรียนของผู้ปกครองเกี่ยวกับค่าเล่าเรียนที่แพง และคุณภาพอาหารของนักเรียนที่คุณภาพแย่ ครูได้กลับไปสอนต่อหลังจากมีการต่อรองกับการบริหารการจัดการที่พวกเขาสัญญาว่าจะส่งภาพอาหารนักเรียนไปให้ผู้ปกครองผ่านโซเชียลมีเดียเพื่อชี้ให้เห็นการปรับปรุงคุณภาพแล้ว[235]

เดือนพฤศจิกายน 2014 ครูร่วมร้อยจาก 5 โรงเรียนใน Jingzhou มณฑล Hubei ร่วมกันสไตรก์ในเวลา 4 วัน ในประเด็นการค้างค่าจ้างของรัฐบาลระดับเมือง ครูพบว่าไม่เพียงพวกเขาจะค่าจ้างต่ำที่สุดในภูมิภาค แต่ยังถูกบังคับให้ต้องทำงานล่วงเวลาขณะที่เขตอื่นได้รับเงินค่าล่วงเวลา ครูต้องการค่าตอบแทนสำหรับการทำงาน

229 China Labour Bulletin, *Ibid*., p. 24

230 China Labour Bulletin, *Ibid*., p. 24

231 China Labour Bulletin, *Ibid*., pp. 24–25

232 China Labour Bulletin, *Ibid*., p. 25

233 China Labour Bulletin, *Ibid*., p. 25

234 China Labour Bulletin, *Ibid*., p. 26

235 China Labour Bulletin, *Ibid*., p. 26

ล่วงเวลา เช่นเดียวกับความโปร่งใสของรัฐบาลในการขึ้นเงินเดือนของพวกเขา[236] หลังจากปัญหาค้างค่าจ้างหลายปี ครูราว 200 คนในวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชนในคุนหมิง มณฑลยูนานได้สไตรก์เมื่อเดือนพฤศจิกายน 2014 โดยปิดโรงเรียนทั้งหมดที่มีนักเรียนกว่า 3 พันคน เจ้าหน้าที่โรงเรียนได้รายงานถึงความยากลำบากในการจ่ายเงินหลังจากเซ็นสัญญาข้อตกลงกับนักลงทุนใหม่ในปี 2012 ในการประท้วงครูเรียกร้องให้ยุติสัญญากับนักลงทุนด้วย[237]

ครูอนุบาล ประถม มัธยม มหาวิทยาลัย กับการประท้วงในทุกระดับการศึกษาจีน

การประท้วงของครูได้เกิดขึ้นในหลากระดับชั้นตั้งแต่ชั้นอนุบาลไปจนถึงระดับมหาวิทยาลัย แสดงให้เห็นว่าไม่ใช่เพียงปัญหาระดับลึกในระบบการศึกษาในภาพรวมอย่างเดียวแต่หมายถึงประเด็นเฉพาะในแต่ละสถาบันอีกด้วย[238] ครูอนุบาลถือว่าเงินเดือนต่ำที่สุดเมื่อเทียบกับระดับอื่นและยังมีคุณสมบัติที่ต่ำกว่า อยู่ในสภาพการจ้างงานที่ย่ำแย่ พวกเขามักขาดอำนาจการต่อรองเพื่อเรียกร้องในวันที่ 10 มกราคม 2015 มีการประท้วงเรื่องค่าแรง และสภาพการจ้างงาน ครูระดับอาวุโสได้รับเงินเดือนเพียง 1,500 หยวนต่อเดือน ขณะที่คนอื่นได้เพียง 1,300 หยวน ระดับเงินเดือนนี้ไม่เปลี่ยนมาหลายปี ครูใน Mianyang มณฑลเสฉวน (Sichuan) ได้รวมตัวกันสไตรก์ เมื่อ 3 พฤศจิกายน 2015 เพื่อประท้วงการค้างจ่ายเงินถึง 2 เดือนและการไม่มีประกันสังคม รวมไปถึงการที่ครูลาไปเลี้ยงลูกกลับถูกไล่ออก[239] อย่างเลวร้าย

สำหรับโรงเรียนประถมและมัธยมศึกษาต้น นับว่าจำนวนครูกว่า 2 ใน 3 ของครูอยู่ในโรงเรียนระดับนี้ ครูจำนวนมากโดยเฉพาะในเมืองใหญ่มักจะมีงานที่มั่นคงและมีเงินเดือนที่สูงพร้อมกับสวัสดิการที่ดี การประท้วงมาจากระดับการจ่ายเงินและสวัสดิการที่มาจากนโยบายการเปลี่ยนแปลงของรัฐบาลหรือการบริหารที่ผิดพลาดของโรงเรียน[240] ครูเรือนพันสไตรก์ในหลายวันช่วงปลายเดือนธันวาคม 2015 ที่ Renhuai มณฑล Guizhou เรียกร้องการจ่ายเงินเต็มสำหรับ performance pay ครูเคยได้รับคำมั่นว่าจะมีโบนัสรายปีอยู่ที่ 25,000 หยวน แต่จ่ายจริงเพียง 10,000 หยวน ครูพยายามที่จะชี้ให้เห็นความคับข้องใช้ผ่านช่องทางตามกฎหมาย แต่ก็ไม่บรรลุผล ทำให้เกิดการสไตรก์วันที่ 24 ธันวาคม เริ่มจากครูราวพันคนและขยายไปสู่ทุกโรงเรียนในเมือง วันที่ 28 ธันวาคม ครูหลายพันได้ชุมนุมล้อมรอบอาคารรัฐบาล และพบกับตำรวจปราบจลาจลหลายร้อย แม้จะไม่มีรายงานการปะทะหรือจับกุม ครูหลายคนได้รับโทรศัพท์จากผู้บริหาร บางคนขอร้องให้กลับจากการชุมนุม บางคนได้ข่มขู่พวกเขา[241]

เหล่าครูในโรงเรียนประถมเอกชนใน Guangzhou ก็ได้ทำการสไตรก์ในเดือนตุลาคม 2014 เพื่อประท้วงแนวปฏิบัติในการบริหารที่ได้ลงนามสิทธิ์การจัดการบริหารให้กับบริษัทเอกชนเพื่อมาจัดการการศึกษานำไปสู่การลดสภาพการจ้างงานที่ให้แย่ลง ครูอ้างว่าการบริหารดังกล่าวต้องการให้พวกเขาช่วยกันหานักเรียนมาสมัครเข้าเรียน ไม่อย่างนั้นจะถูกตัดเงินเดือน หลังจากที่ออกสไตรก์ รัฐบาลท้องถิ่นได้ออกตัวและปลดสิทธิ์การบริหารของบริษัทจากโรงเรียน[242]

สำหรับระดับมัธยมปลาย มีความต้องการผู้จบมหาวิทยาลัยสำหรับเศรษฐกิจสมัยใหม่ของจีนทำให้เกิดแรงกดดันมหาศาลไปยังโรงเรียนระดับมัธยมปลายทั้งในสายวิชาการและสายวิชาชีพ[243] ครูในโรงเรียน Chenjia ใน Kai county มณฑล Chongqing ได้ทำการสไตรก์ใน

236 China Labour Bulletin, *Ibid*., p. 26
237 China Labour Bulletin, *Ibid*., pp. 26–27
238 China Labour Bulletin, *Ibid*., p. 27
239 China Labour Bulletin, *Ibid*., p. 27
240 China Labour Bulletin, *Ibid*., pp. 27–28
241 China Labour Bulletin, *Ibid*., p. 28
242 China Labour Bulletin, *Ibid*., p. 28
243 China Labour Bulletin, *Ibid*., p. 28

เดือนมิถุนายน 2014 เรียกร้อง performance pay ที่เขาควรจะได้ พวกครูพบว่าในบางแห่งครูจะได้รับรางวัล performance pay สำหรับตัวอย่างที่ดีแต่ใน Kai county ไม่มีเช่นนั้น ครูคนหนึ่งได้หมายเหตุไว้ว่า “พวกเราได้ยินมาว่า Chongqing นั้นทำคะแนนได้ดีในการสอนเอนทรานซ์ หลังจากนั้น ค่าจ้างที่เราควรจะได้กลับไม่ได้นี่คือ ลักษณะพิเศษของ Kai county หรือ?” เหล่าครูได้เดินขบวนท่ามกลางสายฝนพร้อมด้วยป้ายที่เขียนว่า “คืนเงิน 12,000 หยวนให้กับครู Chenjia” [244]

ครูชนบทไม่เพียงแต่ได้รับค่าจ้างที่ต่ำมาก แต่ยังขาดแคลนสวัสดิการที่เหมาะสม พวกเขาเป็นเบี้ยล่างที่ถูกนโยบายรัฐขูดรีดมาตลอด อันนำไปสู่ความขัดแย้งที่ลากยาวไปถึง 20 ปีในบางกรณี[245] ปลายเดือนพฤศจิกายน 2015 ครูราว 200 คนที่เป็นตัวแทนจากทั่วมณฑล Heilongjiang ได้พบปะกันที่อาคารศึกษาธิการระดับเมืองใน Harbin เรียกร้องค่าชดเชยจากการปลดออกและการแก้ไขปัญหาเรื่องประกันสุขภาพและบำนาญ พวกเขาอ้างว่าเป็นตัวแทนครูชนบทเรือนพันทั่วมณฑล ประเด็นหลักในการต่อสู้ของครูย้อนกลับไปได้ถึงปลายทศวรรษ 1990 เมื่อรัฐบาลให้สัญญาว่าจะยอมให้ครูชุมชนอยู่ในบัญชีเงินเดือนของรัฐ แทนที่พวกเขาจะได้รับการสอบคัดเลือกเพื่อได้ตำแหน่ง กลายเป็นว่าตำแหน่งงานถูกมอบให้กับเพื่อนและญาติของเหล่าพนักงานท้องถิ่นไปเสีย[246]

ในระดับวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย สัมพันธ์กับการเติบโตของการศึกษาระดับอุดมศึกษาในจีนโดยเฉพาะในส่วนเอกชนนำไปสู่การขยายตัวของความขัดแย้งในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยในประเด็นสัญญาจ้าง สวัสดิการ และการจ่ายค่าจ้างที่ไม่เท่าเทียมกัน[247] ประเด็นสัญญาจ้างของอาจารย์เอกชนในวิทยาลัยระดับเมืองอย่าง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี Dongguan นำไปสู่การประท้วงเมื่อเดือนตุลาคม 2015 เพื่อเรียกร้องการจ่ายให้เท่าเทียมกับเงินเดือนบัญชีของรัฐ อาจารย์มากกว่า 100 เดินขบวนในมหาวิทยาลัยพร้อมกับป้ายรณรงค์ให้จ่ายอย่างเท่าเทียม อาจารย์ได้เรียกร้องว่า การบริหารจัดการไม่ได้ทำตามที่เคยสัญญาไว้ในปี 2010 ว่าจะลดช่องว่างของรายได้ดังกล่าวลง เหล่าอาจารย์ต้องการพบปะแบบเห็นหน้ากับทีมบริหารและต้องการแก้ไขปัญหาอย่างเร่งด่วน และพร้อมจะยกระดับการชุมนุมหากไม่ตอบสนองข้อเรียกร้อง เงินเดือนอาจารย์เหล่านี้ต่ำกว่าบัญชีเงินเดือนรัฐประมาณ 1,000 หยวน[248]

เดือนมิถุนายน 2015 อาจารย์ในวิทยาลัยการแปล Chongqing Nanfang ได้ประท้วงในวิทยาลัยเพื่อเรียกร้องการสมทบเงินประกันสังคมที่ยังค้างจ่าย การประท้วงยกระดับไปสู่การสไตรก์ของอาจารย์ 300 คนในเดือนพฤศจิกายน ที่ผลักให้อาจารย์ไปเผชิญหน้ากับผู้ว่าจ้างท้องถิ่นที่มีสายสัมพันธ์ทางการเมืองอย่างดีอย่าง Nanfang Group อาจารย์ได้ร้องเรียนว่าบริษัทได้เปลี่ยนให้สถานศึกษากลายเป็นเครื่องผลิตเงิน เห็นได้จากค่าจ้างที่ไม่เพิ่มขึ้นนับปี รวมถึงการไม่ยอมจ่ายสมทบกองทุนประกันสังคม[249]

การประท้วงของครู-อาจารย์ในจีนแสดงให้เห็นถึงอะไร

หนึ่งในธีมของการประท้วงในช่วง 2 ปีที่กล่าวมา หรือกระทั่ง 2 ทศวรรษหรือมากกว่านั้น คือ ความตึงเครียดระหว่างนโยบายของรัฐระดับชาติ กับ การปฏิบัติตามนโยบายโดยรัฐบาลท้องถิ่น รวมไปถึงการบริหารของนโยบายรัฐบาลท้องถิ่นโดยโรงเรียน ครูทั่วจีนมีโอกาสอย่างมากในการประท้วงด้วยความรู้ทางกฎหมายเป็นอย่างดี โดยเฉพาะกฎหมายครูที่ใช้สนับสนุนการอ้างเพื่อต่อสู้กับรัฐบาลท้องถิ่น หรือผู้บริหารโรงเรียน[250]

244 China Labour Bulletin, *Ibid*., p. 29
245 China Labour Bulletin, *Ibid*., p. 30
246 China Labour Bulletin, *Ibid*., p. 31
247 China Labour Bulletin, *Ibid*., p. 30
248 China Labour Bulletin, *Ibid*., p. 30
249 China Labour Bulletin, *Ibid*., p. 30
250 China Labour Bulletin, *Ibid*., p. 32

ธรรมชาติและรูปแบบของการประท้วงของครูมักจะถูกกำหนดโดยความคับข้องใจและความไม่พอใจด้วยสามัญสำนึกของครูที่รับผิดชอบต่อนักเรียน บางทีรูปแบบร่วมกันของการประท้วงจะเกี่ยวข้องกับการประท้วงในที่สาธารณะหรือการนั่งประท้วงนอกอาคารรัฐบาลเพื่อเรียกร้องความสนใจต่อรัฐบาลท้องถิ่นและกดดันให้เขาปฏิบัติตามสิ่งที่เรียกร้อง การสไตรก์และการหยุดงานในอีกด้านก็ไม่ค่อยสัมพันธ์กัน เพราะครูมักจะไม่ขวางการเรียนของนักเรียน หรือการเสี่ยงที่จะสูญเสียการสนับสนุนจากสาธารณะ เหล่าครูโดยเฉพาะในระดับอนุบาลและประถมมักจะถูกวิจารณ์โดยผู้ปกครองและสาธารณะเมื่อทำการสไตรก์ อย่างไรก็ตาม ในกรณีอื่นทั้งครูและผู้ปกครองได้สนับสนุนครูในการสไตรก์ กลยุทธ์การตัดสินใจมีอยู่หลายแบบ บางคนเลือกสไตรก์ตอนปิดเทอม บางคนเลือกระหว่างเทอม หรือกระทั่งช่วงสอบ เพื่อสร้างผลกระทบให้มากขึ้น[251]

เหล่าครูยังประท้วงผ่านการใช้โซเชียลมีเดียเพื่อจัดตั้งการประท้วงและการนำเสนอข้อคับข้องใจ ลักษณะเช่นนี้ทำให้ครูจำนวนมากร่วมประท้วง และกระจายไปในวงกว้างในพื้นที่ใกล้เคียงสำหรับผู้ที่เจอปัญหาใกล้เคียงกัน การสไตร์กปี 2014 ที่ Heilongjiang เป็นตัวอย่างที่ดีที่เริ่มจากครูไม่กี่คนต่อมาได้ขยายไปถึงครูจำนวน 2 หมื่นคน จากทั้งมณฑล เช่นเดียวกับที่ Ma'anshan, Tongling, Youzhou, Henan และ Anhui เดือนธันวาคม 2014 รวมไปถึง Renhuai พวกครูยังตระหนักถึงการประท้วงที่คล้ายกันของเพื่อนร่วมอาชีพในเขตใกล้เคียง ซึ่งนำมาซึ่งผลสำเร็จ ตัวอย่างเช่น ครู Jinxian ในมณฑล Jiangxi ได้รับแรงบันดาลใจในการประท้วงหน้าอาคารรัฐบาลหลังจากความสำเร็จของครูเกษียณของเขตข้างเคียง[252]

อันเนื่องมาจาก แทคติกการเผชิญหน้าและการประท้วงขนาดใหญ่ของครูทำให้รัฐบาลท้องถิ่นไม่เต็มใจที่จะส่งตำรวจไปสลายการชุมนุมและจับกุมผู้ประท้วงเช่นเดียวกับ

251 China Labour Bulletin, *Ibid*., p. 32

252 China Labour Bulletin, *Ibid*., pp. 32–33

ภาพที่ 3.17 กราฟแสดงจำนวนการสไตรก์
โดย China Labour Bulletin
ตั้งแต่ปี 2011–2024 (เดือนมีนาคม)

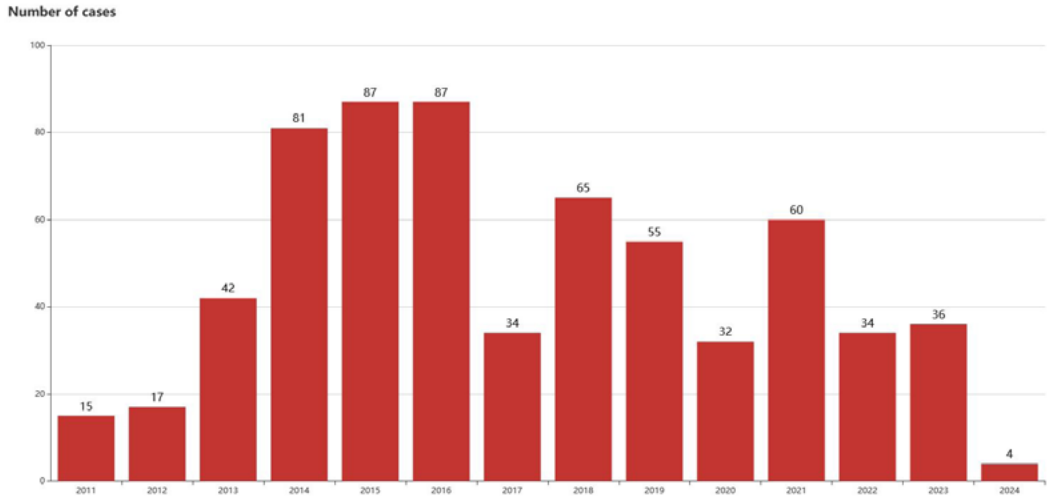

ที่พวกเขาทำกับแรงงานในโรงงาน เห็นได้จากการสไตรก์ของครู 168 แห่งและประท้วงทั่วจีนในปี 2014–2015 มีตำรวจเข้าไปแทรกแซงเพียง 36 กรณีและการจับกุมมีเพียง 14 กรณี มากกว่านั้นเมื่อครูถูกจับ ส่วนใหญ่จะถูกปล่อยตัวภายในไม่กี่ชั่วโมง คล้ายกับกรณีครูเกษียณที่ Jinxian แผนที่การสไตร์กที่จัดทำโดย CLB แสดงว่าตำรวจได้แทรกแซงการประท้วงในโรงงาน 193 ครั้ง จาก 469 ครั้งที่ Guangdong ในช่วงเวลาเดียวกัน และมีผู้ชุมนุมถูกจับกุมถึง 65 คน[253] ดังนั้น ครูคือหนึ่งในกลุ่มแรงงานคอปกขาวจำนวนน้อยที่รวมตัวกันประท้วงใน “การประท้วงเพื่อผลทางเศรษฐกิจ” (industrial action)[254]

253 China Labour Bulletin, *Ibid*., p. 33

254 China Labour Bulletin, *Ibid*., p. 34

ภาพที่ 3.18 แผนที่แสดงจำนวนการสไตร์ก
ในพื้นที่ต่างๆ โดย China Labour Bulletin
ตั้งแต่ปี 2017–2024 (เดือนมีนาคม)

จากปัญหาทั้งหลาย นำมาสู่ข้อเสนอของ China Labour Bulletin ต่อปัญหาแรงงานครู เมื่อปี 2016 ก็คือ[255]

(1) ให้จัดเตรียมงบประมาณสำหรับโรงเรียนยากจนในชนบทเพื่อให้โรงเรียนของรัฐเพื่อให้ครูได้รับค่าตอบแทนที่พึงได้รับตามกฎหมาย รวมไปถึงเงินเพิ่มเพื่อไม่ให้ต้องคิดเงินกับนักเรียนเพิ่มเติม
(2) การใช้ระบบ performance pay จะต้องไม่ถูกใช้เพื่อลดเงินเดือนขั้นพื้นฐาน และเงินเดือนพื้นฐานควรจะสะท้อนถึงระดับความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ มากไปกว่านั้น ค่าแรงพื้นฐานของครูใหม่อย่างน้อยจะต้องเท่ากับค่าเฉลี่ยของเงินเดือนพนักงานอื่น ๆ ในเขตปกครองเดียวกันด้วย
(3) สร้างกลไกที่ครูจะเข้าร่วมการต่อรองร่วมเพื่อสร้างมาตรฐานเงินเดือนที่ยอมรับได้ รวมไปถึงชั่วโมงทำงานและสวัสดิการทั้งในโรงเรียนเอกชนและโรงเรียนรัฐ ในระดับเขตและภูมิภาค อันจะเป็นการย้ายอำนาจการตัดสินใจตามอำเภอใจของผู้บริหารโรงเรียนซึ่งที่ผ่านมาเป็นต้นเหตุของความไม่พอใจของวิชาชีพครูทั่วจีน
(4) ทำให้แน่ใจว่าเงินเดือนและสวัสดิการมีมาตรฐานที่โปร่งใสและตรวจสอบได้
(5) สนับสนุนการปฏิรูปสหภาพแรงงาน สหภาพแรงงานโรงเรียนควรที่จะปรับรูปโฉมใหม่ และยึดมั่นในกระบวนการเลือกตั้งแบบเป็นประชาธิปไตย เพื่อจะทำให้เป็นองค์กรตัวแทนครู และเจ้าหน้าที่อื่น ๆ ได้อย่างเต็มปาก สหภาพในระดับสถาบันควรจะจัดตั้งเป็นร่มใหญ่ในระดับท้องถิ่น หรือเป็นสหพันธ์ระดับภูมิภาคที่จะส่งเสียงที่มีพลังในการวางนโยบายระดับท้องถิ่น และปกป้องผลประโยชน์ของครูในภูมิภาคนั้น ๆ

ภาพที่ 3.19 แสดงแผนผังความสัมพันธ์ของสหภาพแรงงานการศึกษาในจีน[256]

255 China Labour Bulletin, *Ibid*., p. 35

256 ACFTU. “王晓峰：全国已建基层工会282.9万个 覆盖职工会员3.02亿人 (Wang Xiaofeng: 2.829 million grassroots trade unions have been established nationwide, covering 302 million employee members)”. Retrieved on 25 August 2023 from http://acftu.people.com.cn/n1/2017/0410/c197470–29200210.html (4 October 2017), ACFTU. “About ACFTU”. Retrieved on 25 August 2023 from https://web.archive.org/web/20051228130532/http://www.acftu.org.cn/about.htm

หากสำรวจสถานการณ์เพิ่มเติมจากรายงานในปี 2016 แล้ว ในฐานข้อมูลของ CLB ชี้ว่า การประท้วงของครูยังคงดำรงอยู่เรื่อย ๆ ดังกราฟในภาพที่ 3.17 และแผนที่ 3.18

จากแผนที่การสไตรก์จะเห็นได้ว่าช่วงที่พุ่งสูงคือ ปี 2014–2016 ดังที่อภิปรายไปแล้ว หลังจากนั้นก็ยังมีอยู่ แสดงให้เห็นถึงปัญหาที่ยังคงอยู่ของแรงงานการศึกษา ระหว่างปี 2017–2014 การประท้วงยังกระจายไปในพื้นที่ต่าง ๆ ดังแผนที่ในภาพที่ 3.19 พบว่าการสไตรก์กระจายตัวอยู่ไปทั่ว ยกเว้นมณฑลแถบตะวันตกและเขตปกครองตนเอง คงเป็นเพราะว่าในเขตนั้นถูกควบคุมทางการเมืองอย่างหนัก เมื่อพิจารณาจากแผนที่จำนวนสูงสุดอยู่ที่มณฑลซานซี แถบเมืองซีอาน นั่นคือ จำนวน 32 ครั้ง

เมื่อดูระดับองค์กรแล้ว จีนไม่มีสหภาพแรงงานการศึกษาโดยตรง แต่อยู่ใน ACFTU ที่เป็นสหภาพแรงงานกลางที่ควบคุมโดยพรรคคอมมิวนิสต์จีน National Committee of the Chinese Educational, Scientific, Cultural, Medical and Sports Workers' Union ซึ่งรวมทั้งภาคการศึกษา วิทยาศาสตร์ วัฒนธรรม การแพทย์และกีฬาเข้าด้วยกัน

3.2.3 สหภาพครูในอินเดีย ความหลากหลายและพลังการต่อต้านนโยบายรัฐ

อินเดียเป็นรัฐรวม ประกอบด้วยจำนวน 28 มลรัฐ และ 8 ดินแดนสหภาพ ที่มีจำนวนประชากรอยู่ที่ 1,399,179,585 คน[257] และ GDP อยู่ที่ 3,386.40 พันล้านดอลลาร์[258] GDP ต่อหัวที่ 8,379.1 ดอลลาร์[259] ผู้คนที่อยู่อาศัยหนาแน่นพิเศษจะอยู่แถบตอนเหนือ และชายทะเลฝั่งตะวันตกและตอนใต้ของประเทศ เป็นประเทศที่มีประชากรมากที่สุดในโลกที่มากกว่าประเทศจีนไปแล้ว

บทนี้อธิบายถึงอำนาจทางการเมืองของครูในโรงเรียนอินเดีย และบทบาทของสหภาพแรงงานในการปฏิรูปการศึกษา อินเดียสามารถขยายการศึกษาระดับประถมไปได้อย่างรวดเร็วในรอบ 15–20 ปี ที่ผ่านมา (นับจากปี 2017) มีนักเรียนราว 236 ล้านคน ที่สอนโดยครูกว่า 8.3 ล้านคน ความสำเร็จมาจากโครงการรัฐ 2 โครงการ นั่นคือ โครงการเขตการศึกษาระดับประถม และ Sarva Shiksha Abhiyan (SSA หรือการศึกษาสำหรับทุกคน) รวมถึงกฎหมาย Right of Children to Free and Compulsory Education Act 2009 (RTE: พระราชบัญญัติสิทธิเด็กเพื่อเข้าถึงการศึกษาภาคบังคับโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย) ที่มีเป้าหมายทำให้การเข้าโรงเรียนเป็นไปได้สำหรับเด็กอายุ 6–14 ปี[260]

โชคร้ายที่ความสำเร็จของการขยายชั้นเรียนตั้งแต่ทศวรรษ 1990 ไม่เกี่ยวกับการเรียนรู้ของเหล่านักเรียน ไม่น่าแปลกใจนักที่การปฏิรูปดังกล่าวเป็นการสร้างคะแนนนิยมทางการเมืองซึ่งง่ายที่จะทำตามเป้าหมาย นั่นคือ การจ้างครู ผู้บริหาร ฝ่ายให้บริการ แรงงานก่อสร้าง รวมทั้งแบบเรียน โรงงานผลิตอุปกรณ์การเรียน เรียกได้ว่าทรัพยากรที่จับต้องได้กระจายไปยังเขตเลือกตั้งทางการเมืองของพวกเขา ในทางกลับกันการปฏิรูปในเชิงคุณภาพที่โฟกัสด้านการตรวจสอบและการประเมินประสิทธิภาพได้คุกคามต่อนโยบายที่ว่ามาและมักจะถูกปิดกั้น[261]

การปรับปรุงคุณภาพในโรงเรียนรัฐ ไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เพราะอินเดียเป็นประเทศที่มีนักเรียนมากที่สุด นอกจากนั้น นักเรียนและครูยังมีเบื้องหลังภาษาพูดและสังคมเศรษฐกิจที่หลากหลาย ภารกิจดังกล่าวจึงเป็นเรื่องท้าทายอย่างยิ่ง[262]

257 CIA. "India". Retrived on 20 August 2023 from https://www.cia.gov/the-world-factbook/countries/india/

258 IMF. "World Economic Outlook Database ". Retrived on 13 August 2023 from https://rb.gy/3i2ge

259 World Bank. "GDP per capita, PPP (current international $)". Retrived on 13 August 2023 from https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD

260 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, "Teacher Unions in India: Diverse and Powerful", Terry M. Moe and Susanne Wiborg, ed., *The comparative politics of education: teachers unions and education systems around the world* (Cambridge: Cambridge Press, 2017), p.239

261 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.239

262 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.239

ภาพที่ 3.20 แผนที่แสดงความหนาแน่น
ของประชากรอินเดีย ปี 2001

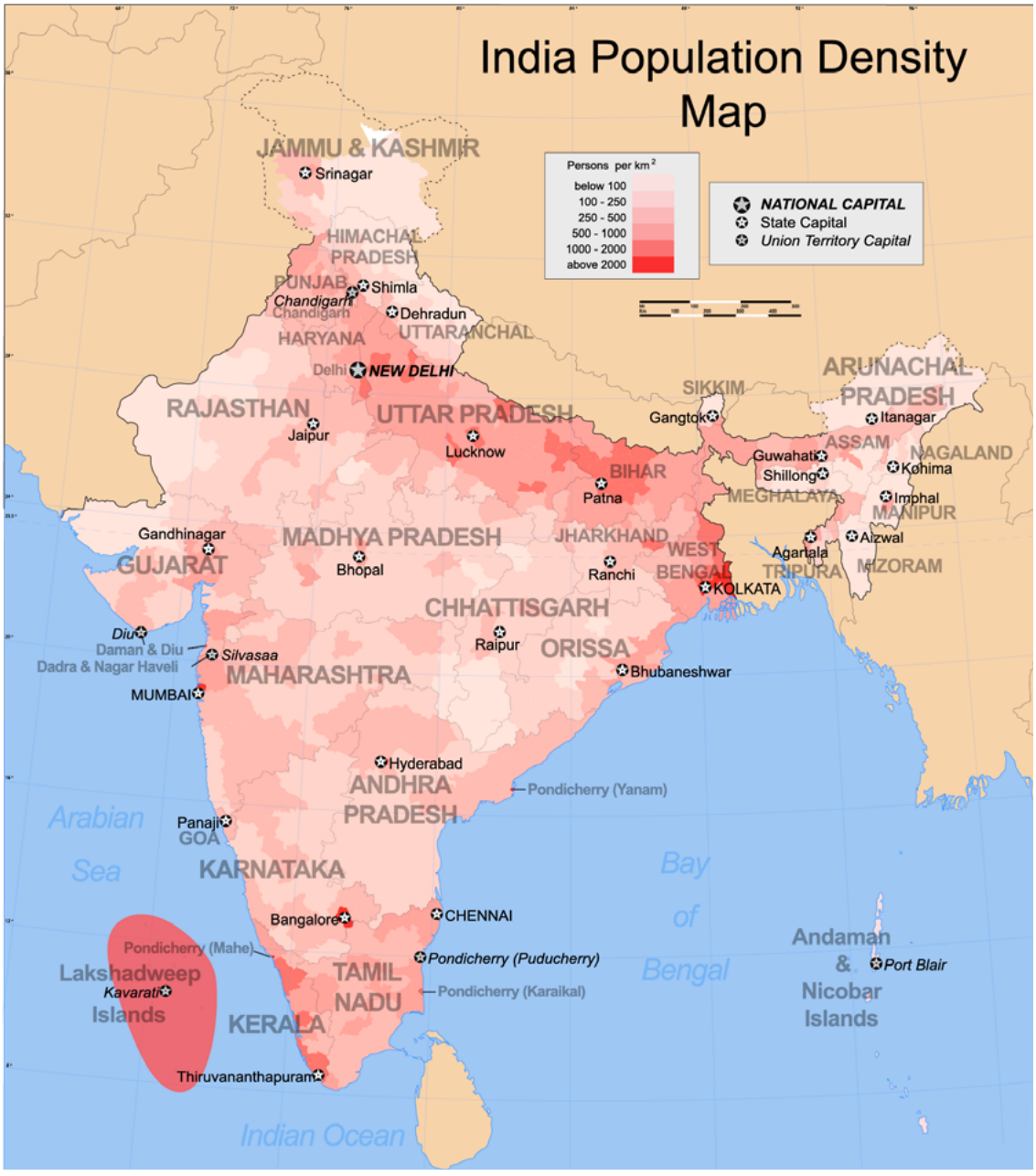

อีกความท้าทายคือ การที่มีการตรวจสอบครูน้อยมาก โรงเรียนในหลายส่วนพบปัญหาครูขาดสอนในระดับที่สูง ซึ่งเป็นปัญหาที่คล้ายกับเม็กซิโก ระดับชาติครูขาดสอนอยู่ที่ระดับ 25% ที่น่าเศร้าคือ แทบจะไม่เปลี่ยนแปลงเลยในรอบ 10 ปี หลังจากที่เริ่มการปฏิรูปครั้งใหญ่ ครูผู้ไม่เข้าสอนยังได้รับเงินเดือนเต็มเดือนไม่ว่าพวกเขาจะทำงานอันส่งผลต่อการเรียนของนักเรียนหรือไม่ ครูส่วนใหญ่ได้รับการคุ้มครองจากสหภาพแรงงานที่เข้มแข็งและนักการเมือง ทำให้ยากต่อการควบคุม แย่กว่านั้นคือ ครูมีความรู้ในวิชาที่จะสอนน้อยมาก บางครั้งมีความรู้มากกว่านักเรียนที่เขาสอนนั้นไม่เท่าไหร่ การขยายโรงเรียนอย่างรวดเร็วจึงเพาะเมล็ดของการศึกษาคุณภาพต่ำ ผ่านการจ้างครูจำนวนมากที่ไม่ผ่านคุณสมบัติไปด้วย[263]

เมื่ออินเดียมีเป้าหมายที่จะเป็นผู้เล่นสำคัญในเศรษฐกิจระดับโลก พวกเขาจำต้องมีโรงเรียนที่ดี ซึ่งครูผู้มีผลสัมฤทธิ์ที่ดีและสามารถตรวจสอบได้เป็นที่สิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง การปฏิรูปการศึกษาและนโยบายการศึกษาจะต้องเน้นที่ความสัมพันธ์ที่ตรวจสอบได้ อันจะจูงใจครูที่ดีและทำให้พวกเขามั่นใจในความพยายาม ตลอดจนสร้างประสิทธิภาพการสอนในห้องเรียน สิ่งที่สำคัญอีกประการก็คือ จะต้องทำให้ครูที่ไม่มีประสิทธิภาพและไม่มีการพัฒนาสามารถถูกเด็ดออกได้เหมือนวัชพืช[264]

การเปลี่ยนแปลงสถานะดังกล่าวไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เพราะอำนาจทางการเมืองของครูในอินเดียนั้นสูงมาก พวกเขาสามารถเข้าถึงอำนาจได้หลายช่องทาง ตั้งแต่การมีอิทธิพลผ่านสหภาพแรงงานครู และผู้นำสหภาพฯ โดยเฉพาะในระดับมลรัฐ รวมไปถึงการมีส่วนร่วมทางการเมืองโดยตรง เช่น สมาชิกสภา พวกเขามียุทธศาสตร์อันซับซ้อนที่ส่งผลต่อรูปแบบของการควบคุมสภาพของโรงเรียนที่สนับสนุนสภาพการจ้างงานและผลประโยชน์ของพวกเขา ที่น่าเสียดายคือ ความเข้มแข็งของสหภาพนั้นสวนทางกับความสำเร็จของนักเรียน[265]

กำเนิดการศึกษาสมัยใหม่ในอินเดีย

จุดตัดสำคัญของอินเดียคงไม่พ้นไปจากการถูกปกครองโดยอังกฤษ ภายใต้การอยู่ใต้อาณานิคมของอังกฤษที่อาจนับจากชัยชนะของอังกฤษในสมรภูมิ Plassey เมื่อปี 1757 จากนั้นบริษัทอีสต์อินเดียก็เข้ามามีบทบาททางการค้าและการเมือง และนำเข้าระบบการศึกษาของตนเข้ามา เพราะศาสตร์เดิมของฮินดูและอิสลามไม่ตอบโจทย์ของพวกเขา อย่างไรก็ตามการศึกษาแบบเดิมอินเดียตั้งแต่ปี 1870 เป็นต้นมาเริ่มถูกวิจารณ์มากขึ้นโดยบริติชราช องคาพยพทางการเมืองใหม่จนต้องเดินหน้าในการจัดการศึกษาขึ้นมาในปี 1882 และอาจถึงจุดสุดยอดในปี 1902 ที่ให้ความสนใจกับการก่อตั้งมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัย 5 แห่งได้แก่ กัลกัตตา, บอมเบย์, มัทราส, ปัญจาบ และอัลลาฮาบัด มหาวิทยาลัยเหล่านี้จะกลายเป็นแหล่งบ่มเพาะขบวนการชาตินิยมและความพยายามปลดแอกอินเดียออกจากอังกฤษ[266] (หน้า 221–222)

ในปี 1947 ปีที่อินเดียได้รับเอกราช คนอินเดียผู้รู้หนังสือมีเพียง 15% รัฐบาลใหม่ให้ความสำคัญกับการขยายโรงเรียนไปอย่างกว้างขวางและทำให้การศึกษาระดับประถมเป็นหลักการสำคัญในระดับมลรัฐที่ประกาศในรัฐธรรมนูญอินเดีย ฉบับปี 1950 การศึกษายังเป็นหัวข้อที่ใช้วัดความรับผิดชอบของมลรัฐในด้านการจัดการศึกษา การเงินและการควบคุม ไม่ใช่หน้าที่ของรัฐบาลกลาง นั่นหมายความว่า รัฐบาลท้องถิ่นจะเป็นผู้กำหนดเงินเดือนและเงื่อนไขการจ้างครู ตามหลักการมลรัฐได้รับการสนับสนุนให้จัดเตรียมโรงเรียนประถมเพื่อพลเมือง แต่ไม่เรียกร้องให้ทำเพราะเป็นเพียงหลักการไม่ใช่คำสั่งทางกฎหมาย[267]

การจัดการศึกษาในอินเดียตั้งแต่ประกาศเอกราชเกิดโรงเรียนขึ้น 3 ประเภท โรงเรียนรัฐ, โรงเรียนเอกชนที่รัฐสนับสนุน และโรงเรียนเอกชนที่รัฐไม่สนับสนุน สอง

263 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.240

264 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.240

265 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.240

266 Suresh Chandra Ghosh, *The History of Education in Modern India 1757–1998* (New Delhi: Orient Longman, 2000), pp.221–222

267 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., pp.241–242

ประเภทแรกได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาล ความต่างกัน คือ การจัดการที่เป็นเอกชน ระดับความอิสระนั้นอยู่ที่นโยบายที่ขึ้นกับมลรัฐที่เปลี่ยนไปมาตลอดเวลา ส่วนนี้จะเน้นเฉพาะโรงเรียนของรัฐใน 2 ประเภทแรก ครูในโรงเรียนของรัฐคือ ผู้รับจ้างของรัฐ บางแห่งอย่าง Jharkhand ที่จ้างโดยรัฐบาลท้องถิ่นซึ่งเป็นส่วนน้อย รัฐบาลระดับมลรัฐมีค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาราว 90% ซึ่ง 90% เป็นค่าใช้จ่ายเงินเดือนครู[268]

ทศวรรษหลังประกาศเอกราช คณะกรรมการวางแผนจากรัฐบาลกลางได้วางแผนการศึกษา 5 ปี แสดงเป้าหมายทะเยอทะยานของการศึกษาแบบประถมศึกษาสำหรับทุกคน แต่เป้าหมายนั้นไม่เคยบรรลุ ต้องมีการปรับแผนในทศวรรษ 1960 และ 1970 ปี 1966 คณะกรรมการการศึกษาชุดที่ 6 ได้วางเป้าหมายไว้ไม่เกินปี 1986 แต่ก็ยังต้องมีการปรับแผนอยู่ คณะกรรมการที่ชื่อ Kothari นี้เป็นคณะกรรมการแรกที่มองการศึกษาทุกระดับอย่างเป็นองค์รวม มันได้เน้นความสำคัญพิเศษกับโรงเรียนและมองว่าสภาพการจ้างงานครูควรได้รับการปรับปรุงซึ่งได้รับความนิยมจากเหล่าสหภาพ[269]

กลางทศวรรษ 1970 กลยุทธ์การศึกษาจะอิงกับมลรัฐเป็นหลักเพื่อที่จะทำให้การศึกษาระดับประถมเปิดสอนโดยทั่วไป ในปี 1976 รัฐธรรมนูญฉบับแก้ไขครั้งที่ 42 ได้บรรจุเรื่องการศึกษาไว้ในนั้น เป็นตัวชี้วัดถึงการแชร์ความรับผิดชอบระหว่างรัฐบาลระดับมลรัฐและรัฐบาลกลางในการจัดการศึกษา การสนับสนุนทางการเงินและการควบคุม[270]

ปี 1986 รัฐบาลกลางได้ก่อรูป นโยบายแห่งชาติด้านการศึกษา ได้มีการจัดเวทีสำหรับเพิ่มบทบาทของโรงเรียนประถมโดยก้าวย่างการนิยามที่เป็นรูปธรรมเพื่อที่จะให้นโยบายบรรลุผล รัฐบาลกลางเริ่มโครงการอุดหนุนเพื่อช่วยรัฐในการพัฒนาการศึกษาขั้นพื้นฐาน แม้การสนับสนุนทางการเงินจะเป็นจำนวนน้อย แต่ก็เป็นยุทธศาสตร์ที่สร้างอิทธิพลได้ในหลายมลรัฐ เช่น มลรัฐราชสถานและมัธยประเทศที่ถือว่าเป็นมลรัฐที่ยากจนที่สุด เป้าหมายคือ การขยายและปรับปรุงคุณภาพโรงเรียนใน 2 วิธีการ คือ (1) ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน (2) จ้างครูให้มากขึ้น ทั้ง 2 เป้าหมายอยู่ในความสนใจของเหล่าครู แต่การดำเนินการจริงนั้นไม่มีประสิทธิภาพนัก ในปี 1992 รัฐสภาได้อนุมัตินโยบายแห่งชาติด้านศึกษาฉบับล่าสุดที่ให้ความสำคัญกับการศึกษาของเด็กผู้หญิงและพัฒนาคุณภาพการศึกษา ซึ่งได้มีความต้องการที่จะสร้างบูรณาการการศึกษาและเน้นการกระจาย อำนาจเพื่อพัฒนาระบบการศึกษาโดยเน้นที่การสร้างความสามารถ ความรับผิดชอบของอำนาจองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เรียกว่า Panchayati Raj institutions (PRIs หรือสถาบันปันชายาติ-ราช ระบบการปกครองตัวเองของท้องถิ่นระดับหมู่บ้าน)[271]

นโยบายการศึกษาใหม่ในปี 1992 ได้เผชิญกับ 2 เหตุการณ์สำคัญ เหตุการณ์แรกคือ การประชุมการศึกษาเพื่อทุกคนที่จอมเทียน พัทยา ประเทศไทย ในปี 1990 รัฐบาลทั่วโลกรวมถึงอินเดียได้ให้คำปฏิญาณว่าจะสร้างการศึกษาขั้นพื้นฐานแก่เด็กทั้งมวล เหตุการณ์ที่ 2 ในปี 1991 รัฐบาลอินเดียได้รับปากว่าจะทำการปฏิรูปประเทศเชิงโครงสร้างและจัดงบประมาณเพื่อเปิดภาคเศรษฐกิจออกไป การปฏิรูปยังเป็นการตกตะกอนมาจากการสร้างสมดุลของวิกฤตการจ่ายเงิน นำมาซึ่งการเป็นตัวประกันของ IMF และการกู้ยืมจากธนาคารโลก นำไปสู่การปรับปรุงวินัยทางการคลัง ผลกระทบต่อภาคสังคมรวมถึงการศึกษา ก็คือ การปฏิรูปที่เน้นการแทรกแซงด้านต้นทุนและผลสัมฤทธิ์ มีการสนับสนุนเงินเพื่อปรับปรุงการเข้าถึงการศึกษาและด้านคุณภาพในนาม District Primary Education Program (DPEP: โครงการเขตการศึกษาระดับประถม) ได้รับงบประมาณจากธนาคารโลก สหภาพยุโรปและหน่วยงานการช่วยเหลือการพัฒนาโพ้นทะเลของสหราชอาณาจักร DPEP ได้เน้นใน 5 ประเด็น นั่นคือ โครงสร้างพื้นฐาน, การฝึกอบรมครูที่สอนอยู่,

268 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.242

269 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., pp.242–243

270 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.243

271 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., pp.243–244

การบริหารการจัดการแบบกระจายอำนาจ, การคัดเลือกครูท้องถิ่นและการเพิ่มการติดตามผลของการลาออกกลางคัน และการเรียนรู้ของนักเรียน โครงการนี้ริเริ่มใน 4 มลรัฐ และต่อมาขยายไปได้ถึง 15 มลรัฐที่ใหญ่ที่สุด[272]

พัฒนาการและบทบาทของสหภาพแรงงานครู

สหภาพแรงงานครูในอินเดียมีประวัติศาสตร์ยาวนาน ย้อนไปได้ถึงทศวรรษ 1890 เมื่อยังเป็นอาณานิคมของอังกฤษ ว่ากันว่ามีการจัดตั้งก่อนสหภาพแรงงานทางการค้า (trade union) ซึ่งตั้งในปี ตั้งปี 1920 เสียอีก Madras Association of Women Teachers เป็นสหภาพแรงงานครูแห่งแรกในอินเดียที่เกิดขึ้นเมื่อปี 1890 วัตถุประสงค์หลักคือ การกระตุ้นความสนใจในการสอนและสนับสนุนการศึกษาวิจัยและสนับสนุนให้เกิดการรวมกลุ่มสังสรรค์กัน บันทึกประชุมชี้ว่าพวกเขามักจะมีการประชุมเพื่อเลกเชอร์ในหัวข้อที่หลากหลายเช่น การสอนชั้นอนุบาล ไปจนถึงเรื่องชีวิตของราชินี สหภาพแรงงานต่อมาที่จัดตั้งคือ Madras Teachers' Guild ในปี 1895 ที่รวมถึงครูชายและหญิง (Madras ปัจจุบันคือ Chennai เมืองหลวงของมลรัฐทมิฬนาดู) ส่วน South India Teachers' Union ตั้งขึ้นในปี 1909 ถือว่าเป็นองค์กรสหพันธ์ครูแห่งแรก ขณะที่ตอนเหนือที่มลรัฐอุตรประเทศเป็นมลรัฐแรกที่ตั้งสหภาพระดับมลรัฐ ฝั่งตะวันออกมี All Bengal Teachers' Association ที่จัดตั้งในปี 1921[273]

สหภาพแรงงานครูในช่วงก่อนประกาศเอกราชถือว่าเป็นกลุ่มขนาดเล็กที่มีอำนาจทางการเมืองน้อยมาก เพราะมีจำนวนน้อยกว่า1 ใน 5 ของประชากรในวัยเรียน ทั้งอยู่ภายใต้รัฐบาลอาณานิคมที่เน้นการศึกษาที่สนับสนุนระบอบอาณานิคม แต่ครูชาวอินเดียมองว่าสหภาพแรงงานจะเป็นตัวแทนที่จะช่วยพวกเขาจากการปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมจากผู้จัดการเจ้าอาณานิคมผู้ที่สามารถจะไล่พวกเขาออกเมื่อใดก็ได้ที่ต้องการ ความอ่อนแอทางการเมืองของสหภาพแรงงานเปลี่ยนไปหลังจากที่ประกาศเอกราชแล้ว[274]

ครูได้จัดตั้งองค์กรในนามสหภาพในระดับมลรัฐมากกว่าระดับอื่น สหภาพที่ใหญ่ที่สุด 3 แห่งคือ All India Primary Teachers Federation (AIPTF: สหพันธ์ครูประถมของอินเดียทั้งมวล), All India Secondary Teachers Federation (AISTF: สหพันธ์ครูมัธยมแห่งอินเดียทั้งมวล) และ All India Federation of Teachers' Organizations (AIFTO: สหพันธ์แห่งองค์กรครูแห่งอินเดียทั้งมวล)[275]

หลังประกาศเอกราชไปราวสิบปี คณะกรรมการวางแผนการศึกษาได้ร้องขอให้ครูใช้วันหยุดในการฝึกอบรมและต้องการการตรวจสอบที่มากขึ้นซึ่งไม่เป็นที่พอใจเท่าไหร่นักจากเหล่าสหภาพแรงงาน อย่างไรก็ตามไม่มีหลักฐานถึงปฏิกิริยาของสหภาพแรงงาน ต่อข้อเสนอนี้ อาจเป็นเพราะตอนนั้นยังไม่มีจำนวนสหภาพแรงงานมากเท่าทุกวันนี้ นอกจากนั้น คณะกรรมการทำข้อเสนอมาจากรัฐบาลกลางซึ่งไม่ได้อยู่ในระดับมลรัฐที่รับผิดชอบการศึกษาโดยตรง[276]

รัฐธรรมนูญฉบับแก้ไขครั้งที่ 42 ยังกล่าวถึงการปกครองโรงเรียนและการตรวจสอบโรงเรียน ธรรมชาติของการปฏิรูปนี้ได้ไม่ได้เริ่มปฏิบัติจนอีกกว่าทศวรรษ สหภาพแรงงานครูระดับมลรัฐไม่พอใจเนื่องจากถูกลดอำนาจที่จะมีอิทธิพลต่อการศึกษาระดับมลรัฐ รัฐบาลจะสามารถเข้ามาแทรกแซงกิจการการศึกษาได้ ทำให้สหภาพแรงงานทั่วประเทศก่อการสไตรก์ เช่นในมลรัฐอุตรประเทศในปี 1977–1978 อันที่จริงรัฐบาลกลางยังไม่ได้ออกนโยบายใดที่คุกคามอภิสิทธิ์ของครูหรือการตรวจสอบใด ๆ เลย[277]

272 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.244

273 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.241

274 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.241

275 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.242

276 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., pp.242–243

277 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.243

การต่อต้านของครูยังคงมีเรื่อยมาถึงทศวรรษ 1980 รายงานปี 1986 ของ National Commission on Teachers (NCT: คณะกรรมการครูแห่งชาติ) ระบุว่า สภาพแวดล้อมการปกครองครูที่สร้างโดยสหภาพแรงงาน และสายสัมพันธ์ทางการเมืองได้หลีกเลี่ยงการตรวจสอบและวัดผลครู คณะกรรมการยังปัดข้อเท็จจริงที่ว่า สหภาพแรงงานที่หนุนหลังโดยครูไม่ได้กลัวผลกระทบหากการทำงานหละหลวม แต่เป็นผู้อำนวยการโรงเรียนบางคนต่างหาก[278]

สหภาพแรงงานครู ไม่ว่าจะระดับชาติหรือมลรัฐจะได้รับคำปรึกษาจากรัฐบาลกลางอย่างเป็นระบบน้อยมากในการออกแบบ DPEP สิ่งเหล่านี้ล้วนขัดกับสิ่งที่เกิดขึ้นในประเทศที่พัฒนาแล้ว ด้วยการวางแผนแบบบนลงล่างมาอย่างยาวนาน ระบบราชการที่แบ่งชั้นอย่างมาก รัฐบาลกลางไม่รู้สึกว่าครูควรจะได้รับคำปรึกษาในนโยบายใดๆ จากนโยบายที่จะใช้กับพวกเขา เหล่าครูถูกคาดหวังว่าจะทำให้การปฏิรูปและนโยบายดำเนินการไปตามที่รัฐตัดสินใจ รัฐบาลที่นำโดยพรรค Bharatiya Janata Party (BJP หรือพรรคราษฎรอินเดีย) ได้ใช้วิธีเดียวกันปีแล้วปีเล่า ไม่มีกลไกการปรึกษาระหว่างสหภาพแรงงาน กับรัฐบาลในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา เมื่อการปรึกษาหารือเกิดขึ้นก็กลายเป็นประเด็นเฉพาะกิจมากกว่าการเป็นส่วนหนึ่งของแลกเปลี่ยนมุมมองของรัฐบาลกับสหภาพแรงงานในแบบธรรมดาสามัญ บางครั้ง สหภาพแรงงานยังถูกขอให้ส่งสมาชิกตัวแทนเป็นกรรมการที่จัดโดยองค์กระดับชาติและมลรัฐ เช่น สภาวิจัยการศึกษาและฝึกครูแห่งชาติ (National Council of Educational Research and Training) และมหาวิทยาลัยการวางแผนและบริการศึกษาแห่งชาติ (National University of Educational Planning and Administration) ที่ใส่ใจต่อการพัฒนาหลักสูตร ข้อกำหนดทางจริยธรรม การฝึกหัดครูและอื่นๆ แต่นี่คือ การมีส่วนร่วมเพียงเศษเสี้ยวเปิดขึ้นมาเพื่อที่รัฐจะอ้างได้ว่าผู้มีส่วนได้เสียทั้งหมดได้ให้คำปรึกษาแล้ว[279]

เรื่องราวได้ต่างไปในระดับมลรัฐ ในแต่ละมลรัฐ สหภาพฯ ได้พยายามที่จะปิดกั้นการปฏิรูปที่เสนอโดย DPEP โดยเฉพาะการกระจายอำนาจแบบประชาธิปไตยและการจ้างครูท้องถิ่น ในมลรัฐมัธยประเทศ ที่ Janpads และ Gram Panchayats ครูกลายเป็นพนักงานของเมืองซึ่งสังกัดท้องถิ่น ไม่ใช่ข้าราชการของรัฐบาลกลาง นักวางนโยบายเชื่อว่า Panchayats จะช่วยปกป้องผลประโยชน์ชุมชนและติดตามระบบโรงเรียนให้มีประสิทธิภาพ เพราะมันคือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ถูกเลือกโดยประชาชน การจ้างครูท้องถิ่นยังถูกคาดหวังว่าจะต้องรับผิดชอบต่อความต้องการโรงเรียนและชุมชน ในฐานะผลของการปฏิรูปได้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในด้านสัญญาสภาพการจ้างงานและนโยบายรับสมัครครู รัฐบาลระดับมลรัฐพบว่า มีการเปลี่ยนแปลงครูโรงเรียนผู้อยู่ในสัญญาจ้างงานตลอดชีวิต (contracts for life) ด้วยโครงการ shikshakarmis (SKP หรือ “สิกขากรรม” local education volunteers อาสาสมัครการศึกษาท้องถิ่น) นั่นคือการจ้างครูใหม่จะอยู่ในกลุ่มสิกขากรรม เมื่อเทียบกับครูทั่วไปแล้ว สิกขากรรม ถือว่ามีคุณสมบัติต่ำกว่า ต้องการคุณสมบัติเพียงการศึกษาระดับมัธยมเพื่อสอนในระดับประถม มากกว่านั้นพวกเขายังถูกจ้างด้วยสัญญาระยะสั้นเพียง 10 เดือนในแต่ละปี และจ่ายเพียงค่าแรงขั้นต่ำนับเป็นหนึ่งในสิบของที่จ่ายครูทั่วไป แม้จะมีความพยายามผลักให้ สิกขากรรม ผู้มีผลสัมฤทธิ์ที่ดีไปสู่สัญญาครูทั่วไป แต่รัฐบาลก็ยังไม่ได้ทำอะไรอย่างเป็นชิ้นเป็นอัน[280]

การประท้วงต่อต้านนโยบายสิกขากรรม ครั้งแรกเกิดขึ้นที่มลรัฐมัธยประเทศมาจากผู้สมัครครูผู้ไม่พอใจผู้ท้าทายนโยบายทั้งหมด สิ่งที่พวกเขาพร่ำบ่นก็คือนโยบายนี้ได้ละเมิดสิทธิ์พื้นฐานในมาตราที่ 16 แห่งรัฐธรรมนูญที่เน้นหลักการความเท่าเทียมของโอกาสของพลเมืองทุกคนที่สัมพันธ์กับการจ้างงานภายใต้รัฐโดยไม่เลือกปฏิบัติทางศาสนา เชื้อชาติ ชนชั้น เพศ เชื้อสาย หรือที่เกิด เมื่อมีการจ้างครูท้องถิ่นจากพื้นที่ Panchayat ถือเป็นการละเมิดสิทธิ์พื้นฐาน ผู้สมัครเหล่านี้ต้องการขยายพื้นที่

278 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.243

279 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., pp.244–245

280 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.245

การรับสมัคร ซึ่งจะทำให้ความหมาย “ครูท้องถิ่น” ในการปฏิรูปไม่มีความหมาย หลังจากนั้น สิกขากรรม ก็ได้จัดตั้งสหภาพแรงงานของตนเองและเรียกร้องสภาพการจ้างงานที่ดี เรียกร้องเงินเดือนที่เท่าเทียมกับครูคนอื่น พวกเขาเดินขบวนประท้วง นัดประชุมและลางาน การถูกเรียกร้องทางกฎหมายและการกดดันของสหภาพทำให้รัฐบาลระดับมลรัฐต้องออกแบบนโยบายใหม่ที่ทำการจ้างและทดสอบคุณภาพระดับท้องถิ่นขึ้น[281]

DPEP เป็นผู้นำโครงการเรือธงของรัฐบาลกลางในการให้การศึกษาระดับประถมอย่างถ้วนหน้า SSA ที่คล้ายกับ DPEP เป็นผู้ให้การสนับสนุน รัฐบาลกลางจะจัดหาทุนในช่วง 10 ปีแรก ใน 10 ปีน SSA เป็นโครงการขยายที่ช่วยรัฐสร้างโรงเรียนและจ้างครูให้มากขึ้น แม้จะพยายามเน้นคุณภาพแต่มักถูกเข้าใจผ่านการเพิ่มจำนวนโรงเรียนและการผลิตครู การสนับสนุนและให้คำปรึกษามากกว่าการเรียนรู้ของนักเรียนได้รับการสันนิษฐานว่าไหลลื่นไปโดยอัตโนมัติ[282]

สหภาพแรงงานครูไม่ได้รับการปรึกษาจาก DPEP อย่างเป็นระบบ เช่นเดียวกับ DPEP สหภาพแรงงานทำงานเชิงรุกในระดับมลรัฐ ในมลรัฐที่มีครูสัญญาจ้างจะต้องมีจ้างด้วยคุณสมบัติต่ำ และสัญญาราคาถูก และสำหรับครูสัญญาจ้าง สหภาพแรงงานต้องการการควบคุมสัญญาที่เรียกร้อง “การทำงานที่เท่าเทียม, การจ่ายเงินที่เท่าเทียม”[283]

จุดยืนของรัฐบาลท้องถิ่นอย่างมลรัฐมัธยประเทศนั้นชื่นชอบครูสัญญาจ้าง แต่ไม่ทุกมลรัฐ เช่นราชสถานได้ใช้การจ้างแบบครูสัญญาจ้าง รัฐบาลมลรัฐตัดสินใจยกเลิก Vidyarthi Mitra scheme (Vidyarthi Mitra หรือ “วิทยาธิมิตร” แปลว่า “เพื่อนนักเรียน” ที่คล้ายกับสิกขากรรม ตรงที่ได้ค่าจ้างน้อยกว่าครูทั่วไป โดยไม่จำเป็นต้องมีวุฒิสูง) วิทยาธิมิตรได้ร้องเรียนไปยังศาลสูงมลรัฐราชสถานเพื่อต่อสู้กับการตัดสินใจของรัฐบาลท้องถิ่น แต่ศาลสูงเข้าข้างฝ่ายรัฐบาลท้องถิ่น ประกาศว่าโครงการนี้ผิดกฎหมาย และจะไม่มีการรับสมัครครูแบบนี้ต่อไปในปี 2014[284]

เมื่อ SSA ถูกผลักดัน ในปี 2002 รัฐบาลกลางภายใต้ BJP ผ่านรัฐธรรมนูญที่ว่าด้วยการศึกษาในฐานะสิทธิขั้นพื้นฐาน แต่ละมลรัฐต้องรับรองนักเรียนอายุระหว่าง 6–14 ปี และจัดสรรงบประมาณมากกว่าเดิมผ่านการศึกษา รัฐธรรมนูญได้เลือกวิธีการออกฎหมายเพื่ออธิบาย แต่ก็ถูกทบทวนหลายรอบเนื่องจากมีการต้อต้านและประท้วงโดยเฉพาะประชาสังคม และสหภาพแรงงานครู สหภาพแรงงานครูในระดับชาติมีบทบาทสำคัญในการปรับรูปโฉมกฎหมาย [285]

มีทั้งการล็อบบี้อย่างอิสระและการจัดตั้งโดยสหภาพแรงงานภายใต้ National Coalition for Education (NCE หรือแนวร่วมแห่งชาติสำหรับการศึกษา) ที่ก่อตั้งในปี 2002 NCE เป็นตัวแทนอย่างเป็นทางการเพื่อการรณรงค์ระดับโลกเกี่ยวกับการศึกษาในอินเดีย นำมาซึ่งสหภาพแรงงานขนาดใหญ่ทั้ง 4 ในระดับชาติอย่าง AIPTF, AISTF, AIFTO และ All India Association for Christian Higher Education (AIACHE หรือ สมาคมอุดมศึกษาแบบคริสเตียนอินเดียทั้งมวล) 2 กลุ่มที่เป็นองค์กรทางสังคม กับ กลุ่มของคนในสภา (ฟอรัมสภาว่าด้วยการศึกษา) เพื่อที่จะสนับสนุนการศึกษาในอินเดีย สมาชิกสหภาพแรงงานครูมีจำนวนมากกว่าสมาชิกแห่งอื่น ทำให้พวกเขาเสียงดังมากพอ และสามารถปกป้องผลประโยชน์ของตนได้ ทั้งยังได้รับผลประโยชน์จาก RTE Act ที่เกี่ยวข้องกับการประเมินผล สิ่งนี้จะสำคัญต่อบทบาทของคณะกรรมการจัดการโรงเรียน (SMCs: School Management Committees)[286]

281 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., pp.245–246

282 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.246

283 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.246

284 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.247

285 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.247

286 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.247

สหภาพแรงงานครูที่ไร้ร่มใหญ่ การแตกกระจายของกำลัง

สหภาพแรงงานครูระดับโรงเรียนในอินเดียมีกว่าร้อยแห่ง บางแห่งลงทะเบียนในระดับมลรัฐ บ้างก็อยู่ใต้รัฐบาลกลาง บางส่วนก็ไม่เลย ผลของการไม่จดทะเบียนจากมุมมองของสหภาพแรงงานยังไม่ชัดเจนนัก ในมลรัฐราชสถานแม้จะไม่มีการจดทะเบียน แต่รัฐบาลท้องถิ่นกลับให้วันลาครู 2 วันต่อปีเพื่อไปประชุมสหภาพแรงงาน[287]

จนกระทั่งปี 2017 ยังไม่มีฐานข้อมูลกลางเพื่อจะประเมินจำนวนครูในสหภาพแรงงานทั้งประเทศ โดยกว้าง ๆ สหภาพแรงงานส่วนใหญ่ถูกนิยามผ่านระดับภูมิศาสตร์ (ชาติ มลรัฐ และ district), โรงเรียน (ประถม มัธยมต้น และมัธยมปลาย), ประเภทโรงเรียน (รัฐ, เอกชนที่รัฐสนับสนุนและเอกชน), สัญญาจ้างครู (ครูทั่วไปที่สัญญาถาวรและครูสัญญาจ้าง) และอื่น ๆ (ครูประจำวิชา, ครูต้องการพิเศษ ฯลฯ) กล่าวได้ว่า อินเดียมีความหลากหลายของสหภาพแรงงานอย่างยิ่ง ในมลรัฐราชสถาน ในโรงเรียนต่างชั้นกันก็มีสหภาพแรงงานครูที่แยกออกไปด้วย และยังมีสหภาพแรงงานทั่วไปอย่าง Rajasthan Shikshak Sangh ที่รับเรื่องทั่วไปในนามของครูทั้งมวล ในเบงกอลตะวันตกมีสหภาพแรงงานจำนวนมากในระดับประถม[288]

เมื่อดูตัวเลขสมาชิกสหภาพแรงงานครูแล้ว จะเห็นว่าไม่ใช่ครูทั้งหมดจะสมาชิกในทุกมลรัฐ และเขตสหภาพทั้ง 8 มีสมาชิกสหภาพแรงงานไม่ถึงร้อยละ 50 ดังตารางที่ 3.1 ไม่ใช่เรื่องแปลกเพราะว่าไม่ใช่การบังคับให้เป็นสมาชิก (แบบที่เม็กซิโกเคยทำ) ทำให้สมาชิกที่ไม่จ่ายค่าธรรมเนียมสามารถหาประโยชน์จากที่สหภาพแรงงานจัดให้ในฐานะการล็อบบี้เพื่อเพิ่มเงินเดือน[289]

ตารางที่ 3.1 แสดงสมาชิกสหภาพแรงงานในอินเดีย[290]

ระดับ	% สมาชิกของสหภาพแรงงาน
ระดับชาติ	2
ระดับมลรัฐ	27
ระดับท้องถิ่น	16
ไม่เป็นสมาชิก	55

จะเห็นว่า สมาชิกส่วนใหญ่มักเป็นระดับมลรัฐอยู่ที่ 27% ครูจำนวนมากเลือกที่จะไม่เป็นสมาชิก ยังพบว่าผู้ที่สมัครเป็นสมาชิกสหภาพแรงงานจำนวนมากยังไม่ได้มีอุดมการณ์ทางการเมืองใด ๆ อีกด้วย[291]

แต่การไม่เป็นสมาชิกไม่ได้หมายถึงว่าครูจะไม่สนับสนุนจุดยืนของสหภาพแรงงาน ขณะที่การเป็นสมาชิกที่จ่ายเงินก็ไม่ได้หมายความว่า พวกเขาจะกระตือรือร้นในฐานะนักกิจกรรมโดยอัตโนมัติ มีงานวิจัยที่ถามครูทั่วอินเดียว่าพวกเขากระตือรือร้นมากแค่ไหนในสหภาพแรงงาน ในฐานะที่เป็นสมาชิก มีเพียง 18% เท่านั้นที่ตอบว่ากระตือรือร้นมาก ซึ่งนิยามได้ว่าว่าเป็นการเข้าประชุมหรือร่วมกิจกรรมเดือนละครั้งกว่า 36% พวกเขาอาจเป็นสมาชิกเพียงในนาม แม้ว่าจะจ่ายค่าสมาชิกแต่ก็ไม่ได้ไปร่วมใด ๆ หนึ่งในนั้นพบว่า เข้าร่วมกิจกรรมน้อยกว่า 2 ครั้งในปีที่ผ่านมา มีหลายเหตุผลสำหรับการมีส่วนร่วมที่น้อย ประการแรก ผู้นำสหภาพแรงงาน มักเน้นการทำงานในเขตเมือง ทำให้ครูจำนวนมากยากจะเข้าถึงด้วยระยะทาง ประการที่ 2 ครูมีความสนใจน้อยเนื่องจากผลลัพธ์ของสหภาพฯ ดูออกแนวก่อกวนสร้างความวุ่นวาย[292]

287 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.247

288 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p. 248

289 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p. 248

290 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., pp.247–248

291 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p. 248

292 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., pp.248–249

ภาพที่ 3.21 แสดงการช่วยเหลือ
ของสหภาพแรงงานไม่ว่าจะเป็นสมาชิกหรือไม่[293]

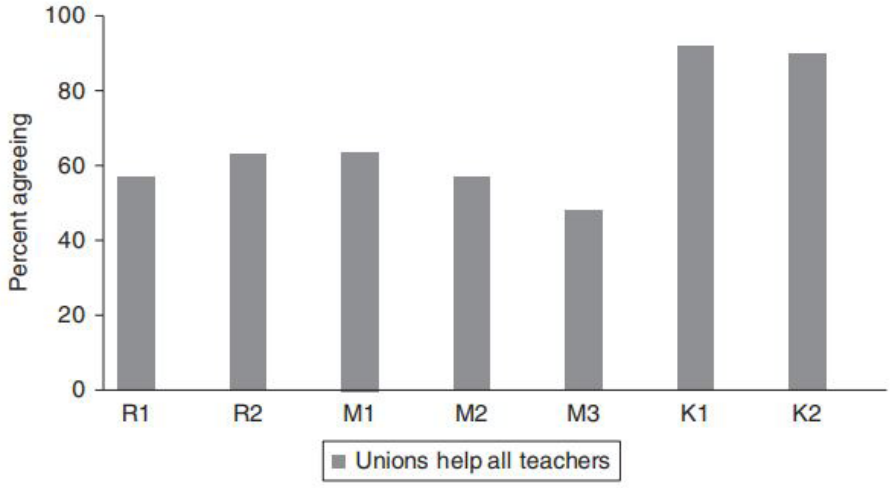

เหล่าครูเชื่อว่าสหภาพแรงงานจะช่วยเหลือไม่ว่าจะเป็นสมาชิกหรือไม่ กราฟด้านล่างแสดงให้เห็นถึงสหภาพแรงงาน ในมลรัฐราชสถาน, คาร์นาตากา และมัธยประเทศ ช่วยเหลือครูที่ไม่สังกัดพรรค ระหว่าง 50–92% เห็นด้วยว่าพวกเขาได้รับผลประโยชน์จากการช่วยเหลือจากสหภาพฯ เช่นเดียวกับผู้นำสหภาพเชื่อว่าเขาสามารถได้รับการสนับสนุนการเดินขบวนเมื่อต้องการ ไม่ว่าครูจะเป็นสมาชิกสหภาพหรือไม่

งานวิจัยในมลรัฐอุตรประเทศได้สนับสนุนข้อเสนอดังกล่าว แสดงว่าครูได้แสวงหาความช่วยเหลือจากสหภาพฯ ของพวกเขาในปริมาณมาก ตัวอย่างเช่น ครูในโรงเรียนเอกชนที่รัฐสนับสนุนกว่า 44% ได้ขอความช่วยเหลือสหภาพฯ อย่างน้อย 1 ครั้ง และ 30% 2 ครั้งหรือมากกว่านั้น ส่วนครูโรงเรียนรัฐมีเพียง 14% ที่ขอความช่วยเหลือจากสหภาพ[294]

สหภาพแรงงานในระดับชาติ 3 แห่งอย่าง AIPTF, AISTF และ AIFTO มีความโดดเด่นมาหลายปี และให้ความสนใจประเด็นเกี่ยวกับครูและปฏิรูปการศึกษา AIPTF เป็นสหภาพแรงงานครูแห่งแรกและจำนวนสมาชิกมากที่สุดหลัก 3 ล้านคน จัดตั้งเมื่อปี 1954 การประชุมใหญ่มีนายกรัฐมนตรีอินเดียคนแรกมาเปิดนั่นคือ ยวาฮาร์ลาล เนห์รู และเป็นช่วงที่แนวคิดสังคมนิยมกำลังขึ้นหม้อ ความต้องการปรับปรุงสภาพการจ้างงานของครูเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวาง จุดประสงค์ที่เห็นได้ชัดของสหภาพฯ นี้คือ การปรับปรุงสถานะของครูและคุณภาพการสอน ส่วน AISTF มีวัตถุประสงค์คล้ายกัน มีสมาชิก 850,000 คนและมีสัดส่วนใกล้เคียงกับจำนวนครูในระดับมัธยม ส่วน AIFTO จัดตั้งในปี 1976 แต่มีสมาชิกถึง 1.2 ล้านคน เป็นสหภาพแรงงานเดียวที่อภิปรายถึงความสำคัญของวิชาชีพครู และต้องการมาตรฐานการสอนสำหรับครู แต่สหภาพแรงงานเหล่านี้สนับสนุนแนวคิดของการพัฒนาคุณภาพการศึกษา แนวปฏิบัติที่ทำให้พวกเขาอยู่ตรงข้ามกับการพัฒนาผลการเรียนของนักเรียน[295]

293 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.249

294 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.249

295 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., pp.249–250

สหภาพแรงงานทั้งสามมีสาขาย่อยแต่ไม่ครบทุกมลรัฐ ทำให้ไม่มีสหภาพฯ ใดมีลักษณะเป็นสหภาพฯ ที่เป็นร่มใหญ่อย่างแท้จริง ทั้งยังทำให้ขาดอำนาจในระดับมลรัฐ ตั้งแต่ระบบการศึกษาได้รับการสนับสนุนโดยรัฐบาลระดับมลรัฐทำให้อำนาจการจ้างงานอยู่กับท้องถิ่นมากกว่า แม้ว่าสหภาพระดับชาติจะมีบทบาทบางประการในการจัดทำกฎหมาย RTE แต่กฎหมายก็เน้นไปที่ระดับมลรัฐ[296]

296 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.250

ภาพที่ 3.22 แผนที่มลรัฐในอินเดีย

ภาพที่ 3.23 แสดงภารกิจที่ครูต้องรับผิดชอบสามสิ่งแรก[297]

Agenda item that trade union should undertake	% of teachers
Salary increment	24.7
Timely payment of salary	14.9
Insufficient number of teachers	8.3
Non-cooperation from parents/guardians	8.2
Deployment of an extra teacher	7.8
School infrastructure	6.7
Facilities	6.1
Training	5.4
Work environment (pension, holidays, etc.)	4.9
Transfer and promotion	4.9
Non-teaching activities	4.8
Teaching and learning materials	2.2
Non-cooperation from pupils	0.9
Other	0.1
Total	100

Source: Aslam *et al.* (2011)

สหภาพแรงงานระดับมลรัฐ

สหภาพแรงงานขนาดใหญ่ในระดับมลรัฐมีกลุ่มก้อนภายใน ในปี 1972 Om Prakash Sharma ชนะเลือกตั้งประธานสหภาพครูมัธยมในรัฐอุตรประเทศ (MSS) โดยได้รับการสนับสนุนจากฝั่งตะวันตก ขณะที่ผู้แพ้ได้รับเสียงจากฝั่งตะวันออก ในเวลาต่อมาผู้แพ้ออกไปตั้งกลุ่มของตัวเอง ทำให้ใน MSS มีกลุ่มก้อนมากถึง 4 กลุ่ม เช่นเดียวกับในเบงกอลตะวันตก ที่แยกออกมาหลายกลุ่มแต่อยู่ในสหภาพเดียวกัน[298]

แม้จำนวนครูในสหภาพฯในระดับมลรัฐจะเพิ่มขึ้นทีละน้อยในสองสามทศวรรษที่ผ่าน แต่มีความเปลี่ยนแปลงที่ใหญ่โตข้ามมลรัฐในภาพรวม บางแห่งมีรายงานว่าสม าชิกต่ำกว่า 10% บางแห่งสูงกว่า 75% สิ่งสำคัญก็คือแม้จำนวนสหภาพในมลรัฐขนาดใหญ่อย่างปัญจาบที่มีสหภาพ 26 สหภาพ ราชสถานมี 152 สหภาพ ยังมีจำนวนเท่าหยิบมือระหว่าง 2–5%[299]

สหภาพฯ ระดับมลรัฐต่อสู้บนประเด็นคล้ายกับสหภาพฯ ระดับประเทศ และแสวงหาการปกป้องสมาชิกจากการจ้างงานและสภาพการจ้างงานที่เลวร้าย ตัวอย่างในมลรัฐราชสถาน สหภาพได้ผลักดันประเด็นอย่างการทำให้เงินเดือนครูและสวัสดิการเทียบได้กับผู้รับจ้างของรัฐบาลกลาง การรับประกันความมั่นคงของสวัสดิการของครูในชนบท ต่อต้านการฝึกอบรมครูในช่วงปิดเทอม นโยบายการโยกย้ายครูอย่างโปร่งใส และกิจการที่เกี่ยวข้องกับครูในกิจกรรมที่ไม่ใช่เชิงวิชาการ จากการวิเคราะห์การล็อบบี้ของสหภาพแรงงานในรัฐอุตรประเทศมากว่า 50 ปี พบว่า ครูแยกตัวสู้เพื่อเงินเดือนและบริการอื่น ๆ มาอย่างโดดเดี่ยว การศึกษาในชนบทของมลรัฐพิหารและอุตรประเทศพบว่า ประเด็นเงินเดือนได้เป็นประเด็น

297 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.251

298 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.250

299 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., pp.250–251

ใหญ่ที่ครูคิดว่า สหภาพแรงงานควรจะเข้าไปช่วยเหลือ ดังตารางที่ 9.2 ในมัธยประเทศ สหภาพแรงงานครูได้ออกไปสไตรก์ในเดือนธันวาคม 2012 และกุมภาพันธ์ 2013 เพื่อเรียกร้องเงินเดือนให้เท่าเทียมกับที่รัฐบาลกลางจ่ายให้ครูไม่ว่าจะเป็นครูสัญญาจ้างหรือไม่ ใน Odisha สหภาพแรงงานครูโฟกัสแคมเปญการล็อบบี้สำหรับการขึ้นค่าจ้างและการปรับเกณฑ์การเลื่อนตำแหน่ง[300]

สหภาพแรงงานครู กับความสัมพันธ์ทางการเมืองและพรรค

สหภาพแรงงานครูอินเดีย ไม่ได้วางตัวอย่างเป็นทางการเข้ากับพรรคการเมืองใด ๆ ต่างไปจากสหรัฐอเมริกาหรือเยอรมนีที่ทำงานร่วมกับฝ่ายเสรีนิยมหรือฝ่ายซ้าย สหภาพแรงงานในมลรัฐส่วนใหญ่กลับใช้ประโยชน์จากคลื่นทางการเมืองที่เป็นกระแสในช่วงเลือกตั้ง โดยไม่ได้ยึดติดกับอุดมการณ์พรรคการเมืองใด ๆ เช่นเดียวกับเม็กซิโก ตราบใดที่ไม่ยึดกับพรรคใดพรรคหนึ่ง ก็สามารถจะฉวยโอกาสหาประโยชน์กับพรรคที่ชนะเลือกตั้งได้

แต่มีข้อยกเว้นในเบงกอลตะวันตกซึ่งมีประวัติศาสตร์อันยาวนานของรัฐบาลฝ่ายซ้าย (ที่เต็มไปด้วยพรรคการเมืองที่แยกย่อยจำนวนมาก) ส่งผลให้มีรูปแบบที่ต่างไประหว่างสหภาพแรงงานและพรรคการเมือง แม้ว่าครูจะชัดเจนว่าไม่หนุนหลังพรรคใด แต่หนังสือพิมพ์ก็รายงานเกี่ยวกับภาพลักษณ์ที่รู้กัน จักรวตี ได้บันทึการสัมภาษณ์กับเจ้าหน้าที่สหภาพแรงงานพบว่า แต่ละสหภาพแรงงานมีแนวโน้มจะเชื่อมโยงกับพรรคใดพรรคหนึ่ง พรรคคอมมิวนิสต์แห่งอินเดีย (สายมาร์กซิสต์) (CPI (M): Communist Party of India (Marxist)) หนุนหลัง All Bengal Teachers' Association (ABTA: สมาคมครูเบงกอลทั้งมวล) และ All Bengal Primary Teachers' Association (ABPTA: สมาคมครูประถมเบงกอลทั้งมวล) แต่ Sara Bangla Associations ได้รับการสนับสนุนจากพรรค Revolutionary Socialist Party (พรรคนักสังคมนิยมปฏิวัติ) ส่วนพรรค Trinamul Congress (พรรครากหญ้า) สนับสนุน West Bengal Teachers' Association (WBTA หรือสมาคมครูเบงกอลตะวันตก) Headmasters' Association มีผู้ติดตามจากทุกอุดมการณ์ยกเว้นจากพรรคคอมมิวนิสต์แห่งอินเดีย ขณะที่สื่อมวลชนมองว่า สมาคมครูประถมเบงกอลถูกควบคุมโดย Socialist Unity Center of India (Communist) (SUCI (C) หรือศูนย์กลางเอกภาพแห่งนักสังคมนิยมแห่งอินเดีย (คอมมิวนิสต์)) เรียกตัวเองว่าเป็นพวกต่อต้านรัฐบาล ขณะที่เลขาธิการของ สมาคมครูเบงกอลทั้งมวลระบุว่าครูของพวกเขานั้นรณรงค์ในนามของพรรคที่สนับสนุน นั่นคือ พรรคคอมมิวนิสต์แห่งอินเดีย (สายมาร์กซิสต์)[301]

พรรคการเมืองไม่ได้มีบทบาทสนับสนุนเม็ดเงินกับสหภาพ เนื่องจากรายได้จากสมาชิกของสหภาพนั่นก็เพียงพอแล้ว มากกว่านั้นสหภาพยังได้มีส่วนพิมพ์ข้อสอบขายเพื่อเป็นรายได้ของพวกเขา จักรวาติบันทึกว่า ไม่มีสหภาพใดที่ออกมาชี้ว่าพรรคควรมีบทบาทอย่างไร แม้บทสัมภาษณ์จะชี้ว่าพรรคเป็นผู้กำหนดความรุนแรงเมื่อสหภาพแรงงานมีข้อเรียกร้อง เช่น ถ้าบอร์ดบริหารของเทศบาลเผชิญหน้ากับพรรค ระดับความเกรี้ยวกราดในการเรียกร้องจะแตกต่างกับสถานการณ์ที่บอร์ดบริหารที่ดำเนินการโดยพรรคเดียวกันที่หนุนหลังสหภาพแรงงาน[302]

ประสิทธิภาพของสหภาพแรงงาน สามารถบรรลุเป้าหมายได้ขึ้นอยู่อำนาจของพวกเขาซึ่งไปอิงกับอิทธิพลทางการเมืองและยุทธศาสตร์ที่พวกเขาใช้ โดยทั่วไปแล้วสหภาพแรงงานครูในอินเดียไม่มีกระบวนการอย่างเป็นทางการในการต่อรองสัญญาจ้างกับรัฐบาลซึ่งพบในสหรัฐอเมริกา ผลก็คือ พวกเขาต้องใช้กลยุทธ์ที่เป็นกลไกทางอ้อมเชิงบังคับ กลไกเหล่านี้แบ่งเป็น 1) ตัวแทนในสภาสูง 2) การคุกคามความน่าเชื่อถือในช่วงเลือกตั้ง 3) การสไตรก์ 4) การฟ้องศาล 5) การเข้าร่วมทางการเมืองโดยตรง[303]

300 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.251

301 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., pp.251–252

302 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.252

303 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., pp.252–253

ตัวแทนในสภาสูงภายในมลรัฐ

7 มลรัฐภายในอินเดียที่มีประชากรสูงสุด มีสิ่งที่เรียกว่า “สภาสูง” ซึ่งรัฐธรรมนูญเขียนไว้ว่า จะมีตัวแทนวิชาชีพครูระดับมัธยมนั่งอยู่ในสภาระดับมลรัฐด้วย ในมาตราที่ 171 (3c) ได้ระบุว่า “อย่างน้อย 1 ใน 12 จะต้องถูกเลือกโดยตัวแทนที่ประกอบด้วยผู้คนที่เคยทำการสอนในสถานศึกษาในรัฐไม่ต่ำกว่าระดับมัธยม หรือที่กำหนดภายใต้กฎหมาย” การเป็นตัวแทนเช่นนี้ คือ ผลลัพธ์ทางตรงของการที่ครูได้รับความนับถือในฐานะที่เป็นผู้เรียนรู้และสนใจในเรื่องสาธารณะ[304]

ไม่เพียงครูที่จะมีส่วนเลือกสภาสูงตามวิธีดังกล่าว พวกเขายังไปอยู่ในกลุ่มอื่น เนื่องจากข้าราชการมักจะมีคุณสมบัติต้องห้ามไม่ให้เป็นสมาชิกทั้งสภาล่างและสภาสูง แต่เงื่อนไขนี้ทำให้ครูที่อยู่ในโรงเรียนเอกชนที่รัฐสนับสนุนเข้าไปได้ ในมลรัฐอุตรประเทศที่มีประชากรมากที่สุด จำนวนกว่า 204 ล้านคน (เกือบ 2 ใน 3 ของประชากรทั้งหมดของสหรัฐอเมริกา) การรวมกันของครูในตำแหน่งนี้นำมาซึ่งอำนาจทางการเมืองมหาศาล มีตัวแทนมาจากราว 45% ของโรงเรียนมัธยมในโรงเรียนเอกชนที่รัฐให้การสนับสนุน ตามพระราชบัญญัติรัฐบาล ปี 1971[305] ผลที่ตามมาก็คือ ราว 17% ของสภาสูงในมลรัฐอุตรประเทศประกอบด้วยครูในสัดส่วนที่สูงมาก ทั้งที่ครูมีจำนวนเพียง 0.6% ของประชากรในรัฐเท่านั้น ค่าเฉลี่ย 6.6% ในสภาสูงในสภาล่างก็เป็นครูเช่นกันซึ่งเป็นมาตั้งแต่ช่วงหลังได้รับเอกราช สัดส่วนเช่นนี้จึงทำให้พวกเขามีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อการออกกฎหมายระดับมลรัฐที่เกี่ยวกับเงินเดือนและสภาพการจ้างงาน[306]

มีความพยายามอยู่หลายหนที่จะทำลายตัวแทนครูในสภาสูง หัวหน้าคณะกรรมการเลือกตั้งแห่งอินเดียมีจดหมายไปถึงรัฐมนตรีกฎหมายในปี 1965 ได้แนะนำให้ยกเลิกอำนาจทางการเมืองในสภาสูงระดับมลรัฐเพื่อที่จะทำให้อาชีพครูไม่ได้สิทธิพิเศษเหนือไปกว่าผู้อื่น เพราะไม่จำเป็นเลยที่ครูจะต้องถูกลากเข้ามาสู่การเมืองแบบพรรคเช่นนี้ รัฐบาลกลางก็เห็นเช่นเดียวกันใน 7 โอกาสการหารือในช่วงปี 1957–1979 แต่ก็ยังไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ในที่สุดต้นทศวรรษ 1990 รายงานของกรรมการที่ปรึกษากลางในด้านการศึกษามีความเห็นว่าไม่ควรให้สิทธิ์พิเศษแก่ครูดังกล่าว ซึ่งเป็นการแสดงมุมมองในแง่ลบเกี่ยวกับตัวแทนครูในสภานิติบัญญัติ แต่ข้อเสนอดังกล่าวก็ไม่ได้รับไปปฏิบัติใด ๆ[307]

การคุกคามช่วงเลือกตั้งจากสหภาพแรงงานครู

เหล่าครูสามารถที่จะทำลายความน่าเชื่อถืออันส่งผลต่อชะตาของนักการเมืองได้ทั้งในวันเลือกตั้งและวันที่เลือกตั้งที่ครูมีอิทธิพลมากก็เพราะ 1) พวกเขาสามารถสร้างแคมเปญในระดับหมู่บ้าน กรณีของมลรัฐราชสถานและมัธยประเทศ พวกครูโดยส่วนใหญ่เป็นผู้มีการศึกษาและอยู่ในวรรณะสูงที่สามารถจะสร้างสภาพแวดล้อมของหมู่บ้านที่แสดงความชื่นชมนักการเมืองได้ออกหน้าออกตาและไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไรที่จะทำลายชื่อเสียงฝั่งตรงข้ามเช่นกัน บางครั้งพวกครูยังจัดตั้งให้ชาวบ้านมาฟังการหาเสียง ทั้งที่ครูที่อยู่ในโรงเรียนรัฐถูกห้ามจากการสนับสนุนพรรคอย่างเป็นทางการ จึงพบว่าในการสำรวจจากครูโรงเรียนรัฐ 2,400 คน พบว่า 8% และ 28% เชื่อว่านักการเมืองได้ใช้งานครูอย่างไม่เป็นทางการในการหาเสียง[308]

2) เขาสามารถสร้างอิทธิพลต่อการโหวตในหมู่ครอบครัวและเพื่อน ๆ[309] แม้ว่าครูจะไม่ได้มีการรณรงค์ทางการเมืองโดยตรง แต่ก็มีข้อถกเถียงว่าครูเป็นที่สนใจเป็นพิเศษจากนักการเมือง เนื่องจากพวกเขาได้สร้างฐานของผู้รับจ้างรัฐใหญ่ที่สุดไว้ กรณีของมลรัฐราชสถาน ในเขตเลือกตั้ง R2 ปี 2003 ผู้ชนะได้คะแนน 38,304 เสียง ลำดับ 2

304 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.253

305 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.253

306 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., pp.253–254

307 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.254

308 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., pp.254–255

309 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., pp.254–255

อยู่ที่ 37,297 เสียง ส่วนต่างเพียง 1,007 เขต 2 มีครูอยู่ถึง 2,000 คน หากแต่ละคนมีอิทธิพลต่อเสียง 5 เสียง นั่นหมายถึงพลังมหาศาล

อีกกรณีที่อุตรประเทศที่ 46% ของครูทั้งหมด (และ 72.5% ของครูโรงเรียนเอกชนที่รัฐสนับสนุน) ได้อภิปรายกันว่าใครควรที่จะได้รับเลือกตั้งและจะมีการเลือกแบบยกเขต ในหมู่คนเหล่านี้ 53% ของครู (และ 68% ของครูโรงเรียนเอกชนที่รัฐสนับสนุน) ชี้ว่า สหภาพแรงงานเป็นผู้จูงใจให้พวกเขาเลือก ดังนั้นพฤติกรรมการโหวตดูเหมือนจะเป็นการเลือกโดยอัตลักษณ์ของครูมากไปกว่าวิจารณญาณของปัจเจกอย่างเช่นความเชื่อทางการเมืองและการให้คุณค่า หรือการที่พรรคประกาศนโยบายที่จะส่งผลต่อครอบครัว หรือการพิจารณาบนฐานของวรรณะ ผลก็คือ ครูจะโหวตผู้สมัครที่เชื่อว่าจะสนับสนุนผลประโยชน์ของครู[310]

พลังทางการเมืองของครูยังส่งผลต่อวันเลือกตั้ง สถานีเลือกตั้งถูกจัดตั้งในโรงเรียนหรือศาลาชุมชน เจ้าหน้าที่ประจำโพลมี 4 คน 2 ในนั้นคือครูโรงเรียน เนื่องจากครูเป็นผู้รับจ้างของรัฐที่ใหญ่ที่สุดจึงได้สัดส่วนมากในฐานะเจ้าหน้าที่รัฐ เจ้าหน้าที่มีหน้าที่ 1) ตรวจสอบเอกสารระบุตัวตนผู้เลือกตั้ง 2) เพื่อที่จะให้แน่นใจว่ากระบวนการโหวตถูกกฎหมาย[311]

ภัยคุกคามจากครูส่งผลต่อการเสียคะแนนได้ง่าย ๆ หากไม่เป็นมิตรกับครู ในมลรัฐเบงกอลตะวันตก เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ที่จะนำครูผู้ว่างงานไปทำงาน เพราะนักการเมืองกลัวผลกระทบต่อคะแนนเสียงเขา จักรวาติได้บันทึกว่า นักการเมืองมักจะนำเสนอนโยบายเพื่อทำให้ชุมชนครูพอใจ เธอยังอ้างบทความในเทเลกราฟหนังสือพิมพ์ชั้นนำในเบงกอลวันที่ 23 มีนาคม 2010 ที่อธิบายว่างบประมาณของรัฐถูกจัดเพื่อสร้างความพึงพอใจของครูด้วยการจ้างงานและให้เงินเดือนที่สูง[312]

พลังของการสไตรก์และการคุกคาม

ในระดับมลรัฐ สหภาพแรงงานครูนำการประท้วงซึ่งกระทำต่อนักการเมืองและเจ้าหน้าที่รัฐที่มีแนวคิดการปฏิรูป Ashok Gehlot เป็นที่รู้จักกันดี แต่ก็ยังมีกรณีอื่น เช่น ในมลรัฐพิหารและมัธยประเทศ สหภาพช่วยครูประท้วงจากแรงกดดันที่จะทำการตรวจสอบครูเนื่องจากมีกรณีที่ครูช่วยเหลือในการโกงการสอบ Umesh Tripathi ศึกษานิเทศก์ผู้ทำการตรวจสอบถูกขู่ฆ่าเนื่องจากได้พยายามตรวจสอบครู 81 คนที่เขาอ้างว่ามีส่วนในการทุจริต สมาชิกสภาสูงที่เป็นครูได้กล่าวหาว่าว่าเขาส่งรายชื่อครูไปยังหัวหน้าตำรวจเพื่อดำเนินคดีภายใต้พระราชบัญญัติควบคุมองค์กรอาชญากรรม ผู้นำครูในสภาผู้ซึ่งเป็นประธานสภาสูงในขณะนั้นแจ้งว่ากฎหมายนี้ไม่สามารถนำมาใช้ได้ ดังนั้นศึกษานิเทศก์ไม่มีสิทธิ์ที่จะคุกคามครูเช่นนี้[313]

สภานิติบัญญัติของอุตรประเทศ เผชิญหน้ากับประสบการณ์การต่อต้านในเดือนกุมภาพันธ์ 2008 ผู้นำครูยังได้วิจารณ์รัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการ ที่ทำการปกป้องผู้ตรวจการเขตโรงเรียน ผู้ถูกกล่าวหาว่าสั่งลงโทษกลุ่มครู (ต่อมาต้องชี้แจงว่าเขาไม่ได้มีส่วนในการลงโทษ) ในช่วงแรกรัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการถึงกับท้าทายว่าครูเหล่านั้นมีความผิดจริง ต่อมามีครูมัธยมกว่า 92,000 คนออกมาประท้วงให้ย้ายรัฐมนตรีคนนี้ และทำการเดินขบวนประท้วงในทุกเขตของมลรัฐ เผาหุ่นจำลองของเขา และขู่จะบอยคอตการสอบ ถ้ายังไม่ย้ายออกไป ด้วยเหตุนี้รัฐมนตรีได้เปลี่ยนท่าทีจากหน้ามือเป็นหลังมือจากที่ปกป้องผู้ตรวจการ ไปสู่การชี้ว่าเขาควรจะปกป้องศักดิ์ศรีของครู จนครูถอนการบอยคอตการสอบ[314]

ภาพสำคัญของการร่วมมือกันของสหภาพระดับชาติและระดับมลรัฐผ่านการจัดสไตรก์มาจากการประท้วงที่สัมพันธ์กับกฎหมาย RTE ครูทั่วประเทศประท้วงร่างกฎหมายดังกล่าวที่จะทำให้ SMCs และชุมชนสามารถ

310 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.255

311 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., pp.255–256

312 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., pp.256

313 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., pp.257

314 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.257

ควบคุมการจ้างและบริหารจัดการครูได้ ครั้งนั้น แม้ NCE จะเป็นหัวหอกในการต่อต้าน แต่ AIPTF ถือว่ามีสมาชิกมากที่สุด และเป็นผู้ระดมคนมาจนมีนัยสำคัญ AISTF ยังต่อต้านกฎหมายด้วยการประท้วงเช่นกัน พวกเขาต้องการ ให้รัฐบาลยุติการประกาศใช้ในระดับมลรัฐ AISTF ยังจัดตั้งก่อนจะมีการประชุมรัฐสภาแห่งชาติ ปี 2006 และในระดับมลรัฐอย่าง Maharishi Shiksha Sansthan (MSS หรือมหาฤาษีศึกษาสันฐาน) ในรัฐอุตรประเทศ เริ่มแคมเปญส่วนตัว และมีการจัดสัมมนาเพื่อให้ความรู้กับสาธารณะเกี่ยวกับสิ่งที่เขาอธิบายว่าจะเกิดผลลบอย่างไร จากผลของแรงกดดันนั้น ทำให้กฎหมายที่ผ่านโดยรัฐสภาในเดือนสิงหาคม 2009 ได้กีดกันร่างที่ถูกโต้โดยเหล่าครู [315]

กลยุทธ์การฟ้องศาลต่อรัฐบาล และการเกี่ยวข้องโดยตรงทางการเมือง

สหภาพแรงงานยังใช้กลยุทธ์ฟ้องศาลต่อรัฐบาลระดับมลรัฐด้วย ส่วนใหญ่เกี่ยวกับการโยกย้ายและการเลื่อนตำแหน่ง ในหลายมลรัฐ สหภาพแรงงานที่เข้มแข็งใช้การฟ้องเพื่อช่วยเหลือครูโดยตรง หรือช่วยครูส่งฟ้องคดีต่างๆในทมิฬนาดูเป็นตัวอย่าง สหภาพแรงงานที่เข้มแข็งได้ใช้ทรัพยากรและการสนับสนุนครูเพื่อฟ้อง ในมิโซรามมีกว่า 200 คดีที่ถูกฟ้องในศาลในรอบ 10 ปีด้วยความช่วยเหลือของสหภาพแรงงาน กรณีนี้อยู่กับประเด็นการควบคุมครูอาวุโส, สัญญาครูอาวุโส, การควบคุมและการดูดซับสัญญาคูและกองทุนสำรองเลี้ยงชีพและสิทธิประโยชน์[316]

ครูในโรงเรียนเอกชนที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐสามารถลาเพื่อไปร่วมเลือกตั้ง ส.ส.ได้ ในรัฐเบง กอลตะวันตก ครูจำนวนมากทำงานให้กับ CPI (M) และร่วมชุมนุมทางการเมืองเป็นจำนวนมากในเขตชนบท พวกเขายังเป็นสมาชิกของ Gram Panchayat สถานการณ์นี้ทำให้ครูและพรรคอยู่ในแนวเดียวกันโดยอำนาจอย่างมากที่ครองรัฐเป็นเวลา 34 ปี บ่อยครั้งที่การมีส่วนร่วมทางการเมืองเป็นสิ่งผิดกฎหมาย แต่ไม่มีใครฟ้องครูเหล่านี้ เนื่องจากกลัวว่าจถูกตอบโต้ด้วยพรรค[317]

การวัดและประเมินผลครูมีปรากฏอยู่ในแต่ละมลรัฐทั่วอินเดีย ซึ่งรวมการตรวจการของผู้ตรวจการในโรงเรียน ผู้อำนวยการในแต่ละปีผ่านสมุดบันทึกครูแต่ละคน การใช้ระบบโยกย้ายครูในฐานะกลไกการควบคุมวินัย และการพักงานหรือไม่ขึ้นเงินเดือนของครูผู้ทำผิด ที่น่าสนใจคือ ในมลรัฐอุตรประเทศ สหภาพแรงงานได้ขวางการใช้แรงจูงใจทางบวกในฐานะการจ่ายเงินเพื่อเพิ่มสัมฤทธิผล ปี 2003 ครูโรงเรียนประถมได้ต่อต้านการทดสอบของครู ซึ่งจะนำผลมาเป็นตัวกำหนดระดับเงินเดือน นอกจากนั้น ยังมีการวัดเพื่อจะทำให้แน่ใจได้ว่าโรงเรียนได้ดำเนินการอย่างราบรื่น ยังรวมถึงกฎการย้ายครูไปอีกโรงเรียนภายในเขตเพื่อเกลี่ยครูให้พอดีในเขต และกฎต่อต้านการคอรัปชั่นในระบบการสอบ ยังไม่ทันไร สหภาพแรงงานครูและครูผู้มีอำนาจทางการเมืองก็ได้ใช้แทคติคเอาชนะจากการสไตรก์ไปจนถึงการฟ้องศาล[318]

การเพิ่มเงินเดือนครู

ตั้งแต่การประกาศเอกราช 7 คณะกรรมการที่เกี่ยวกับการจ่ายเงินเดือนที่จัดตั้งโดยรัฐบาลกลาง ได้ทบทวนและทำข้อเสนอเกี่ยวกับงานและโครงสร้างการจ่ายเงินข้าราชการพลเรือนและทหาร ทุกครั้งที่มีการทบทวน AIPTF และกลไกระดับมลรัฐของพวกเขาต่างล็อบบี้เพื่อให้แน่ใจได้ว่าระดับมลรัฐจะปรับเงินเดือนได้สอดคล้องกับเจ้าหน้าที่อื่นของรัฐบาลกลางด้วย ในมลรัฐอุตรประเทศ เงินเดือนครูโรงเรียนรัฐสูงกว่าครูเอกชนถึง 2.5 เท่า ในต้นทศวรรษ 1990 และต้นทศวรรษ 2000 สูงกว่า 5 เท่า และเมื่อปี 2008 สูงกว่า 12 เท่า หลังจากมีการทบทวนในปี 2009 เงินเดือนเพิ่มขึ้นเกือบสองเท่าในครั้งเดียว ในปี 2014 ค่าเงินเดือนเฉลี่ยของครูในโรงเรียนประถมของรัฐในประสบการณ์ 15 ปี สูงถึง 25 เท่าของเงินเดือน

315 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., pp.257–258

316 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., pp.257–258

317 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., pp.257–258

318 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., pp.258–259

ครูเอกชนที่ไม่ได้รับการสนับสนุนจากมลรัฐในชนบทเงินเดือนครูนั้นเทียบได้กับหรืออาจจะมากกว่าวิชาชีพอย่าง ส.ส. ด้วยซ้ำ[319]

การขัดขวางการวัดผล และการควบคุมจรรยาบรรณครู

ตามอุดมคติครูควรจะเป็นคนต้นแบบให้นักเรียน แต่ในความเป็นจริง ครูนั้นถือว่าได้รับการฝึกอบรมมาน้อย คุณภาพต่ำและไร้แรงจูงใจ ขณะที่วิชาชีพครูมักจะเป็นแหล่งสุดท้ายของเยาวชนผู้ไร้งานทำแต่มีการศึกษา ขณะที่จรรยาบรรณครูถูกประกาศออกมาในหลายนโยบายที่เป็นกระดาษ ล่าสุดคือ รัฐบัญญัติ RTE แต่การปฏิบัติจริงนั้นทำได้ยาก มีความพยายามของรัฐมนตรีประกาศใช้ในอาจารย์มหาวิทยาลัยและวิทยาลัย แล้วก็ขยายมาที่โรงเรียนมัธยม กระนั้นก็ได้รับการปฏิเสธว่าจรรยาบรรณเป็นเรื่องการประเมินตนเอง ไม่ใช่การใช้กฎบังคับ พวกนักการเมืองเสียอีกที่ควรมีประกาศจรรยาบรรณ ผู้นำสหภาพแรงงาน และยังเป็นสมาชิกสภาจาก Lucknow เสนอว่าจรรยาบรรณเป็นตัวชี้ว่าครูเป็นความผิดพลาดและรัฐบาลกำลังจะเข้ามาควบคุมพวกเขา สิ่งที่ควรจะเป็นคือเหล่าครูควรควบคุมจากการประเมินตนเองมากกว่า[320]

ในมลรัฐตอนใต้อย่างอานธรประเทศ มีบันทึกว่าครูในโรงเรียนรัฐขู่ว่าจะสไตรก์หากนำระบบการเซ็นชื่อแบบไบโอเมตริกมาใช้แทนการเซ็นชื่อด้วยมือ รัฐบาลเสนอว่าการใช้วิธีนี้จะนำมาซึ่งการตรวจสอบและการสร้างวินัยในโรงเรียน อย่างไรก็ตาม 2 สหภาพแรงงานในรัฐอย่าง United Teachers' Forum และ Andhra Pradesh Teachers' Association เสนอว่ารัฐบาลควรไปให้ความสำคัญกับสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานอย่างน้ำดื่มสะอาดและห้องน้ำจะดีเสียกว่า หากเป้าหมายคือการสร้างผลลัพธ์การเรียนรู้ที่ดีของนักเรียน การตรวจสอบครูเป็นสิ่งที่สำคัญกว่าการลงทุนในสาธารณูปโภค แต่สำหรับเหล่าสหภาพฯ แล้ว การป้องกันสมาชิกจากการถูกตรวจสอบเป็นความห่วงใยหลัก[321]

การต่อต้านการกระจายอำนาจ

ความพยายามปฏิรูปเริ่มพร้อมกับ DPEP ในกลางทศวรรษ 1990 และต่อมากับ SSA ในสเปรกตรัมของการปฏิรูปในด้านหนึ่ง หมู่บ้าน ในมลรัฐมัธยประเทศ Panchayats ได้รับอำนาจในการจ้างและไล่ครูออกจากโรงเรียน กับ อีกสุดขอบหนึ่งที่ Odisha ผู้ปกครองผู้ไร้อำนาจที่ไร้การศึกษาถูกร้องขอให้ตรวจสอบครูที่มาจากวรรณะที่สูงกว่าและมีการศึกษามากกว่า นี่คือความพยายามอย่างยากลำบากในหลายมลรัฐ โดยเฉพาะมัยธประเทศ ในระดับชาติ คู่ขัดแย้งมาถึงเมื่อกฎหมาย RTE ประกาศร่างกฎหมายออกมาเมื่อปี 2005[322]

ร่างกฎหมายได้ให้อำนาจ SMC ในการจ้างงาน การเบิกจ่ายเงินเดือนครู การควบคุมวินัยครูผ่านการตัดเงินเดือนหากไม่มาสอน การวางตำแหน่งครูที่มีฐานอยู่ที่โรงเรียน ทำให้พวกเขาย้ายโรงเรียนไปไม่ง่ายนัก กฎหมายนี้ยังไปไกลถึงว่าเพื่อให้แน่ใจว่าโรงเรียนได้ครูที่ต้องการ ขณะที่ทำให้ครูถูกตรวจสอบได้โดยผู้ปกครองและชุมชน[323] กฎหมายได้อยู่ฝั่งตรงข้ามกับสหภาพแรงงานทั้งมวล เลขาธิการของ AIFTO ชี้ว่า คณะกรรมการบริหารโรงเรียนจะต้องไม่ควบคุมดูแลงานของครู จักรวาติพบว่าสหภาพแรงงานขนาดใหญ่ในเบงกอลตะวันตกล้วนมีอารมณ์ความรู้สึกร่วมเช่นนี้ การปฏิเสธของพวกเขารวมไปถึงการนำผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในการประชุม และการอุทิศตนของพวกเขาในนามคณะกรรมการ เลขาธิการของ ABPTA เห็นว่า เหล่าผู้ปกครองควรจะมีสถานะทางสังคมที่ต่ำกว่า ดังนั้นพวกเขาควรให้ความสำคัญต่อปากท้องของลูกหลานมากกว่าเรื่องการเรียน เช่นเดียวกับความเห็นของเลขาธิการ Headmasters' Association

319 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.259

320 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., pp.259–260

321 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., pp.260–261

322 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.261

323 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.261

ที่เห็นว่า ผู้ปกครองนั้นมีการศึกษาต่ำเกินไปไม่มีคุณสมบัติเพียงพอที่จะตรวจสอบครู[324]

กฎหมายถูกบังคับใช้จริงในปี 2009 อำนาจของ SMCs ถูกลดทอนลง เลขาธิการของ AIPTF อ้างว่านี่คือ ผลงานของสหภาพแรงงาน กฎหมายนี้ทำให้ SMC มีสมาชิกจากผู้ปกครอง 75% และอีกส่วนจะมาจากตัวแทนที่เลือกตั้งในระดับรัฐบาลท้องถิ่น ครูจากโรงเรียนและนักการศึกษาท้องถิ่นและนักเรียน อำนาจของ SMC ถูกลดลงเหลือเพียง 1) ตรวจสอบการทำงานของโรงเรียน 2) เตรียมพร้อมและเสนอแผนพัฒนาโรงเรียน 3) ตรวจสอบการใช้ทุนที่ได้รับมาจากรัฐบาล 4) แสดงถึงหน้าที่อื่นที่อาจจะต้องกำหนด[325]

การเมืองของการโยกย้ายครู

เหล่าครูทั่วประเทศขึ้นอยู่กับระดับมลรัฐ และระดับเขต หรือระดับบล็อกที่ขึ้นอยู่กับมลรัฐ ทำให้รัฐบาลสามารถย้ายครูจากโรงเรียนหนึ่งไปอีกโรงเรียนหนึ่ง จากบัญชีหนึ่งไปอีกบัญชีหนึ่งเพื่อที่จะทำให้สัดส่วนครูและนักเรียนสมส่วนกัน การโยกย้ายเหล่านี้เจอปัญหาความไม่สมดุลกันที่รู้จักกันว่า rationalization เหล่าครูแม้จะไม่มีการตอบสนองอย่างเป็นทางการ แต่ก็มีความพยายามเลี่ยงวิธีการดังกล่าว[326]

สหภาพแรงงาน ต่อต้านความพยายามจัดสมดุลกำลังแรงงานครูนี้ จากปัญหาที่โรงเรียนจำนวนมากมีครูมากเกินไป หรือน้อยเกินไป ตัวอย่างในเขต Kanpur ในอุตรประเทศ ปี 2007 ผู้ตรวจการเขตของโรงเรียน Kanpur ตัดสินใจปรับสมดุลเจ้าหน้าที่ในเขตเนื่องจากจำนวนนักเรียนลดลง ในแต่ละโรงเรียนสัดส่วนนักเรียน-ครูได้ลดลง ดังนั้นครูจำนวน 37 คนที่เป็นส่วนเกินจึงควรถูกโยกย้าย ตามกฎของมลรัฐอุตรประเทศครูที่ถูกย้ายจะมีทางเลือกให้ไปอยู่โรงเรียนเอกชนที่สนับสนุนโดยรัฐ แต่ครูเหล่านั้นยืนกรานว่าจะไม่ย้าย ขณะที่สหภาพแรงงานครูในโรงเรียนเอกชนที่สนับสนุนโดยรัฐได้สนับสนุนครูเหล่านี้ โดยจัดตั้งการดื้อแพ่งด้วยการนั่งขวางในโรงเรียน ผู้นำสำคัญของ MSS รวมถึงประธานและเลขาธิการผู้เป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติที่เป็นครูด้วย ได้ร่วมประท้วงต่อการบริหารจัดการและอำนาจเขตซึ่งในที่สุดก็ขัดขวางคำสั่งสำเร็จ[327]

ในราชสถานก็เช่นกันที่การโยกย้ายเป็นไปได้ยาก คล้ายกับที่เม็กซิโก ราชสถานใช้การโยกย้ายเพื่อเป็นกลไกรางวัลตอบแทนครูผู้มีประโยชน์ทางการเมืองมากกว่าจะใช้ปรับสัดส่วนนักเรียนต่อครู ในฤดูร้อนปี 2007 สมาชิกสภาสังกัดพรรค BJP จำนวนหยิบมือได้แสดงความไม่พอใจต่อการย้ายครูที่เกิดขึ้น ส.ส.ทั้งหลายมีตัวเลขครูที่จะโยกย้ายแต่หนังสือพิมพ์ *Dainik Bhaskar* รายงานว่า มีครูเข้ารับสมัครเพื่อที่จะย้ายกว่า 8 หมื่นคน จำนวน 5 หมื่นเป็นครูประถม ขณะนั้นมีครูจำนวน 256,529 คนในโรงเรียนมลรัฐราชสถาน ด้วยจำนวนมหาศาลนี้จึงไม่น่าแปลกใจว่า ความต้องการของครูทุกคนเป็นไปไม่ได้ เหล่าครูเชื่อว่าพวกเขาได้ช่วย BJP ชนะการเลือกตั้งในระดับมลรัฐเมื่อปี 2003 จึงคิดว่าพวกเขาควรจะได้ในสิ่งที่ร้องขอ ในหลายวันต่อมา ผู้นำสหภาพแรงงานระดับมลรัฐอย่าง Rajasthan Shikshak Sangh (Pragati Sheel) ได้กล่าวว่าเหล่าครูจะต้องให้บทเรียนกับ BJP ในการเลือกตั้งที่จะมาถึง[328]

การโยกย้ายเพียง 3 หมื่นจากที่ต้องการมากถึง 8 หมื่น นั่นหมายถึงจะมีอีกมากที่ไม่สมหวัง สหภาพแรงงานและพรรคได้ทำให้ชัดเจนว่า ไม่ว่าจะโยกย้ายสำเร็จหรือไม่ มันยากเสมอที่จะได้รับการสนับสนุนในการเลือกตั้งที่จะมาถึง และในที่สุด BJP ก็แพ้การเลือกตั้งในปีนั้นจริง ๆ[329]

324 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.261

325 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.262

326 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.262

327 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.262

328 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.263

329 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.263

อย่างไรก็ตาม สหภาพแรงงานไม่ได้มีพลังเต็มที่ จำนวนมากขึ้นอยู่กับอำนาจทางการเมืองเฉพาะ และในสำนักราชการ มลรัฐ Karnataka เป็นตัวอย่างที่ดี การผ่านกฎหมาย Regulation of Transfer of Teachers Act (2007 พระราชบัญญัติควบคุมการโยกย้ายครู) แทนที่จะมีการต่อต้านจากสหภาพฯ กฎหมายได้ใช้ระบบเทคโนโลยีเป็นฐานในการตรวจสอบการโยกย้ายครู ผลการศึกษาพบว่าระบบนี้ทำงานได้ดี และช่วยลดการโยกย้ายที่อิงกับระบบอุปถัมภ์และคอรัปชั่นได้ดี[330]

การทำครูสัญญาจ้างให้เป็นมาตรฐาน และการปลดปล่อยครูจากงานที่ไม่ใช่ด้านการสอน

มลรัฐจำนวนมากอย่างปัญจาบ, มัธยมประเทศ, Odisha มีสหภาพแรงงานครูที่เข้มแข็ง เมื่อเทียบกับขนาดรัฐแล้ว ยิ่งมีอำนาจทางการเมืองสูงที่จะล็อบบี้การพยายามสร้างมาตรฐานครูได้ เมื่อโรงเรียนในอินเดียเริ่มมีครูสัญญาจ้างในทศวรรษ 1990 แรงจูงใจหลักก็คือ ครูจะถูกไล่ออกได้ง่าย เมื่อปฏิบัติได้ผลที่แย่ ในหลายมลรัฐเช่น มัธยประเทศ ครูทั้งหมดจะถูกจ้างด้วยสัญญาพื้นฐานในช่วง 3 ปี หลังจากนั้นจะพวกเขาจะได้รับรองตำแหน่งด้วย 3 เกณฑ์ 1) ห้องเรียน 2) การสอนโดยครูสัญญาจ้างจะต้องเข้าสอบโดยมีเกณฑ์ผ่าน 50% สำหรับชั้น 1–3, 40% สำหรับชั้น 6–8 และ 30% สำหรับชั้น 9–12 2) พวกเขาควรมีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพและเกรดที่เหมาะสม 3) พวกเขาไม่ควรมีประวัติด้านวินัยและการขาดงาน ภายในการสอน 3 ปี ในความเป็นจริง เกณฑ์เช่นนี้ไม่ได้ใช้กับทุกคน แต่ขึ้นอยู่กับการกดดันของสหภาพแรงงานหรืออิทธิพลทางการเมือง และกระบวนการสหภาพของครูทำให้ผู้นำฟ้องศาลต่อรัฐบาลท้องถิ่นเพื่อที่จะขัดขวางเกณฑ์ดังกล่าว นำมาซึ่งการออกแบบระบบสัมฤทธิ์ผลการสอนในโรงเรียนอินเดียเป็นอย่างยิ่ง[331]

สหภาพแรงงานครูในระดับชาติ และระดับรัฐพยายามต่อสู้มาอย่างยาวนานเพื่อลดภาระที่ไม่ใช่การสอนลง หน้าที่ครูที่เป็นอยู่มักจะรวมไปถึงการทำทะเบียนปศุสัตว์ในหมู่บ้านเพื่อทำอาหารสำหรับมื้อกลางวัน ซึ่งกินเวลาการสอนของเหล่าครู กฎหมาย RTE ได้มีจุดยืนที่ยาวนานว่า ห้ามใช้งานครูนอกวัตถุประสงค์ทางการศึกษา ยกเว้นการสำรวจสำมะโนครัวประชากรในรอบ 10 ปี, หน้าที่บรรเทาทุกข์สาธารณภัย และการเลือกตั้งในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ[332]

การต่อต้านการทดสอบคุณสมบัติครู

จากกฎหมาย RTE ปี 2009 รัฐบาลกลางได้ให้อำนาจ National Council for Teacher Education ในฐานะผู้มีอำนาจทางวิชาการที่จัดการวางคุณสมบัติขั้นต่ำของครูที่จะเป็นครู นำมาสู่การสอบที่เรียกว่า Teacher Eligibility Test (TET หรือการสอบวัดคุณสมบัติครู) ในปี 2011 ใช้เป็นเกณฑ์สำหรับครูที่จะสมัครเข้าเป็นครู ฝ่ายสหภาพแรงงานแย้งว่าการสอบเป็นเพียงการวัดความรู้ทฤษฎีที่อาจไม่สอดคล้องกับการสอนในห้องเรียนที่มีคุณภาพ ที่น่าสนใจก็คือ ผู้สอบกว่า 99% ไม่ผ่าน Central Teacher Eligibility Test (CTET หรือการสอบวัดคุณสมบัติครูกลาง) ในปี 2012 ในรัฐส่วนใหญ่อัตราส่วนในการผ่าน TET ต่ำกว่า 4% เสียอีก[333]

นักการศึกษาเห็นด้วยกับครูว่าการสอบไม่เหมาะสมที่จะวัดความถนัด ความสามารถในการแข่งขันและความสามารถในการคิดวิพากษ์ได้ แต่ก็ไม่มีเหตุผลว่า เหตุใดครูที่จบปริญญาตรีสายการศึกษากว่า 99% ถึงสอบไม่ผ่าน ทั้งที่เป็นข้อสอบพื้นฐานอย่างวิชาภาษาอังกฤษ เลข วิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม พัฒนาการของเด็กและหลักสูตร โดยเกณฑ์ที่ผ่านคือเพียง 60% เท่านั้น มีข้อถกเถียงว่าความล้มเหลวของครูถูกบดบังท่ามกลางการอ้างว่าการสอบนั้นไร้ประโยชน์[334]

330 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., p.263

331 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., pp.263–264

332 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., pp.263–264

333 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., pp.264–265

334 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., pp.265

จะเห็นว่ามี 2 ประเด็นที่ผู้นำสหภาพแรงงาน ในแต่ละมลรัฐต่อสู้ คือ การสร้างมาตรฐานครูและนโยบายการโยกย้ายครูที่โปร่งใส และการปลดปล่อยครูให้เป็นอิสระจากงานที่ไม่ใช่การสอน[335] การจะเข้าใจเศรษฐศาสตร์การเมืองของอินเดียเป็นตัวต่อชิ้นตรงกลางที่จะทำให้เราเข้าใจได้[336] นอกจากนั้นความเป็นรัฐรวมของอินเดียทำให้สหภาพแรงงานสัมพันธ์กับระดับมลรัฐ จึงไม่แปลกที่จะมีบางภูมิภาคที่ฝ่ายสังคมนิยมสามารถกุมอำนาจได้อย่างโดดเด่น อย่างไรก็ตาม ความกล้าแข็งของสหภาพแรงงาน ในหลายกรณีก็เป็นเรื่องน่าสงสัยว่า จะธำรงความไม่โปร่งใสหรือคอรัปชั่นในองค์กรจนกระทบต่อระบบการศึกษาและผู้เรียน หรือกระทั่งวิชาชีพครูเองมากน้อยเพียงใดด้วย

ภาพที่ 3.24 แสดงแผนผังความสัมพันธ์
ของสหภาพแรงงานการศึกษาใหญ่ ๆ ในอินเดีย[337]

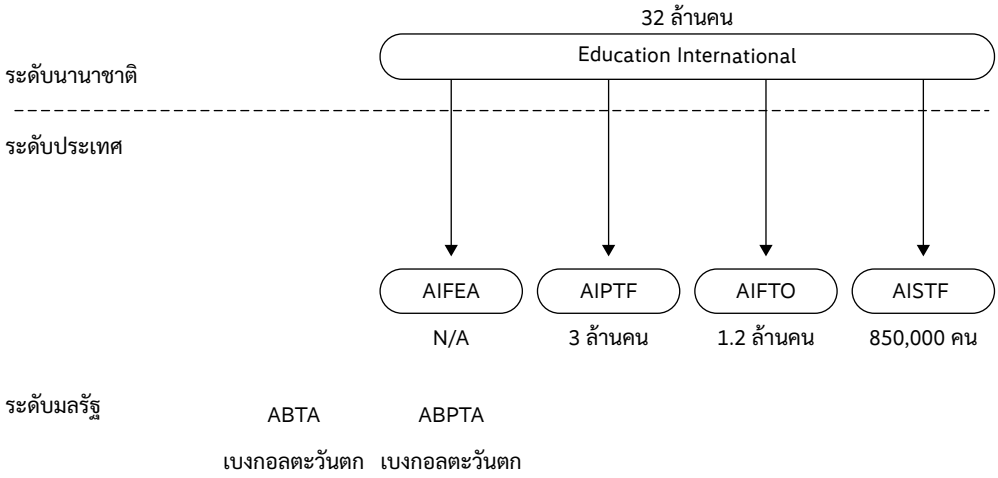

335 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., pp.265

336 Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, *Ibid*., pp.266

337 Education International. “Who we are”. Retrieved on 24 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/about/who-we-are

3.2.4 สหภาพแรงงานครูในเม็กซิโก

การอุปถัมภ์และการครอบงำของสหภาพแรงงานที่ส่งผลต่อระบบการศึกษา

เม็กซิโกเป็นรัฐรวมที่มีจำนวนประชากรอยู่ที่ 129,875,529 คน[338] และ GDP อยู่ที่ 1,414.10 พันล้านดอลลาร์[339] GDP ต่อหัวที่ 21,512.3 ดอลลาร์[340] ผู้คนที่หนาแน่นพิเศษจะอยู่แถบตอนกลางของประเทศบริเวณเม็กซิโกซิตี้ ที่เม็กซิโกยังมีความท้าทายเพื่อการทำให้ระบบโรงเรียนทันสมัยและยังต้องการการปฏิรูปอีกมาก

กำเนิดการศึกษาสมัยใหม่ในเม็กซิโก[341]

การศึกษาเม็กซิโกใต้อาณานิคมสเปนเกิดขึ้นมาพร้อมกับคริสต์ศาสนา เห็นได้ชัดที่สุดคือ การตั้งมหาวิทยาลัยในปี 1551 อย่างไรก็ตาม จุดเปลี่ยนสำคัญก็คือการประกาศอิสรภาพจากสเปน การศึกษาได้รับการจัดการโดยรัฐบาลเม็กซิโกตั้งแต่ปี 1833 แต่พัฒนาการศึกษาไม่ต่อเนื่อง เพราะการต่อสู้ระหว่างฝ่ายอนุรักษนิยมและเสรีนิยม และสงครามกับสหรัฐอเมริกา รวมไปถึงการถูกยึดครองชั่วคราวโดยฝรั่งเศส หลังจากขับไล่ฝรั่งเศสออกไปในปี 1867 แล้วรัฐบาลพยายามก่อตั้งการศึกษาที่ไม่ยึดกับศาสนา ไม่เสียค่าใช้จ่าย ต่อมาในช่วงปี 1876–1910 รัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการผู้มีชื่อเสียงได้ขยายการศึกษาระดับประถมและมัธยม รวมถึงการสนับสนุนการศึกษาของสตรีและการอุดมศึกษา มีการจัดตั้งโรงเรียนฝึกหัดครูขึ้นหลายสิบแห่ง หลังจากการปฏิวัติ 1910 รัฐบาลให้ความสำคัญกับการอ่านออกเขียนได้และการศึกษาในชนบทมากยิ่งขึ้น รวมไปถึงการศึกษาของชนเผ่าพื้นเมือง ในทศวรรษ 1990 ได้มีการปฏิรูปขนานใหญ่ที่ได้กระจายอำนาจระบบการศึกษาออกไป และปรับโครงสร้างทำหลักสูตรให้ทันสมัย ทั้งยังเพิ่มเงินเดือนครูและสนับสนุนการพัฒนาวิชาชีพ

สหภาพแรงงานการศึกษากับอำนาจอุปถัมภ์

กระนั้น ก็ยังมีการตระหนักดีว่า ความล้าหลังทางการศึกษายังคงมีอยู่อย่างต่อเนื่องมาถึงศตวรรษที่ 21 เนื่องจากการศึกษาภาครัฐไร้การตรวจสอบและระบบประเมินนั้นอ่อนแอมาก ทำให้เกิดการขึ้นเงินเดือนอย่างผิดปกติครั้งใหญ่ ปัญหาครูขาดสอนอย่างเรื้อรัง แนวปฏิบัติที่เน้นการอุปถัมภ์ในการจ้างและบริหารจัดการ ในปี 2014 *The Economist* รายงานว่า 13% ของเงินเดือนครู หรือครูประมาณ 298,000 คน ไม่ได้เข้างานเพื่อรับผิดชอบในการสอน ตัวอย่างหนึ่งในมลรัฐ Nayarit หัวหน้าสหภาพแรงงานท้องถิ่นและคนในครอบครัวมีตำแหน่งครูกินเงินเดือน ผู้อำนวยการโรงเรียนและศึกษานิเทศก์เขตและเพลิดเพลินกับกระแสรายได้อันมหึมาโดยไม่ต้องทำหน้าที่ตามตำแหน่งใด ๆ[342]

แนวปฏิบัติเช่นนี้นำมาซึ่งการศึกษาคุณภาพต่ำ การสอบระดับชาติและนานาชาติแสดงผลว่านักเรียนไม่ได้เรียนทักษะพื้นฐานด้านการอ่าน คำนวณ และวิทยาศาสตร์มากพอ เม็กซิโกถือว่ามีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดในประเทศ OECD ในปี 2012 จากการสอบ Program for International Student Assessment (PISA) ขณะที่สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจส่งผลอย่างมากต่อผลนี้ กระบวนการทางการเมืองของโรงเรียนนั้นย่อมส่งผลต่อความสำเร็จดังกล่าว[343]

338 CIA. “Mexico”. Retrived on 20 August 2023 from https://www.cia.gov/the-world-factbook/countries/mexico/

339 IMF. “World Economic Outlook Database “. Retrived on 13 August 2023 from https://rb.gy/3i2ge

340 World Bank. “GDP per capita, PPP (current international $)”. Retrived on 13 August 2023 from https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD

341 Victoria Andrade de Herrara. “Education in Mexico: Historical and Contemporary Educational Systems”. *Institute of Education Science.* Retrieved on 15 March 2024 from https://eric.ed.gov/?id=ED393634 (1996)

342 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, “Teachers’ Unions in Mexico : The Politics of Patronage”, Terry M. Moe and Susanne Wiborg, ed., *The comparative politics of education: teachers unions and education systems around the world* (Cambridge: Cambridge Press, 2017), p.215

343 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.215

กลายเป็นว่าอิทธิพลทางการเมืองของ National Union of Education Workers (SNTE: สหภาพแห่งชาติแห่งแรงงานการศึกษา) ได้ส่งผลถึงความล้าหลังของการศึกษาและความไร้ความสามารถของรัฐบาลที่จะสร้างความเปลี่ยนแปลงในนโยบาย สหภาพแรงงานแห่งนี้ตั้งขึ้นในปี 1943 SNTE ได้ขยายอำนาจเหนือระบบโรงเรียนผ่านสิ่งที่เรียกว่า patrimonial power (อำนาจอุปถัมภ์แบบแม็กซ์ เวเบอร์) อำนาจเช่นนี้ถือเป็นรูปแบบประจำของการครอบงำของผู้นำผู้ที่ไม่ถูกควบคุมด้วยระบบกฎหมายและเหตุผล แต่ใช้อำนาจทางการเพื่อสนับสนุนเป้าหมายส่วนบุคคล ภายใต้แนวคิดนี้ผู้นำสหภาพแรงงานได้มีอิทธิพลต่อการรับสมัครเจ้าหน้าที่ระดับสูงในระบบราชการกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อนำเอาผู้จงรักภักดีต่อสหภาพแรงงาน ไปอยู่ในตำแหน่งบริหารในโรงเรียน และจะเป็นผู้มีอำนาจในการจ้างครูและการขึ้นเงินเดือนต่อไป แต่ในปี 2013 หลังจากกฎหมายที่เป็นหมุดหมายสำคัญทางการศึกษาเกิดขึ้น ทำให้อำนาจรัฐมีเหนือการศึกษาได้มีสัญญาณว่าอำนาจทางการเมืองของสหภาพฯ เจอข้อจำกัดเสียแล้ว[344]

ที่มาของอำนาจอุปถัมภ์ และอิทธิพลทางการเมืองของ SNTE

ต้องเข้าใจเสียก่อนว่าเม็กซิโกต้องเผชิญกับรัฐบาลเผด็จการมาอย่างหนัก พรรค Institutional Revolutionary Party (PRI หรือพรรคปฏิวัติเชิงสถาบัน) นับเป็น

344 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., pp.215–216

ภาพที่ 3.25 แผนที่แสดงความหนาแน่นของประชากรเม็กซิโก ปี 2020

พรรคเผด็จการที่ครองประเทศมาอย่างยาวนาน อำนาจอุปถัมภ์ของสหภาพแรงงาน SNTE มาจากทรัพยากรที่สั่งสมผ่านพรรคนี้เอง

ในรัฐบาลเผด็จการเช่นนี้ ความสัมพันธ์แรงงานจึงเน้นในระบบ corporatism (ขอใช้ว่า ระบบความร่วมมือไตรภาคี) ที่ให้ความสำคัญกับการทำงานร่วมกันระหว่างรัฐ บริษัทเอกชนและแรงงานในเม็กซิโกเป็นแบบ “state corporatism” ที่ต่างไปจากแบบตะวันตก เนื่องจากในระบบนี้องค์กรผลประโยชน์ถูกสร้างโดยรัฐและดำเนินการผ่านตรรกะทางการเมืองที่ถูกปกครองโดยพรรคเผด็จการที่ว่าไป[345]

ความสัมพันธ์ของระบบความร่วมมือไตรภาคีที่นำโดย PRI กับ SNTE ทำให้สหภาพสามารถสั่งสมทรัพยากร ซึ่งต่อเนื่องมาจนถึงวันที่เม็กซิโกได้รับประชาธิปไตยในทศวรรษ 1990 ทรัพยากรในที่นี้หมายถึง วัตถุ องค์กร และเครื่องมือทางกฎหมายเพื่อใช้ควบคุมฐานสมาชิกของพวกเขา คล้ายกับสหภาพแรงงานครูในอินเดีย ที่นี่ใช้อำนาจผ่านระบบการเลือกตั้ง ที่ใช้วิธีนี้ได้เพราะมันสามารถใช้ทรัพยากรเพื่อขับเคลื่อนฐานที่มีสมาชิกกว่า 1.2 ล้าน ในปี 2012 โอกาสมาถึงเมื่อมีการสร้างความเป็นประชาธิปไตยและกระจายอำนาจทางการศึกษา ยิ่งทำให้สหภาพมีความเป็นอิสระจาก PRI และวางตำแหน่งว่าเป็นพันธมิตรกับพรรคการเมืองหลักทั้ง 3 แทน เมื่อมีการแข่งขันของพรรคทั้งหลาย ก็ทำให้สหภาพได้รับการสนับสนุนทางการเมืองเป็นอย่างดี ยิ่งทำให้สหภาพสามารถแสวงหาค่าเช่าทางเศรษฐกิจและสร้างระบบอุปถัมภ์ในโรงเรียนเพื่อเสริมอำนาจอุปถัมภ์ในโรงเรียนมากขึ้น[346]

แต่ในเวลาต่อมา สหภาพแรงงานได้เผชิญหน้ากับความพ่ายแพ้ทางการเมือง เนื่องจากการล็อบบี้เพื่ออิทธิพลและการเข้าถึงทรัพยากรถูกเปิดโปงโดยสื่อมวลชนนำไปสู่การตีกลับทางการเมือง เช่นเดียวกับที่รัฐบาลต้องเผชิญหน้ากับแรงกดดันเพื่อจะปฏิรูปการศึกษา ไม่ต่างจากพรรคการเมืองที่ครองอำนาจในสวีเดน เดนมาร์ก นอร์เวย์และอังกฤษ ซึ่งการปฏิรูปจะถูกท้าทายโดยสหภาพแรงงานครู อย่างไรก็ตาม กฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาฉบับใหม่ผ่านเมื่อปี 2013 ซึ่งจะทำให้อำนาจเชิงอุปถัมภ์ของสหภาพลดลง เช่นเดียวกับอำนาจในการจ้างและเลื่อนตำแหน่ง กรณีนี้เป็นตัวอย่างให้เห็นข้อจำกัดของอิทธิพลทางการเมืองของสหภาพแรงงานเมื่อมีผลประโยชน์มาเกี่ยวข้องมากเกินไป[347]

รากเหง้าของเผด็จการใต้อำนาจของสหภาพแรงงาน

ต่างจากสหภาพแรงงานใหญ่ ๆ ในละตินอเมริกา อำนาจเชิงอุปถัมภ์ของสหภาพแรงงานครูเม็กซิโกมาจากพันธะของระบบ corporate ที่จัดตั้งขึ้นระหว่าง PRI และ SNTE สหภาพแรงงานครูถือว่าเป็นคนวงในที่เปี่ยมอภิสิทธิ์ และปฏิเสธไม่ได้ว่าเป็นผลผลิตของระบอบเผด็จการ ที่ให้อภิสิทธิ์การเข้าถึงทรัพยากรและยังให้รับผิดชอบการสร้างความสงบเรียบร้อยของเหล่าแรงงาน การเป็นผู้สนับสนุนการเลือกตั้งให้แก่พรรค PRI ทำให้พวกเขาได้รับทรัพยากรเพื่อควบคุมวินัยของครูโดยการจัดลำดับและมีข้อมูลไว้ในมือเป็นการแลกเปลี่ยน[348]

ก่อนตั้ง SNTE ในปี 1943 ครูเม็กซิกันปราศจากสิ่งที่เรียกว่าสหภาพแรงงาน ระหว่างการปฏิวัติเม็กซิกัน 1910–1920 สหภาพแรงงานครูทั้งหลายในท้องถิ่นเติบโตขึ้น จนถึงทศวรรษ 1930 PRI พยายามนำสหภาพแรงงานกว่า 700 แห่ง รวมถึงองค์กรแรงงานแห่งชาติเพื่อสร้างสหภาพแรงงานที่สนับสนุนรัฐบาลขึ้นมา กฎหมายระดับสหพันธรัฐของแรงงานในปี 1938 ได้กำหนดให้มีเพียงสหภาพแรงงานเดียวในแต่ละหน่วยราชการและยังถูกบังคับให้เป็นสมาชิกอีกด้วย กระนั้นผู้นำแรงงานที่มาจากฝั่งพรรคคอมมิวนิสต์และสังคมนิยมต่อต้านความพยายามนี้ สหภาพแรงงานผู้เกรี้ยวกราดหาทางรักษาอำนาจจากระบอบเผด็จการ

345 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.216

346 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., pp.216–217

347 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.217

348 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.217

และป้องกันผู้นำฝ่ายตรงข้ามในการขึ้นไปมีอำนาจ ระหว่างการรวมตัวของสหภาพแรงงานของรัฐบาล[349]

ปี 1943 PRI สามารถจัดตั้งสหภาพสำเร็จให้เหลือเพียงสหภาพเดียวนั่นคือ SNTE รัฐบาลให้เป็นสหภาพแรงงานครูหนึ่งเดียวที่ถูกกฎหมาย และสั่งการให้กระทรวงการคลังโอนเงิน 1% ของเงินเดือนครูทุกคนเข้าสู่กรรมการระดับชาติของ SNTE ครูทั้งหลายจึงกลายเป็นสมาชิก SNTE โดยอัตโนมัติ ในปี 1960 กฎหมายปี 1938ได้ถูกผนวกอยู่ในรัฐธรรมนูญในมาตราที่ 123 section วิธีการทางกฎหมายเช่นนี้ช่วยเสริมสร้างรากฐานของสหภาพกับ PRI[350]

ฝ่ายซ้ายกับความขัดแย้งในสหภาพแรงงาน และการถูกกำจัด

ปีต่อมา PRI ได้สนับสนุนการรวมอำนาจภายในผู้นำสหภาพที่สนับสนุน PRI แต่ในความขัดแย้งระหว่างฝ่ายซ้ายกับฝ่ายสนับสนุนรัฐบาล PRI ได้สนับสนุนฝ่ายที่จงรักภักดีให้อยู่ในคณะกรรมการบริหารแห่งชาติของสหภาพ และขับไล่ผู้นำรัฐบาลฝ่ายซ้ายออกไป ในปี 1949 เลขาธิการสามัญของ SNTE ได้รวมอำนาจในสหภาพและลดความอิสระระดับรัฐลง ขณะเดียวกันก็พัฒนาลัทธิบูชาบุคคลและองค์กรทางการเมืองที่ถูกผูกขาดด้วยตำแหน่งผู้นำในสหภาพแรงงาน[351]

ครูฝ่ายซ้ายผู้ไม่เห็นด้วยพยายามมีอิทธิพลในระดับชาติ ปี 1956 เกิดขบวนการครูปฏิวัติ (Revolutionary Teacher Movement: MRM) เกิดขึ้นใน Federal District แต่ถูกกดดันและปราบปรามจากรัฐ ช่วงทศวรรษ 1980 ฝั่งที่ไม่เห็นด้วยกลุ่มอื่นได้รวมกันในนาม National Coordinating Council of Education Workers (CNTE: สภาประสานงานแห่งชาติแห่งแรงงานการศึกษา) ที่ต้องการเงินเดือนที่ดีขึ้นและประชาธิปไตยของสหภาพแรงงาน พวกเขาได้ท้าทายผู้นำสหภาพแรงงาน และผู้นำดังกล่าวก็ได้สลายการประท้วงผ่านการดึงบางส่วนมาร่วมและตัดการสนับสนุนทางการเงิน[352]

SNTE เครื่องมือของรัฐบาลเผด็จการในการควบคุมครู

SNTE ยังรับผิดชอบเกี่ยวกับการอธิบายความต้องการและการยับยั้งความต้องการของเหล่าครู เช่นเดียวกับการเป็นหุ้นส่วนการจัดทำนโยบายการศึกษาของรัฐ นโยบายใหม่ได้ถูกเจรจาและจัดรูปในฐานะแพกเกจการศึกษาแห่งชาติ ความสัมพันธ์แบบระบบความร่วมมือไตรภาคียังเกี่ยวข้องระบบเจรจาต่อรองร่วมระดับชาติที่ตั้งขึ้นในปี 1944 พร้อมกับ Federal Tribunal of Conciliation and Arbitration (ศาลกลางแห่งการประนีประนอมและอนุญาโตตุลาการ) ทุกปีในวันครู 15 พฤษภาคม ผู้นำสหภาพ เลขานุการกระทรวงศึกษาธิการ และประธานาธิบดีจะประกาศขึ้นเงินเดือนครูและผลประโยชน์ต่าง ๆ ในช่วงเวลาที่เศรษฐกิจดี ผู้นำ SNTE ได้ต่อรองเพื่อยกระดับเงินบำนาญ แต่หากเศรษฐกิจไม่ดี ผู้นำสหภาพแรงงานเป็นผู้รับผิดชอบในการควบคุมความต้องการของครู จากวิกฤตหนี้ในทศวรรษ 1980 PRI กดดันผู้นำสหภาพแรงงานเพื่อจะสนับสนุนการชะลอการขึ้นเงินเดือนครู ในทางตรงกันข้าม ผู้นำที่ไม่เห็นด้วยก็ขับเคลื่อนครูผู้ไม่พอใจและทำการประท้วง[353]

สหภาพแรงงาน ยังได้จัดตั้งการสนับสนุนพรรค PRI ในการเลือกตั้ง ภายใต้กลไกของ PRI สหภาพกลายเป็นหนึ่งในฐานเสียงระดับองค์กรที่เข้มแข็งที่สุด ครูจึงเป็นสมาชิกพรรคโดยอัตโนมัติ และสหภาพแรงงานฯ ยังได้ตั้งกลุ่มทางการเมืองที่มีบทบาทในการจัดตั้งชาวนาและเหล่ากรรมกรในช่วงเลือกตั้ง ในโรงเรียนพวกเขายังเป็นนักกิจกรรมรณรงค์ เป็นหัวคะแนน และคนจัดทำโพล หัวหน้า SNTE อธิบายว่าครูคือ ช่างทำท่อของการเลือกตั้ง ผู้ที่ทำงานสกปรกให้กับ PRI ระหว่างเลือกตั้ง เพื่อทำงาน

349 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., pp.217–218

350 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.218

351 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.218

352 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.218

353 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., pp.218–219

เช่นนี้เหล่าครูควรจะเป็นกรรมการ กรรมการเหล่านี้จะยังได้รับเงินเดือนครู แม้ว่าเขาจะไม่ได้สอนในช่วงทำงาน รณรงค์เป็นหัวคะแนนให้พรรคดังกล่าว ผู้นำสหภาพยังได้รับชดเชยด้วยตำแหน่งทางการเมืองใน PRI นั่นทำให้พวกเขากลายเป็น ส.ส. ผู้ว่าการรัฐ สมาชิกสภาเมือง หรือกระทั่งนายกเทศมนตรี[354]

ผู้นำสหภาพได้รับการเสริมพลังจากรางวัลจูงใจและการลงโทษอันจะนำมาซึ่งความสงบของแรงงานและการสนับสนุน PRI ได้มอบหมายหน้าที่การบริหารที่สำคัญให้กับหัวหน้าสหภาพ แนวปฏิบัตินี้เป็นที่รู้จักกันในนาม mixed commissions (กรรมการผสม) ที่เป็นองค์กรปกครองภายในระบบราชการ ที่มีจำนวนตัวแทนเท่า ๆ กันจาก Secretariat of Public Education (SEP: สำนักเลขาธิการการศึกษา) และ สหภาพแรงงานครู กรรมการผสมนี้ดำเนินการทั้งในระดับรัฐบาลกลางและรัฐ พวกเขามีอำนาจในการจ้างครู โยกย้าย เลื่อนตำแหน่ง ฝึกอบรมและประเมินผลครู รวมไปถึงการเลือกผู้อำนวยการและศึกษานิเทศก์ประจำเขต กรรมการนี้ทำให้ผู้นำสหภาพแรงงานควบคุมวิชาชีพครูไว้ในมือแทบทั้งหมด[355]

นอกจากผู้นำสหภาพแรงงานจะได้รับตำแหน่งระดับสูงใน SEP สำหรับ PRI แล้ว ตัวแทนของสหภาพภายในระบบราชการนี้ยังช่วยป้องกันการความขัดแย้งต่อนโยบายการศึกษาภายในหมู่ครู สำหรับสหภาพแรงงาน ตัวแทนนี้ทำให้ผู้นำสหภาพได้รับรางวัลความภักดีอย่างตำแหน่งการบริหาร ผู้นำสหภาพกลายเป็นผู้มีอิทธิพลต่อชีวิตประจำวันของครูทั้งในโรงเรียนและผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ[356]

อำนาจการลงโทษของ SNTE

อำนาจแนวตั้งภายในสหภาพแรงงานนั้นนับเป็นด้านมืดและการบีบบังคับ ดังพบว่า สหภาพแรงงานใช้อิทธิพลทางด้านการบริหารปราบครูผู้ที่ไม่เห็นด้วย ทศวรรษ 1980 ผู้บริหารที่มีตำแหน่งใน SNTE ลงโทษครูผู้สนับสนุนการไม่เห็นด้วยโดยการย้ายพวกเขาไปสู่โรงเรียนที่ไม่เป็นที่ต้องการและห่างไกล โดยปฏิเสธคำขอการย้าย โดยการปฏิเสธให้เลื่อนขั้น ทั้งยังโยนงานหนักให้ มอบหมายตำแหน่งกรรมการที่น่ารังเกียจและให้ความช่วยเหลือน้อยมาก ยังมีรายงานการคุกคามครูผู้หญิงโดยผู้นำสหภาพแรงงานผู้ชาย ผู้ต้องการข้อแลกเปลี่ยนทางเพศเพื่อช่วยแก้ปัญหาความสัมพันธ์ในที่ทำงาน สหภาพแรงงานถือว่า สร้างชื่อเสียราวกับมาเฟีย ผู้นำสหภาพได้ใช้ความรุนแรงจัดการกับผู้ไม่เห็นด้วยในช่วงการเลือกตั้งภายในสหภาพ โดยจะกลายเป็นการทะเลาะวิวาทกันอย่างเต็มที่ สหภาพแรงงานครูเม็กซิกันยังต้องสงสัยว่าเป็นผู้ว่าจ้างลอบสังหารคู่แข่งทางการเมือง เช่น SNTE ถูกสงสัยว่ามีส่วนกับการลอบสังหารผู้นำสหภาพแรงงานผู้ไม่เห็นด้วยในปี 1981[357]

ความสัมพันธ์ในระบบความร่วมมือไตรภาคี กับ PRI ทำให้ผู้นำสหภาพฯ ได้รับอำนาจส่วนบุคคลเหนือองค์กรแรงงานที่ร่ำรวยทรัพยากร สหภาพแรงงานพัฒนาเป็นโครงสร้างที่รวมศูนย์และมีลำดับชั้นที่รวมเอาสหภาพแรงงานระดับรัฐ และตัวแทนในโรงเรียนไว้ด้วยกัน ปลายทศวรรษ 1970 สหภาพแรงงานมีจำนวนสมาชิกว่าครึ่งล้านคน ภายใน 55 รัฐ เมื่อสหภาพแรงงานครูถูกจัดตั้งถูกจ้างโดย SEP ทำให้สหภาพแรงงานสามารถขยายอำนาจเชิงอุปถัมภ์ครอบคลุมภาคการศึกษาไว้ทั้งหมด[358]

ความเปลี่ยนแปลงทางการเมือง และการต่อสู้เพื่อการปฏิรูปการศึกษา

การเปลี่ยนผ่านทางการเมืองของเม็กซิโกไปสู่การเลือกตั้งที่เสรีกว่าเดิมทำให้สหภาพแรงงานครูสามารถปรับใช้ทรัพยากรพวกเขาในทางใหม่ ๆ ได้ด้วย การเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี 1988 ที่ PRI แม้ว่าจะใช้วิธีการเลือกตั้ง

354 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.219

355 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.219

356 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., pp.219–220

357 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.220

358 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.220

อย่างทุจริตแต่ก็เอาชนะได้อย่างหวุดหวิด ทำให้เป็นจุดจบของอำนาจนำของรัฐบาลอย่างยาวนาน PRI ที่เคยครองอำนาจเริ่มประสบปัญหาถูกท้าทายจากทั้งฝ่ายซ้ายและขวา พรรคคู่ต่อสู้ชนะเลือกตั้งในแต่ละมลรัฐ เม็กซิโกค่อย ๆ ขยับไปสู่ความเป็นประชาธิปไตยมากขึ้น[359]

ในปี 1992 SNTE ได้ยกเลิกการบังคับให้ครูเป็นสมาชิกของพรรค PRI โดยอัตโนมัติ สหภาพแรงงานยังจัดตั้งพันธมิตรทางการเมืองกับ 3 พรรคใหญ่ขึ้นอยู่กับว่าพรรคไหนมีแนวโน้มที่จะชนะ ยุทธศาสตร์นี้ทำให้พวกเขาอยู่กับพรรค National Action Party (PAN: พรรคกิจแห่งชาติ) ที่ขึ้นเป็นประธานาธิบดีในปี 2000–2012 ที่น่าเศร้าก็คือแม้ว่าประเทศจะหันไปสู่ประชาธิปไตย แต่อำนาจเชิงอุปถัมภ์ในระบบการศึกษายังคงอยู่ อิทธิพลทางการเมืองของ SNTE ยังคงเข้มแข็งโดยเฉพาะความสามารถในการจะปรับโฉมด้วยการปฏิรูปการกระจายอำนาจ การเปลี่ยนยุทธศาสตร์การเมืองและอิทธิพลเหนือการปฏิรูปในการจ้างครูและการประเมิน[360]

ความพยายามกระจายอำนาจทางการศึกษา

การสร้าง SEP ในปี 1921 เป็นกระบวนการรวมศูนย์อำนาจการศึกษาเพื่อจะทำให้เกิดการศึกษาระดับประถมที่เข้าถึงทุกคน แต่บางมลรัฐอย่าง Mexico, Chihuahua, Puebla และ Nuevo Leon ได้มีระบบโรงเรียนรัฐเป็นของตนเอง ขณะที่มลรัฐที่ยากจนกว่า รัฐบาลกลางจะเข้าไปขยายการศึกษาภาครัฐ

รัฐบาลกลางมีบทบาทเข้ามาจัดการด้านการเงินและการบริหารระบบโรงเรียน ในทศวรรษ 1970 รัฐบาลกลางได้ครองส่วนแบ่งในการฝึกอบรมครู จ้างงาน การเลื่อนตำแหน่ง รวมไปถึงหลักสูตร เงินเดือนครู และการสร้างโรงเรียน ในปี 1992 รัฐบาลกลางควบคุมโรงเรียนประถม 71% มัธยม 65% แม้ในแต่ละรัฐจะพยายามสร้างโรงเรียนคู่ขนานแต่โรงเรียนส่วนใหญ่ก็อยู่ในกำมือรัฐบาลกลาง[361]

ระบบโรงเรียนของรัฐบาลกลางแสดงให้เห็นสัญญาณของความไร้ประสิทธิภาพและไม่ต้องรับผิดชอบ เช่น ระบบเงินเดือนที่ผิดพลาดต้องแก้ไขด้วยการเดินทางอันเสียเวลาเพื่อเข้าสู่เมืองหลวง ภายใต้โครงสร้างพื้นฐานอันซับซ้อนและผู้รับจ้างจำนวนมหาศาล SEP ล้มเหลวที่จะสื่อสารกันและกัน และความขัดแย้งทางการเมืองก็ได้กัดกร่อนระบบไปเรื่อย ๆ ข้ารัฐการนักปฏิรูปหาทางที่จะกระจายอำนาจเหล่านี้เพื่อให้เกิดพันธะรับผิดชอบแก่นักเรียน[362]

ก่อนในปี 1992 ได้มีความพยายามปฏิรูปโดยการกระจายอำนาจ ในช่วง 1958–1969 มีเป้าหมายจะช่วงชิงอำนาจของการแต่งตั้งผู้อำนวยการและศึกษานิเทศก์ออกมาจากสหภาพแรงงาน แต่ล้มเหลวเนื่องจากเจอสหภาพแรงงานต่อต้าน ในปี 1978 รัฐบาลกลางถ่ายโอนอำนาจสู่โครงสร้าง SEP เพื่อลดอำนาจสหภาพเหนือการบริหารการศึกษา แต่ SNTE ก็ต่อต้านนโยบายดังกล่าวและยังเรียกร้องอิทธิพลเหนือการแต่งตั้งข้ารัฐการไว้ที่ตัวเอง ต้นทศวรรษ 1980 สหภาพแรงงานได้รื้อฟื้นตัวแทนในระบบรัฐการกว่า 40% ของรัฐที่มี[363]

จังหวะขาลงของ PRI และการกระจายอำนาจแบบจำกัด

Carlos Salinas de Gortari ประธานาธิบดีผู้ดำรงตำแหน่งในปี 1988–1994 ทำให้นักปฏิรูปมองโลกในแง่ดีว่าจะมีการปฏิรูปการศึกษา เนื่องจากเขาคือ เทคโนแครตผู้ทำงานด้านการวางแผนและการเงิน หลังจากรับตำแหน่งไม่นานเขาก็เขย่าความเป็นผู้นำของ SNTE ขับเคลื่อนด้วยกลุ่มครูที่ไม่เห็นด้วย และสั่งการให้ Carlos Jonguitud Barrios ลาออกและแทนที่ด้วย Elba Esther Gordillo ในปี 1989 นั่นทำให้ผู้นำคนใหม่มีอำนาจต่อรองน้อย

359 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.220

360 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.221

361 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.221

362 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.221

363 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., pp.221–222

และยังพบความท้าทายในองค์กรจากผู้ไม่พอใจผู้นำเดิมและผู้ที่ยังภักดีกับผู้นำเดิม การเปลี่ยนผู้นำ ทำให้ประธานาธิบดีหาโอกาสผลักดันการปฏิรูปการศึกษา[364]

แต่ Gordillo ก็พิสูจน์ว่าตนเป็นผู้เจรจาที่ชาญฉลาดที่ได้รับอิทธิพลทางการเมืองอย่างไม่คาดคิด แม้เธอจะภักดีกับ Salinas และเผชิญหน้ากับกลุ่มผู้คัดค้านที่พยายามจะขับไล่เธอ เพราะ Salinas ไม่ต้องการสูญเสียพันธมิตรอย่าง SNTE เขาจึงหาทางต่อรองให้เกิดการปฏิรูปการกระจายอำนาจอย่างจำกัดเพื่อแลกเปลี่ยนกับความช่วยเหลือของ Gordillo อันที่จริงในปี 1991 ระหว่างการอภิปรายเกี่ยวกับความก้าวหน้าในการกระจายอำนาจก็ได้มีการประท้วงจากผู้ไม่เห็นด้วยเกิดขึ้น การประท้วงดังกล่าวได้ทำให้ Gordillo มีอำนาจต่อรองต่อการกระจายอำนาจให้อ่อนแรงลง เพราะมีแต่เธอที่จะหยุดการประท้วงได้[365]

PRI ไม่ต้องการจะสูญเสียการควบคุมสหภาพแรงงานที่ใหญ่ที่สุดเพื่อสร้างความได้เปรียบในการเลือกตั้ง ชัยชนะของ Salinas ในปี 1988 กลายเป็นประวัติศาสตร์พรรคที่ถือว่าแย่ที่สุดในประวัติศาสตร์ เลวร้ายกว่านั้นครูผู้ไม่เห็นด้วยพยายามจะสร้างพันธมิตรกับพรรคซ้ายกลางที่เกือบเอาชนะ Salinas ได้ นั่นคือ Democratic Revolution (PRD: พรรคปฏิวัติประชาธิปไตย) เมื่ออำนาจของ PRI เสื่อมถอยทำให้ Salinas ได้เสนออำนาจจัดการทรัพยากรให้กับ SNTE เพื่อแลกเปลี่ยนกับโครงการปฏิรูป[366]

การกระจายอำนาจ ANMEB

บทบัญญัติของโครงการกระจายอำนาจได้จัดทำรายละเอียดภายใต้ข้อตกลงระหว่าง SEP SNTE และผู้ว่าการรัฐในวันที่ 18 พฤษภาคม 1992 ที่เรียกว่า National Agreement for the Modernization of Education (ANMEB: ข้อตกลงร่วมแห่งชาติว่าด้วยการทำให้การศึกษาทันสมัย) และผ่านกฎหมายการศึกษาทั่วไปในปี 1993 ตามนี้การจ้างครูและเงินเดือนครูจะย้ายไปอยู่ที่รัฐบาลระดับมลรัฐ รัฐบาลกลางยังส่งผ่านควบคุมระดับอนุบาล ประถมและมัธยมไปยังรัฐบาลระดับมลรัฐ ทำให้มลรัฐต่าง ๆ รับผิดชอบนักเรียน 14 ล้านคน ครู 513,000 คน และเจ้าหน้าที่ฝ่ายธุรการกว่า 115,000 คน โรงเรียนกว่า 1 แสนแห่ง และวัสดุอุปกรณ์กว่า 22 ล้านชิ้น เมื่อเทียบกับประสบการณ์การกระจายอำนาจในละตินอเมริกา ANMEB ได้แบ่งความรับผิดชอบอย่างชัดเจนระหว่างรัฐบาลระดับต่าง ๆ นโยบายเช่นนี้ขยายไปสู่บทบาทของรัฐบาลท้องถิ่นในการขยายการศึกษาและบริหารการศึกษาอย่างเต็มตัว[367]

อย่างไรก็ตาม SNTE ประสบความสำเร็จในการประนีประนอมในพื้นที่ของแรงงานสัมพันธ์ การเจรจาต่อรองร่วมยังอยู่ในระดับรัฐบาลกลาง นั่นหมายถึงเลขานุการของกระทรวงศึกษาและผู้นำ SNTE ยังเป็นผู้ต่อรองฐานเงินเดือนครูอยู่ แต่ในระดับรัฐบาลท้องถิ่น ได้มีการเจรจาแยกออกไประหว่างสหภาพแรงงานและผู้ว่าการมลรัฐบนผลประโยชน์เล็ก ๆ น้อย ๆ ซึ่งรวมไปถึงโบนัสสำหรับฐานเงินเดือนด้วย ระดับมลรัฐจะต้องยอมรับสิทธิแรงงานของครู ไม่สามารถเปลี่ยนสัญญาของแรงงานที่ถูกโอนย้ายมาจากรัฐบาลกลาง ภายใต้การปฏิรูปเช่นนี้รัฐบาลถือล้มเหลวที่จะแยกสหภาพแรงงานออกเป็น 31 หน่วยไว้ในแต่ละรัฐ[368]

โครงการจ่ายเงินตามผลงาน ได้ถูกรวมในแพกเกจปฏิรูปด้วย โครงการนี้มีเป้าหมายจะชดเชยให้สหภาพแรงงานโดยรวมเอาความอาวุโสและองค์ประกอบประสิทธิภาพงานไว้ในนิยามนี้ด้วย ภายในคะแนนประเมิน 100 คะแนน ครูได้คะแนนความเชี่ยวชาญเพียง 28 คะแนน นักเรียนได้ 20 คะแนน คณะกรรมการผสมที่มีตัวแทน SNTE อย่างน้อยร้อยละ 50 เป็นผู้รับผิดชอบจัดการโครงการนี้

364 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.222

365 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.222

366 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.222

367 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., pp.222–223

368 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.223

ในหลายมลรัฐมันได้กลายเป็นเครื่องมืออุปถัมภ์เพื่อสร้างความเข็มแข็งให้ผู้นำสหภาพ หลายปีต่อมา SNTE ใช้ระบบนี้เพื่อตบรางวัลแด่สมาชิกผู้ภักดีต่อสหภาพแรงงาน[369]

กรณีการกระจายอำนาจดังกล่าวทำให้เห็นภาพของ SNTE สามารถปรับตัวเข้ากับการปฏิรูปอย่างไร แทนที่จะแตกหัก SNTE กลับสามารถหาประโยชน์จากระบบรัฐการ การกระจายอำนาจได้ส่งเสริมอำนาจในการสร้างอำนาจต่อรองร่วมและเพิ่มอำนาจควบคุมครูผู้ไม่เห็นด้วยต่อผู้นำผ่านโครงการดังกล่าว การกระจายอำนาจทางการศึกษาแทนที่จะยึดอำนาจสหภาพแรงงานครูกลายเป็นว่าได้สร้างความเข้มแข็งให้สหภาพแทน[370]

พันธมิตรใหม่ทางการเมืองของสหภาพแรงงานครู

การเลือกตั้งในปี 1988 ส่งสัญญาณถึงจุดจบของการปกครองแบบเผด็จการของ PRI เม็กซิโกได้เปลี่ยนจากการมีอำนาจพรรคเดียวสู่การแข่งขันของพรรคอันหลากหลาย สหภาพแรงงานก็ได้ปรับยุทธศาสตร์ทางการเมือง ปี 1992 Gordillo ได้ปรับเปลี่ยนสถานะและทำให้ครูสามารถสมัครสมาชิกพรรคใดก็ได้ สหภาพจัดตั้ง National Political Action Committee (คณะกรรมการปฏิบัติการการเมืองแห่งชาติ) เพื่อเชิญผู้สมัครประธานาธิบดีมาเสนอนโยบายเกี่ยวกับการศึกษาที่สหภาพ คณะกรรมการนี้ยังคงสนับสนุนด้านการเงินสำหรับครูหรือผู้นำสหภาพที่ลงสมัครเลือกตั้ง โดยไม่คำนึงถึงอัตลักษณ์ทางการเมืองใดๆ การถอยห่างจาก PRI ทำให้สหภาพแรงงานฉวยโอกาสที่จะแสวงหาแหล่งทรัพยากรใหม่ๆ จากพรรคใหม่ๆ ไปด้วย[371]

SNTE ได้สร้างพันธมิตรปลอมๆ ระดับมลรัฐกับ พรรคขวากลางอย่าง PAN และ ซ้ายกลางอย่าง PRD สหภาพแรงงานได้ต่อรองทีละพรรคแยกจากกันในทั้ง 3 พรรค และตัดสินใจในนาทีสุดท้ายว่าจะสนับสนุนพรรคใด เพื่อที่จะหาประโยชน์สูงสุดจากพรรคที่สนับสนุน สหภาพฯ ในระดับมลรัฐได้วางข้อตกลงที่สมประโยชน์กันระหว่างผู้ว่าการมลรัฐที่รับการสนับสนุนทางการเมือง และสหภาพที่จะได้รับเงินอุดหนุน การอุปถัมภ์ และค่าใช้จ่ายอื่นๆ รวมไปถึงความสามารถในการเสนอชื่อเลขานุการศึกษาธิการระดับมลรัฐ เป็นการตอบแทน สหภาพแรงงานได้พัฒนาพันธมิตรการเมืองกับพรรคที่แตกต่างไปทั่ว 31 มลรัฐของเม็กซิโกรวมไปถึงรัฐบาลกลาง ขึ้นอยู่กับว่าพรรคไหนจะชนะในมลรัฐนั้นๆ[372]

ระดับรัฐบาลกลาง SNTE เริ่มที่จะสร้างพันธมิตรให้เหนือไปกว่า PRI แม้จะเลิกการเป็นสมาชิก PRI โดยอัตโนมัติแล้ว แต่ Gordillo และครูจำนวนมากก็ยังเป็นผู้จงรักภักดีต่อ PRI Gordillo ได้รับตำแหน่งผู้นำระดับสูงในพรรค ในปี 2003 เธอได้เป็นเลขาธิการพรรคและนำประชุมพรรคการเมือง[373] Gordillo ยังแต่งตั้งตัวเธอเองเป็นพันธมิตรทางการเมืองกับประธานาธิบดีฝ่ายขวากลางอย่างพรรค PAN ในปี 2000 พันธมิตรเช่นนี้ได้ทำให้เกิดข้อวิจารณ์จากผู้นำ PRI โดยการสนับสนุนของ Gordillo ที่มีต่อการปฏิรูปการเงินที่เป็นข้อขัดแย้งในขณะนั้น (ที่ต้องการจะรายได้จาก VAT แบบถอยหลัง) ในยาและอาหาร ในปี 2005 ความตึงเครียดระหว่างเธอกับผู้สมัครประธานาธิบดีของพรรค PRI จนเธอถูกขับออกจากพรรค[374]

พรรคการเมืองบนฐานสหภาพแรงงานการศึกษา

Gordillo เป็นผู้รับผิดชอบการจัดตั้งพรรค New Alliance Party ที่มีฐานอยู่กับครู ทำให้เธอต้องพึ่งพาทรัพยากรการจัดตั้งของสหภาพแรงงาน เพื่อที่จะจัดพรรคการเมืองใหม่เพื่อการเลือกตั้งในปี 2006 กระบวนการดังกล่าว

369 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.223

370 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.223

371 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.224

372 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.224

373 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.224

374 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.224

ถือได้ว่าแยกตัวออกจากสหภาพแรงงานที่มีฐานจาก PRI และเป็นยุทธศาสตร์ของสหภาพแรงงานที่แสดงออกเชิงสถาบัน พันธมิตรใหม่นี้มีเป้าหมายในฐานะภาพลักษณ์อันทันสมัยจึงมีการจ้างที่ปรึกษาทางการเมือง การออกแคมเปญ และใช้โวหารแบบนักปฏิรูปเพื่อที่จะดึงดูดคะแนนจากผู้ที่ไม่ได้ยึดติดกับพรรคใด พรรคยังสร้างแรงดึงดูดด้วยการรับสมัครผู้สมัครหนุ่มสาวผู้ไม่ได้มีพันธะกับสหภาพ รวมถึงผู้นำนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยเอกชนชั้นนำ ทั้งยังมีการชูประเด็นอย่างสิทธิสตรี และการปกป้องสิ่งแวดล้อมเพื่อที่จะซ่อนผลประโยชน์พิเศษของพวกเขา ทั้งยังเลี่ยงความขัดแย้งในด้านการศึกษา และในที่สุดก็สนับสนุนให้มีการประเมินครู ดังนั้นพรรคจึงมีอุดมการณ์ที่ยืดหยุ่นและวางตัวเป็นพันธมิตรสำหรับพรรคการเมืองขนาดใหญ่ทั้งสาม[375]

จากสถานการณ์ดังกล่าว สหภาพแรงงานได้แสดงระดับของอิทธิพลทางการเมืองอย่างน่าสนใจ ปี 2006 Gordillo ได้อ้างผลงานในการโหวตผู้สมัครประธานาธิบดีของ PAN ให้ชนะผู้ท้าชิงฝ่ายซ้ายด้วยคะแนนเฉียดฉิว 243,934 (0.58%) แม้พันธมิตรใหม่นี้มีเสียงโหวตเพียง 1.7 ล้านเสียง (4%) แต่ก็มีผู้สงสัยว่าเธอสามารถสนับสนุนได้มากเพียงนั้นหรือไม่ แต่ผู้ชนะอย่าง Calderón ก็แสดงตัวว่าเป็นผู้ได้รับความนิยมจาก Gordillo ไปด้วย และมอบตำแหน่งในคณะรัฐมนตรีให้กับพันธมิตรทางการเมืองของ Gordillo เช่น ยกตำแหน่งเลขานุการรองของการศึกษาขั้นพื้นฐานให้กับลูกเขยของเธอ SNTE ได้เพิ่มอิทธิพลภายใต้ระบบนิติบัญญัติ โดยสรุปในการเลือกตั้งครั้งแรกพรรคนี้ได้มีเก้าอี้ในสภาล่างไม่น้อย[376]

สหภาพแรงงานได้สร้างสวัสดิการที่มั่นคงให้กับครูผ่านพันธมิตรทางการเมืองเหล่านี้ แม้ว่า PAN จะพยายามกำจัดระบบความร่วมมือไตรภาคีของ PRI แต่พวกเขาก็ไม่อยากจะเผชิญหน้ากับสหภาพฯ ในปี 2004 ในกฎหมายการศึกษาทั่วไปในปี 2004 ในมาตราว่าด้วยการปฏิรูปได้จัดงบประมาณเพื่อการศึกษาไว้สูงถึง 8% ของ GDP ในปีดังกล่าวค่าใช้จ่ายทางการศึกษาในเม็กซิโกนับเป็น 23.1% ของค่าใช้จ่ายทั้งหมด ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยในประเทศ OECD ที่อยู่ที่ 13.4% จากปี 2000–2007 เงินเดือนครูขึ้นสูงถึง 45% ขณะที่สวัสดิการอื่นๆ สูงขึ้น 12% เมื่อเทียบกันแล้ว เงินเดือนครูเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วกว่าเงินเดือนในสหภาพแรงงานอื่นในเม็กซิโก[377] ผู้นำสหภาพแรงงาน ยังใช้อิทธิพลทางการเมืองหาประโยชน์เพิ่มเติมอีก เขาได้

ล็อบบี้รัฐบาลเพื่อสร้างโปรแกรมสนับสนุนเพิ่มเติม เช่น การให้ทุนสำหรับการซื้อบ้าน (VIMA) โครงการนี้จัดการอย่างผิดพลาดอย่างร้ายแรง กลุ่มเป้าหมายถูกกระจายไปยังผู้นำสหภาพเพื่อแรงสนับสนุนทางการเมือง[378]

โดยรวมแล้ว สหภาพแรงงานได้ใช้สภาพแวดล้อมทางการแข่งขันทางการเมืองเพื่อประโยชน์ของตน สร้างพันธมิตรที่ยืดหยุ่นกับพรรคการเมืองหลักทั้งสามและขับเคลื่อนผ่านฐานเสียงในการเลือกตั้ง ในที่สุดสหภาพก็ได้รับผลประโยชน์สำหรับการใช้ระบบอุปถัมภ์จัดการกับครูผู้ไม่เห็นด้วย และการได้รับผลประโยชน์จากการแสวงหาค่าเช่าจากผู้นำสหภาพฯ[379]

ระบบอุปถัมภ์ การจ้าง การทำงานที่น่ากังขา และประเมินผลครู

ก่อนหน้าที่จะเป็นประชาธิปไตย การจ้างครูในเม็กซิโกมาจากระบบอุปถัมภ์ ไม่ได้เกิดขึ้นจากสอบแข่งขัน แต่จะคัดเลือกผ่านดุลยพินิจของตัวกลางอย่างสหภาพแรงงาน ครูที่เป็นระบบอันล้าหลัง นั่นทำให้ตำแหน่งครูสามารถซื้อขายกันได้ สำหรับตำแหน่งว่างจากเกษียณ ตำแหน่งดังกล่าวจะถูกใช้เป็นช่องทาง เช่น ในโรงเรียนที่มีครูฝึกหัดอยู่ก็จะซื้อตำแหน่งดังกล่าว ผู้นำสหภาพแรงงานทำตัวเป็นนายหน้าที่นำคนซื้อคนขายมาเจอกันและรับ

375 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., pp.224–225

376 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.225

377 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.225

378 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., pp.225–226

379 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.226

ส่วนแบ่งค่านายหน้าไป วิธีการนี้ยังทำให้สหภาพแรงงานสามารถควบคุมวิชาชีพไว้ได้[380]

การที่สหภาพแรงงานควบคุมตำแหน่งครูนำไปสู่บัญชีเงินเดือนที่ไม่เป็นระบบและนำไปสู่ปัญหาเรื้อรังของครูที่ไม่เข้าสอน ระบบนี้ปล่อยให้ครูสามารถได้รับเงินเดือนในหลายตำแหน่งสอน และตำแหน่งสอนเหล่านี้สามารถไปอยู่ในชื่อผู้อื่น เมื่อบัญชีเงินเดือนไม่เป็นระบบและเป็นการเมืองเช่นนี้ทำให้เกิดสิ่งที่เรียกว่า “ครูผี” เหล่านี้คือครูผู้ทำงานเต็มเวลาให้กับสหภาพแรงงานและยังรับเงินเดือนในฐานะครูผู้สอน ครูผีเหล่านี้ไม่เคยเข้ามาสอนและยากที่จะตรวจสอบและที่สำคัญไม่มีทางที่จะถูกไล่ออก จากระบบนี้ ครูผู้มีสายสัมพันธ์ทางการเมืองสามารถได้รับการจ้างและเลื่อนขั้น ขณะที่ครูผู้มีคุณสมบัติมากกว่าแต่ปราศจากเส้นก็ถือว่ายากกว่าในการเข้าไปเป็นครูในระบบ ระบบนี้จึงตรงกันข้ามกันการจ้างครูที่อยู่บนความสามารถ[381]

ในปี 1963 กฎหมายรัฐบาลกลางเกี่ยวกับแรงงานทำให้สหภาพรับผิดชอบครึ่งหนึ่งของครูที่จ้างใหม่ เนื่องจากการกระจายอำนาจ ครูที่ได้รับการจ้างถูกย้ายไปสังกัดกับระดับมลรัฐ สหภาพจัดตั้งกลไกเพื่อจะควบคุมการจ้างครูในรัฐ ในบางมลรัฐถูกจัดทำโดยคณะกรรมการผสมที่มีตัวแทนสหภาพอย่างน้อย 50% ในที่อื่นสหภาพแรงงานควบคุมการจ้างงานผ่านสัญญาการเจรจาต่อรองร่วมในระดับมลรัฐ[382]

การขาดความโปร่งใสในระบบโรงเรียนของรัฐนำไปสู่แนวปฏิบัติการจ้างที่เป็นระบบเส้นสาย SEP ไม่สามารถระบุว่าครูคนไหนที่ควบหลายตำแหน่ง เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการเปิดโปงแนวปฏิบัติที่คอรัปชั่นเช่นนี้ รัฐบาลท้องถิ่นจึงปิดบังบัญชีเงินเดือนครู ข้อมูลที่จัดเก็บโดยศึกษาธิการแห่งรัฐ ยังไม่เป็นระบบและไม่สมบูรณ์ รัฐบาลท้องถิ่นไม่เต็มใจที่จะหักเงินเดือนครูที่ขาดสอนเพราะออกไปสไตรก์ มากกว่านั้นรัฐบาลท้องถิ่นยังปิดตาข้างหนึ่งให้เมื่อสหภาพแรงงานนำกรรมการจำนวนมากที่เป็นครูออกไปทำงานการเมือง เนื่องจากงานการเมืองก็ให้ประโยชน์ให้กับรัฐบาลเช่นกัน ระบบอุปถัมภ์ในการจ้างงานครูจึงเป็นที่รู้กันว่า มาจากการขาดการติดตามข้อมูลที่ดี[383]

นอกจากนั้นการประเมินครูก็ยังเป็นระบบที่อ่อนแอ ตั้งแต่ทศวรรษ 1970 ได้มีการประเมินภายนอกอยู่หลายระบบด้วยกัน แต่เผชิญกับการต่อต้านของ SNTE ในยุคประธานาธิบดี Salinas เม็กซิโกเข้าร่วมกับ Trends in International Mathematics and Sciences Study (TIMSS: แนวโน้มในการการศึกษาวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์นานาชาติ) แต่รัฐบาลปฏิเสธการเผยแพร่ผลและ TIMSS เป็นผู้เก็บข้อมูลคะแนนนั้น เพราะคะแนนที่ออกมาน่ากลุ้มใจ สิ่งที่ใกล้เคียงที่สุดกับการประเมินคือ โครงการจ่ายเงินตามความสามารถที่สหภาพแรงงานคุมอยู่ ขณะที่มลรัฐอย่าง Aguqscalientes ทดลองประเมินในต้นทศวรรษ 1980 ที่ยังไม่เป็นระบบและยังไม่ใช่ระบบที่ใช้ทั้งประเทศ[384]

หลังปี 2000 มีกระบวนการสร้างระบบการประเมินขึ้นมา ปี 2002 เกิดสิ่งที่เรียกว่า Social Compromise for Education Quality (การประนีประนอมทางสังคมเพื่อคุณภาพการศึกษา) ได้เป็นจุดสังเกตถึงความเบี่ยงเบนจากการวางนโยบายที่มาจากยุค PRI ซึ่งรวมไปถึงกลุ่มอันหลากหลายจากประชาสังคม ซึ่งมันทำให้ไม่สามารถตรวจสอบได้ มันเป็นสัญลักษณ์ของการเริ่มต้น ยังมีการสร้าง National Institute of Education Evaluation (INEE: สถาบันการประเมินการศึกษาแห่งชาติ) ที่มีบทบาทในการพัฒนาการประเมินและตัวชี้วัดความสำเร็จขึ้นมา INEE มีเป้าหมายที่จะทำข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับประสิทธิผลของระบบการศึกษาต่อสาธารณะ ผลมาจากรัฐบาลก่อนที่ไม่ยอมให้เผยแพร่ผล TIMSS สถาบันนี้

380 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.226

381 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.226

382 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.227

383 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.227

384 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.227

ยังเป็นส่วนหนึ่งของแผนปฏิรูปที่มีเป้าหมายจะเพิ่มความโปร่งใสและการเข้าถึงข้อมูลได้สะดวก[385]

ไฉน INEE ไม่ถูกสหภาพต่อต้าน มีผู้วิเคราะห์ว่า สหภาพแรงงานไม่เห็นว่า INEE เป็นฝ่ายตรงข้ามแต่มันคือชิ้นส่วนหนึ่งในข้อตกลงกว้างๆ ระหว่างสหภาพแรงงานและรัฐบาลกลาง หรือเพราะสหภาพไม่ต้องการที่จะแสดงเสียงต่อต้านกับการปฏิรูปที่เป็นเรื่องระดับสามัญสำนึก การต่อต้านของสหภาพแรงงานอาจจะเกิดจากข้อเท็จจริงที่ INEE ไม่ได้เป็นอิสระจาก SEP เมื่อแรกตั้ง และยังมีตัวแทนจาก SNTE เข้าไป ดังนั้น โดยย่อแล้ว INEE มีพลังทางการเมืองที่ยังอ่อนแอ และยังส่งผลต่อความก้าวหน้าที่เกี่ยวข้องการประเมินกับครูโดยทั่วไปน้อยนั่นเอง[386]

ช่วงเวลาที่ผ่านไปสถาบันได้พัฒนาความสามารถในการประเมินและเผยแพร่ข้อมูล มีการจัดทำการทดสอบแห่งชาติภายใต้ INEE ในนาม ENLACE ที่วัดผลด้านภาษาและคณิตศาสตร์สำหรับนักเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ENLACE ถูกมองว่ามีปัญหาและเกิดการโกงสอบไปทั่ว บางมลรัฐ สหภาพปฏิเสธจะมีส่วนร่วมและมีนักเรียนเข้าสอบเพียงครึ่งเดียว ขณะที่การปฏิรูปการศึกษาก็ค่อยเป็นค่อยไปในรัฐบาลของ Fox อย่างไรก็ตามการสร้าง INEE และ ENLACE ก็ถือว่าเป็นก้าวสำคัญในการปฏิรูปการศึกษา[387]

ประธานาธิบดี Calderón ได้พยายามปฏิรูปการจ้างครูและประเมิน เมื่อทราบถึงอำนาจเชิงอุปถัมภ์ของสหภาพฯ เขาพยายามที่จะให้ผลประโยชน์สหภาพเพื่อผลักดันการปฏิรูปดังกล่าว จนเขาเซ็นสัญญาสัญญาร่วมกับสหภาพแรงงานในนาม Alliance for Education Quality of 2008 (พันธมิตรแห่งคุณภาพการศึกษาปี 2008) ที่รวม sector อื่นด้วย ไม่เหมือนกับ Social Compromise of 2002 กลุ่มพันธมิตรนี้เรียกร้องให้ยกเครื่องการจ้างครู รวมถึงการแข่งขันระดับชาติ ที่ครูรุ่นใหม่จะถูกเลือกผ่านการสอบแข่งขันความสามารถ เดือนพฤษภาคม 2011 SEP และ SNTE ได้ลงนามสนธิสัญญาอีกฉบับ คือ Agreement for the Universal Evaluation of Teachers and School Principals of Basic Education (ข้อตกลงสากลว่าด้วยการประเมินครูและผู้อำนวยการโรงเรียนแห่งการศึกษาขั้นพื้นฐาน) ที่ทำให้ระบบการประเมินเป็นสากลแม้ว่าจะไม่เป็นการบังคับก็ตาม ประธานาธิบดีได้หาทางทำงานร่วมกับสหภาพแรงงานเพื่อจะสร้างนโยบายที่เอื้อประโยชน์ให้แก่ผลประโยชน์แกนหลัก[388]

กระนั้น Calderón ประสบความสำเร็จในการปฏิรูปอย่างจำกัด ไม่ใช่ครูรุ่นใหม่ทุกตำแหน่งจะผ่านการเข้าสอบระบบนี้จึงช่วยรักษาระบบซื้อขายตำแหน่งครูแบบเดิมไว้อยู่ การประเมินผลก็เป็นระบบสมัครใจที่ไม่ส่งผลต่อสิทธิ์แรงงานของครู ดังนั้นแม้ครูจะมีผลงานย่ำแย่แค่ไหนก็ไม่ถูกไล่ออก แต่พื้นที่แห่งความก้าวหน้าคือ การออกกฤษฎีกาทำให้ INEE มีอิสระมากยิ่งขึ้นจากการแทรกแซงทางการเมือง และการประเมินผลก็ขยายพื้นที่ออกไปเช่นเดียวกับการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร[389]

สหภาพแรงงานได้ลงนามร่วมการปฏิรูปกับ Calderón แต่ก็มีการรณรงค์ต่อต้านโดยส่วนตัวเพื่อจะชะลอและปิดกั้นการปฏิรูป Gordillo รู้ดีว่าแนวปฏิบัตินี้จะทำให้การซื้อขายตำแหน่งจบลง และยังเข้าใจว่าการต่อต้านสาธารณะต่อการประเมินครูไม่ใช่สิ่งที่จะควรอยู่ต่อไป และควรเห็นด้วยกับการประเมินแบบใหม่ ในเวลาเดียวกับสหภาพก็ใช้แทคติกเพื่อต่อรองในรายละเอียดของการประเมินเพื่อขัดขวางไม่ให้สำเร็จ ผู้นำสหภาพแรงงานได้พยายามทำลายการปฏิรูปนี้ พวกเขารู้ว่าสหภาพแรงงานระดับมลรัฐมีผลประโยชน์ในการซื้อขายตำแหน่ง และจะเป็นผู้ต่อต้านการประเมินเหล่านี้[390]

385 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.227

386 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.228

387 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.228

388 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.228

389 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., pp.228–229

390 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.229

ยังมีปัญหาใหญ่อีกประการก็คือ การสอบแข่งขันครูระดับชาติ มีมลทินด้วยข้อครหาว่าไร้ความโปร่งใส แม้ประธานาธิบดีจะเล่นลิ้นว่าจะมีผู้เชี่ยวชาญผู้เชี่ยวชาญมาดูแลการสอบ แต่กลายเป็นว่าผู้จงรักภักดีต่อสหภาพแรงงานถูกตั้งข้อสงสัยว่าเป็นผู้เกี่ยวข้อง มากไปกว่านั้นยังมีความห่วงใยว่าข้อสอบง่ายเกินไป ปี 2011 ยังพบว่าข้อสอบมีการซื้อขายออนไลน์ และพบว่าอัตราบรรจุครูยังมีไม่ตรงกับผลการสอบ ปี 2008 มีการประเมินว่า 18% ของตำแหน่งที่เปิดเท่านั้นที่ได้รับการบรรจุ สหภาพแรงงานในหลาย section ปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามการสอบ และรัฐบาลท้องถิ่นยังต่อต้าน ดังนั้นการซื้อขายตำแหน่งก็ยังคงดำเนินต่อไป[391]

ความพยายามที่จะประเมินครูภาคบังคับเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ยังถูกปิดกั้น สหภาพแรงงานยังยืนยันว่าการประเมินผลที่มีผลต่อการลงโทษนั้นยอมรับไม่ได้ ผู้นำสหภาพแรงงานระดับชาติอ้างว่าได้ถอนการสนับสนุนการประเมินใน 3 มลรัฐที่ไม่เห็นด้วยและมีการประท้วง การมีส่วนร่วมในการประเมินยังมีผู้ร่วมในฐานะอาสาสมัครน้อยมาก[392]

อำนาจทางการเมืองกับวาระปฏิรูปการศึกษา

หลังการเลือกตั้งของประธานาธิบดี Enrique Peña Nieto แห่ง PRI ในปี 2012 SNTE ได้รับความพ่ายแพ้ทางการเมืองมากเป็นประวัติศาสตร์ Peña Nieto ได้วางนโยบายการศึกษาโดยฝ่ายเดียวโดยไม่ได้แต่งตั้ง SNTE มาร่วมใน SEP ไม่เพียงเท่านั้น ปี 2013 Gordillo ยังถูกจับในข้อหายักยอกเงินกว่า 156 ล้านดอลลาร์สหรัฐของสหภาพแรงงานและซ่อนไว้ในบัญชีต่างประเทศ การจับกุมนำไปสู่การยุติการควบคุมอำนาจเหนือสหภาพแรงงาน ผู้สืบต่ออย่าง Juan Díaz de la Torre ก็ขาดความรู้และประสบการณ์ละไม่สามารถจะควบคุมสหภาพแรงงานในระดับมลรัฐได้ เขายังตกอยู่ในตำแหน่งที่เป็นรองเมื่อเจอกับรัฐบาลกลาง และมักถูกบีบให้รับนโยบายรัฐโดยเฉพาะระบอบการประเมินครูแบบใหม่ที่ครูผู้อยู่ฝั่งตรงข้ามกับผู้นำได้ต่อต้าน Nieto ได้เผชิญหน้าโดยตรงกับสหภาพแรงงานเพื่อจัดการควบคุมการศึกษาใหม่[393]

Nieto ได้ผลักดันการปฏิรูปการศึกษาไปข้างหน้าโดยการสร้างพันธมิตรหลายพรรคอย่าง PRI PAN PRD ในปี 2013 พันธมิตรเหล่านี้ได้ผ่าน General Law of Professional Teacher Service (กฎหมายทั่วไปแห่งการบริการวิชาชีพครู) ที่ท้าทายอิทธิพลของสหภาพแรงงานด้านภาคการศึกษา รัฐสภายังรับรองรัฐธรรมนูญที่การันตีสิทธิ์ของเด็กที่จะได้รับการศึกษาคุณภาพสูง และยังมีกฎหมาย INEE ให้ที่ให้อำนาจในการพัฒนาโปรแกรมประเมินผลครูที่แยกขออกจากสถาบันอย่าง SEP[394]

กฎหมายเหล่านี้ได้ทำให้เกิดการสอบแข่งขันครูแบบใหม่ที่จัดสอบปีละครั้ง การแข่งขันนี้ยังลดคุณสมบัติผู้สมัครที่ไม่จำเป็นต้องจบวิทยาลัยครูสามารถมาสอบแข่งขันได้ การปฏิรูปนี้จึงมาแทนที่การจ้างครูด้วยระบบอุปถัมภ์แต่เดิม[395]

กฎหมายนี้ยังจัดระบบประเมินครูที่ส่งผลต่อการเลื่อนตำแหน่งและการคัดเลือกผู้อำนวยการโรงเรียนและศึกษานิเทศก์ เพื่อที่จะดำรงความเป็นครูวิชาชีพ ครูจะต้องผ่านการสอบวัดความสามารถ ครูมีโอกาสที่จะสอบได้ 3 ครั้ง หากสอบไม่ผ่านเป็นครั้งที่ 3 จะต้องถูกโอนไปทำงานด้านธุรการหรือถูกเชิญให้เกษียณก่อนกำหนด กฎหมายนี้ได้สร้างพื้นฐานสำคัญในการทำลายโปรแกรมอันคอรัปชั่นแบบเดิมที่เรียกว่า Carrera Magisterial ที่จบลงในปี 2015 การแทนที่ด้วยระบบความสามารถนั้นจัดการโดย INEE[396]

391 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.229

392 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.229

393 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.230

394 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.230

395 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.230

396 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.230

จากกฎหมายนี้ ครูผู้เป็นกรรมการใน SNTE จะต้องได้รับเงินจากสหภาพเอง กฎหมายได้ห้ามรัฐบาลจากการไปเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับเครือข่ายสหภาพ สำหรับนักกิจกรรมทางการเมืองโดยการได้รับเงินเดือนหรือตำแหน่งในการสอนที่ SEP เป็นผู้จ่าย สำหรับผู้นำสหภาพที่เคยมาสอน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นก็ยังสนับสนุนวิธีการเดิม แต่แนวปฏิบัตินี้ถือว่าผิดกฎหมายและตามรอยได้ง่าย เพราะจะมีผู้ตรวจสอบภายนอก ครูผีจะถูกระบุตัวตนและประกาศในที่สาธารณะอย่างน่าละอาย ก่อน 2013 ตัวเลขครูที่ทำงานให้สหภาพยังไม่มีบัญชีเงินเดือนครูที่แน่นอน[397]

INEE ยุคใหม่ที่มีอำนาจมากขึ้นได้จัดทำทะเบียนครู และนำบัญชีครูที่ไร้ระบบในระดับมลรัฐเข้าไว้ในระบบเดียว ในฐานะฐานข้อมูลแห่งชาติ ปี 2014 ทะเบียนเหล่านี้ได้เผยความผิดปกติของบัญชีเงินเดือนอย่างน่าสังเกต บัญชีเงินเดือนครูมีจำนวนครูที่ไม่เข้าสอนเพราะต้องทำงานให้สหภาพแรงงานและทำงานให้ SEP หรือเป็นที่ปรึกษาการสอน หรือกระทั่งหยุด เกษียณ หรือตาย เมื่อมีข้อมูลที่ดีกว่า INEEE สามารถจัดทำรายงานเกี่ยวกับการจ้างงานครู การชดเชยให้ครู การฝึกหัดครู ด้วยข้อมูลคุณภาพสูงในระบบโรงเรียนรัฐ ทำให้สามารถระบุความผิดปกติและแก้ไขได้ง่ายกว่าเดิม[398]

แรงกดดันแบบประชาธิปไตยและมลทินของสหภาพแรงงาน

แรงกดดันจากระบอบประชาธิปไตยมีดังนี้ ประการแรก สื่อมวลชนที่เป็นปฏิปักษ์ได้ท้าทายแนวปฏิบัติของ SNTE นักข่าวสืบสวน ได้สาดแสงไปยังที่มืด นั่นคือ การดำเนินการและทำเอกสารที่คอรัปชั่นและอื้อฉาวของสหภาพแรงงาน นักข่าวเหล่านี้ เริ่มที่ติดตามกิจกรรมและเอกสารของแนวปฏิบัติของสหภาพแรงงาน ในปี 20058 ระหว่างที่เกิดวิกฤตการเงินโลก Gordillo ถูกเปิดเผยว่าได้มอบรถฮัมวีหรูหราให้กับผู้จงรักภักดี ข่าวอื้อฉาวได้สร้างความเสียหายต่อจุดยืนของสหภาพแรงงานต่อสาธารณะ ในบริบทการเพิ่มความโปร่งใสแก่ภาคการศึกษา Gordillo กลายเป็นตัวแบบของการคอรัปชั่นภายใต้ชนชั้นการเมืองของเม็กซิกัน พฤติกรรมบริโภคของฟุ่มเฟือย การผ่าตัดศัลยกรรมแสนแพง และการละเมิดกฎหมายต่อสาธารณะ ยิ่งสหภาพใหญ่โตและมีอำนาจมากเท่าไหร่ก็ยิ่งง่ายต่อการวิพากษ์วิจารณ์ในการเข้าไปเกี่ยวข้องกับการเมืองเชิงอุปถัมภ์[399]

ประการที่ 2 ข้อมูลใหม่เกี่ยวกับสถานะของการศึกษาในเม็กซิโกทำให้ประชาสังคมพร้อมที่จะตื่นตัว หลังจากผล PISA ที่ย่ำแย่ ผู้นำธุรกิจได้ตื่นตัวถึงทุนมนุษย์ที่จะได้ส่งผลต่อความสามารถในการแข่งขันทางธุรกิจ ในปี 2005 เจ้าสัวธุรกิจจากบริษัทสื่อได้ตั้งองค์กร Think-tank ที่เรียกว่า “Mexicanos Primero” ระหว่างปีที่มีการเลือกตั้ง 2012 องค์กรได้สร้างภาพยนตร์ชื่อว่า De Panzazo (“Barely Getting By!”) ที่นำเสนอสารคดีว่าด้วยการคอรัปชั่นของสหภาพแรงงานครู ครูที่ละเลยและโรงเรียนที่ไม่ฟังก์ชั่นคล้ายกับหนังเรื่อง Waiting for Superman โครงการนี้ยังเริ่มแคมเปญออกกฎหมายต่อต้านครูผี เรียกร้องให้สร้างความโปร่งใสในบัญชีเงินเดือนครู พวกเขาได้ล็อบบี้ให้เกิดการประเมินครูในฐานะองค์ประกอบหลักของนโยบายการศึกษาแห่งชาติ[400]

กลุ่มทางสังคมอื่น ๆ ก็เริ่มมีบทบาทต่อนโยบายปฏิรูปการศึกษา Mexican Institute for Competitiveness (IMCO สถาบันเพื่อการแข่งขันแห่งเม็กซิกัน) think-thank อีกแห่งได้พยายามโฟกัสที่ความโปร่งใสในระบบการศึกษา เปิดเว็บไซต์ในปี 2013 ที่เปิดให้ผู้ใช้ค้นหาและเปรียบเทียบผลลัพธ์ของโรงเรียนต่าง ๆ รวมถึงผลสัมฤทธิ์จากการสอบมาตรฐานแห่งชาติ องค์กรอื่น ๆ ด้วยที่ผลักดันให้รัฐบาลเพิ่มปริมาณข้อมูลจากบัญชีโรงเรียนตั้งแต่ปี 2014 ควรเปิดสู่สาธารณะ[401]

397 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., pp.230–231

398 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.231

399 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.231

400 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., pp.231–232

401 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.232

ประการที่ 3 ความพยายามที่จะผลักดันการศึกษาด้วยการเมืองประสบความสำเร็จในการผลักดันความคิดเห็นสาธารณะไปเผชิญหน้ากับสหภาพแรงงาน การโจมตีผ่านสื่อมวลชนได้โน้มน้าวให้ผู้มีสิทธิ์ลงคะแนนเสียงเชื่อเรื่องการคอรัปชั่นของ SNTE จากการสำรวจ 34% ของชาวเม็กซิกันเชื่อว่า SNTE มีผลด้านลบต่อการศึกษาสาธารณะในเดือนกุมภาพันธ์ 2010 เดือนมกราคม 2013 ตัวเลขนี้พุ่งขึ้นถึง 55% นี่ยังเป็นผลของการเติบโตของชนชั้นกลางเม็กซิโกที่สนใจเกี่ยวกับประเด็นคุณภาพการศึกษามากขึ้นด้วย ความพยายามของสหภาพที่จะต่อสู้กับแนวคิดเชิงลบและสร้างภาพใหม่ในฐานะนักปฏิรูปการศึกษาหัวก้าวหน้าไม่เป็นที่รับรู้และยิ่งเป็นที่สงสัยมากยิ่งขึ้น[402]

ชื่อเสียงอันมัวหมองของ SNTE เกิดขึ้นพร้อมกับความรับผิดชอบทางการเมืองของสหภาพแรงงาน ในการเลือกตั้งปี 2012 สหภาพแรงงานครู ไม่สามารถที่จะสร้างพันธมิตรกับแคนดิเดตประธานาธิบดีทั้งสาม แม้แต่ Nieto ที่ถอยออกจาก Gordillo ในนาทีสุดท้าย เพราะว่าโพลไม่สนับสนุนให้เป็นพันธมิตรกับสหภาพฯ สุดท้ายสหภาพต้องไปร่วมกับพรรค New Alliance ผู้ที่ไม่ใช่ผู้สมัครหลักในสามคน หกปีผ่านไป สหภาพแรงงานตกต่ำถึงขนาดว่ากลายเป็นกลุ่มการเมืองที่ไม่มีใครเอา[403]

แต่ยังมีคำถามว่าการปฏิรูปแบบใดที่จะทำลายระบบอุปถัมภ์ในการศึกษา รัฐบาลกลางได้ท้าทายความเป็นผู้นำของสหภาพแรงงานฯ โดยบีบให้ยอมรับการประเมิน

402 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.232

403 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.232

ภาพที่ 3.26 แผนที่เม็กซิโกแสดงมลรัฐต่าง ๆ

ครู แต่ในระดับมลรัฐได้ต่อต้านในทางอ้อม และยังคงทรงพลังอยู่ พวกเขาเริ่มต่อต้านและประท้วง สภาระดับมลรัฐในกลุ่มผู้ไม่เห็นด้วยที่เข้มแข็งได้ปฏิเสธรัฐบาลกลาง สภามลรัฐ Oaxaca, Chiapas, Michoacán และ Guerrero ได้ผ่านกฎหมายที่จะยกเลิก INEE มากกว่า 24,000 โรงเรียนในรัฐเหล่านี้ปฏิเสธที่จะให้นำบัญชีโรงเรียนไปใช้ เมื่อการต่อต้านจบลงหลังปี 2014 ยังมีไม่กี่พื้นที่เช่น Oaxaca มีการประท้วงของครูเพื่อต่อต้านการประเมินแบบใหม่ซึ่งได้เรียกร้องความสนใจในระดับชาติจากการยกระดับความรุนแรงเผชิญหน้ากับตำรวจทำให้เกิดผู้เสียชีวิตนั่นคือ ครูจำนวน 8 คน[404]

ไม่เพียงแต่ครูที่ผนึกแน่นอยู่กับการเมืองอุปถัมภ์แบบเก่าตัวละครทางการเมืองอื่นเช่น ผู้ว่าการรัฐและสาขาท้องถิ่นของ PRI พวกเขาไม่พอใจการหยุดจ้างครูด้วยระบบอุปถัมภ์[405] เดือนพฤษภาคม 2015 การประกาศเลื่อนการประเมินครูเพราะปัญหาทางเทคนิคได้สร้างความวุ่นวายในสื่อมวลชนและทำให้ความเปราะบางของความทะเยอทะยานในการปฏิรูปเด่นชัดขึ้น แม้ว่าในที่สุดการปฏิรูปก็ยังคงเดินบนเส้นทางของมัน แต่ความตั้งใจทางการเมืองของ Nieto และ PRI กลับไม่ชัดนัก PRI พยายามที่จะรื้อถอน SNTE ในฐานะองค์กรเพื่อตอบรับผู้นำธุรกิจที่มีอิทธิพลในพรรค หรือ PRI ต้องการที่จะโยกผู้นำที่ไม่จงรักภักดีต่อไป การจับกุม Gordillo อาจเคลียร์พื้นที่สำหรับหัวหน้าสหภาพคนใหม่ ผู้ที่สามารถฟื้นฟูความสัมพันธ์แบบเก่าและเป็นแบบระบบความร่วมมือไตรภาคีระหว่าง PRI และ SNTE ทรัพยากรของ SNTE ยังคงมีอำนาจสูงในการต่อรองระหว่างการเลือกตั้ง มากกว่านั้นสหภาพแรงงานยังมีตำแหน่งที่ไม่เหมือนใครที่สามารถยับยั้งความไม่พอใจ หรือการประท้วงที่ส่งผลต่อการควบคุมความสงบภายใต้การปกครองของรัฐบาลกลาง[406]

ภาพที่ 3.27 แสดงแผนผังความสัมพันธ์ของสหภาพแรงงานการศึกษาใหญ่ ๆ ในเม็กซิโก[407]

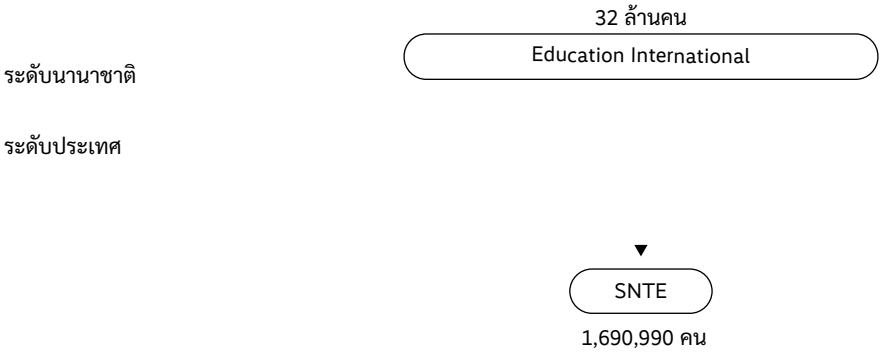

404 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., pp.233

405 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., pp.233

406 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., pp.233

407 Education International. “Who we are”. Retrieved on 24 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/about/who-we-are, El Siglo de Torreón. “Hace pública el SNTE su membresía total”. Retrieved on 24 August 2023 from https://www.elsiglodetorreon.com.mx/noticia/2017/hace-publica-el-snte-su-membresia-total.html?from=old (15 May 2017)

อนาคตของการปฏิรูปการศึกษาจะขึ้นอยู่กับรัฐบาลในอนาคตว่า จะปฏิเสธสหภาพในฐานะหุ้นส่วนหรือไม่ มีคำถามเกี่ยวกับความสามารถของรัฐบาลกลางและความเข้มแข็งของนิติรัฐของเม็กซิโก รัฐบาลกลางมีเวลาที่ยากลำบากในการลงโทษมลรัฐที่ไม่ปฏิบัติตามกฎหมายของรัฐบาลกลาง มากกว่านั้นความสามารถและความเต็มใจของรัฐบาลมลรัฐที่จะปราบครูผู้ไม่เข้าสอนและยังให้เงินเดือนครูที่สไตรก์ยังเป็นที่สงสัย ความท้าทายต่อการบริหารของรัฐไม่ว่าจะเป็นความรุนแรง, คอรัปชั่น, ความยากจน, การเติบโตทางเศรษฐกิจ การปฏิรูปการศึกษาล้วนอยู่ในสถานะที่สูง แต่ไม่ใช่ความต้องการเร่งด่วน[408]

จะอย่างไรก็ตาม SNTE จะยังเป็นองค์กรที่ร่ำรวยทรัพยากรในระดับชาติ สหภาพแรงงานจะยังหักเงินเดือนครูโดยอัตโนมัติเข้าสหภาพแรงงานซึ่งเป็นแหล่งเงินที่สำคัญ และกลไกการเลือกตั้งยังคงดีอยู่ กลไกจำนวนมากทรงอิทธิพล เช่น กรรมการผสมในระดับมลรัฐและระดับชาติ และการต่อรองแรงงานที่รวมศูนย์อำนาจที่ยังคงอยู่ สหภาพแรงงานนยังคงคุมกลไกการบริหารและสวัสดิการทางสังคมอันน่าเวียนหัว หลังจากการจับกุม Gordillo สำหรับ Nieto เองพยายามระวังการพูดว่า เขาไม่ได้โจมตีสหภาพแรงงาน และตอกย้ำว่าต้องการปกป้องสิทธิ์แรงงานครูเม็กซิกัน เขายังนึกถึงกลุ่มผู้ไม่เห็นด้วยที่มีความสามารถในการจัดการประท้วง โครงสร้างเชิงองค์กรของสหภาพฯ ยังเหนียวแน่นและยังคงแข็งแกร่งในอนาคต[409]

SNTE ที่มีสมาชิก 1,690,990 คน ยังเป็นสมาชิกของ EI อีกด้วย

3.2.5 สหภาพแรงงานครูในแอฟริกาใต้หลากกลุ่มจากฐานการแบ่งแยกสีผิว

แอฟริกาใต้เป็นรัฐเดี่ยวที่มีจำนวนประชากรอยู่ที่ 58,048,332 คน[410] และ GDP อยู่ที่ 405.705 พันล้านดอลลาร์[411] GDP ต่อหัวที่ 15,904.8 ดอลลาร์[412] ผู้คนที่หนาแน่นพิเศษจะอยู่แถบตอนเหนือและริมฝั่งทะเลตอนเหนือของประเทศ

กำเนิดการศึกษาสมัยใหม่ในแอฟริกาใต้

ประเทศแอฟริกาใต้แต่เดิมอยู่บนฐานการแบ่งแยกทางเชื้อชาติอย่างรุนแรงระหว่างคนผิวดำและคนผิวขาว ซึ่งคนกลุ่มหลังนั้นมีอภิสิทธิ์เหนือกว่า ทั้งที่มีจำนวนน้อยกว่า ก็เนื่องมาจากการปกครองของชาวยุโรปในฐานะเจ้าอาณานิคมมาก่อนนั่นเอง แต่อันที่จริงกลุ่มคนในแอฟริกาแบ่งเป็นทั้งคนผิวดำ คนผิวขาว คนเอเชีย (ที่ส่วนใหญ่คืออินเดีย) และคนผิวสีซึ่งเป็นลูกผสม[413] ว่ากันว่าการแบ่งแยกโรงเรียนตามสีผิวเกิดขึ้นตั้งแต่ปี 1679 อย่างไรก็ตามโรงเรียนแบบยุดรปที่ตั้งขึ้นช่วงปี 1658 ก็ยังไม่มีหลักฐานการแบ่งแยกใด ๆ อย่างไรก็ตาม การแบ่งแยกสีผิวเกิดขึ้นอย่างรุนแรงในปี 1948 หลังจากที่พรรคประชาชาติ (National Party) ขึ้นมาครองอำนาจ[414] ช่วงปี 1953–1994 จะมีโครงการที่เน้นการแบ่งแยกผู้คนที่ตางเชื้อชาติกันในทุกโครงสร้างทางสังคม โดยเฉพาะรัฐบัญญัติ Bantu Education ในปี 1953 ที่เน้นการศึกษาที่แบ่งแยกกันระหว่างคนผิวต่าง ๆ เพื่อไม่ให้มีปฏิสัมพันธ์กันทางวัฒนธรรม[415] ปี 1959 มีกฎหมาย Bantu ปกครองตนเองได้จำแนกว่าคนผิวดำมีความเป็นพลเมืองตามถิ่นเกิดในทุกที่ในแอฟริกาใต้ ยกเว้นพื้นที่ของคนผิวขาว

408 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., pp.233–234

409 Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, *Ibid*., p.234

410 CIA. "South Africa". Retrived on 20 August 2023 from https://www.cia.gov/the-world-factbook/countries/south-africa/

411 IMF. "World Economic Outlook Database ". Retrived on 13 August 2023 from https://rb.gy/3i2ge

412 World Bank. "GDP per capita, PPP (current international $)". Retrived on 13 August 2023 from https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD

413 Mapula Rosina Legodi, *The Transformation Of Education In South Africa Since 1994. A Historical-Educational Survey And Evaluation*, Ph.D dissertation (History of Education), University of South Africa, 2001, pp.36–37

414 Mapula Rosina Legodi, ibid., pp.38–39

415 Mapula Rosina Legodi, ibid., pp.39–40

ภาพที่ 3.28 แผนที่แสดงความหนาแน่น
ของประชากรแอฟริกาใต้ ปี 2011

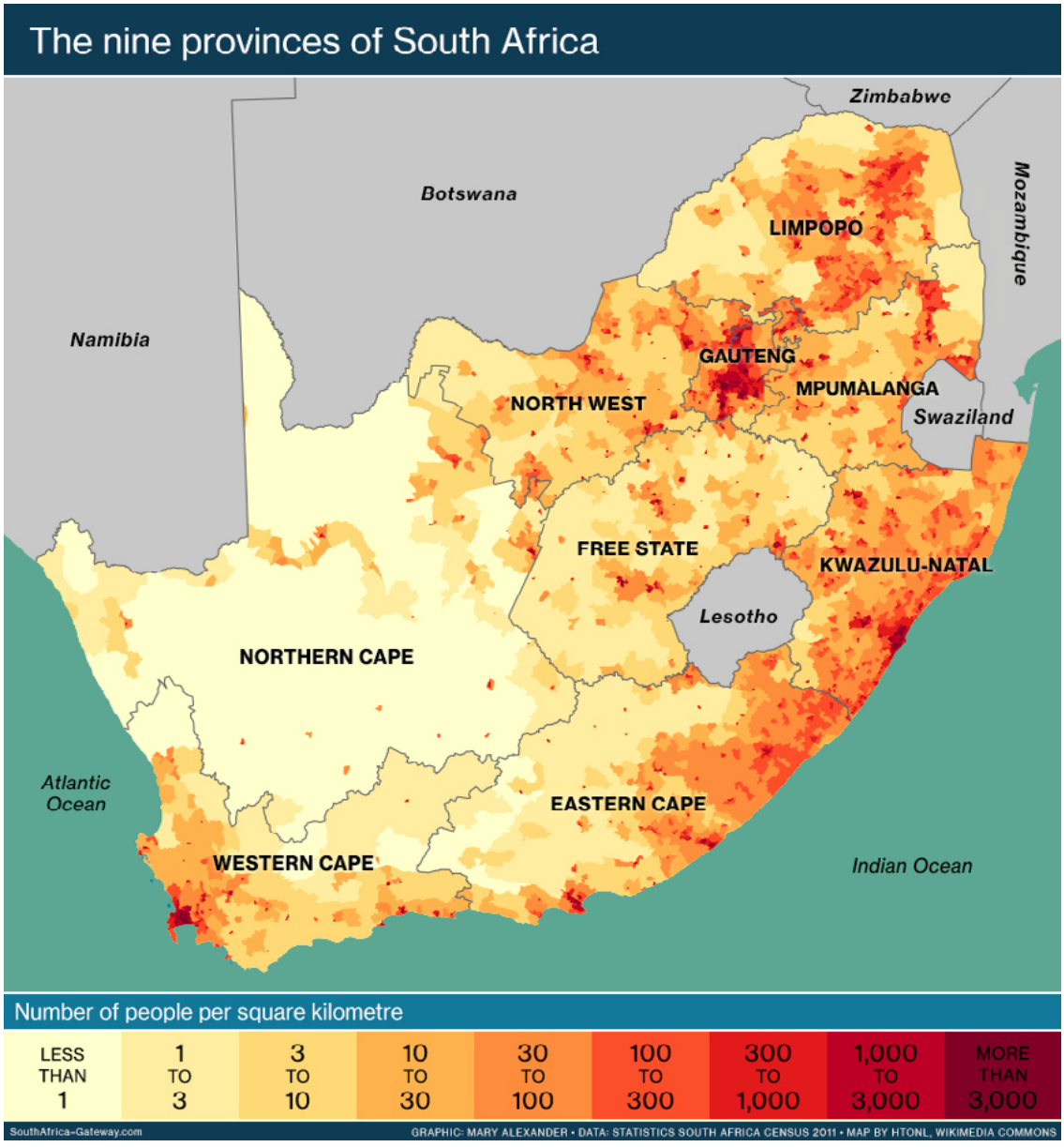

ปีเดียวกันยังมีการขยายตัวของมหาวิทยาลัยสำหรับคนที่ไม่ใช่คนผิวขาว[416] การศึกษาที่แบ่งแยกถูกต่อต้านจากประชาคมคนผิวดำตั้งแต่โบสถ์ ประชาคมคนผิวดำ นักการศึกษา ขบวนการปลดแอกไปจนถึงองค์กรทางการเมือง พบว่านักเรียนและนักศึกษาเข้าร่วมการต่อสู้ต่อต้านการแบ่งแยกสีผิวตั้งแต่ปี 1976[417]

ปัญหาของการแบ่งแยกก็คือ การมองว่าคนผิวขาวนั้นเหนือกว่าและเป็นเชื้อชาติที่ควรเป็นผู้ปกครอง การแบ่งแยกเชิงพื้นที่ทำให้คนผิวสีอื่นไม่สามารถเข้าไปเรียนร่วมในพื้นที่ของคนผิวขาวที่มีสาธารณูปโภคที่ดีพร้อมกว่าได้[418] กว่าความเปลี่ยนแปลงจะคลี่คลายก็ต้องถึงคราวการเลือกตั้ง 1994[419]

พัฒนาการของสหภาพแรงงานครู

ประวัติศาสตร์ของสหภาพแรงงานครูในแอฟริกาใต้อาจย้อนไปถึงทศวรรษ 1900 สหภาพแห่งแรกตั้งขึ้นโดยแบ่งแยกเชื้อชาติ ภาษาและเส้นแบ่งของเขตจังหวัด แต่พวกเขาก็มองว่าเป็นสหภาพแรงงานของวิชาชีพที่มีการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ที่ถือว่าเป็นงานของสหภาพ สหภาพแรงงานครูคนผิวดำตั้งขึ้นในปี 1879 ในนาม NEA (Native Educational Association หรือสมาคมการศึกษาพื้นถิ่น) เหตุผลหลักก็คือเพื่อรองรับประเด็นอื่น ๆ นอกการศึกษาอย่างเช่นประเด็นทางสังคมและการเมืองไปด้วย เช่น การออกกฎหมายที่เลือกปฏิบัติอย่างเงินเดือนคนผิวขาวที่สูงกว่าคนผิวดำในคุณสมบัติเดียวกัน ในหลายปีต่อมาสหภาพแรงงานได้ให้ความสนใจกับสภาพการจ้างงานที่ไม่พอใจจำนวนมากที่มากับกฎหมาย Bantu Education Act ปี 1953 และกฎหมายการแบ่งแยกสีผิว[420]

เป้าหมายของสหภาพโดยเฉพาะของคนผิวดำจึงเป็นการต่อสู้เพื่อสิทธิ์ของครูและเข้าไปมีส่วนกับผลประโยชน์ทางการเมืองของครูแอฟริกัน ตั้งแต่ทศวรรษ 1980 โครงสร้างการแบ่งแยกสีผิวเริ่มที่จะยุติ ได้มีความรู้สึกที่พลุ่งพล่านของครูหนุ่มสาวที่จะเผชิญหน้ากับรัฐบาลและใช้ความรุนแรงหากจำเป็น ครูหนุ่มสาวเหล่านี้ได้รับแรงบันดาลใจทางการเมืองจากการลุกฮือในปี 1976 (Soweto uprising) เมื่อครั้งที่ครูเหล่านั้นยังเป็นนักเรียนนักศึกษาอยู่[421]

สิ่งเหล่านี้แสดงนัยว่าสหภาพแรงงานครูถูกตั้งขึ้นมาเพื่อต่อสู้กับรัฐบาล แม้ในปัจจุบันอุดมการณ์ของสหภาพภายใต้สัดส่วนครูคนผิวดำจำนวนมาก แตกต่างจากครูคนผิวขาวก็ตาม จึงมีความขัดแย้งระหว่าง 2 มุมมอง นั่นคือ การใช้เคลื่อนไหวอย่างรุนแรง (militant) และเชิงวิชาชีพ (professional) [422]

ข้อถกเถียงเกี่ยวกับวิชาชีพครู

สถานภาพของครูในฐานวิชาชีพอาจเปรียบได้กับลักษณะด้านล่าง ที่เป็นข้อถกเถียงกัน ดังนี้[423]

(1) รายได้สูง มีเกียรติและได้รับการเคารพนับถือ ส่วนนี้อาจไม่จริง เนื่องจากมีคนเข้าเรียนต่อระดับมหาวิทยาลัยเพื่อจะไปเป็นครูน้อยมาก และเรื่องเงินเดือนก็ยังเป็นที่ร้องเรียนกันมาอย่างยาวนาน
(2) ความรู้เฉพาะทางที่วางอยู่บนการวิจัยและทฤษฎีที่เป็นวิทยาศาสตร์ ได้มีงานวิจัยและความรู้สำหรับการศึกษาและการสอนเป็นอย่างดีอยู่แล้ว รวมไปถึงวารสารทางวิชาการอื่นๆ เช่น Indicator SA, South African Journal of Education

416 Mapula Rosina Legodi, ibid., pp.44

417 Mapula Rosina Legodi, ibid., pp.47

418 Mapula Rosina Legodi, ibid., pp.49

419 Mapula Rosina Legodi, ibid., pp.94

420 J. Heystek and M.Lethoko, "The contribution of teacher unions in the restoration of teacher professionalism and the culture of learning and teaching", *South African Journal of Education*, 21 : 4 (2001): 223

421 J. Heystek and M.Lethoko, ibid.: 223

422 J. Heystek and M.Lethoko, ibid.: 223

423 J. Heystek and M.Lethoko, ibid.: 223–224

(3) การเรียนครูที่ใช้เวลาที่ยาวนานและคุณภาพสูง จากข้อมูลกระทรวงศึกษาธิการปี 2000 มีครูกว่า 85,501 คนที่มีค่า Required Education Qualification Value (REQV หรือค่าคุณภาพการศึกษาที่ต้องการ) ต่ำกว่าที่ต้องการ นับเป็นครูกว่า 23.9% เพื่อแก้ไขปัญหา กระทรวงจึงร่วมกับสหภาพแรงงานครูร่วมกับสถาบันฝึกหัดครูจึงเริ่มพัฒนามาตรฐานให้กับครู การเรียนครู 4 ปีที่เริ่มปี 2001 แม้ว่าจะไม่มากนักเมื่อเทียบกับหมอและวิศวกร แต่ก็ถือว่าเป็นฝึกอบรมเพื่อสร้างความเชี่ยวชาญเฉพาะ

(4) ความเป็นอิสระและกลไกที่สร้างโดยสมาชิก มีการจัดตั้ง South African Council for Educators (SACE: สภาแอฟริกาใต้สำหรับนักการศึกษา) เพื่อทำภารกิจดังกล่าว แต่ด้วยปัญหาทางการเงิน SACE จึงไม่สามารถดำเนินการดังกล่าวได้เต็มที่ เช่น การลงทะเบียนครู การจัดระบบ ข้อมูล การสนับสนุนการพัฒนาวิชาชีพของนักการศึกษา

(5) การบริหารจัดการโดยสมาชิกและการควบคุมกันเอง ก็เป็นบทบาทความรับผิดชอบของ SACE เพื่อที่จะกำหนดจริยธรรมทางวิชาชีพในนามจรรยาบรรณครูที่จะถูกส่งไปตามโรงเรียน แม้ในสหภาพแรงงานครูต่าง ๆ จะมีจรรยาบรรณเป็นของตนก็จะต้องอยู่ในร่มใหญ่ของ SACE ด้วย

(6) การให้บริการระดับสูง นั่นหมายถึง ผลประโยชน์ของลูกค้าต้องมาก่อน ซึ่งไม่จริง กฎหมายในแอฟริกาใต้อนุญาตให้ครูเข้าร่วมกับกิจกรรมด้านแรงงาน (industrial action) ต่างจากสายวิชาชีพทางการแพทย์ที่ไม่ได้รับอนุญาต

(7) เงื่อนไขการให้บริการถูกวางไว้สำหรับผู้ปฏิบัติการ กฎหมาย Educators Employment Act ในปี 1998 เป็นกฎหมายที่มีเป้าหมายที่จะมองเข้าไปยังการจ้างงานของนักการศึกษา ควบคุมเงื่อนไขการให้บริการ วินัยและประเด็นต่าง ๆ การทำงาน 7 ชั่วโมงคือ อีกกลไกที่จะทำให้แน่ใจว่าครูจะไม่หลบหนีไปจากห้องเรียนไปไหน

การจ้างงานครูใน 2 ระบบ นั่นคือ ระบบรัฐการและสมาคม การสอนให้กับผู้ที่มีสถานะต้อยต่ำอย่างผู้หญิงและเด็ก ทำให้การสอนยากที่จะถูกเรียกได้ว่าเป็นมืออาชีพที่แท้จริง ปัญหาอีกประการคือ การไม่มีขอบเขตระหว่างวิชาชีพและกิจกรรมทั่วไป ในแอฟริกาใต้การเน้นการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในกิจกรรมโรงเรียนเป็นตัวชี้วัดที่ที่สุดในปัญหานี้ สิ่งที่แตกต่างกันระหว่างพื้นที่ของการควบคุมและบริหารการจัดการมาพร้อมกับการเคารพบทบาทของผู้ปกครองและการควบคุมโรงเรียนดูจะไม่ชัดเจนนักวิชาชีพครูคล้ายกับนักกฎหมายที่ไม่จำเป็นต้องสอบถามคนทั่วไปให้ช่วยพวกเขาประกอบอาชีพซึ่งพื้นที่สีเทาเช่นนี้ได้สร้างปัญหานี้ให้กับวิชาชีพ[424]

วิชาชีพครู และแนวคิดสหภาพแรงงานที่ไม่อาจด้วยกัน

ปกติสหภาพแรงงานนั้นสัมพันธ์กับโรงงานและแรงงานกรรมกร ดังนั้นโดยปกติ แนวคิดด้านวิชาชีพ

กับสหภาพแรงงานมักจะไม่ไปด้วยกัน จากรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกา ปี 1996 ชี้ว่า การที่ครูเป็นสมาชิกของสหภาพแรงงานนั้นเป็นสิทธิมนุษยชน อย่างไรก็ตาม วัฒนธรรมของสหภาพแรงงานดูจะขัดแย้งกับแนวปฏิบัติแบบ Culture of Learning and Teaching (COLT: วัฒนธรรมแห่งการเรียนรู้และการสอน)[425]

แนวคิดแบบสหภาพแรงงานได้รวมอยู่ในด้านการศึกษาด้วยลักษณะแบบแรงงาน เช่น การต่อรองเจรจาและการล็อบบี้ แม้ว่าแนวคิดแบบนี้จะปลดปล่อยครูจากการครอบงำของชุมชนท้องถิ่น โดยเฉพาะในเขตชนบท แต่ก็สร้างปัญหาการพัฒนาทางด้านวิชาชีพของครู มีแรงตึงเครียดใน 2 ส่วนคือ การปกป้องผลประโยชน์ของสมาชิก และการใส่ใจกับวิชาชีพครู กิจกรรมของสหภาพได้เพิ่มประเด็นทางศีลธรรมในกิจกรรมทางวิชาชีพครู ในทางสาธารณะแล้วได้มีภาพลบเกี่ยวกับกิจกรรสหภาพเนื่องจากการประท้วงและนัดหยุดงาน เพื่อสนับสนุนการสไตรก์ สหภาพต้องชี้ว่าจะส่งผลต่อผู้เรียนยังไง เช่น

424 J. Heystek and M.Lethoko, ibid.: 224

425 J. Heystek and M.Lethoko, ibid.: 224

การกดดันเพื่อทำให้สัดส่วนครูต่อนักเรียนมีมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ภาพลักษณ์ความเป็นมืออาชีพ กับ ความเป็นแรงงานนั้นดูจะขัดกันอยู่ในที[426]

แต่การพัฒนาวิชาชีพผ่านสหภาพแรงงานมีความเป็นไปได้ แนวคิดสหภาพแรงงานวิชาชีพ เมื่อครูและงานด้านการจัดการทำงานไปด้วยกัน จะไม่มี "พวกเขา" เผชิญหน้ากับ "พวกเรา" แต่เป็น "พวกเราทั้งหมด" ไม่ว่าจะเป็น คณะกรรมการร่วม, peer review, การพัฒนาและฝึกอบรม และการเปลี่ยนแปลงการเจรจาต่อรอง เป็นต้น[427]

มีงานวิจัยหนึ่งได้สัมภาษณ์ตัวแทนของสหภาพแรงงานในแอฟริกาใต้เพื่อเก็บข้อมูลเกี่ยวกับประเด็นว่า สหภาพแรงงานครูมีบทบาทกับแนวปฏิบัติแบบ COLT เพียงใด ได้แก่ South African Teachers Union (SATU: สหภาพแรงงานครูแอฟริกาใต้), South African Democratic Teachers Union (SADTU: สหภาพแรงงานครูประชาธิปไตยแอฟริกาใต้) และNational Professional Teachers' Organisation of South Africa (NAPTOSA องค์กรวิชาชีพครูแห่งชาติแห่งแอฟริกาใต้)

สหภาพแรงงานครูที่มีฐานมาจากการแบ่งแยกเชื้อชาติ

หากพิจารณาจากสัดส่วนสมาชิกสหภาพแรงงานต่าง ๆ จะมีร่องรอยมาจากการแบ่งตามเชื้อชาติ คือ คนผิวดำ คนผิวขาว คนผิวสีอื่น ๆ และคนอินเดีย จะเห็นตามตารางที่ 3.1 ว่า SATU มีคนผิวขาวมากที่สุด ส่วน SADTU และ NAPTOSA มีคนผิวดำมากที่สุดในสัดส่วนเท่า ๆ กัน เพียงแต่ว่า SATU จะมีชาวอินเดียมากถึงร้อยละ 15 และมีคนผิวขาวสัดส่วนน้อยที่สุดคือ ร้อยละ 4

ตารางที่ 3.2 สัดส่วนผู้คนตามเชื้อชาติใน SATU, SADTU และ NAPTOSA[428]

ชื่อสหภาพ	สัดส่วนสมาชิก (%)			
	คนผิวดำ	คนผิวขาว	คนผิวสีอื่น ๆ	คนอินเดีย
SATU	7	90	2	1
SADTU	75	4	6	15
NAPTOSA	75	20	2	3

SATU จะเน้นไปที่วิชาชีพครูและการพัฒนาประสิทธิภาพของผู้เรียนและความพึงพอใจในสภาพการทำงานของครูเป็นหลัก โดยมีจุดประสงค์คือ[429]

(1) เสริมแรงให้กับนักการศึกษาโดยตระหนักถึงความรับผิดชอบทางวิชาชีพ
(2) ช่วยเหลือนักการศึกษาในกระบวนการให้แนวทางแก่นักเรียนเพื่อศักยภาพสูงสุดฐานะพลเมืองผู้รับผิดชอบของรัฐประชาธิปไตย
(3) การใช้ภาษาแม่ในฐานะสื่อการสอนไม่ว่าจะในโรงเรียนแบบใด
(4) จัดให้มีบริการที่จะทำให้ผลประโยชน์และสิทธิของสมาชิกได้รับการปรับปรุงและป้องกัน
(5) บันทึกความต้องการทางการศึกษาของนักเรียนและพยายามปรับปรุงสิ่งเหล่านี้
(6) ทำให้แน่ใจว่าผลประโยชน์ของผู้เรียนไม่ถูกกระทบด้วยการปฏิบัติของเหล่าแรงงาน
(7) แสดงตนในฐานะที่รัฐธรรมนูญต้องการ

NAPTOSA คือ การรวมตัวกันระดับชาติของสหภาพแรงงานครู 9 แห่งที่มีธรรมนูญที่ไม่แบ่งเชื้อชาติและเลือกปฏิบัติ NAPTOSA และ SADTU มีสัดส่วนคนผิวดำเท่ากัน แต่ทั้งสองก็มีอุดมการณ์ รวมไปถึงหลักการและนโยบายที่ต่างกัน NAPTOSA มีความพยายามที่จะทำให้

426 J. Heystek and M.Lethoko, ibid.: 224
427 J. Heystek and M.Lethoko, ibid.: 224
428 J. Heystek and M.Lethoko, ibid.: 224
429 J. Heystek and M.Lethoko, ibid.: 224–225

เห็นความแตกต่างก็คือ การยึดกับการสอนแบบมืออาชีพ มีผู้เสนอว่านักสหภาพและนักกิจกรรมเชิงวิชาชีพได้สร้างความตึงเครียดระหว่างกันภายในองค์กร เช่นเดียวกับสหภาพที่ต่างชนิดกัน เจ้าหน้าที่ชี้ว่า ระหว่างการต่อสู้กันกับรัฐบาลเดิมและระบบการศึกษาเก่า ผู้อำนวยการคนผิวดำถูกมองว่าเป็นผู้ให้ความร่วมมือกับรัฐบาลคนผิวขาว พวกเขาจึงไม่ได้รับการยอมรับให้เป็นสมาชิกของ SADTU (แต่ NAPTOSA นับรวมเหล่าผู้อำนวยการเหล่านี้[430]) แม้ประเด็นดังกล่าวจะไม่ใช่ปัญหาในปัจจุบันแล้วก็ตาม แต่เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ยังคงทรงอิทธิพลในทัศนคติและกิจกรรมของสหภาพอยู่ นี่คือเหตุผลของสโลแกนของ NAPTOSA ว่าทำไมจึงเป็น “สอนอย่างมีศักดิ์ศรี” (teach with dignity) เป้าหมายขององค์กรนี้ในปี 2001 คือ[431]

(1) ระบบการศึกษาที่ไม่เลือกปฏิบัติ
(2) ระบบความเท่าเทียมกันของการศึกษา
(3) การศึกษาภาคบังคับที่มีประสิทธิภาพ
(4) ความรับผิดชอบทางวิชาชีพของนักการศึกษา
(5) ความเท่าเทียมทางเพศ และกำจัดงานที่คั่งค้าง
(6) การใส่ใจผลประโยชน์ต่อเด็ก
(7) การสนับสนุนการร่วมมือกับผู้ปกครองและชุมชน เช่นเดียวกับการพัฒนาวิชาชีพของครู

SADTU ถือเป็นสหภาพแรงงานครูที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ ก่อตั้งในปี 1990 ด้วยการสนับสนุนของขบวนการแรงงานและขบวนการปลดปล่อยเช่น พรรค African National Congress (ANC หรือพรรคคอง

เกรสแห่งชาติแอฟริกา) SADTU เป็นสหภาพที่มีชื่อพ้องกับ ครูนักเคลื่อนไหวทางการเมือง (teacher militancy) ซึ่งนำไปสู่ทัศนคติเชิงลบของสาธารณะเช่นเดียวกับที่มีต่อสหภาพทั่ว ๆ ไป ยังมีผู้ชี้ว่า อุดมการณ์ขององค์กรยังได้รับอิทธิพลจากการเมืองของสมาชิกคนผิวดำและไม่ค่อยมีความขัดแย้งระหว่างองค์กร และสามารถที่จะปกป้องและสนับสนุนสิทธิ์และผลประโยชน์ของครูและวิชาชีพของครูได้ดี[432]

เป้าหมายของ SADTU คือ การเปลี่ยนรูปของการศึกษาและอุทิศตนเพื่อพัฒนาระบบการศึกษาที่เข้าถึงได้ง่ายเท่าเทียมและมีคุณภาพ ปราศจากกฎหมายที่แบ่งแยกสีผิวอันแสดงออกถึงเจตจำนงของประชาชนที่อยู่ในรัฐธรรมนูญ จะเห็นว่าไม่ได้โฟกัสไปที่การปรับปรุงวิชาชีพครู แต่เน้นไปที่การพัฒนาระบบการศึกษาเสียก่อน และหวังว่าพวกเขาจะใช้อำนาจการต่อรองเพื่อส่งอิทธิพลต่อไปยังห้องเรียน[433]

นโยบายของสหภาพที่รวมไปถึงสภาพการทำงานของครูที่ปลอดภัยและได้รับการป้องกันจากความรุนแรง สิทธิประโยชน์อย่างบำนาญ หรือเงินอุดหนุนเคหะสงเคราะห์ เงินเดือนและการแก้ไขปัญหาภาระสอนที่หนักเกินจำเป็นนำไปสู่การตั้ง South African Council for Educators (SACE: สภาแอฟริกาใต้สำหรับนักการศึกษา), ELRC และอื่น ๆ[434]

ครูในฐานะนักวิชาชีพ

SADTU เห็นว่าสิ่งที่มาก่อนคือ สภาพการจ้างงานที่ดี เงินเดือนที่เหมาะสม สิ่งอำนวยความสะดวกในโรงเรียนที่เป็นที่น่าพอใจ หลังจากนั้นเขาถึงจะให้ความสนใจกับประเด็นทางวิชาชีพ ขณะที่ NAPTOSA ต่างไป พวกเขาเน้นแนวคิดด้านวิชาชีพเพื่อปฏิเสธการมีส่วนร่วมในการประท้วงใด ๆ มีผู้วิเคราะห์ว่าองค์กรหลังนั้นบริหารโดยชาวแอฟริกันหัวอนุรักษ์ ส่วน SATU เชื่อว่าครูคือนักวิชาชีพโดยขับเน้นที่คุณสมบัติของสมาชิก กว่า 99% ของสมาชิกเป็นครูที่ผ่านคุณสมบัติ SATU ชี้ว่า สมาชิก

430 Lekhotla James Mafisa, “The role of teacher unions in education with specific reference to South Africa”, The Online Journal of New Horizons in Education, 7 : 4 (October 2017): 72

431 J. Heystek and M.Lethoko, ibid.: 225

432 J. Heystek and M.Lethoko, ibid.: 225

433 J. Heystek and M.Lethoko, ibid.: 225

434 J. Heystek and M.Lethoko, ibid.: 225

ไม่ได้เน้นไปที่การสไตรก์เป็นหลัก แต่นิยมการเจรจาต่อรองที่มีครูและผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ความสำเร็จของผู้เรียนเป็นหัวใจหลักของสมาชิก[435]

NAPTOSA และ SADTU ยืนยันว่าสภาพการจ้างงานของสมาชิกที่ดีสำคัญกว่าสถานภาพทางวิชาชีพ ทั้งสองเห็นตรงกันว่า สหภาพได้รับเงินจากสมาชิกเพื่อดูแลสภาพการจ้างงาน และเป็นหน้าที่ของผู้อำนวยการที่จะดูแลเรื่องสถานภาพทางวิชาชีพของเหล่าครูอยู่แล้ว สำหรับ SATU ต่างไป พวกเขาถือว่าสถานภาพทางวิชาชีพสำคัญที่สุด เพราะว่าสมาชิกของสหภาพนี้อยู่ในโรงเรียนที่สะดวกสบายและมีสภาพการจ้างงานที่ดีอยู่แล้ว และยังมีคุณสมบัติครูที่ถึงพร้อม[436]

แรงจูงใจของครู

ตัวแทนของ SATU ยืนยันว่า เป้าหมายหนึ่งก็คือการช่วยเหลือการเติบโตของวิชาชีพของสมาชิกผ่านการสัมมนา ประชุม ประชุมใหญ่ และการถกเถียง พวกเขามาจากโรงเรียนที่ค่อนข้างพร้อม สหภาพจึงไม่เจอปัญหาความยุ่งยากในการสร้างแรงจูงใจ ขณะที่ NAPTOSA ที่เป็นร่มใหญ่ของสหภาพแรงงานครู การจัดการสัมมนาประชุม ก็จะมีสหภาพที่แตกต่างมาเข้าร่วมกิจกรรม มีการเลือกโรงเรียนในเขตเมืองที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำเพื่อเข้าไปจัด workshop เพื่อสร้างแรงจูงใจ ขณะที่ SADTU เน้นการอภิปรายเกี่ยวกับปัญหาการสอน การจ้างงานและสภาพการบริการ พวกเขาเห็นว่าสภาพการทำงานสำคัญกว่าสถานภาพทางวิชาชีพครู แนวคิดคือ หากครูได้รับความพึงพอใจแล้วจะนำไปสู่การสอนที่มีประสิทธิภาพและแสดงความเป็นมืออาชีพผ่านตัวงานนั่นเอง[437]

สหภาพทั้งหมดเกี่ยวข้องกับการตรากฎหมาย South African Schools Act (SASA: รัฐบัญญัติโรงเรียนแอฟริกาใต้) ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนและครูและสร้างการมีส่วนร่วมในการก่อตั้ง SACE, ELRC (Education Labour Relations Council หรือสภาแรงงานสัมพันธ์ด้านการศึกษา) และกระบวนการการจัดสรรทรัพยากรโรงเรียนใหม่เพื่อสร้างประสิทธิภาพ[438]

SADTU เห็นว่ากระบวนการการจัดสรรทรัพยากรโรงเรียนใหม่เป็นแนวคิดที่ดี แต่นำไปสู่ปฏิบัติโดยระบบรัฐการของกระทรวงศึกษาธิการได้แย่ เมื่อครูคนผิวดำไม่รู้แน่นอนว่าควรทำงานกี่ชั่วโมง การแก้ไขปัญหาภาระงานจะช่วยการนิยามภาระงานดังกล่าวเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของครู เมื่อมีกำหนดที่แน่นอนครูจะไม่ทิ้งชั้นเรียน กระนั้นแม้จะเข้าชั้นเรียนตามเวลา แต่หากไม่มีความเป็นครูแล้ว ระดับการสอนและกิจกรรมก็จะเป็นปัญหาอยู่ดี การให้ความสำคัญกับภาระการสอนไม่สามารถควบคุมวิชาชีพได้เหมือนหมอและทนายความที่ใช้เวลาที่ยาวนานในการให้บริการลูกค้า[439]

การประท้วงและหยุดงาน (Industrial action)

ในที่นี้จะหมายถึงการหยุดงาน การหยุดสอนและการไม่เข้าสอน และการนั่งขวางกิจกรรม สำหรับ SATU แล้ว พวกเขาไม่เคยจัดการประท้วง เพราะเห็นว่าการประท้วงได้ลดเกรดวิชาชีพครู พวกเขาเคยร่วม สไตรก์เพียงครั้งเดียว แต่ครั้งนั้นไม่สามารถต่อรองอะไรได้จึงไม่เข้าร่วมอีกต่อไป คล้ายกับ NAPTOSA ไม่เคยจัดประท้วงแต่ร่วมสไตรก์เพียงหนึ่งครั้ง เหตุผลที่พวกเขาไม่สนับสนุนการสไตรก์ เพราะจะส่งผลต่อผู้เรียน การไม่เข้าเรียนอาจจะเป็นการปล่อยให้ผู้เรียนอยู่บนท้องถนน พวกเขาเชื่อว่าถ้าครูสนใจเกี่ยวกับสิทธิ์ครู การสไตรก์และการเดินขบวนควรจัดในช่วงวันหยุดหรอสุดสัปดาห์ หรือหลังจากคาบสอน อาจเป็นว่ามีเพียงครูที่ไม่มีความสามารถจะสนุกกับการประท้วงดังกล่าว[440]

435 J. Heystek and M.Lethoko, ibid.: 225

436 J. Heystek and M.Lethoko, ibid.: 225

437 J. Heystek and M.Lethoko, ibid.: 226

438 J. Heystek and M.Lethoko, ibid.: 226–227

439 J. Heystek and M.Lethoko, ibid.: 227

440 J. Heystek and M.Lethoko, ibid.: 227

ตารางที่ 3.3 ปัจจัยที่สร้างและลดแรงจูงใจของครู[441]

SATU	NAPTOSA	SADTU
สิ่งที่แรงจูงใจ		
- สภาพการจ้างงานที่น่าพอใจ (ความปลอดภัย, สิ่งอำนวยความสะดวก) - เส้นทางอาชีพที่ดีซึ่งรวมถึงการได้รับความสนับสนุนจากผู้ว่าจ้าง	- เงินเดือน, สหภาพการจ้างงาน, สิ่งอำนวยความสะดวก - ความสำเร็จของผู้เรียน - การยอมรับจากสาธารณะ	- เงินเดือน, สภาพการจ้างงาน - ความเต็มใจของผู้เรียนที่จะเรียนรู้ - ความรู้ของครูเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมที่ครูไปเกี่ยวข้อง
สิ่งที่ลดแรงจูงใจ		
- การทำงานหนัก - สัดส่วนครู-นักเรียนที่ย่ำแย่ ซึ่งมีปัญหาอย่างหนักในโรงเรียนคนผิวดำ - การขาดแคลนคู่มือปฏิบัติของครูใน OBE - การขาดแคลนวินัยของผู้เรียน	- เงินเดือนต่ำ - ความล้มเหลวของวินัยของผู้เรียน - การขาดแคลนผลประโยชน์ของชุมชนในการศึกษา - หน้าที่ทางการเมืองของกระทรวงศึกษาที่ย่ำแย่	- เงินเดือนต่ำ - การขาดแคลนวินัยของครูและนักเรียน - การตีความด้านลบต่อการทำลายระบบการทำโทษทางกาย - การเมืองในการศึกษา - กระทรวงศึกษาธิการไม่จัดสรรอาคารที่เพียงพอสำหรับผู้อำนวยการและครู - ไม่มีการเยี่ยมโรงเรียนจากเจ้าหน้าที่กระทรวงศึกษาธิการ - กระบวนการการจัดสรรทรัพยากรโรงเรียนใหม่เพื่อสร้างประสิทธิภาพ

ขณะที่ SADTU เชื่อว่าการจัดประท้วงมีเป้าหมายที่ไม่ได้เป็นการลดค่าวิชาชีพครู พวกเขาได้จัดสอนชดเชยช่วงวันหยุดและสุดสัปดาห์ เขาไม่เห็นด้วยกับข้อกล่าวหาว่าสหภาพคือที่ลี้ภัยสำหรับครูผู้ไม่มีความสามารถ และละเลยสิทธิ์ของผู้เรียน ในนามที่สมาชิกคนผิวดำจำนวนมาก เป็นเหตุผลว่าว่าที่ผ่านมาประวัติศาสตร์ได้ทำให้คนผิวดำเสียเปรียบ ดังนั้นเขาจึงมีสิทธิ์ที่จะเรียกร้องดังนั้นจึงยังคงใช้วิธีการประท้วง[442]

ลักษณะของสหภาพแรงงานการศึกษาในแอฟริกาใต้ได้ชี้ให้เห็นถึงพัฒนาการมาจากช่วงการแบ่งแยกทางเชื้อชาติ และฐานคิดเรื่องวิชาชีพ และสหภาพแรงงานที่ไม่เหมือนกันอย่างน่าสนใจ

441 J. Heystek and M.Lethoko, ibid.: 226

442 J. Heystek and M.Lethoko, ibid.: 227

ภาพที่ 3.29 แสดงแผนผังความสัมพันธ์
ของสหภาพแรงงานการศึกษาใหญ่ๆในแอฟริกาใต้[443]

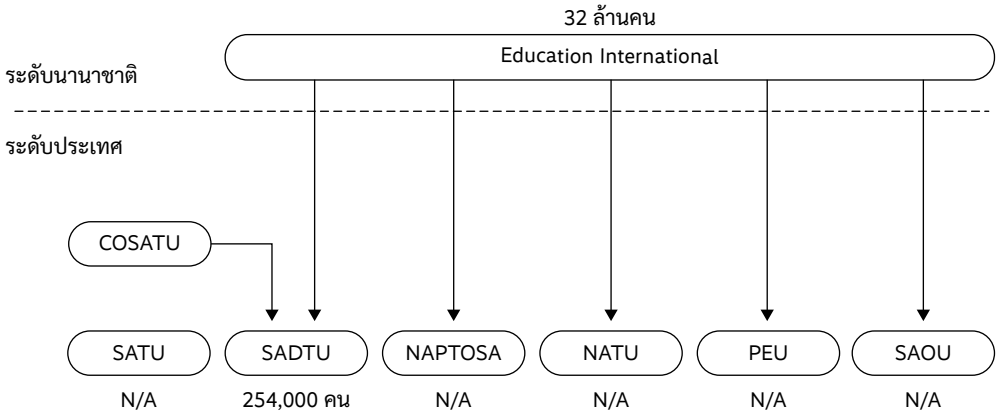

3.2.6 สหภาพแรงงานครูในจอร์แดน การต่อสู้และถูกปิดกั้นเสรีภาพในที่สุด

จอร์แดนเป็นรัฐเดี่ยวที่แม้จะเป็นระบอบกษัตริย์ใต้รัฐธรรมนูญ แต่พระราชอำนาจก็ครอบคลุมไปถึงอำนาจบริหาร และอำนาจนิติบัญญัติ ยังไม่พอยังมีพระราช-อำนาจในการแต่งตั้งและถอดถอนตุลาการด้วย[444] มีจำนวนประชากรอยู่ที่ 11,086,716[445] และ GDP อยู่ที่ 45.809 พันล้านดอลลาร์[446] GDP ต่อหัวที่ 11,003.1 ดอลลาร์[447] ผู้คนจะอยู่อาศัยหนาแน่นพิเศษจะอยู่แถบตอนเหนือของประเทศ

กำเนิดการศึกษาสมัยใหม่จอร์แดน

จอร์แดนเป็นประเทศอาหรับที่เกิดใหม่หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 อย่างไรก็ตาม อาจย้อนไปถึงการที่กลุ่มรัฐอาหรับทั้งหลายร่วมกับกองทัพอังกฤษโจมตีจักรวรรดิออตโตมันช่วงสงครามโลกครั้งที่ 1 หลังจบสงครามโลกครั้งที่ 1 เมื่อปี 1920 ในนามสันนิบาตแห่งชาติ ประเทศยุโรปผู้ชนะสงครามก็ได้ครอบครองดินแดนส่วนนี้ นั่นคือ ปาเลสไตน์เป็นของอังกฤษ และซีเรียเป็นของฝรั่งเศส ในปีเดียวกันกลุ่มชนเผ่าติดอาวุธพยายามโจมตีฝรั่งเศสและก่อตั้งราชอาณาจักรของตน ปีต่อมาอังกฤษตัดสินใจให้พวกเขาครอบครองดินแดนที่จะเรียกในเวลาต่อมาว่า Transjordan และยอมรับเอกราชในปี 1923 และยอมรับรัฐธรรมนูญ

443 Education International. “Who we are”. Retrieved on 24 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/about/who-we-are, Parliament of South Africa. “Letter to Mr. D Nkosi, Chairperson: Portfolio Committee on Trade and Industry”. Retrieved on 28 August 2023 from https://www.parliament.gov.za/storage/app/media/Links/2022/1-january/26–01-2022_Copyright_AB/SADTU_Pixley_ka_Seme_region_Redacted.pdf (15 June 2021)

444 Arab NEWS. “Mixed reaction in Jordan over amendment to expand king’s power”. Retrived on 29 August 2023 from https://www.arabnews.com/node/1976541/middle-east (28 November 2021), Ali Younes. “Jordan King Abdullah set to consolidate executive power”. Al Jazeera. Retrived on 29 August 2023 from https://www.aljazeera.com/news/2016/4/24/jordan-king-abdullah-set-to-consolidate-executive-power (24 April 2016)

445 CIA. “Jordan”. Retrived on 20 August 2023 from https://www.cia.gov/the-world-factbook/countries/jordan/

446 IMF. “World Economic Outlook Database “. Retrived on 13 August 2023 from https://rb.gy/3i2ge

447 World Bank. “GDP per capita, PPP (current international $)”. Retrived on 13 August 2023 from https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD

ภาพที่ 3.30 แผนที่แสดงความหนาแน่น
ของประชากรจอร์แดน

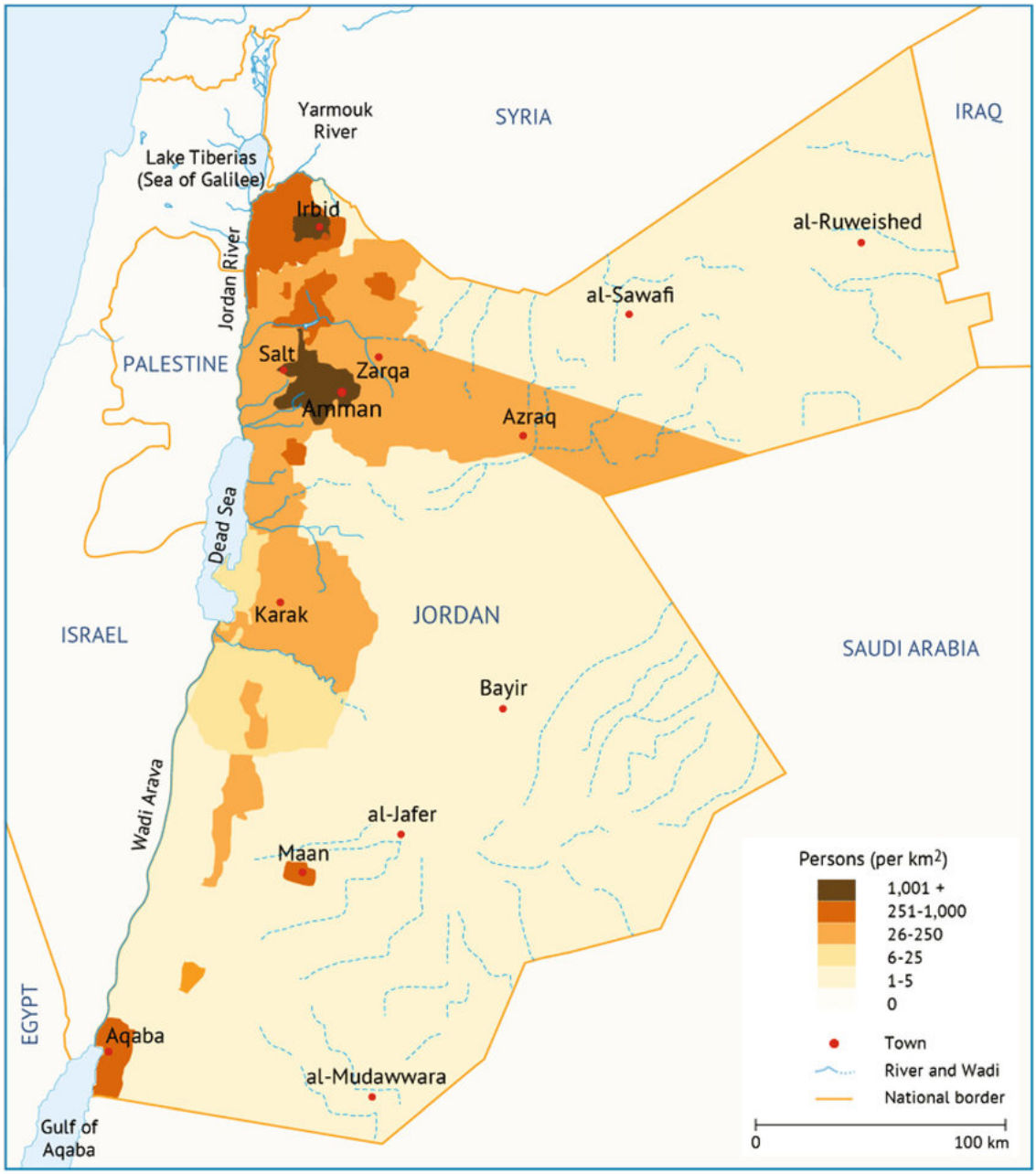

ในปี 1928 แต่อำนาจทางการเงิน การทหารและอำนาจการต่างประเทศยังอยู่ในมือชาวอังกฤษ กว่าจะได้รับเอกราชก็ต้องหลังสงครามครามโลกครั้งที่ 2 ตามสนธิสัญญาเมื่อปี 1946 มีรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ในปี 1949 และเปลี่ยนชื่อประเทศเป็นราชอาณาจักรจอร์แดนมานับแต่นั้น[448]

ดังนั้นการศึกษาของประเทศนี้จึงคล้ายกับประเทศใต้อาณานิคมทั้งหลาย โดยเฉพาะประเทศมุสลิมที่การสอนแบบเดิมยึดโยงกับคัมภีร์อัลกุรอ่าน ข้อมูลทางประวัติศาสตร์การศึกษาของจอร์แดนมีไม่มากนัก แต่พอมีสิ่งที่ระบุได้ว่า ช่วงปี 1964 มีความพยายามสร้างมาตรฐานการศึกษาสมัยใหม่ผ่านกฎหมายที่ให้โรงเรียนรัฐและเอกชนต้องใช้หลักสูตรและแบบเรียนเหมือนกันภายใต้ความรับผิดชอบของกระทรวงศึกษาธิการ โรงเรียนรัฐจะมีการเรียนแยกเพศชายและหญิง แต่อาจจะมีการเรียนรวมกันในโรงเรียนเอกชน ก่อนปี 1975 นักเรียนที่จะเข้าเรียนชั้นมัธยมศึกษาจะต้องผ่านการสอบคัดเลือกเสียก่อน แต่การสอบดังกล่าวก็ยกเลิกในปี 1975 และถูกนำมาสอบอีกครั้งในปี 1985 แต่ก็ต้องยุติไปอีกในปี 1989[449]

การขยายตัวของการศึกษาปรากฏชัดในช่วงปี 1979–1980 ถึงขนาดจะต้องแบ่งเรียนเป็น 2 กะในโรงเรียน ระหว่างระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ทั้งยังต้องเช่าอาคารสถานที่เพิ่มเติมเพื่อใช้เป็นอาคารเรียน การศึกษาผ่านโทรทัศน์เริ่มออกอากาศในปี 1968 มักเป็นวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์และภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยม ลุมาถึงปี 1997 กระทรวงศึกษาธิการได้ผลิตกว่า 30 รายการสำหรับนักเรียนชั้น 1–5 และ 36 รายการสำหรับชั้น 5–7[450]

การศึกษาระดับอุดมศึกษาเริ่มต้นในปี 1951 หลังได้รับเอกราช จนจัดตั้งมหาวิทยาลัยจอร์แดน ในปี 1962 จนปัจจุบันมีมหาวิทยาลัยรัฐ 10 แห่ง เอกชน 13 แห่ง และวิทยาลัยระดับชุมชนอีก 20 แห่ง ซึ่งอยู่ภายใต้กระทรวงอุดมศึกษา[451]

สหภาพแรงงานการศึกษาจอร์แดน เรื่องเล่าสั้น ๆ แต่ผลกระทบรุนแรง

ในดินแดนตะวันออกกลางที่มีอัตลักษณ์ความเป็นมุสลิมอย่างเข้มข้น ได้มีตัวอย่างประเทศหนึ่งคือ จอร์แดนที่สหภาพแรงงานครูถือว่ามีบทบาทในฐานะผู้ปกป้องสิทธิมนุษยชน Jordanian Teachers' Syndicate (JTS หรือองค์การครูจอร์แดน) เนื่องจากสังคมที่ไม่ได้ยึดถือคุณค่าประชาธิปไตยที่ให้ความสำคัญกับสิทธิเสรีภาพของประชาชน หรือการมีประชาชนเป็นศูนย์กลาง การมีองค์กรที่ยึดคุณค่าเช่นนี้ และการเชื่อมโยงกับนานาชาติอาจถือเป็นโอเอซิสในทะเลทรายอันกว้างไกล อันเป็นที่พึ่งของประชาชนผู้ที่ต้องการส่งเสียงและรักษาสิทธิ์ของพวกเขาที่พร้อมจะถูกละเมิดได้ทุกเมื่อ

สหภาพแรงงานการศึกษาทีผลิหน่อ และอายุอันแสนสั้น

JTS ก่อตั้งขึ้นในปี 2011 มีสมาชิกราว 140,000 คน ในประเทศที่มีประชากรเพียง 10 ล้านคนก็ถือว่ามีสัดส่วนที่ใหญ่มาก ได้มีการสไตรก์ใหญ่ในเดือนกันยายน 2019 ถือว่าเป็นการนัดหยุดงานของคนงานรัฐที่ใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมา ส่งผลต่อผู้เรียนกว่า 1.5 ล้านคน ข้อเรียกร้องคือการขึ้นเงินเดือนที่หยุดชะงักมานานท่ามกลางปัญหาเศรษฐกิจและหนี้สาธารณะของรัฐ ทำให้เดือนตุลาคม รัฐบาลจอร์แดนจึงรับข้อตกลงที่จะขึ้นเงินเดือนราว 35–60% ในปีที่จะถึง

448 Verity Elizabeth Irvine. "Transjordan, the Hashemite Kingdom, and the Palestine war". Britannica. Retrived on 16 March 2024 from https://www.britannica.com/contributor/Verity-Elizabeth-Irvine/1437

449 State University. "Jordan Educational System—overview". Retreived on 16 March 2024 from https://education.stateuniversity.com/pages/750/Jordan-EDUCATIONAL-SYSTEM-OVERVIEW.html

450 State University. "Jordan Educational System—overview". Retreived on 16 March 2024 from https://education.stateuniversity.com/pages/750/Jordan-EDUCATIONAL-SYSTEM-OVERVIEW.html

451 Mohammad Al Jabery and Marshall Zumberg, "General and special education systems in Jordan: Present and future perspectives", *International Journal of Special* Education, 23: 1 (January 2008): 116

แต่ในเดือนสิงหาคม 2020 หลังจากการล็อกดาวน์กรณีโควิด ได้มีการจับกุมตัวครูผู้เป็นสมาชิก JTS กว่าพันคน นอกจากนั้นยังมีกรรมการอีก 13 คนถูกจับ รวมถึงประธานด้วย การจับกุมครั้งนี้ไม่ถูกรายงานจากสื่อ สหประชาชาติได้ประณามการละเมิดสิทธิมนุษยชนในประเด็นเสรีภาพในการแสดง องค์กร Human Rights Watch อธิบายว่ามันคือการความพยายามของรัฐที่จะใช้โรคระบาดเป็นข้ออ้างในการทำลายประชาสังคมทางประชาธิปไตยมากไปกว่านั้นเดือนธันวาคมปีเดียวกัน ศาลจอร์แดนยังตัดสินให้ยุบ JTS และให้จำคุกกรรมการเป็นเวลา 1 ปี ในข้อหาการละเมิดทางการเงิน และคอรัปชั่นขององค์กร[452]

มิติของสหภาพแรงงานการศึกษา
กับการปกป้องสิทธิมนุษยชน

มีผู้นิยามว่า JTS ถือว่าเป็นองค์กรที่ปกป้องสิทธิมนุษยชนใน 3 เกณฑ์ เกณฑ์แรกคือ การเป็นองค์กรอิสระที่ส่งเสริมเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน ไม่มีการแบ่งแยกระหว่างปัจเจกในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ หรือระดับนานาชาติทั้งในฐานะงานการอาชีพอย่างเช่น ทนายความ หรือนักข่าว รวมไปถึงอาสาสมัครต่าง ๆ และที่สำคัญคือ นิยามในฐานะที่พวกเขาทำอะไรมากกว่าการพูดและอ้างความชอบธรรม JTS ได้ปฏิบัติการผ่านการรวมตัวและแสดงเสรีภาพในการแสดงออก[453]

เกณฑ์ที่ 2 คือ การให้ความสำคัญกับความเป็นสากลของสิทธิมนุษยชนทั้งในชนบทและในเมือง ที่สัมพันธ์กับแบบแนวคิดของสหประชาชาติ JTS เป็นองค์กรขนาดใหญ่ที่เน้นไปทางด้านการศึกษา แน่นอนว่าไม่มีการประกาศเรื่องสิทธิมนุษยชนแบบตรงไปตรงมา แต่มีการยกประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับการขับเคลื่อนทางการเมืองขององค์กร ที่น่าสนใจคือ สายสัมพันธ์ระหว่าง JTS กับ Muslim brotherhood หรือกลุ่มภราดรภาพมุสลิม ได้แสดงให้เห็นถึงประเด็นอันแหลมคมที่ว่าการเมืองอิสลามไม่สอดคล้องกับความเชื่อแบบสากลและไม่สัมพันธ์กับสิทธิมนุษยชน แต่ก็ไม่แน่ชัดว่าสมาชิก JTS มากเพียงใดที่โน้มเอียงไปทางกลุ่มภราดรภาพมุสลิม หรือเอาเข้าจริงแล้วจะเน้นการส่งเสริมสิทธิมนุษยชนที่มีฐานอยู่บนอุดมการณ์ทางศาสนาเป็นหลัก แต่ในฐานะการปกป้องเสรีภาพการแสดงออกแล้ว การรวมตัวและการมีส่วนร่วมของ JTS ก็ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ผู้ปกป้องสิทธิมนุษยชนไปด้วย[454]

ภาพที่ 3.31 แสดงแผนผังความสัมพันธ์ของ
สหภาพแรงงานการศึกษาใหญ่ ๆ ในจอร์แดน[455]

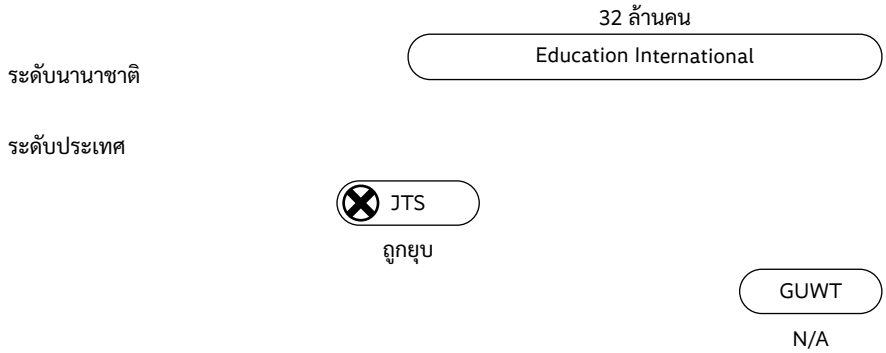

452 David Lane Martín, *The Jordanian Teachers' Syndicate and Human Rights Defenders* (n.p.: Amman Center for Human Rights, n.d.), p.4

453 David Lane Martín, *Ibid*., pp.6–7

454 David Lane Martín, *Ibid*., pp.7–8

455 Education International. "Who we are". Retrieved on 24 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/about/who-we-are, Education International. "Jordan". Retrieved on 29 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/affiliates?filter%5Bcountry%5D=jordan&filter%5Baffiliate%5D=

เกณฑ์ที่ 3 คือ ปฏิบัติการทางการเมืองโดยสันติ ปราศจากความรุนแรง กรณีของ JTS การประท้วงนั้นถือว่าเป็นไปอย่างสันติ[456]

ตัวอย่างของจอร์แดน แสดงให้เห็นถึงภัยคุกคามจากระบบการปกครองที่ไม่เป็นประชาธิปไตย ทำให้ขบวนการประชาธิปไตย โดยเฉพาะสหภาพแรงงานแม้จะเป็นกลไกสำคัญในการประคับประครองสิทธิเสรีภาพและการปกป้องสิทธิมนุษยชนไม่สามารถดำรงอยู่ได้

หากดูตามโครงสร้าง EI แล้วจะพบว่า มี General Union of Workers in Teaching (GUWT หรือสหภาพแรงงานทั่วไปของคนงานในการสอน) ของจอร์แดนที่เป็นสมาชิกอยู่ ไม่แน่ใจนักว่าองค์กรดังกล่าวมีบทบาทอย่างไร ต่างจาก JTS หรือไม่

3.2.7 ไทย ประเทศที่ไร้สหภาพแรงงานการศึกษากับความเป็นไปได้ในอนาคต

ปัจจุบันไทยมีจำนวนประชากรอยู่ที่ 66,090,475*457* และ GDP อยู่ที่ 505.523 พันล้านดอลลาร์[458] GDP ต่อหัวที่ 20,671.7 ดอลลาร์[459] ผู้คนอาศัยหนาแน่นเป็นพิเศษในแถบกรุงเทพฯ และปริมณฑล

หากจะนับองค์กรที่ใกล้เคียงที่สุดกับสหภาพแรงงานครูในต่างประเทศ เมื่อเทียบกับของไทยก็คือ คุรุสภา แต่กลไกดังกล่าว กลับอยู่ใกล้ชิดและเป็นเครื่องมือของรัฐเสมอมา หลายประเทศ หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 มีการตื่นตัวของสิทธิแรงงาน การจัดตั้งสหภาพแรงงานในกลุ่มวิชาชีพและผู้ใช้แรงงาน จะว่าไปสังคมไทยเอง การเคลื่อนไหวของฝ่ายซ้ายและสหภาพแรงงานก็คึกคักไม่แพ้กัน และอาจนับเป็นช่วงที่มีสีสันและคึกคักที่สุดช่วงหนึ่งในประวัติศาสตร์แรงงานไทย อย่างไรก็ดี พึงทราบว่า ในสนามการเมืองของแรงงานได้มีการจัดตั้งสหภาพแรงงานที่รัฐเข้าไปมีส่วนในการควบคุม แทรกแซง เพื่อเป้าหมายทางการเมืองของตน อย่างเช่น สมาคมกรรมกรไทย ที่ก่อตั้งในปี 2491 โดยรัฐบาลไทย[460] ลักษณะเช่นนี้เราก็พบได้ในวงการครู

กำเนิดการศึกษาสมัยใหม่ในไทย

การสร้างรัฐสมัยใหม่เกิดขึ้นในช่วง 100 กว่าปีที่ผ่านมา ในช่วงแรกเริ่มเป็นการศึกษาที่แยกไม่ออกไปจากลำดับชั้นทางสังคม นั่นคือ การศึกษาของชนชั้นนำที่เป็นการศึกษาที่ถูกออกแบบมาให้ดีที่สุด และการศึกษาของราษฎรที่ไม่ได้มีมาตรฐานมากนัก การศึกษาของชนชั้นนำจึงเป็นไปได้ถึงการส่งไปเรียนในประเทศยุโรปที่ครองอำนาจทั้งการเมือง เศรษฐกิจ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และความรู้สมัยใหม่ต่าง ๆ การศึกษามวลชนที่จัดขึ้นแบบสมัยใหม่ในยุคแรกจึงเกิดตามมีตามเกิด และมุ่งที่จะผลิตผู้เรียนที่จะมารับใช้ระบบราชการ หรือผลิตข้าราชการที่เกิดขึ้นพร้อมรัฐสมัยใหม่แม้จะมีการจัดตั้งกระทรวงศึกษาธิการแล้วก็ตาม ส่วนการศึกษาเพื่อยกระดับด้านการผลิต อุตสาหกรรม และการพาณิชย์นั้นไม่ได้รับความสนใจเมื่อเทียบกับประเทศญี่ปุ่นที่มุ่งหน้าสร้างประเทศให้ทัดเทียมยุโรป เช่นเดียวกับการเกิดขึ้นของการศึกษาระดับสูงก็เน้นไปที่การสร้างข้าราชการและผู้เชี่ยวชาญทางด้านกฎหมายและการทหารที่มีศูนย์กลางอยู่ที่ความมั่นคง[461]

456 David Lane Martín, *Ibid*., p.8

457 "ประกาศสำนักทะเบียนกลาง เรื่อง จำนวนราษฎรทั่วราชอาณาจักร ตามหลักฐานการทะเบียนราษฎร ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2565", ราชกิจจานุเบกษา, เล่ม 140 ตอนพิเศษ 16 ง, 23 มกราคม 2566, หน้า 21

458 IMF. "World Economic Outlook Database ". Retrived on 13 August 2023 from https://rb.gy/3i2ge

459 World Bank. "GDP per capita, PPP (current international $)". Retrived on 13 August 2023 from https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD

460 กฤษฎา ธีระโกศลพงศ์. "ประวัติศาสตร์ของนโยบายและการบริหารแรงงาน ในสมัยรัฐบาล ป. พิบูลสงคราม (2491–2500)". สืบค้นเมื่อ 5 กรกฎาคม 2566 จาก https://voicelabour.org/ประวัติศาสตร์ของนโยบาย/ (1 พฤษภาคม 2564)

461 ความเปลี่ยนแปลงทางการศึกษาไทยช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ลงมา ดูใน ภิญญพันธุ์ พจนะลาวัณย์, *เลาะตะเข็บอำนาจประวัติศาสตร์การศึกษาไทย* (กรุงเทพฯ: สมมติ, 2565)

ภาพที่ 3.32 แผนที่แสดงความหนาแน่น
ของประชากรไทยรายอำเภอ ปี 1999

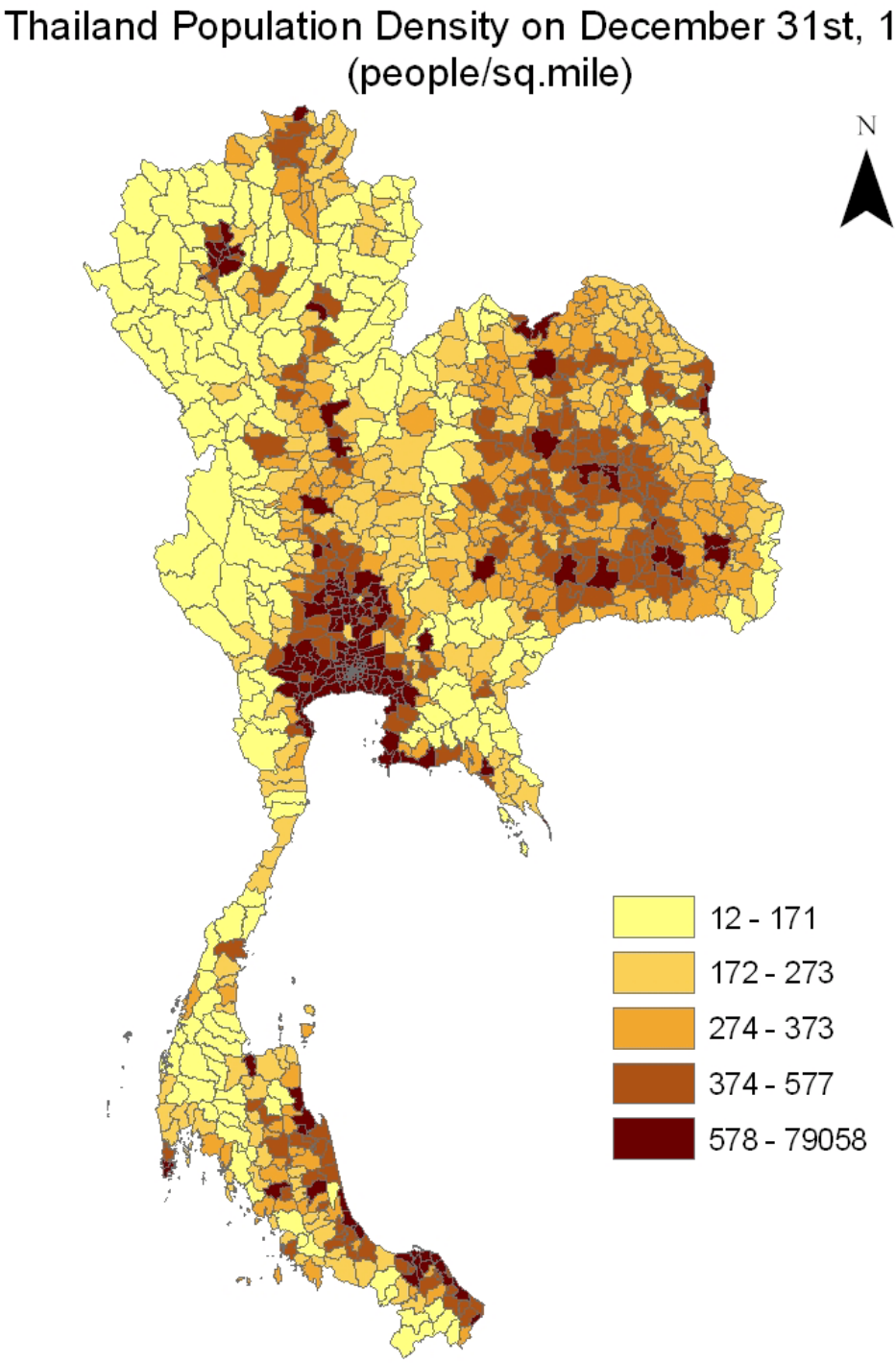

ต้องรอจนถึงการปฏิวัติ 2475 ที่การศึกษาจะถูกนิยามใหม่เข้ากับระบอบที่มีเป้าหมายอยู่ที่ราษฎรผู้เป็นพลเมืองที่เป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตย อย่างไรก็ตาม ด้วยความผันผวนของการเมือง การศึกษาที่เป็นเครื่องมือบ่มเพาะอุดมการณ์ของรัฐก็ถูกปรับเปลี่ยนไปด้วย หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 การยึดครองอำนาจของคณะรัฐประหารและการกลับมาอีกครั้งของอำนาจฝ่ายอนุรักษนิยม การศึกษาแบบอเมริกันเริ่มเข้ามามีบทบาทต่อสังคมไทยมากขึ้นเรื่อย ๆ และเด่นชัดในทศวรรษ 2500 หลังรัฐประหารและการขึ้นครองอำนาจอย่างเบ็ดเสร็จโดยจอมเผด็จการสฤษดิ์ ธนะรัชต์ แผนการศึกษาแห่งชาติ ปี 2503 ที่มาพร้อมกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ เป็นเบ้าหลอมการศึกษาแบบอเมริกันในยุคสงครามเย็นที่ให้ความสำคัญกับความมั่นคงของชาติ และการเติบโตทางเศรษฐกิจซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับเกาหลีใต้ เพียงแต่ว่า เกาหลีใต้นั้นสามารถยุติวงจรรัฐประหารและการครองอำนาจของกองทัพเหนือรัฐบาลพลเรือนได้แล้ว

ภาวะสงครามเย็นที่ควบคุมและคุกคามสังคมไทยอย่างยาวนาน ส่งผลต่อมุมมองของรัฐต่อการจัดตั้งสหภาพแรงงานเช่นกัน เนื่องจากเป็นองค์กรที่ให้ความสำคัญกับการรวมตัวของแรงงาน และยังมีแนวร่วมกับฝ่ายซ้าย ลักษณะเช่นนี้จึงไม่เป็นที่พึงประสงค์ของรัฐในช่วงเวลาดังกล่าว กฎหมายเกี่ยวกับการจัดตั้งสหภาพแรงงานที่เกิดขึ้นในปี 2518 ก็ไม่เอื้อต่อข้าราชการให้จัดตั้งได้ ซึ่งครูและบุคลากรทางการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระบบราชการ ยังไม่ต้องนับว่าหลังเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 2519 นอกจากความเคลื่อนไหวทางการเมืองจะถูกปราบปรามแล้ว แวดวงการศึกษายังถูกควบคุมด้วยแนวคิดแบบอนุรักษนิยมอย่างเข้มข้น[462]

คุรุสภา สภาครูที่ถูกควบคุมแทรกแซงโดยรัฐ

การจัดตั้งคุรุสภาตาม *พระราชบัญญัติครู พ.ศ. 2488*[463] ให้มีสถานะเป็นนิติบุคคลจะได้รับเงินอุดหนุนจากงบประมาณแผ่นดินและเงินอื่น ๆ มีหน้าที่หลักคือให้ความเห็นแก่กระทรวงศึกษาธิการ และควบคุมวินัยครู พิจารณาคำร้องทุกข์ และรักษาผลประโยชน์ของครู ช่วยเหลืออุปการะครูและครอบครัว รวมไปถึงการส่งเสริมความรู้ ตามโครงสร้างถือว่ามีคณะกรรมการอำนวยการที่มีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการนั่งเป็นประธาน ตามด้วยรองปลัดกระทรวงเป็นรองประธาน และอธิบดีกรมต่าง ๆ และจะมีกรรมการจากการเลือกตั้ง มีการประชุมสามัญประจำปี และให้คณะกรรมการอำนวยการแถลงผลงานในรอบปีรวมไปถึงฐานะทางการเงิน และให้สมาชิกสอบถามได้ ขณะนั้นให้มีองค์ประชุมไม่น้อยกว่าร้อยคน

ด้วยโครงสร้างดังกล่าว คุรุสภาจึงมิได้ทำหน้าที่เป็นตัวแทนขององค์กรวิชาชีพได้อย่างเต็มปาก แต่ถูกควบคุมและมัดตรึงกับฝั่งรัฐมากกว่าที่จะมีอิสระในการตัดสินใจ กระทั่งการยื่นข้อเสนอต่อรองในฐานะพลเมืองที่เท่าเทียมกัน

ที่แย่ลงไปอีกก็คือ การประชุมสามัญประจำปีได้ถูกยกเลิกตาม มาตรา 7 พระราชบัญญัติครู ฉบับที่ 4 พ.ศ. 2519[464] และเน้นการควบคุมมากยิ่งขึ้น การดำเนินการและตัดสินใจจึงสอดคล้องไปกับสังคมอำนาจนิยมหลัง 6 ตุลาคม 2519

กลไกช่วยเหลือครูของรัฐ

หน่วยงานอย่าง สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการและสวัสดิภาพครูและบุคลากรทางการศึกษา (สกสค.) ก็เป็นหน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือด้านสวัสดิการและสวัสดิภาพอีกองค์กรหนึ่ง แต่ก็เป็นองคาพยพของหน่วย-

462 ความเปลี่ยนแปลงทางการศึกษาไทยตั้งแต่ช่วงเข้าสู่ความทันสมัยผ่านวิชาชีพครู ดูใน ภิญญพันธุ์ พจนะลาวัณย์, *จากพระคุณที่สาม ถึง คศ.3: พลวัตวิชาชีพครู ว่าด้วยอำนาจและสถานภาพทางสังคมในสังคมไทย* รายงานการวิจัย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง, 2565

463 "พระราชบัญญัติครู พุทธศักราช 2488", *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 62 ตอนที่ 4, 16 มกราคม 2488, หน้า 13–74

464 "พระราชบัญญัติครู ฉบับที่ 4 พ.ศ. 2519", *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 93 ตอนที่ 156, 24 ธันวาคม 2519, ฉบับพิเศษ หน้า 34

งานของรัฐ จัดตั้งขึ้นตาม *พระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2546*[465] วัตถุประสงค์ก็คือ "ดำเนินภารกิจด้านส่งเสริมสวัสดิการ สวัสดิภาพ สิทธิประโยชน์เกื้อกูลอื่นและความมั่นคงของผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา และผู้ปฏิบัติงานด้านการศึกษา รวมทั้งการส่งเสริมความสามัคคีผดุงเกียรติและการวิจัยเพื่อพัฒนาการดำเนินงานตามภารกิจ ตลอดจนการส่งเสริมสนับสนุนการจัดการศึกษาในเรื่องสื่อการเรียนการสอนและวัสดุอุปกรณ์การศึกษา"

ดังนั้น ในด้านการสนับสนุนและความช่วยเหลือของครูจึงถือว่ามีไม่น้อยเลยเมื่อเทียบกับวิชาชีพอื่น แต่ปัญหาก็คือ ส่วนใหญ่แล้วตกอยู่ภายใต้กลไกของรัฐ จึงยากที่จะเป็นอิสระ หากมีผลประโยชน์ที่ขัดแย้งกันโดยตรง

ครูกับการเมืองไทย กับสหภาพที่ยังไม่ใช่สหภาพ

การตื่นตัวทางการเมืองของวงการครูไทยนั้น อาจย้อนหลังไปในช่วงทศวรรษ 2510 ในครั้งนั้นนักศึกษาวิทยาลัยครูจากหลายแห่งได้มีบทบาทสำคัญในเหตุการณ์ 14 ตุลาคม 2516 สัมพันธ์กับความคิดการศึกษาที่ให้ความสำคัญกับประชาชนและคนเล็กคนน้อยผู้ถูกกดขี่ ดังหนังสือ *การศึกษาสำหรับผู้ถูกกดขี่* โดยเปาโล แฟรร์ ซึ่งถูกแปลเป็นภาษาไทยในปี 2517[466]

เมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม 2566 ผู้วิจัยมีโอกาสพบปะกับคุณเยี่ยมยอด ศรีมันตะ อดีตบุคลากรการศึกษาที่เคยมีบทบาทเคลื่อนไหวผ่านองค์กรที่ชื่อว่า "สมาคมสหภาพครูแห่งชาติ"[467] พบว่า ความเคลื่อนไหวนี้เริ่มราวต้นทศวรรษ 2520 เพื่อขอแยกตัวออกจากกระทรวงมหาดไทยซึ่งขณะนั้นมีบทบาทควบคุมโรงเรียนและให้คุณให้โทษได้ ช่วงปี 2524 ได้มีการรวมตัวกันในรูปแบบสมาพันธ์ และพยายามเคลื่อนไหวในประเด็นการศึกษาต่าง ๆ ในประเทศ นอกจากนั้นยังมีบทบาทเป็นองค์ที่เชื่อมความร่วมมือกับองค์กรนานาชาติอย่าง World Confederation of Organizations of Teaching Profession (WCOTP) รวมไปถึงสมาคมครูอาเซียน การพยายามรวมตัวกันทำภายใต้แนวปฏิบัติ ILO/UNESCO Recommendation concerning the Status of Teachers (1966) สหภาพดังกล่าวเคยมีสมาชิกมากถึง 4,000 คน ปัจจุบันมีอยู่ราวหนึ่งพันคน อาจสงสัยว่าเหตุใด เมื่อกฎหมายยังไม่สนับสนุนให้จัดตั้งสหภาพแรงงาน จึงมีการจดทะเบียนเป็นสมาคมสหภาพครูแห่งชาติ ขึ้นแทนการเป็นสหภาพแรงงานตามนิยามกฎหมาย

องค์กร Education International (EI) เคยจัดประชุม World Congress ครั้งที่ 8 ที่ประเทศไทย เมื่อวันที่ 21–26 กรกฎาคม 2562 ณ ศูนย์นิทรรศการและการประชุมไบเทค กรุงเทพฯ[468] ครั้งนั้นมีไพโรจน์ กระจ่างพันธ์ เข้าร่วมกล่าวต้อนรับ ในฐานะเลขาธิการของสหภาพครูแห่งชาติ (National Thai Teachers Union) ร่วมกับตัวแทนกรรมการจากคุรุสภา

อนึ่ง ไพโรจน์ในนามเลขาธิการ ยังเคยออกจดหมายเชิญข้าราชการครูเข้าร่วมประชุมสัมมนาวิชาการของสมาคมสหภาพครูแห่งชาติ จดหมายเชิญในปี 2560 เพื่อระดมความคิดเห็นขับเคลื่อนการปฏิรูปการศึกษา ซึ่งเป็นแนวปฏิบัติภายใต้คณะรัฐบาลที่มาจากรัฐประหาร ในครั้งนั้นได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของสมาคมว่า "เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้บริหาร ครู และบุคลากรทางการศึกษาให้ได้รับการคุ้มครองสิทธิในการประกอบวิชาชีพตามกฎหมาย" และอ้างถึงข้อเสนอแนะของ UNESCO ที่เน้นการเผยแพร่ความรู้วิทยาการทันสมัยแก่สมาชิกและสนับสนุนการปฏิบัติงานของผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษาให้มีประสิทธิภาพ

เมื่อเข้าไปสำรวจในเพจเฟสบุ๊คในนาม "สหภาพแรงงานครูแห่งชาติ" ก็พบว่ายังมีการดำเนินการโพสต์ข่าวสาร

465 "พระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2546", *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 120 ตอนที่ 52 ก หน้า 1, 16 มิถุนายน 2546, หน้า 21

466 เปาโล แฟรร์, *การศึกษาสำหรับผู้ถูกกดขี่*, ช.เขียวพุ่มพวง, แปล (กรุงเทพฯ: เจริญวิทย์การพิมพ์, 2517)

467 ติดตามความเคลื่อนไหวผ่านเพจ Facebook ที่ชื่อว่า สหภาพครูแห่งชาติ https://www.facebook.com/nttuorth/

468 *Report of the Proceedings of the 8th Education International World Congress* at Bangkok International Trade and Exhibition Center (BITEC) Bangkok, Thailand, 21–26 July 2019

ร่วมสมัยอยู่ โดยเฉพาะการนำหนังสือจากคุรุสภาที่อ้างถึง “สมาคมสหภาพแรงงานครูแห่งชาติ” มาลงอยู่เสมอ เช่น หนังสือลงวันที่ 13 กรฎาคม 2566 ที่เชิญสมาคมสหภาพแรงงานครูแห่งชาติไปร่วมประชุม “สภาครูอาเซียน+1” ของสหภาพวิชาชีพครูแห่งชาติมาเลเซีย (National Union of the Teaching Profession: NUTP) ในฐานะที่สมาคมสหภาพแรงงานครูแห่งชาติเป็นสมาชิกสมาคมครูอาเซียนในประเทศไทย คุรุสภาจึงได้ออกหนังสือเชิญดังกล่าว อนึ่ง คุรุสภาเป็นองค์กรที่เป็น “ผู้นำองค์กรสมาชิกสภาครูอาเซียน”

สหภาพฯ ดังกล่าวมีความใกล้ชิดกับคุรุสภาระดับหนึ่ง นอกจากพิจารณาจากจดหมายเชิญด้านบนแล้ว ยังมีการจัดสัมมนาวิชาการ เมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2565 ในหัวข้อ “อนาคตองค์กรวิชาชีพครู คุรุสภาและสำนักงาน สกสค.” ณ ห้องประชุมรัชนีแจ่มจรัส สันนิบาตสหกรณ์แห่งประเทศไทย นอกจากนั้น สหภาพฯ ยังมีความสัมพันธ์อันดีกับ ปรีดา บุญเพลิง หัวหน้าพรรคครูไทยเพื่อประชาชน ซึ่งเคยเป็นครูระดับประถมศึกษาในขอนแก่น และเป็นผู้แทนสมาชิกคุรุสภาในคณะกรรมการคุรุสภาในช่วงปี 2525–2533 ต่อมาเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบบัญชีรายชื่อ

อย่างไรก็ตาม กรณีของสหภาพแรงงานครูแห่งชาติ โดยโครงสร้างและกฎหมายแล้วก็มิได้เป็นสหภาพแรงงานตามนิยามของพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 ที่ไม่รับรองการจัดตั้งสหภาพแรงงานในสถานที่ราชการ จึงมีลักษณะที่ยังเป็นปัญหาอยู่ในเชิงความชัดเจนทางกฎหมาย การดำเนินการจึงอาศัยนิยามองค์กรแบบ “สมาคม” ที่มีสถานภาพทางกฎหมายรองรับอยู่

พลังของครู กับปริมณฑลทางการเมือง นอกสภาและในสภา

ปรากฏการณ์ที่ยิ่งใหญ่ครั้งหนึ่งก็คือ การที่ม็อบครูออกมาต่อต้านการกระจายอำนาจด้วยการโอนภารกิจทั้งบุคลากรและทรัพยากรจากส่วนกลางอย่างกระทรวงศึกษาธิการให้ไปสังกัดกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในช่วงปี 2548[469] ว่ากันว่าม็อบครูดังกล่าวมาก่อนม็อบไล่ทักษิณ ชินวัตรที่เกิดจากเวทีเมืองไทยรายสัปดาห์เสียอีก และเป็นการชุมนุมกันที่ทรงพลังที่ทำให้นโยบายการกระจายอำนาจและถ่ายโอนการศึกษาไปยังท้องถิ่นชะงักลง การปฏิปักษ์กับการกระจายอำนาจการศึกษาเป็นที่หวาดระแวงในหลายประเทศดังที่ได้กล่าวกันมาแล้วทั้งในโลกตะวันตกและนอกโลกตะวันตก โดยเฉพาะการนำแนวคิดกระจายอำนาจทางธุรกิจมาใช้

ภายหลังรัฐประหาร 2557 แวดวงการศึกษาเป็นเป้าหมายที่จะถูกปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับอุดมการณ์ของคณะรัฐประหารและผู้สนับสนุน แม้พวกครูจะไม่ออกมาคัดค้านตั้งแต่ต้นแต่ก็มีการแสดงออกเพื่อแสดงความไม่เห็นด้วยในร่างพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติฉบับใหม่อย่างน้อย 2 ระลอก ระลอกแรกคือในปี 2562 ที่เห็นว่าพระราชบัญญัติดังกล่าวมีแนวคิดปรับโครงสร้างที่อาจส่งผลต่อการยุบเลิกเขตพื้นที่การศึกษา และจัดตั้งศึกษาธิการภาคและจังหวัด ยิ่งทำให้ขาดการมีส่วนร่วมจากผู้มีส่วนได้เสีย พบว่ามีการรวมตัวของเครือข่ายองค์กรครูต่าง ๆ เช่น สมาคมผู้บริหารเขตพื้นที่การศึกษาแห่งประเทศไทย สมาคมนักบริหารการศึกษาขั้นพื้นฐานแห่งประเทศไทย ชมรมผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาแห่งประเทศไทย และสมาพันธ์ครูในทุกจังหวัด ได้มีการจัดแต่งชุดดำยืนเสาธงอ่านแถลงการณ์คัดค้านกฎหมายดังกล่าวกันอย่างกว้างขวางช่วงปลายเดือนตุลาคม 2562[470]

469 ผู้จัดการออนไลน์. “ม็อบครูทยอยชุมนุมที่ลานพระบรมรูปทรงม้าตั้งแต่ตี 5”. สืบค้นเมื่อ 30 กรกฎาคม 2566 จาก https://m.mgronline.com/qol/detail/9480000154207 (8 พฤศจิกายน 2548) และ ผู้จัดการออนไลน์. “ครูไม่พอใจมติ ครม.ขู่หยุดการสอนทั่วประเทศจนกว่าจะคัดค้านเป็นผล”. สืบค้นเมื่อ 30 กรกฎาคม 2566 จาก https://mgronline.com/qol/detail/9480000154591 (8 พฤศจิกายน 2548) และ ผู้จัดการออนไลน์. “ครูกรีดแขนหลั่งเลือดคัดค้านถ่ายโอนร้องนายกฯ มารับหนังสือ”. สืบค้นเมื่อ 30 กรกฎาคม 2566 จาก https://mgronline.com/qol/detail/9480000154394?fbclid=IwAR18nmQjTS0x30gIYSKumEoaVtF75AHaVP6wrx_QJ13NqfmG_5AoblspcFs (8 พฤศจิกายน 2548)

470 ไทยรัฐ. “ฮือต้าน พ.ร.บ.ศึกษา ครูนัด “แต่งดำ” ทั่วประเทศ”. สืบค้นเมื่อ 30 กรกฎาคม 2566 จาก https://www.thairath.co.th/news/local/1692198 (29 ตุลาคม 2562)

มิใช่ว่าครูจะอยู่ห่างจากการเมือง เราพบครูหลายคนเข้าสู่การเมืองเข้าสู่สภาไปทำงานเป็นผู้แทนราษฎร อาทิ “ครูแก้ว” ศุภชัย โพธิ์สุ ฯลฯ ยิ่งไปกว่า นั้นในการเลือกตั้งทั่วไป 2 ครั้งหลัง มีพรรคการเมืองชื่อ ครูไทยเพื่อประชาชน สามารถส่งคนของตนเข้าสภาไปได้ ปี 2562 ได้คะแนนเสียงไป 56,339 เสียง ขณะปี 2566 อยู่ที่ 175,182 มากกว่าเดิมถึง 3 เท่า ส่วนพรรคพลังครูไทยก็ได้ 6,398 เสียงในปี 2562[471]

การคัดค้านพระราชบัญญัติการศึกษาอีกระลอกหนึ่งคือ เดือนมกราคม 2566 ที่เข้าสู่วาระการประชุมร่วมกันของรัฐสภา ในเชิงโครงสร้าง ธีระศักดิ์ สุวรรณปัญญา ประธานยุทธศาสตร์ สมาพันธ์สมาคมครูแห่งประเทศไทย (ส.ค.ท.) ได้ชี้ว่า ร่างดังกล่าวเป็นมรดกจากรัฐประหาร 2557 ที่ผูกพันอยู่กับคำสั่งคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ส่งผลหลายประการเช่น คุรุสภาไม่มีผู้แทนผู้ประกอบวิชาชีพครูมาเป็นตัวแทน แต่เป็นรัฐมนตรีปลัดกระทรวงและผู้บริหารสูงสุดจาก 5 องค์กรหลักของกระทรวงศึกษาธิการ การให้รัฐมนตรีและปลัดกระทรวงเป็นผู้บังคับบัญชาทำให้เห็นว่าเน้นระบบสั่งการจากบนลงล่างทั้งที่ควรมีความยืดหยุ่นกว่านี้ รวมไปถึงบางตำแหน่งในเขตพื้นที่การศึกษาอาจไม่ได้ค่าตอบแทนวิทยฐานะ รวมไปถึงอาจมีการยกเลิกพระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษาไปด้วย เช่นเดียวกับกลุ่มครูรุ่นใหม่ก็สะท้อนว่า ไม่ยืดหยุ่น ไม่สนใจสายอาชีวศึกษา[472]

จากการเลือกตั้งครั้งล่าสุด เมื่อวันที่ 7 มิถุนายน 2566 สมาพันธ์สมาคมครูแห่งประเทศไทย (ส.ค.ท.) ได้ออกมาเคลื่อนไหวอีกครั้ง พวกเขาและประธานชมรมครูสี่ภาค ได้แก่ ประธานชมรมครูภาคกลาง ประธานสมาพันธ์ครูภาคใต้ ประธานสหพันธ์ครูภาคเหนือ และประธานชมรมครูประชาบาลภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้ออกมาแสดงเจตนารมณ์[473]

“สนับสนุนการจัดตั้งรัฐบาลตามมติมหาชน ตามหลักการประชาธิปไตยที่ได้รับฉันทานุมัติจากประชาชนกว่า 25 ล้านเสียง และนำเสนอข้อเรียกร้องของผู้ประกอบวิชาชีพครูทั่วประเทศยื่นข้อเสนอให้มีการยกร่าง พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติฉบับประชาชนและครู ที่ยึดคุณภาพผู้เรียนเป็นหลัก ขอทวงคืนสภาวิชาชีพครู และเสนอให้แต่งตั้งผู้ที่มีความรู้และมีประสบการณ์ด้านการจัดการศึกษามาเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ”

จากกรณีนี้จะเห็นถึงอีกหลายองค์กรครูที่กระจายอยู่ตามภูมิภาคต่าง ๆ แต่ทั้งหมดล้วนเป็นกลไกต่อรองที่ไม่ใช่สหภาพแรงงาน

การรวมตัวของครูโรงเรียน-อาจารย์มหาวิทยาลัยของไทยในยุคปัจจุบัน

สำหรับการเคลื่อนไหวของครูรุ่นใหม่เห็นได้จากกลุ่มต่าง ๆ ทั้งในโลกออฟไลน์และออนไลน์ ในที่นี้อาจยกตัวอย่าง *Inskru ครูขอสอน* และ*ก่อการครู* สำหรับ *Inskru* นั้นถูกก่อตั้งโดย สรวิศ ไพบูลย์รัตนากร และ ชลิพา ดุลยากร เพื่อเป็นแพลตฟอร์มออนไลน์เพื่อครู ถือว่าเป็น 1 ใน 10 ทีมสุดท้ายที่ผ่านการคัดเลือกจากโครงการ “ดีแทคพลิกไทย” ได้รับเงินทุนเบื้องต้น 100,000 บาท คำว่า Inskru มาจาก Inspire+Kru ซึ่งหมายถึงการสร้างแรงบันดาลใจให้กับครูนั่นเอง แพลตฟอร์มนี้จะช่วยแลกเปลี่ยนและแบ่งปันไอเดียการสอนที่หลากหลายเช่น แผนการสอน สื่อการสอน แบบฝึกหัดและเทคนิคการสอนที่มีเป้าหมาย

471 Thai PBS. “เลือกตั้ง 2562: กกต.เปิดคะแนนดิบ 81 พรรค 100 %”. สืบค้นเมื่อ 30 กรกฎาคม 2566 จาก https://www.thaipbs.or.th/news/content/278820 (28 มีนาคม 2562) และ Thai PBS.
ผลการเลือกตั้ง2566: กกต. เตรียมประกาศผลเลือกตั้งทางการ ส.ส.ก้าวไกล เหลือ 151 คน”. สืบค้นเมื่อ 30 กรกฎาคม 2566 จาก https://www.thaipbs.or.th/news/content/328159 (24 พฤษภาคม 2566)

472 ประชาไท. “ครูทั่วประเทศ แต่งชุดดำ ค้าน ‘ร่างพรบ.การศึกษา’ ฉบับ คสช. ชี้ ล้าหลัง-บังคับเด็กเป็นหุ่นยนต์”. สืบค้นเมื่อ 30 กรกฎาคม 2566 จาก https://prachatai.com/journal/2023/01/102262 (13 มกราคม 2566)

473 สมาพันธ์สมาคมครูแห่งประเทศไทย (ส.ค.ท.). “7 มิ.ย. 66 ดร.วีรบูล เสมาทอง ประธานสมาพันธ์สมาคมครูแห่งประเทศไทย(ส.ค.ท.)”. สืบค้นเมื่อ 30 กรกฎาคม 2566 จาก https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=pfbid0ah57yjxs9xUgF2r2LcnJHDGd6vDnu6fDxtFuRtxxDscKAE4bNNV5e8CKb2C7ZiCFl&id=100057364963133 (13 มิถุนายน 2566)

ลดความเหลื่อมล้ำของโรงเรียนในเมืองใหญ่และต่างจังหวัด โครงการนี้เริ่มในช่วงปี 2561 หากนับสถิติในปลายเดือนสิงหาคม 2566 แล้วมีไอเดียแลกเปลี่ยนกว่า 8,833 ไอเดีย มีนักแบ่งปันกว่า 2,911 คน Inskru ยังมีเพจ Facebook ที่ปัจจุบันมีผู้ติดตามกว่า 330,000 คน[474]

ส่วน*ครูขอสอน*นั้น เป็นการรวมตัวของครูรุ่นใหม่ที่ต้องการเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างของครูที่สังคมครูเต็มไปด้วยปัญหา เช่น การที่ครูต้องแบกรับภาระของครูที่นอกเหนือจากงานสอนจำนวนมาก ยืนยันเสรีภาพทางการแสดงออกของครู และส่งเสริมเรื่องเสรีภาพในการแสดงออกของนักเรียน กิจกรรมที่พวกเขาเปิดตัวออกในช่วงปี 2563 เกิดขึ้นมาในช่วงที่ประชาชนและนักศึกษาออกมาเรียกร้องทางการเมือง และที่น่าสนใจก็คือ การเดินทางไปกระทรวงศึกษาธิการในกิจกรรม “ครูลุยกระทรวง ทวงพื้นที่ปลอดภัยในโรงเรียน” แสดงออกเชิงสัญลักษณ์ นอกจากนั้นยังมีพื้นที่ออนไลน์ในเพจ Facebook ครูขอสอนที่มีการแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูลกระทั่งแจ้งเตือนประเด็นร้อนเกี่ยวกับครูและการศึกษาไทย ปัจจุบันมีผู้ติดตามราว 55,000 คน[475]

ขณะที่ *ก่อการครู*เป็นโครงการของคณะวิทยาการเรียนรู้และศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ที่มองเห็นว่าครู คือ “ผู้นำการเปลี่ยนแปลง (Change Agents) ผู้หล่อหลอมกรอบความคิด (Mindset) ในการสร้างการเรียนรู้ บ่มเพาะคุณลักษณะภาวะผู้นำและพัฒนาศักยภาพให้แก่เด็กและเยาวชน ซึ่งจะเติบโตขึ้นมาเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาสังคมไทย” จึงมีเป้าหมายที่จะพัฒนาศักยภาพของครูแกนนำ สร้างพื้นที่เรียนรู้ขับเคลื่อนประเด็นทางสังคมและทักษะการจัดกระบวนการเรียนรู้ เพื่อหวังว่าจะให้เกิด “ชุมชนกัลยาณมิตรเครือข่ายก่อการครู” ทั่วประเทศ มีโหนดกระจายตามภูมิภาคต่างๆ ได้แก่ โหนดก่อการครูล้านนา โหนดก่อการครูภาคกลาง โหนดก่อการครูภาคอีสาน โหนดภาคใต้ เป็นต้น ในช่วงแรกตั้งเป้าไว้ว่าอยู่ที่ครู 1% คือ ครู 5,000 คน จาก 500,000 คน เริ่มต้นราวๆ ปี 2561 นอกจากจะมีฐานอยู่ที่คณะวิทยาการเรียนรู้และศึกษาศาสตร์ ยังร่วมงานกับกลุ่มละครมะขามป้อมและมหา’ลัยเถื่อนอีกด้วย ก่อการครูมีเพจ Facebook เช่นกันมีผู้ติดตามอยู่ราว 56,000 คน[476] นอกจากนั้นยังมีเพจ Facebook ครูรุ่นใหม่ที่มีผู้ติดตามหลักแสนอีกไม่น้อย เช่น อะไรอะไรก็ครู (ผู้ติดตาม 4.6 แสนคน), วันนั้นเมื่อฉันสอน (2 แสนคน), ครูสาวเว้าพื้น (1.7 แสนคน) เป็นต้น ซึ่งจะเป็นพลังสำคัญในการยกระดับไปสู่การร่วมมือกันในวงกว้างต่อไป

ในระดับมหาวิทยาลัย หากใช้กรอบแบบ UNESCO มาอ้างอิง ก็จะพบว่ามีสิ่งที่เรียกว่า Recommendation concerning the Status of Higher-Education Teaching Personnel (1997)) แต่กลับมีความเคลื่อนไหวรวมกลุ่มด้านแรงงานน้อยมาก อาจจะพอมีอยู่บ้างก็คือ กรณีของศักดินา ฉัตรกุล ณ อยุธยา ที่มหาวิทยาลัยเกริก เขาเริ่มเข้าไปทำงานในช่วงปลายทศวรรษ 2520 แต่เมื่อทำงานได้ราว 5–6 ปีก็เกิดความขัดแย้งภายใน มีการเปลี่ยนแปลงอธิการบดี ขณะนั้นมีการเปลี่ยนแปลงระเบียบข้อบังคับการควบคุมพนักงานใหม่ เช่น กำหนดเวลาทำงาน และให้มีการตอกบัตรเพื่อเข้าออกงาน คำสั่งดังกล่าวทำให้อาจารย์ในภาควิชาประวัติศาสตร์ไม่พอใจ เนื่องจากเห็นว่างานวิชาการไม่ควรจะกำหนดเวลาเช่นนั้น จึงนำไปสู่การประท้วงต่อต้านอธิการบดีจนอธิการบดีลาออกไป แต่ความขัดแย้งยังถือว่าไม่จบ มีการแบ่งฝักฝ่ายกันมากขึ้น ในหมู่อาจารย์จึงเห็นว่าควรจะทำอะไรสักอย่างจึงได้คิดกันรวมตัวจัดตั้งสหภาพแรงงานขึ้นมา โดยได้คำแนะนำจากพรรค SPD ของเยอรมนีและสภาแรงงานของสหรัฐอเมริกา ในที่สุดก็จดทะเบียนได้อย่างถูกกฎหมาย ขณะนั้น พรรณี บัวเล็กเป็นประธานสหภาพแรงงาน แต่ไม่นานศักดินาก็ลาออกจาก

474 Inksru. “ห้องสมุดไอเดีย”. สืบค้นเมื่อ 30 สิงหาคม 2566 จาก https://new.inskru.com/idea-library/, Marketeer. “รู้จัก “Inskru” Online Platform จาก “ดีแทค พลิกไทย” ที่จะมา “พลิก” อนาคตเด็กไทยกว่า 10 ล้านคน”. สืบค้นเมื่อ 30 สิงหาคม 2566 จาก https://marketeeronline.co/archives/70857

475 Voice TV. “Voice Go - รู้จัก ‘ครูขอสอน’ ปฏิวัติการศึกษาไทย”. สืบค้นเมื่อ 30 สิงหาคม 2566 จาก https://www.youtube.com/watch?v=3j8lO5tF2rI

476 คณะวิทยาการเรียนรู้และศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. “ก่อการครู: ครูบันดาลใจ จุดไฟการเรียนรู้”. สืบค้นเมื่อ 30 สิงหาคม 2566 จาก https://lsed.tu.ac.th/academicservice-content-03, สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.). “‘ก่อการครู’ ผู้นำแห่งอนาคต เปลี่ยนแปลงการศึกษาไทย”. สืบค้นเมื่อ 30 สิงหาคม 2566 จาก https://www.thaihealth.or.th/ก่อการครู-ผู้นำแห่งอนา/

มหาวิทยาลัยในปี 2533 จากนั้นสหภาพแรงงานก็ไม่ได้เคลื่อนไหวมากเท่าใด ทำให้สหภาพดังกล่าวไม่ได้เดินหน้าต่อไปอย่างที่ควรจะเป็น[477]

จะเห็นว่า แวดวงแรงงานในมหาวิทยาลัยเองก็ไม่สามารถสร้างเครือข่ายได้อย่างแข็งแรง ในเวลาต่อมา มีวิทยานิพนธ์ชิ้นหนึ่งที่สำรวจความเป็นไปได้ในการจัดตั้งสหภาพแรงงานในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อปี 2548 สอดคล้องกับกระแสการปรับเปลี่ยนสภาพมหาวิทยาลัยไปเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐซึ่งมีความสัมพันธ์แรงงานแบบเอกชนมากยิ่งขึ้น งานวิจัยนั้นสำรวจจากกลุ่มประชากรตัวอย่าง 181 คนเป็นสายวิชาการ 49 คน และสายสนับสนุน 132 คน พบว่า ผู้ตอบร้อยละ 96.1 พอมีความรู้เกี่ยวกับสหภาพแรงงาน แต่เมื่อถามถึงความเป็นไปได้ของรูปแบบองค์กรต่อรอง เห็นว่าควรเป็นแบบ “คณะกรรมการปรึกษาหารือร่วม” ไม่ใช่สหภาพแรงงานเหมือนสถานประกอบการของเอกชนและรัฐวิสาหกิจ[478] แสดงให้เห็นถึงความนิยมต่อการรวมตัวเพื่อจัดตั้งสหภาพฯไม่ได้มีมากนัก

ไม่นานมานี้มีกลุ่มที่รวมตัวกันอย่างหลวม ๆ นั่นคือ ศูนย์ประสานงานบุคลากรในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ (Coordinating Center for the Public Higher Education Staff: CHES) จัดตั้งขึ้นในปี 2556[479] โดยรวมตัวกันจากปัญหาการจ่ายเงินเดือนไม่ตามมติคณะรัฐมนตรีในปี 2542 เนื่องจากมีการเปลี่ยนสภาพการจ้างงานคนงานมหาวิทยาลัยจากข้าราชการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยที่จะไม่ได้สิทธิและสวัสดิการแบบข้าราชการ ทางออกของคณะรัฐมนตรีคือ ให้จ่ายเงินเดือน เพิ่มขึ้น 1.7 เท่า สำหรับพนักงานมหาวิทยาลัย สายวิชาการ สาย ก. และเพิ่มขึ้น 1.5 เท่า สำหรับพนักงานมหาวิทยาลัยสายสนับสนุน สาย ข. และ สาย ค. วัตถุประสงค์หลักแรกในการจัดตั้งศูนย์ประสานงานดังกล่าว คือ

(1) แลกเปลี่ยนข้อมูลเพื่อสร้างเสริมบรรยากาศการทำงานอย่างมีความสุขและส่งเสริมความมั่นคงในองค์กร
(2) ส่งเสริมศักดิ์ศรีความเป็นบุคลากรในสถาบันอุดมศึกษา ตลอดจนช่วยกันคุ้มครองผลประโยชน์ของบุคลากรในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐทุกกลุ่ม ทั้งพนักงานมหาวิทยาลัย ข้าราชการ ลูกจ้างทุกประเภท ในเรื่องศักดิ์ศรี สวัสดิการ เงินเดือนค่าจ้าง ความเป็นธรรมในองค์กร รวมไปถึงหลักประกันความมั่นคงของชีวิตและครอบครัว
(3) ส่งเสริมการมีสิทธิ์และมีส่วนร่วมในการบริหารเสรีภาพทางวิชาการ ร่วมกับองค์กร
(4) ส่งเสริมสวัสดิภาพการอยู่ในสังคมอย่างมีเกียรติ มีศักดิ์ศรีแห่งความเป็นบุคลากรในสถาบันอุดมศึกษา ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้บริหาร รัฐ และบุคลากรในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ โดยยึดหลักของความเป็นอิสระ และความเสมอภาคอย่างแท้จริง

เมื่อแรกตั้งมีที่ปรึกษาและผู้ประสานงานกระจายอยู่ตามมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยแม่โจ้ มหาวิทยาลัยนครพนม มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ยังมีกลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏที่เกาะกลุ่มกันหนาแน่น เช่น มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

477 ศักดินา ฉัตรกุล ณ อยุธยา, อดีตอาจารย์มหาวิทยาลัยเกริก, สัมภาษณ์ ผ่าน Facebook VDO Call เมื่อ 31 กรกฎาคม 2566 และ พิพิธภัณฑ์แรงงานไทย. “รำลึก 25 ปี การก่อเกิดพิพิธภัณฑ์แรงงานไทย”. สืบค้นเมื่อ 30 กรกฎาคม 2566 จาก https://en.thailabourmuseum.org/รำลึก-25-ปี-การก่อเกิดพิพิ/

478 จิตติ โฉลกคงถาวร, *การจัดตั้งสหภาพแรงงานในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ออกนอกระบบราชการ* วิทยานิพนธ์ พัฒนาแรงงานและสวัสดิการมหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2548, หน้า 120–122

479 สำนักข่าวอิศรา. “พนง.มหาวิทยาลัย จับมือตั้งศูนย์ประสานงานบุคลากรในสถาบันอุดมศึกษา”. สืบค้นเมื่อ 30 กรกฎาคม 2566 จาก https://www.isranews.org/content-page/item/22303-พนง-มหาวิทยาลัย-จับมือตั้งศูนย์ประสานงานบุคลากรในสถาบันอุดมศึกษา.html (10 กรกฎาคม 2556)

มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี เป็นต้น

องค์กรดังกล่าวขับเคลื่อนในรูปแบบกลุ่ม Facebook ที่ปัจจุบันมีสมาชิกอยู่ราว 25,000 คน[480] โดยมี วีรชัย พุทธวงศ์ รองศาสตราจารย์แห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ดำรงตำแหน่งเลขาธิการศูนย์ประสานงานบุคลากรในสถาบันอุดมศึกษา และชนะชัย บุญเพิ่ม อาจารย์จากมหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานีเป็นผู้ช่วยเลขาธิการ ในปัจจุบัน พวกเขาอธิบายตนเองว่า เป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นโดยบุคลากรในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐทางสังคมออนไลน์ เป็นอิสระจากอำนาจของรัฐบาล ผู้บริหารในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ และมีการบริหารตามระบอบประชาธิปไตยที่สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในการกำหนดและควบคุมนโยบายต่าง ๆ มีการปรับปรุงวัตถุประสงค์ที่มีความแตกต่างจากเดิมเล็กน้อย คือ

(1) สร้างเสริมบรรยากาศการทำงานอย่างมีความสุขและมั่นคง
(2) ส่งเสริมศักดิ์ศรีความเป็นบุคลากรในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ตลอดจนคุ้มครองผลประโยชน์ของบุคลากรในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐทุกกลุ่ม ทั้งพนักงานมหาวิทยาลัย ข้าราชการ ลูกจ้างทุกประเภท ในเรื่องเงินเดือน ค่าจ้าง สวัสดิการ ศักดิ์และสิทธิ ความเป็นธรรมในองค์กร รวมไปถึงหลักประกันความมั่นคงของชีวิต และครอบครัว เช่น พนักงานมหาวิทยาลัย ลูกจ้าง ที่ไม่มีสิทธิของราชการ
(3) ส่งเสริมการมีสิทธิ์และมีส่วนร่วมในการบริหารเสรีภาพทางวิชาการ ร่วมกับองค์กร
(4) ส่งเสริมสวัสดิภาพการอยู่ในสังคมอย่างมีเกียรติ มีศักดิ์ศรีแห่งความเป็นบุคลากรในสถาบันอุดมศึกษา ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้บริหาร รัฐ และบุคลากรในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ โดยยึดหลักของความเป็นอิสระ และความเสมอภาคอย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตาม เครือข่ายดังกล่าวก็เป็นการรวมตัวกันหลวม ๆ โดยเฉพาะการวิพากษ์วิจารณ์นโยบายรัฐและผู้บริหารมหาวิทยาลัยภายในพื้นที่โซเชียลมีเดีย มากกว่าจะเป็นปฏิบัติการจริงจัง ยกเว้นบางกรณีที่เดินเรื่องฟ้องร้องเป็นการส่วนตัวแล้วนำความคืบหน้ามาเล่าสู่กันฟังในกลุ่ม

นอกจากที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย (ทปอ.) และที่ประชุมอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏ จะเป็นเครือข่ายของผู้บริหารแล้ว ยังมีกลไกที่ถูกแบบให้เป็นปากเสียงก็คือ ที่ประชุมประธานสภาคณาจารย์และข้าราชการแห่งประเทศไทย (ทปสท.) และที่ประชุมประธานสภาอาจารย์มหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย (ปอมท.) ที่เป็นตัวแทนของบุคลากรมหาวิทยาลัยทั้งทางตรงและทางอ้อม ประธานสภาคณาจารย์ฯ และประธานสภาอาจารย์ยังมีตำแหน่งกรรมการสภามหาวิทยาลัยคู่ไปด้วย บุคลากรหลายคนใช้ช่องทางนี้เพื่อต่อรองผลประโยชน์ แต่ก็มีไม่น้อยใช้เป็นช่องทางการเติบโตในสายบริหาร กระนั้น กลไกเช่นนี้ก็ต่างไปจากสหภาพแรงงานที่ไม่ได้มีอำนาจต่อรองมากนัก

สหกรณ์ออมทรัพย์ครู ฐานอำนาจทางการเงินของครู

การรวมตัวด้านอื่นของครูด้านอื่นนั้นเทียบไม่ได้เลยกับการรวมกันในนาม “สหกรณ์ออมทรัพย์ครู” องค์กรดังกล่าวเป็นดังสถาบันทางการเงินของครูที่ช่วยเหลือด้านสวัสดิการ และการออมเงินดอกเบี้ยสูงกว่าตลาด และเงินกู้ที่ดอกเบี้ยต่ำ และมีผลิตภัณฑ์การกู้เงินที่หลากหลาย ระบบดังกล่าวมีการเลือกตั้งภายใน มีระบบกรรมการดูแล

สหกรณ์ออมทรัพย์ครูน่าจะเป็นหนึ่งในองค์กรครูและบุคลากรการศึกษาที่ใหญ่โตและมีมูลค่ามากที่สุด ตารางที่ 3.3 ช่วยชี้ให้เห็นถึงจำนวนสมาชิกและเงินมหาศาลที่อยู่ในสหกรณ์ออมทรัพย์ครู กระนั้นปี 2563 ก็มีข่าวที่สร้างความน่าตระหนกว่า บริษัทการบินไทย จำกัด

480 ศูนย์ประสานงานบุคลากรในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ. “เกี่ยวกับ”. สืบค้นเมื่อ 30 กรกฎาคม 2566 จาก https://www.facebook.com/groups/Coordinating.Center.Public.Higher.Ed.Staff/

(มหาชน) เสี่ยงต่อการล้มละลาย เนื่องจากว่าหนี้ของการบินไทยเดือนธันวาคม 2562 มีหนี้สินมากถึง 244,899 ล้านบาท[481] ขณะที่มีข้อมูลว่าสหกรณ์จากทั่วประเทศได้ลงทุนในการบินไทย อย่างน้อย 84 แห่ง คิดเป็นมูลค่าลงทุนรวม 45,160.27 ล้านบาท หนึ่งในนั้นมีสหกรณ์ออมทรัพย์ครูกรมสามัญศึกษา จำกัด ที่มีการลงทุนอยู่ราว 1,253,633,676.35 บาท[482]

น่าเสียดายที่ว่า องค์กรเหล่านี้ไม่ได้มีจุดมุ่งหมายไปไกลถึงการรวมกลุ่มทางการเมือง และยังโชคร้ายที่บางแห่งยังเป็นข่าวและข้อครหาว่ามีการทุจริตเนื่องด้วยเม็ดเงินผลประโยชน์ที่มีอย่างมหาศาล

ตารางที่ 3.4 กำไรสุทธิของสหกรณ์ออมทรัพย์ จำแนกตามประเภท ในปี 2543[483]

ประเภทสหกรณ์	จำนวนสมาชิก (คน)	ร้อยละสมาชิก	กำไรสุทธิ (บาท)	ร้อยละกำไรสุทธิ	กำไรสุทธิต่อหัว (บาท/คน)
สหกรณ์ออมทรัพย์ครู	**556,152**	**26.57**	**9,461,658,869.75**	**42.55**	17,012.72
สหกรณ์ออมทรัพย์ส่วนราชการ	485,998	23.19	4,088,774,853.80	18.39	8,413.15
สหกรณ์ออมทรัพย์รัฐวิสาหกิจ	227,019	10.86	3,245,490,168.02	14.63	14,296.12
สหกรณ์ออมทรัพย์มหาวิทยาลัย	73,300	3.48	1,373,561,960.52	6.18	**18,738.91**
สหกรณ์ออมทรัพย์ตำรวจ	198,271	9.46	1,357,000,044.80	6.10	6,844.17
สหกรณ์ออมทรัพย์ทหาร	208,532	9.94	1,235,883,008.12	5.56	5,926.59
สหกรณ์ออมทรัพย์โรงพยาบาล	54,031	2.58	548,062,500.86	2.47	10,143.48
สหกรณ์ออมทรัพย์เอกชน	138,649	6.60	505,080,435.02	2.27	3,642.87
สหกรณ์ออมทรัพย์ กระทรวงศึกษาธิการ	*20,259*	*0.95*	251,183,278.53	1.12	12,398.60
สหกรณ์ออมทรัพย์เครดิตยูเนี่ยน	129,920	6.16	*164,041,679.07*	*0.73*	*1,262.64*
รวม	2,092,221	100.00	22,230,736,798.49	100.00	10,625.42

481 สำนักข่าวอิศรา. "เปิดชัดๆ! 73 สหกรณ์ถือหุ้นกู้บินไทย 3.7 หมื่นล. ก่อน 'บิ๊กตู่' ชี้ชะตา 'อุ้ม-ปล่อยล้มละลาย'". สืบค้นเมื่อ 31 ตุลาคม 2564 จาก https://www.isranews.org/article/isranews-scoop/88698-thai_cooperative_bond.html (14 พฤษภาคม 2563)

482 สำนักข่าวอิศรา. "เจอเพิ่ม! เปิดชื่อ 84 สหกรณ์ ลงทุนหุ้นกู้ 'การบินไทย' 4.3 หมื่นล.-ส่อ 'ทุนหาย-กำไรหด'". สืบค้นเมื่อ 31 ตุลาคม 2564 จาก https://www.isranews.org/article/isranews-scoop/88996-thai_bankrupt_cooperative-bond.html (24 พฤษภาคม 2563)

483 ปรับปรุงจาก เฉลิมพร อภิชนาพงศ์, *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อกำไรสหกรณ์ออมทรัพย์* รายงานผลการวิจัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์, 2545, หน้า 16 และ 19

เส้นทางข้างหน้ากับสหภาพแรงงานการศึกษาไทย

มีงานวิจัยชิ้นหนึ่งเสนอให้มีการยกร่างกฎหมายพนักงานสัมพันธ์ในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐขึ้นโดยเฉพาะ เพราะเห็นว่ามีภารกิจที่ต่างจากหน่วยธุรกิจเอกชน รัฐวิสาหกิจและส่วนราชการอื่น และชี้ว่าแรงงานในมหาวิทยาลัยนอกระบบในไทยนั้นควรจะแบ่งเป็น 2 ส่วนนั่นคือ สหภาพแรงงานคณาจารย์และสหภาพแรงงานพนักงานสายสนับสนุน เนื่องจากมีลักษณะหน้าที่ต่างกันอย่างชัดเจน และเป็นการเพิ่มทางเลือกและสร้างแรงจูงใจในการเข้าร่วม[484] สิ่งนี้จึงเป็นแนวทางที่แบ่งแยกแรงงานออกเป็นสอง

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับฟินแลนด์ที่เป็นอีกด้านหนึ่งของความเป็นไปได้นั่นคือ การรวมตัวของสหภาพแรงงานการศึกษาเป็นหนึ่งเดียวกันทั้งประเทศโดยไม่แบ่งแยก น่าจะมีความเป็นไปได้ยาก เมื่อเทียบกับปริมาณบุคลากรทางการศึกษา และโครงสร้างขององค์กรต่าง ๆ ทางการศึกษาที่มีความแตกต่างกันอย่างมาก ทั้งในระดับโรงเรียนและระดับมหาวิทยาลัย หรือกระทั่งในระดับผู้สอนกับระดับปฏิบัติการสายสนับสนุนที่มีลักษณะงานที่ต่างกันอย่างมาก จำเป็นต้องทบทวนเพื่อสร้างหนทางที่เป็นไปได้มากที่สุด ขณะที่ต้องพยายามรวมผู้คนเพื่อสร้างอำนาจต่อรองให้แข็งแกร่งพอไปด้วย

ภาพที่ 3.33 แสดงแผนผังความสัมพันธ์
ของสหภาพแรงงานครูไทย กับ EI[485]

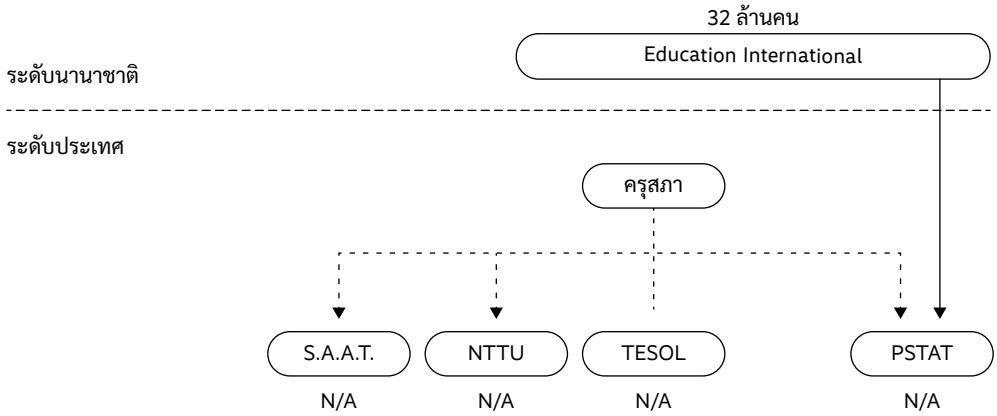

484 ประภาศรี ศุภอักษร, *เสรีภาพในการจัดตั้งสหภาพแรงงานในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐในประเทศไทย* วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายมหาชน คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2552

485 Education International. "Who we are". Retrieved on 24 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/about/who-we-are, Parliament of South Africa. "Letter to Mr. D Nkosi, Chairperson: Portfolio Committee on Trade and Industry". Retrieved on 28 August 2023 from https://www.parliament.gov.za/storage/app/media/Links/2022/1-january/26-01-2022_Copyright_AB/SADTU_Pixley_ka_Seme_region_Redacted.pdf (15 June 2021) และ ประกาศสำนักงานเลขาธิการคุรุสภา เรื่อง รับสมัครครู/สถานศึกษาเข้าร่วมโครงการแลกเปลี่ยนครูในภูมิภาคอาเซียน ณ ประเทศมาเลเซีย ประจำปี พ.ศ. 2562

จากภาพที่ 3.25 แสดงให้เห็นแผนผังความสัมพันธ์กับ EI ปรากฏว่า มีองค์กรหนึ่งที่ชื่อว่า Private School Teachers' Association of Thailand (PSTAT สมาคมครูสถานศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย) และเมื่อไปค้นข้อมูลต่อจึงพบจากเอกสารแนบท้ายประกาศรับสมัครโครงการแลกเปลี่ยนครูในภูมิภาคอาเซียน ณ ประเทศมาเลเซีย ประจำปี พ.ศ. 2562 ระบุชื่อและที่อยู่ของสมาคม/สมาพันธ์ที่มีสิทธิเข้ารับการคัดเลือกเข้าร่วมโครงการแลกเปลี่ยนครูในภูมิภาคอาเซียนถึง 4 แห่ง (ที่นับรวม PSTAT แล้ว) นั่นคือ สมาคมผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งประเทศไทย (Secondary School Administrator Association of Thailand: S.A.A.T.) อันมีที่ตั้งอยู่ที่โรงเรียนราชโบริกานุเคราะห์ จังหวัดราชบุรี, สมาคมสหภาพครูแห่งชาติ (National Thai Teacher Union: NTTU) และสมาคมครูผู้สอนภาษาอังกฤษแห่งประเทศไทย (Teachers of English to Speakers of Other Languages: Thailand, TESOL) อันมีที่ตั้งอยู่ที่สถาบันภาษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ท่าพระจันทร์ ส่วนนี้อาจจะแสดงถึงความมีตัวตนที่ถูกรับรู้และรับรองโดยคุรุสภา ขณะที่คุรุสภาเองก็ไม่ได้สร้างสายสัมพันธ์โดยตรงกับ EI

คำถามคือ องค์กรเหล่านี้มีแนวทางที่จะต่อสู้เพื่อผลประโยชน์ในฐานะแรงงานการศึกษามากน้อยเพียงใด?

ข้อเสนอเพื่อการจัดตั้งสหภาพแรงงานการศึกษาในไทย

ก่อนอื่นอาจต้องเข้าใจเงื่อนไขสำคัญเสียก่อนว่า การจะจัดตั้งสหภาพแรงงานได้ในมุมมองของ Dunlop มีอยู่อย่างน้อย 3 ปัจจัย ได้แก่ สภาพการจ้างงาน และการเปลี่ยนแปลงกระบวนการทำงานที่ส่งผลต่อความเป็นอิสระของผู้คนในที่ทำงาน ประการที่สอง คือ ผู้นำสหภาพที่สามารถเป็นปากเป็นเสียงในการเจรจาต่อรอง และบรรยากาศสังคมการเมือง รวมไปถึงกฎหมายที่เกื้อหนุนการเติบโตของสหภาพแรงงานใหม่ ทั้งสามประการต้องเกิดร่วมพร้อมประสานสัมพันธ์กันถึงจะทำให้สหภาพแรงงานเป็นจริง[486]

แต่ข้อจำกัดสำคัญ ก็คือ นโยบายรัฐและกฎหมายที่ไม่เอื้ออำนวย ตามประวัติศาสตร์การเมืองระยะใกล้ รัฐมักไม่เห็นความสำคัญของภาคแรงงานเห็นได้จากการเป็นสมาชิก ILO มาอย่างยาวนาน แต่ไม่ยอมลงนามอนุสัญญาฉบับที่ 87 และ 98 ซึ่งอาจเป็นอิทธิพลแนวคิดการจัดการจากสหรัฐอเมริกา และการให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับทุนมากกว่า โดยเฉพาะแรงงานภาครัฐที่ถูกกีดกันจากกฎหมายแรงงาน ตั้งแต่ *พระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518*[487] ที่มาตรา 4 ที่ระบุว่า "พระราชบัญญัตินี้มิให้ใช้บังคับแก่ (1) ราชการส่วนกลาง (2) ราชการส่วนภูมิภาค (3) ราชการส่วนท้องถิ่น (4) ราชการของกรุงเทพมหานคร (4) กิจการอื่นตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎี" สรุปคือ ในส่วนราชการนั่นเอง และยังพบว่า ได้มีการจัดทำกฎหมายแยกออกมาอีกตัวคือ *พระราชบัญญัติพนักงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. 2534*[488] เพื่อแยกแรงงานรัฐวิสาหกิจไปอยู่ในกฎหมายอีกตัวหนึ่ง

นอกจากนั้น ยังพบว่าในระดับมหาวิทยาลัย เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงสถานภาพไปสู่การเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐที่จะทำให้มหาวิทยาลัยมีความคล่องตัวคล้ายเอกชนมากขึ้น ได้มีการระบุในพระราชบัญญัติของมหาวิทยาลัยแต่ละแห่งว่า มหาวิทยาลัยไม่อยู่ในพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 เห็นได้จากมหาวิทยาลัยที่ลดทอนความเป็นราชการและก้าวสู่ระบบธุรกิจเอกชน ที่เรียกกันว่า "มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ" อันได้แก่ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี นครราชสีมา ปี 2533[489] และมหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ นครศรีธรรมราช ปี 2535[490] โครงสร้างของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารีมีความแตกต่างจากมหาวิทยาลัยรัฐที่เคยมีมานั่นคือ

486 Andrew Spaull, "The origins and formation of teachers' unions in nineteenth century Australia," *Critical Studies in Education*", 26: 1 (1984), p.137

487 "พระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518", *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 92 ตอนที่ 47, 26 กุมภาพันธ์ 2518, ฉบับพิเศษ หน้า 2

488 "พระราชบัญญัติพนักงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. 2534", *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 108 ตอนที่ 69, 18 เมษายน 2534, ฉบับพิเศษ หน้า 1–24

489 "พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี พ.ศ. 2533", *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 107 ตอนที่ 131, 29 กรกฎาคม 2533, หน้าพิเศษ 93–121

490 "พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ พ.ศ. 2535", *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 109 ตอนที่ 40, 7 เมษายน 2535, หน้า 1–19

ในสภามหาวิทยาลัยมีกรรมการที่เป็นระดับนำขององค์กรธุรกิจเอกชน นั่นคือ ประธานสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย และประธานสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย ที่ไม่เคยมีมหาวิทยาลัยใดวางโครงสร้างเช่นนี้มาก่อน ปรากฏการณ์นี้เกิดขึ้นไล่เลี่ยกับการจัดความสัมพันธ์ระหว่างรัฐและเอกชนช่วงรัฐประหาร 2534 และเหตุการณ์ "พฤษภาทมิฬ" 2535 ตัวบทที่จะถูกใช้ตามกันก็คือ มาตรา 9 ของ *พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี พ.ศ. 2533* ที่ว่า "ให้กิจการของมหาวิทยาลัยไม่ต้องตกอยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์" ซึ่งหมายถึงว่า แรงงานในมหาวิทยาลัยไม่สามารถรวมตัวกันจัดตั้งสหภาพแรงงานได้ ขณะที่ *พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ พ.ศ. 2535* มาตรา 9 ระบุว่า "กิจการของมหาวิทยาลัยไม่ต้องตกอยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ และกฎหมายว่าด้วยพนักงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์"

ระลอกความเปลี่ยนแปลงของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐยังมาพร้อมกับการรัฐประหารปี 2549 การจัดความสัมพันธ์แรงงานภายใต้องคาพยพมหาวิทยาลัยที่มีความเป็นเอกชนที่เข้มข้นขึ้นก็ถูกปิดกั้นความสัมพันธ์แรงงานในกฎหมายเห็นได้จากตัวบทในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เช่น

มาตรา 14 ของ *พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550* ที่ระบุว่า "กิจการของมหาวิทยาลัยไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์"[491]

มาตรา 12 ของ *พระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2551* เขียนไว้ว่า "กิจการของมหาวิทยาลัยไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ แต่พนักงานมหาวิทยาลัยต้องได้รับการคุ้มครองและประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน"[492]

หรือการรัฐประหารในปี 2557 ก็มีอีกหลายมหาวิทยาลัยเดินตามรอยเดียวกัน เช่น

มาตรา 13 ของ *พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยขอนแก่น พ.ศ. 2558* มีข้อความเดียวกันกับมาตรา 12 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย[493] ข้อความนี้เป็นที่นิยมใช้กันในสถาบันต่าง ๆ แต่ก็มีบางมหาวิทยาลัยที่แตกต่างออกไป เช่นของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ในมาตรา 14 ที่ระบุว่า "กิจการของมหาวิทยาลัยไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ พนักงานมหาวทยาลยซงไดรับสิทธิประโยชนในฐานะขาราชการบำนาญแลวใหไดรบยกเวนไมตองอยภายใตบังคบกฎหมายวาดวยการประกนสังคม แตไมตดสทธทจะประกนตนดวยความสมครใจ"[494] หรืออีกแห่งคือสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ที่ว่า "กิจการของมหาวิทยาลัยไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ พนักงานสถาบันซงไดรับสวสดการและสทธประโยชน์ รวมถงกองทนสำรองเลยงชพทสถาบันจดให้แลว ให้ไดรับยกเวนไมตองอยภายใตบังคบกฎหมายวาดวยประกนสังคม แตไมตดสิทธทีจะประกนตนดวยความสมัครใจ พนักงานสถาบันซงไดรับสิทธประโยชน์ในฐานะข้าราชการบำนาญแลวให้ไดรับยกเวนไมตองอยภายใตบังคบกฎหมายว่าดวยการประกนสังคม แตไมตดสิทธิทจะประกนตนดวยความสมัครใจ"[495]

นอกจากข้อจำกัดทางกฎหมายแล้ว กฎหมายดังกล่าวยังช่วยตอกย้ำ วิธีคิดของรัฐที่มีต่อภาคเอกชนและแรงงานอย่างชัดเจน เมื่อเทียบกับนานาประเทศแล้ว ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับแรงงานนั้นเปิดกว้างกว่านี้ แม้ว่าในทางประวัติศาสตร์ระบบราชการมักจะถูกกีดกันจากความ

491 "พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550", *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 124 ตอนที่ 68 ก, 16 ตุลาคม 2550, หน้า 8

492 "พระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2551", *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 125 ตอนที่ 29 ก, 6 กุมภาพันธ์ 2551,หน้า 59

493 "พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยขอนแก่น พ.ศ. 2558", *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 132 ตอนที่ 66 ก, 17 กรกฎาคม 2558, หน้า 27

494 "พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พ.ศ. 2551", *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 125 ตอนที่ 44 ก, 6 มีนาคม 2551, หน้า 31

495 "พระราชบัญญัติสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พ.ศ. 2551", *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 125 ตอนที่ 45 ก, 7 มีนาคม 2551, หน้า 98

สัมพันธ์แบบแรงงาน แต่ปัจจุบันก็ได้คลี่คลายไปแล้ว และเห็นว่าเป็นความจำเป็นที่แรงงานในภาครัฐจะต้องได้รับความคุ้มครองและมีอำนาจในการต่อรองผ่านการจัดตั้งสหภาพแรงงาน แม้จะเป็นที่ถกเถียงว่า แรงงานในภาครัฐจะสามารถนัดหยุดงานเช่นเดียวกับสหภาพแรงงานอื่น ๆ ได้หรือไม่ก็ตาม

อุปสรรคด้านกฎหมายยังส่งผลต่อความเคลื่อนไหวของแรงงานในภาครัฐและภาคการศึกษา เพราะในระบบราชการ กฎหมายคือเครื่องมือที่ใช้ในการควบคุมและให้โทษแก่ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา ดังนั้น ในสภาพดังกล่าวบวกกับความไม่รู้ถึงสิทธิ์ที่มีตามรัฐธรรมนูญที่กำหนดให้ประชาชนมีเสรีภาพในการรวมตัว ตามมาตรา 42 ที่ว่า “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการรวมกันเป็นสมาคม สหกรณ์ สหภาพ องค์กร ชุมชน หรือหมู่คณะอื่น ก็จำเป็นต้องสร้างการรับรู้ให้มากขึ้น”[496]

เมื่อผสานกับปัจจัยทั้ง 3 ในการจัดตั้งสหภาพแรงงานและการลงพื้นที่เพื่อสำรวจและแลกเปลี่ยนกับแรงงานในภาคการศึกษาบางส่วน ผู้วิจัยจึงได้สังเคราะห์มาเป็นข้อเสนอดังต่อไปนี้

1) ผลักดันด้านนโยบาย กฎหมายและสิ่งที่เกี่ยวข้องผ่านรัฐบาล

จากข้อเสนอของ Andrew Spaull ได้ชี้ถึงยุทธศาสตร์สำคัญหนึ่งก็คือ ต้องมีกฎหมายที่เกื้อหนุนการเติบโตของสหภาพแรงงานใหม่[497] แม้ว่ารัฐธรรมนูญจะกำหนดเสรีภาพในการรวมตัวของประชาชน แต่อย่างที่ทราบกันว่ากฎหมายที่มีศักดิ์ต่ำกว่ารัฐธรรมนูญมักจะอยู่ได้คงทนกว่าและถูกบังคับใช้อย่างเข้มงวดมากกว่า จะเพราะอะไรก็แล้วแต่ ดังนั้น การรณรงค์เพื่อให้รัฐบาลให้ความสำคัญกับแรงงานจึงเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง ไม่ว่าจะเป็นการเสนอกฎหมายที่ครอบคลุมต่อแรงงานทั้งมวล ไม่ว่าจะในนามพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ฉบับใหม่ หรือจะเป็นการจัดทำกฎหมายฉบับใหม่ที่ทำให้เกิดการนับรวมแรงงานภาครัฐเข้ามาอย่าง พระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ภาครัฐ แบบเดียวกับพระราชบัญญัติพนักงานวิสาหกิจสัมพันธ์

โดยมีหัวใจสำคัญก็คือ ทำให้การจัดตั้งสหภาพแรงงานภาครัฐเป็นสิ่งที่กฎหมายรองรับ อันจะนำไปสู่การเจรจาต่อรองร่วม หรือกระทั่งการนัดหยุดงาน นอกจากนั้นควรนำไปสู่การผลักดันให้รัฐบาลลงนามอนุสัญญา ILO ฉบับที่ 87 อันว่าด้วยเสรีภาพในการสมาคม และสิทธิในการรวมตัว และอนุสัญญา ILO ฉบับที่ 98 อันว่าด้วยสิทธิในการรวมตัวและการเจรจาต่อรองร่วม เช่นเดียวกับประเทศที่ให้ความสำคัญกับแรงงานทั้งหลาย โดยดำเนินการได้ตั้งแต่ช่วงที่ยังไม่มีการเลือกตั้ง ก่อนการเลือกตั้งและหลังการเลือกตั้งระดับชาติ

กลไกเชิงสถาบันจะสร้างความยั่งยืนในการเจรจาต่อรองควรจัดให้มีขึ้น แบบที่อังกฤษเคยมี Burnham committee และสามเหลี่ยมเหล็ก หรือที่ฝรั่งเศสมีคณะกรรมาธิการ CAP หรือ CTP หรืออย่างที่ฟินแลนด์ตัวแทนของสหภาพแรงงานการศึกษามีที่นั่งในคณะกรรมาธิการรัฐสภา

2) ปฏิบัติการจัดตั้งองค์กร การจัดระบบสมาชิกและการสร้างการมีส่วนร่วมของสมาชิก

การผลักดันนโยบายและกฎหมายในข้อแรก รวมไปถึงข้อเสนออื่น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพจะขาดไม่ได้เลยก็คือ คณะทำงานกลางที่ทำหน้าที่ขับเคลื่อนงาน ในระยะแรกอาจเป็นอาสาสมัครของผู้มีใจ แต่ในระยะยาวจะต้องสร้างคณะกรรมการขององค์กรบนฐานวัฒนธรรมประชาธิปไตยที่จะต้องมีการเลือกตั้งตัวแทนเข้าไปทำหน้าที่จากสมาชิก นอกจากนี้จะต้องมีเจ้าหน้าที่ประจำเพื่อดำเนินการ ที่ตั้งสำนักงาน นำมาสู่การจัดทำระบบสมาชิกและค่าธรรมเนียมสมาชิก การหารายได้ของ

496 “รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย”, *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 134 ตอนที่ 40 ก, 6 เมษายน 2560, หน้า 11

497 Andrew Spaull, “The origins and formation of teachers’ unions in nineteenth century Australia,” *Critical Studies in Education”*, 26: 1 (1984), p.137 อ้างถึง John T. Dunlop, “The Development of Labor Organizations: a theoretical framework” in R. Lester and J. Shister (eds), *Insights into Labor Issues* (New York: Macmillan, 1948), pp. 163–193

สหภาพแรงงานนั้นเป็นเรื่องปกติ เพื่อให้สามารถการดำเนินการได้อย่างยั่งยืน ที่สำคัญการขับเคลื่อนนั้นจะต้องสร้างการมีส่วนร่วมของสมาชิกในหลายรูปแบบ ตั้งแต่ประชุม การจัดกิจกรรม รวมไปถึงการขยายสมาชิกไปยังสถาบันการศึกษาต่างๆที่เป็นเป้าหมาย นอกจากนั้นองค์กรควรจะมีการประเมินตนเองอย่างสม่ำเสมอเพื่อการขับเคลื่อนไปอย่างมีประสิทธิภาพและครอบคลุมความต้องการของสมาชิก

ส่วนการจัดตั้งสหภาพแรงงาน นั้นอาจมีหลายรูปแบบทั้งการแยกสหภาพแรงงานโรงเรียน และสถาบันอุดมศึกษาออกจากกันอย่างในออสเตรเลียที่มี AEU กับ NTEU หรือการรวมกันเป็นสหภาพแรงงานเดียวกันแบบที่เป็นในฟินแลนด์อย่าง OAJ

การจัดตั้งองค์กรที่มีคุณภาพจะเปิดพื้นที่การทำงานและสร้างผู้นำความเปลี่ยนแปลงใหม่ๆเข้าสู่องค์กรตามข้อเสนอข้อที่ว่าด้วย ความต้องการที่จะมีผู้นำสหภาพแรงงานที่สามารถเป็นปากเป็นเสียงในการเจรจาต่อรองได้[498]

3) งานวิจัยและการสร้างองค์ความรู้ด้านสหภาพแรงงานการศึกษา และด้านวิชาชีพ

สิ่งที่ขาดไปไม่ได้เช่นกันก็คือ การสร้างองค์ความรู้ด้านสหภาพแรงงานการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นจากโจทย์ภายในสังคมไทย หรือการศึกษาเชิงเปรียบเทียบกับต่างประเทศ นอกจากนั้น ยังนับรวมถึงการจัดทำโพลแสดงความคิดเห็นต่อสถานการณ์ทางการศึกษาในช่วงเวลาต่างๆ เช่น เวลาเปิดภาคเรียน การใช้ความรุนแรงในโรงเรียน ปัญหาชุดนักเรียนราคาแพง การสอบมาตรฐาน ฯลฯ เพื่อเชื่อมโยงความรู้สึกนึกคิดของผู้คนในสังคมและสื่อสารผ่านสื่อมวลชนไปด้วย นอกจากนี้ การวิจัยหรือการแสดงจุดยืนทางวิชาการจากสหภาพแรงงานจะเป็นข้อโต้แย้งได้อย่างดีต่อนโยบายด้านการศึกษาของรัฐที่มีปัญหาและไร้หลักการทางวิชาการ เช่นเดียวกับการนำเสนองานวิจัยด้านการศึกษาที่มีผู้จัดทำอยู่แล้วมาเผยแพร่ อีกทั้งยังควรมีการสร้างช่องทางเผยแพร่เพื่อให้เกิดการตื่นตัวการรับรู้ถึงปัญหาภายในและนำไปสู่การแก้ไขปัญหาบางส่วนโดยภาครัฐ หรือภาคส่วนอื่นๆ

4) การรณรงค์ต่อสาธารณะเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจ ระดับประเทศและระดับสถาบันการศึกษา

ประเด็นสหภาพแรงงานในประเทศไทยยังมีความเข้าใจผิดๆอยู่เป็นอันมาก ดังนั้น การรณรงค์ต่อสาธารณะเพื่อแสดงถึงจุดยืนของสหภาพแรงงานการศึกษาจึงสำคัญ เพราะการสร้างความไว้วางใจต่อแรงงานการศึกษาด้วยกันและพันธมิตรอย่างผู้ปกครอง นักเรียน นักศึกษาเป็นหัวใจสำคัญของการขับเคลื่อนสหภาพแรงงานการศึกษา โดยเฉพาะในสังคมไทยที่รัฐกีดกันภาคแรงงานออกไปจากศูนย์กลางอำนาจ และการแยกความเป็นแรงงานออกจากระบบราชการ และบุคลากรทางการศึกษา เห็นได้ชัดจากวันแรงงานแห่งชาติ 1 พฤษภาคม ของทุกปี ซึ่งไม่ได้ถูกจัดให้เป็นวันหยุดราชการ บุคลากรทางการศึกษาและข้าราชการไม่ได้หยุดในวันดังกล่าวเพื่อเฉลิมฉลองร่วมกันกับพี่น้องแรงงานทั่วประเทศ แต่รัฐบาลกลับสามารถประกาศวันหยุดราชการที่อิงกับพุทธศาสนาโดยไม่คำนึงถึงคนต่างศาสนาเลย ผิดกับแรงงานที่ครอบคลุมกับผู้คนอย่างกว้างขวางมากกว่าโดยไม่อิงกับเพศ เชื้อชาติ และศาสนา การรณรงค์จึงไม่เพียงเป็นการสร้างการรับรู้เรื่องแรงงานในภาคการศึกษา แต่แรงงานภาคการศึกษาที่มีอยู่ทั่วประเทศและเป็นแรงงานที่มีจำนวนมาก จะช่วยสร้างความเป็นปึกแผ่นในระยะยาวให้กับเครือข่ายแรงงานในประเทศไทยได้อย่างยั่งยืนไปด้วย

5) ปฏิบัติการเพื่อต่อรองภาครัฐและสถานประกอบการเมื่อเจอปัญหา ในฐานะปากเสียงของแรงงาน

เมื่อเกิดข้อพิพาทด้านแรงงานต่อสมาชิกสหภาพแรงงาน เช่น การเลิกจ้างงานไม่เป็นธรรม การจ้างงานในสภาพการจ้างที่ย่ำแย่ การถูกปฏิบัติโดยนายจ้างอย่างผิดกฎหมาย การจ้างด้วยค่าแรงต่ำกว่ากฎหมายแรงงาน ฯลฯ เป็นงานสำคัญของสหภาพแรงงานที่จะต้องเข้าไปช่วยเหลือเจรจาต่อรองในนามสหภาพ หรือกระทั่งการ

498 Andrew Spaull, *Ibid*., pp. 163–193

เป็นองค์กรที่ดำเนินคดีทางกฎหมายต่อสถาบันการศึกษาที่เชื่อว่าละเมิดทางกฎหมายต่อสมาชิก ภายใต้วัฒนธรรมแบบราชการทำให้อำนาจการต่อรองของแรงงานในระบบการศึกษาไทยนั้นถือว่าต่ำมาก

การเชื่อมโยงกับสังคมนานาชาติ

สหภาพแรงงานไม่ใช่เป็นเพียงองค์กรในระดับชาติที่อยู่ภายในประเทศเท่านั้น การทำงานร่วมกับเครือข่ายนานาชาติเป็นสิ่งที่จำเป็นทั้งในฐานะพันธมิตรเพื่อแลกเปลี่ยนความเป็นไประหว่างกัน และสร้างความเข้มแข็งทางวิชาชีพ และการสร้างอำนาจต่อรองในระดับนานาชาติ ซึ่งองค์กรที่เป็นที่รู้จักกันดีคือ Education International นอกจากนั้นก็ยังมีองค์กรวิชาชีพการสอนที่มีในระดับภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อื่น ๆ อีกด้วย

3.3 เปรียบเทียบ 10 ประเทศ สหภาพแรงงานการศึกษานอกตะวันตก

หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ประเทศนอกตะวันตกถือว่าค่อย ๆ ลืมตาอ้าปากสู่การเติบโตทางการเมืองและเศรษฐกิจ ยกเว้นญี่ปุ่นที่เคยเป็นประเทศอุตสาหกรรมมาก่อน (แต่ก็ถูกครอบครองโดยสหรัฐอเมริกา และการเขียนรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ให้) ส่วนประเทศอื่น ๆ ยกเว้นไทยก็เป็นช่วงที่ก้าวสู่การเรียกร้องอิสรภาพจากเจ้าอาณานิคม ช่วงหลังสงครามมาพร้อมกับการขยายตัวของอุดมการณ์สังคมนิยมและแนวร่วมไม่ว่าจะเป็นพรรคสังคมนิยมและพรรคคอมมิวนิสต์ ทำให้บางประเทศได้แนวร่วมแรงงานเป็นพรรคคอมมิวนิสต์ เช่นในอินเดีย แต่กระนั้นไม่ใช่ว่ามีแต่การสร้างมวลชนของฝ่ายซ้าย สหภาพแรงงานการศึกษาที่ตกอยู่ใต้เผด็จการอันโดดเด่นก็คือ ในประเทศเม็กซิโก

ประเทศเหล่านี้จึงเริ่มด้วยต้นทุนที่แทบจะติดลบ อย่างเช่นจีนที่ต้องมีโครงการครูชุมชนเพื่อยกระดับการศึกษาในชนบทด้วยการจ้างครูด้วยค่าจ้างที่แสนต่ำ หรือกรณีอินเดียที่ต้องการใช้นโยบายทางการศึกษาเพื่อสร้างคุณภาพชีวิตประชาชนแต่ก็ขาดทรัพยากรมากพอ

เมื่อพิจารณาแล้ว 3 ใน 10 ประเทศ ไม่ได้ลงนามอนุสัญญา ILO ฉบับที่ 87 และ 98 ได้แก่ประเทศจีน อินเดีย และไทย นั่นหมายถึง อนุสัญญา ILO ฉบับที่ 87 อันว่าด้วยเสรีภาพในการสมาคม และสิทธิในการรวมตัว และอนุสัญญา ILO ฉบับที่ 98 อันว่าด้วยสิทธิในการรวมตัวและการเจรจาต่อรองร่วม ไม่มีผลคุ้มครองแรงงานในประเทศเหล่านี้อย่างที่ควรจะเป็น ที่น่าสนใจคือ กรณีของมาเลเซีย สิงคโปร์ และจอร์แดนที่ลงนามเพียงอนุสัญญาฉบับที่ 98 แต่ไม่ได้ลงนาม ฉบับที่ 87 มาเลเซียลงนามในปี 1961 สิงคโปร์ในปี 1965 ส่วนจอร์แดนในปี 1968 ประการแรก ช่วงดังกล่าวเป็นช่วงแรกจัดตั้งประเทศหลังประกาศอิสรภาพจากอังกฤษ ฉบับที่ 98 เน้นไปที่การรวมตัวและเจรจาต่อรองร่วม ก็น่าสนใจว่าเหตุใดถึงไม่ลงนามฉบับที่ 87 อันว่าด้วยเสรีภาพในการสมาคมและสิทธิในการรวมตัว ขณะที่ประเทศที่ลงนามทั้ง 2 ฉบับ ประเทศแรกก็คือ ญี่ปุ่น (ฉบับที่ 87ปี 1953, ฉบับที่ 98 ปี1965) ต้องรอจนปลายศตวรรษที่ 20 อย่างแอฟริกาใต้ในปี 1996 ถึงจะลงนามทั้ง 2 ฉบับ ขณะที่เม็กซิโกลงนามฉบับที่ 87 เมื่อปี 1950 แม้จะก่อนญี่ปุ่นและตามหลังอังกฤษและฟินแลนด์ไม่นาน แต่กว่าจะลงนามฉบับที่ 98 ก็ต้องรอถึงปี 2018 แล้ว ประเทศที่ลงนามช้าที่สุดกลับเป็นเกาหลีใต้ในปี 2021 มานี้เอง

กรณีของอินเดียที่ไม่ลงนามแต่ก็มีความคึกคักของการจัดตั้งสหภาพแรงงานการศึกษาทั้งในระดับประเทศและระดับมลรัฐ ขณะที่จีนนั้นพบว่าไม่มีตัวแทนที่เป็นสหภาพแรงงานการศึกษาอย่างจริงจัง แต่มี National Committee of the Chinese Educational, Scientific, Cultural, Medical and Sports Workers' Union ที่พบว่า ไม่ได้เป็นตัวแทนผลประโยชน์เท่าใดนักเมื่อมีข้อพิพาทเกี่ยวกับค่าจ้างและเงินค้างค่าจ้างทั้งหลาย ขณะที่ประเทศไทย การตั้งสหภาพแรงงานในสถานที่ราชการนั้นกฎหมายไม่รับรอง สหภาพแรงงานการศึกษาจึงมิได้ทำหน้าที่เช่นนั้น มีเพียงคุรุสภาที่เป็นกลไกของรัฐโดยตรงเพราะมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการนั่งเป็นประธานกรรมการคุรุสภาโดยตำแหน่ง อาจเปรียบเทียบได้กับสหภาพแรงงานของจีนที่มีพรรคคอมมิวนิสต์ควบคุมอยู่ ขณะที่จอร์แดน เคยมีสหภาพแรงงานการศึกษาแต่ก็ถูกยุบด้วยเหตุผลทางการเมืองที่ไม่เป็นประชาธิปไตย

จะเห็นว่า ระบอบการเมืองประเทศใดที่ไม่เป็นประชาธิปไตยจะไม่เป็นผลดีต่อการดำเนินการของสหภาพแรงงาน ประเทศไทยที่พบว่ามีการรัฐประหารบ่อยครั้งหลังจากปี 1947 เป็นต้นมา ได้ทำให้การเมืองประสบภาวะที่บางคนเรียกว่า “ประชาธิปไตยครึ่งใบ” ที่ถูกทำให้หยุดชะงักด้วยกองทัพและกลุ่มชนชั้นนำ กระทั่งการรัฐประหารล่าสุดในปี 2014 ประเทศที่พอเทียบเคียงได้ก็คือ เกาหลีใต้ที่เติบโตมากับรัฐบาลเผด็จการทหารเช่นกันแต่สามารถยุติวงจรอุบาทว์ของการรัฐประหารของกองทัพได้ การก่อกำเนิดของสหภาพแรงงานการศึกษาในเกาหลีใต้ ยิ่งชี้ให้เห็นถึงความพยายามต่อสู้ในระบบที่ไม่เป็นธรรมช่วงเผด็จการนั้นที่ได้รับการปราบปรามอย่างหนักหน่วง

ส่วนเงินเดือนเฉลี่ยของครู ประเทศเกาหลีใต้ถือว่ามีฐานเงินเดือนแรกเริ่มสูงที่สุด แต่ก็ยังต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของ OECD แต่ความแตกต่างกันระหว่างชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษาไม่ถือว่าต่างกันมากนัก ขณะที่เงินเดือนครูอินเดียนั้นต่ำที่สุดและมีช่องว่างต่างกันระหว่างครูประถมศึกษา มัธยมต้นและมัธยมปลาย เช่นเดียวกับในจีน และสิงคโปร์ที่ถือว่า ยิ่งสอนในระดับที่สูงก็ยิ่งได้รับเงินเดือนที่สูงกว่า ซึ่งมีลักษณะที่ขัดกับการเรียกร้อง equal pay ในบางประเทศ

ประเทศอินเดียถือว่ามีจำนวนสมาชิกสหภาพแรงงานการศึกษามหาศาล แต่กระนั้นเมื่อเทียบกันแล้วเม็กซิโกถือว่ามีสัดส่วนสมาชิกสหภาพแรงงานที่ใหญ่ที่สุด 3 อันดับแรก ต่อจำนวนประชากรมากที่สุด นั่นคือที่ 1.30% ขณะที่รองลงมาคือ มาเลเซียที่ 0.59% ญี่ปุ่น 0.53% และเกาหลีใต้ 0.50% ขณะที่จอร์แดนและไทยไม่มีสมาชิกเลย

ขณะที่สหภาพแรงงานการศึกษาในญี่ปุ่นและเกาหลีใต้ไม่ได้แยกระหว่างโรงเรียนและสถาบันอุดมศึกษาและอื่นๆ ออกไป ต่างจากที่เหลือที่มักแยกระหว่างกัน อาจเป็นไปได้ว่า ความแตกต่างและเหลื่อมล้ำกันของสังคมนอกจากญี่ปุ่นและเกาหลีใต้ระหว่างสองประเภทสถาบันมีความเหลื่อมล้ำอย่างมาก

การสไตรก์อย่างถูกกฎหมายนั้นพบได้ในเกาหลีใต้ อินเดีย เม็กซิโกและแอฟริกาใต้ ขณะที่เจรจาต่อรองร่วมทำได้อย่างกว้างขวางกว่า เช่น เกาหลีใต้ สิงคโปร์ มาเลเซีย อินเดีย เม็กซิโก แอฟริกาใต้ ส่วนจีนนั้นมีลักษณะพิเศษเพราะต้องขึ้นกับการยินยอมของพรรคคอมมิวนิสต์ที่กุมอำนาจรัฐอยู่

ในกลุ่มประเทศเหล่านี้ไม่ปรากฏกลไกของสหภาพแรงงานในระดับชาติยกเว้นที่อินเดียที่มีสิ่งที่เรียกว่า National Coalition for Education ที่ก่อตั้งในปี 2002 (NCE หรือแนวร่วมแห่งชาติสำหรับการศึกษา) เป็นตัวแทนอย่างเป็นทางการเพื่อการรณรงค์ระดับโลกเกี่ยวกับการศึกษาในอินเดีย เพื่อที่จะสนับสนุนการศึกษาในอินเดีย สมาชิก NCE ถูกแบ่งเป็น 2 กลุ่มนั่นคือ กลุ่มที่เน้นการกระจายอำนาจ และกลุ่มที่เน้นการตรวจวัดและประเมินผลครู ในโครงสร้างนี้ สหภาพแรงงานครูมีจำนวนมากกว่าสมาชิกแห่งอื่นจึงได้เปรียบเป็นอย่างยิ่ง

ประเทศที่ได้รับกระทบจากการสอบ PISA โดยตรงมีเพียงญี่ปุ่น และเม็กซิโก สำหรับญี่ปุ่นเริ่มมีนโยบาย School choice เพื่อให้ครอบครัวที่มีกำลังทรัพย์เลือกเรียนโรงเรียนที่มีคุณภาพ ขณะที่เม็กซิโก ได้มีโครงการ INEE ในฐานะสถาบันการประเมินการศึกษาแห่งชาติที่จะทำการประเมินและวัดความสำเร็จทางการศึกษา แต่นั่นก็มิได้ความว่า พวกเขาจะไม่เผชิญนโยบายของรัฐที่ส่งผลต่อแรงงานการศึกษา การขึ้นสหัสวรรษใหม่นำมาซึ่งการปรับเปลี่ยนปฏิรูปการศึกษาที่ให้ความสำคัญกับการวัดและประเมินผลทั้งระดับโรงเรียน และตัวครูที่ต้องประสิทธิภาพมากพอ ที่อินเดียมีการสอบวัดระดับครูที่เรียกว่า TET

ประเด็น	ญี่ปุ่น	เกาหลีใต้	สิงคโปร์	มาเลเซีย
รูปแบบรัฐ	รัฐเดี่ยว	รัฐเดี่ยว	รัฐเดี่ยว	รัฐรวม
จำนวนประชากรทั้งประเทศ (คน)	125,416,877	51,966,948	5,975,383	34,219,975
GDP (พันล้าน $)	4,233.54	1,644.68	466.789	373.03
GDP ต่อหัว ($)	45,572.7	50,069.8	127,564.6	33,433.6
ลงนามอนุสัญญา ILO ฉบับที่ 87 หรือไม่[500]	ลงนาม เมื่อ 14 มิถุนายน 1965	ลงนาม เมื่อ 20 เมษายน 2021	ไม่ได้ลงนาม	ไม่ได้ลงนาม
ลงนามอนุสัญญา ILO ฉบับที่ 98 หรือไม่[501]	ลงนาม เมื่อ 20 ตุลาคม 1953	ลงนาม เมื่อ 20 เมษายน 2021	ลงนาม เมื่อ 25 ตุลาคม 1965	ลงนาม เมื่อ 5 มิถุนายน 1961
เงินเดือนเฉลี่ยรายปีของครูประถมศึกษาเมื่อเริ่มงาน ($)[502]	*29,820*	34,123	*25,278*[503]	*6,431*[504]

ตารางที่ 3.5 เปรียบเทียบสหภาพแรงงานการศึกษานอกกลุ่มโลกตะวันตก 10 ประเทศ

จีน	อินเดีย	เม็กซิโก	แอฟริกาใต้	จอร์แดน	ไทย
รัฐเดี่ยว	รัฐรวม	รัฐรวม	รัฐเดี่ยว	รัฐเดี่ยว	รัฐเดี่ยว
1,413,142,846	1,399,179,585	129,875,529	58,048,332	11,086,716	66,090,475[499]
18,100.04	3,386.40	1,414.10	405.71	45.81	505.523
21,475.6	8,379.1	21,512.3	15,904.8	11,003.1	20,671.7
ไม่ได้ลงนาม	ไม่ได้ลงนาม	ลงนาม เมื่อ 1 เมษายน 1950	ลงนาม เมื่อ 19 กุมภาพันธ์ 1996	ไม่ได้ลงนาม	ไม่ได้ลงนาม
ไม่ได้ลงนาม	ไม่ได้ลงนาม	ลงนาม เมื่อ 23 พฤศจิกายน 2018	ลงนาม เมื่อ 19 กุมภาพันธ์ 1996	ลงนาม เมื่อ 12 ธันวาคม 1968	ไม่ได้ลงนาม
14,949[505]	1,561[506]	*21,948*	*7,333*[507]	*9,547*[508]	*5,149*[509]

499 "ประกาศสำนักทะเบียนกลาง เรื่อง จำนวนราษฎรทั่วราชอาณาจักร ตามหลักฐานการทะเบียนราษฎร ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2565", ราชกิจจานุเบกษา, เล่ม 140 ตอนพิเศษ 16 ง, 23 มกราคม 2566, หน้า 21

500 ILO. " Ratifications of C087 - Freedom of Association and Protection of the Right to Organise Convention, 1948 (No. 87)". Retrieved on 2 September 2023 from https://www.ilo.org/dyn/normlex/en/f?p=1000:11300:0::NO:11300:P11300_INSTRUMENT_ID:312232

501 ILO. "Ratifications of C098 - Right to Organise and Collective Bargaining Convention, 1949 (No. 98)". Retrieved on 2 September 2023 from https://www.ilo.org/dyn/normlex/en/f?p=1000:11300:0::NO:11300:P11300_INSTRUMENT_ID:312243

502 ถ้า "*ตัวเอียง*" หมายถึง ต่ำกว่าค่าเฉลี่ย OECD และ "**ตัวหนา**" หมายถึง สูงกว่าค่าเฉลี่ยที่ 36,099 ดอลลาร์ต่อปี ดูใน OECD, *Education at a Glance 2022: OECD Indica*tors (Paris: OECD Publishing, 2022), p.345

503 World Salaries. "Average Primary School Teacher Salary in Singapore for 2023". Retrieved on 1 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-primary-school-teacher-salary-in-singapore/

504 World Salaries. "Average Primary School Teacher Salary in Malaysia for 2023 ". Retrieved on 1 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-primary-school-teacher-salary-in-malaysia/

505 เรทเงินเดือนเฉพาะในปักกิ่ง World Salaries. "Average Primary School Teacher Salary in Beijing, China for 2023". Retrieved on 1 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-primary-school-teacher-salary-in-beijing/china/

506 World Salaries. "Average Primary School Teacher Salary in India for 2023". Retrieved on 1 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-primary-school-teacher-salary-in-india/

507 World Salaries. "Average Primary School Teacher Salary in South Africa for 2023". Retrieved on 1 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-primary-school-teacher-salary-in-south-africa/

508 World Salaries. "Average Elementary School Teacher Salary in Jordan for 2023". Retrieved on 1 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-elementary-school-teacher-salary-in-jordan/

509 สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา, สำนักงานกระทรวงศึกษาธิการ, ศธ 0206.7/ว5 เรื่อง การเลื่อนเงินเดือนของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา, 28 กุมภาพันธ์ 2562

ประเด็น	ญี่ปุ่น	เกาหลีใต้	สิงคโปร์	มาเลเซีย
เงินเดือนเฉลี่ยรายปีของครูมัธยมต้นเมื่อเริ่มงาน ($)[510]	*29,820*	34,185	*28,126*[511]	*6,928*[512]
เงินเดือนเฉลี่ยรายปีของครูมัธยมปลายเมื่อเริ่มงาน ($)[517]	*29,820*	34,185	*31,939*[518]	*7,948*[519]
สหภาพฯ การศึกษาที่ใหญ่ที่สุด 3 อันดับ	1) JTU 2) Zenkyo	1) KFTA 2) KTU	STU	1) NUTP 2) STU
จำนวนสมาชิกสหภาพที่ใหญ่ที่สุด 3 แห่งแรก (คน)	670,000	263,000	12,000	202,648

จีน	อินเดีย	เม็กซิโก	แอฟริกาใต้	จอร์แดน	ไทย
19,722[513]	*2,219*[514]	*27,899*	*8,082*[515]	*9,999*[516]	*5,149*
25,492[520]	*2,600*[521]	*27,899*	*9,334*[522]	*16,975*[523]	*5,149*
National Committee of the Chinese Educational, Scientific, Cultural, Medical and Sports Workers' Union	1) AIPTF 2) AIFTO 3) AISTF	SNTE	SADTU	JTS (ปัจจุบันถูกยุบ)	-
N/A	5,050,000	1,690,990	254,000	-	-

510 OECD, *Education at a Glance 2022: OECD Indica*tors (Paris: OECD Publishing, 2022), p.345

511 World Salaries. "Average Secondary School Teacher Salary in Singapore for 2023". Retrieved on 2 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-secondary-school-teacher-salary-in-singapore/

512 World Salaries. "Average Secondary School Teacher Salary in Malaysia for 2023". Retrieved on 2 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-secondary-school-teacher-salary-in-malaysia/

513 World Salaries. "Average Secondary School Teacher Salary in China for 2023". Retrieved on 2 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-secondary-school-teacher-salary-in-china/

514 World Salaries. "Average Secondary School Teacher Salary in Maharashtra, India for 2023". Retrieved on 2 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-secondary-school-teacher-salary-in-maharashtra/india/

515 World Salaries. "Average Secondary School Teacher Salary in South Africa for 2023". Retrieved on 2 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-secondary-school-teacher-salary-in-south-africa/

516 World Salaries. "Average Secondary School Teacher Salary in Jordan for 2023". Retrieved on 2 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-secondary-school-teacher-salary-in-jordan/

517 OECD, *Education at a Glance 2022: OECD Indica*tors (Paris: OECD Publishing, 2022), p.345

518 World Salaries. "Average High School Teacher Salary in Singapore for 2023". Retrieved on 2 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-high-school-teacher-salary-in-singapore/

519 World Salaries. "Average High School Teacher Salary in Malaysia for 2023". Retrieved on 2 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-high-school-teacher-salary-in-malaysia/

520 World Salaries. "Average High School Teacher Salary in Guangdong, China for 2023". Retrieved on 2 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-high-school-teacher-salary-in-guangdong/china/

521 World Salaries. "Average High School Teacher Salary in Maharashtra, India for 2023". Retrieved on 2 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-high-school-teacher-salary-in-maharashtra/india/

522 World Salaries. "Average High School Teacher Salary in South Africa for 2023". Retrieved on 2 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-high-school-teacher-salary-in-south-africa/

523 World Salaries. "Average High School Teacher Salary in Amman, Jordan for 2023". Retrieved on 2 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-high-school-teacher-salary-in-amman/jordan/

ประเด็น	ญี่ปุ่น	เกาหลีใต้	สิงคโปร์	มาเลเซีย
สมาชิกสหภาพใหญ่ที่สุด 3 แห่ง คิดเป็น % เท่าใดของประชากร	0.53%	0.50%	0.20%	0.59%
สหภาพแรงงานทั่วไป ในประเทศ	1) Rengo 2) Zenroren	KCTU	NTUC	CUEPACS
แยกแรงงานในโรงเรียนกับมหาวิทยาลัยออกจากกันหรือไม่	ไม่แยก	ไม่แยก	ไม่นับรวมแรงงานในมหาวิทยาลัย	ไม่นับรวมแรงงานในมหาวิทยาลัย
สามารถสไตรก์ได้หรือไม่	ไม่ได้	ได้	ไม่ได้	ไม่ได้
เจรจาต่อรองร่วมได้หรือไม่	ไม่ได้	ได้	ได้	ได้
กลไกที่น่าสนใจ	-	-	-	-
กลไกดังกล่าวยังอยู่หรือไม่	-	-	-	-
เจอ PISA Shock หรือไม่	เจอในปี 2004	ไม่เจอ	ไม่เจอ	ไม่เจอ
กฎหมายหรือโครงการปฏิรูปสำคัญ	AHCE 1984/ School choice 1999	NEIS	-	-

จีน	อินเดีย	เม็กซิโก	แอฟริกาใต้	จอร์แดน	ไทย
N/A	0.36%	1.30%	0.44%	-	-
ACFTU	1) INTUC 2) BMS 3) HMS	CTM	COSATU	GFJTU	-
N/A	แยกของมหาวิทยาลัยอยู่ใน AIFUCTO	แยกของมหาวิทยาลัยอยู่ในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เช่น STUNAM, SUTUACM, STAUdeG	แยกออกไป	-	-
ได้แบบจำกัด	ได้	ได้	ได้	-	ไม่ได้
ได้แบบจำกัด	ได้	ได้	ได้	-	ไม่ได้
-	National Coalition for Education	-	-	-	-
-	ใช่	-	-	-	-
ไม่เจอ	ไม่เจอ	เจอ	ไม่เจอ	-	-
community teachers	Regulation of Transfer of Teachers Act 2007/ Right of Children to Free and Compulsory Education Act 2009/Teacher Eligibility Test 2009	INEE	COLT	-	พ.ร.บ.การศึกษาแห่งชาติ 1999/ สมศ./ O-NET

3.4 สรุป

เมื่อเปรียบเทียบกันระหว่าง 10 ประเทศนอกกลุ่มตะวันตก ก็ยังสามารถแบ่งได้เป็นอีก 2 กลุ่ม คือ ประเทศที่มั่งคั่งร่ำรวย อย่างญี่ปุ่น เกาหลีใต้ สิงคโปร์ที่มี GDP ต่อหัวสูงกับ กลุ่มประเทศที่ไม่ได้ร่ำรวยขนาดนั้น และเมื่อเปรียบเทียบภูมิหลังทางประวัติศาสตร์และการเมืองแล้ว จะพบว่า ญี่ปุ่นนั้นมีพื้นฐานมาจากการเป็นประเทศอุตสาหกรรม และเป็นประเทศมหาอำนาจในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 มีสถานะเป็นเจ้าอาณานิคมเสียด้วยซ้ำ อย่างไรก็ตาม หลังจากจบสงครามโลกครั้งที่ 2 นอกจากญี่ปุ่นจะเป็นผู้แพ้แล้ว ยังเสียหายจากการถูกโจมตีทางอากาศในเมืองใหญ่ทั้งระเบิดทั่วไป และระเบิดปรมาณูดังที่เรารู้กันดี ญี่ปุ่นฟื้นตัวมาด้วยเงินช่วยเหลือจากสหรัฐอเมริกาและการจัดวางระบบการเมืองใหม่ผ่านรัฐธรรมนูญจากสหรัฐ-อเมริกาเช่นกัน ด้วยความที่เป็นประเทศอุตสาหกรรมมาก่อน ประสบการณ์การจัดตั้งสหภาพแรงงานจึงมิใช่การเริ่มต้นนับจากศูนย์ แต่ก็เช่นเดียวกับประเทศเผด็จการทหารในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ก็มีอันที่จะปิดตัวหรือไม่สามารถจะเคลื่อนไหวได้สะดวก

ต่างไปจากจีนที่ยังเผชิญหน้ากับความตึงเครียดทางการเมืองหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 จนพรรคคอมมิวนิสต์สามารถเอาชนะได้และประกาศจัดตั้งประเทศสำเร็จเป็นประเทศที่ 2 ที่ปกครองด้วยระบอบคอมมิวนิสต์ตามสหภาพโซเวียต และนั่นทำให้พลังของฝ่ายซ้ายในโลกนอกตะวันตกเข้มแข็งมากขึ้นเรื่อย ๆ สงครามเกาหลีเป็นสงครามตัวแทนของโลกในสองขั้วที่นำโดยสหรัฐอเมริกาและสหภาพโซเวียต-จีน

ประกอบกับช่วงหลังสงคราม ประเทศเจ้าอาณานิคมยุโรปพยายามหวนกลับไปปกครองประเทศใต้อาณานิคมทั้งหลายทั้งในทวีปเอเชีย และแอฟริกา ขณะที่ขบวนการชาตินิยมในแต่ละแห่งได้ก่อตัวมาในระยะหนึ่งทำให้พวกเขาได้สมาทานอุดมการณ์แบบฝ่ายซ้ายในการต่อสู้ เช่นเดียวกับการเติบโตของขบวนการแรงงานในเขตเมือง จะเห็นได้ชัดจากการเติบโตของสหภาพแรงงานการศึกษาในอินเดียที่มาพร้อมกับการพยายามสร้างประเทศและวางรากฐานการศึกษาให้กับพลเมือง ทำให้บุคลากรการศึกษากลายเป็นกลุ่มคนสำคัญขึ้นมาด้วย การต่อสู้กับเจ้าอาณานิคมผ่านขบวนการแรงงานภาคการศึกษายังพบได้ในสหพันธ์มลายา อันเป็นหน่วยทางการเมืองใต้การปกครองของอังกฤษ ก่อนจะกลายเป็นมาเลเซียและสิงคโปร์ในเวลาต่อมา การเลือกปฏิบัติระหว่างบุคลากรศึกษาชาวยุโรป กับ คนท้องถิ่นทำให้กลายเป็นประเด็นสำคัญในการต่อสู้

แต่ก็มิใช่ว่ามีเพียงฝ่ายซ้ายที่เป็นพลังในการต่อสู้ ฝ่ายขวาที่ขึ้นครองอำนาจในนามเผด็จการที่ได้รับการหนุนหลังจากสหรัฐอเมริกาเองก็ขวางไม่ให้มีการต่อสู้ของแรงงาน หรือการรวมตัวอย่างมีเสรีภาพเกิดขึ้นได้ง่ายนัก ผู้นำเผด็จการเม็กซิโกมีบทบาทในการก่อตั้งสหภาพแรงงานครู และบังคับให้ครูต้องสมัครสมาชิกสหภาพแรงงานที่อยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐบาล ขณะที่ประเทศไทย ที่ถูกปกครองด้วยเผด็จการทหารอย่างยาวนาน ไม่ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งสหภาพแรงงานในภาครัฐ กลไกที่น่าจะเป็นปากเสียงของครูอย่างคุรุสภาก็ได้กลายเป็นเพียงเครื่องมือของรัฐ

กรณีของเม็กซิโก สหภาพแรงงานครูถูกพัฒนาให้เป็นเครื่องมือต่อรองทางการเมืองของผู้มีอิทธิพลทางการเมืองจนเป็นที่ครหาอย่างกว้างขวาง ลักษณะคล้ายกันนี้ได้เกิดขึ้นในประเทศอินเดียเช่นกันแต่ในอินเดียนั้นอยู่ภายใต้ระบอบการเมืองแบบประชาธิปไตยที่มีการตรวจสอบถ่วงดุลอำนาจได้มากกว่า ยังไม่นับว่าการเมืองของอินเดียนั้นเปิดกว้างให้ทั้งฝ่ายขวาและซ้าย อย่างที่เราเห็นพรรคคอมมิวนิสต์แห่งอินเดีย (สายมาร์กซิสต์) มีบทบาทสนับสนุน แม้กระทั่งในญี่ปุ่นพรรคคอมมิวนิสต์แม้จะไม่ได้มีบทบาทมาก ก็ยังมีที่ทางการเคลื่อนไหว อย่างไรก็ตาม เมื่อกลับมากล่าวถึงญี่ปุ่นอีกครั้งจะพบว่าครูและบุคลากรทางการศึกษามีจำนวนน้อยลงเรื่อย ๆ เนื่องจากคนรุ่นใหม่ไม่เห็นคุณค่าและประโยชน์ของสหภาพแรงงานจนน่าเป็นห่วง

ในประเทศที่สหภาพแรงงานการศึกษาเข้มแข็ง ก็จะพบกับการต่อต้านหรือต่อรองให้นโยบายการศึกษาที่มีปัญหาให้ถูกทบทวน ไม่ใช่สักแต่ว่าปฏิบัติตามคำสั่งอย่างง่ายดายแบบที่อาจพบได้ในประเทศที่รัฐบาลอำนาจนิยมคุ้นเคย

กัน เช่นในประเทศไทยที่ไม่มีสหภาพแรงงานการศึกษา จึงอาจจะมีเสียงคัดค้านอยู่บ้างแต่ก็ไร้พลังในการต่อต้านในเชิงระบบ

งานวิจัยชิ้นนี้ ยังชี้ให้เห็นความสัมพันธ์เบื้องต้นของสหภาพแรงงานในประเทศต่างๆ ผ่านองค์กรระดับนานาชาติอย่าง EI เป็นหลักในฐานะที่มีฐานข้อมูลออนไลน์ที่เชื่อมโยงให้เห็นสมาชิกภาพของประเทศต่าง ๆ ที่เชื่อมกับ EI แม้ว่าบางประเทศสมาชิกไม่ได้มีสถานภาพเป็นสหภาพแรงงานก็ตามอย่างเช่นประเทศไทยก็ตามที.

บทที่ 4

บทสรุป

งานวิจัย *รวมเราเป็นหนึ่ง: ประสบการณ์สหภาพแรงงานการศึกษาจากทั่วโลก* มีวัตถุประสงค์เพื่อทำความเข้าใจลักษณะเปรียบเทียบของพลวัตของสหภาพแรงงานการศึกษา และขบวนการที่เกี่ยวข้อง และเพื่อแสวงหาทางออกสำหรับการจัดตั้งสหภาพแรงงานการศึกษาในไทย

4.1 พลวัตของสหภาพแรงงานการศึกษาและขบวนการที่เกี่ยวข้อง

จากกรณีศึกษามีความหลากหลายของความเคลื่อนไหว เช่นเดียวกับโอกาสและอุปสรรค ในโลกตะวันตกในโซนที่สมาทานแนวคิดแบบประชาธิปไตยที่มีพื้นที่ค่อนข้างเปิดและเป็นมิตรกับสหภาพแรงงาน ขณะที่กลุ่มนอกโลกตะวันตกจะมีบางแห่งที่สหภาพแรงงานจะมีบทบาทอย่างสูงและส่งผลต่อการกำหนดนโยบายทางการศึกษา

ประเทศในกลุ่มตะวันตก

สหภาพแรงงานการศึกษาในโลกตะวันตก มีความเป็นมาที่ยาวนานร่วมกับการปฏิวัติอุตสาหกรรม และการขยายตัวของระบบทุนนิยมในยุโรป เช่นเดียวกับการขยายตัวของอำนาจในระบอบประชาธิปไตยที่ใส่ใจประเด็นเสรีภาพและความเสมอภาคทางการเมือง การรวมตัวทางการเมืองและเศรษฐกิจที่เป็นไปได้ จึงหมายถึงการเกิดขึ้นของสหภาพแรงงานที่เข้มแข็งไปด้วย

พวกเขามีประสบการณ์ของเสรีภาพการจัดตั้งสหภาพแรงงานก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 อันเนื่องมาจากการเป็นสมาชิกของ ILO และได้มีการลงนามอนุสัญญา ILO ฉบับที่ 87 อันว่าด้วยเสรีภาพในการสมาคม และสิทธิในการรวมตัว และอนุสัญญา ILO ฉบับที่ 98 อันว่าด้วยสิทธิในการรวมตัวและการเจรจาต่อรองร่วม มีเพียงสหรัฐอเมริกาที่ยังไม่ลงนาม ซึ่งก็ได้สะท้อนถึง ลักษณะเฉพาะของความสัมพันธ์แรงงานในสหรัฐอเมริกาที่อยู่บนฐานของกลไกตลาดและการแข่งขันทางเศรษฐกิจอันเข้มข้น โดยที่แรงงานมีอำนาจต่อรองน้อย

กระนั้น การจัดตั้งสหภาพแรงงานก็มิได้หมายถึง จะมีสิทธิ์เหมือนกันทุกอย่างเพราะต้องขึ้นอยู่กับแนวนโยบายของรัฐบาลในประเทศต่าง ๆ ด้วย ในประเทศเยอรมนี สหภาพแรงงานการศึกษาไม่ได้รับอนุญาตให้นัดหยุดงาน ตรงกันข้ามกับฝรั่งเศสจะมีการต่อสู้ด้วยการสไตรก์และประท้วงอย่างหนักหน่วงเมื่อเทียบกับที่อื่น ส่วนหนึ่งก็เพราะว่าความเข้มแข็งของสหภาพแรงงานในภาพรวมของประเทศ และการสนับสนุนด้านเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและประท้วง ขณะที่ฟินแลนด์แม้จะมีสิทธิ์นัดหยุดงานแต่ก็จะแทบไม่มีการสไตรก์เลยเนื่องจากทำงานร่วมกับรัฐอย่างใกล้ชิด

นอกจากนั้น สหภาพแรงงานก็ไม่จำเป็นต้องสมาทานอุดมการณ์ฝ่ายซ้าย ที่เยอรมนีสหภาพแรงงานด้านการศึกษาจะมีการแบ่งขั้วอย่างชัดเจนนั่นคือ ระหว่างครูในโรงเรียน กับ สถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาและอื่น ๆ ฝ่ายแรกอยู่กับสหภาพแรงงานที่ชื่อ GEW ทำงานกับพรรค SPD ขณะที่ DPhV จับมือ กับ CDU อันเป็นพรรคฝ่ายขวา เมื่อเปรียบเทียบเงินเดือนครูระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ยิ่งเห็นความเหลื่อมล้ำของเงินเดือนแรกเริ่มที่แตกต่างกันอย่างมหาศาล โดยเฉพาะการเมืองของการรวมประเทศทำให้สหภาพแรงงาน GEW ที่มีลักษณะซ้ายกว่า รับเอาครูจากฝั่ง

ตะวันออกเข้ามาเป็นส่วนหนึ่ง ฝ่ายขวาไม่เน้นการประท้วงหรือกดดันรัฐบาลบนท้องถนน เท่ากับการล็อบบี้ผ่านผู้มีอำนาจ เยอรมนีจึงเป็นตัวแบบที่แสดงว่าทำงานใกล้ชิดกับพรรคการเมือง ขณะที่สหภาพแรงงานในอังกฤษไม่เห็นความจำเป็นนั้น

แรงกดดันของสหภาพแรงงานการศึกษาต่อพรรคการเมืองจะเห็นได้ชัดในสหรัฐอเมริกา ที่มีอำนาจมากจนถึงสามารถกดดันสร้างแนวป้องกันความเปลี่ยนแปลงนโยบายด้านการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นการปฏิรูปการประเมินและวัดผล การสร้างโรงเรียนแบบใหม่อย่างชาร์เตอร์สคูล ลักษณะนี้จะคล้ายกับประเทศอินเดียที่ เสียงของสหภาพฯ มีผลต่อการเลือกตั้งและนี่คือ อำนาจการต่อรองกับนักการเมืองทั้งในระดับชาติและระดับมลรัฐ

สหรัฐอเมริกา เยอรมนี และออสเตรเลีย เป็นกลุ่มตัวอย่างของรัฐรวมที่ทำให้ระดับมลรัฐมีลักษณะเป็นรัฐบาลท้องถิ่นบนฐานการกระจายอำนาจทางการเมืองและการจัดการทรัพยากรต่างไปจากรัฐเดี่ยว ไม่ว่าจะเป็นสภาระดับมลรัฐ การออกกฎหมายเฉพาะมลรัฐ ส่งผลต่อการกำกับควบคุมประเด็นสหภาพแรงงานที่แตกต่างออกไป ระบบรัฐการที่ว่ากันว่ารวมศูนย์และใหญ่ที่สุดในโลกอย่างฝรั่งเศสด้วยแล้วจึงมีความแตกต่างกันอย่างสุดขั้ว

ภาพยนตร์เรื่อง Where to Invade Next (2015) ที่ถ่ายทอดความเป็นประเทศการศึกษาในอุดมคติอย่างฟินแลนด์ ที่ได้ตำแหน่งมาจากการเป็นประเทศที่คะแนน PISA สูงที่สุด และยังเป็นแหล่งให้กำเนิดนวัตกรรมต่าง ๆ โดยใช้เป็นคู่เทียบกับระบบการศึกษาอันย่ำแย่ของสหรัฐอเมริกาบนฐานที่แตกต่างกันอย่างมหาศาล ไม่ว่าจะเป็นระบบรัฐจำนวนประชากรที่สหรัฐอเมริกาขนาดใหญ่กว่า 60 เท่า เช่นเดียวกับ GDP ฟินแลนด์ยังอยู่บนฐานการเมืองที่สมาทานแนวคิดสังคมนิยมประชาธิปไตย และชูนโยบายรัฐสวัสดิการ ขณะที่สังคมอเมริกันเชิดชูเสรีภาพ กลไกตลาดและแนวคิดแบบเสรีนิยมใหม่ที่เรียกร้องให้ปัจเจกพึ่งพาตนเอง ภาพยนตร์เรื่อง Waiting for Superman (2010) ได้ชี้ให้เห็นถึงความนิยมในชาร์เตอร์สคูล แต่กระนั้นก็เป็นทางเลือกที่มีที่นั่งเหลือเพียงน้อยนิด

อังกฤษเคยเป็นประเทศที่มีสหภาพแรงงานเข้มแข็ง มีกลไกช่วยต่อรองอย่าง Burnham Committee และสามเหลี่ยมเหล็ก แต่ก็ถูกบดขยี้ด้วยนโยบายเสรีนิยมใหม่ของมาร์กาเร็ต แทตเชอร์ในช่วงปลายทศวรรษ 1980 บริการสาธารณะต่าง ๆ รวมทั้งระบบการศึกษาจึงถูกดำเนินการด้วยกลไกการตลาด ประเด็นดังกล่าวจะสะท้อนไปถึงยุโรปผ่านการสอบ PISA นำมาซึ่งปรากฏการณ์ที่เรียกว่า PISA Shock ที่ทำให้กลุ่มประเทศตะวันตกไม่น้อยต้องกลับมาทบทวนระบบการศึกษาและส่งผลต่อแรงงานในภาคการศึกษาอย่างหลีกเลี่ยงมิได้ ดังนั้น การเข้าไปแก้ไขปัญหาของรัฐบาลด้วยนโยบายการปฏิรูปการศึกษาจะถูกสั่งการลงมา ถือว่าเป็นการท้าทายสหภาพแรงงานอีกครั้งตั้งเข้าสหัสวรรษใหม่เป็นต้นมา ความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่กลับมาถึงอีกครั้งพร้อมกับวิกฤตการณ์โรคระบาดโควิด-19 ทำให้เหล่าสหภาพแรงงานทั้งหลายที่ไม่เฉพาะสายการศึกษาที่ออกมาประท้วงสถานการณ์การจ้างงานและสภาพการจ้างงานที่ไม่ปกติในยุโรปอย่างกว้างขวาง

ประเทศนอกกลุ่มตะวันตก

อาจแบ่งประเทศนอกกลุ่มตะวันตก ได้เป็น 2 กลุ่ม คือ ประเทศที่มั่งคั่ง มีรายได้สูงอย่างญี่ปุ่น เกาหลีใต้ สิงคโปร์ ที่มี GDP ต่อหัวสูง กับ กลุ่มประเทศที่ GDP ต่อหัวต่ำ ความแตกต่างนี้ล้วนส่งผลต่อการลงทุนและงบประมาณด้านการศึกษาที่ต่างไปจากประเทศที่ยากจนกว่า

ญี่ปุ่นมีพื้นฐานมาจากการเป็นประเทศอุตสาหกรรมมาก่อนใคร และยังเป็นประเทศมหาอำนาจในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ก่อนจบสงครามยังมีสถานะเป็นเจ้าอาณานิคมอีกด้วย แต่หลังจากจบสงครามโลกครั้งที่ 2 ญี่ปุ่นเสียหายอย่างหนักทางด้านการเมืองและเศรษฐกิจ ในที่สุดก็ฟื้นตัวมาด้วยเงินช่วยเหลือและการจัดวางระบบการเมืองใหม่ผ่านรัฐธรรมนูญจาก ประสบการณ์การจัดตั้งสหภาพแรงงานของญี่ปุ่นในฐานประเทศอุตสาหกรรมมาก่อนมิใช่การเริ่มต้นนับจากศูนย์ แต่ก็เช่นเดียวกับประเทศเผด็จการทหาร ที่สหภาพแรงงานไม่อาจทำงานได้เต็มที่ในช่วงรัฐบาลทหารครองอำนาจ

ขณะที่จีน ต้องรอจบสงครามโลกครั้งที่ 2 และพรรคคอมมิวนิสต์สามารถเอาชนะพรรคก๊กมินตั๋งและประกาศจัดตั้งประเทศ ประกาศตนปกครองด้วยระบอบคอมมิวนิสต์ตามสหภาพโซเวียต สงครามเกาหลีเป็นสงครามตัวแทนของโลกในสองขั้วที่นำโดยสหรัฐอเมริกา และสหภาพโซเวียต-จีน และภาพอันเป็นจริงสิ่งที่เรียกว่า “สงครามเย็น”

ช่วงหลังสงคราม ประเทศเจ้าอาณานิคมยุโรปพยายามหวนกลับไปปกครองประเทศใต้อาณานิคมทั้งหลายทั้งในทวีปเอเชีย และแอฟริกา ขณะที่ขบวนการชาตินิยมในแต่ละแห่งได้พยายามปลดแอกตนเองจากเจ้าอาณานิคม อุดมการณ์ฝ่ายซ้ายกลายเป็นอุดมการณ์ธงนำในการต่อสู้ ขบวนการแรงงานก็เติบโตในเขตเมือง สหภาพแรงงานการศึกษาในอินเดียที่มาพร้อมกับการพยายามสร้างประเทศและวางรากฐานการศึกษาให้กับพลเมือง การต่อสู้กับเจ้าอาณานิคมผ่านขบวนการแรงงานภาคการศึกษายังพบได้ในสหพันธ์มลายาใต้การปกครองของอังกฤษ การเลือกปฏิบัติระหว่าง บุคลากรศึกษาชาวยุโรปกับ คนท้องถิ่นทำให้กลายเป็นประเด็นสำคัญในการต่อสู้ในดินแดนมาเลเซียและสิงคโปร์

ฝ่ายขวาที่ขึ้นครองอำนาจในนามเผด็จการ บางส่วนได้รับการหนุนหลังจากสหรัฐอเมริกา พวกเขาขัดขวางไม่ให้มีการต่อสู้ของแรงงาน หรือการรวม ตัวอย่างเช่น ผู้นำเผด็จการเม็กซิโกมีบทบาทในการก่อตั้งสหภาพแรงงานครูที่ขึ้นตรงต่อรัฐ และบังคับให้ครูต้องสมัครสมาชิกสหภาพแรงงานที่อยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐบาล ขณะที่ประเทศไทย ที่ถูกปกครองด้วยเผด็จการทหารอย่างยาวนาน ไม่ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งสหภาพแรงงานในภาครัฐ คุรุสภา ที่น่าจะเป็นปากเสียงของครูอย่างก็ได้กลายเป็นเพียงเครื่องมือของรัฐ

สหภาพแรงงานครูในเม็กซิโก ถูกพัฒนาให้เป็นเครื่องมือต่อรองทางการเมืองของผู้มีอิทธิพลทางการเมืองจนเป็นที่ครหาอย่างกว้างขวาง หากสหรัฐอเมริกาจะมีภาพยนตร์เรื่อง Waiting for Superman (2010) แล้ว เม็กซิโกก็มี De Panzazo (“Barely Getting By!”) ที่ว่าด้วยการคอรัปชั่นของสหภาพแรงงานครู ครูที่ละเลยและโรงเรียนที่ไม่ตอบสนองการศึกษาของนักเรียน

ในอินเดียก็มีลักษณะคล้ายกัน เพียงแต่อินเดียอยู่ภายใต้ระบอบการเมืองแบบประชาธิปไตยที่มีการตรวจสอบถ่วงดุลอำนาจได้มากกว่า การเมืองของอินเดียยังเปิดกว้างให้ทั้งฝ่ายขวาและซ้ายมีบทบาทอย่างถูกกฎหมาย เราจึงเห็นพรรคคอมมิวนิสต์แห่งอินเดีย (สายมาร์กซิสต์) ลงเลือกตั้งและมีบทบาทสนับสนุนสหภาพแรงงาน เมื่อกล่าวถึงพรรคคอมมิวนิสต์ ในญี่ปุ่นพรรคคอมมิวนิสต์แม้จะไม่ได้มีบทบาทมาก ก็ยังมีที่ทางการเคลื่อนไหว อย่างไรก็ตาม สมาชิกในสหภาพแรงงานการศึกษามีจำนวนน้อยลงเรื่อย ๆ เนื่องจากคนรุ่นใหม่ไม่เห็นคุณค่าและประโยชน์ของสหภาพแรงงานจนน่าเป็นห่วง

นโยบายการศึกษาที่มีปัญหาและส่งผลต่อบุคลากรการศึกษาจะถูกกดดันให้รัฐบาลทบทวน ในประเทศที่สหภาพแรงงานการศึกษาเข้มแข็ง ต่างจากประเทศที่รัฐบาลอำนาจนิยมที่คุ้นชินกับการปฏิบัติตามคำสั่งจากบนลงล่าง เช่นในประเทศไทยที่ไม่มีสหภาพแรงงานการศึกษา

4.2 ข้อเสนอเพื่อการจัดตั้งสหภาพแรงงานการศึกษา

จากประสบการณ์ของประเทศต่าง ๆ และแนวคิดของผู้เชี่ยวชาญ ผู้วิจัยมีข้อเสนอดังต่อไปนี้

1) ผลักดันด้านนโยบาย กฎหมาย กลไกเชิงสถาบันและสิ่งที่เกี่ยวข้องผ่านรัฐบาล

กฎหมายที่เกื้อหนุนการเติบโตของสหภาพแรงงานใหม่มีความจำเป็นตามข้อเสนอของ Andrew Spuall[1] จึงควร

Andrew Spaull, “The origins and formation of teachers’ unions in nineteenth century Australia,” *Critical Studies in Education”*, 26: 1 (1984), p.137 อ้างถึง John T. Dunlop, “The Development of Labor Organizations: a theoretical framework” in R. Lester and J. Shister (eds), *Insights into Labor Issues* (New York: Macmillan, 1948), pp. 163–193

ที่จะผลักดันเสนอกฎหมายโดยมีหัวใจสำคัญก็คือ ทำให้การจัดตั้งสหภาพแรงงานภาครัฐเป็นสิ่งที่กฎหมายรองรับ อันจะนำไปสู่การเจรจาต่อรองร่วม หรือกระทั่งการนัดหยุดงาน นอกจากนั้น ควรผลักดันให้รัฐบาลลงนามอนุสัญญา ILO ฉบับที่ 87 อันว่าด้วยเสรีภาพในการสมาคม และสิทธิในการรวมตัว และอนุสัญญา ILO ฉบับที่ 98 อันว่าด้วยสิทธิในการรวมตัวและการเจรจาต่อรองร่วม อย่างไรก็ตาม บางประเทศที่แม้แต่เป็นประเทศที่อ้างตัวว่าเป็นประชาธิปไตยก็ไม่ได้รับรองอนุสัญญาดังกล่าว เช่นในสหรัฐอเมริกา ที่บางรัฐเท่านั้นที่ยอมให้มีการรวมตัวและเจรจาต่อรองร่วม

นอกจากนั้น การสร้างกลไกเชิงสถาบันให้เกิดขึ้นจะเป็นการสร้างความยั่งยืนในการเจรจาต่อรอง แบบที่อังกฤษเคยมี Burnham committee และสามเหลี่ยมเหล็กหรือที่ฝรั่งเศสมีคณะกรรมาธิการ CAP หรือ CTP หรืออย่างที่ฟินแลนด์ตัวแทนของสหภาพแรงงานการศึกษามีที่นั่งในคณะกรรมาธิการรัฐสภา

2) ปฏิบัติการจัดตั้งองค์กร การจัดระบบสมาชิกและการสร้างการมีส่วนร่วมของสมาชิก

ต้องสร้างคณะทำงานกลางที่ทำหน้าที่ขับเคลื่อนงานคณะกรรมการขององค์กรบนฐานวัฒนธรรมประชาธิปไตย ที่จะต้องมีการเลือกตั้งตัวแทนเข้าไปทำหน้าที่จากสมาชิกและเจ้าหน้าที่ประจำเพื่อดำเนินการ รวมไปถึงสำนักงานนำมาสู่การจัดทำระบบสมาชิกและค่าธรรมเนียมสมาชิกและการหารายได้ เพื่อให้สามารถการดำเนินการได้อย่างยั่งยืน ที่สำคัญการขับเคลื่อนนั้นจะต้องสร้างการมีส่วนร่วมของสมาชิกในหลายรูปแบบ ตั้งแต่ประชุม การจัดและร่วมกิจกรรมต่าง ๆ รวมไปถึงการขยายสมาชิกไปยังสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ที่เป็นเป้าหมาย ควรจะมีการประเมินตนเองอย่างสม่ำเสมอเพื่อการขับเคลื่อนไปอย่างมีประสิทธิภาพและครอบคลุมความต้องการของสมาชิก ไม่เพียงเท่านั้นการจัดตั้งองค์กรที่มีคุณภาพจะเปิดพื้นที่การทำงานและสร้างผู้นำความเปลี่ยนแปลงใหม่ ๆ เข้าสู่องค์กรตามข้อเสนอข้อที่ว่าด้วย ความต้องการที่จะมีผู้นำสหภาพแรงงานที่สามารถเป็นปากเป็นเสียงในการเจรจาต่อรองได้[2]

3) งานวิจัยและการสร้างองค์ความรู้ด้านสหภาพแรงงานการศึกษา และด้านวิชาชีพ

การสร้างองค์ความรู้ด้านสหภาพแรงงานการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นจากโจทย์ภายในสังคมไทย หรือการศึกษาเชิงเปรียบเทียบกับต่างประเทศ รวมถึงการจัดทำโพลแสดงความคิดเห็นต่อสถานการณ์ทางการศึกษาในช่วงเวลาต่าง ๆ เพื่อเชื่อมโยงความรู้สึกนึกคิดของผู้คนในสังคมและสื่อสารผ่านสื่อมวลชนไปด้วย การวิจัยหรือการแสดงจุดยืนทางวิชาการจากสหภาพแรงงานจะเป็นข้อโต้แย้งได้อย่างดีต่อนโยบายด้านการศึกษาของรัฐที่มีปัญหา และไร้หลักการทางวิชาการ เช่นเดียวกับการนำเสนองานวิจัยด้านการศึกษาที่มีผู้จัดทำอยู่แล้วมาเผยแพร่ ลักษณะดังกล่าวอาจเห็นได้จากการที่องค์กรสนับสนุนการศึกษาและวิชาชีพการสอนทั้งเป็นทางการและไม่เป็นทางการทำวิจัยหรืองานศึกษามานำเสนอแล้วทำให้เกิดการตื่นตัวการรับรู้ถึงปัญหาภายในและนำไปสู่การแก้ไขปัญหาบางส่วนโดยภาครัฐ เช่น กรณีครูเวร

4) การรณรงค์ต่อสาธารณะเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจระดับประเทศและระดับสถาบันการศึกษา

การรณรงค์ต่อสาธารณะเพื่อแสดงถึงจุดยืนของสหภาพแรงงานการศึกษาจึงสำคัญ เพราะการสร้างความไว้วางใจต่อแรงงานการศึกษาด้วยกันและพันธมิตรอย่างผู้ปกครองนักเรียน นักศึกษาเป็นหัวใจสำคัญของการขับเคลื่อนสหภาพแรงงานการศึกษา การรณรงค์จึงไม่เพียงเป็นการสร้างการรับรู้เรื่องแรงงานในภาคการศึกษา แต่แรงงานภาคการศึกษาที่มีอยู่ทั่วประเทศและเป็นแรงงานที่มีจำนวนมาก จะช่วยสร้างความเป็นปึกแผ่นในระยะยาวให้กับเครือข่ายแรงงานในประเทศไทยได้อย่างยั่งยืนไปด้วย โดยเฉพาะการนำเอาข้อค้นพบจากงานวิจัยที่ทำให้เห็นว่า ปัญหาร่วมกันของแรงงานในระบบการศึกษาที่บางคนอาจคิดว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยที่เกิดขึ้นกับตัวเอง

2 Andrew Spaull, *Ibid*., pp. 163–193

แต่แท้จริงแล้วเป็นปัญหาเชิงระบบที่เกิดขึ้น เช่น ปัญหาการประกันคุณภาพที่สร้างภาระและไร้ประสิทธิภาพ

5) ปฏิบัติการเพื่อต่อรองภาครัฐและสถานประกอบการเมื่อเจอปัญหา ในฐานะปากเสียงของแรงงาน

เมื่อเกิดข้อพิพาทด้านแรงงานต่อสมาชิกสหภาพแรงงาน เป็นงานสำคัญของสหภาพแรงงานที่จะต้องเข้าไปช่วยเหลือเจรจาต่อรองในนามสหภาพแรงงาน หรือกระทั่งการเป็นองค์กรที่ดำเนินคดีทางกฎหมายต่อสถาบันการศึกษาที่เชื่อว่าละเมิดทางกฎหมายต่อสมาชิก ภายใต้สถานศึกษาที่มักจะมีวัฒนธรรมแบบราชการทำให้อำนาจการต่อรองของแรงงานในระบบการศึกษาไทยนั้นมีน้อยเสียยิ่งกว่าน้อย

6) การเชื่อมโยงกับสังคมนานาชาติ

การทำงานร่วมกับเครือข่ายนานาชาติเป็นสิ่งที่จำเป็นทั้งในฐานะพันธมิตรเพื่อแลกเปลี่ยนความเป็นไประหว่างกันและสร้างความเข้มแข็งทางวิชาชีพ และการสร้างอำนาจต่อรองในระดับนานาชาติ ซึ่งองค์กรที่เป็นที่รู้จักกันดีคือ Education International นอกจากนั้นก็ยังมีองค์กรวิชาชีพการสอนที่มีในระดับภูมิภาคเอเชียตะวันออก-เฉียงใต้อื่น ๆ อีกด้วย

4.3 การอภิปรายผลการวิจัย

งานที่วิจัยชิ้นนี้ได้ต่อยอด งาน *The comparative politics of education: teachers unions and education systems around the world*[3] ที่นอกจากจะขยายกรณีศึกษาออกไปแล้ว ยังให้น้ำหนักที่ต่างออกไปด้วย อาจกล่าวได้ว่างานวิจัยนี้ไม่ได้ใช้มุมมองจากยุโรปเป็นศูนย์กลาง แต่เป็นความพยายามมองจากกลุ่มประเทศนอกตะวันตก โดยเฉพาะเมื่อจุดประสงค์ที่ 2 คือ การสร้างข้อเสนอเพื่อจัดตั้งสหภาพแรงงานการศึกษาในไทย ดังนั้นปัจจัยและสภาพแวดล้อมที่เอื้อให้เกิดในประเทศกลุ่มเหล่านี้จึงมีความสำคัญไม่น้อยเลย

มิติการต่อสู้กับเจ้าอาณานิคมด้วย เช่นกรณีของมาเลเซียและสิงคโปร์ที่ต้องเผชิญกับความไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับการจ้างงานและการเลือกปฏิบัติเมื่อเทียบกับครูชาวยุโรป อาจจะรวมไปถึงประเด็นเชื้อชาติ-สีผิวอันเนื่องมาจากมรดกอาณานิคมอย่างแอฟริกาใต้ ที่สหภาพแรงงานการศึกษาได้สะท้อนถึงอุดมการณ์ที่ต้องการจะสร้างอำนาจต่อรองให้กับคนดำในพื้นที่อีกด้วย

ส่วนตัวอย่างสังคมเผด็จการเม็กซิโกที่ส่งผลต่อการควบคุมสหภาพแรงงานการศึกษาก็น่าสนใจ แต่อาจเทียบกับไทยไม่ได้อย่างตรงไปตรงมา เพราะมีกรณีของเกาหลีใต้ที่รัฐบาลเผด็จการไม่ยินยอมให้มีการจัดตั้งสหภาพแรงงาน การจัดตั้งจึงเป็นการต่อสู้กับเผด็จการและกฎหมายที่ไม่รองรับไปด้วย

นอกจากนั้นในงานงานวิจัยนี้ยังได้เน้นเรื่องเงื่อนไขที่เกี่ยวกับองค์กรแรงงานระดับชาติอย่าง ILO และการไม่ลงนามอนุสัญญาที่ 87 และ 98 ที่พบว่าไม่ใช่เฉพาะไทยเท่านั้น ยังมีจีนและสหรัฐอเมริกาที่แม้จะเป็นสมาชิก ILO แต่ก็ไม่ลงอนุสัญญาทั้งสองฉบับเช่นเดียวกัน ซึ่งมันสะท้อนเห็นถึงแนวคิดของรัฐที่มีต่อเสรีภาพการรวมกลุ่มและการต่อรองของสหภาพแรงงานไปด้วย

Terry M. Moe and Susanne Wiborg, ed., *The comparative politics of education: teachers unions and education systems around the world* (Cambridge: Cambridge Press, 2017)

บรรณานุกรม

กฤษฎา ธีระโกศลพงศ์, "การครองอำนาจนำและการตอบโต้ต่อการครองอำนาจนำในองค์การแรงงานระหว่างประเทศ", *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 10: 1 (มกราคม–มิถุนายน 2562)

กุลธิดา รุ่งเรืองเกียรติ, แปล, *100 นวัตกรรมสร้างฟินแลนด์*, พิมพ์ครั้งที่ 2, กรุงเทพฯ: มูลนิธิก้าวหน้า, 2565.

"ประกาศสำนักทะเบียนกลาง เรื่อง จำนวนราษฎรทั่วราชอาณาจักร ตามหลักฐานการทะเบียนราษฎร ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2565", ราชกิจจานุเบกษา, เล่ม 140 ตอนพิเศษ 16 ง, 23 มกราคม 2566.

"ประกาศสำนักทะเบียนกลาง เรื่อง จำนวนราษฎรทั่วราชอาณาจักร ตามหลักฐานการทะเบียนราษฎร ณ วันที่ 31 ธันวาคม 265", ราชกิจจานุเบกษา, เล่ม 140 ตอนพิเศษ 16 ง, 23 มกราคม 2566.

เปาโล แฟรร์, *การศึกษาสำหรับผู้ถูกกดขี่*, ช.เชียวพุ่มพวง, แปล,กรุงเทพฯ: เจริญวิทย์การพิมพ์, 2517

"พระราชบัญญัติครู ฉบับที่ 4 พ.ศ. 2519", *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 93 ตอนที่ 156, 24 ธันวาคม 2519.

"พระราชบัญญัติครู พุทธศักราช 2488", *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 62 ตอนที่ 4, 16 มกราคม 2488.

"พระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2551", *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 125 ตอนที่ 29 ก, 6 กุมภาพันธ์ 2551.

"พระราชบัญญัติพนักงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. 2534", *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 108 ตอนที่ 69, 18 เมษายน 2534.

"พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยขอนแก่น พ.ศ. 2558", *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 132 ตอนที่ 66 ก, 17 กรกฎาคม 2558.

"พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พ.ศ. 2551", *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 125 ตอนที่ 44 ก, 6 มีนาคม 2551.

"พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี พ.ศ. 2533", *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 107 ตอนที่ 131, 29 กรกฎาคม 2533.

"พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2550", *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 124 ตอนที่ 68 ก, 16 ตุลาคม 2550.

"พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ พ.ศ. 2535", *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 109 ตอนที่ 40, 7 เมษายน 2535.

"พระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518", *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 92 ตอนที่ 47, 26 กุมภาพันธ์ 2518.

"พระราชบัญญัติสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พ.ศ. 2551", *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 125 ตอนที่ 45 ก, 7 มีนาคม 2551.

"พระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2546", *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 120 ตอนที่ 52 ก หน้า 1, 16 มิถุนายน 2546.

ภิญญพันธุ์ พจนะลาวัณย์, *จากพระคุณที่สาม ถึง คศ. 3: พลวัตวิชาชีพครูว่าด้วยอำนาจและสถานภาพทางสังคมในสังคมไทย* รายงานการวิจัย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง, 2565

ภิญญพันธุ์ พจนะลาวัณย์, *เลาะตะเข็บอำนาจประวัติศาสตร์การศึกษาไทย*, กรุงเทพฯ: สมมติ, 2565

"รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย", *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่ม 134 ตอนที่ 40 ก, 6 เมษายน 2560.

ภาษาอังกฤษ

Ananda Devan, "History of Malaysian education system: year 1824 to 2025", *Social Sciences Education eJournal*, 4: 7 (2021), pp.1–11.

Andrew Spaull, "The origins and formation of teachers' unions in nineteenth century Australia", *Melbourne Studies in Education*, 26:1 (1984)

Andrew Spaull, *The Australian Education Union From Federal Registration To National Reconciliation*, Melbourne: Australian Council for Educational Research, 2000

Andrew Vandenberg, *Education Policy and the Australian Education Union : Resisting Social Neoliberalism and Audit Technologies*, Cham: Palgrave Macmillan, 2018.

Bradley D. Marianno et al, "Cut From the Same Cloth? Comparing Urban District CBAs Within States and Across the United States", *Educational Policy*, 32: 2 (March 2018)

Bradley D. Marianno, "Down but Not Out: The National Education Association in Federal Politics", *Educational Policy*, 32: 2 (March 2018)

China Labour Bulletin, *Over-worked and under-paid: The long-running battle of China's teachers for decent work*, N.P.: n.p., 2016.

Christine M. Wickens, "The organizational impact of university labor unions", *Higher Education*, 56 (2008)

Christopher Chambers- Juand Leslie Finger, "Teachers' Unions in Mexico: The Politics of Patronage", Terry M. Moe and Susanne Wiborg, ed., *The comparative politics of education: teachers unions and education systems around the world*, Cambridge: Cambridge Press, 2017.

David Dobbie and Ian Robinson, "Reorganizing Higher Education in the United States and Canada: The Erosion of Tenure and the Unionization of Contingent Faculty", *Labor Studies Journal*, 33: 2 (June 2008)

David Lane Martín, *The Jordanian Teachers' Syndicate and Human Rights Defenders*, n.p.: Amman Center for Human Rights, n.d.

Eunice S. Han and Thomas N. Maloney, "Teacher Unionization and Student Academic Performance: Looking beyond Collective Bargaining", *Labor Studies Journal*, 46: 1 (March 2021)

Gregg Herken, *Brotherhood of the Bomb: The Tangled Lives and Loyalties of Robert Oppenheimer, Ernest Lawrence, and Edward Teller*, New York: Henry Holt and Company, 2002

Heiner Dribbusch and Peter Birke, *Trade Unions In Germany: Challenges in a Time of Transition*, Berlin: Friedrich-Ebert-Stiftung, 2019.

J. Heystek and M.Lethoko, "The contribution of teacher unions in the restoration of teacher professionalism and the culture of learning and teaching", *South African Journal of Education*, 21: 4 (2001)

John Synott, "The Korean Teachers and Educational Workers Union: Collective Rights as the Agency of Social Change", *International Electronic Journal for Leadership in Learning*, 11: 23 (2007)

Julián Gindin and Leslie Finger, *Promoting education quality: the role of teachers' unions in Latin America* Paper commissioned for the EFA Global Monitoring Report2013/4, Teaching and learning: Achieving quality for all, 2013.

Katharine O. Strunk et al, "It is in the Contract: How the Policies Set in Teachers' Unions' Collective Bargaining Agreements Vary Across States and Districts", *Educational Policy*, 32: 2 (March 2018)

Kwa Boo Sun, *The Origin and Development of the Singapore Teacher's Union (in the Post-War Colonial Period)*, Master's thesis in Education, University of Adelaide, 1971.

Larry Savage, Michelle Webber, Jonah Butovsky, "Organizing the Ivory Tower: The Unionization of the Brock University Faculty Association", *Labor Studies Journal*, 37: 3 (September 2012)

Laura Clark. " All out: Teachers to strike for the first time in 21 years over pay". Daily Mail online. Retrieved on 7th April 2023, from https://www.dailymail.co.uk/news/article-552991/All-Teachers-strike-time-21-years-pay.html (2 April 2008)

Lekhotla James Mafisa, "The role of teacher unions in education with specific reference to South Africa ", The Online Journal of New Horizons in Education, 7: 4 (October 2017)

Maria Eugenia Jordan Chelini, "The German Education System 1871–1945", Modern German History, Haifa Center for German and European Studies, 2016

Michael Dobbins, "Teacher Unionism in France: Making Fundamental Reform an Impossible Quest?", Terry M. Moe and Susanne Wiborg, ed., *The comparative politics of education: teachers unions and education systems around the world*, Cambridge: Cambridge Press, 2017.

National Education Association. "Home". Retrived on 13 August 2023 from https://www.nea.org/

National Tertiary Education Union , *NTEU Annual Report 2021–2022*, Report to the 2022 National Council Meeting, South Melbourne: National Tertiary Education Union, n.d.

Nina Nivanaho & Martin Thrupp, "A Progressive Force in Finnish Schooling?: Finland's Education Union, OAJ, and Its Influence on School-Level Education Policy", Martin Thrupp, Piia Seppänen, Jaakko Kauko, Sonja Kosunen, ed., *Finland's Famous Education System*, Singapore: Springer, 2023.

OECD, *Education at a Glance 2022: OECD Indicators* , Paris: OECD Publishing, 2022.

Peter F. Carbone, Jr, "The Other Side of Harold Rugg", *History of Education Quarterly*, Vol. 11, No. 3 (Autumn, 1971)

Ramesh Subbaraman, "Face 2 Face with Nigel Tan". Retrieved on 1 September 2023 from https://www.ntuc.org.sg/uportal/news/Face-2-Face-with-Nigel-Tan/ (29 August 2017)

Report of the Proceedings of the 8th Education International World Congress at Bangkok International Trade and Exhibition Center (BITEC) Bangkok, Thailand, 21–26 July 2019

Rita Nikoli, Kendra Briken and Dennis Niemann, "Teacher Unionism in Germany : Fragmented Competitiors", Terry M. Moe and Susanne Wiborg, ed., *The comparative politics of education: teachers unions and education systems around the world*, Cambridge: Cambridge Press, 2017.

Robert W. Aspinall, "Teachers' Unions in Japan : The Frustration of Permanent Opposition", Terry M. Moe and Susanne Wiborg, ed., *The comparative politics of education: teachers unions and education systems around the world*, Cambridge: Cambridge Press, 2017

Sandra Mathison and Wayne Ross, "Social Studies Education," *Battleground Schools Volume 1*, Westport: Green Press, 2007.

Sandra Rastin, "Organizing Tactics in a Faculty Unionization Drive at a Canadian University", *Labor Studies Journal*, 25: 2 (September 2000)

Stephanie Ross, Larry Savage and James Watson, "University Teachers and Resistance in the Neoliberal University", *Labor Studies Journal*, 45: 3 (September 2020)

Stephen J. Thornton, "Harold Rugg 1886–1960", *Fifty Modern Thinkers on Education*, London: Routledge, 2001

Susanne Wiborg, "Teacher Unions in England: The End is Nigh?", Terry M. Moe and Susanne Wiborg, ed., *The comparative politics of education: teachers unions and education systems around the world*, Cambridge: Cambridge Press, 2017 .

Syed Muhamad Ubaidillah bin Syed Husin, "Teacher Recruitment, Selection , and Promotion: the Role Of Teachers' Unions in Malaysia", *International Journal of Humanities Technology and Civilization (IJHTC)*, 8: 1 (June 2020)

Tara Béteille, Geeta Gandhi Kingdon and Mohammad Muzammil, "Teacher Unions in India: Diverse and Powerful", Terry M. Moe and Susanne Wiborg, ed., *The comparative politics of education: teachers unions and education systems around the world*, Cambridge: Cambridge Press, 2017.

Terry M. Moe and Susanne Wiborg, ed., *The comparative politics of education: teachers unions and education systems around the world*, Cambridge: Cambridge Press, 2017.

Terry M. Moe, "Teacher Unionism in the United States: The Politics of Blocking", Terry M. Moe and Susanne Wiborg, ed., *The comparative politics of education: teachers unions and education systems around the world*, Cambridge: Cambridge Press, 2017.

อ้างอิงจากเว็บไซต์

กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน. "คำศัพท์ด้านแรงงาน". สืบค้นเมื่อ 6 เมษายน 2566 จาก https://www.labour.go.th/index.php/en/component/seoglossary/1-dictionary/collective-bargaining

กฤษฎา ธีระโกศลพงศ์. "ประวัติศาสตร์ของนโยบายและการบริหารแรงงานในสมัยรัฐบาล ป. พิบูลสงคราม (2491–2500)". สืบค้นเมื่อ 5 กรกฎาคม 2566 จาก https://voicelabour.org/ประวัติศาสตร์ของนโยบาย/ (1 พฤษภาคม 2564)

คณะวิทยาการเรียนรู้และศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. "ก่อการครู: ครูบันดาลใจ จุดไฟการเรียนรู้". สืบค้นเมื่อ 30 สิงหาคม 2566 จาก https://lsed.tu.ac.th/academicservice-content-03, สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.). "'ก่อการครู' ผู้นำแห่งอนาคต เปลี่ยนแปลงการศึกษาไทย". สืบค้นเมื่อ 30 สิงหาคม 2566 จาก https://www.thaihealth.or.th/ก่อการครู-ผู้นำแห่งอนา/

จิตติ โฉลกคงถาวร, *การจัดตั้งสหภาพแรงงานในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เมื่อมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ออกนอกระบบราชการ* วิทยานิพนธ์ พัฒนาแรงงานและสวัสดิการมหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2548.

เฉลิมพร อภิชนาพงศ์, *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อกำไรสหกรณ์ออมทรัพย์* รายงานผลการวิจัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์, 2545.

ไทยรัฐ. "ฮือต้าน พ.ร.บ.ศึกษา ครูนัด "แต่งดำ" ทั่วประเทศ". สืบค้นเมื่อ 30 กรกฎาคม 2566 จาก https://www.thairath.co.th/news/local/1692198 (29 ตุลาคม 2562)

นภา เหลืองนันทการ. "ย้อนการต่อสู้เพื่อเอกราชของ "มาเลเซีย" จากสมัยอาณานิคม ถึงสภาพหลังได้เอกราช". สืบค้นเมื่อ 29 มิถุนายน 2566 จาก https://www.silpa-mag.com/history/article_69538 (18 มิถุนายน 2564)

ประกาศสำนักงานเลขาธิการคุรุสภา เรื่อง รับสมัครครู/สถานศึกษาเข้าร่วมโครงการแลกเปลี่ยนครูในภูมิภาคอาเซียน ณ ประเทศมาเลเซีย ประจำปี พ.ศ. 2562

ประชาไท. "ครูทั่วประเทศ แต่งชุดดำ ค้าน 'ร่างพรบ.การศึกษา' ฉบับ คสช. ชี้ล้าหลัง-บังคับเด็กเป็นหุ่นยนต์". สืบค้นเมื่อ 30 กรกฎาคม 2566 จาก https://prachatai.com/journal/2023/01/102262 (13 มกราคม 2566)

ประภาศรี ศุภอักษร, *เสรีภาพในการจัดตั้งสหภาพแรงงานในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐในประเทศไทย* วิทยานิพนธ์ นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายมหาชน คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2552.

ประภาศรี ศุภอักษร, *เสรีภาพในการจัดตั้งสหภาพแรงงานในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐในประเทศไทย* วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายมหาชน คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2552

ผู้จัดการออนไลน์. "ครูไม่พอใจมติ ครม.ขู่หยุดการสอนทั่วประเทศจนกว่าจะคัดค้านเป็นผล". สืบค้นเมื่อ 30 กรกฎาคม 2566 จาก https://mgronline.com/qol/detail/9480000154591 (8 พฤศจิกายน 2548) และ ผู้จัดการออนไลน์. "ครูกรีดแขนหลั่งเลือดคัดค้านถ่ายโอนร้องนายกฯ มารับหนังสือ". สืบค้นเมื่อ 30 กรกฎาคม 2566 จาก https://mgronline.com/qol/detail/9480000154394?fbclid=IwAR18nmQjTS0x30gIYSKumEoaVtF75AHaVP6wrx_QJ13NqfmG_5AoblspcFs (8 พฤศจิกายน 2548)

ผู้จัดการออนไลน์. "ม็อบครูทยอยชุมนุมที่ลานพระบรมรูปทรงม้าตั้งแต่ตี 5". สืบค้นเมื่อ 30 กรกฎาคม 2566 จาก https://m.mgronline.com/qol/detail/9480000154207 (8 พฤศจิกายน 2548)

รุจิเรข ชุ่มเกษรกูลกิจ, *อนุสัญญาว่าด้วยเรื่องเสรีภาพในการรวมตัวเป็นสมาคมและการคุ้มครองสิทธิในการจัดตั้ง (ค.ศ. 1948)* วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2545.

ศักดินา ฉัตรกุล ณ อยุธยา, อดีตอาจารย์มหาวิทยาลัยเกริก, สัมภาษณ์ ผ่าน Facebook VDO Call เมื่อ 31 กรกฎาคม 2566 และ พิพิธภัณฑ์แรงงานไทย. "รำลึก 25 ปี การก่อเกิดพิพิธภัณฑ์แรงงานไทย". สืบค้นเมื่อ 30 กรกฎาคม 2566 จาก https://en.thailabourmuseum.org/รำลึก-25-ปี-การก่อเกิดพิพิ/

ศักดินา ฉัตรกุล ณ อยุธยา, *อนุสัญญา ILO ฉบับที่ 87 และ 98 : ทำไมต้องให้สัตยาบัน?* , กรุงเทพฯ: มูลนิธิฟรีดริค เอแบร์ท, 2553

ศิลปวัฒนธรรมออนไลน์. ""ปฏิวัตินักศึกษา" ในฝรั่งเศส 1968 กับนัยของวาทะ ปธน.เดอโกล อันเป็นจุดพลิกผัน ". สืบค้นเมื่อ 14 สิงหาคม 2566 จาก https://www.silpa-mag.com/history/article_24432 (11 สิงหาคม 2564)

ศูนย์ประสานงานบุคลากรในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ. "เกี่ยวกับ". สืบค้นเมื่อ 30 กรกฎาคม 2566 จาก https://www.facebook.com/groups/Coordinating.Center.Public.Higher.Ed.Staff/

สถาบันเกอเธ่. "ระบบการศึกษา". สืบค้นเมื่อ 18 พฤษภาคม 2566 จาก https://www.goethe.de/prj/mwd/th/indeutschlandleben/sas/schulsystem.html

สมาพันธ์สมาคมครูแห่งประเทศไทย (ส.ค.ท.). "7 มิ.ย. 66 ดร.วีรบูล เสมาทอง ประธานสมาพันธ์สมาคมครูแห่งประเทศไทย(ส.ค.ท.)". สืบค้นเมื่อ 30 กรกฎาคม 2566 จาก https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=pfbid0ah57yjxs9xUgF2r2LcnJHDGd6vDnu6fDxtFuRtxxDscKAE4bNNV5e8CKb2C7ZiCFl&id=100057364963133 (13 มิถุนายน 2566)

สำนักข่าวอิศรา. "พนง.มหาวิทยาลัย จับมือตั้งศูนย์ประสานงานบุคลากรในสถาบันอุดมศึกษา". สืบค้นเมื่อ 30 กรกฎาคม 2566 จาก https://www.isranews.org/content-page/item/22303-พนง-มหาวิทยาลัย-จับมือตั้งศูนย์ประสานงานบุคลากรในสถาบันอุดมศึกษา.html (10 กรกฎาคม 2556)

สำนักข่าวอิศรา. "เจอเพิ่ม! เปิดชื่อ 84 สหกรณ์ ลงทุนหุ้นกู้ 'การบินไทย' 4.3 หมื่นล. -ส่อ 'ทุนหาย-กำไรหด'". สืบค้นเมื่อ 31 ตุลาคม 2564 จาก https://www.isranews.org/article/isranews-scoop/88996-thai_bankrupt_cooperative-bond.html (24 พฤษภาคม 2563)

สำนักข่าวอิศรา. "เปิดชัดๆ! 73 สหกรณ์ถือหุ้นกู้บินไทย 3.7 หมื่นล. ก่อน 'บิ๊กตู่' ชี้ชะตา 'อุ้ม-ปล่อยล้มละลาย'". สืบค้นเมื่อ 31 ตุลาคม 2564 จาก https://www.isranews.org/article/isranews-scoop/88698-thai_cooperative_bond.html (14 พฤษภาคม 2563)

สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา, สำนักงานกระทรวงศึกษาธิการ, ศธ 0206.7/ว5 เรื่อง การเลื่อนเงินเดือนของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา, 28 กุมภาพันธ์ 2562

375 Humanists."Adolf Ivar Arwidsson ". Faculty of Arts, University of Helsinki. Retrieved on 6 July 2020 from https://375humanistia.helsinki.fi/en/humanists/adolf-ivar-arwidsson

AAUP Purdue. "AAUP Chapters Across Purdue University System Disappointed In Board of Trustees' Secretive Presidential Search". Retrieved on 31 August 2023 from https://aauppurdue.org/2022/06/aaup-chapters-across-purdue-university-system-disappointed-in-board-of-trustees-secretive-presidential-search-2/ (13 June 2022)

ACFTU. "About ACFTU". Retrieved on 25 August 2023 from https://web.archive.org/web/20051228130532/http://www.acftu.org.cn/about.htm

ACFTU. "王晓峰：全国已建基层工会282.9万个 覆盖职工会员3.02亿人 (Wang Xiaofeng: 2.829 million grassroots trade unions have been established nationwide, covering 302 million employee members)". Retrieved on 25 August 2023 from http://acftu.people.com.cn/n1/2017/0410/c197470–29200210.html (4 October 2017)

American Federation of Teachers. "About Us". Retrived on 13 August 2023 from https://www.aft.org/about

Anthea Lipsett. "Q&A: NUT strike". The Guardian. Retrieved on 7th April 2023, from https://www.theguardian.com/education/2008/apr/24/schools.uk7 (24 April 2008)

Arab NEWS. "Mixed reaction in Jordan over amendment to expand king's power". Retrived on 29 August 2023 from https://www.arabnews.com/node/1976541/middle-east (28 November 2021), Ali Younes. "Jordan King Abdullah set to consolidate executive power". Al Jazeera. Retrived on 29 August 2023 from https://www.aljazeera.com/news/2016/4/24/jordan-king-abdullah-set-to-consolidate-executive-power (24 April 2016)

Archives Hub. "National Union of Teachers Photographic Archive". Retrieved on 28 January 2023 from https://archiveshub.jisc.ac.uk/search/archives/2bfe08bf-8fd6–3596-a601-aa1b0553428b

Archives Hub. "National Union of Teachers Photographic Archive". Retrieved on 28 January 2023 from https://archiveshub.jisc.ac.uk/search/archives/2bfe08bf-8fd6–3596-a601-aa1b0553428b

Aspa Baroutsis and Bob Lingard. "PISA-shock: how we are sold the idea our PISA rankings are shocking and the damage it is doing to schooling in Australia". Retrieved on 2 March 2024 from https://blog.aare.edu.au/pisa-shock-how-we-are-sold-the-idea-our-pisa-rankings-are-shocking-and-the-damage-it-is-doing-to-schooling-in-australia/ (19 February 2018)

Australian Bureau of Statistics website."Population clock". Retrived on 16 August 2023 from https://www.abs.gov.au/statistics/people/population/population-clock-pyramid

Australian Education Union (AEU). "History". Retrieved on 2 August 2023 from https://www.aeuvic.asn.au/about-us/history, National Tertiary Education Union , *NTEU Annual Report 2021–2022*, Report to the 2022 National Council Meeting, South Melbourne: National Tertiary Education Union, n.d.

Australian Education Union (AEU). "History". Retrieved on 2 August 2023 from https://www.aeuvic.asn.au/about-us/history

Australian Trade Union Archives. " Australian Teachers Federation (1937–1987) ". Retrieved on 3 August 2023 from https://www.atua.org.au/biogs/ALE0253b.htm#related และ Australian Education Union (AEU). "History". Retrieved on 2 August 2023 from https://www.aeuvic.asn.au/about-us/history

BBC NEWS. " University strike expected to go ahead on Thursday". Retrieved on 7th April 2023, from https://www.bbc.com/news/education-24726743 (29 October 2013)

BBC NEWS. "S Korea passes new law to protect teachers from bullying parents". Retrieved on 10 March 2024 from https://www.bbc.com/news/world-asia-66877389 (21 September 2023)

BBC NEWS. “Teacher strike sends pupils home”. Retrieved on 7th April 2023, from http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/education/2511929.stm#table (26 November 2002)

Biblioasia, National Library, Singapore. “An Overview of Singapore’s Education System from 1819 to the 1970s”. Retrieved on 10 March 2024 from https://biblioasia.nlb.gov.sg/vol-5/issue2/jul-2009/singapore-education-system-overview/

Britannica. “Ella Flagg Young, American educator”. Retrived on 13 August 2023 from https://www.britannica.com/biography/Ella-Flagg-Young

Bureau, US Census. “Growth in U.S. Population Shows Early Indication of Recovery Amid COVID-19 Pandemic”. Retrieved on 24 December 2022 from https://www.census.gov/newsroom/press-releases/2022/2022-population-estimates.html

Center on Education Policy. “History and Evolution of Public Education in the US”. retreived on 26 February 2024 from https://files.eric.ed.gov/fulltext/ED606970.pdf

CIA. “ Finland “. Retrived on 15 August 2023 from https://www.cia.gov/the-world-factbook/countries/finland/

CIA. “Malaysia”. Retrived on 20 August 2023 from https://www.cia.gov/the-world-factbook/countries/malaysia/

CIA. “Singapore”. Retrived on 20 August 2023 from https://www.cia.gov/the-world-factbook/countries/singapore/

CIA. “South Korea”. Retrived on 20 August 2023 from https://www.cia.gov/the-world-factbook/countries/korea-south/

CIA. “India”. Retrived on 20 August 2023 from https://www.cia.gov/the-world-factbook/countries/india/

CIA. “India”. Retrived on 20 August 2023 from https://www.cia.gov/the-world-factbook/countries/india/

CIA. “Jordan”. Retrived on 20 August 2023 from https://www.cia.gov/the-world-factbook/countries/jordan/

CIA. “Mexico”. Retrived on 20 August 2023 from https://www.cia.gov/the-world-factbook/countries/mexico/

CIA. “South Africa”. Retrived on 20 August 2023 from https://www.cia.gov/the-world-factbook/countries/south-africa/

David B. Surowski. “History of the Educational System of China”. A workshop report on the education system and guide to the academic placement of students in education institutions in the United States, PIER World Education Series, 2000. Retrieved on 12 March 2024 from https://www.math.ksu.edu/~dbski/writings/history.html

De Statis. “ Bevölkerung nach Nationalität und Geschlecht (Quartalszahlen) “. Retrived on 15 August 2023 from https://www.destatis.de/DE/Themen/Gesellschaft-Umwelt/Bevoelkerung/Bevoelkerungsstand/Tabellen/liste-zensus-geschlecht-staatsangehoerigkeit.html

Education International. “Origins and history”. Retrieved on 26 January 2023 from https://www.ei-ie.org/en/about/origins-and-history

Education International. “Finland”. Retrieved on 30 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/affiliates?filter%5Bcountry%5D=finland&filter%5Baffiliate%5D=, AKAVA. “Affiliates”. Retrieved on 24 August 2023 from https://akava.fi/en/affiliates/

Education International. “Who we are”. Retrieved on 24 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/about/who-we-are, Education International. “United Kingdom”. Retrieved on 24 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/affiliates?filter%5Bcountry%5D=united+kingdom&filter%5Baffiliate%5D=

Education International. “Who we are”. Retrieved on 24 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/about/who-we-are, Education International. “United States of America”. Retrieved on 24 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/about/who-we-are.

Education International. “Who we are”. Retrieved on 24 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/about/who-we-are, Education International. “France”. Retrieved on 30 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/affiliates?filter%5Bcountry%5D=France&filter%5Baffiliate%5D=

Education International. “Who we are”. Retrieved on 24 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/about/who-we-are, Education International. “Germany”. Retrieved on 30 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/affiliates?filter%5Bcountry%5D=germany&filter%5Baffiliate%5D=

Education International. “Who we are”. Retrieved on 24 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/about/who-we-are

Education International. “Who we are”. Retrieved on 24 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/about/who-we-are, Education International. “Australia”. Retrieved on 24 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/affiliates?filter%5Bcountry%5D=Australia&filter%5Baffiliate%5D=

Education International. “Who we are”. Retrieved on 24 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/about/who-we-are, Education International. “Our Members, Malaysia”. Retrieved on 24 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/affiliates?filter%5Bcountry%5D=malaysia&filter%5Baffiliate%5D=

Education International. “Who we are”. Retrieved on 24 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/about/who-we-are

Education International. “Who we are”. Retrieved on 24 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/about/who-we-are, El Siglo de Torreón. “Hace pública el SNTE su membresía total”. Retrieved on 24 August 2023 from https://www.elsiglodetorreon.com.mx/noticia/2017/hace-publica-el-snte-su-membresia-total.html?from=old (15 May 2017)

Education International. “Who we are”. Retrieved on 24 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/about/who-we-are, Parliament of South Africa. “Letter to Mr. D Nkosi, Chairperson: Portfolio Committee on Trade and Industry”. Retrieved on 28 August 2023 from https://www.parliament.gov.za/storage/app/media/Links/2022/1-january/26–01-2022_Copyright_AB/SADTU_Pixley_ka_Seme_region_Redacted.pdf (15 June 2021)

Education International. “Who we are”. Retrieved on 24 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/about/who-we-are, Education International. “Jordan”. Retrieved on 29 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/affiliates?filter%5Bcountry%5D=jordan&filter%5Baffiliate%5D=

Education International. “Who we are”. Retrieved on 24 August 2023 from https://www.ei-ie.org/en/about/who-we-are, Parliament of South Africa. “Letter to Mr. D Nkosi, Chairperson: Portfolio Committee on Trade and Industry”. Retrieved on 28 August 2023 from https://www.parliament.gov.za/storage/app/media/Links/2022/1-january/26–01-2022_Copyright_AB/SADTU_Pixley_ka_Seme_region_Redacted.pdf (15 June 2021)

G. Prakash. “Simply voicing call of membership”. Malay Mail. Retrieved on 24 August 2023 from http://cuepacs.blogspot.com/2009/11/simply-voicing-call-of-membership.html#

ILO. “ Ratifications of C087 - Freedom of Association and Protection of the Right to Organise Convention, 1948 (No. 87)”. Retrieved on 2 September 2023 from https://www.ilo.org/dyn/normlex/en/f?p=1000:11300:0::NO:11300:P11300_INSTRUMENT_ID:312232

ILO. “Ratifications of C087 - Freedom of Association and Protection of the Right to Organise Convention, 1948 (No. 87)”. Retrieved on 2 September 2023 from https://www.ilo.org/dyn/normlex/en/f?p=1000:11300:0::NO:11300:P11300_INSTRUMENT_ID:312232

ILO. “Ratifications of C098 - Right to Organise and Collective Bargaining Convention, 1949 (No. 98)”. Retrieved on 2 September 2023 from https://www.ilo.org/dyn/normlex/en/f?p=1000:11300:0::NO:11300:P11300_INSTRUMENT_ID:312243

ILO. “Ratifications of C098 - Right to Organise and Collective Bargaining Convention, 1949 (No. 98)”. Retrieved on 2 September 2023 from https://www.ilo.org/dyn/normlex/en/f?p=1000:11300:0::NO:11300:P11300_INSTRUMENT_ID:312243

IMF. “World Economic and Financial Surveys, World Economic Outlook, Database—WEO Groups and Aggregates InformationApril 2022”. Retrived on 23 August 2023 from https://www.imf.org/external/pubs/ft/weo/2022/01/weodata/groups.htm

IMF. “World Economic Outlook Database “. Retrived on 13 August 2023 from https://rb.gy/3i2ge

IMF. “World Economic Outlook Database “. Retrived on 13 August 2023 from https://rb.gy/3i2ge

IMF. “World Economic Outlook Database “. Retrived on 13 August 2023 from https://rb.gy/3i2ge

IMF. “World Economic Outlook Database “. Retrived on 13 August 2023 from https://rb.gy/3i2ge

IMF. “World Economic Outlook Database “. Retrived on 13 August 2023 from https://rb.gy/3i2ge

IMF. “World Economic Outlook Database “. Retrived on 13 August 2023 from https://rb.gy/3i2ge

IMF. “World Economic Outlook Database “. Retrived on 13 August 2023 from https://rb.gy/3i2ge

IMF. “World Economic Outlook Database “. Retrived on 13 August 2023 from https://rb.gy/3i2ge

IMF. “World Economic Outlook Database “. Retrived on 13 August 2023 from https://rb.gy/3i2ge

IMF. “World Economic Outlook Database “. Retrived on 13 August 2023 from https://rb.gy/3i2ge

IMF. “World Economic Outlook Database “. Retrived on 13 August 2023 from https://rb.gy/3i2ge

IMF. “World Economic Outlook Database “. Retrived on 13 August 2023 from https://rb.gy/3i2ge

IMF. “World Economic Outlook Database “. Retrived on 13 August 2023 from https://rb.gy/3i2ge

IMF. “World Economic Outlook Database “. Retrived on 13 August 2023 from https://rb.gy/3i2ge

IMF. “World Economic Outlook Database “. Retrived on 13 August 2023 from https://rb.gy/3i2ge

IMF. “World Economic Outlook Database “. Retrived on 13 August 2023 from https://rb.gy/3i2ge

Inksru. “ห้องสมุดไอเดีย”. สืบค้นเมื่อ 30 สิงหาคม 2566 จาก https://new.inskru.com/idea-library/, Marketeer. “รู้จัก “Inskru” Online Platform จาก “ดีแทคพลิกไทย” ที่จะมา “พลิก” อนาคตเด็กไทยกว่า 10 ล้านคน”. สืบค้นเมื่อ 30 สิงหาคม 2566 จาก https://marketeeronline.co/archives/70857

Institut national de la statistique et des études économiques. “ Bilan démographique 2022”. Retrived on 14 August 2023 from https://www.insee.fr/fr/statistiques/6686993?sommaire=6686521#titre-bloc-1

Hannah Richardson. “Grammar schools: What are they and why are they controversial?”. BBC. Retreived on 13 August 2023 from https://www.bbc.co.uk/news/education-34538222 (8 September 2016)

Japan Times. “Japanese population falls in all 47 prefectures for first time”. Retrieved on 16 August 2023 from https://www.japantimes.co.jp/news/2023/07/26/national/japan-population-fall/ (26 July 2023)

Japan International Cooperation Agency. “Part I. Overview of the History of Japan’s Education”. Retrieved on 5 March 2024 from https://www.jica.go.jp/jica-ri/IFIC_and_JBICI-Studies/english/publications/reports/study/topical/educational/pdf/educational_02.pdf

Jeong Mee-Ryang and Lee Woojin, *Korean Education: Educational Thought, Systems and Content* (Gyeonggi: The Academy of Korean Studies, 2018), p.52–77

Katharine O. Strunk and Bradley D. Marianno, “Negotiating the Great Recession: How Teacher Collective Bargaining Outcomes Change in Times of Financial Duress”, *AERA Open*, 5: 2 (April 2019) https://doi.org/10.1177/2332858419855089

Katharine O. Strunk et al, “Public School Teacher Contracts and State-Level Reforms: Assessing Changes to Collective Bargaining Restrictiveness Across Three States”, American Educational Research Journal, retrieved on April 18, 2022 from https://journals.sagepub.com/doi/full/10.3102/00028312211048950 (October 27, 2021)

Kelly Peng. “Education in Singapore During Japanese Occupation “. Retrieved on 10 March 2024 from https://www.pacificatrocities.org/blog/education-in-singapore-during-japanese-occupation/

Larry D.Burton. “Harold Rugg, American educator”. *Encyclopedia Britannica.* Retrieved on 27 July 2023 from https://www.britannica.com/biography/Harold-Rugg

Library of Congress. “A Century of Racial Segregation, 1849–1950”. retreived on 26 February 2024 from https://www.loc.gov/exhibits/brown/brown-segregation.html

Mapula Rosina Legodi, *The Transformation Of Education In South Africa Since 1994. A Historical-Educational*

Mohammad Al Jabery and Marshall Zumberg, “General and special education systems in Jordan: Present and future perspectives”, *International Journal of Special* Education, 23: 1 (January 2008): 116

Nigel Middleton, “The Education Act of 1870 as the Start of the Modern Concept of the Child”, *British Journal of Educational Studies*, 18: 2, 166.

NUTP. “Latar belakang”. Retrieved on 24 August 2023 from https://www.nutp.org.my/tentang-kami/latar-belakang, Sarawak Teachers’ Union. “About Us, Introduction ”. Retrieved on 24 August 2023 from https://www.stu.org.my/index.php?root=MTc4&id=MTcz

Polly Curtis, David Hencke and Lee Glendinning. “Teacher strike shuts out 1m children”. The Guardian. Retrieved on 7th April 2023, from https://www.theguardian.com/education/2008/apr/24/schools.uk1 (24 April 2008)

Sally Weale. “NUT and ATL vote to merge into National Education Union”. The Guardian. Retrieved on 12 August 2023, from https://www.theguardian.com/education/2017/mar/22/nut-atl-merge-national-education-union (22 March 2017)

Singapore Teachers’ Union. “About Us”. Retrieved on 11 March 2024 from https://stu.org.sg/index.php/who-we-are/

Singapore Teachers’ Union. “STU 75th Anniversary Corporate Video”. Retrieved on 30 June 2023 from https://stu.org.sg/index.php/our-story/

State University. “Jordan Educational System—overview”. Retreived on 16 March 2024 from https://education.stateuniversity.com/pages/750/Jordan-EDUCATIONAL-SYSTEM-OVERVIEW.html

Sue-Ann Tan. “NTUC membership surpasses 1 million, growth spurred by changes in membership model, training initiatives”. The Straits Times. Retrieved on 23 August 2023 from https://www.straitstimes.com/singapore/jobs/ntuc-membership-surpasses-1-million-growth-spurred-by-changes-in-membership-model (16 November 2021)

Suresh Chandra Ghosh, *The History of Education in Modern India 1757–1998* (New Delhi: Orient Longman, 2000), pp.221–222

Survey And Evaluation, Ph.D dissertation (History of Education), University of South Africa, 2001, pp.36–37

Teresa Watanabe."Murayama Says Forces Are Constitutional: Japan: In turnabout, new Socialist premier declares military OK if used for defensive purposes. Critics say he sold out party's principles for politics". Los Angeles Times. Retreived on 20 August 2023 from https://www.latimes.com/archives/la-xpm-1994-07-21-mn-18337-story.html (21 July 1994)

Thai PBS. "ผลการเลือกตั้ง2566: กกต. เตรียมประกาศผลเลือกตั้งทางการ ส.ส.ก้าวไกล เหลือ 151 คน". สืบค้นเมื่อ 30 กรกฎาคม 2566 จาก https://www.thaipbs.or.th/news/content/328159 (24 พฤษภาคม 2566)

Thai PBS. "เลือกตั้ง 2562: กกต.เปิดคะแนนดิบ 81 พรรค 100 %". สืบค้นเมื่อ 30 กรกฎาคม 2566 จาก https://www.thaipbs.or.th/news/content/278820 (28 มีนาคม 2562)

The Independent Education Union of Australia. " About Us ". Retrieved on 3 August 2023 from https://www.ieu.org.au/about/

The Korean Times. "Teachers Union Has Image Problem". Retrieved on 24 May 2023 from http://koreatimes.co.kr/www/news/nation/2009/05/117_45034.html (17 May 2009)

The Korean Times. "Teachers Union to Shed Radical Image". Retrieved on 24 May 2023 from http://www.koreatimes.co.kr/www/news/nation/2008/02/113_19811.html (28 February 2008)

The White House, President Barack Obama. "Race to the Top". Retreived on 13 August 2023 from https://obamawhitehouse.archives.gov/issues/education/k-12/race-to-the-top

Thomas Turner, Daryl D'Art, "Public Perceptions of Trade Unions in Countries of the European Union: A Causal Analysis", *Labor Studies Journal*, 37: 1 (March 2012)

Timothy J. Minchin, *Labor Under Fire: A History of the AFL-CIO Since 1979*, North Carolina: University of North Carolina Press, 2017.

Troy Heffernan. "The History of Education in Australia". Oxford Research Encyclopedia of Education. Retreived on 2 March 2024 from https://oxfordre.com/education/display/10.1093/acrefore/9780190264093.001.0001/acrefore-9780190264093-e-1459 (26 May 2021)

UK Parliament. "The future of academies and free schools". Retrieved on 6th April 2023, from https://www.parliament.uk/business/publications/research/key-issues-parliament-2015/education/academies-and-free-schools/

United Kingdom Government. "NASUWT Form AR21 for year ended 31 December 2022". Retrieved on 12 August 2023 from https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1173061/167T_2022.pdf

United Kingdom Government. "National Education Union Form AR21 for year ended 31 December 2022". Retrieved on 12 August 2023 from https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1176126/743T_2022.pdf

United Kingdom Government. "Phase one - Census 2021 first results". Retrived on 13 August 2023 from https://census.gov.uk/census-2021-results/phase-one-first-results

United Kingdom Government. "University & College Union Form AR21 for year ended 31 December 2022". Retrieved on 12 August 2023 from https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1173061/167T_2022.pdf

University and College Union. "Our history". Retrieved on 6th April 2023, from https://www.ucu.org.uk/article/2176/Our-history

University and College Union. "Our history". Retrieved on 6th April 2023, from https://www.ucu.org.uk/article/2176/Our-history

University and College Union. "UCU announces 14 strike dates at 61 universities in pensions row". Retrieved on 7th April 2023, from https://www.ucu.org.uk/article/9242/UCU-announces-14-strike-dates-at-61-universities-in-pensions-row (29 January 2018)

University and College Union. "University staff renew strike mandate with historic ballot result". Retrieved on 7th April 2023, from https://www.ucu.org.uk/article/12866/University-staff-renew-strike-mandate-with-historic-ballot-result (3 April 2023)

Verity Elizabeth Irvine. "Transjordan, the Hashemite Kingdom, and the Palestine war". Britannica. Retrived on 16 March 2024 from https://www.britannica.com/contributor/Verity-Elizabeth-Irvine/1437

Victoria Andrade de Herrara. "Education in Mexico: Historical and Contemporary Educational Systems". *Institute of Education Science.* Retrieved on 15 March 2024 from https://eric.ed.gov/?id=ED393634 (1996)

Voice TV. "Voice Go - รู้จัก 'ครูขอสอน' ปฏิวัติการศึกษาไทย". สืบค้นเมื่อ 30 สิงหาคม 2566 จาก https://www.youtube.com/watch?v=3j8lO5tF2rI

Walker A. Swain and Christopher Redding, "Teachers' Union Power in a Budget Crunch: Lasting Ramifications of Differential Spending Responses to the Great Recession", *Educational Policy*, 36: 2 (March 2022)

World Bank. "GDP per capita, PPP (current international $)". Retrived on 13 August 2023 from https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD

World Bank. "GDP per capita, PPP (current international $)". Retrived on 13 August 2023 from https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD

World Bank. "GDP per capita, PPP (current international $)". Retrived on 13 August 2023 from https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD

World Bank. "GDP per capita, PPP (current international $)". Retrived on 13 August 2023 from https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD

World Bank. "GDP per capita, PPP (current international $)". Retrived on 13 August 2023 from https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD

World Bank. "GDP per capita, PPP (current international $)". Retrived on 13 August 2023 from https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD

World Bank. "GDP per capita, PPP (current international $)". Retrived on 13 August 2023 from https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD

World Bank. "GDP per capita, PPP (current international $)". Retrived on 13 August 2023 from https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD

World Bank. "GDP per capita, PPP (current international $)". Retrived on 13 August 2023 from https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD

World Bank. "GDP per capita, PPP (current international $)". Retrived on 13 August 2023 from https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD

World Bank. "GDP per capita, PPP (current international $)". Retrived on 13 August 2023 from https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD

World Bank. “GDP per capita, PPP (current international $)”. Retrived on 13 August 2023 from https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD

World Bank. “GDP per capita, PPP (current international $)”. Retrived on 13 August 2023 from https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD

World Bank. “GDP per capita, PPP (current international $)”. Retrived on 13 August 2023 from https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD

World Salaries. “Average Elementary School Teacher Salary in Jordan for 2023”. Retrieved on 1 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-elementary-school-teacher-salary-in-jordan/

World Salaries. “Average High School Teacher Salary in Amman, Jordan for 2023”. Retrieved on 2 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-high-school-teacher-salary-in-amman/jordan/

World Salaries. “Average High School Teacher Salary in Guangdong, China for 2023”. Retrieved on 2 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-high-school-teacher-salary-in-guangdong/china/

World Salaries. “Average High School Teacher Salary in Maharashtra, India for 2023”. Retrieved on 2 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-high-school-teacher-salary-in-maharashtra/india/

World Salaries. “Average High School Teacher Salary in Malaysia for 2023”. Retrieved on 2 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-high-school-teacher-salary-in-malaysia/

World Salaries. “Average High School Teacher Salary in Singapore for 2023”. Retrieved on 2 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-high-school-teacher-salary-in-singapore/

World Salaries. “Average High School Teacher Salary in South Africa for 2023”. Retrieved on 2 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-high-school-teacher-salary-in-south-africa/

World Salaries. “Average Primary School Teacher Salary in Beijing, China for 2023”. Retrieved on 1 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-primary-school-teacher-salary-in-beijing/china/

World Salaries. “Average Primary School Teacher Salary in India for 2023”. Retrieved on 1 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-primary-school-teacher-salary-in-india/

World Salaries. “Average Primary School Teacher Salary in Malaysia for 2023 “. Retrieved on 1 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-primary-school-teacher-salary-in-malaysia/

World Salaries. “Average Primary School Teacher Salary in Singapore for 2023”. Retrieved on 1 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-primary-school-teacher-salary-in-singapore/

World Salaries. “Average Primary School Teacher Salary in South Africa for 2023”. Retrieved on 1 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-primary-school-teacher-salary-in-south-africa/

World Salaries. “Average Secondary School Teacher Salary in China for 2023”. Retrieved on 2 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-secondary-school-teacher-salary-in-china/

World Salaries. “Average Secondary School Teacher Salary in Jordan for 2023”. Retrieved on 2 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-secondary-school-teacher-salary-in-jordan/

World Salaries. “Average Secondary School Teacher Salary in Maharashtra, India for 2023”. Retrieved on 2 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-secondary-school-teacher-salary-in-maharashtra/india/

World Salaries. “Average Secondary School Teacher Salary in Malaysia for 2023”. Retrieved on 2 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-secondary-school-teacher-salary-in-malaysia/

World Salaries. “Average Secondary School Teacher Salary in Singapore for 2023”. Retrieved on 2 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-secondary-school-teacher-salary-in-singapore/

World Salaries. “Average Secondary School Teacher Salary in South Africa for 2023”. Retrieved on 2 September 2023 from https://worldsalaries.com/average-secondary-school-teacher-salary-in-south-africa/

รายการคำย่อ

AAUP:	American Association of University Professors สมาคมอาจารย์มหาวิทยาลัยแห่งอเมริกา (USA)
ABTA:	All Bengal Teachers' Association สมาคมครูเบงกอลทั้งมวล (India)
ABPTA:	All Bengal Primary Teachers' Association สมาคมครูประถมเบงกอลทั้งมวล (India)
ACSPA:	Australian Council of Salaried Professional Associations สภาแห่งสมาคมวิชาชีพที่ได้รับเงินเดือนแห่งออสเตรเลีย (Australia)
ACFTU:	All China Federation of Trade Unions สหพันธ์สหภาพแรงงานแห่งจีนทั้งมวล (China)
ACTU:	Australian Council of Trade Unions สภาสหภาพแรงงานออสเตรเลีย (Australia)
ADLV:	Allgemeiner Deutscher Lehrerverein สมาคมครูเยอรมันสามัญ (Germany)
ADLLV:	Allgemeiner Deutscher Lehrer-und Lehrerinnenverband สหภาพแรงงานสามัญเยอรมันแห่งครูชายและหญิง (Germany)
AEU:	Australian Education Union สหภาพแรงงานการศึกษาออสเตรเลีย (Australia)
AFL:	American Federation of Labor สหพันธ์แรงงานอเมริกัน (USA)
AFL–CIO:	American Federation of Labor and Congress of Industrial Organizations สหพันธ์แรงงานอเมริกัน และสภาองค์กรอุตสาหกรรม (USA)
AFT:	American Federation of Teachers สหพันธ์ครูอเมริกัน (USA)
AFLRA:	Association of Finnish Local and Regional Authorities สมาคมท้องถิ่นและภูมิภาคแห่งฟินแลนด์ (Finland)
AHCE:	Ad Hoc Council for Education Reform สภาเฉพาะกิจเพื่อการปฏิรูปการศึกษา (Japan)
AIACHE:	All India Association for Christian Higher Education สมาคมอุดมศึกษาแบบคริสเตียนอินเดียทั้งมวล (India)
AIFEA:	All India Federation of Educational Associations สหพันธ์แห่งสมาคมการศึกษาอินเดียทั้งมวล (India)
AIFTO:	All India Federation of Teachers' Organizations สหพันธ์แห่งองค์กรครูแห่งอินเดียทั้งมวล (India)
AIFUCTO:	All India Federation of University and College Teachers สหพันธ์แห่งอาจารย์มหาวิทยาลัยและวิทยาลัย แห่งอินเดียทั้งมวล (India)
AIPTF:	All India Primary Teachers Federation สหพันธ์ครูประถมของอินเดียทั้งมวล (India)
AIRC:	Australian Industrial Relations Commission คณะกรรมการความสัมพันธ์เชิงอุตสาหกรรมออสเตรเลีย (Australia)
AISTF:	All India Secondary Teachers Federation สหพันธ์ครูมัธยมแห่งอินเดียทั้งมวล (India)
AKAVA:	Akateeminen Keskusjärjestö สหพันธ์แห่งเจ้าหน้าที่วิชาชีพและฝ่ายจัดการ (Finland)
ALP:	Australian Labour Party พรรคแรงงานออสเตรเลีย (Australia)
ANC:	African National Congress พรรคคองเกรสแห่งชาติแอฟริกา (South Africa)
ANMEB:	National Agreement for the Modernization of Education ข้อตกลงร่วมแห่งชาติว่าด้วยการทำให้การศึกษาทันสมัย (Mexico)
ATCDE:	Association of Teachers in Colleges and Departments of Education สมาคมแห่งอาจารย์ในวิทยาลัยและวิทยาลัยครู (UK)
ATF:	Australian Teachers Federation สหพันธ์ครูออสเตรเลีย (Australia)
ATL:	Association of Teachers and Lecturers สมาคมครูและอาจารย์มหาวิทยาลัย (UK)
ATTI:	Association of Teachers in Technical Institutions สมาคมแห่งอาจารย์ในสถาบันเทคนิค (UK)
ATU:	Australian Teachers Union สหภาพแรงงานครูออสเตรเลีย (Australia)
AUT:	Association of University Teachers สมาคมแห่งอาจารย์มหาวิทยาลัย (UK)
BJP:	Bharatiya Janata Party พรรคราษฎรอินเดีย (India)
BMA:	British Military Administration ฝ่ายบริหารการทหารบริเตน (Malaya)
BMS:	Bharatiya Mazdoor Sangh สังฆะภัทริยะมาซดอร์ หรือสหภาพแรงงานคนงานอินเดีย (India)
CAGEO:	Council of Australian Government Employee Organisation องค์กรสภาแห่งลูกจ้างรัฐบาลออสเตรเลีย (Australia)
CAP:	Commissions administratives paritaires คณะกรรมาธิการบริหารร่วม (France)
CDU:	Christlich Demokratische Union Deutschlands พรรคสหภาพคริสเตียนประชาธิปไตยแห่งเยอรมนี (Germany)
CFDT:	Confédération française démocratique du travail สมาพันธ์ประชาธิปไตยฝรั่งเศสแห่งแรงงาน (France)
CGT:	Confédération générale du travail สมาพันธ์แรงงานสามัญ (France)
CIO:	Congress of Industrial Organizations สภาองค์กรอุตสาหกรรม (USA)
CLB:	China Labour Bulletin แถลงการณ์แรงงานจีน (China)
CNTE:	National Coordinating Council of Education Workers สภาประสานงานแห่งชาติแห่งแรงงานการศึกษา (Mexico)
COLT:	Culture of Learning and Teaching วัฒนธรรมแห่งการเรียนรู้และการสอน (South Africa)
COSATU:	Congress of South African Trade Unions สภาสหภาพแรงงานแอฟริกาใต้ (South Africa)

CPI (M): Communist Party of India (Marxist)
พรรคอมคอมมิวนิสต์แห่งอินเดีย (สายมาร์กซิสต์) (India)

CQTs: College-qualified teachers
ครูผู้ไม่มีวุฒิปริญญาตรี (Malaysia)

CSU: Christlich-Soziale Union in Bayern หรือ สหภาพสังคม
คริสเตียนในบาวาเรีย (Germany)

CTCs: City Technology Colleges
วิทยาลัยเทคโนโลยีประจำเมือง (UK)

CTET: Central Teacher Eligibility Test
การสอบวัดคุณสมบัติครูกลาง (India)

CTM: Confederación de Trabajadores de México
สหพันธ์คนงานเม็กซิกัน (Mexico)

CTP: Commissions techniques paritaires
คณะกรรมาธิการเชิงเทคนิคร่วม (France)

CUEPACS: Congress of Unions of Employees in the Public and Civil Services
สภาสหภาพแรงงานลูกจ้างรัฐและบริการสาธารณะ (Malaysia)

DBB: Deutscher Beamtenbund
สมาคมข้ารัฐการเยอรมัน (Germany)

Demko: Democratic School Workers Association
สมาคมแรงงานครูเพื่อประชาธิปไตย (Finland)

DGB: Deutscher Gewerkschaftsbund
สมาพันธ์สหภาพแรงงานเยอรมัน (Germany)

DLV: Deutscher Lehrerverein
สันนิบาตครูเยอรมัน (Germany)

DPEP: District Primary Education Program
โครงการเขตการศึกษาระดับประถม (India)

DPhV: Deutscher Philologenverband
สมาคมปรัชญาเยอรมัน (Germany)

DPJ: Democratic Party of Japan
พรรคประชาธิปไตยแห่งญี่ปุ่น (Japan)

EI: Education International
องค์กรนานาชาติการศึกษา (International)

EIS: Educational Institute of Scotland
สถาบันการศึกษาสกอตแลนด์ (Scotland)

ELRC: Education Labour Relations Council
สภาแรงงานสัมพันธ์ด้านการศึกษา (South Africa)

EMTA: East Moreton Teacher's Association
สมาคมครูมอเรตันตะวันออก (Australia)

ESEA: Elementary and Secondary Education Act
รัฐบัญญัติการศึกษาระดับประถมและมัธยมศึกษา (USA)

ESSA: Every Student Succeeds Act
รัฐบัญญัติเด็กทั้งมวลประสบสำเร็จ (USA)

ETUCE: European Trade Union Committee for Education
คณะกรรมการสหภาพแรงงานยุโรปเพื่อการศึกษา (International)

FCPE: Fédération des Conseils de Parents d'Élèves
สหพันธ์สภาผู้ปกครอง (France)

FGE: Fédération Générale de l'Enseignement
สหพันธ์สามัญแห่งการศึกษา (France)

FEN: Fédération de l'éducation nationale
สหพันธ์การศึกษาแห่งชาติ (France)

FEP: Fédération de l'enseignement privé
สหพันธ์การศึกษาเอกชน (France)

FERC: Fédération de l'éducation de la recherche et de la culture
สหพันธ์การศึกษา, วิจัย และวัฒนธรรม (France)

FISE: World Federation of Teachers' Unions
สหพันธ์โลกแห่งสหภาพแรงงานครูอาจารย์ (International)

FSU: Fédération Syndicale Unitaire
สหพันธ์สามัคคีสหภาพแรงงาน (France)

FUUP: Finnish Union of University Professors
สหภาพแรงงานอาจารย์มหาวิทยาลัยฟินแลนด์ (Finland)

FUURT: Finnish Union of University Researchers and Teachers
สหภาพแรงงานนักวิจัยและอาจารย์มหาวิทยาลัยฟินแลนด์ (Finland)

GEW: Gewerkschaft Erziehung und Wissenschaft
สหภาพแรงงานการศึกษาและวิทยาศาสตร์ (Germany)

GFJTU: General Federation of Jordanian Trade Unions
สหพันธ์สามัญแห่งสหภาพแรงงานจอร์แดน (Jordan)

GMs: Grant Maintained schools
โรงเรียนที่ได้รับเงินอุดหนุน (UK)

GSBPC: Government Servants' Back Pay Council
สภาการจ่ายเงินตกเบิกของข้าราชการ (Malaya)

GUWT: General Union of Workers in Teaching
สหภาพแรงงานทั่วไปของคนงานในการสอน (Jordan)

HMS: Hind Mazdoor Sabha
สภาฮินด์มาซดอร์ (India)

ICFTU: International Confederation of Free Trade Unions
สหพันธ์นานาชาติแห่งสหภาพแรงงานเสรี (International)

IEU: Independent Education Union of Australia
สหภาพแรงงานการศึกษาอิสระแห่งออสเตรเลีย (Australia)

IFCTU: International Federation of Christian Trade Unions
สหพันธ์นานาชาติแห่งสหภาพแรงงานคริสเตียน (International)

IFFTU: International Federation of Free Teachers' Union
สหพันธ์นานาชาติแห่งสหภาพแรงงานครูอิสระ (International)

ILO: International Labour Organisation
องค์การแรงงานระหว่างประเทศ (International)

IMCO: Mexican Institute for Competitiveness
สถาบันเพื่อการแข่งขันแห่งเม็กซิกัน (Mexico)

INEE: National Institute of Education Evaluation
สถาบันการประเมินการศึกษาแห่งชาติ (Mexico)

INTUC: Indian National Trade Union Congress
สภาสหภาพแรงงานแห่งชาติอินเดีย (India)

ITF: International Trust Fund
กองทุนทรัสต์นานาชาติ (International)

ITFA/ITF: Independent Teachers Federation of Australia
สมาพันธ์ครูอิสระแห่งออสเตรเลีย (Australia)

JCP: Japan Communist Party
พรรคคอมมิวนิสต์ญี่ปุ่น (Japan)

JCSA: Junior Civil Service Association
สมาคมยุวข้าราชการ (Malaya)

Jeongyojo: Korean Teachers and Educational Workers Union
สหภาพแรงงานครูและคนงานการศึกษาเกาหลี (South Korea)

JSP: Japan Socialist Party
พรรคสังคมนิยมญี่ปุ่น (Japan)

JTS: Jordanian Teachers' Syndicate
องค์การครูจอร์แดน (Jordan)

JTU: Japan Teachers Union
สหภาพแรงงานครูญี่ปุ่น (Japan)

JTU: Johore Teachers' Union
สหภาพแรงงานครูยะโฮร์ (Malaysia)

KCTU: Korean Confederation of Trade Unions
สหพันธ์สหภาพแรงงานเกาหลี (South Korean)

KFTA: Korean Federation of Teachers Associations
สหพันธ์สมาคมครูเกาหลี (South Korean)

KGMMB: Kesatuan Guru-guru Melayu Malaysia Barat
สหภาพแรงงานครูมลายู มาเลเซียตะวันตก (Malaysia)

KTU: Korean Teachers Union
สหภาพแรงงานครูเกาหลี (South Korean)

LAAs: Local Authority Associations
สมาคมการปกครองท้องถิ่น (UK)

LDP: Liberal Democratic Party
พรรคเสรีประชาธิปไตย (Japan)

LEA: Local Education Authority
ส่วนการศึกษาท้องถิ่น (UK)

MAE: Malaysian Association for Education
สมาคมมาเลเซียเพื่อการศึกษา (Malaysia)

MATA: Male Assistant Teachers' Association
สมาคมครูผู้ช่วยชาย (Australia)

MDTA: Melbourne District Teachers' Association
สมาคมครูระดับเขตเมลเบิร์น (Australia)

MEN: Ministère de l'Éducation Nationale
กระทรวงศึกษาธิการ (France)

MOVE: Malaysian Academic Movement
ขบวนการวิชาการมาเลเซีย (Malaysia)

MRM: Revolutionary Teacher Movement
ขบวนการครูปฏิวัติ (Mexico)

MSS: Maharishi Shiksha Sansthan
มหาฤาษีศึกษาสัณฐาน (India)

MTF: Malayan Teachers' Federation
สหพันธ์ครูมลายา (Malaya)

MTU: Malayan Teachers' Union
สหภาพแรงงานครูมลายา (Malaya)

NAACP: National Association for the Advancement of Colored People
สมาคมคนผิวสีก้าวหน้าแห่งชาติ (USA)

NAPTOSA: National Professional Teachers' Organisation of South Africa
องค์กรวิชาชีพครูแห่งชาติแห่งแอฟริกาใต้ (South Africa)

NAS: National Association of Schoolmasters
สมาคมครูผู้เชี่ยวชาญแห่งชาติ (UK)

NASUWT: National Association of Schoolmasters and Union of Women Teachers
สมาคมครูผู้เชี่ยวชาญแห่งชาติ และสหภาพแรงงานแห่งครูสตรี (UK)

NATFHE: National Association for Teachers in Further and Higher Education
สมาคมสำหรับอาจารย์อาชีวศึกษาและอุดมศึกษาแห่งชาติ (UK)

NATU: National Teachers' Union
สหภาพแรงงานครูแห่งชาติ (South Africa)

NCE: National Coalition for Education
แนวร่วมแห่งชาติสำหรับการศึกษา (India)

NCLB: No Child Left Behind
ไม่ทิ้งเด็กคนใดไว้ข้างหลัง (USA)

NCT: National Commission on Teachers (India)

NEA: National Education Association
สมาคมการศึกษาแห่งชาติ (USA)

NEA: Native Educational Association
สมาคมการศึกษาพื้นถิ่น (South Africa)

NEAFT Partnership (USA)

NEIS: new Educational Information system
ระบบข้อมูลข่าวสารการศึกษาใหม่ (South Korean)

NLRA: National Labor Relations Act
พระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์แห่งชาติ (USA)

NSTU: Negri Sembilan Teachers' Union
สหภาพแรงงานครูเนกรีเซมบิลัน (Malaysia)

NTA: National Teachers Association
สมาคมครูแห่งชาติ (USA)

NTEU: National Tertiary Education Union
สหภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา (Australia)

NTTU: National Thai Teacher Union
สมาคมสหภาพครูแห่งชาติ (Thailand)

NTUC: National Trades Union Congress
สภาสหภาพแรงงานแห่งชาติ (Singapore)

NUET: National Union of Elementary Teachers
สหภาพแรงงานครูประถมศึกษาแห่งชาติ (UK)

NUT: National Union of Teachers
สหภาพแรงงานครูแห่งชาติ (UK)

NUTP: National Union of the Teaching Profession
สหภาพแรงงานแห่งชาติแห่งวิชาชีพครู (Malaysia)

NUWT: National Union of Women Teachers
สหภาพแรงงานครูสตรีแห่งชาติ (UK)

OAJ: Opetusalan Ammattijärjestö
สหภาพแรงงานการศึกษาในฟินแลนด์ (Finland)

OECD: Organisation for Economic Co-operation and Development หรือ องค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา (International)

PAN: National Action Party
พรรคกิจแห่งชาติ (Mexico)

PEU: Professional Educators Union
สหภาพแรงงานนักการศึกษามืออาชีพ (South Africa)

PISA: Programme for International Student Assessment
โปรแกรมการวัดและประเมินผลนักเรียนระดับนานาชาติของ OECD (International)

PRD: Democratic Revolution
พรรคปฏิวัติประชาธิปไตย (Mexico)

PRI: Institutional Revolutionary Party
พรรคปฏิวัติเชิงสถาบัน (Mexico)

PRIs: Panchayati Raj institutions
สถาบันปันชายาติ-ราช ระบบการปกครองตัวเองของท้องถิ่นระดับหมู่บ้าน (India)

PSTAT: Private School Teachers' Association of Thailand
สมาคมครูสถานศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย (Thailand)

PTU: Penang Teachers' Union
สหภาพแรงงานครูปีนัง (Malaysia)

QPSTA: Queensland Public School Teachers' Association
สมาคมครูรัฐในมลรัฐควีนสแลนด์ (Australia)

Rengo: Japanese Trade Union Council
สภาสหภาพแรงงานญี่ปุ่น (Japan)

REQV: Required Education Qualification Value
ค่าคุณภาพการศึกษาที่ต้องการ (South Africa)

RTE: Right of Children to Free and Compulsory Education Act 2009
พระราชบัญญัติสิทธิเด็กเพื่อเข้าถึงการศึกษาภาคบังคับโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย (India)

S.A.A.T.: Secondary School Administrator Association of Thailand
สมาคมผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งประเทศไทย (Thailand)

SACE: South African Council for Educators
สภาแอฟริกาใต้สำหรับนักการศึกษา (South Africa)

SAIT: South Australian Institute of Teachers
สถาบันครูออสเตรเลียใต้ (Australia)

SAOU: Suid-Afrikaanse Onderwysersunie
สหภาพแรงงานครูแอฟริกาใต้ (South Africa)

SASA: South African Schools Act
รัฐบัญญัติโรงเรียนแอฟริกาใต้ (South Africa)

SATA: South Australian Teachers' Association
สมาคมครูออสเตรเลีย (Australia)

SATU:	South African Teachers Union สหภาพแรงงานครูแอฟริกาใต้ (South Africa)
SADTU:	South African Democratic Teachers Union สหภาพแรงงานครูประชาธิปไตยแอฟริกาใต้ (South Africa)
SDP:	Suomen sosialidemokraattinen puolue พรรคสังคมนิยมประชาธิปไตยแห่งฟินแลนด์ (Finland)
SEP:	Secretariat of Public Education สำนักเลขาธิการการศึกษา (Mexico)
SE-UNSA:	Syndicat des enseignants สหภาพแรงงานครู (France)
SGEN:	Syndicat Général de l'Éducation Nationale สหภาพแรงงานสามัญแห่งการศึกษาแห่งชาติ (France)
SKDL:	Suomen Kansan Demokraattinen Liitto สันนิบาตประชาชนประชาธิปไตยฟินแลนด์ (Finland)
SKP:	Shikshakarmis Project โครงการสิกขากรรม อาสาสมัครการศึกษาท้องถิ่น (India)
SMCs:	School Management Committees คณะกรรมการจัดการโรงเรียน (India)
SNEP:	Syndicat national de l'éducation physique สหภาพแรงงานแห่งชาติแห่งพลศึกษา (France)
SNPTES:	Syndicat national des personnels titulaires et contractuels de l'éducation nationale, de l'enseignement supérieur, de la recherche et de la culture สหภาพแรงงานเจ้าหน้าที่สัญญาถาวรและชั่วคราวแห่งการศึกษา อุดมศึกษา และวัฒนธรรมแห่งชาติ (France)
SNES:	Syndicat national des enseignements de second degré สหภาพแรงงานแห่งชาติแห่งมัธยมศึกษา (France)
SNESUP:	Syndicat national de l'enseignement supérieur สหภาพแรงงานอุดมศึกษาแห่งชาติ (France)
SNI:	Syndicat National des Instituteurs สหภาพแรงงานครูแห่งชาติ (France)
SNTE:	National Union of Education Workers สหภาพแห่งชาติแห่งแรงงานการศึกษา (Mexico)
Sohyo:	General Council of Japanese Trade Unions สภาสามัญแห่งสหภาพแรงงานญี่ปุ่น (Japan)
SPD:	Sozialdemokratische Partei Deutschlands พรรคสังคมนิยมประชาธิปไตยแห่งเยอรมนี (Germany)
SSA:	Sarva Shiksha Abhiyan การศึกษาสำหรับทุกคน (India)
SSTA:	Scottish Secondary Teachers' Association สมาคมครูมัธยมสกอตติช (Scotland)
SSTUV:	State School Teachers' Union of Victoria สหภาพแรงงานครูในโรงเรียนของรัฐแห่งวิกตอเรีย (Australia)
STU:	Singapore Teachers' Union สหภาพแรงงานครูสิงคโปร์ (Singapore)
STU:	Sarawak Teachers' Union สหภาพแรงงานครูซาราวัก (Malaysia)
SUCI (C):	Socialist Unity Center of India (Communist) ศูนย์กลางเอกภาพแห่งนักสังคมนิยมแห่งอินเดีย (คอมมิวนิสต์) (India)
SUD Éducation:	Solitaires, Unitaires, Démocratiques Éducation กลุ่มการศึกษาเพื่อความเป็นปึกแผ่น, สามัคคี และประชาธิปไตย (France)
TAA:	Teachers Association of Australia สมาคมครูแห่งออสเตรเลีย (Australia)
TAFE:	Technical and Further Education การศึกษาด้านช่างเทคนิคและการศึกษาเพิ่มเติม (Australia)
TESOL:	Teachers of English to Speakers of Other Languages: Thailand สมาคมครูผู้สอนภาษาอังกฤษแห่งประเทศไทย (Thailand)
TET:	Teacher Eligibility Test การสอบวัดคุณสมบัติครู (India)
TIMSS:	Trends in International Mathematics and Sciences Study แนวโน้มในการการศึกษาวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์นานาชาติ (Mexico)
TSSTA:	Tasmanian State School Teachers' Association สมาคมครูในโรงเรียนรัฐทัสมาเนีย (Australia)
TTF:	Tasmanian Teachers Federation สมาพันธ์ครูทัสมาเนีย (Australia)
TUC:	Trade Union Congress สภาสหภาพแรงงาน (UK)
TUI:	Trade Union Internationals สหภาพแรงงานนานาชาติ (International)
TUP:	Teachers Union of Perak สหภาพแรงงานครูแห่งเปรัก (Malaysia)
UCEA:	Universities and Colleges Employers Association สมาคมผู้ว่าจ้างมหาวิทยาลัยและวิทยาลัย (UK)
UCU:	University and College Union สหภาพแรงงานมหาวิทยาลัยและวิทยาลัย (UK)
UFT:	United Federation of Teachers สหพันธ์แห่งครู (USA)
UMNO:	United Malays National Organization องค์การสหมาเลย์แห่งชาติ (Malaysia)
UNSA:	Union nationale des syndicats autonomes สหภาพแห่งชาติแห่งสหภาพแรงงานอิสระ (France)
UST:	Union of Selangor Teachers สหภาพแรงงานแห่งครูสลังงอร์ (Malaysia)
UTU-UK:	Ulster Teachers' Union สหภาพแรงงานครูอัลสเตอร์ (Northern Ireland)
UWT:	Union of Women Teachers สหภาพแรงงานครูสตรี (UK)
VATF:	Victorian Affiliated Teachers Federation สมาพันธ์สมาชิกครูวิกตอเรีย (Australia)
VBE:	Education and Training Association สมาคมการศึกษาและการฝึกอบรม (Germany)
VIT:	Victorian Institute of Teachers สถาบันครูวิกตอเรียน (Australia)
VLTA:	Victorian Lady Teachers' Association สมาคมครูสตรีแห่งวิกตอเรีย (Australia)
WBTA:	West Bengal Teachers' Association สมาคมครูเบงกอลตะวันตก (India)
WCL:	World Confederation of Labour สมาพันธ์แรงงานโลก (International)
WCT:	World Confederation of Teachers สมาพันธ์ครูโลก (International)
WCOTP:	World Confederation of Organisations of the Teaching Profession สมาพันธ์องค์กรวิชาชีพครูโลก (International)
WFEA:	World Federation of Education Associations สหพันธ์แห่งสมาคมการศึกษาโลก (International)
WMTA:	West Moreton Teacher's Association สมาคมครูมอเรตันตะวันตก (Australia)
WTFU:	World Federation of Trade Unions สหพันธ์แห่งสหภาพแรงงานโลก (International)
Zenkyo:	All Japan Council of Teachers and Staff Unions สหภาพแรงงานสภาครูและเจ้าหน้าที่ญี่ปุ่นทั้งมวล (Japan)

ที่มาภาพ

ภาพที่ 2.1: Map of population density in England as at the 2011 census, https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Map_of_population_density_in_England_as_at_the_2011_census.png
ภาพที่ 2.3: https://www.bbc.com/news/education-59415694
ภาพที่ 2.4: https://www.theguardian.com/education/2023/mar/15/uk-university-staff-breakthrough-strike-dispute-employers
ภาพที่ 2.5: Population Density is part of the U.S. Census Grids collection. This map displays the number of persons per square kilometer in the United State, https://en.wikipedia.org/wiki/Demographics_of_the_United_States#/media/File:Summary_File_1,_2010_Population_Density_(34337604624).jpg
ภาพที่ 2.6: https://www.mapsofindia.com/world-map/usa/
ภาพที่ 2.8: https://francemap360.com/france-population-map
ภาพที่ 2.10: http://www.geo-ref.net/ph/deu.htm
ภาพที่ 2.11: https://www.vectorstock.com/royalty-free-vector/map-germany-with-cities-vector-35965108
ภาพที่ 2.13: https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Population_map_of_Finland.svg
ภาพที่ 2.15: https://www.researchgate.net/figure/a-Population-density-map-of-Australia-ABS-2018b-b-A-dot-density-visual-depiction-of_fig1_328010170
ภาพที่ 3.1: https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Japan_Population_density_map_de.svg
ภาพที่ 3.3: http://nationalatlas.ngii.go.kr/pages/page_1427.php
ภาพที่ 3.5: https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/9/92/Singapore_Population_Density%2C_2000_%2861724472 60%29.jpg
ภาพที่ 3.10: https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/2/24/Malaysia_Population_Density%2C_2000_%286172443946%29.jpg
ภาพที่ 3.13: https://www.researchgate.net/figure/Population-distribution-pattern-of-China-in-2015_fig1_328206059
ภาพที่ 3.14: China Labour Bulletin, *Ibid*., p.11
ภาพที่ 3.15: China Labour Bulletin, *Ibid*., p.18
ภาพที่ 3.16: China Labour Bulletin, *Ibid*., p.21
ภาพที่ 3.17: https://maps.clb.org.hk
ภาพที่ 3.18: https://maps.clb.org.hk
ภาพที่ 3.21: https://commons.wikimedia.org/wiki/File:India_population_density_map_en.svg
ภาพที่ 3.22: https://worldmapwithcountries.net/2020/03/12/india-map-with-states/
ภาพที่ 3.25: http://www.geo-ref.net/ph/mex.htm
ภาพที่ 3.26: https://worldmapwithcountries.net/2022/01/11/free-printable-mexico-maps-with-cities/
ภาพที่ 3.28: https://southafrica-info.com/land/nine-provinces-south-africa/attachment/map-of-population-density-in-south-africa-2/
ภาพที่ 3.30: https://www.researchgate.net/figure/Population-density-in-Jordan-30_fig2_337260466
ภาพที่ 3.32: Sitthichok Puangthongthub https://www.researchgate.net/figure/Spatial-maps-showing-a-the-population-density-on-December-31-st-1999-people-per_fig1_267825542

ประวัติผู้เขียน

ภิญญพันธุ์ พจนะลาวัณย์ อาจารย์ประจำสาขาวิชาสังคมศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง มีความสนใจด้านประวัติศาสตร์สังคม การศึกษา การกระจายอำนาจ พื้นที่เมือง-ชนบทและแรงงาน สำเร็จศึกษาระดับปริญญาตรีจาก คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ปริญญาโทและเอกภาควิชาประวัติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปัจจุบันมีผลงานตีพิมพ์บทความในเว็บไซต์ The 101 World, Thairath Plus และนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ ผลงานหนังสือที่ผ่านมาบางส่วน ได้แก่ *เครื่องแบบทรงผม หน้าเสาธง ไม้เรียว: ประวัติศาสตร์วินัยและการลงทัณฑ์ในโรงเรียนไทย* (มติชน, 2565), *สยามาณานิคม มณฑลพายัพ ปฏิบัติการสำรวจและผลิตพื้นที่เมือง ชนบท ป่าเขากับการสร้างความศิวิไลซ์* (สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2565), *เลาะตะเข็บอำนาจประวัติศาสตร์การศึกษาไทย* (สมมติ, 2565), *ล้านนาที่เพิ่งสร้าง: ภาคเหนือหลังปฏิวัติสยาม* (ศยาม, 2566), *ไฮเวยาธิปไตย: อำนาจของถนนกับพลวัติการคมนาคมขนส่งของประเทศไทย* (ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน), 2566), *(ก่อน) บอลไทยจะไปบอลโลก* (พารากราฟ, 2566), *ต่างจังหวัดในแดนไทย การควบคุมพื้นที่ ความรู้ และความทรงจำนอกกรุงเทพฯ* (ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน), 2567), *บ้านและสวย: รสนิยม ความงาม และพื้นที่ทางอารมณ์ของครอบครัวชนชั้นกลางไทย* (Commonbooks, 2567), *จากพระคุณที่สามถึง คศ.3: พลวัตวิชาชีพครู ว่าด้วยอำนาจและสถานภาพทางสังคมในสังคมไทย* (Crackers Books, 2567)

มูลนิธิฟรีดริค เอแบร์ท เป็นมูลนิธิทางการเมืองที่เก่าแก่ที่สุดของประเทศเยอรมนี มูลนิธิฯ ได้รับการตั้งชื่อตามฟรีดริค เอแบร์ท ซึ่งเป็นประธานาธิบดีคนแรกของเยอรมนีที่มาจากการเลือกตั้งในระบอบประชาธิปไตย มูลนิธิฯมุ่งมั่นที่จะส่งเสริมการพัฒนาสังคม การเมือง และเศรษฐกิจ ตามแนวคิดสังคมประชาธิปไตย (Social Democracy) ผ่านการศึกษาเพื่อสร้างพลเมือง การวิจัย และความร่วมมือระหว่างประเทศ

รวมเราเป็นหนึ่ง:
ประสบการณ์สหภาพแรงงานการศึกษาจากทั่วโลก

All for One: Experiences of Education Unions
from Several Countries

การศึกษาวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทำความเข้าใจลักษณะเปรียบเทียบของพลวัตของสหภาพแรงงานการศึกษาและขบวนการที่เกี่ยวข้อง เพื่อแสวงหาทางออกสำหรับการจัดตั้งสหภาพแรงงานการศึกษาในไทย ผลการศึกษาพบว่า ประเทศตะวันตกที่สมาทานแนวคิดแบบประชาธิปไตยมีพื้นที่ค่อนข้างเปิดและเป็นมิตรกับสหภาพแรงงาน อันเป็นผลมาจากการผูกพันกับอนุสัญญา ILO ฉบับที่ 87 และ 98 จุดเปลี่ยนสำคัญนอกจากนโยบายแบบเสรีนิยมใหม่ในช่วงทศวรรษ 1980 แล้ว ยังมีการประเมินสมรรถนะผู้เรียนตามมาตรฐานสากล (PISA) ที่ทำให้ระบบการศึกษาในประเทศถูกตั้งคำถามและส่งผลกระทบโดยตรงต่อสหภาพแรงงาน ขณะที่กลุ่มประเทศนอกตะวันตกนั้นแตกต่างออกไป โดยเฉพาะสถานภาพแรงงานที่ถูกกดขี่มาก่อน นำไปสู่ข้อเสนอในการจัดตั้งสหภาพแรงงานการศึกษาในไทยที่จะต้องคำนึงถึงการผลักดันนโยบายและกฎหมาย การจัดตั้งองค์กรและการสร้างการมีส่วนร่วม การสร้างองค์ความรู้และการรณรงค์ต่อสาธารณะด้านสหภาพแรงงาน การเจรจาต่อรองภาครัฐและสถานประกอบการ ตลอดจนการเชื่อมโยงกับสังคมนานาชาติ

Pinyapan Potjanalawan
July 2025

Further information can be found here:
↗ **thailand.fes.de**

Friedrich Ebert Stiftung